စရိယာပိဋကတ္တကထာနိသယ

''သစ္စာပါလ''

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

"ဂန္ဓာရမ္ဘကထာ"

စရိယာ သဗ္ဗလောကဿ၊ ဟိတာယဿ မဟေသိနော။
အစိန္တေယ္ယာနုဘာဝံတံ၊ ဝန္ဒေလောကဂ္ဂနာယကံ။
ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နာ၊ ယေနနီယန္တိလောကတော။
ဝန္ဒေတမုတ္တမံဓမ္မံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပူဇိတံ။
သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နော၊ ဒ္ဋေဌာမဂ္ဂဖလေသုယော။
ဝန္ဒေအရိယ သံဃံတံ၊ ပုညက္ခေတ္တံ အနုတ္တရံ။
အတ္ထကား။ ။ မဟေသိနော–သီလကွန်အစရှိသော ကျေးဇူးကို ရှာတော်မူလေ့ရှိသော၊ ယသဘဂဝတော–အကြင်မြတ်စွာဘုရား၏၊ စရိယာ–ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တည်းဟူသော အကျင့်တရားတော်မြတ်သည်၊ သဗ္ဗလောကဿ–ခပ်သိမ်းသော လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်း၏၊ ဟိတာ–အစီးအပွားသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်ပေ၏။ အစိန္တေယ္ယာ နုဘာဝံနှင့်–အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ရှိတော်မူသော။ တစ်နည်းကား၊ လောကဂ္ဂနာယကံ–လူသုံးပါးတို့ကိုမြတ်သော နိဗ္ဗာန်ရွေးပြည်သို့

ပို့ဆောင်တော်မူတတ်သော။ တံဘဂဝန္တံ–ထိုဘုရားရှင်ကို၊ အဟံ–ငါသည် ဝန္ဒေဝန္ဒာမိ–ရှိခိုးပါ၏။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နာ–ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါ–ဘုရားရှင်တို့သည်၊ ယေန–အကြင်မဂ်လေးတန် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ္တိတည်းဟူသော ကျင့်ဝတ်တရားဖြင့်၊ လောကတော–လောကီဝဋ္ဋဆင်းရဲမှ၊ နိယန္တိ–ထွက်မြောက်ဆောင်နိုင်တော်မူကုန်၏။ တေန–ထို့ကြောင့်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပူဇိတံ–မြတ်စွာဘုရားသည် လေးမြတ်ပူဇော်တော်မူအပ်သော ဥတ္တမံ–လောကီတရား ထက်မြတ်စွာထသော။ ဓမ္မံ–ပရိယတ္တိနှင့်တကွသော ဆယ်ပါးသော တရားတော်ကို၊ အဟံ–ငါသည်။ ဝန္ဒေဝန္ဒာမိ–ရှိခိုးပါ၏။ ယောအရိယသမူဟော အကြင်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အပေါင်းသည်၊ မဂ္ဂဖလေသု–မဂ်ဖိုလ်တရားတို့၌၊ ဌိတော–အမြဲတည်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊ သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နော–သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ အနုတ္တရံ–အတုမရှိသော၊ ပုညက္ခေတ္တံ–ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ တံ–အရိယ သံဃံ–ထိုအရိယာသံဃာတော်အပေါင်းကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝန္ဒေ–ရှိခိုးပါ၏။

ဣတိ–သို့ ရတနတ္တယေ–ရတနာသုံးပါးတို့၏အပေါင်း၌၊ ဝန္ဒနာဇနိတံ–ရှိခိုးသဖြင့် ဖြစ်အပ်သော၊ ယံပုညံ–အကြင်ကောင်းမှုသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ အတ္ထိ–ရှိ၏။ တဿပုညဿ–ထိုရှိခိုးခြင်းကောင်းမှု၏။ တေဇသာ–တန်ခိုးအားဖြင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ သဗ္ဗတ္ထ–အရာခပ်သိမ်း၌၊ ဟတန္တရာယော–ပယ်အပ်ဖျောက်အပ်သော အန္တရာယ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဓမသိုံဘဒ္ဒကပ္ပသိုံ–ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌။ သမ္ဗုတာ–ဆည်းပူးတော်မူသဖြင့် ကောင်းစွာဖြစ်ကုန်သော။ သုဒုက္ခရာ–သူတစ်ပါးတို့ပြုနိုင်ခဲကုန်သော၊ ယေဒါနုပါရမိတာဒယော–အကြင်ဒါနအစရှိသော ပါရမီတော်တို့သည်၊ ဥက္ကံသပါရမိပတ္တာ–မြတ်သောပါရမီတော်၏အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလေကုန်ပြီ။ (အဟံဟူသောပုဒ်ကို အထက်ကရိသဿမိနှင့်စပ်လေ။) သမ္ဘောဓိစရိယာနံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရကြောင်း အကျင့်ဖြစ်ကုန်သော၊ တာသံ–ထိုပါရမီသုံးဆယ်တရားတို့၏၊ အာနုဘာဝ-ဝိဘာဝနံ–တန်ခိုးအာနုဘော်၏ ထင်ရှားစွာဖြစ်ကြောင်းကို၊ သက္ကေသု–သက္ကတိုင်း

တိုဋ္ဌ၊ နိုကြောဓါရာမေ–နိုကြောဓာရုံကျောင်းတော်ဋ္ဌ၊ ဝသန္တေန–သီတင်းသုံးနေတော်မူသော။ (သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်လည်းဟု။) လောကနာထေန–လူသုံးပါးတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော၊မဟေသိနာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗသာဝကကေတုနော–ခပ်သိမ်းသော တပည့်သာဝကအပေါင်းတို့တွင် မှန်ကင်းသဖွယ်ဖြစ်သော၊ ဓမ္မသေနာပတိနော–တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ စရိယပိဋကံနာမ–စရိယာပိဋက အမည်ရှိသော၊ ယံဓမ္မံ–အကြင်တရားတော်ကို၊ ဒေသိတံ–ဟောတော်မူအပ်လေပြီ။ ဓမ္မသင်္ဂါဟကာ–သုတ်၊ အဘိဓမ္မာဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကုန်သော။ မဟေသယော–ရှင်မဟာကဿပ အစရှိသော မထေရ်မြတ်တို့သည်၊ သတ္ထု–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဟေတုသမ္ဘဝေ ဒီပနံ–ပါရမီအကြောင်းတရား၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုပြရာပြကြောင်းဖြစ်သော။ ယံစရိယာပိဋကံ–အကြင်စရိယာ ပိဋကဒေသနာတော်ကို၊ ခုဒ္ဒကနိကာယသ္မိံ–ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဒေသနာတော်ဋ္ဌ သင်္ဂါယိံသု–သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကုန်ပြီ။ ။

☰ သမ္မောဓိသမ္ဘာရဝိဘာဂနယယောဂတော–သမ္မည္ဘုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးကို ဝေဖန်ရာဝေဖန်ကြောင်းနည်းနှင့် ယှဉ်သောအားဖြင့်၊ တသ–ထိုစရိယာပိဋက ဒေသနာတော်၏၊ အတ္ထသံ ဝဏ္ဏနာ–အနက်၏အဖွင့်ကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငါ၊ ကိဉ္စာပိ ဒုက္ကရာ–အကယ်၍ကား ပြုနိုင်ခဲ၏ရှင့်၊ ပနတထာပိ–ထိုသို့ ပြုနိုင်ခဲသော်လည်း၊ ပုဗ္ဗာစရိယသီဟာနံ–ရှေးဆရာမြတ်တို့သည်၊ သတ္ထု–မြတ်စွာဘုရား၏၊ သာသနံ–သာသနာတော်ကို၊ သံဟသံဝဏ္ဏနံ–အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ဓရတေ–ဆောင်တော်မူအပ်လေပြီ။ ဝိနိစ္ဆယော–အဆုံးအဖြတ်ကို၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ တိဋ္ဌတေစ–တည်လည်းတည်တော်မူစေအပ်လေပြီ။ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗသော–အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဇာတကာနိ–ဇာတ်တော်တို့ကို။ ဥပနိဿာယ–အမှီပြု၍၊ မဟာဝိဟာရဝါသီ နံ–မဟာဝိဟာရ ဆရာတော်တို့၏၊ ပေါရာဏဋ္ဌကထာနယံ–ရှေးအဋ္ဌကထာဖေါင်း နည်းလည်းရှိထသော၊ ဝါစနာမဂ္ဂံ–စကား၏အစဉ်ကို၊ နိဿိတံ–မှီထသော သုဝိသုဒ္ဓံ–ကောင်းစွာ

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ထသော၊ အနာကုလံ–နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိထသော၊ နိပုဏတ္ထဝိနိစ္ဆယံ–သိမ်မွေ့သောအနက်အဓိပ္ပါယ်အဆုံးအဖြတ်လည်းရှိထသော၊ တံ–ထိုရှေးအဋ္ဌကထာဟောင်းကို၊ အဝလမ္ဘိတွာစ–အစွဲအလမ်းပြု၍သော်လည်းကောင်း၊ သြဂါဟိတွာစ–အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုယူ၍လည်းကောင်း၊ နီတနေယျတ္ထဘေဒါစ–နီတတ္ထအနက်နေယျတ္ထ အနက်အပြားအားဖြင့်လည်း၊ ပါရမိပရိဒီပယံ–ပါရမီတော်၏အနက်ကို ဆီမီးတန်ဆောင်ကဲ့သို့ ထွန်းပရာဖြစ်သော၊ စရိယာပိဋကဿ–စရိယာ ပိဋကကျမ်း၏၊ အတ္ထဝဏ္ဏနံ–အနက်တို့ကို အနက်တို့၏ ဖွင့်ရာဖွင့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ပကရဏံ–ကျမ်းကို၊ ကရိဿာယိ–ပြုပေအံ့။

(အတ္ထဝဏ္ဏနံဟူသောပုဒ်ကို အနက်တို့ကို ဖွင့်ရာဟူသော အခါကရဏသာဓနဟုကြံလေ။ အနက်တို့၏ဖွင့်ကြောင်းဟု ယောဇနာသော်ကရဏသာဓနဟုကြံလေ။ ။ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာသည် **"ကရဏသာဓ်၊ နောက်ကိုမှတ်။ ရှေ့ပုဒ်ဆင့်ကွဲမြ"**ဟု မိန့်အပ်သတည်း။)

ဆရာကား။ ရတနတ္တယပဏာမလဒ္ဓ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြပြီး၍၊ ဣတိအာကခ် မာနသ အစရှိသော ပါဠိဖြင့် ဥယျောဇနဂါထာကို ပြတော်မူပြန်၏။)

ဂါထာ၏ အတ္ထကား။ ။ ဣတိ–သို့၊ သဒ္ဓမ္မဿ–သူတော်ကောင်းတရား၏၊ စိရဋ္ဌိတိ–ကြာမြင့်စွာတည်ခြင်းကို၊ အာကခ်မာနဿ–လိုချင်တောင့်တသော။ မေ–ငါ၏။ သန္တိကာ–အထံမှ။ သာဓဝေါ–သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ ဝိဘဇ္ဇဿ–ဝေဖန်ခွဲခြမ်းခြင်းရှိသော၊ တဿ–ထိုစရိယာပိဋကကျမ်း၏၊ အတ္ထံ–အနက်ကို၊ နိဿာမယထ–မှတ်ကုန်ဆောင်ကြကုန်လော့။

(ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပနနိပါတ်၊ အနက်အထူးမရှိ ပရိသမာပနဟုဆိုသည်ကား ဤတွင် စကား၏အနားသတ် စကား၏ဝါကျအမြီတွန် ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

တတ္ထ–ထိုစရိယာပိဋကကျမ်းဌ၊
ကေနတ္ထေန–အဘယ်အနက်ရှိသောကြောင့်၊
စရိယာပိဋကံ–စရိယာပိဋကမည်သနည်း။

ဤကားပုစ္ဆာ။ ။ သတ္ထု–မြတ်စွာဘုရား၏၊ အတီတာသု–ရေးလွန်လေပြီးကုန်သော၊ ဇာတိသု–အဖြစ်တော်တို့၌၊ဘဝတို့၌လည်းဟူ၊ စရိယာနုဘာဝပွကာသိနီ–ဒါနအစရှိသော ပါရမီတို့၏ အာနုဘော်ကို၊ ပရိယတ္တိအတ္ထော–ပြည့်စုံစွာသင်ကြားအပ်၏၊ ကွတိ–သို့၊ ဝစနတ္ထံ–ဝစနတ္ထကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ စရိယပိဋကံနာမ–စရိယာပိဋကမည်၏။ ။

(ပိဋကသဒ္ဒါသည် ဤအရာ၌ပြည့်စုံစွာ သင်ကြားခြင်းကိုဟော၏)

ဟိသူစ္စံ–မှန်၏။ အယံပိဋကသဒ္ဒေါ–ဤပိဋကသဒ္ဒါသည်၊ မာပိဋကသမ္မဒါနေနာတိ အာဒီသုဝိယ–မာပိဋကသမ္မဒါနေန အစရှိသော ပုဒ်တို့၌ ကဲ့သို့၊ ပရိယတ္တိအတ္ထော–သင်ကြားအပ်သော အနက်ရှိ၏၊ ပိဋကသမ္မ ဒါနေန–သင်ကြားခြင်းကို ပြည့်စုံစေသဖြင့်။ (ဤကား သာဓကပါဠိ၏အနက်။ မာသဒ္ဒါနှင့်ယှဉ်သော အခိုက်ကား၊ သင်ကြားခြင်းကို မပြည့်စုံစေသဖြင့်ဟု ယောဇနာလေ။)

အထဝါ–တစ်နည်းသော်ကား၊ သာပရိယတ္တိ–ထိုသင်ကြားအပ်သော ပါရမီတော်သည်၊ သတ္ထု–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပုရိမဇာတိသု–ရှေးသံသရာဘဝတို့၌၊ စရိယာနံ–ဒါနအစရှိသော ပါရမီအကျင့် တရားတော်တို့၏၊ တေနေဝအနုဘာဝပွကာသနေန–ထို့သို့သော အာနုဘော်ကို ပြရာဖြစ်သဖြင့်သာလျှင်၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ဘာဇနဘူတာ–တည်ရာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ စရိယာပိဋကန္တိ–စရိယာပိဋကဟူ၍၊ ပကရဏံ–ကျမ်းကို၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏။ ။

ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ပိဋကသဒ္ဒေါ–ပိဋကသဒ္ဒါကို၊ အထပူရိသော အာဂန္ဆေယျကုဒါလပိဋကံအာဒါယာတိ အာဒီသုဝိယ–အထပူရိသော ကုဒါလပိဋကံအာဒါယ–အစရှိသော ပုဒ်တို့၌ကဲ့သို့၊ ဘာဇနတ္ထောပိ–တည်ရာအနက်ရှိ၏ဟူ၍လည်း၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော–ပြအပ်၏။(သာဓကပါဠိအနက်ကား) အထ–ထိုအခါ၌၊ ပုရိသော–ယောကျ်ားသည်၊ ကုဒါလပိဋကံ–ပေါက်တူးခြင်းတောင်းကို၊ အာဒါယ–ယူ၏၊ အာဂန္ဆေယျ–လာရာ၏။

တံပနေတံတံပနဇေတံစရိယပိဋကံ–ထိုစရိယာပိဋကကျမ်းသည်၊ ဝိနယပိဋကံ–ဝိနယပိဋကလည်းကောင်း၊ သုတ္တန္တပိဋကံ–သုတ္တန္တပိဋက

လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာပိဋကံ-အဘိဓမ္မာပိဋကတ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ တီသုပိဋကေသု-သုံးပုံသော ပိဋကတို့တွင်၊ သုတ္တန္တပိဋက ပရိယာပန္နံ-သုတ္တပိဋကဌ် အကျုံးဝင်၏၊ ဒီဃနိကာယော-ဒီဃနိကာယ်လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈိမနိကာယော-မဇ္ဈိမနိကာယ်လည်းကောင်း၊ သံယုတ္တနိကာယော-သံယုတ္တနိကာယ်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယော-အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်လည်းကောင်း၊ခုဒ္ဒကနိကာယော-ခုဒ္ဒကနိကာယ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပဉ္စသု-ငါးပါးကုန်သော၊ နိကာယေသု-နိကာယ်တို့တွင်၊ ခုဒ္ဒကနိကာယပရိယာပန္နံ- ခုဒ္ဒကနိကာယ်ဌ် အကျုံးဝင်၏။

သုတ္တံ-သုတ်လည်းကောင်း၊ ဂေယျံ-ဂေယျလည်းကောင်း၊ ဝေယျာကရဏံ-ဝေယျာကရဏလည်းကောင်း၊ ဂါထာ-ဂါထာ လည်းကောင်း၊ ဥဒါနံ-ဥဒါနလည်းကောင်း၊ ဣတိဝုတ္တကံ-ဣတိဝုတ္တကလည်းကောင်း၊ ဇာတကံ-ဇာတကလည်းကောင်း၊ အဗ္ဘုတဓမ္မံ-အဗ္ဘုတဓမ္မလည်းကောင်း၊ ဝေဒလ္လံ-ဝေဒလ္လလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ နဝသု-ကိုးပါးကုန်သော၊ သာသနဂေါသု-သာသနာ၏ အင်္ဂါတို့တွင်၊ ဂါထာ သင်္ဂဟံ-ဂါထာဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏၊ ရေတွက်အပ်၏လည်းဟု။ ။

အဟံ-ငါသည်၊ ဗုဒ္ဓတော-ဘုရားရှင်အထံတော်မှ၊ ဒွါသီတိသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ ဥဂ္ဂဏှိ-သင်ကြား၏၊ ဒွေသဟဿာနိ-နှစ်ထောင်သော် ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ ဘိက္ခုတော-ရှင်သာရိပုတ္တရာအထံမှ၊ ဥဂ္ဂဏှိ-သင်ကြား၏၊ ဣတိ-သို့၊ စတုရာသီတိသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော၊ ယေဓမ္မာ-အကြင်တရားတို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တေဓမ္မာ- ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာတို့ကို၊ မေ-ငါ၏၊ ဟဒယေ-နှလုံးဌ၊ ပဝတ္တိနော-ဖြစ်စေအပ်ကုန်ပြီ။

ဣတိ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကေန-တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာသည်၊ ပဋ္ဌညာတေသု-ဝန်ခံအပ်ကုန်ဆော၊ စတုရာသီတိယာ ဓမ္မက္ခန္ဓသဟဿေသု-ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော

ဓမ္မကၠန္ဓာတို့တွင်၊ ကတိပယဓမ္မကၠန္ဓသင်္ဂီဟံ–နှစ်ခု၊ သုံးခုသော ဓမ္မကၠန္ဓာတို့ဖြင့် ရေတွက်အပ်၏။

ဝဂ္ဂတော–ဝဂ်အပေါင်းအစုအားဖြင့်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေါ– အကိတ္တိဝဂ် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနာဂဝဂ္ဂေါ–ဟတ္ထိနာဂဝဂ်လည်းကောင်း၊ ယုဇ္ဇယဝဂ္ဂေါ–ယုဇ္ဇယဝဂ် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဂ္ဂတ္တယ သင်္ဂီဟိတံ–ဝဂ်သုံးပါးတို့၏ အပေါင်းဖြင့် သင်္ဂြိဟ်အပ်၏။ စရိယတော–ဆည်းပူးဖြည့်အပ်သော ပါရမီအားဖြင့်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေ–အကိတ္တိဝဂ်၌၊ ဒသ–ဆယ်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနာဂဝဂ္ဂေ–အတ္ထိနာဂဝဂ်၌၊ ဒသ–ဆယ်ပါးတို့လည်းကောင်း၊ ယုဇ္ဇယဝဂ္ဂေ–ယုဇ္ဇယဝဂ်၌၊ ပဉ္စဒသ–တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပဉ္စတိံသစရိယာယ–သုံးဆယ့်ငါးပါးသော အကျင့်ပါရမီတော်ဖြင့်၊ သင်္ဂီဟံ–သင်္ဂြိဟ်အပ်၏၊ တီသုဝဂ္ဂေသု–သုံးပါးသောဝဂ်တို့တွင်၊ အကိတ္တိဝဂ္ဂေါ–အကိတ္တိဝဂ်သည်၊ အာဒိ–အစတည်း၊ စရိယာသု–ဖြည့်အပ်သောပါရမီတို့တွင်၊ အကိတ္တိ စရိယာ–အကိတ္တိဘုရားလောင်းသည် ဖြည့်အပ်သောပါရမီသည်၊ အာဒိ–အစတည်း။

တသ္သာပိ–ထိုအကိတ္တိဇာတ်၌လည်း၊

ကပ္ပေစသတသဟဿေ စတုရောစအသံခိယေ၊

ဇာတ္တန္ဓရေယံစရိတံ၊ သဗ္ဗံတံဗောဓိပါစ နန္ဒိအယံ ဂါထာ၊ ကပ္ပေစ၊ ပ၊ ဗောဓိပါဒနံဟူသော ဤဂါထာသည်၊ အာဒိ–အစတည်း၊ တသ–ထိုကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရှိသောဂါထာ၏၊ (အတ္ထသံဝဏ္ဏနာမှာစပ်လေ) ဣတော–ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ၊ ပဘုတိ–အစပြု၍၊ အနုဣမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာ–အနက်၏အဖွင့်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏။ ဂန္ဓာရမ္ဘကထာ၊ ကျမ်းဦးအစ စကားသည် နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။ ။

❦ ❦ ❦ ❦ ❦

နိဒါနကထာ

သာပနာယ်သာပနအယ် အတ္ထသ်ဝဏ္ဏနာ–ထိုအနုက်၏ အဖွင့်သည်၊ ဒူရေနိဒါန်–ဒူရေနိဒါန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဝိဒူရေနိဒါန်–အဝိဒူရေနိဒါန်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သန္တိကေနိဒါန်–သန္တိကေနိဒါန်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဣတိဣမာနိတိဏိ–ဤသုံးပါးကုန်သော၊ နိဒါနာနိ–နိဒါန်းတို့ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြပြီး၍၊ ဝုစ္စမာနာ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ သုဏာ ဣဒါနိ–နာလိုကြားလိုသော သူတို့သည်၊ သမုဒါဂမတော–စုပေါင်းအပ်သည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ သုဒ္ဒ–ကောင်းစွာ၊ ဝိညာတာနာမ–သိအပ်သည်မည်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တေသံနိဒါနာနံ–ထိုနိဒါန်းတို့၏၊ အယံဝိဘာဂေါ–ဤသို့ ဝေဖန်ခြင်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏။

(ထိုနိဒါန်းသုံးပါး၏ လက္ခဏာကို အကျယ်သိစိမ့်သောငှာ၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလသ ပါဒမူလသို့ဟိ အစရှိသော စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။)

ဟိဝိတ္ထာရယိသာမိ–ထိုစကားကို ငါ အကျယ်ဆိုအံ့၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလသ–ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပါဒမူလသို့–ခြေတော်ရင်းခံ၌၊ ကထာဘိနိဟာရသ–ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ယာဝ–အကြင်ရွေလောက်၊ တုသိတဘဝနေ–တုသိတာ နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်ပြီ၊ တာဝ–ထိုမျှလောက်၊ ပဝတ္တော–

ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ–စကား၏အစဉ်သည်၊ ဒူရေနိဒါနံနာမ–ဒူရေနိဒါန်းမည်၏၊ တုသိတဘဝနတော–တုသိတာနတ်ပြည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝ–အကြင်ရွေ့လောက်၊ ဗောဓိမဏ္ဍေ–ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏုပ္ပတ္တိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ဖြစ်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တာဝ–ထိုရွေ့လောက်၊ ပဝတ္တော–ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ–စကား၏အစဉ်သည်၊ အဝိဒူရေနိဒါနံနာမ–အဝိဒူရေ နိဒါန်းမည်၏၊ မဟာဗောဓိမဏ္ဍတော–မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝ–အကြင်ရွေ့လောက်၊ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု–မျက်မှောက်တော်၌ဖြစ်သော အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ– ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တာဝ–ထိုရွေ့လောက်၊ ပဝတ္တော–ဖြစ်သော၊ ကထာမဂ္ဂေါ–စကား၏အစဉ်သည်၊ သန္တိကေနိဒါနံနာမ–သန္တိကေနိဒါန်းမည်၏။

ဣမေသု–ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ တီသုနိဒါနေသု–သုံးပါးသော နိဒါန်းတို့၌၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ဒူရေနိဒါန အဝိဒူရေနိဒါနာနိ–ဒူရေနိဒါန်း အဝိဒူရေနိဒါန်းတို့သည်၊ သဗ္ဗသာဓာရ ဏာနိ–အလုံးစုံသော တရားစကားတို့နှင့် ဆက်စပ်ကုန်၏။ တသ္မာ– ထို့ကြောင့်၊ တာနိ–ထိုတရားစကားတို့၏ အစဉ်တို့ကို၊ ဇာတကဋ္ဌကထာယံ– ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌၊ ဝိတ္ထာရိတနယေနေဝ–အကျယ်ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗာနိ–သိအပ်ကုန်၏၊ သန္တိကေနိဒါနေပန–သန္တိကေနိဒါန်း၌ကား၊ ဝိသေသော–အထူးသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဣတိတသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တိဏ္ဏမ္ပိ–သုံးပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နိဒါနာနံ–နိဒါန်းတို့၏၊ အာဒိတော–အစမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ သခေါ်ပကထာ–အကျဉ်းဖြစ်သောစကားတည်း။

ဘဂဝတော–ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလသ–ဒီပင်္ကရာအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပါဒမူလေ–ခြေရင်းတော်၌၊ ကတာဘိနိဟာရော–ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တဘူတော–ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်ဖူးသော၊ လောကနာထော–လောကသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ အဘိနိဟာရာနုရူပံ–ဆုတောင်းသည်အားလျော်စွာ၊

သမတိံသ,ပါရမီယော–အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတော်တို့ကို၊ ပူရေတွာ–ဖြည့်တော်မူ၍၊ သဗ္ဗညုတညာဏသမ္ဘာရံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးကို၊ မတ္ထကံ–အပြီးသို့၊ ပါပေတွာ–ရောက်တော်မူစေ၍၊ တုသိတာဘဝနေ–တုသိတာနတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တော–ဖြစ်တော်မူသည်ရှိသော်၊ ဗုဒ္ဓဘာဝါယ–ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်းငှာ၊ ဥပ္ပတ္တိကာလံ–ဖြစ်အံ့သောကာလကို၊ အာဂမယမာနော–ဆိုင်းငံ့နေတော်မူလျက်၊ တတ္ထ–ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌၊ ယာဝတာယုကံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ ဌတွာ–တည်၍၊ တတော–ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ၊ စုတော–စုတေသည်ရှိသော်၊ သက္ကရာဇကုလေ–သာကီဝင်မင်း၏ အမျိုး၌၊ ပဋိသန္ဓိं–ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ အနန္တေန–များစွာသော၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ မဟန္တေန–မြတ်စွာထသော၊ သိရိသောဘဂ္ဂေန–မြတ်သောအသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝမု မာနော–ကြီးရင့်သည်ရှိသော်၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ယောဇနံ–အရွယ်သို့၊ ပတွာ–ရောက်၍၊ ဧကူနတိံသေ–နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိသော၊ ဝယသ္မိं–အရွယ်၌၊ ကတမဟာ ဘိနိက္ခမနော–မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ပြုတော်မူပြီးသော်၊ ဆဗ္ဗဿာနိ–ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ မဟာပဓာနံ–မြတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကို၊ ပဒဟိတွာ–စီးဖြန်းတော်မူ၍၊ ဝေသာခပုဏ္ဏမာယံ–ကဆုန်လပြည့်နေ့၌၊ ဗောဓိရုက္ခမူလေ–ဗောဓိပင်ရင်း၌၊ နိသိန္နော–နေတော်မူစဉ်၊ သူရိယေ–နေသည်၊ အနတ္ထင်္ဂတေ–မိုးတောယောဝ–မဝင်မီလျှင်၊ မာရဗလံ–မာရ်စစ်သည်ကို ဝိဓမိတွာ–ဖျောက်လွှင့်ပြီးသော်၊ ပုရိမယာမေ–ညဉ့်ယံ၌၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ–ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်တော်ကို၊ အနုသရိတွာ–အောင်းမေ့တော်မူ၍၊ မဇ္ဈိမယာမေ–သန်းခေါင်ယံ၍၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ–ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်ကို၊ ဝိသောဓေတွာ–သုတ်သင်တော်မူ၍၊ ပစ္ဆိမယာမေ–မိုးသောက်ယံ၌၊ ဒိယဗု ကိလေသသဟသံ–တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာကို၊ (အခွဲနှင့်တကွ နှစ်ထောင်သော ကိလေသာကိုလည်းဟူ။) ခေပေတွာ–ကုန်စေ၍၊ အနုတ္တရံ–အတုမရှိသော၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိं–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ အဘိသမ္ဗုဇ္ဈိ–ထိုးထွင်း၍သိတော်မူ၏၊ (သိတော်မူပြီလည်းဟူ)။

တတော–ထိုသမ္ဘည္ပုတ္တာဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူပြီးသည်မှ၊ တတ္ထေဝ–ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်၊ သတ္တသတ္တောဟေ–လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ကို၊ ဝိတိနာမေတွာ–လွန်တော်မူစေ၍၊ အာသာဠှိပုဏ္ဏမာယံ–ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌၊ ဗာရာဏသိံ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–ကြွတော်မူ၍၊ ဣသိပတနမိဂဒါယေ–ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌၊ အညာသိကောဏ္ဍညပမုခါ–အညာသိကောဏ္ဍညလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ အဋ္ဌာရသဗြဟ္မကောဋိယော–တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေကုန်သော ဗြဟ္မာတို့ကို၊ ဓမ္မာမတံ–တရားတော်ဟူသော အမြိုက်အရသာကို၊ ပါယေန္တော–သောက်စေတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဓမ္မစက္ကံ–ဓမ္မစက်ကြီးတရားတော်ကို၊ ပဝတ္တေတွာ–ဟောဖော်ပြတော်မူစေပြီး၍၊ ယသာဒိကေ–ယသသူဌေးသား အစရှိကုန်သော၊ ဝေနေယျေ–ငါးကျိပ်ငါးယောက်သော ဝေနေယျတို့ကို၊ အရဟတ္တေ–အရဟတ္တဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ–တည်တော်မူစေ၍၊ သဗ္ဗေဝ–အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော၊ တေသဉ္စိအရဟန္တေ–ထိုခြောက်ကျိပ်ကုန်သော ရဟန္တာတို့ကို၊ လောကာနုဂ္ဂဟာယ–လူသုံးပါးကို ချီးမြှောက်တော်မူစိမ့်သောငှာ၊ ဝိဿဇ္ဇေတွာ–လွှတ်တော်မူလိုက်၍၊ ဥရုဝေလံ–ဥရုဝေလတောအရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တော–ကြွတော်မူလတ်သော်၊ ကပ္ပါသိကဝနသဏ္ဍေ–ဝါခင်းတောအုပ်၌၊ တိံသဘဒ္ဒဝဂ္ဂိယေ–သုံးကျိပ်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားတို့ကို၊ သောတာ ပတ္တိဖလာဒီသု–သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်တို့၌၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ– တည်တော်မူစေ၍၊ ဥရုဝေလံ–ဥရုဝေလတောသို့၊ ဂန္တွာ–ကြွတော်မူ၍၊ အမု ဟု ဘနိပါ ဒ္ဒိဟာရိယသဟသ္သာနိ– သုံးထောင့်ငါးရာသော ပြာဒ္ဒိဟာတို့ကို၊ ဒသေတွာ–ပြတော်မူ၍၊ ဥရုဝေလက သဟပါဒယော–ဥရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သော၊ သဟဿဇဋိလပရိဝါရေ–ဝဝ်စစ်ထောင်သော ရသေ့အခြံအရံရှိကုန်သော၊ တေဘာတိက ဇဋိလေ–ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို၊ ဝိနေတွာ–ဆုံးမတော်မူပြီး၍၊ တေဟိ–ထိုတစ်ထောင်သော ရသေ့တို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော–ခြံရံလျက်၊ ရာဇဂဟနဂရုပစာရေ–ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီးဖြစ်သော၊ လဋ္ဌိဝနုယျာ နေ–နွယ်ချိုတောအရပ်၌၊ နိသိန္နော– နေတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဗိမ္ဗိသာရပမုခေ– ဗိမ္ဗိသာရမင်းလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ ဒ္ဝါဒသနဟုတေ– တစ်သိန်းနှစ်သောင်း

ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာဂဟပတိဧကေ–ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို၊ သာသနေ–သာသနာတော်၌၊ သြတာရေတွာ–သွင်းတော်မူ၍၊ မဂ်ရောဧနေ–မဂ်ရာဇ်မင်းသည်၊ ကာရိတေ–ဆောက်စေပြုစေအပ်သော၊ဝေဠုဝနဝိဟာရေ–ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟာရတ္ထိ–နေတော်မူ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဝေဠုဝနေ–ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဘဂဝတိ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝိဟာရဏ္ဍေ–နေတော်မူသည်ရှိသော်၊ သာရိပုတ္တမောဂ္ဂလာနေသု–သာရိပုတ္တရာမောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို၊ အဂ္ဂသာဝကဒွာနေ–မြတ်သော သာဝကအရာ၌၊ ဒွပိတေသု–ထားတော်မူအပ်ကုန်ပြီးသော်၊ သာဝကသန္နိပါတေ–သာဝကအစည်းအဝေးသည်၊ ဇာတေ–ဖြစ်ပြီးသော်၊ သုဒ္ဓေါဒနမဟာရာဇေ–ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်သည်၊ မေ–ငါ၏၊ ပုတ္တော–သားတော်သည်၊ ဆဗ္ဗညူနိ–ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး၊ ဒုက္ကရစရိယံ–ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို၊ စရိတ္တာ–ကျင့်တော်မူပြီး၍ပရမာဘိသမ္ဗောဓိं–မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ပတ္တာ–ရောက်တော်မူပြီး၍၊ ပဝတ္တဝရဓမ္မစက္ကော–မြတ်သော ဓမ္မစက်ကြီးတရားတော်ကို ဖြစ်တော်မူစေပြီးသော်၊ ရာဇဂဟံ–ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို၊ နိဿာယ–အမှီပြု၍၊ ဝေဠုဝနေ–ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌၊ ဝိဟာရတိကိရ–သီတင်းသုံးနေတော်မူသတတ်၊ ဣတိ–သို့၊ မေ–အား၊ သုတ္တာ–ကြားရပေ၍၊ ဒသပုရိသသဟဿံ–ယောက်ျားတစ်သောင်း အံ့ခြိုအရံတို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အနုနက္ကမေန–တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် အစရှိသော အစဉ်ဖြင့်၊ ဒသအမစ္စေ–တစ်ကျိပ်သော အမတ်တို့ကို၊ မေ–ငါ၏၊ ပုတ္တံ–သားတော် ဘုရားကို၊ ဣဓ–ဤ ငါတို့မြို့သို့၊ အာနေတွာ–ပင့်ဆောင်၍၊ မေ–အား၊ တုမှေ–သင်အမတ်တို့သည်၊ ဒဿေထ–ပြကုန်ပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ပေသေတိ–စေလွှတ်၏၊ တေသု–ထိုစေအပ်သော အမတ်တို့သည်၊ ရာဇဂဟံ–ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ သတ္ထု–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဓမ္မဒေသနာယ–တရားဒေသနာတော်ကြောင့် (ဖြင့်လည်းဟု။)အရဟတ္တေ–အရဟတ္တဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌိတေသု–တည်ကြကုန်ပြီးသော်၊ ကာဠုဒါယိတ္ထေရေန–ကာဠုဒါယီထေရ်သည်၊ ရညော–ခမည်းတော်မင်း၏၊ အဓိပ္ပာယေ–အလို

ဆန္ဒကို၊ အာရောစိတေ–လျှောက်ကြားအပ်ပြီးသော်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝိသတိသဟဿဒိဏ္ဍာသဝပရိဝုတော–နှစ်သောင်းသောရဟန္တာအပေါင်း ခြံရံတော်မူလျက်၊ ရာဇဂဟတော–ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်တော်မူ၍၊ သဒ္ဓိယောဇနံ–ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော၊ ကပိလဝတ္ထုံ–ကပိလဝတ်မြို့တော်သို့၊ ဒွိဟိမာသေဟိ–နှစ်လတို့ဖြင့်၊ သမ္မာပုဏိ–ကောင်းစွာရောက်တော်မူ၏၊ သက္ကရာဇာနော–သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်၊အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဥတိသေဋ္ဌ–အမျိုးမြတ်ကို၊မယံ–ငါတို့သည်၊ ပသိသာမာတိ–ဖူးမြင်ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု၊သန္နိပတိတ္တာ–အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၍၊နိဂြောဓာရာမံ–နိဂြောဓရုံဥယျာဉ်ကို၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုသံဃဿစ–ရဟန်းသံဃာတော်၏လည်းကောင်း၊ ဝသနယောဂ္ဂံ–သီတင်းသုံးတော်မူရာနှင့်စပ်လျဉ်းသည်ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေပြီး၍၊ ဂန္ဓပုပ္ပါဒိဟတ္ထာ–နံ့သာပန်းအစရှိသည်တို့လက်၌ ဆွဲကိုင်လျက်၊ ပစ္စုဂ္ဂမနံ–ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို၊ ကတွာ–ပြုကြကုန်၏၊ သတ္ထာရံ–မြတ်စွာဘုရားကို၊နိဂြောဓာရာမံ–နိဂြောဓရုံဥယျာဉ်သို့၊ ပဝေသေသုံ–(ပင့်ကြလေကုန်၏)၊ တတြ–ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝိသတိသဟဿဒိဏ္ဍာသဝပရိဝုတော–နှစ်သောင်းသော ရဟန္တာခြံရံတော်မူလျက်၊ ပညတ္တဝရဗုဒ္ဓါသနေ–ခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားရှင်နေရာ၌၊ နိသီဒိ–နေတော်မူ၏၊ သာကိယာ–သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်၊ မာနထဒ္ဓါ–မာန်ခက်ထန်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သတ္တာ–မြတ်စွာဘုရားအား၊ ပဏိပါတံ–လက်အုပ်ချီခြင်းကို၊ နာကံသု– မပြုကြကုန်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေသံ–ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့၏၊ အဇ္ဈာသယံ–အလိုဆန္ဒကို၊ ဩလောကေတွာ–ကြည့်တော်မူ၍၊ မာနံ–ခက်ထန်သောမာနကို၊ ဘဇ္ဇိတွာ–ချိုးဖျက်တော်မူ၍၊ တေ–ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့ကို၊ ဓမ္မဒေသနာယ–တရားဒေသနာတော်ဖြင့်၊ ဘာဇေနေ–ခွဲဝေတော်မူသည်တို့ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ အဘိညာပါဒကံ–အဘိဉာဏ်၏ အခြေဖြစ်သော၊ စတုတ္ထဈာနံ–စတုတ္ထဈာန်ကို၊ သမာပဇ္ဇိတွာ–ဝင်စားတော်မူပြီး၍၊ တတော–ထို စတုတ္ထဈာန်မှ၊

ဝုဋ္ဌာယ–ထ၍၊ အာကာသံ–ကောင်းကင်သို့၊ အဗ္ဘုဂ္ဂန္တွာ–ပြန်တက်တော်မူ၍၊ တေသံ–ထိုသာကီဝင်မင်းသားတို့၏၊ သီသေ–ဦးခေါင်း၌၊ ပါဒပံသုံ–ခြေ၌ကပ်သော မြေမှုန်ကို၊ သြကိရမာနောဝိယ–ကြဲတိပြွန်းဘိသကဲ့သို့၊ ကဏ္ဍမ္ဗရကဒ္ဒမူလေ–ကဏ္ဍမည်သော သရက်ပင်ရင်း၌၊ ကတပါဋိဟာရိယသဒိသံ–ပြုတော်မူအပ်သော ပြာဋิဟာနှင့်အတူ၊ ယမကပါဋิဟာရိယံ–ရေမီးအစုံဖြစ်သော ပြာဋิဟာကို၊ အာကာသေ–ပြုတော်မူ၏၊ ရာဇာ–ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းသည်၊ တံအစ္ဆရိယံ–ထိုသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲကို၊ ဒိသွာ–မြင်တော်မူ၍၊ အယံ–ဤငါ၏သားတော် ဘုရားသည်၊ လောကေ–လောက၌၊ အဂ္ဂပုဂ္ဂလောတိ–မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တည်းဟူ၍၊ ဝန္ဒိ–ရှိခိုး၏၊ ရညာပန–ခမည်းတော်မင်းသည်ကား၊ ဝန္ဒိတေ–ရှိခိုးသည်ရှိသော်၊ တေ–ထိုသာကီဝင်တို့သည်၊ ဌာတုံနာမ–တည်အံ့သောငှာ၊ နသက္ကောန္တိ–မတတ်နိုင်ကုန်၊ သဗ္ဗေပိ–အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သာကိယာ–သာကီဝင်မင်းတို့သည်၊ ဝန္ဒိသု–ရှိခိုးကုန်၏။

တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယမကပါဋิဟာရိယံ–ရေမီးအစုံစုံသော တန်ခိုးပြာဋิဟာကို၊ ကရောန္တော–ပြုတော်မူသည်ရှိသော်၊ လောကဝိဝရဏပါဋิဟာရိယမ္ပိ–လောကဝိဝရကဏပြာဋิဟာကိုလည်း၊ အကာသေ–ပြုတော်မူ၏၊ ပြတော်မူ၏၊ ယသ္မိံ–အကြင်အခါ၌၊ ပါဋิဟာရိယေ–လောကဝိဝရဏပြာဋิဟာသည်၊ ဝတ္တမာနေ–ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ တသ္မိံ–ထိုအခါ၌၊ မနုဿာ–လူတို့သည်၊ မနုဿလောကေ–လူ့ပြည်၌၊ ယထာဋ္ဌိတာ–ရပ်ပြီးတိုင်းလျှင်၊ ယထာနိသိန္နာဝ– ထိုင်မြဲတိုင်းလျှင်၊ စတုမဟာရာဇိကတော–စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝအကနိဋ္ဌဘဝနာ–အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင်၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သော၊ ဒေဝေ–နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသောအရပ်တို့၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဘဝနေ–ဗိမာန်နေရာ၌၊ ဒိဗ္ဗာနုဘာဝေန–နတ်၏အာနုဘော်ဖြင့်၊ ကိဠန္တေစ–ကစားပျော်ရွှင်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဈာယန္တေစ–ထွန်းတောက်ပသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟတိ–ကြီးစွာသော၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ–နတ်၏စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘဝန္တေစ–ခံစားသည်တို့ကို

လည်းကောင်း၊ သန္ဓာနိ–ငြိမ်သက်ကုန်သော၊ သမာပတ္တိ သုခါနိ–သမာပတ်ချမ်းသာတို့ကို၊ အနုဘဝန္တေစ–ခံစားသောဗြဟ္မာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ သာကစ္ဆန္တေစ–ဆွေးနွေးပြောပေါ်ကြသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန–ဘုရားရှင်၏ အာနုဘော်တော်အားဖြင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ မံသစက္ခုနာဝ–မံသစက္ခုဖြင့်လျှင်၊ ပဿန္တိ–မြင်ကြကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဟေဋ္ဌာပထဝီယံ–အောက်မြေကြီးရပ်၌၊အဋ္ဌသုမဟာနိရယေသုစ–ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့၌လည်းကောင်း၊ သောဋ္ဌသသုစ–တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးကုန်သော၊ ဥဿဒနိရယေသုစ–ဥဿဒရက် ငရဲတို့၌လည်းကောင်း၊ လောကန္တရိကနိရယေစ–လောကန္တရိက်ငရဲ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသောငရဲတို့၌၊ မဟာဒုက္ခံ–ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို၊ အနုဘဝမာနေ–ခံရကုန်သော၊ သတ္တေ–သတ္တဝါတို့ကို၊ ပဿန္တိ–မြင်ကုန်၏၊ ဒသသဟဿိယော လောကဓါတုယံ–တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌၊ ဒေဝါ–နတ်တို့သည်၊ မဟာစ္စဒေဝါနုဘာဝေန–မြတ်သောနတ်တို့၏ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ တထာဂတံ–မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်ကုန်၍၊ အစ္ဆရိယဗ္ဘုတစိတ္တာ ဧတာ–အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍ ဖြစ်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌလိကာ–လက်အုပ်ချီကုန်လျက်၊ နမဿမာနာ–ရှိခိုးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပယိရုပါသန္တိ–ဆည်းကပ်ကုန်၏။ ဗုဒ္ဓဂုဏာပဋိသံယုတ္တာ–ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်နှင့် စပ်လျဉ်းကုန်သော၊ ဂါထာယော–ဂါထာတို့ကို၊ ဥဒါဟရန္တာ–ဆောင်ကုန်လျက်၊ ထောမေန္တိ–ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ အပ္ပေါဒ္ဓေန္တိ–လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်၏၊ ဟသန္တိ–ရယ်မောရွှင်လန်းကြကုန်၏၊ ပီတိသောမနဿံ–နှစ်လိုဝမ်းသာခြင်းကို၊ ပဝေဒေန္တိ–ကြားကြကုန်၏။ ပြောဆိုကြကုန်၏လည်းဟူ။

ယံ–အကြင်ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသောအချင်းအရာကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ ယံဝစနံ–ကို၊ ဝုတ္တं–ဆိုအပ်၏။ တံဝစနံ–ထိုစကားကို ဘုမ္မာစတုမဟာရာဇိကာ–လ–ဝိပုလမကံသု ဃောသန္တိ။ ဘုမ္မာစတုမဟာရာဇိကာ–ပ–ဝိပုလမကံသုဃောသံဟူ၍၊ ဝုတ္တं–မိန့်အပ်၏၊ (ဥဒါဟရဏ်ပါဠိ၏ အတ္ထကား)။ ။ ဘုမ္မာစ–ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုမဟာရာ

ဓိကာစ–စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာစ–တာဝတိံသာနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယာမာစ–ယာမာဘုံ၌နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ–နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တုသိတာစ–တုသိတာဘုံ၌နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ–နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိမ္မိတာ–နိမ္မာနရတိဘုံ၌ နေကုန်သော၊ ဒေဝါစ–နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပရနိမ္မိတာ–ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီဘုံ၌နေကုန်သော၊ဒေဝါစ–နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယေပိ စ ဗြဟ္မကာယိကာ–အကြင်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ သန္တိ–ရှိကုန်၏။ တေဗြဟ္မကာယိကာစ–ထိုဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ အာနန္ဒိတာ–ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိပုလ–ပြန့်ပြောစွာ၊ အက်သု–ပြုကြကုန်၏၊ ယောသန္တိ–ကြွေးကြော်ကုန်၏။

(တဒါဟိအစရှိသော အထက်စကား၌ ဟိသဒ္ဒါကာ၊ ဝါကျာရမ္ဘကြံသော်လည်း သင့်ကောင်း၏၊ ပက္ခန္ဓရကြံသော်လည်းသင့်ကောင်း၏။ ဝါကျာရမ္ဘကြံသော် လောကဝိဝရဏာ ပြာဋိဟာကိုပြတော်မူအပ်သောကိစ္စပြီးပြီဖြစ်၍၊ နောင်ကာလ၌မဟာကရဏာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဝေနေယျတို့အား တရားဟောတော်မူလိုသောကြောင့်အလျားအားဖြင့် တစ်သောင်းသောစကြာဝဠာနှင့်အမျှ၊ အနံအားဖြင့်တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရတနာစကြီးတော်၌ ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောတော်မူသည်။ ရှေစကားနှင့် နောက်စကား၊အစဉ်မပြတ်ဖြစ်ဟန်ကိုပြအပ်သော စကားဟု သိစေလိုသောအားဖြင့် ဟိသဒ္ဒါဖြင့် ပြအပ်သည်ဟု လိုသည်။)

(ပက္ခန္ဓရကြံသော် ရှေးဆိုအပ်သောကိစ္စပြီးပြီ။ နောင်ဆိုအပ်သောစကားအထူးကိုသာ ဆိုရေးရှိတော့သည်ဟု ဆိုလိုသောကြောင့် ဟိ–သဒ္ဒါဖြင့် ဖြေအပ်သည်ဟူလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာလည်း အထူးမှုသာ၊ စုဒ်ထုတ်ရာ၊ မြိုစွာ ပက္ခန္ဓရတည်း ဟု ဆိုအပ်သတည်း။)

📖 တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဒသဗလော–ဆယ်ပါးသော်အားတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်၏ ဗုဒ္ဓဗလ–ဘုရားရှင်တို့၏ အားအစွမ်းကို၊ အဟံ–ငါဘုရားသည်၊ဒသ်ဿသာမိတိ–ထင်ရှားစွာပြအံ့ဟု) မဟာကရုဏာယ–မဟာကရုဏာတော်သည်၊

သမုဿဟိတော–တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ အာကာသေ–ကောင်းကင်
၌၊ ဒသသဟဿ စက္ကဝါဠသမာဂမေ–တစ်သောင်းသောစကြာဝဠာနှင့်
အမျှ အလျားရှည်သော၊ ဒ္ဒါဒသယောဇနေ ဝိတ္ထိတေ–တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ
အနံရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗရတနမယေ–ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော၊စက်မေ–
ဖန်ဆင်းတော်မူအပ်သောစကြာ၌၊ ဌိတော–ရပ်တော်မူလျက်။ယထာဝုတ္တံ–
ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအတိုင်း၊ ဒေဝမနုဿနယနဝိဟာရိနံ–နတ်လူတို့၏
မျက်စိဟူဆိုအပ်သော ဌာန်အပေါင်းတို့၏၊ ဧကနိပါတဘူတံ–တပေါင်း
တည်းကျရာဖြစ်၍ ဖြစ်သော၊ အစ္ဆရိယံ–အံ့ဖွယ်သရဲရှိသော၊ အနည
သာမာရဏံ–သူတစ်ပါးတို့နှင့်မဆက်ဆံသော၊ ဗုဒ္ဓါနံ–မြတ်စွာဘုရား
တို့၏၊ သမာဓိဉာဏာနုဘာဝဒီပနံ–အဘိဉာဏ်၏အာနုဘော်ကိုပြတော်မူ
တတ်သော၊ ပါဋိဟာရိယံ–ပြာဋิဟာကို၊ ဒသေတွာ–ပြတော်မူ၍၊
ပုန–တစ်ဖန်။ တသ္မိံစက်မေ–ထိုရတနာစကြာ၌၊ စက်မန္တော–ကြွတော်မူ
လျက်၊ ဝေနေယျာနံ–ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့၏၊ အဇ္ဈာသယာနု
ရူပံ–အလိုဆန္ဒအားလျော်စွာ၊ အစိန္တေယျာနုဘာဝါယ–အစိန္တေယျ အာနု
ဘော်အားဖြင့်၊ အနုပမာယ–နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော၊ဗုဒ္ဓလီလာယ–
ဘုရားရှင်၏ တင့်တည်စမွယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားတော်ကို၊ ဒေသေသိ–
ဟောတော်မူပေ၏။ ။

တေန–ထို့ကြောင့်၊ နဟောတေဇာနန္တိ၊ ပ၊ ရတနမဏ္ဍိတန္တိ၊
နဟောတေဇာနန္တိ၊ ပ၊ ရတနမဏ္ဍိတံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။

(ဥဒါဟရဏ်ပါဠိ)။ ။ ဧတေဒေဝ မနုဿာ–ထို
နတ်လူတို့သည်၊ အယံဗုဒ္ဓေါ–ဤဘုရားသည်၊ ကိဒိသကော–အဘယ်သို့
သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ နရုတ္တမောတိ–လူနတ်တို့ထက်မြတ်၏ဟူ၍၊
နဇာနန္တိ–မသိကြ၊လေကုန်၊ ဣမဿဗုဒ္ဓဿ–ဤဘုရား၏၊ ဣဒ္ဓိဗလဉ္စ–
ဣဒ္ဓိပွါဒ်၏ အစွမ်းသတ္တိသည်လည်းကောင်း၊ ပညာဗလဉ္စ–ဉာဏ်တော်
၏ အစွမ်းသတ္တိသည်လည်းကောင်း၊ ကိဒိသန္တိ–အဘယ်သို့ သဘောရှိ၏
ဟူ၍၊ နဇာနန္တိ–မသိကြလေကုန်၊ လောကဟိတဿ–လူသုံးပါး၏ အစီး
အပွားဖြစ်တော်မူသောဘုရား၏၊ ဗုဒ္ဓဗလံ–ဘုရား၏ အစွမ်းသတ္တိသည်၊

ကိဒိသန္တိ–အဘယ်သို့ သဘောရှိလေ၏ဟု၊ နဇာနန္တိ–မသိလေကုန်။

ဟန္ဒ–ဤယခု၊ အဟံ–ငါဘုရားသည်၊ အနုတ္တရံ–အတုမရှိသော၊ ဗုဒ္ဓဗလံ–ဘုရားတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို ဒဿယိဿာမိ–ပြတော်မူအံ့၊ နသော–ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ရတနမဏ္ဍိတံ–ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ စက်မံ–စကြာန်ကို၊ မာပယိဿာမိ–ဖန်ဆင်းတော်မူအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံတော်မူ၍၊ ပါဋိဟာရိယံ–ယမိုက်ပြာဋิဟာကို၊ ဒဿေသိ–ပြတော်မူ၏၊ ဇဝံ–ဤသို့၊ တထာဂတော–လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားရှင်သည်၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝဒီပနံ–ဘုရားတို့၏ အာနုဘော်ကိုပြတတ်သော၊ ပါဋิဟာရိယံ–ပြာဋิဟာကို၊ ဒဿေတွာ–ပြတော်မူ၍၊ ဓမ္မံ–တရားတော်ကို၊ ဒေသေန္တော–ဟောတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဓမ္မသေနာပတိ–တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော၊ အာယသ္မာ သရိပုတ္တော–ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ရာဇဂဟေ–ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌၊ ဂိဇ္ဈကူဋပဗ္ဗတေ–ဂိ ၗကူဋအမည်ရှိသောတောင်၌၊ ဌိတော–နေစဉ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုနာ–ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်ဖြင့်၊ ပဿိတွာ–မြင်တော်မူ၍၊ တေနဗုဒ္ဓါနုဘာဝ သန္ဒဿနေန–ထိုသို့သောဘုရား၏ အာနုဘော်ကိုကောင်းစွာ ပြတော်မူသောအားဖြင့်၊ အစ္ဆရိယဗ္ဘုတစိတ္တဇာတော–အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍ဖြစ်သော စိတ်တော်အကြံအစည်ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ–အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်စိမ့်သောဌ၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝံ–ဘုရားရှင်၏အာနုဘော်ကို၊ လောကဿ–နတ်လူအပေါင်းအား၊ ပါကဋံ–ထင်ရှားစွာ၊ ကရိဿာမိ–ပြအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ သဗ္ဗာတပရိဝိတက္ကော–ကောင်းစွာဖြစ်သောအကြံရှိသည်ဖြစ်၍၊အတ္တနော–မိမိ၏၊ပရိဝါရဘူတာနံ–အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော၊ ပဉ္စန္နံဘိက္ခုသတာနံ–ငါးရာသော ရဟန်းတို့အား၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ–ကြား၍၊ ဣဒ္ဓိယာ–တန်ခိုးအာနုဘော်အားဖြင့်၊ တာဝဒေဝ–ထိုခဏ၌လျှင်၊အာကာသေန–ကောင်းကင်ဖြင့်၊ အာဂန္တွာ–လာခဲ့၍၊ သပရိသော–ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ ဘဂဝန္တံ–မြတ်စွာဘုရားသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ပဉ္စပတိဋ္ဌိတေန–ငါးပါးသောထိခြင်းဖြင့်၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊ ဒဿနခ

သမောဓါနသမုဒ္ဓလံ–ဆယ်ချောင်းသောလက်ကို ပေါင်းယှက်၍အ၌လိုလက်အုပ်ကို၊ သိရသို့–ဦးခေါင်း၌၊ ပဂ္ဂယှ–ချီ၍၊တထာဂတသ–မြတ်စွာဘုရား၏၊ မဟာဘိနိဟာရ–မြတ်သောဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါရမီပရိပူရဏ–ပါရမီတော်၏ ဖြည့်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုစ္ဆိ–မေးလျှောက်၏၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တံ–ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာကို၊ ကာယသက္ခိ–ကိုယ်သက်သေကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ သန္ဓိပတိတမနုဿာနဉ္စ–အညီအညွတ်စည်းဝေးသောလူအပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒဿသဟဿစက္ကဝါဠေ–တစ်ထောင်းသော စကြဝဠာတိုက်၌၊ ဝသန္တာနံ–နေကုန်သော၊ ဒေဝဗြဟ္မာနဉ္စ–နတ်ဗြဟ္မာတို့အားလည်းကောင်း၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်၏၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝံ–ဘုရား၏အာနုဘော်ကို၊ ပရိဒီပယန္တော–ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓဝံသံ– ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို၊ ဒေသေသိ–ဟောတော်မူပေ၏။

💬 တေန–ထို့ကြောင့် သာရိပုတ္တော၊ ပ၊ ဟာသယန္တော သဒေဝကဿ၊ သာရိပုတ္တော၊ ပ၊ ဟာသယန္တော သဒေဝကံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

(သာဓကပါဠိ၏အနက်ကား)။ ။မဟာပညော–ကြီးမြတ်သောပညာရှိသော၊ သမာဓိဗျာနကောဝိဒေါ–သမာဓိဗျာန်တရားတို့၌ လိမ္မာတတ်သော၊ ပညာယ–ပညာ၏၊ ပါရမိပတ္တော–အပြီးအစီးသို့ရောက်သော၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ လောကနာထံ–နတ်လူတို့၏ အမှူးဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကို၊ ပုစ္ဆတိ–မေးလျှောက်လေ၏။

နရတ္တမ–နတ်လူတို့ထက်မြက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မဟာဝီရ–ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ တေ–အရှင်ဘုရားအား၊ ကီဒိသော–အဘယ်မျှလောက်သော၊ အဘိနိဟာရော–ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိတော်မူသနည်း။ ဝီရ–လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ တယာ–အရှင်ဘုရားသည်၊ ကိမ္မိကာလေ–အဘယ်ကာလ၌၊ ဥတ္တမံ–မြတ်စွာသော၊ ဗောဓိံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊

ပတ္ထိတာ–တောင့်တတော်မူအပ်သနည်း၊ ဆုတောင်းတော်မူအပ်လေသနည်းလည်းဟူ။ ။

ဒါနဗ္ဗ–ဒါနပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ သီလဗ္ဗ–သီလပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ နေက္ခမ္မဗ္ဗ–နေက္ခမ္မပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ပညာ ဝိရိယဗ္ဗ–ပညာပါရမီ ဝိရိယပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ကိဒိသံ–အဘယ်သို့တုံနည်း။ ခန္တိစ–ခန္တီပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ သစ္စဗ္ဗ–သစ္စပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာနဗ္ဗ–အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ မေတ္တုပေက္ခာစ–မေတ္တာပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီသည်လည်းကောင်း၊ ကိဒိသံ–အဘယ်သို့တုံနည်း၊ ဝိရ–လုံ့လရှိတော်မူသော၊ လောကနာထက–လူနတ်တို့၏ ခရီးညွှန်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား၊တယာ–အရှင်ဘုရားသည်၊ ဒသပါရမီ–ဆယ်ပါးသောပါရမီတော်တို့ကို၊ ကိဒိသာ–အဘယ်သို့သောသဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုဏ္ဏာ–ဖြည့်တော်မူအပ်လေသနည်း။ ကထံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဥပပါရမီ–ဥပပါရမီတော်တို့ကို၊ ပုဏ္ဏာ–ဖြည့်တော်မူအပ်ကုန်သနည်း၊ ကထံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ပရမတ္ထပါရမီ–ပရမတ္ထပါရမီတို့ကို၊ ပုဏ္ဏာ–ဖြည့်တော်မူအပ်ကုန်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သာရိပုတ္တောရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏။ ။

ကရဝီကမဓုရဂိရော–ကရဝိက်ငှက်မင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံတော်ရှိသော၊ ပုဏ္ဍော–မေးလျှောက်အပ်သော ဘုရားရှင်သည်၊ တသ–ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏၊ ဟဒယံ–နှလုံးကို၊ နိဗ္ဗာပယန္တော–ငြိမ်းစေလျက်၊ သဒေဝကံ–နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို၊ ဟာသယန္တော–ရွှင်စေလျက်၊ ဝိယာကာသိ–ထင်ရှားပြတော်မူပေ၏။

ဒေဝ–ဤသို့၊ ဘဂဝတာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ–ဗုဒ္ဓဝင်ကို၊ ဒေသိတေ–ဟောတော်မူအပ်ပြီးသော်၊ အာယသ္မာဓမ္မသေနာပတိ–တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ဗုဒ္ဓါနံ–မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ ဟေတုသမ္ပဒါ–အကြောင်းပါရမီတော်၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ အဟော–အံ့သြဖွယ်ရှိစွတကား၊ သမုဒါဂမသမ္ပတ္တိ–အကြောင်းအားလာရောက်၍ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ အဟော–အံ့သြဖွယ်ရှိစွတကား၊ မဟာ

ဘိနိဟာရသမိဒ္ဓေနာ–မြတ်သောဆုတောင်းခြင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဒုက္ခရံ–သူတစ်ပါးတို့ပြုနိုင်ခဲသော၊ ကမ္မံ–ပါရမီကို ပြည့်စုံခြင်းအမှုကို၊ ဧတ္တကံကာလံ–ဤမျှလောက်သော လေးသချိန်နှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ ပတ်လုံး၊ ကတံ–ပြုတော်မူအပ်၏။ ဧဝံ–ဤသို့၊ ပါရမိယော–ပါရမီတို့ကို၊ ပူရေန္တေန–ပြည့်တော်မူသဖြင့်၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ သဗ္ဗညုတဗုဒ္ဓလေသုစ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏အစွမ်းသတ္တိတို့ဌာလည်း၊ ယဒိဒံယံ ဣဒံယော ဧသော ဝသီဘာဝေါ–အကြင်ဝသီဘော် အလေ့အကျင့်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဧတံဗလံ–ဤသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အစွမ်းသတ္တိသည်၊ တိဝိဓသ–သုံးပါးအပြားရှိသော၊ ဗောဓိသမ္ဘာရသမ္ဘရဏသ–သဗ္ဗညုတညာဏ် အဆောက်အဦးကို ရွက်ဆောင်တော်မူသောဘုရားအား၊ ဧတံဗလံ–ထိုအစွမ်းသတ္တိတော်သည်၊ အနုစ္ဆဝိကမေဝ–သင့်တင့် လျောက်ပတ်သည်တည်း။

(တိဝိဓသ၏အရကို ပညာဓိကဘုရား၊ သဒ္ဓါဓိကဘုရား၊ ဝိရိယာဓိကဘုရားသုံးဆူကို ယူအပ်သည်။)

မဟိဒ္ဓိကတာ–ကြီးမြတ်သောတန်ခိုးရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ ဧဝံ–ဤသို့ပေတည်း၊ မဟာနုဘာဝတာ–မြတ်သောအာနုဘော်တော်ရှိသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဧဝံ–ဤသို့ပေတည်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာရမ္မဏံ ညာဏံ–ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်လျှင် အာရုံရှိသောဉာဏ်ကို၊ ပေသေသိ–လွှတ်လေ၏၊ သော–ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ အနုညာသာဓာရဏံ–သူတစ်ပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသော၊ သီလသမာဓိပညာဝိမုတ္တိ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဗ္ဗ–သီလသမာဓိပညာဝိမုတ္တိ ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်တော်ကိုလည်းကောင်း (အထက်နောပသိဒ္ဓ အဝတ္တာ ကံစပ်လေ။) ဟိရိသြတ္တပ္ပဗ္ဗ–ဟိရိသြတ္တပ္ပတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါဝိရိယသတိသမာဓိညဗ္ဗ၊ သဒ္ဓါဝိရိယသတိပညာတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ (ကံပုဒ်ဟူသမျှကို အထက်နေဝပသိကြိယာပုဒ်ဌ အဝတ္တာကံစပ်လေ) သီလဝိသုဒ္ဓိစ–သီလတော်၏စင်ကြယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစ– အယူတော်၏စင်ကြယ်ခြင်းကို

လည်းကောင်း၊ သမထောစ–သမထတရားကိုလည်းကောင်း၊ဝိပဿနာစ–ဝိပဿနာကိုလည်းကောင်း၊ တိဏိကုသလမူလာနိစ–သုံးပါးသော ကုသလမူလတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိဏိ သုစရိတာနိစ–သုံးပါးသော သုစရိုက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တယော–သုံးပါးကုန်သော၊ သမ္မာဝိတက္ကာစ–ကောင်းသော သမ္မာဝိတက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိသော–သုံးပါးကုန်သော၊ အနဝဇ္ဇသညာယောစ–အနဝဇ္ဇသညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိသော၊ သုံးပါးကုန်သော၊ ဓာတု ယောစ–ဓာတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊သတိ ပဋ္ဌာနာစ–သတိပဋ္ဌာန်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊သမ္မပ္ပဓာနာစ–သမ္မပ္ပဓာန်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိပါဒါစ–ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော– လေးပါးကုန်သော၊ အရိယမဂ္ဂါစ–အရိယမဂ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ အရိယဖလာနိစ–အရိယဖိုလ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတသော–လေးပါးကုန်သော၊ ပဋိသမ္ဘိဒါစ–ပဋိသမ္ဘိဒါတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတုယောနိ ပရိစ္ဆေဒကညာဏာနိ–လေးပါးကုန်သော ယောနိအပိုင်း အခြားကို သိတတ်သော ဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊အရိယဝံသာစ–အရိယဝံသတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ ဝေသာရဇ္ဇညာဏာနိစ–ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ–ငါးပါးကုန်သော၊ပဓာနိယင်္ဂါနိစ–ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းအင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ပဉ္စဂိကော–ငါးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော၊ သမ္မာသမ္မာဓိစ–သမ္မာသမာဓိတရားကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဉာဏိကော–ငါးပါးသောဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော၊ သမ္မာသမာဓိစ–သမ္မာသမာဓိတရားကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စိန္ဒြိယာနိစ– ငါးပါးသောကွန်ရှေ့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဗလာနိစ–ငါးပါးသောဗိုလ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ–ငါးပါးကုန်သော၊ နိဿရဏိယာဓာတုယောစ–ထွက်မြောက်ကြောင်းတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ–ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တာယတနဉာဏာနိစ–ဝိမုတ္တာယတနဉာဏ်

တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋ္ဌ–ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တိပရိပါစနိယာ–ဝိမုတ္တိ ဉာဏ်ကို ရင့်စေတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ သာရဏီယာ–သာရဏီယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အနုသဿတိဌာနာနိစ–အနုသဿတိဌာနတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ဂါရဝါ–ရိုသေအပ်သောတရား တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ နိဿာရဏီယာ–နိဿာရဏီယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓာတုယောစ–သဓောတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ သတတဝိဟာရာစ–သတတဝိဟာရတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အနုတ္တရိယာနိစ–အနုတ္တရိယတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ နိဗ္ဗေဓဘာဂိယာ–ထိုးထွင်း၍ ဝေဖန်ခြင်းနှင့်ယှဉ်ကုန်သော၊ ပညာစ–ပညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အဘိညာစ–အဘိဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အသာဓာရဏာညာဏာနိစ–အသာဓာရဏဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ အပရိဟာနိယာ– 'အပရိဟာနိယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ အရိယဓနာနိစ–အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂါစ–ဗောဇ္ဈင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ သပ္ပုရိသဓမ္မာစ–သူတော်ကောင်းတို့၏တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ သညာစ–သညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဒက္ခိဏေယျပုဂ္ဂလဒေသနာစ–ဒက္ခိဏေယျပုဂ္ဂိုလ် ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ခီဏာသဝဗလ ဒေသနာစ–ခီဏာသဝဗလ ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ–ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ပညာပဋိလာဘဟေတုစ–ပညာရခြင်း၏အကြောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ–ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမ္မတ္တာနိစ–သမ္မတ္တတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ–ရှစ်ပါးကုန်သော၊ လောကဓမ္မာတိက္ကမာစ–လောကခံတရား

ထက်လွန်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ အာရမ္ဘဝတ္ထုနှိစ-အာရမ္ဘဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ အက္ခဏဒေသနာစ-အက္ခဏဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ မဟာပုရိသဝိတက္ကာစ-ယောကျ်ားမြတ်တို့၏အကြံအစည် ဝိတက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ အဘိဘာယတနဒေသနာစ-အဘိဘာယတနဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဝိမောက္ခာစ-ဝိမောက္ခတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ ယောနိသောမနသိကာရမူလကာ-မနသိကာရတရားလျှင် အရင်းရှိကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ ပါရိသုဒ္ဓိပဓာနိယင်္ဂါနိစ-စင်ကြယ်စွာသောကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းအင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ သတ္တာဝါသဒေသနာစ-သတ္တဝါသ ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ- ကိုးပါးကုန်သော၊ အာဃာတပဋိဝိနယာစ-ရန်ညှိုးကို ပယ်ဖျောက်အပ်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ နာနတ္တ ဒေသနာစ-နာနတ္တဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ အနုပုဗ္ဗဝိဟာရဒေသနာစ-အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်သောသမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ နာထကရဏာ-ကိုးကွယ်ကြောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ ပါရိသုဒ္ဓိပဓာနိယင်္ဂါနိစ-စင်ကြယ်စွာသောကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းအင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ သတ္တာဝါသ ဒေသနာစ-သတ္တဝါသ ဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ- ကိုးပါးကုန်သော၊ အာဃာတပဋိဝိနယာစ-ရန်ညှိုးကို ပယ်ဖျောက်အပ်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ နာနတ္တ ဒေသနာစ-နာနတ္တဒေသနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ အနုပုဗ္ဗဝိဟာရဒေသနာစ-အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်သောသမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ နာထကရဏာ-ကိုးကွယ်ကြောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ကသိဏာယတနာနိစ-ကသိဏ်းတည်းဟူသောတည်ရာတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ကုသလကမ္မပထာစ-ကုသလကမ္မပထတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ အရိယဝံသာစ-အရိယာဝံသ တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ အသေက္ခာ-အသေက္ခဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ရတနာနိစ-ရတနာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ တထာဂတ ဗလာနိစ-ဘုရားရှင်တို့၏ အားတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကာဒသ-တစ်ဆယ့်တစ်ပါးကုန်သော၊ မေတ္တာနိသံသာစ-မေတ္တာ၏ အာနိသင်တရားတို့ကိုလည်း

ကောင်း၊ ဒွါဒသ–တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော၊ ဓမ္မစက္ကာကာရာစ–ဓမ္မစက္ကြာတရားတော်၏အချင်းအရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တေရသ–တစ်ဆယ့်သုံးပါးကုန်သော၊ ဓုတင်္ဂဂုဏာစ–ဓုတင် ကျေးဇူးတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စုဒ္ဒသ–တစ်ဆယ့်လေးပါးကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဉာဏာနိစ–ဘုရားရှင်တို့၏ ဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စဒသ–တစ်ဆယ့်ငါးပါးကုန်သော၊ ဝိမုတ္တိပရိပါစနိယာ–ဝိမုတ္တိ ပရိပါစနိယ ဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သောဠသဝိဓာ–တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးအပြားရှိကုန်သော၊ အာဏာပါနသတိစ–အာနာပါနသတိတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သောဠသ–တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အပရမ္မရိယာ–အပရမ္မရိယဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာစ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌာရသ–တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာစ–ဘုရားတို့၏ဂုဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကူနဝီသတိ–တစ်ခုယုတ်နှစ်ဆယ်ကုန်သော၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏာနိစ–ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတုစတ္တာလီသ–လေးဆယ့်လေးပါးကုန်သော၊ ဉာဏဝတ္ထုနိစ–ဉာဏ်ဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပညာသ–ငါးဆယ်ကုန်သော၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏာနိစ–ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပရောပဏ္ဏာသ–ငါးဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တသတ္တတိ–ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ဉာဏဝတ္ထုနိစ–ဉာဏ်ဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတုဝိသတိကောဋိသတ သဟဿသမာပတ္တိစ–ကုဋေနှစ်သန်းလေးသိန်းကုန်သော သမာပတ်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗာရိတမဟာဝဇိရဉာဏဉ္စ–ကောင်းစွာဖြစ်စေအပ်သော ဝဇိရဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အနန္တနယသမန္တ ပဋ္ဌာနဉ္စ–အတိုင်းမသိသောနည်းရှိသော သမန္တပဋ္ဌာန်းကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဝိစယ ပစ္စဝေက္ခဏ ဒေသနာဉာဏာနိစ–ရွေးချယ်စိစစ် ဆင်ခြင်ခြင်း ဒေသနာဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ အနန္တာသု–အဆုံးမရှိကုန်သော၊ လောကဓာတုသု–လောကဓာတ်တို့၌၊ အနန္တာနံ–အဆုံးမရှိကုန်သော၊ သတ္တာနံ–သတ္တဝါတို့၏၊ အာသယာဒိဝိ ဘာဝနာ

ဉာဏာနိစ–အလိုဆန္ဒမရှိကုန်သည်ကို ဝေဖန် ခွဲခြမ်း၍ သိတတ်သော ဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဝေမာဒိကေ–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ အစိန္တေယျာနုဘာဝေန–အစိန္တေယျအာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓဂုဏေ–ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ ဓမ္မနယတော–တရားကို အစဉ်လျှောက်သောအားဖြင့်၊ အနုဂစ္ဆန္တော–အစဉ်အတိုင်းလိုက်သော်၊ အနုသရန္တော–အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့လိုက်သော်၊ အန္ဓံ–အဆုံးကို၊ နေဝပသိ–မမြင်နိုင်သည်သတည်း။

ပမာဏံ–အတိုင်းအရှည်ကို၊ နပသိ–မမြင်နိုင်လေ၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ထေရော–ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ အတ္တနောပိ–ကိုယ်တော်၏လည်း၊ နာမဂုဏာနံ–အမည်နာမဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့၏၊ အန္တံဝါ–အဆုံးကိုလည်းကောင်း၊ ပမာဏံဝါ–ပမာဏကိုလည်းကောင်း၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်လိုက်သည်ရှိသော်၊ နပသဿတိ–မမြင်နိုင်လေ၊ သော–ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဂုဏာနံ–ဂုဏ်တော်တို့၏၊ ပမာဏံဝါ–ပမာဏကိုလည်းကောင်း၊ ပရိစ္ဆေဒံဝါ–အပိုင်းအခြားကိုလည်းကောင်း၊ အပသဿန္တော–မမြင်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၏၊ မာဒိသဿနာမ–ငါကဲ့သို့သော၊ သာဝကပါရမီဉာဏော–သာဝကပါရမီဉာဏ်၌၊ ဌိတဿ–တည်သောသူအား၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာ–ဘုရားရှင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို၊ ဉာဏေန–ဉာဏ်ဖြင့်၊ ပရိစ္ဆိန္နိတုံ–ပိုင်းခြားအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်ချေ။ ဣတရေသံ–ဤငါမှတစ်ပါးသောသူတို့အား၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ပရိစ္ဆိန္နိတုံ–ပိုင်းခြားအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာဧဝ–မတတ်နိုင်လေသည်သာတည်း။

သဗ္ဗညုတဂုဏာ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည်၊ မဟာနုဘာဝါ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိကုန်၏၊ အဟောအစိန္တေယျာ–သြမကြံစိနိုင်ခဲ့တကား၊ အဟောအပရိမေယျဘောဒါ–သြအပိုင်းအခြားကို မသိနိုင်သော အပြားရှိ၏တကား၊ ကေဝလံပန–စင်စစ်သော်ကား၊ ဗုဒ္ဓေ–ထိုဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓသ–တစ်ဆူသော၊ ဗုဒ္ဓညာဏသော–ဘုရားရှင်၏ ညာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ သဗ္ဗသော–အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဂေါစရာ–ကျက်စားတော်မူအပ်သော အာရုံတို့တည်း။ အညေသံ–ဘုရားမှတစ်ပါးသောသူတို့၏၊ ဂေါစရာ–ကျက်စားအပ်သော အာရုံတို့သည်၊ နမဟုတ်ကုန်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေဟိပိ–ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း၊ ဝိတ္ထာရတော–အကျယ်အားဖြင့်၊ ကထေတုံ–ဟောတော်မူခြင်းငှာ၊ နသက္ကာယေဝ–မတတ်နိုင်အပ်သည်သာတည်း၊ ကွတိ–သို့၊ နိဋ္ဌ–အပြီးသို့၊ အဂမာသိ–ရောက်လေ၏၊ ဗုတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဗုဒ္ဓေါပိဗုဒ္ဓသ ဘဏေယျဝဏ္ဏံ။ ပ ။ နခီယေထတထာဂတသာတိ–ဗုဒ္ဓေါပိဗုဒ္ဓသ ဘဏေယျဝဏ္ဏံ။ ပ ။ နခီယေထတထာဂတသဟူသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

(ဩဘဂပါဠိ၏အနက်ကား)။ ။ ဗုဒ္ဓေါပိ–ဘုရားတစ်ဆူသည်လည်း၊ ဗုဒ္ဓသ–ဘုရားတစ်ဆူ၏၊ ဝဏ္ဏံ–ကျေးဇူးတော်ကို၊ ဘဏေယျ–ပြောဆိုကြားအံ့၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ ကပ္ပံပိ–တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးလည်း၊ ဘာသမာနော–ပြောဆိုတော်မူသည်ရှိသော်၊ စိရဒီဃမန္တရေ–အကြားကာလရှည်လျားခြင်းကြောင့်၊ ကပ္ပေါ–ကပ်သည်၊ ခီယေထ–ကုန်ရာ၏၊ တထာဂတသ–လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားရှင်၏၊ ဝဏ္ဏော–ကျေးဇူးတော်သည်၊ နခီယေထ–မကုန်နိုင်ရာ။ ။

ဒေဝ–ဤသို့၊ ဗုဒ္ဓါနံ–ဘုရားရှင်တို့၏၊ ဂုဏမဟန္တတံ–ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ ဥပဋ္ဌမ္ဘလဝ ပိတိသော မနသော–ဖြစ်သောအားကြီးသော နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပုန–တဖန်၊ ထေရော–ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ ဒေဝရူပါနံ–ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓဂုဏာနံနာမ–ဘုရားရှင်တို့၏ဂုဏ်

ကျေးဇူးအမည်တို့၏ကား၊ ဟေတုဘူတာ-အကြောင်းဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓကာရကမ္မာ-ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောသဘောရှိကုန်သော၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့သည်၊ အဟောမဟာနုဘာဝါ-အံ့သြဖွယ်ရှိစွတကား၊ကတမာသု-အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဇာတိသု-ဘဝဇာတိတို့၌၊ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပရိပါစိတာနုခေါ-ဆည်းပူးရင့်တော်မူစေအပ်သနည်း၊ ကထံဝါ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ပရိပါကံ-ရင့်ခြင်းသို့၊ ဂတာ-ရောက်တော်မူအပ်လေကုန်သနည်း၊ ဟန္ဒ-ဤယခု၊ အဟံ-ငါသည်၊ဣမမမတ္ထံ-ဤသို့အနက်ကို၊ ပုစ္ဆန္တော-မေးလျှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝပိ-ဤသို့လျှင်၊ သမုဒါဂမတော-အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်လာသည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဗုဒ္ဓါနုဘာဝံ-ဘုရားရှင်၏အာနုဘော်တော်ကို၊ ဣမသဿသဒေဝကဿလောကဿ-နတ်နှင့်တကွသော၊ ဤလူအပေါင်းအား၊ ပါကဋတရံ-ထင်ရှားသည်ထက်ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရိဿာမိ-ပြုအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ သော-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် သည်၊ ဒေဝ-ဤသို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံပြီး၍၊ ဘဂဝန္တံ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဣမံပဉ္ဍ-ကတမာသုနုခေါဘန္တေ-အစရှိသောအထက်စကားကို၊ အပုစ္ဆိ-မေးလျှောက်လေ၏။

(အထက်အမေးကား)။ ။ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ ကတာမာသု-အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဇာတိသု-ဘဝဇာတ်တို့၌၊ ဗုဒ္ဓကာရကာ-ဘုရား၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဣမေမမ္မာ-ဤတရားတို့ကို၊ ပရိပါစိတာ-ဆည်းပူးရင့်တော်မူအပ်လေသနည်း၊ ကထံဝါ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ပရိပါကံ-ရင့်ခြင်းသို့၊ ဂတာ-ရောက်တော်မူအပ်ကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပဉ္ဍ-ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိ-မေးလျှောက်လေ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အသ-ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဿိ'ရတနုစကၠေ-ထိုရတနာစကြ၌၊ တိသန္ဓိ- အစပ်သုံးပါးရှိသော၊ ပလ္လင်္ကံ-ထက်ဝယ်ကို၊ အာဘုဇိတွာ-ဖွဲ့တော်မူ၍၊ ယုဂန္ဓရပဗ္ဗတေ-ယုဂန္ဓိရ်တောင်၌၊ ဗာလသူရိ ယောဝိယ-ထွန်းပသော နေမင်းကဲ့သို့၊ ဝိရောစမာနော-တင့်တယ်စမ်းပယ်စွာ၊

နိသိန္နော–နေတော် မူလျက်၊ သာရိပုတ္တ–ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ မယုံ–ငါ့အား၊ ဗုဒ္ဓကာရကာ– ဘုရားရှင်၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ–တရားတို့သည်၊ သမာ ဒါနတော–ဆောက်တည်သောဘဝမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊နိရန္တရံ–မပြတ်မလတ်၊ သက္ကစ္စကာရိတာယစ–အရိုအသေပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိရိယူပဋ္ဌာမ္ဘေနစ– ဝီရိယအထောက်အပံ့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေသု–အလုံးစုံကုန်သော၊ ကပ္ပေသု–ကမ္ဘာတို့၌၊ ဘဝတော–တစ်ဘဝမှ၊ ဘဝံ–တစ်ဘဝကို၊ ဇာတိတော–တစ်ဖြစ်မှ၊ဇာတိं–တစ်ဖြစ်ကို၊ ပရိပုစ္ဆန္နာယေဝ–မေးအပ်ကုန်သည်သာလျှင်၊အဟေသုं–ဖြစ်ကုန်၏။

ကွမသို့ပနဘဒ္ဒကပ္ပေ–ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ကား၊ ကွမာသုဇာတိသု–ဤမည်သောဇာတ်တို့၌၊ တေ–ထိုဘုရားရှင်တို့၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်ကုန်သောတရားတို့သည်၊ ပရိပက္ကာ–ရင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတာ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ကွတိ–သို့၊ ဒသေဿော–ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကပ္ပေစသတသဟဿေတိအာဒိနာ–ကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရှိသောဂါထာဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓါပဒါနိယံ–ဘုရား၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ဗုဒ္ဓအပါဒါန်–ဖြစ်သောလည်းဟု၊ စရိယပိဋကန္တိ–စရိယာပိဋကဟု၍၊ ဒုတိယာဘိဓာနံ–နှစ်ကြိမ်မြောက်ဟောကြောင်းဖြစ်သော၊ ဓမ္မပရိယာယံ–တရားဒေသနာတော်ကို၊ အဘာသိ–ဟောတော်မူ၏။

(ဒုတိယအဘိဓာနံ၏အရကိုအကြောင်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖော်ဆောင်သောကြောင့် တေမိအစရှိသော ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူအပ်သည်တစ်ကြိမ်၊ ပါရမီတော်၏အစုအပေါင်းကိုချည်းရုံး၍ ဤစရိယာပိဋကဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူအပ်သည်လည်း တစ်ကြိမ်၊ သို့ယူမှနှစ်ကြိမ်ရစကောင်းသည်ဟု ယူလေအပ်သည်။)

(ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်ဘုရား အဘယ်မည်သော ဇာတိဘဝတို့၌ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်တော်မူအပ်ကုန်သည်၊ အဘယ်သို့လျှင် သဗ္ဗညုတညာဏ်တော် ရင့်ခြင်းသို့ရောက်သနည်းဟု လျှောက်ချက်အတိုင်း တစ်ဘဝမှသည် တစ်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဇာတ်မှသည်

တစ်ဇာတ်သို့လည်းကောင်း၊ လျှောက်၍မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်လည်း အစဉ်အတိုင်းသော ဘဝဇာတ်တို့ကို ဖြေတော်မူသည်။ သို့မေးဖွယ် ဖြေတော်မူဖွယ်ရှိကြားသော်လည်း ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ၌ ဘုရားတို့ ဓမ္မတာ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုပေါ်ရှိမှ ရှေးအကြောင်းဇာတိကို ဟောမြဲဖြစ်၍ အကြောင်းပေါ်ရာဝတ္ထုသို့လိုက်၍ ပါရမီတော်၏ ရင့်ခြင်းသို့ရောက်သော ဇာတ်တော်သည် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ ရင့်ခြင်းသို့ရောက်သောဇာတ်သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ရင့်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ဟောတော်မူအပ်၏ဟု ယူအပ်သည်၊ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း မရေတွက်နိုင်သော ဘဝဇာတ်တို့၌ ဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်သည် ရှိလေသေး၏၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုမပေါ်သောကြောင့် ဟောတော်မမူဟု ယူလေအပ်သည်၊) အပရေပန–အပရေဆရာတို့သည်ကား၊ ရတနစင်္ကမေ–၌၊ စင်္ကမန္တော–လျက်၊ ဒေဝါတိဒေဝါဝိယ–နတ်တကာတို့ထက် နတ်တို့ကဲ့သို့၊ ဒေဝဗြဟ္မာဒီဟိ–နတ်ဗြဟ္မာစသည်တို့သည်၊ ပူဇိယမာနော–ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ နိဂ္ဂြောဓာရာမေ–၌၊ သြတရိတ္တာ–သက်တော်မူ၍၊ ဝိသတိသဟဿ ခီဏာသဝပရိဝုတော–လျက်၊ ပညတ္တာဝရဗုဒ္ဓါသနေ–၌၊ နိသိန္နော–သော၊ ဘဂဝါ–သည်၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဖြင့်လျှင်၊ အာယသ္မတာ သာရိပုတ္တေန–ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်၊ ပုစ္ဆိတော–မေးလျှောက်အပ်သော ဘုရားရှင်သည်၊ စရိယပိဋကံ–စရိယပိဋကတ် ဒေသနာတော်ကို၊ ဒေသေသိ–ဟောတော်မူလေ၏။ ကွတိ–သို့၊ ဝဒန္တိ–ဆိုကုန်၏၊

ဇတ္တာဝတာ–ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စကား၏အစဉ်ဖြင့်၊ ဒူရေနိဒါနအဝိဒူရေနိဒါနာနိ–ဒူရေနိဒါန်း အဝိဒူရေနိဒါန်းတို့ကို၊ သခေါ်ပတော–အကျဉ်းအားဖြင့်၊ ဒဿေတွာ–ပြပြီး၍၊ စရိယပိဋကသ–စရိယာပိဋကတ်ဒေသနာ၏၊ သန္တိကေနိဒါနံ–သန္တိကေနိဒါန်းကို၊ ဝိတ္ထာရေတွာ–အကျယ်ချဲ့၍၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌ–ပြအပ်၏၊ ကွတိ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗ–သိအပ်၏၊ ဒူရေနိဒါနံပန–ဒူရေနိဒါန်းသည်ကား၊ အသင်္ချေယျ ဝိဘာဝနာယံ–အသင်္ချေယကို ထင်ရှားစွာပြရာ၌၊ အာဝိ–ထင်စွာ၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကွဒါနိ–ယခုအခါ၌၊ ကပ္ပေစ သတသဟဿေတိ– အာဒိ

နယပွဝတ္တာယ–ကပ္ပေစသတသဟဿေသအစရိသောနည်းဖြစ်သော၊ စရိယ ပိဋကပါဠိယာ–စရိယပိဋကတ်ပါဠိတော်၏၊ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာ–အနက် ၏အဖွင့်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တတြ–ထိုကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရိသောစရိယာပိဋကတ်ပါဠိတော်၏အဖွင့်၌၊ ကပ္ပသဒ္ဒေါ–ကပ္ပသဒ္ဒါ သည်၊သဉ္ဇပသဏ္ဌေါစ–ဉပသာရပုဒ်နှင့်စပ်လျဉ်းသောကပ္ပသဒ္ဒါလည်း ကောင်း၊အနုပသဏ္ဌေါစ–ဉပသာရပုဒ်နှင့် မစပ်လျဉ်းသော ကပ္ပသဒ္ဒါ လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ကပ္ပသဒ္ဒေါ–ကပ္ပသဒ္ဒါသည်၊ ဝိတ္ကဝိဝါနပဋိဘာဂ ပညတ္တိကာလပရမာသု သမဏဝေါဟာရသမ္ဘ ဘာဝါ ဘိသဒ္ဒဟန ဆေဒနဝိနိယောဂဝိနယ ကိရိယာလေသန္တရ ကပ္ပ တဏှာဒိဋ္ဌိအသရေ၊်ယျကပ္ပမဟာကပ္ပါ ·ဒီသု–အကြံအစည်ဟူသော အနက်၊ အစီရင်ဟူသောအနက်၊ ပညတ်ဟူသောအနက်၊ ကာလဟူ သောအနက်၊ အသက်၏အတိုင်းအရှည်ဟူသောအနက်၊ သမဏဝေါဟာ ရအနက်၊ ထက်ဝန်းကျင်ထင်ရှားသောအနက်၊ ယုံကြည်သောအနက်၊ ဖြတ်ခြင်းအနက်၊ ယှဉ်သောအနက်၊ ဝိနယ၏အမှုအရာဟူသောအနက်၊ အမြွက်ဟူသောအနက်၊ အန္တရကပ်ဟူသောအနက်၊ တဏှာဒိဋ္ဌိဟူသော အနက်၊ အသရေ၊်ယျကပ်ဟူသောအနက်၊ မဟာကပ်ဟူသောအနက် အစရှိသည်တို့၌၊ ဒီဿတိ–ထင်၏။

(ထိုကပ္ပသဒ္ဒါ၏အနက်ကို ဥဒါဟရဏ်နှင့်တကွ အကျယ်ပြပြန် လို၍ တထာဟေသ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာ မိန့်အပ် သတည်း။) တထာဟိတတောဝေ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဧသသောကပ္ပ သဒ္ဒေါ–ဤကပ္ပသဒ္ဒါသည်၊ နေကွမ္မသက်ပ္ပေါ–တဏှာမှတွက်မြှောက် ကြောင်း အကြံလည်းကောင်း၊ အဗျာပါဒသက်ပ္ပေါ–သူတစ်ပါးကို မညှင်း ဆဲ မနှိပ်စက်ဟူသောအကြံလည်းကောင်း၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့ အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိတက္ကေ–အကြံဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ စီဝရေ–သင်္ကန်း၌၊ ဝိကပ္ပေ–အထူးစီရင်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေယျ–ရောက်ကြား အုံ့၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိဓာနေ–အထူးအလွန်စီရင် ခြင်း၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ အဓိကဝိဓာနံ–အလွန်စီရင်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေ

ယျ–ရောက်ကြားအံ့၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဘော–အိုအချင်းတို့၊ သတ္ထုကပ္ပေန–ဘုရားရှင်ဟူသော၊ သာဝကေန–တပည့်တော်ရဟန်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ–အတူတကွ၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ မန္တယမာနာ–ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရကုန်သည်ရှိသော်၊ ကိရ–ကြားရသည်ကား၊ နဇာနိမှာ–မသိနိုင်ကုန်တကား၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ကပ္ပသဒ္ဒေါ–ကပ္ပသဒ္ဒါသည်၊ ပဋိဘာဂေ–အတူအစားဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ သတ္ထုသဒိသေန–ဘုရားရှင်တူသဖြင့်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ တတ္ထ–ထိုအရာ၌၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဣဓ–ဤအရပ်၌၊ အာယသ္မာကပ္ပေါ–ရှင်ကပ္ပသည်၊ ဣဒ္ဓိ–အလိုရှိ၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပသတ္တိယံ–ပညာတ်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ယေန–အကြင်အရပ်၌၊ နိစ္စကပ္ပံ–မြဲစွာကာလပတ်လုံး၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိဟရာမိ–နေ၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ကာလေ–ကာလအနက်၌၊အာဂတော–လာ၏။ အာနန္ဒ–အာနန္ဒာ၊ တထာဂတော–လာခြင်းကောင်းသောငါဘုရားသည်၊ အာကင်္ခမာနော–အလိုတော်ရှိတော်မူသော်၊ ကပ္ပံဝါ–အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း၊ တိဋ္ဌေယျ–တည်နိုင်ရာ၏၊ ကပ္ပါဝသေသံဝါ–အာယုကပ်အကြွင်းပတ်လုံးလည်း၊ တိဋ္ဌေယျ–တည်နိုင်ရာ၏။

ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပရမာယုမှိ–အသက်၏အတိုင်းအရှည်အနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ဣဓ–ဤကပ္ပံဝါတိဋ္ဌေယျဟူသောပါဋိ၌၊ ကပ္ပေါတိ–ကပ္ပဟူသည်ကား၊ အာယုကပ္ပေါ–အာယုကပ်ကို၊ အဓိပ္ပေတော–လိုအပ်၏၊ ဘိက္ခေ၀–ရဟန်းတို့၊ ပဋ္ဌဟိ–ငါးပါးကုန်သော၊ သမဏကပ္ပေဟိ–ရဟန်းတို့အား ကပ္ပိခြင်းတို့ဖြင့်၊ ဖလံ–အသီးကို၊ ပရိဘုဥ္ဇိတုံ–သုံးဆောင်စိမ့်သောငှာ၊ အနုဇာနာမိ–ငါခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သမဏ၀ေါဟာရေ–ရဟန်းတို့၏ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ကေ၀လကပ္ပံ–အလုံးစုံသော၊ ဧတေ၀နံ–ဧတေ၀နဉ်ကျောင်းတော်ကို၊ သြဘာသေတွာ–အရောင်အ၀ါဖြင့် ထွန်းလင်းစေ၍၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သမန္တဘာ၀ေ–ထက်ဝန်းကျင်ထင်ရှားသောအနက်၌၊ အာဂ

တော–လာ၏၊ သဒ္ဓါ–ကြည်လင်ခြင်း၊ သဒ္ဓဟနာ–ယုံကြည်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်း၊ သြကပ္ပနာ–အကြိုးဝင်ခြင်း၊ အဘိပ္ပသာဒေါ–အထူးကြည်လင်ခြင်း၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အဘိသဒ္ဒဟနေ–အလွန်ယုံကြည်သောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ သဒ္ဓါယ–ယုံကြည်ခြင်းဖြင့်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

အလက်ံတော–ဆင်အပ်ပြီးသောတန်ဆာရှိသော၊ ကပ္ပိတကေသမသု–ဖြတ်အပ်ပြီးသော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသော၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဆေဒနေ–ဖြတ်ခြင်းဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ဧဝမေဝ–ဤအတူ၊ ဣတော–ဤလူ့ပြည်မှ၊ ဒိန္နံ–ပေးအပ်သော အလှူသည်၊ ပေတာနံ–တမလွန်ဘဝသို့သွားလေသောသူတို့အား၊ ဥပကပ္ပတိ–ရောက်လေရာ၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိနိယောဂေ–ရုလေယှဉ်လေသောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ကပ္ပကတေန–ချုပ်ရှိပြီးပြီးသောပုဆိုးနှင့်၊ အကပ္ပကတံ–မချုပ်ရသေးသောပုဆိုးကို၊ သံသိဗ္ဗိတံ–ကောင်းစွာချုပ်အပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိနယကိရိယာယံ–ဝိနည်း၏အမှုအယာ၌၊ အာဂတော–လာ၏။

နိပဇ္ဇိတုံ–အိပ်ခြင်းငှာ၊ ကပ္ပေါ–အမြွက်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ အဟံ–ငါသည်၊ နိပဇ္ဇာမိ–အိပ်အံ့၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ လေသေ–အမြွက်ဟူသောအနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ သယဏောဒကော–သံယာတော်ကို သင်းခွဲသောသူသည်၊ အာပါယိကော–အပါယ်ထိုက်၏၊ နေရယိကော–ငရဲထိုက်၏၊ ကပ္ပဋ္ဌော–တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်၍၊ အဝိစိမှိ–အဝီစိငရဲ၌၊ ပစ္စတိ–ကျက်ရ၏၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရကပ္ပေ–အန္တရကပ်၌၊ အာဂတော–လာ၏။

ယေ–အကြင်သူတို့သည်၊ နကပ္ပယန္တိ–တဏှာဒိဋ္ဌိမရှိကုန်၊ နပူရေက္ခရောန္တိ–တဏှာဒိဋ္ဌိရှေ့သွားမရှိကုန်၊ ဓမ္မာပိ–တရားတို့ကိုလည်း၊ တေသံ–ထိုသူတို့သည်၊ နပဋိစ္ဆိတာသေ–ဝန်မခံကုန်၊ ဗြာဟ္မဏောပုဏ္ဏားသည်၊ သီလကတေန–သီလဟူသောအကျင့်ဖြင့်၊ နေယျော–

ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပါရဂံတော–နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကမ်းတစ်ဖက်သို့ရောက်သည်၊ နပစ္စတိ–အကျိုးကိုမပေး၊ ဣတိ အာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ဓာဏာဒိဋ္ဌိသု–တဏှာဒိဋ္ဌိတို့၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ တထာဟိတတော ဧဝ–ထိုကြောင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒေသေ– မဟာနိဒ္ဒေသကျမ်း၌၊ ကပ္ပေါတိ–ကပ္ပဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဒါနတော–အကျဉ်းအားဖြင့်၊ တဏှာ ကပ္ပေါ–တဏှာဟူသောကံပွသည်လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိကပ္ပေါစ–ဒိဋ္ဌိကပ္ပသည်လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒွေ–နှစ်ပါးကုန်သော၊ ကပ္ပာ–ကပ္ပတို့သည်၊ သန္တိ–ရှိကုန်၏။

(ဤအရာ၌ တဏှာကပ္ပဒိဋ္ဌိကပ္ပဟုဆိုရာ၌ တရားကိုယ်သည် ဝိတက်စေတသိက်ကိုပင် ယူအပ်သည်။ ထိုတဏှာဒိဋ္ဌိတို့နှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ကာလကိုရည်၍၊ တဏှာကပ္ပ ဒိဋ္ဌိကပ္ပဟုယူအပ်သည်၊)

အနေကေပိ–များစွာလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သံဝဋ္ဋကပ္ပေ–သံဝဋ္ဋကပ်၌၊ အနေကေပိ–များစွာလည်းဖြစ်သော၊ ဝိဝဋ္ဋကပ္ပေ–ဝိဝဋ္ဋကပ်၌၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အသင်္ခေယ္ယကပ္ပေ–အသင်္ခေယျကပ်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ဘိက္ခဝေ–ရဟန်းတို့၊ ကပ္ပဿ–မဟာကပ်၏၊ အသင်္ခေယ္ယာနိ–အသင်္ခေယျတို့သည်၊ ဣမာနိစတ္တာရိ–ဤလေးပါးတို့တည်း၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ မဟာကပ္ပေ–မဟာကပ်၌၊ ကပ္ပဿဒ္ဒေါ–ကပ္ပသဒ္ဒါသည်၊ အာဂတော–လာ၏။

(ကပ္ပသဒ္ဒါ၏အနက်ကို တစ်ဆယ့်ရှစ်နက်ရသင့်ကြောင်းကို ဥဒါဟရဏ် သာဓကယူတို့အာဂုံနှင့်တကွ ပြပြီး၍ ထိုအနက်တို့တွင် ကပ္ပေစ သတသဟဿေဟူသော ပုဒ်၌ အဘယ်အနက်သည် သင့်ကောင်းအံ့နည်းဟု ဆရာ၌ သူစေဒနာဖွယ်ရှိရကား၊ ထိုစေဒနာကို ဖြေလိုမူ ဣဓပိ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း။)

အတ္ထကား၊ ဣဓပိ–ဤကပ္ပေစသတသဟဿေဟူသောပုဒ်၌၊ မဟာကပ္ပေါယေव–မဟာကပ်ကိုသာလျှင်၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ တတြ–ထိုကပ္ပသဒ္ဒါ၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ပဒသိဒ္ဓိ–ပုဒ်၏အပြီးတည်း၊ ကာလပရိစ္ဆေဒေါ–ကာလအပိုင်းအခြားကို၊ ကပ္ပိယတိ–ကြံအပ်၏၊ ဣတိတသ္မာ–ထိုကြောင့်၊ ကပ္ပေါ–ကပ္ပမည်၏၊ ဇေတ္တကာနိ–ဤမျှ

လောက်ကုန်သော၊ ဝဿာနိတိ၀ါ–နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝဿသတာနိတိ၀ါ–အရာသောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိ–ဤမျှလောက်ကုန်သော၊ ဝဿသဟဿာနိတိ၀ါ–အထောင်သောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝဿသတသဟဿာနိတိ၀ါ–အသိန်းသောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံ၀ဋ္ဋေရ၀သေန–နှစ်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဂဏေတုံ–ရေတွက်အံ့သောငှာ၊ အသက္ကုဏေယျတ္တာ–မတတ်နိုင်ရာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကေ၀လံ–အလုံးစုံကို၊ သာသပရာသိဥ၀မာဒီဟိ–မုံညင်းစေ့အစု ဥ၀မာအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ကပ္ပေတဗ္ဗော–ကြံအပ်၏၊ ပရိကပ္ပေတဗ္ဗပရိမာဏော–ကြံအပ်သောအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂ္ဂေ–အရှင်ဘုရား၊ ကပ္ပေါ–ကပ်သည်၊ ကိံ၀ဒိဃောနုခေါ–အဘယ်မျှလောက်လျှင် ကာလရှည်လျားလေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတေ–မေးလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခု–ရဟန်း၊ ကပ္ပေါ–ကပ်သည်၊ ဒီဃော–ရှည်၏၊ ဧတ္တကာနိ၀ဿာနိတိ၀ါ–ဤမျှလောက်သော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိ၀ဿသတာနိတိ၀ါ–ဤမျှလောက်သောအရာသော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိ၀ဿသဟဿာနိတိ၀ါ–ဤမျှလောက်အထောင်သောနှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧတ္တကာနိ၀ဿသတသဟဿာနိတိ၀ါ–ဤမျှလောက်အသိန်းသော နှစ်တို့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သခ်ါတုံ–ရေတွက်ခြင်းငှာ၊ နသုကရော–မပြုလွယ် (ပြုလွယ်သည်မဟုတ်လည်းဟူ)၊ ဘဂ္ဂေ–အရှင်ဘုရား၊ ဥပမံ–ဥ၀မာကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကောပန–တတ်နိုင်ပါအံ့လော၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတေ–မေးလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘိက္ခု–ရဟန်း၊ ဥပမံ–ဥ၀မာကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကာ–တတ်နိုင်ကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဘဂ၀ါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အ၀ေါစ–မိန့်တော်မူပေ၏၊ ဘိက္ခု–ရဟန်း၊ သေယျထာပိ–ဥ၀မာသော်ကား၊ အာယာမေန–အလျားအားဖြင့်၊ ယောဇနံ–တစ်ယူဇနာတိုင်၊ ဝိတ္ထာရေန–အနံအားဖြင့်၊ ယောဇနံ–တစ်ယူဇနာတိုင်၊ ဥဗ္ဗေဓေန–အစောက်အားဖြင့်၊ ယောဇနံ–တစ်ယူဇနာတိုင်

တိုင်၊ မဟာသာသပရာသီ–များစွာသောမုံညင်းစေ့ပုံအစုသည်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ တတော–ထိုမုံညင်းစေ့ပုံစုမှ၊ ဝဿသတအစ္စယေန–အနှစ်တစ်ရာလွန်သဖြင့်၊ ဧကမေကံ–တစ်လုံးတစ်လုံးသော၊ သာသပံ–မုံညင်းစေ့ကို၊ ဥဒ္ဓရေယျ–နုတ်ယူအံ့၊ ဘိက္ခု–ရဟန်း၊ သောမဟာ သာသပရာသီ–ထိုထိုများစွာသော မုံညင်းစေ့ပုံအစုသည်၊ ခိပ္ပတရံ–လျင်စွာ၊ ဣမိနာဥပက္ကမေန–ဤသို့သောလုံ့လဖြင့်၊ ပရိက္ခယံ–ကုန်ခြင်းသို့၊ ပရိယာဒါနံ–ဆုံးခြင်းသို့၊ ဂစ္ဆေယျ–ရောက်ရာ၏၊ ကပ္ပေါ–မဟာကပ်၏ ကာလ ရှည်လျား ခြင်းသည်၊ ပရိက္ခယံ–ကုန်ခြင်းသို့၊ ပရိယာဒါနံ–ဆုံးခြင်းသို့၊ နတ္ထေဝ ဂစ္ဆေယျ–မရောက်နိုင်ရာ၊ ဘိက္ခု–ရဟန်း၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ကပ္ပေါ–မဟာကပ်သည်၊ဒီဃော–ရှည်လျား၏၊ သွာယံမဟာကပ္ပေါ– ထိုမဟာကပ်ကို၊ သံဝဋ္ဋာဒိဝသေန–သံဝဋ္ဋကပ် အစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ စတုသရော်ယျ ကပ္ပသင်္ခေါ–လေးပါးသောအသရော်ယျကပ်တို့ဖြင့်၊ ရေတ္တက်သင်ကြိုဟ်အပ်၏၊ ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဘိက္ခဝေ–ရဟန်းတို့၊ ကပ္ပသံ–ကပ်၏၊အသရော်ယျာနိ–အသရော်ယျတို့သည်၊ဣမာနိ စတ္တာရိ–ဤလေးပါးတို့တည်း၊ ကတမာနိ စတ္တာရိ–အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူကား၊ သံဝဋ္ဋော–သံဝဋ္ဋအသရော်ယျကပ်လည်းကောင်း၊ သံဝဋ္ဋ ဋ္ဌာယီ–သံဝဋ္ဋဋ္ဌာယီအသရော်ယျကပ်လည်းကောင်း၊ ဝိဝဋ္ဋော–ဝိဝဋ္ဋအသရော်ယျကပ်လည်းကောင်း၊ ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီ–ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီအသရော်ယျကပ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ စတ္တာရော–လေးပါးတို့တည်း၊ တတ္ထ– ထိုလေးပါးသောအသရော်ယျကပ် တို့တွင်၊ သံဝဋ္ဋော–သံဝဋ္ဋအသရော်ယျကပ်တို့သည်၊ အာပေါသံဝဋ္ဋော–အာပေါသံဝဋ္ဋောဟူ၍လည်းကောင်း၊ တေဇောသံဝဋ္ဋော–တေဇောသံဝဋ္ဋဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝါယောသံဝဋ္ဋော– ဝါယောသံဝဋ္ဋဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ တယော–သုံးပါးတို့တည်း၊ သံဝဋ္ဋသိမာ–သံဝဋ္ဋအပိုင်းအခြားတို့သည်၊အာဘဿရာ– အာဘဿရာဘုံလည်းကောင်း၊ သုဘကိဏ္ဏာ–သုဘကိဏ္ဏာဘုံလည်းကောင်း၊ ဝေဟပ္ဖလာ–ဝေဟပ္ဖိုလ်ဘုံလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ တယော–သုံးပါးတို့တည်း။

(ထိုစကားကို ထင်ရှားစွာပြလိုရ၍ ယဒါဟိ အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။ ဟိသဒ္ဒါကား၊ တပ္ပာကဋ္ဌိကရဏ အနက်ရှိ၏။ ဝိတ္ထာအရ အနက်ဌ၌လည်းဖြစ်၏။) အတ္ထကား၊ ဟိ-ထိုစကားကို ထင်စွာပြအံ့၊ အကျယ်ပြအံ့လည်းဟူ။

ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ တေဇေန-မီးဖြင့်၊ သံဝဋ္ဋကိ-ပျက်စီး၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အာဘဿရတော-အာဘဿရဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်ဌ၌၊ အဂ္ဂိနာ-မီးဖြင့်၊ လောကော-သြကာသလောကသည်၊ ဍယှတိ-လောင်လေ၏၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ အာပေန-ရေဖြင့်၊ သံဝဋ္ဋကိ-ပျက်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ လောကော-သြကာသလောကသည်၊ သုဘကိဏ္ဏတော-သုဘကိဏ္ဏဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်ဌ၌၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ ဝိလီယတိ-ကြေလေ၏၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ကပ္ပေါ-ကပ်သည်၊ ဝါယုနာ-လေဖြင့်၊ သံဝဋ္ဋတိ-ပျက်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ လောကော-သြကာသလောကသည်၊ ဝေဟပ္ဖလတော-ဝေဟပ္ဖိုလ်ဘုံမှ၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်ဌ၌၊ ဝါတေန-လေဖြင့်၊ ဝိဒ္ဓံ သတိ-ပျက်စီး၏၊ ဝိတ္ထာရတောပန-အကျယ်အားဖြင့်ကား၊ ယံကောဋ္ဌိ သတသဟဿ စက္ကဝါဠံ-အကြင်ကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာတိုက်သည်၊ ဝိနဿတိ-ပျက်စီး၏၊ တံ-ထိုကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာတိုက်ကို၊ ဗုဒ္ဓါနံ-မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ အာဏာခေတ္တန္တိ-အာဏာခေတ်ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏။ တေသုတိသုသံဝဋ္ဋေသု-ထိုသုံးပါးသော သံဝဋ္ဋတို့၌၊ ယထာကမ္မံ-အစဉ်အတိုင်း၊ ကပ္ပဝိနာသက မဟာမေဃတော-ကမ္မာပျက်မိုးကြီးရွာသည်မှ၊ ယာဝ-အကြင်ရွှေလောက်၊ ဇာလာယဝါ-မီးလျှံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥဒကသဝါ-ရေ၏လည်းကောင်း၊ ဝါတသဝါ-လေ၏လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဇေဒေါ-ပျက်စီးသော ကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တာဝ-ထိုရွှေလောက်၊ ဧကံကော-တစ်ခုသော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ-ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသင်္ခ္ယေယ္ယ သံဝဋ္ဋောနာမ-အသင်္ချေယျသံဝဋ္ဋမည်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား-ကမ္မာပျက် မိုးရွာဆဲသည်မှ မီးလောင်၍စဲသော ကာလသည်၊ မီးအသင်္ချေယျသံဝဋ္ဋမည်၏။ ထို့အတူ ရေဖျက်သော

ကာလမှသည် ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးရွာဆဲသည်မှ တဖန် ကမ္ဘာပျက် မိုးကြီးထပ်ဆင့်၍ ရွာဆဲသောကာလသည် ရေအသင်္ချေယျသံဝဋ္ဋမည်၏။ ထို့အတူ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာဖျက် မိုးကြီးရွာဆဲသည်မှ လေပြင်းတိုက်၍ စဲသောကာလသည် လေအသင်္ချေယျသံဝဋ္ဋမည်၏။ ဤကား မီးသံဝဋ္ဋ၊ ရေသံဝဋ္ဋ၊ လေသံဝဋ္ဋ အသင်္ချေယျ၏ အရတည်း။)

ကပ္ပဝိနာသကဇာလာဒီ၊ ပစ္ဆေဒတော–ကမ္ဘာပျက် မီးလျှံ အစရှိသည် စဲသောကာလမှ၊ ယာဝ–အကြင်ရွေလောက်၊ ကောဋ္ဌိသတသဟသ စက္ကဝါဠ–ကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာတိုက်ကို၊ ပရိပူရကော–ပြည့်စေတတ်သော၊ သမ္ဘတ္တိမဟာမေဃော–ပြည့်စုံသော ကမ္ဘာပြု မိုးကြီးသည်၊ ဥဒ္ဒဟတိ–တက်၏၊ တာဝ–ထိုရွေလောက်၊ ဒုတိယံ ဒုတိယော–နှစ်ကြိမ်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ–ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသင်္ချေယျသံဝဋ္ဋဌာယီနာမ–အသင်္ချေယျ သံဝဋ္ဋဌာယီမည်၏၊ သမ္ဘတ္တိမဟာမေဃတော–အပြည့်အစုံသော ကမ္ဘာပြုမိုးကြီးရွာသည်မှ၊ ယာဝ–အကြင်ရွေလောက်၊ စန္ဒိမသူရိယပါတုဘာဝေါ–လနေထင်ရှားစွာပေါ်သော အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တာဝ–ထိုရွေလောက်၊ တတိယံ တတိယော–သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ–ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသင်္ချေယျဝိဝဋ္ဋောနာမ–အသင်္ချေယျဝိဝဋ္ဋမည်၏၊ စန္ဒိမသူရိယပါတုဘာဝတော–လနေထင်ရှားစွာပေါ်သည်မှ၊ ယာဝ–အကြင်ရွေလောက်၊ ပုန–တဖန်၊ ကပ္ပဝိနာသကမဟာမေဃော–ကမ္ဘာပျက်မိုးကြီးသည်၊ ဥဒ္ဒတိ–တက်၏၊ တာဝ–ထိုရွေလောက်၊ စတုတ္ထံ စတုတ္ထော–လေးကြိမ်မြောက်သော၊ ဣဒံအယံကာလပရိစ္ဆေဒေါ–ဤကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ အသင်္ချေယျ ဝိဝဋ္ဋဌာယီနာမ–ဝိဝဋ္ဋဌာယီ အသင်္ချေယျကပ်ကို၊ စတုသဋ္ဌိအန္တရကပ္ပသင်္ခေါ–အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်တို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရေတွက်အပ်၏၊ တေန–ထိုဝိဝဋ္ဋ ဌာယီ အပိုင်းအခြားနှင့်၊ သမနကာလပရိစ္ဆေဒေါ–တူမျှသော ကာလအပိုင်းအခြားရှိကုန်သော၊ ဝိဝဋ္ဋာဒယော–ဝိဝဋ္ဋအသင်္ချေယျကပ်တို့ကို၊ ဝေဒိ တဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊ ဧကေ–ဧကေဆရာတို့သည်၊ ဝိသတိအန္တရကပ္ပ

သင်္ဂဟန္တိ–အန္တရကပ်နှစ်ဆယ်တို့ဖြင့်၊ သင်္ဂြိဟ်ရေတွက်အပ်၏ဟု၊ ဝဒန္တိ–ဆိုကြကုန်၏၊ ကွတိ–သို့၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ ကွမာနိ–ဤကာလအပိုင်းအခြားတို့သည်၊ အသင်္ခေယ္ယာနိ–အသင်္ခေယ္ယမည်ကုန်၏၊ ဧကော–တစ်ခုသော၊ မဟာကပ္ပေါ–မဟာကပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သွာယံမဟာကပ္ပေါသံဝဋ္ဋာဒိစတု အသင်္ခေယ္ယ ကပ္ပ သင်္ဂဟောတိ–သွာယံမဟာကပ္ပေါသံဝဋ္ဋာဒိစတုအသင်္ခေယ္ယကပ္ပသင်္ဂဟောဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား–မီးဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုးကောင်းစွာရွာသည်။ ရေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုးကောင်းစွာရွာသည်။ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ကမ္ဘာပြုသော မိုးကောင်းစွာရွာသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာမပြုမီ ဟင်းလင်းအပြင် အမိုက်အတိ ကာလရှည်စွာရှိ၏၊ ကမ္ဘာကိုပြုလတ္တံ့သော မိုးကောင်းစွာရွာသည့်တိုင် အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြားသည် ပျက်စီးပြီးလျက် ရပ်တည်သော ကာလဖြစ်သောကြောင့် အသင်္ခေယ္ယသံဝဋ္ဋဌာယီမည်၏ဟူလိုသည်။ ထို့အတူ ရေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း၊ ရေဖျက်ပြီးလျှင် ဟင်းလင်းအပြင် အမိုက်အတိ ကာလရှည်စွာရှိ၍ ကမ္ဘာကိုပြုလတ္တံ့သော မိုးကောင်းရွာသည့်တိုင်အောင်သော ကာလ၏အပိုင်းအခြားသည် သံဝဋ္ဋဌာယီမည်၏ဟူလိုသည်။ လေဖျက်သောကမ္ဘာ၌လည်း ပြင်းစွာသောလေတိုက်ဖျက်ပြီးလျှင် ဟင်းလင်းပြင် အမိုက်အတိ ကာလရှည်စွာရှိ၍၊ ကမ္ဘာကိုပြုလတ္တံ့သော မိုးကောင်းရွာသည့်တိုင်အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြားသည် သံဝဋ္ဋဌာယီအသင်္ခေယ္ယကပ်မည်၏၊ အပြည့်အစုံ မိုးကောင်းရွာသောကာလမှစ၍ နေလထင်စွာပေါ်သည့်တိုင်အောင်သော အပိုင်းအခြားသည် သံဝဋ္ဋအသင်္ခေယ္ယကပ်မည်၏။ နေလပေါ်သည်မှစ၍ တဖန်ကမ္ဘာပျက်မိုးရွာသည့်တိုင်အောင်သော ကာလအပိုင်းအခြားသည် ဝိဝဋ္ဋဌာယီ အသင်္ခေယ္ယကပ်မည်၏။ ဝိဝဋ္ဋဌာယီအသင်္ခေယ္ယ ကာလအပိုင်းအခြားလည်း အန္တရကပ်ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်၊ ဝိဝဋ္ဋအသင်္ခေယ္ယကာလလည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်၊ သံဝဋ္ဋအသင်္ခေယ္ယကာလ

လည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကမ်၊ သံဝန္ဓအသင်္ချေယျကာလ လည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် ကာလအတူတူဟူလိုသည်၊ ဧကေ-ဆရာတို့အယူဝါဒကာလအသင်္ချေယျကပ်တစ်ခုကို အန္တရကပ် နှစ်ဆယ်ဟု ဆိုကုန်၏။ ရှေးအဆုံးအဖြတ် အလိုတော်ကား၊ အန္တရ ကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် လေးလီသည်၊ မဟာကပ်ဖြစ်၏။ ဧကေ- ဆရာတို့အယူသည် အန္တရကပ် ရှစ်ဆယ်သည် မဟာကပ်ဖြစ်၏ဟူလို သည်။)

ကပ္ပေတိစဋ္ဌေပဒေ-ကပ္ပေဟူသော ဤပုဒ်၌လည်း အစ္ဆန္တသံ ယော ဂဝသေန-ကာလအစ္ဆန္တနှင့် မပြတ်ယှဉ်သောအစွမ်းဖြင့် ဥပယောဂ ဗဟုဝစနံ-ဒုတိယာဗဟုဝုစ်ဝိဘတ်တည်း။

သတသဟဿေတိပဒေ-သတသဟဿေဟူသောပုဒ်၌၊ ကပ္ပ သဒ္ဒသမ္မန္ဓေနစ-ကပ္ပသဒ္ဒါနှင့်စပ်လျဉ်းသဖြင့်လည်း၊ အယံသတသဟဿ သဒ္ဒေါ-ဤသတသဟဿသဒ္ဒါကို၊ ပုလ္လိင်္ဂနိဒ္ဒေသော-ပုလ္လိင်ဖြင့်ပြအပ် ၏၊ ဣဓာပိ-ဤသတသဟဿသဒ္ဒါ၌လည်း၊ အစ္ဆန္တသံယောဂဝသေ နေဝ-ကာလအစ္ဆန္တသံယောဂ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဗဟုဝစနံ-ဗဟုဝုစ်ဝိဘတ် တည်း၊ ဟိသစ္ဒံ-မှန်၏၊ ဧတံပဒဒွယံ-ထိုပုဒ်နှစ်ခု၏အပေါင်းသည်၊ သမာနာဓိကရဏံ-တူသောတည်ရာရှိ၏၊ စတုရောစအသင်္ခေယ်ယတိ ဋ္ဌာဝိ-စတုရောစအသင်္ခေယ်ဟူသော ပုဒ်၌လည်း၊ ဧသေဝနယော- ဤသို့သောနည်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား သတ သဟဿသဒ္ဒါလည်း နပုလ္လိင်ဧကဝုစ် ဒုတိယာဝိဘတ်၏ သတသဟ ဿဟူဆိုအပ်လျက်၊ သတသဟဿေဟု ဗဟုဝုစ်ဒုတိယာယောဝိဘတ် ဖြင့် ဆိုခြင်းသည်၊ ကပ္ပသဒ္ဒါနှင့် စပ်ယှဉ်သောကြောင့်၊ သတသဟဿေ ဟု ပုလ္လိင်ဖြင့် ပြအပ်၏၊ အစ္ဆန္တသံယောဂ ဒုတိယာဗဟုဝုစ်ယောဝိဘတ် လည်း ဖြစ်သင့်၏ဟူလိုသည်၊ စတုရောစအသင်္ခေယ်ယေဟူသောပုဒ် လည်း၊ စတ္တာရိအသင်္ခေယျာနိဟု နပုလ္လိင်ဖြင့်ဆိုအပ်လျက်၊ စတုရောစ အသင်္ခေယေဟု ပုလ္လိင်ဖြင့်ဆိုခြင်းသည်လည်း၊ အသင်္ခေယျပုဒ်သည် စတုရောဟူသော ပုလ္လိင်ပုဒ်နှင့်စပ်လျဉ်းသောကြောင့် အသင်္ခေယျပုဒ်

ကို ပုလ္လိင်ဖြင့် ပြအပ်၏ဟူလိုသည်။) ကဿပန၊ အဘယ်ပုဒ်၏၊ ကား၊ သမ္မန္ဓေန–စပ်ရာဖြစ်သဖြင့်၊ အသရေ်ယျတိပဒံ–အသရေ်ယေဟု သောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်လေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုလတ်သော်၊ အညဿ–ကပ္ပသဒ္ဒါမှ တစ်ပါးသောပုဒ်၏၊ အဝုတ္တတ္တာ–မဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကပ္ပဿစ–ကပ္ပသဒ္ဒါ၏လည်း၊ ဝုတ္တတ္တာ–ဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပကရဏတော–ကျမ်းအားဖြင့်၊ ကပ္ပါနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ ဣတိအယံအတ္ထော–ဤသို့သောအနက်ကို၊ ဝိညာယ တေ၀–သိအပ်သည်သာတည်း။ ဟိသစ္ဆံ–မှန်၏၊ ဝုတ္တံ–ဆိုရေးဆိုဖွယ်ရှိသောစကားကို၊ ၀ဧ္ဧတ္ဝာ–ကြဉ်၍၊ အဝုတ္တသ–မဆိုအပ်သော၊ ကဿစိ–တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို၊ ဂဟဏံ–ယူခြင်းသည်၊ နယုတ္တံ–မသင့်၊ စသဒ္ဒေါ–စသဒ္ဒါသည်၊ သမ္ပိဏ္ဍနတ္ထော–ပေါင်းခြင်းအနက်ရှိ၏၊ မဟာကပ္ပါနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ စတုရောအသရေ်ယေ၀–လေးအသရေ်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ သတသဟဿေစမဟာကပ္ပေ–မဟာကပ်ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ အယံဟိ–ဤသည်လျှင်၊ ဧတ္ထ–ဤပုဒ်တို့၌၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

(အဓိပ္ပာယ်ကား–အသရေ်ယျဟူသောအရသည် နှစ်အသရေ်ယျလည်းမဟုတ်၊ သံ၀ဋ္ဋအစရှိသော အသရေ်ယျကပ်လည်းမဟုတ်၊ ကပ္ပသဒ္ဒါသန္ဓိဏ်ရိတ်ရှိသောကြောင့်၊ ပကရဏအားဖြင့် ဤအရာ၌ မဟာကပ်တစ်သိန်းဟု အနက်ကိုသိအပ်သည်။ လိုအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုကြည့်၍ မလိုအပ်သောအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ယူခြင်းသည် မသင့်လေကောင်းဟု ဆိုလိုသည်။ စသဒ္ဒါ၏အနက်အရကား မဟာကပ် တစ်သိန်းနှင့်မဟာကပ် လေးအသရေ်ယျကို ပေါင်းသောအနက်ရှိ၏ဟု ယူအပ်သည်။)

အသရေ်ယျတိပဒဿ–အသရေ်ယျဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧ၀ံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ သခ်ါတုံ–နေလနှစ်ခုတို့၏ ရေတွက်ခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်ရာ၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ အသရေ်ယျာ–အသရေ်ယျမည်၏၊ ဂဏနံ–ရေတွက်ခြင်း ဂဏန်းသချာ

ကို၊ အတိက္ကန္တာ–လွန်လေ၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဧကော–အချို့သောဆရာတို့သည်၊ အသခ္ခေယျန္တိ–အသင်္ချေယျပုံဟူသည်ကား၊ ဧကော–တစ်ခုသော၊ ဂဏနဝိသေသောတိ–ရေတွက်အပ်သော သင်္ချာသာ အထူးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ–ဆိုကုန်၏။

(ဧကော–ဆရာတို့၏၊ အသင်္ချေယျဟူသည်ကား ရေတွက်ခြင်း သင်္ချာဝိသေသတည်းဟူသော လက္ခဏာကို ပြပြန်လို၍၊ တေတိ–အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်သတည်း။)

ဟိသဒ္ဒါ့ကား တပ္ပါကဋ္ဌိကရဏတည်း။

အတ္ထကား။ ။ တေ–ထိုဧကောဆရာတို့သည်၊ ဧကတော–တစ်ခုသော အကျွှာဘာနိအရေအတွက်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍ ဧကုနသဋ္ဌိဌာနာနိ–တစ်ခုယုတ် ခြောက်ဆယ်အရာတို့သို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ မဟာဗလက္ခပရိယောသာနာနိ–များစွာသောဗိုလ်အစုဖြစ်၍၊ အကျွှာဘဏီ–အဆုံးရှိကုန်သော၊ ဒသမဗလက္ခာနိ–ဆယ်ကြိမ်သော အကျွှာဘဏီဗိုလ်အစုတို့သည်၊ အသင်္ချေယျာနိ–အသင်္ချေယျမည်ကုန်၏၊ သဋ္ဌိဌာနန္တရန္တိ–ခြောက်ဆယ်သောအကျွှာဘဏီရေတွက်ခြင်းအထူးဟူ၍၊ ဝဒန္တိ–ဆိုကုန်၏၊ တံ–ထိုသဋ္ဌိဌာနန္တရဟူသောစကားသည်၊ နယုဇ္ဇတိ–မသင့်၊ သင်္ချာယ–ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာသည်၊ ဌာနန္တရံနာမ–အရာထူးမည်သည်ကား၊ ဂဏနဝိသေသော–ရေတွက်ခြင်းအထူးတည်း၊ တဿ–ထိုသဋ္ဌိဟူသော သင်္ချာသဒ္ဒါ၏၊ အသင်္ချေယျဘာဝါဘာဝတော–အသင်္ချေယျဖြစ်ခြင်း၏မရှိသောကြောင့်၊ နယုဇ္ဇတိ–မသင့်၊ ဧကဌာနန္တရဉ္စ–ဧကဟူသော သင်္ချာအရေအတွက် အထူးသည်လည်းကောင်း၊ အသင်္ချေယျဉ္စ–အသင်္ချေယျဟူသော ရေတွက်ခြင်းအထူးသည်လည်းကောင်း၊ ဣတိဧတံ ဂဏန်–ဤသို့သောရေတွက်ခြင်းသင်္ချာသည်၊ ဝိရုဒ္ဓံ–ဆန့်ကျင်ကြ၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဧကော–ဆရာတို့၏ဝါဒသည်၊ အသင်္ချေယျဟူသော အရေအတွက်သည် သင်္ချာဝိသေသတည်း။ ထိုအသင်္ချေယျကို ရေတွက်သည်ရှိသော်၊ ခုဆယ်ရာထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေ ပကောဋိကောဋိပကောဋိနဟုတ်နိန္နဟုတ် အကျွှာဘနိဟု ရေတွက်ခြင်း

အထူးဖြင့် အကျွောဘဏီအရာသို့ရောက်စဉ်၊ ထိုအကျွောဘဏီကို တစ်ခုပြုပြုန်၍ တစ်ခုယုတ်ခြောက်ဆယ်သော အကျွောဘဏီသည်၊ မဟာဗလကွေတစ်ခုဟု အဆုံးထားဦး၊ ဆယ်ကြိမ်သော မဟာဗလကွေသည် အသချေ်ယျမည်၏၊ ခြောက်ဆယ်သောအကျွောဘဏီသည် မဟာဗလကွေတစ်ခုဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားသည် မသင့်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဧကဒ္ဓိတိအစ သချေ်ယျအဆုံးရှိသော သံဒ္ဒါသည် ရေတွက်ခြင်းအနက်ကို အသီးအသီးဟောကြသောသဒ္ဒါအထူးတည်း။ ထိုခြောက်ဆယ်ကို ဟောသော သင်္ခြေသဒ္ဒါ၏ အသချေ်ယျ၏အဖြစ်ကိုဟောသော သဒ္ဒါမဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မသင့်။ ဧကဒ္ဓိတိအစရှိသော အရာအထူးကိုဟောသော သင်္ချာသဒ္ဒါ၊ အသချေ်ယျကိုဟောသော သဒ္ဒါ၏အရေအတွက် သင်္ချာသဒ္ဒါသည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ကြ၏၊ တစ်ခုသော သင်္ချာသဒ္ဒါ၏အနက်ကို တစ်ခုသောသင်္ချာသဒ္ဒါမဟော၊ အသီးအသီးကို စိတ်ကြိုက်ဟောကြသည်ဟူလိုသည်။ ဧကေဆရာ၏ အယူဝါဒကို ပြပြီး၍၊ သခ်ါတုံနသက္ကာတိအသချေ်ယျဟု ဖွင့်အပ်ပြီးသော ရှေးစကားဌ အာဏော်စောဒနာရှိသောအကြောင်းကိုပြလို၍ နနုအစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

အတ္ထကား။ ။ နနုစစောဒေမိ–ငါစောဒနာဦးအုံ၊ အသင်္ချာဘာဝေန–မရေတွက်နိုင်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အသချေ်ယျတ္တေ–အသချေ်ယျ၏အဖြစ်သည်၊ သတိပိ–ရှိလျက်လည်း၊ တဿ–ထိုအသချေ်ယျ၏၊ စတုဗ္ဗိဓဘာဝေါ–လေးပါးအပြားရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ နံယုဇ္ဇတိ–မသင့်စကောင်း၊ ကွာတိ–သို့၊ စေဝဒေယျ–အကယ်၍ဆိုလေကြားအုံ၊ နယုဇ္ဇတိ–မသင့်သည်၊ နော–မဟုတ်၊ ယုဇ္ဇတိဧဝ–သင့်ကောင်းသည်သာတည်း၊ ကသ္မာ–အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ စတုသုဌာနေသု–လေးပါးသောအရာတို့၌၊ အသချေ်ယျဘာဝဿ–အသချေ်ယျအဖြစ်၏၊ ကွာစ္ဆိတတ္တာ–လိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ယုဇ္ဇတိဧဝ–သင့်သည်သာတည်း။

(အဓိပ္ပာယ်ကား–ရေတွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သောကြောင့်၊ အသချေ်ယျဟု မည်တန်စေ၊ အာဏော်–ထိုရေတွက်ခြင်းမတတ်နိုင်သော

အသချေ့ယျ၏ လေးအသချေ့ဟူ၍ အပြားရှိသောအဖြစ်သည် မသင့်စကောင်းတကား၊ ဤကားစောဒနာ။ ထို့ကြောင့်၊ နိယံ–ဆရာသည် **နနုတစ်ချက်၊ စ–တည့်စွက်မှု၊ နစ်ချက်မခြား၊ စောဒနာလည်းရ၊ အာဘော်ပြု၏။ နနုချည်းသာ၊ မ–စပါမူ။ အာဘော်ဟူ၏**ဟု ဆိုအပ်သတည်း၊ အရာအတိုင်းကို ကြံလေ။)

(အဖြေကား–လေးအသချေ့ဟူ၍ အပြားမရှိစကောင်းသည် မဟုတ်လေ၊ အသချေ့ဟု အပြားရှိစကောင်း၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ လေးခုသောအစုအဖို့အရာတို့၌ အသချေ့ယျ၏အဖြစ်ကို အလိုရှိအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟူလိုသည်၊ ဂဏန်း အတိုက္ကန္တာဟတိ အတ္ထောဟု ရေတွက်ခြင်းသင်္ချာကိုလွန်၍ ဖြစ်သောအနက်ရှိသည်ဟူသော စကားကြောင့်လည်း သင်္ချာသဒ္ဒါသည် ဧကဒ္ဓိတိစတုအစရှိသည်ဖြစ်၍ ခုဆယ်ရာ ထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေ၊ ပ၊ မဟာကထာနံတိုင်အောင် သင်္ချာသဒ္ဒါရေတွက်ရိုး အစဉ်အတိုင်းရှိ၏။ အသချေ့ယျတိုင်အောင်သော်မူကား၊ သည်အသချေ့ယျသဒ္ဒါမှတစ်ပါး အထက်ကို ရေတွက်ရိုးသဒ္ဒါ ဝေါဟာရသဒ္ဒါ ပညတ်မရှိစကောင်းပြီဖြစ်၍၊ အသချေ့ယျပြည့်သော် ဧကံအသချေ့ယျံ ဒွေအသချေ့ယျေတိဏီ အသချေ့ယျာနိစတ္တာရိ အသချေ့ယျာနိဟု ဧကဒ္ဓိတိစတုသဒ္ဒါဖြင့် တစ်ခါပြန်၍ ရေတွက်ရုံသာရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် လေးသချေ့၏အဖြစ်ကို လိုအပ်သည်ဟူလိုသည်၊ စကားခက်ခဲ၏၊ ကြံအပ်သည်။)

တတြ–ထိုကပ္ပေစသတသဟဿေသုစတုရောစ အသချေ့ယျေဟူသောပုဒ်၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အာဒိတော–အစမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဝိဘာဝနာ–ထင်ရှားစွာပြခြင်းတည်း။

အတိတေ–လွန်လေပြီးသော်၊ ဧကသ္မိံကပ္ပေ–တစ်ခုသောကပ်၌၊ တဏှက်ရော–တဏှက်ရာ ဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ မေဓက်ရော–မေဓက်ရာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ သရဏက်ရော–သရဏက်ရာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒီပက်ရော–ဒီပက်ရာဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ စတ္တာရော–လေးဆူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ–သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား

တို့သည်၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ လောကေ–၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇိံသုကိရ–ဖြစ်တော်မူကုန်သတည်း၊ တေသု–ထိုလေးဆူသောဘုရားရှင်တို့တွင်၊ ဒီပင်္ကရ သ–ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ကာလေ–လက်ထက်တော်၌၊ အမရဝတီနာမ–အမရဝတီအမည်ရှိသော၊ နဂရံ–မြို့သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တတ္ထ–ထိုအမရဝတီမြို့၌၊ သုမေဓောနာမ–သုမေဓာအမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ မာတိတောစ–အမိမှလည်းကောင်း၊ ပိတိတောစ–အဘမှလည်းကောင်း၊ ဥဘတော–နှစ်ပါးစုံမှ၊ သုဇာတော–ကောင်းစွာဖြစ်၏၊ သံသုဒ္ဓဂဟဏိကော–စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသောသူဟူ၍ ယူအပ်မှတ်အပ်၏၊ ယာဝသတ္တမာကုလ ပရိဝန္နော–အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်၊ အက္ခိတ္တော–အရပ်တစ်ပါးသို့ မပြန့်လွင့်၊ ဇာတိဝါဒေန–အမျိုးကိုရွေးချယ်စိစစ်သဖြင့်၊ အနုပက္ကုဋ္ဌော–နှလုံးမသာမရှိအပ်၊ အဘိရူပေါ–အလွန်သော အဆင်းလှ၏၊ ဒဿနိယော–ကြည့်ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏၊ ပါသာဒိကော–ကြည်ညိုမြတ်နိုးဖွယ်ရှိ၏၊ ပရမာယ–လွန်မြတ်သော၊ ဝဏ္ဏပေါကွရတာယ– အဆင်းသဏ္ဌာန်ပြည့်စုံသည် ၏အဖြစ်နှင့်၊ သမ္မန္နာဂတော–ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ပဋ္ဌိဝသတိ–နေ၏၊ သော–ထိုသုမေဓာပုဏ္ဏားသည်၊ အညံ–တစ်ပါးသော၊ ကမ္မံ–အမှုကို၊ အကတွာ–မပြုမူ၍၊ ဗြာဟ္မဏသိပ္ပမေဝ–ပုဏ္ဏားတို့၏ အတတ်ဗေဒင်ကို သာလျှင်၊ ဥဂ္ဂဏှိ–သင်၏၊ တဿ–ထိုသုမေဓာပုဏ္ဏား၏၊ ဒဟရကာလေ ယေဝ–ငယ်သောကာလ၌ပင်လျှင်၊ မာတာပိတရော–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလံ–စုတေခြင်းကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ ရာသိဝမှ ကော–အရင်းအပွားဥစ္စာစုကို စောင့်ရှောက်သော၊ အမစ္စော–အမတ်သည်၊ အာယပေါတ္တကံ– စာရင်းပရပိုက်ကို၊ အာဟရိတ္တာ–ဆောင်ခဲ့၍၊ သုဝဏ္ဏရဇတမဏိမုတ္တာဒိ ပူရိတော–ရွှေငွေ ပတ္တမြား ပုလဲ အစရှိ သည်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ သာရဂဿ–ရတနာတိုက်တို့ကို၊ ဝိဝရိတ္တာ–ဖွင့်လှစ်၍၊ ကုမာရ–အို သတို့သား၊ တေ–အရှင့်သား၏၊ မာတုသန္တကံ–မိခင်မှပါသောဥစ္စာသည်၊ ဇတ္တကံ–ဤမျှရှိ၏၊ ပိတုသန္တကံ–ဖခင်မှပါသောဥစ္စာသည်၊

ဇော်ကော်-ဤမျှရှိ၏၊ အယျကအယျိကာနံ- အဘိုးအဘွားတို့၏၊ သန္ဓကော်- ဥစ္စာသည်၊ ဇော်ကော်-ဤမျှလောက်ရှိ၏၊ ကွာတိ-သို့၊ ယာဝ သတ္တမာ ကုလပရိဝဋ္ဋာ-အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင်၊ ပဏ္ဍာဝနံ-ကပ်စာရင်းဥစ္စာကို၊ အာစိက္ခိတွာ-ကြား၍၊ ဒေတ်ဝနံ-ဤဥစ္စာစုကို၊ တွံ-အရှင့်သားသည်၊ ပဋိပဇ္ဇာဟိတိ-ကျင့်လော့ဟု၊ အာဟ-ဆို၏၊ သုမေဓ ပဏ္ဍိတော-သုမေဓာပညာရှိသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ ကုဓ-ဤလူ.ရှာ၌၊ ဒေဝ-ဤသို့၊ ဗဟုံဝနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ သံဟရိတွာ-ရုံးစု၍၊ မယုံ-ငါ၏၊ မာတာပိတာဒယော-မိခင်ဖခင်အစရှိသော်သူတို့သည်၊ ပရလောကံ- တမလွန်ဘဝသို့၊ ဂစ္ဆန္တာ-သွားကြကုန်သည်ရှိသော်၊ ဧက ကဟာပဏမ္ပိ- တစ်သပြာမျှကိုလည်း၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ နဂကာ-မသွား ကြလေကုန်၊ မယာပန-ငါသည်မူကား၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ ဂမနကာ ရဏံ-သွားအပ်သောအကြောင်းကို၊ ကာတုံ-ပြုအံ့သောငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ- သင့်မြတ်၏၊ ကွာတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ စိန္တေတွာ-ကြံပြီး၍၊ ရညော- အမရဝတီမင်းအား၊ အာရောစေတွာ-အကြောင်းကြား၍၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေတွာ-လည်စေ၍၊ မဟာဇနသ-လူအပေါင်း အား၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတွာ-ပေးလှူစွန့်ကြ၍၊ ဟိမဝန္တပဒေသံ-ဟိမဝန္တာ တောသို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ တာပသပဗ္ဗဇ္ဇံ-ရသေ့ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ-ရဟန်းပြု၍၊ သတ္တာဟေနေဝ-ခုနစ်ရက်ဖြင့်လျှင်၊ အဋ္ဌသမာ ပတ္တိယောစ-ရစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စ အဘိညာ ယောစ-ငါးပါးသောအဘိဉာဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗတ္တေတွာ-ဖြစ် စေ၍၊ သမာပတ္တိဝိဟာရေဟိ-သမာပတ်တည်းဟူသော နေခြင်းတို့ဖြင့်၊ ဝိဟာရတိ-နေလေ၏။

တသ္မိံစကာလေ-ထိုကာလ၌၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလော-ဒီပင်္ကရာမြတ် စွာဘုရားသည်၊ ပရမာဘိသမ္ဗောဓိ-မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့၊ ပတ္တာ-ရောက်တော်မူ၍၊ ပဝတ္တိတဝရဓမ္မစက္ကော-ဓမ္မစက်တရားတော် မြတ်ကိုဖြစ်စေလျက်၊ စတူဟိခိဏာသဝသတသဟဿေဟိ-လေးသိန်း သော ရဟန္တာတို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော-ခြံရံတော်မူလျက်၊ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်

သဖြင့်၊ စာရိကံ–ဒေသစာရိကို၊ စရမာနော–ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ ရမ္မဝတီနဂရံနာမ–ရမ္မဝတီမည်သောမြို့သို့၊ ပတ္တော–ရောက်တော်မူ၍၊ တသ–ထိုရမ္မဝတီမြို့၏၊ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသော၊ သုဒဿနမဟာဝိဟာရေ–သုဒဿနကျောင်းတော်ကြီး၌၊ ပဋိဝသတိ–သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏၊ ရမ္မဝတီနဂရဝါသီနော–ရမ္မဝတီပြည်၌နေကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည်၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ နဂရံ–မြို့သို့၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပတ္တော–ရောက်တော်မူလာပေ၍၊ သုဒဿနမဟာဝိဟာရေ–သုဒဿနကျောင်းတော်ကြီး၌၊ ပဋိဝသတိကိရ–နေတော်မူသတတ်၊ ဣတိ–သို့၊ သုတ္တော–ကြားကြကုန်၍၊ ဂန္ဓမာလာဒီဟတ္ထာ–ပန်းနံ့သာအစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက်၊ သတ္ထာရံ–ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသို့၊ ဥပသင်္ကမိတ္တာ–ချဉ်းကပ်ပြီးသော်၊ ဝန္ဒိတ္တာ–ရှိခိုး၍၊ ဂန္ဓာမာလာဒီဟိ–ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပူဇေတ္တာ–လှူဒါန်းပူဇော်၍၊ ဧကမန္တံ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌၊ နိသိန္နာ–နေကုန်လျက်၊ ဓမ္မဒေသနံ–တရားဒေသနာတော်ကို၊ သုတ္တော–ကြားနာရပြီးသော်၊ သွာတနာယ–နက်ဖြန်အလို့ငှာ၊ နိမန္တေတ္တာ–ဆွမ်းဖိတ်၍၊ အာသနာ–နေရာမှ၊ ဥဋ္ဌာယ–ထ၍၊ ပက္ကမိံသု–သွားကြလေကုန်၏။

တေ–ထိုရမ္မဝတီပြည်သူတို့သည်၊ ပုနဒိဝသေ–မိုးသောက်နေ့၌၊ မဟာဒါနံ–များစွာသောအလှူကို၊ သဇ္ဇေတ္တာ–စီရင်ကြ၍၊ နဂရံ–မြို့အလုံးကို၊ အလင်္ကရိတ္တာ–တန်ဆာဆင်၍၊ ဒသဗလသ–အားဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ အာဂမနမဂ္ဂံ–ကြွတော်မူလာအံ့သောခရီးကို၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ–အလွန်ရွင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သောဓေန္တိ–သုတ်သင်ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။

တသ္မိံစကာလေ–ထိုကာလ၌(စသဒ္ဒါကား၊ ဝါကျာရမ္ဘတည်း။) သုမေဓတာပသော–သုမေဓာရသေ့သည်၊ အာကာသေန–ကောင်းကင်ပြင်ဖြင့်၊ ဂစ္ဆန္တော–ပျံသွားစဉ်၊ တေဟဋ္ဌတုဋ္ဌမနုဿေ–ထိုအလွန်ရွင်ပြကုန်သောသူတို့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ အမ္ဟော–အိုလူများတို့၊ ကဿ–အဘယ်သူ၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ တုမှေ–သင်လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဣမံမဂ္ဂံ–

ဤခရီးကို၊ သောဧထ–ပြင်ဆင်သုတ်သင်ကြသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တေဟိ–ထိုလူအပေါင်းတို့သည်၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသ–ဒီပင်္ကရာသဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ အာဂမနမဂ္ဂ–ကြွတော်မူလာအံ့သောခရီးကို၊ သောဓေမ–ပြင်ဆင်သုတ်သင်ကြကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ အတိတေသု–လွန်လေပြီးကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓသု–ဘုရားရှင်တို့၌၊ ကတာဓိကာရတ္တာ–ဆုတောင်းခြင်းလျှင်အကြောင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓေါတိ–ဝစနံ–ဘုရားဟူသောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရသည်ရှိသော်၊ ဥပ္ပန္နပီတိသောမနဿော–နှစ်သက်ခြင်းစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တာဝဒေဝ–ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ အာကာသတော–ကောင်းကင်မှ၊ သြရယှ–သက်ခဲ့၍၊ အမ္ဘော–အိုလူအများတို့၊ မယံပိ–အားလည်း၊ သြကာသံ–အခွင့်ကို၊ ဒေထ–ပေးကုန်လော၊ အဟံပိ–ငါသည်လည်း၊ မဂ္ဂ–ခရီးကို၊ သော်ဓေမိ–သုတ်သင်ပြင်ပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သော်၊ တေဟိ–ထိုရမ္ဘာဝတီပြည်သူတို့သည်၊ သြကာသံ–ဖို့ရာအရပ်ကို၊ ဒဿိတံ–ပြည့်နှန်းပြီးသော်၊ အဟမ္ပိ–ငါသည်လည်း၊ ဣမံ–ဤမြေအရပ်ကို၊ ဣဒ္ဓိယာ–တန်ခိုးအဘိဉာဏ်ဖြင့်၊ သတ္တရတနဝိစိတ္တံ–ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်ခြင်းကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အလင်္ကရိတ္တုံ–တန်ဆာဆင်အံ့သောငှာ၊ ပဟောမိ–စွမ်းနိုင်၏၊ အဇ္ဇပန–ဤယခုမူကား၊ မယာ–ငါသည်၊ ကာယဝေယျာဝစ္စံ–ကိုယ်တိုင်အမှုကြီးငယ်ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ။ ဝဋ္ဋတိတိ–သင့်၏ဟု၊ ကာယာဟရံ–ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်အပ်သော၊ ပုညံ–ကောင်းမှုကို၊ ဂဏှိသာမိ–ယူအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ တိဏကစဝရာဒယော–မြက်အမှိုက် အစရှိသည်တို့ကို၊ နီဟရိတွာ–ထုတ်၍၊ ပံသုံ–မြေမှုန့်ကို၊ အာဟရိတွာ–ဆောင်ခဲ့၍၊ သမံ–ညီညွတ်စွာ၊ ကရောန္တော–ပြုပြင်လုပ်ဆောင်လျက်၊ သောဓေတိ–သုတ်သင်၏၊ တသ္မိ ပဒေသသ္မိ ပန–ထိုပြင်ဆင်အပ်သောအရပ်၏ကား၊ သောဓနေ–သုတ်သင်သောကိစ္စသည်၊ အနိဋ္ဌိတေ ယေဝ–မပြီးမီလျှင်၊ ဒီပင်္ကရော–ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မဟာနုဘာဝါနံ–ကြီးစွာသောအာနုဘော်ရှိကုန်သော၊ ဆဠဘိညာနံ–အဘိ

မဉ္ဇာဏ်ခြောက်ပါးနှင့် ပြီးပြည့်စုံကုန်သော၊ ခီဏာသဝါနံ–ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကုန်သော၊ စတူဟိသတသဟဿေဟိ–လေးသိန်းတို့ဖြင့်၊ ပရိဝုတော–ခြံရံတော်မူလျက်၊ တံမဂ္ဂံ–ထိုပြင်ဆင်သောခရီးသို့၊ ပဋိပဇ္ဇိ–ကြွတော်မူလာ၏။ သုမေဓပဏ္ဍိတော–သုမေဓာပညာရှိသည်၊ သမ္မာသမ္ဗုद्ध–ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓသာဝကာစ–ဘုရားရှင်တပည့်တော်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စိက္ခလ္လံ–ညွန်ကို၊ မာအက္ကမန္တုတိ–မနင်းစေကုန်သတည်းဟု၊ အတ္တာနော–မိမိ၏၊ ဝါကစိရဉ္စ–လျှော်တေသင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ စမ္မခဏ္ဍဉ္စ–စမ္မခဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇဋာကလာပဉ္စ–ဆံကျစ်စည်းကိုလည်းကောင်း၊ ပသာရေတွာ–ဖြန့်၍၊ သယဉ္စ–မိမိကိုယ်ကိုလျှင်၊ ယေန–အကြင်အရပ်၌၊ ဘဂဝါ–ဒီပင်္ကရာဘုရားသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တေန–ထိုဘုရားရှိရာအရပ်ဖြင့်၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ အဝကုဇ္ဇော–မှောက်ခုံ၊ နိပ္ပဇ္ဇိ–အိပ်လေ၏၊ နိပဇ္ဇိတ္တာ–အိပ်ပြီးလျှင်၊ ဇဝဉ္စ–ဤသို့လည်း၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ သစေ ဣစ္ဆိသာမိ–အကယ်၍ အလိုရှိအုံ့၊ ဣမသသာဂဝတော–ဤဘုရားရှင်၏၊ သာဝကော–တပည့်သားသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ အဒ္ဓေဝ–ဤဘဝ၌ပင်လျှင်၊ ကိလေသေ–ကိလေသာတို့ကို၊ ဃာတေသာမိ–သတ်နိုင်အုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ မယံ–ငါ့အား၊ ဧကေနေဝ–တစ်ယောက်အံ့ထီးတည်းဖြင့်လျှင်၊ သံသာရမဟောဃတော–သံသရာတည်းဟူသောသြဃမှ၊ နိတ္ထရဏေန–ထွက်မြောက်သဖြင့်၊ ကိံ–အဘယ်အကျိုးရှိအုံ့နည်း၊ အဟံပိ– ငါသည်လည်း၊ ဧဝရူပေါ–ဤသို့သောရှိသော၊ သမ္မာသမ္ဗုद्ध–ဘုရားသည်၊ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ သဒေဝကံ–နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကံ–လူအပေါင်းကို၊ သံသာရဏ္ဏဝတော–သံသရာတည်းဟူသောရေအယဉ်မှ၊ တာရေယျံ–ကယ်ဆယ်ရမူကား၊ သာဓု–ကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ သော–ထိုသုမေဓာရသေ့သည်၊အဌဂ်. သမန္နာဂတမဟာဘိနိဟာရဝသေန–အဂ်ါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မြတ်သောဆုတောင်းခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ စိတ္တံ–စိတ်ကို၊ ပဏိဓေသိ–ဆောက်တည်၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဘဂဝါ–ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဂန္တွာ–ကြွတော်မူလာ၍၊ တသ္သ–ထိုသုမေဓာရဟန်း၏၊ ဥသိသကေ–ဦးခေါင်းရင်း၌၊ ဌတ္တာ–ရပ်တော်မူ၍၊ အသ္သ–ထိုသုမေဓာရဟန်း၏၊ စိတ္တာစာရံ–စိတ်၏အကျင့်ကို၊ သမိဒ္ဓေနဘာဝဋ္ဌ–ပြည့်စုံလတ္တံ့သည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ဥတ္တာ–သိတော်မူ၍၊ အယံ–ဤသုမေဓာရဟန်းသည်၊ ဣတော–ဤကမ္ဘာမှ၊ ပရံ–နောင်ကာလ၌၊ ကပ္ပသတသဟဿာဓိကာနံ–ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလွန်ရှိကုန်သော၊ စတုန္နံအသင်္ချေယ္ယာနံ–လေးအသင်္ချေတို့၏၊ မတ္ထကေ–အထက်၌၊ ဂေါတမောနာမ–ဂေါတမအမည်ရှိသော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ–ဘုရားသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပဝတ္တိ–အကြောင်းဖြစ်သော၊ ဣမံသဗ္ဗံ– ဤအလုံးစုံကို၊ ဗျာကရိတ္တာ–ကြားတော်မူ၍၊ ပက္ကာမိ–ကြွတော်မူ၏။

တတော–ထိုဒီပင်္ကရာပွင့်တော်မူသည်မှ၊ အပရေပိ–နောင်ကာလ၌လည်း၊ ကောဏ္ဍညဘဂဝန္တံ–ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်ကို၊ အာဒိံကတ္တာ–အစပြု၍၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဥပ္ပန္နာ–ဖြစ်တော်မူကုန်သော၊ ယာဝ ကဿပဒသဗလပရိယောသာနာ–ကဿပဘုရားရှင်တိုင်အောင်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ–သဗ္ဗညုဘုရားသည်၊ ဘဝိဿတီတိ–ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ဗျာကရိံသု–ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူကုန်၏။

ဣတိ–သို့၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်းအား၊ ပါရမီယော–ပါရမီတို့ကို၊ ပူရေန္တသော–ဖြည့်တော်မူစဉ်ပင်လျှင်၊ စတုဝီသတိ–နှစ်ကျိတ်လေးဆူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါ–သဗ္ဗညုတဘုရားတို့သည်၊ ဥပ္ပန္နာ–ဖြစ်တော်မူကုန်၏၊ ယသ္မိံပနကပ္ပေ–အကြင်ကပ်၌၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလော–ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည်၊ ဥဒါပါဒိ–ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏၊ တသ္မိံ–ထိုဒီပင်္ကရာဖြစ်တော်မူသောကပ်၌၊ အညေပိ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ တယော–သုံးဆူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါ–ဘုရားရှင်တို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်တော်မူကုန်၏၊ တေသံ–ထိုသုံးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏၊ သန္တိကာ–အထံတော်မှ၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဗျာကရဏံ–ဗျာဒိတ်တော်သည်၊ ယသ္မာ–ကြောင့်၊ နာဟောတိ–မဖြစ်

ချေ၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တေ–ထိုတဏှာကံ်ရာမေမကံ်ရာသဏှာကံ်ရာ သုံးဆူသောဘုရားရှင်တို့ကို၊ ဣဒ–ဤစရိယာပိဋကတ်ကျမ်းခ်ီ၊ နဂဟိ တာ–မယူအပ်ကုန်၊ ပေါရာဏဋ္ဌကထာယံပန–ရှေးအဋ္ဌကထာဟောင်းခ်ီ ကား၊ တမှာကပ္ပာ–ထိုကမ္ဘာမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ သဗ္ဗဗုဒ္ဓေ–အလုံးစုံသော ဘုရားတို့ကို၊ ဒသေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ တဏှာကံ်ရော–ပ–နိဗ္ဗုတာ တေသသာဝကာတိ–ဟူ၍၊ ဣဒံဝစနံ–ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံ– မိန့်အပ်၏။

(ဣဒံသဒ္ဒါကား၊ ဝုစ္စမာနာပေက္ခ)။ ။အတ္ထကား၊တဏှာကံ် ရောစ–တဏှာကံ်ရာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ မေဓကံ်ရောစ– မေဓကံ် ရာ ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ အထောပိ–ထိုမှတစ်ပါးလည်း၊ သရ ဏာကံ်ရောစ–သရဏာကံ်ရာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဒီပကံ်ရောစ– ဒီပကံ်ရာအမည်တော်ရှိသော၊ သမ္မုဒ္ဓေါစ–ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဒွိပဒုတ္တမော–နတ်လူတို့ထက်မြတ်တော်မူသော၊ ကောဏ္ဍညောစ– ကောဏ္ဍညဘုရားသည်လည်းကောင်း၊မဂ်လောစ– မဂ်လာဘုရား သည်လည်းကောင်း၊ သုမနောစ–သုမနာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ရေဝတောစ–ရေဝတဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သောဘိတောစ– သောဘိတအမည်တော်ရှိသော၊ မုနိစ–ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ အနောမဒဿီစ–အနောမဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ပဒုမောစ– ပဒုမဘုရားသည်လည်းကောင်း၊နာရ ဒေါစ–နာရဒဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ပဒုမုတ္တရောစ–ပဒုမုတ္တရဘုရား သည်လည်းကောင်း၊ သုမေဓောစ–သုမေဓာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သုဇာတောစ– သုဇာတာဘုရားသည်လည်းကောင်း၊မဟာယသော– များသောအခြံအရံ ရှိတော်မူသော၊ ပိယဒဿီစ–ပိယဒဿီဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ အတ္ထဒဿီစ–အတ္ထဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဒဿီစ– ဓမ္မဒဿီဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ လောကနာထော– နတ်လူတို့၏ အမှူးဖြစ်တော်မူသော၊ သိဒ္ဓတ္ထောစ–သိဒ္ဓတ္ထဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ တိဿောစ–တိဿဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဖုဿောစ–ဖုဿ အမည် တော်ရှိသော၊ သမ္မုဒ္ဓေါ–ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿီစ–ဝိပဿီ

ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ သိခီစ–သိခီဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ဝေဿဘူစ–ဝေဿဘူဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ကကုသန္ဓောစ–ကကုသံဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ ကောဏာဂမနောစ– ကောဏာဂမန ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ အပိ–ထိုမှတစ်ပါး၊ နာယ ကော–လူနတ်တို့၏ခရီးညွှန်ဖြစ်တော်မူသော၊ကဿပေါစ–ကဿပ ဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဧတေ–ထိုနှစ်ကျိပ်ခုနှစ်ဆူကုန်သော၊ သမ္မုဒ္ဓါ–ဘုရားရှင်တို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်တော်မူလေကုန်ပြီ၊ ဥပ္ပန္နာ–ဖြစ်တော်မူကုန်သော၊ တေဗုဒ္ဓါ–ထိုဘုရားရှင်တို့သည်၊ သသာဝကာ–တပည့်သာဝကတို့နှင့်တကွ၊ ဝီတရာဂါ–ရာဂမှကင်းကုန် သည်ဖြစ်၍၊ သမာဟိတာ–တည်ကြည်သော စိတ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သတရံသိဝ–နေမင်းကဲ့သို့၊ မဟာတမဝိနောဒနာ–ကြီးစွာသောကိုလေသာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်တို့ကို ဖျောက်တော်မူကုန်လျက်၊ ဧလိ တွာ–ထွန်းတောက်ပတော်မူ၍၊ အဂ္ဂိခန္ဓောဝ–မီးပုံကြီးကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗုတာ– ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကုန်လေပြီ။ ။

(နှစ်ကျိပ်ခုနှစ်ဆူဟုဆိုရာ၌ ဗျာဒိတ်ရဘုရားကား ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်မှစ၍ ကဿပဘုရားရှင်တိုင်အောင် နှစ်ကျိတ်လေးဆူ တထာဂတ်ရာ မေဓင်္ကရာ သရဏင်္ကရာ ဘုရားသုံးဆူတို့ကား ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်နှင့် တစ်ကမ္ဘာတည်းပွင့်တော်မူလေသောကြောင့်သာ အရေအတွက်ကိုသွင်း၍ နှစ်ကျိပ်ခုနှစ်ဆူဟု ယူလေအပ်သည်။ ။)

(ဗျာဒိတ်ရဘုရားရှင်တို့ကို ပြပြန်လိုရ၍ တတ္ထဒီပင်္ကရဿ ဒသဗလဿစ အစရှိသော အထက်ပါစကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်သတည်း။ ။)

အတ္ထကား။ ။ တတ္ထ–ထိုနှစ်ကျိပ်လေးဆူသောဘုရားတို့တွင်၊ ဒီပင်္ကရဒသဗလဿစ–ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ ကောဏ္ဍညဒသဗလဿစ–ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ မဟာကပ္ပာနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ ဧကံအသင်္ခေယ္ယံ–တစ်အသင်္ချေကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော–ဘုရားမပွင့် ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော–လောကသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ကောဏ္ဍညဿ–ကောဏ္ဍည

အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ မဂ်လသ–ဘဂဝတောစ–၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြားခ၌၊ တထာ–ထိုရှေအတူ၊ ဧကံအသခ္ခေယျံ–တစ်သခွေ့ ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော–ဘုရားမပွင့်ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော–လောကသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သောဘိတသ–သောဘိတအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ အနောမဒဿိသ–အနောမဒဿီ အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြားခ၌၊ တထာ–ထိုအတူ၊ ဧကံအသခ္ခေယျံ–တစ်သခွေ့ ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော–ဘုရားမပွင့် ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော–လောကသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ နာရဒဿ–နာရဒအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–ဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ ပဒုမုတ္တရဿ–ပဒုမုတ္တရအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–ကြားခ၌၊ တထာ–ထိုအတူ၊ ဧကံအသခ္ခေယျံ–တစ်သခွေ့ကာလပတ်လုံး၊ ဗုဒ္ဓသုညော–ဘုရားမပွင့်ဆိတ်ငြိမ်သော၊ လောကော–လောကသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။ ။

ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ–ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းခ၌၊ ဒီပင်္ကရဿ ဘဂဝတော။ ပ။ ဂဏနာတော၊ အသင်္ခေယ္ယာတိ၊ ဒီပင်္ကရဿ ဘဂဝတော။ ပ။ အသင်္ခေယ္ယာဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

(သာဓကပါဠိ၏အတ္ထကား။) ။ ဒီပင်္ကရဿ–ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ ကောဏ္ဍညဿ–ကောဏ္ဍည အမည်တော်ရှိသော၊ သတ္ထုနောစ–ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဧတေသမ္မိ–ထိုဘုရားရှင်တို့၏ လည်း၊ အန္တရာ–အကြားခ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပာ–မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော–ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခေယ်ာ–မရေတွက်နိုင်ကုန်၏။

ကောဏ္ဍညဿ–ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏၊ အပရေန–နောင်ကာလ၌ မဂ်လောနာမ–မဂ်လာအမည်တော်ရှိသော၊ နယာကော–နတ်လူတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဘုရားရှင်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တေသံ ပိ–ထိုဘုရားရှင်တို့၏ လည်း၊ အန္တရာ–အကြားခ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပါ–

မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော–ဂဏန်းသချာ်အားဖြင့်၊ အသံ်ခိယာ–မရေတွက်နိုင်ကုန်။

သောဘိတသ–သောဘိတဘုရားရှင်၏၊ အပရေန–နောင်ကာလ၌၊ မဟာယသော–မျိုးသောအခြွေအရံရှိတော်မူသော၊ အနောမဒဿီ–အနောမဒဿီဘုရားရှင်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်တော်မူ၏၊ တေသံပိ–ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊ အန္တရာ–အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပါ–မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော–ဂဏန်းသချာ်အားဖြင့်၊ အသံ်ခိယာ–မရေတွက်နိုင်ကုန်။

နာရဒဿ–နာရဒအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏လည်းကောင်း၊ တထာ–ထို့အတူ၊ ပဒုမုတ္တရဿ–ပဒုမုတ္တရအမည်ရှိသော၊ သတ္ထုနောစ–ဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ တေသံပိ–ထိုဘုရားရှင်တို့၏လည်း၊ အန္တရာ–အကြား၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကပ္ပါ–မဟာကပ်တို့ကို၊ ဂဏနတော–ဂဏန်းသချာ်အားဖြင့်၊ အသံ်ခိယာ–မရေမတွက်နိုင်ကုန်၊ ဣတိ–သို့၊ ဗုဒ္ဓဝံသေ–ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၌၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။

ဒေဝ–ဤသို့၊ ဂဏနာတီတတာယ–ဂဏန်းရေတွက်ခြင်းလွန်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အသင်္ခေယျတ္တေပိ–မရေမတွက်နိုင်သောကြောင့်၊ အသင်္ခေယျဖြစ်သော်လည်း၊ စတူသုဠာနေသု–လေးပါးသောအရာတို့၌၊ မဟာကပ္ပာနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ ဂဏနာတိက္ကမေန–အရေအတွက်လွန်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ စတုရောအသံ်ခိယေတိ–စတုရောအသင်္ခေယျဟူ၍၊ လေးအသင်္ခေယျဟူ၍လည်းဟု၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ သချာ်ယ–သံချာ်သဒ္ဒါ၏၊ ဝိသေသန–အထူးဝိသေသဖြင့်၊ နဝုတ္တံ–မိန့်တော်မမူအပ်၊ ဣတိ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ–သိအပ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ရေတွက်ရိုးသချာ်သဒ္ဒါမျိုးတို့တွင် အသင်္ခေယျသဒ္ဒါသည် သည့်ထက်အလွန်မရှိပြီ။ ဥပမာသော်ကား၊ တနှင်္ဂနွေ၊ တနလင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေဟူရေတွက်ရိုးနေ့သည် ခုနှစ်ရက်ဖြစ်တော့သည်။ တဖန်ရေတွက်လိုသော် တနှင်္ဂနွေ

နေ့မှစ၍ ရေသက်ဆိုး၊ ထိုအတူအသင်္ချေယျတိုင်သော် တစ်အသင်္ချေ၊ နှစ်အသင်္ချေအစရှိသည်ဖြင့်ရေတွက်ရတော့မည်။ သည်ထက်အလွန်သာ၍ သဒ္ဒါအထူးဝိသေသမရှိစကောင်းပြီဟူလိုသည်။)

ပဒုမုတ္တရဒသဗလသဟစ–ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ သုမေဓဒသဗလသဟစ–သုမေဓာဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ တိသကပ္ပသဟဿနိ–သုံးထောင်သောကမ္ဘာတို့သည်၊ အဟေသုं–ဖြစ်ကုန်၏၊ သုဓာတဒသဗလသဟစ–သုဓာတာဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ ပိယဒဿီဒသဗလသဟစ–ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ နဝသဟဿာဓိကာနိ–ကိုးထောင်အလွန်ရှိကုန်သော၊ ကပ္ပာနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ သဋ္ဌိသဟဿာနိစ–ခြောက်သောင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒွါသီတုတ္တရာနိ–ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာလွန်ကုန်သော၊ အဌသတာနိစ–ကမ္ဘာရှစ်ရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အဟေသုं–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဓမ္မဒဿီဒသဗလသဟစ–ဓမ္မဒဿီ ဘုရား၏ လည်းကောင်း၊သိဒ္ဓတ္ထဒသဗလသဟစ–သိဒ္ဓတ္ထာဘုရားရှင်၏လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ ဝိသတိကပ္ပါ–နှစ်ဆယ်သောကပ္ပါတို့သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ သိဒ္ဓတ္ထဒသဗလသဟစ–သိဒ္ဓတ္ထာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ တိဿဒသဗလသဟစ–တိဿာဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ ဧကောကပ္ပော–မဟာကပ်တစ်ကပ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဝိပဿိသ–ဝိပဿီအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ သိခိသ–သိခီအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ သဋ္ဌိကပ္ပာ–ခြောက်ဆယ်သော မဟာကပ်တို့သည်၊ အဟေသုं–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝေဿဘုသ–ဝေဿဘူ အမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–မြတ်စွာဘုရား၏ လည်းကောင်း၊ ကကုသန္ဓသ–ကကုသံအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတောစ–ဘုရားရှင်၏ လည်းကောင်း၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ တိသကပ္ပာ–မဟာကပ်သုံးဆယ်တို့သည်၊ ယသ္မာ–အကြင့်ကြောင့်၊ အဟေသုं–ဖြစ်ကုန်၏၊ တ္တတိတသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ပဒုမုတ္တရဒသဗလသ–ပဒုမတ္တရ ဘုရားရှင်၏၊ ဥပ္ပန္နကပ္ပ

တော-ဖြစ်တော်မူသောကမ္ဘာမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်ဌ၊ တေသံဗုဒ္ဓါနံ-ထိုဘုရားရှင်တို့၏၊ ဥပ္ပန္နကပ္ပေဟိစ-ဖြစ်တော်မူသော ကမ္ဘာတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဣမိနာဘဒ္ဒကပ္ပေနစ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာနှင့် လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ သတသဟဿမဟာကပ္ပာ-မဟာကပ် တစ်သိန်းတို့သည်၊ ဘဝန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေ-ထိုမဟာကပ် တစ်သိန်း တို့ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ ကပ္ပေစသတသဟဿေတိ-ကပ္ပေစသတ သဟဿေဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကပ္ပသဒ္ဒါသည် ဝိတက္ကအစရှိသောအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်နက်ကို သာမညအားဖြင့် ဟောဏ၊ မဟာကပ္ပအနက်ကိုမူကား ဝိသေသအားဖြင့် ဤအရာ၌ ဟောဏ၊ သာမညသည် အပေါင်းမည်၏၊ ဝိသေသသည် အစိတ် မည်၏၊ ထို့ကြောင့် သန္ဓာယဝုတ္တံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊ နိယံဆရာ လည်း ဝုတ္တံသန္ဓာယ၊ **နစ်ပါးပြက၊ ဥပစာဟု ဆိုအပ်၏၊** ဧကဒေသေသူ ပစာရလက္ခဏာရှိ၏၊) ဣမသ္မိံပနဋ္ဌေ-ဤသို့သော အနက်ကို၊ ဝိတ္ထာရိယမာနေ-အကျယ်ချဲ့အပ်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗံ- အလုံးစုံကို၊ ဗုဒ္ဓဝံသ ပါဠိ-ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်ကို၊ အာဟရိတ္မာ-ဆောင်၍၊ သံဝဏ္ဏေတဗ္ဗံ-ဖွင့်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပန-) အတိဝိတ္ထာရဘိ ရှကသ-အလွန်ကျယ်အုံ့သည်ကိုကြောက်သော၊ မဟာ ဇနသ-လူအပေါင်း၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ အနုရက္ခန္တာ-စောင့်ရှောက်ကုန် သော၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ နဝိတ္ထာရယိမှာ-အကျယ်မချဲ့ကုန်လေပြီ၊ အတ္ထိကေဟိ-အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ ဗုဒ္ဓဝံသတော-ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းမှ၊ ဂဟေတဗ္ဗော-ယူအပ်၏၊ ဇာတ-ဤစရိယာ ပိဋကကျမ်း၌၊ ယောပိစ ကထာမဂ္ဂေါ-အကြင်စကားလမ်း၏ အစဉ်ကိုလျှင်၊ ဝတ္တဗ္ဗော-ဆိုအပ်၏၊ သောပိကထာမဂ္ဂေါ-ထိုစကား၏အစဉ်ကို အဋ္ဌသာ လိနိယာ-အဋ္ဌသာ လိနိ အမည်ရှိသော၊ဓမ္မသင်္ဂဏိဟဝဏ္ဏ နာယစ-ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်း၏ အဖွင့်ဌလည်းကောင်း၊ ဇာတကဋ္ဌကထာယစ-ဇာတ်အဋ္ဌကထာဌ လည်းကောင်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဝေဒိ တဗ္ဗော-သိအပ်၏။

ဇာတ္တန္တရေတိဇာတ-ဇာတ္တန္တရေဟူသောပုဒ်ဌ၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊

ဇဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ အန္တရသဒ္ဒေါ–အန္တရသဒ္ဒါသည်၊ နဒီတီရေသုပဌာနေ–ပ–မဗ္ဗတဗ္ဗကိမန္တရန္တိအာဒီသု–နဒီတီရေသုပဌာနေ–ပ–မဗ္ဗတဗ္ဗကိမန္တရံ အစရှိသည်တို့၌၊ ကာရဏော–အကြောင်းဟူသော အနက်၌၊ အာဂတော–လာ၏။

ဥဒါဟရဏ်၏အနက်ကား၊ နဒီတီရေသုစ–မြစ်နားတို့၌လည်းကောင်း၊ ဥပဌာနေစ–အညီအညွတ် စည်းဝေးရာ၌လည်းကောင်း၊ သဘာသုစ–သဘင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ရထိကာသုစ–ခရီးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဇနာ–လူအဃေါင်းတို့သည်၊ သံဂမ္မ–စုဝေးပေါင်းရုံး၍၊ မမ္ဗ–ငါသည်လည်းကောင်း၊ ငါ၏လည်းဟူ၊ တဗ္ဗ–သင့်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်၏လည်းဟူ၊ အန္တရံ–အကြောင်းကို၊ ကိမန္တေန္တိ–အသို့တိုင်ပင်ကြလေကုန်သနည်း။

အဒ္ဒသာခေါ်မံဘန္တေ–ပ–ဘာဇနံဓောဝန္တိတိအာဒီသု–အဒ္ဒသာခေါ်မံဘန္တေ–ပ–ဘာဇနံဓောဝန္တိ အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဒေါ–အန္တရသဒ္ဒါသည်၊ ခဏော–လျှပ်စစ်ပျက်သောခဏ၌၊ အာဂတော–လာ၏။ အတ္ထကား၊ ဘန္တေ–အရှင်ဘုရား၊ မံ–အကျွန်ုပ်ကို၊ အညတရာ–တစ်ယောက်သော၊ ဣတ္ထိ–မိန်းမသည်၊ ပိဇ္ဇန္တရိကာယ–လျှပ်ပျက်သောခဏ၌၊ ဘာဇနံ–ခွက်ကို၊ ဓောဝန္တိ–ဆေးကြောသည်ကို၊ အဒ္ဒသခေါ–မြင်၏၊ ဝိဇ္ဇုနိစ္စရဏကဿ–လျှပ်ပျက်သောခဏ၌၊ ဣတိအယံ–ဤသည်ကား၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။ ယသ–အကြင်သူအား၊ အန္တရတော–စိတ်၏၊ ကောပါ–အမျက်ထွက်ခြင်းတို့သည်၊ နသန္တိ–မရှိကုန်၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဒေါ–အန္တရသဒ္ဒါသည်၊ စိတ္တေ–စိတ်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ အန္တရာစဗောဓိ–ဗောဓိပင်၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ အန္တရာစဂယံ–ဂယာ၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ ဣတိအာဒီသု–ဤသို့ အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဒေါ–အန္တရသဒ္ဒါသည်၊ ဝိဝရေ–ဟင်းလင်းအပြင်၌၊ အာဂတော–လာ၏၊ ဥပဇ္ဈာယဿ–ဥပဇ္ဈာယ်၏၊ ဘဏ္ဍမာနသ–စကားပြောဆိုစဉ်၊ အန္တရန္တရာ–အလယ်တွင်၌၊ ကထာ–စကားကို၊ နပြဿပါတေတဗ္ဗာ–မဆိုစေအပ်၊ ဣတိအ ိသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ အန္တရသဒ္ဒေါ–အန္တရသဒ္ဒါသည်၊ ဝေမဇ္ဈေ–အလယ်၌၊ အတွင်း၌လည်းဟူ၊ အာဂတော–

လာ၏၊ ကွမဝါပိ–ဤစတ္တန်ရေဟူသောပုဒ်ခ်ီလည်း၊ ဝေမ္ဘေ ယေ၀–အလယ် ခ်ီသာ၊ ယသ္မာ–ကြောင့်၊ ဒဠ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဧတသ္မိံ အန္တရေဝေမ္ဘေ–ထိုအလယ်ခ်ီ၊ အတွင်းခ်ီလည်းဟူ၊ ကွတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ကွဒံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ ဝုတ္တောဝတ္တုကာမော–ဆိုခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ယသ္မိံမဟာကပ္ပေ–အကြင်မဟာကပ်ခ်ီ၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဘဂ၀ါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သုမေ၀ပဏ္ဍိတော–သုမေဓာပညာရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ဒီပင်္ကရသ–ဒီပင်္ကရာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂ၀တော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ပါဒမူလေ–ခြေတော်ရင်းခ်ီ၊ မနုဿတ္တဉ္စ–လူ၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိဉ္စ–ယောကျ်ား၏အဖြစ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းလည်းကောင်း၊ ဟေတုစ–ကုသိုလ်တည်းဟူသော မဂ်တရားကို ရအံ့သောအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သတ္ထာရ ဒဿနဉ္စ–ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ကို ကိုယ်တိုင်ဖူးတွေ့ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာစ–ရသေ့ရဟန်း၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏသမ္ပတ္တိဉ္စ–ဈာန်အဘိညာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း လည်းကောင်း၊ အဓိကာရောစ–ဘုရားဆုကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဆန္ဒတာစ–ဘုရားဖြစ်လိုသော ပြင်းသောဆန္ဒလည်းကောင်း၊ ကွတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တေဟိ–မိန့်အပ်ကုန်သော၊ အဋ္ဌဟိ– ရှစ်ပါးကုန်သော၊ အင်္ဂေဟိ–အင်္ဂါတို့နှင့်၊ သမန္နာဂတံ–ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ အဘိနီဟာရံ–ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အကာသိ–ပြုတော်မူလေပြီ၊သမတိံသပါရမီ ယော–အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတို့ကို၊ ပဝိစိနိတ္ဝာ–ရွေးချယ်စိစစ်၍၊ သမာဒိယိ–ကောင်းစွာ ဆောက်တည်တော်မူလေပြီ၊ သဗ္ဗေပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓကာရကေ–ဘုရား၏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မေ–တရားတို့ကို၊ သမ္မာဒေတုံ–ပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ အာရဘိ–အားထုတ် တော်မူလေပြီ။

ယမိစေတသ္မိံဘဒ္ဒကပ္ပေ–အကြင်ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌လည်း၊ သဗ္ဗသော–အခြင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ ပူရိတပါရမီ–ဖြည့်အပ်သောပါရမီသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ အနုတ္တရံ–အတုမရှိသော၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိ–သဗ္ဗညုတ

ဉာဏ်တော်ကို၊ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓိ–ထိုးထွင်းရှိသိတော်မူလေပြီ၊ ဣမေသံ–ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ ဒွိန္နံကဟာနံ–အစကပ် အဆုံးကပ်နှစ်ပါးတို့၏၊ အန္တရေ–အလယ်၌၊ ယထာဝုတ္တာပရိစ္ဆေဒကာလံ–ဆိုအပ်ပြီးသော အပိုင်းအခြားကာလကို၊ ဝိသေသေတိ–အထူးပြုတတ်၏၊ (အဓိဗာယ်ကား၊ ဇာတ္ထန္တရေ သဒ္ဒါ၏ အထူးပြုခြင်းသည်လျှင်၊ သုမေဓာဖြစ်သော ကပ်သည်အစ၊ ဘုရား၏အဖြစ်သို့ရောက်သောကပ်သည်အဆုံး၊ ဤနှစ်ကပ်၏ အလယ်၌ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံးပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ဟူလိုသည်၊) ကထံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဧတံ–ထိုကာလအပိုင်းအခြားကို၊ ဝိညာယတိ–သိအပ်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုစ္စတေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ကပ္ပေစသတသဟဿေ–စတုရောစ အသင်္ခေယျတိဣမိနာပဒေန–ကပ္ပေစ သတသဟဿေ၊စတုရောစအသင်္ခေယျဟူသောပါဒ်ဖြင့်၊ ဝိညာယတိ–သိအပ်၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ဣဒံ–ဤကပ္ပေစသတသဟဿေ အစရှိသော စကားသည်၊ မဟာကဟာနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ ပရိစ္ဆေဒတောစ–အပိုင်းအခြားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အပရိစ္ဆေဒတောစ–အပိုင်းအခြားမရှိသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ခ်ာဒဿနံ–အရေအတွက်ပြအပ်သော စကားတည်း၊ (ကမ္ဘာတစ်သိန်းကို၊ ပရိစ္ဆေဒ–လေးအသင်္ချေကို အပရိစ္ဆေဒ ဟူလိုသည်၊) သာခေါပန အယံ သင်္ခ်ာ–ထိုရေတွက်ခြင်းသည်၊ သင်္ချေယျာသ–ရေတွက်ခြင်းသင်္ခ်ာ၏၊ အာဒိပရိယောသာနဂ္ဂဟဏံ–အစအဆုံးကိုယူခြင်းကို၊ ဝိနာ–ကင်း၍၊ နသမ္ဘဝတိ–မဖြစ်၊ ယတ္ထစ–အကြင်သုမေဓာဖြစ်သော ဘဝ၌လည်း၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာနံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့ကို၊ အာရမ္ဘော–အားထုတ်တော်မူ၏၊ ယတ္ထစ–အကြင်အဆုံးသော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌လည်း၊ တေ–ထိုပါရမီတော်တို့သည်၊ ပရိယောသိတာ–အဆုံးသို့ ရောက်ကုန်၏၊ တဒုဘယမ္မိ–ထိုနှစ်ပါးသောအစအဆုံးကိုလည်း၊ အဝဓိဘာဝေန–ဖဲကြဉ်ခဲ့သောအားဖြင့်၊ ဇာတ္ထန္တရေတိ ဇာတ–ဇာတ္ထန္တရေဟူသော ဤပုဒ်၌၊ အတ္ထတော–အနက်အားဖြင့်၊ ဒဿိတံ–ပြအပ်၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝိညာယတိ–သိအပ်၏၊ (အဓိဗာယ်ကား၊ ဇာတ္ထန္တရေ၏အရကား၊

လေးအသချေ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အလယ်ကာလ၌ ဒါနအစရှိသော ပါရမီတော်ကို ဆည်းပူးတော်မူသည်၊ သုမေဓာအစ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော ဘဝ်အဆုံး၊ ဤသို့ အစအဆုံးကို ပြတော်မူသဖြင့် သုမေဓာဖြစ်သည်မှ ရှေဘဝ ဘုရားဖြစ်ပြီးမှ နောက်ကာလ၌ ဤနှစ်ကာလကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရကြောင်း ပါရမီတော်ကို မဖြည့်ဟု အပါဒါန်ဖြင့် ကြဉ်လေဖဲလေတော့ဟု ဆိုလိုသည်၊ ဇေတ္ထန္တရေဟူသော အလယ်ကာလ အဖွင့်စကားကိုထောက်သော်၊ စိန္တိတံသတ္တာသချေ်ယျံ နဝသချေ်ယျ ဝါစကံဟူ၍၊ သောတတ္ထကီကျမ်း၌ စိတ်နှလုံးဖြင့် ဘုရားဆုကိုတောင်းသည်ကား၊ ခုနစ်သချေ် နှုတ်မြွက်၍ ဘုရားဆုကို တောင်းသည်ကားကိုးသချေ်ဟူသော စကားသည် တရားမဝင်သကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏၊ သောတတ္ထကီလည်း သင်္ဂါယနာသုံးတန်သို့ဝင်သောကျမ်းသည်လည်းမဟုတ်၊ ဤစရိယာပိဋကကျမ်းမူကား၊ သင်္ဂါယနာသုံးတန်ဝင်သော ကျမ်းဖြစ်သည်၊ စေ့စေ့ငင ဆင်ခြင်သော် ဤစရိယာပိဋကကျမ်း၌ အဆုံးအဖြတ်သည် အပြီးသို့ရောက်သော အဆုံးအဖြတ်ပေတည်းဟု ယူလိုသည်၊) အယံအဝဓိပန-ဤအဝဓိကိုကား၊ အဘိဝိဓိဝသေန-နှံ့သောအဝဓိ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ မရိယာဒဝသေန-ပိုင်းခြားသော အဝဓိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ နအာရဗ္ဘော-အားမထုတ်အပ်၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား အာဒိပရိယောသာန ကဟာနံ-အစအဆုံးဖြစ်သော ကပ်ကမ္ဘာတို့၏၊ ဧကဒေသေန-တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြင့်၊ အန္တောဂဓတ္တာ-အတွင်း၌တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရိယာဒဝသေန-ပိုင်းခြားသော အဝဓိ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အနာရဗ္ဘော-အားမထုတ်အပ်၊ (အဓိဗွာယ်ကား၊ အပါဒါန်အဝိဓိ၏ သဏာသည် အဘိဝိဓိ-နှံ့သော အပါဒါန်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရိယာဒအဝဓိ-ပိုင်းခြားခဲ့ ပစ်ခဲ့ ဖဲခဲ့ကြဉ်ခဲ့၍ ဆိုအပ် သော အပါဒါန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်၊ အဘိဝိဓိဟူသည်ကား ပိုင်းခြား၍ လည်းဆိုအပ်၏၊ ထိုပိုင်းခြားသောအရပ် နှင့်တကွ အနုက်ကို ယူရခြင်းသည် နှံ့သော အဘိဝိဓိဟု ဆိုလိုသည်၊ အဘယ်ပြယုဂ်တို့ကဲ့သို့

နည်းဟူမူကား၊ အာဘဝဂ္ဂါ ကိတ္တိ သဒ္ဒါ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ အစရှိသည်တို့၌ အထက်ဘဝက်တိုင်အောင် ကျော်စောသော အသံသည် နှံ့၍ တက်၏ ဟုဆိုရာ၌ အထက်ဘဝက်ကိုသာ ကျော်စောသော အသံဆိုက်၍ မနေ ဘဝဂ်ဗြဟ္မာကိုလည်း ယှဉ်၍သွားလေသေး၏ဟူသော အပါဒါန်သည် အဘိဝိဓိ နှံ့၍ သွားသည့် အဝဓိမည်၏၊ မရိယာဒ အဝဓိဟူသည်ကား ပိုင်းခြား၍လည်း ဆိုအပ်၏၊ ထိုဆိုရာအရပ်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုမယူ ရပ်ခဲ့ ကြည်ခဲ့ရ၍ဆိုအပ်၏၊ အာဘယ်ပြယုဂ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား အာပါတလိပုတ္တာဒေဝေါ၀ဿတိ အစရှိသော ပြယုဂ်တို့၌ ပါတလိပုတ် ပြည်တိုင်အောင် မိုးရွာလေ၏ဟူသော စကား၌ ပါတလိပုတ်မြို့ကို ဆိုက်ရုံသာရှာ၍ မြို့ကိုမရှာဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှယူခြင်းသည် အပိုင်းအခြားကိုသာပြ၍ ပိုင်းခြားရာအနက်အဓိပ္ပာယ်မရသောအပါဒါန် သည် မရိယာဒအဝဓိမည်၏၊ ဤအရာ၌ အဝဓိ၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ ဇေတ္တဝန်ရေ ဟု ဆိုရာ၌ သုမေဓာဘဝကို အစပြု၍ သိမ်းယူခဲ့၍ လေးသချိန်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလအတွင်း၌ ပါရမီတော်ကိုဖြည့်၍ အဆုံးသော ဘဝတိုင်အောင်လည်း နှံ့စေအပ်သည်သို့ အစဘဝအဆုံးဘဝ နှံ့အောင် အဓိပ္ပာယ်ကိုယူခြင်းသည်၊ နှံ့သောအဘိဝိဓိဟု ဆိုလိုသည်၊ ရှင်သုမေဓာ မဖြစ်မီ ရှေးဘဝက ဗုဒ္ဓကာရက ဘုရားအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောတရားကို မဖြစ်သေးဟူသောအနက်၊ ဘုရားဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို ရသည်မှ နောက်ကာလ ဗုဒ္ဓကာရကတရားကို ဖြည့်တော် မမူပြီဟူသော အနက်ကို သိကောင်းတော့သည်ဟူလိုသည်၊ မနုဿတ္တံလိဂ် သမ္ဘတ္တိ ဟေတု အစရှိသော အင်္ဂါရှစ်ပါးကို ဟော်ရာ၌ ဟေတု၏အရကို ရှင်သုမေဓာဖြစ်သော ဘဝသာ၀ကပါရမီဉာဏ်ကို အလိုရှိသောအကြောင်း၊ ဥပနိဿယ-ရေးကုသိုလ်ရှိ၏ဟူ၍ ဟေတု၏ အရကို အဌကထာဆရာ အဖွင့်ရှိ၏၊) နနုစောဒေမိ-ငါစောဒနာဦးအုံ့၊ တေသံ-ထိုရှေးကမ္ဘာနောက် ကမ္ဘာတို့ကို၊ အပရိယာဒါနတော-မသိမ်းပိုက်မိလေသောကြောင့်၊ နိပ္ပ ဒေသေန-အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့်၊ အဘိဝိဓိစ-အဘိ ဝိဓိသည်လည်း၊ ဣဒ-ဤအရာ၌၊ နသံမ္ဘဝတိ-မဖြစ်လေကောင်းတကား၊ ဣတိအယံ-

ဤသည်လျှင်၊ စောဒနာ–စောဒနာတည်း၊ အဖြေကား၊ ဣမေဝ–ဤ အဘိဝိဓိဟူသောစကားကို၊ တဒေကဒေသေပိ–ထိုတစ်စိတ် တစ်ဒေသ၌ လည်း၊ တဗ္ဗောဟာရတော–ထိုအဘိဝိဓိဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် နှုတ်လေ၏ ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်လည်းဟူ၊ နသမ္ဘဝတိ–မဖြစ်၊ ဟိသစ္ဆံ–မှန်၏၊ တဒေကဒေသဘူတော–တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ယော ကပ္ပေါ–အကြင်အစ်အဆုံးကပ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ သောကပ္ပေါ–ထို အစအဆုံးကပ်ကို၊ နိပ္ပဒေသတော–မကြွင်းမကျန်စေသောအားဖြင့်၊ ပရိယာဒိန္နောစ–သိမ်းပိုက်အပ်သည်လည်း၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊ ပရိဟာရော–အဖြေတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကပ္ပေစသတ်သဟသေ. စတုရောစ အသင်္ချေယျ–ဧတ္ထန္တရေယံ စရိယံ ဟူသော ပါဠိတော်ပါ၌၌ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလယ်တွင် ဟူ၍ အပိုင်းအခြားကို ဆိုလေပြီးဖြစ်လျက် မကြွင်းမကျန်ရအောင် အဘိဝိဓိဖြင့် သိမ်းဆည်း၍၊ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအစ ကပ်အဆုံးဖြစ်သော ဘဒ္ဒကပ် ဤနှစ်ကပ်တို့ကို မကြွင်းမကျန်ရအောင် အဘိဝိဓိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဤအရာ၌ မဖြစ်လေကောင်းဟု စောဒနာ လိုသည်၊ အဖြေကား၊ အဘိဝိဓိဟူသည်ကား၊ မကြွင်းမကျန် အနှုံ့နိပ္ပ ဒေသအနက်ကို ဟောသောသဒ္ဒါဖြစ်၏၊ ထိုအဘိဝိဓိသဒ္ဒါကို တစ်စိတ် တစ်ဒေသ၌လည်း ခေါ်ဝေါ်သော ဝေါဟာရဖြင့် မဖြစ်စေ ခြင်းသည်မှန်၏၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သော ရေးဦးစွာ သုမေဓာ ဖြစ်သော ကမ္ဘာ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော နောင်ကမ္ဘာကို အဝိဝိဟ သိမ်းပိုက်၍ဆိုခြင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သဘောဖြင့် မရကောင်း၊ ရှင်သုမေဓာဇာတ်မှစ၍ အဆုံးသော ဘဝဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကိုင်အောင်သော ဇာတ်ကိုမူကား တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် သိမ်းပိုက်၍ယူသော်ရ စကောင်းသောကြောင့် အဘိဝိဓိ ဖြစ်၍ အနှုံ့အပြား သိမ်းပိုက်သင့်၏ ဟူလိုသည်၊ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းကား ကမ္ဘာဖြင့် ရေတွက်၍ယူသော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလကို ဧတ္ထန္တရေဟူသော အလယ် ကာလကိုပြသောကြောင့် ရှေးကမ္ဘာ နောက်ကမ္ဘာ အဓိပ္ပာယ်မရဖြစ်သော

ဇာတ်ဖြင့် ရေတွက်၍ယူသော် ရှင်သုမေဓ ဇာတ်အစအဆုံးသောဘဝ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်တိုင်အောင် သောဇာတ်တို့ကို အဘိဝိဓိဖြင့် အနှံ့အပြား ရသင့်၏ဟူလိုသည်၊ ခက်ခဲ၏ သဘောကြီလေ။)

ယံစရိတံ သဗ္ဗံတံဗောဓိပါစနန္တိ ဇွေဇေတေ သုဂါထာပဒေသု– ယံစရိတံသဗ္ဗံ တံဗောဓိပါစနံဟူသော ဂါထာပုဒ်တို့၌၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဇ,ဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ စရိတံ–ကျင့်အပ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ စရိယာ–စရိယမည်၏၊ အယံစရိယာ–ဤအကျင့်တရားသည်၊ သမတိံသပါရမီသင်္ခါတာ–အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတို့ဖြင့် သင်္ဂြိဟ်အပ်သော၊ ဒါနသီလာ ဒိပဋ္ဌိပတ္တိ–ဒါနသီလ အစရှိသော အကျင့်တို့တည်း၊ ဥတ္တမတ္ထစရိယာ–ဥတ္တမတ္ထစရိယသည်လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထ စရိယာ–လောကတ္ထစရိယသည်လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓတ္ထ စရိယာနံ–ဗုဒ္ဓတ္ထ စရိယတို့၏၊ တဒဇ္ဈောဂဓတ္တာ–ထိုဒါနပါရမီ၊ သီလ ပါရမီတို့၏အတွင်း၌ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ စရိယာ–စရိယ အကျင့်တရားမည်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ယာစိမာ ယာစကမာ အဋ္ဌစရိယာ–အကြင်ရှစ်ပါးသော စရိယအကျင့်တရားတို့သည်လည်း၊ အတ္ထိသန္တိ–ရှိကုန်၏၊ သေယျထိဒံ–သေယျထာဣဒံ–ဣမာအဋ္ဌ စရိယာ– ဤရှစ်ပါးသောစရိယာတို့သည်၊ ယထာကတမာ–အာဘယ်သည် တို့နည်း ဟူမူကား၊ ပဏိဓိသမ္ပန္နာနံ–ဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သောဘုရားလောင်းတို့အား၊ စတူသုဣရိယာပထေသု–လေးပါးသော ဣရိယာပုဒ်တို့၌၊ ဣရိယာပထ စရိယာ–ဣရိယာပထစရိယ လည်းကောင်း၊ အဗ္ဗောကိဏ္ဏကာယတနေသု–အဗ္ဗောကိဏ္ဏကာယတနဖြစ်ကုန်သော၊ ဣန္ဒြိယေသု–စက္ခုအစရှိသောဣန္ဒြေတို့၌၊ ဂုတ္တဒ္ဒါရာနံ–လုံခြုံသော ဒွါရ တို့၏၊ အာယတနစရိယာ–အာယတန စရိယလည်းကောင်း၊ အပ္ပမာ ဒဝိဟာရိနံ–သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့်နေကုန်သော သူတို့၏၊ စတူသု–လေးပါး ကုန်သော၊ သတိပဋ္ဌာနေသု–သတိပဋ္ဌာန် တရားတို့၌၊ သတိစရိယာ– သတိတည်းဟူသော စရိယလည်းကောင်း၊ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တာနံ– အဓိစိတ္တနှင့်ယှဉ်ကုန်သောစိတ်တို့၏၊ စတူသုဈာနေ သု–လေးပါး

ကုန်သောစျာန်တို့၌၊ သမာဓိစရိယာ-သမာဓိစရိယလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နာနံ-ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောသူတော်ကောင်းတို့၏၊ စတူသု-လေးပါးကုန်သော၊ အရိယသစ္စေသု-အရိယသစ္စာတို့၌၊ ဉာဏစရိယာ-ဉာဏ်တည်းဟူသောစရိယလည်းကောင်း၊ သမ္မာပဋိပန္နာ နံ-ကောင်းစွာကျင့်ကုန်သော သူတို့၏၊ စတူသု-လေးပါးကုန်သော၊ အရိယမဂ္ဂေသု-အရိယမဂ်တို့၌၊ မဂ္ဂစရိယာ-မဂ်တည်းဟူသော စရိယ လည်းကောင်း၊ အဓိဂတဖလာနံ-ရအပ်သော မဂ်ဖိုလ်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ စတူသု-လေးပါးကုန်သော၊ သာမညဖလေသု-သာမညဖိုလ်တို့၌၊ ပကတိစရိယာ-ပြကတော့စရိယလည်းကောင်း၊ တိဏ္ဏံ-သုံးဆူကုန်သော၊ ဗုဒ္ဓါနံ-ဘုရားတို့၏၊ သဗ္ဗသတ္တေသု-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌၊ လောကတ္ထစရိယာ-လောကတ္ထစရိယလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ အဌစရိယာ-ရှစ်ပါးသော စရိယတရားတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ-ရှိကုန်၏၊ (တိဏ္ဏံဗုဒ္ဓါနံ၏အရကို၊ ပညာဓိကသဒ္ဓါဓိကဝိရိယာဓိက ဘုရားတို့ကို ယူလေဦး၊) တတ္ထ-ထိုရှစ်ပါးသောစရိယတို့တွင်၊ ဒ္ဝိန္နံ-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ နဉ္စ-ဗောဓိလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓသာဝကာနဉ္စ-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားတပည့်သားတို့၏လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထစရိယာ-လောကတ္ထစရိယကို၊ ပဒေသတော-တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့်၊ ဂဟိတာ-ယူအပ်၏၊ မဟာဗောဓိသတ္တာနဉ္စ-သဗ္ဗညုတဘုရားလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနဉ္စ-သဗ္ဗညုတဘုရားတို့၏လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထစရိယာ-လောကတ္ထစရိယာကို၊ နိပ္ပဒေသတော-မကြွင်း မကျန်သောအားဖြင့်၊ဂတိတာ-ယူအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား လောကတ္ထ စရိယဟု ဆိုရာ၌၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်း သာဝကအလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်းလောကတ္ထစရိယကို တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် ယူအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတဘုရားလောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ ဘုရားအဖြစသို့ရောက်ပြီးသော ဘုရားတို့၏လည်းကောင်း၊ လောကတ္ထစရိယကို မကြွင်းမကျန်

အကုန်အစင် ကျင့်တော်မူသည်ဟု ယူအပ်၏ဟူလိုသည်။)

ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ နိဒ္ဒေသေ–မဟာနိဒ္ဒေသကျမ်းဌ၌၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ စရိယာတိ–စရိယဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌစရိယာ–ရှစ်ပါးသောစရိယတို့သည်၊ သန္တိ–ရှိကုန်၏၊ ဣရိယာပထစရိယာ–ဣရိယာပထစရိယလည်းကောင်း၊ အာယတနစရိယာ–အာယတနစရိယလည်းကောင်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝိတ္ထာရော–အကျယ်ကို၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်၏၊ အဓိမုစ္စန္တော–လွတ်လပ်စိတ်ရှိသောသူသည်၊ သဒ္ဓါယ–သဒ္ဓါယုံကြည်သဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ပဂ္ဂဏှန္တော–လုံ့လရှိသောသူသည်၊ ဝီရိယေန–ဝီရိယဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ဥပဋ္ဌဟန္တော–ထင်သောသတိရှိသောသူသည်၊ သတိယာ–သတိတရားတို့ဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ အဝိက္ခိပန္တော–မပြန့်သောသူသည်၊ သမာဓိနာ–သမာဓိဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ပဇာနန္တော–ပိုင်းခြားရှုသိသောသူသည်၊ ပညာယ–ပညာဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ဝိဇာနန္တော–သိသောသူသည်၊ ဝိညာဏေန–ဝိညာဏ်ဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ဧဝံပိ–ဤသို့လျှင်၊ ပဋိပန္နသ–ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ကုသလဓမ္မာ–ကုသိုလ်တရားတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ–ရှိကုန်၏၊ အာယတဏန္တိ–အာယတနတရားဟူ၍၊ အာယတနစရိယာယ–အာယတနဟူသော အကျင့်ဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ဧဝမ္ပိ–ဤသို့လျှင်၊ ပဋိပန္နော–ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဝိသေသံ–ဈာန်မဂ်ဖိုလ်အထူးကို၊ အဓိဂစ္ဆတိတိ–ရ၏ဟူ၍၊ ဝိသေသစရိယာယ–အထူးကျင့်သောအားဖြင့်၊ စရတိ–ကျင့်၏၊ ဣတိ–ဤသို့ အပရာပိ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ယာဣမာအဋ္ဌစရိယာ–အကြင်ရှစ်ပါးသော စရိယတို့ကို၊ ဝုတ္တာ–မိန့်အပ်ကုန်၏၊ သဗ္ဗာသံ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ တာသံ–ထိုစရိယတရားတို့၏၊ သမောရောဓော–ကောင်းစွာပေါင်းရုံးခြင်းကို၊ ပါရမိတာသေဝ–သုံးဆယ်သောပါရမီတရားတို့ဌ်သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ (စရိယသုံးပါး၊ စရိယရှစ်ပါးဟု အသီးသီးဟောတော်မူအပ်သော်လည်း သုံးဆယ်သောပါရမီတို့ဌ် ကောင်းစွာပေါင်းရုံး၍ ယူအပ်တော့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။) တေန–ထို့ကြောင့်၊ စရိတန္တိ–စရိတ်ဟူသည်ကား၊ သမတိံသပါရမီသင်္ခ်ာ–အမျှသုံးဆယ်

သောပါရမီတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်ကုန်သော၊ ဒါနသီလာ ဒိပဋ္ဌိပတ္တိ–ဒါနပါရမီ သီလပါရမီ အစရှိသော အကျင့်တို့တည်း၊ ဟေတုစရိယာယ–အကြောင်းရင်း အကျင့်ဖြစ်သဖြင့်၊ ဧဝံပန–ဆိုအပ်ပြီးသောအတိုင်းမူကား၊ ဣဒ–ဤအရာ၌၊ အနဝရောဓော–မဆန့်ကျင်သည်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗန္တိဟေတုပါစနန္တိ–သဗ္ဗန္တိ ဟေတုပါစနံ ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား အလုံးစုံသောစရိယတရားတို့ကို ပါရမီသုံးဆယ်၌ သွင်း၍ယူသော သဘောအနက်သည် အကြောင်းရင်းဆည်းပူးအပ်သော တရားချည်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ပေါင်းယှဉ်တန်စေ မဂ်တည်းဟူသော စရိယဖိုလ်တည်းဟူသော စရိယတို့အသို့ သွင်းပါအုံ့နည်းဟု စောဒနာဖွယ်ရှိ၍၊ ဤအရာ၌ မဂ္ဂစရိယဖိုလ်စရိယတို့အားလည်း မဆန့်ကျင်ဖြစ်၍ သွင်းအပ်သည်ကို သိအပ်၏ဟူလိုသည်။)

တတ္ထ–ထိုသဗ္ဗန္တိဟေတုပါစနံဟူသောပုဒ်၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဒေါ–သဗ္ဗသဒ္ဒါသည်၊ သဗ္ဗသဗ္ဗံ–သဗ္ဗသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ အာယတနသဗ္ဗံ–အာယတနသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ သက္ကာယသဗ္ဗံ–သက္ကာယသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ ပဒေသသဗ္ဗံ–ပဒေသသဗ္ဗအနက်လည်းကောင်း၊ ဣတိ–ဤသို့ စတူသု–လေးပါးကုန်သော၊ အတ္ထေသု–အနက်တို့၌၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ တထာဟိ–တတ္ထောဝေ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ သဗ္ဗေမဟာ–အလုံးစုံကုန်သောတရားတို့သည်၊ သဗ္ဗာကာရေန–အလုံးစုံသောအခြင်းအရာဖြင့်၊ ဘဂဝတော–ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓဿ–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဉာဏမုခေ–ဉာဏ်၏အဝ၌၊ အာပါထံ–ထင်ခြင်းသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ–ရောက်လာကုန်၏၊ ဣတိအာဒိသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သဗ္ဗသဗ္ဗေ–သဗ္ဗသဗ္ဗ၌၊ အလုံးစုံအကြွင်းမရှိသော အနက်၌လည်းဟူ၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ ဘိက္ခဝေ–ချစ်သားရဟန်းတို့၊ စက္ခုဗ္ဗေဝ–စက္ခုကိုလည်းကောင်း၊ ရူပါစ–ရူပါရုံတို့ကိုလည်းကောင်း။ပ။ မနောစ–စိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာစ–ဓမ္မာရုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝေါ–သင်တို့အား၊ အဟံ–ငါဘုရားသည်၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံကို၊ ဒေသိဿာ

မိ–ဟောတော်မူအံ့၊ ကွာတိတ္ထေ–ဤပါဠိတော်၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဒေါ–သဗ္ဗသဒ္ဒါသည်၊ အာယတနသဗ္ဗသို့–အာယတနဟူသော သဗ္ဗ၌၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ (အရကား၊ စက္ခုအစ ဓမ္မာရုံအဆုံးရှိသော အလုံးစုံကို ငါဟောတော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူသောအရာ၌ သဗ္ဗသဒ္ဒါ၏အရသည်၊ အစ္ဆေတ္တိကာယတနဗာဟိရာယတနတရားကိုသာ ရသည်ဖြစ်၍၊ အလုံးစုံဟုဆိုကြားသော်လည်း၊ အာယတနသာဖြစ်သောကြောင့်၊ အာယတနသဗ္ဗမည်၏ ဟူလိုသည်၊) သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသောကိုယ်ကို၊ သဗ္ဗတော–အခြင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ သဠေနာတိ–သိ၏၊ ကွာတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဒေါ–သဗ္ဗသဒ္ဒါသည်၊ သက္ကာယသဗ္ဗသို့–သက္ကာယသဗ္ဗ၌၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ သဗ္ဗေသံ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဝေါ–သင်တို့အား၊ ပရိယာယေန–အကြောင်းအားဖြင့်၊ မယာ–ငါဘုရားသည်၊ သုဘာသိတံ–ကောင်းစွာဟောတော်မူအပ်ပြီး၊ ကွာတိအာဒီသု–ဤသို့အစရှိသည်တို့၌၊ ပဒေသသဗ္ဗသို့–တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သောသဗ္ဗ၌၊ သဗ္ဗသဒ္ဒေါ–သဗ္ဗသဒ္ဒါသည်၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ ကွာဓပိ–ဤသဗ္ဗံတံဟူသောပါဠိ၌လည်း၊ ပဒေသသဗ္ဗသို့ဝေ–တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်၏၊ ကသ္မာ–အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဗောဓိသမ္ဘာရဘူတသ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ စရိတသ–အကျင့်တရား၏၊ အဓိပ္ပေတတ္တာ–လိုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဒေသသဗ္ဗသို့ ဇဝ–ပဒေသသဗ္ဗ၌သာလျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံးကျင့်အပ်သောတရားအလုံးစုံရှိ၏၊ ထိုသို့ရှိကြားသော်လည်း၊ သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်သော အကျင့်စရိယာကိုသာ လိုအပ်သောကြောင့်၊ ပဒေသသဗ္ဗကို လိုအပ်သိအပ်၏ဟူလိုသည်၊ ဂါထာ၌ ယံစရိတံ၌ ယံသဒ္ဒါ၊ သဗ္ဗံတံ၌ တံသဒ္ဒါတို့၏ အတ္ထကို ဖွင့်တော်မူခြင်းကား၊ အနိယတ်သဒ္ဒါအနက် အထူးမရစကောင်းသောကြောင့် ဖွင့်တော်မူလေသည်ဟု ယူအပ်သည်။)

ဗောဓိတိပဒဿ–ဗောဓိဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊

ဧဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ရကၠောပိ–ပွင့်တော်မူရာသစ်ပင်ကို လည်း၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ အရိယမဂ္ဂေါပိ–အရိယ မဂ်ကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ နိဗ္ဗာနမ္ပိ–နိဗ္ဗာန် တရားကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏံပိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလည်း၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ– ဆိုအပ်၏၊ ဗောဓိရုက္ခမူလေ–ဗောဓိပင်၏အရင်းခံ ပဌမာဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ– ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိတော်မူ၏၊ ဣတိစ–ဤသို့ လည်းကောင်း၊ အန္တရာစ–ဗောဓိပင်၏အလယ်ခံ့လည်းကောင်း၊ အန္တရာစ ဂယံ–ဂယာ၏ အလယ်ခံ့လည်းကောင်း၊ ဣတိစ–ဤသို့လည်းကောင်း၊ အာဂတဋ္ဌာနေ–လာသောအရာ၌၊ ဗုဒ္ဓတိဏ္ဍောတိ ဝစနတ္ထေန–ဗုဒ္ဓတိဏ္ဍ ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ ရကၠော–သစ်ပင်ကို၊ ဗောဓိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏အနက်ကား၊ ဗုဒ္ဓ–ဤညောင်ဗုဒ္ဓဟော ပင်ရင်းခံ၊ ဘဂဝါ–ဘုရားရှင်သည်၊ အရိယသစ္စာနိ–အရိသစ္စာတို့ကို၊ ဗုဇ္ဈတိ–သိတော်မူ၏၊ ဣတိတသ္မာ–ထိုသို့ အရိယသစ္စာတို့ကို သိရာ အရပ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓောတိပဒေန–ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော–ပြအပ်သော၊ ရကၠော–ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင် ကို၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ (အဓိကရဏသာနေကြ၍ သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိရာဌာန ညောင် ဗုဒ္ဓဟောကို ရစေသော သစ်ပင်သည် ဗောဓိမည်၏ဟူလိုသည်၊) စတူသု– လေးပါးကုန်သော၊ မဂ္ဂေသု–မဂ်စိတ်တို့၌၊ ပဝတ္တိ–ဖြစ်သော၊ ဉာဏံ– ဉာဏ်ကို၊ ဗောဓိတိ–ဗောဓိဟူ၍၊ အာဂတဋ္ဌာနေ–လာသောအရာ၌၊ စတ္တာရိသစ္စာနိဗုဇ္ဈတိ ဗောဓာတိဝစနတ္ထေန–စတ္တာရိသစ္စာနိ ဗုဇ္ဈတိ ဗောဓဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ အရိယမဂ္ဂေါ–အရိယမဂ်ကို၊ ဗောဓိတိ– ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ– ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏အနက်ကား၊ ဗောဓ–ထိုသို့ အရိယမဂ်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ–ဘုရားရှင်သည်၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ သစ္စာနိ–သစ္စာတို့ကို၊ ဗုဇ္ဈတိ–သိတော်မူအပ်၏၊ ဣတိတသ္မာ–ထိုသို့ သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ ဗောဓာတိပဒေန– ဗောဓဟူသော ကရိုဏ်းပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော–ပြအပ်သော၊ သောအရိယ

မဂ္ဂေါ-ထိုအရိယမဂ်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ (ကရဏာသာဓနကြောင့်၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိကြောင်း အရိယမဂ်စိတ်ကို ရစေသောမဂ်စိတ်သည် ဗောဓိမည်၏ ဟူလိုသည်၊) အမတं-သေခြင်းတရားမရှိသော၊ အသင်္ခတံ-ကံစိတ်ဥတု အာဟာရတရားသည် ပြုပြင်ခြင်းမရှိသော၊ ဗောဓိ-နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပတ္တာနု-ရောက်ပြီး၍၊ ဣတိ-သို့၊ အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊ ဗုဇ္ဈတိ ဧတသ္မိံ နိမိတ္တဘူတေ တိ ဝစနတ္ထေန-ဗုဇ္झတိ ဧတသ္မိံ နိမိတ္တဘူတေ ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ နိဗ္ဗာနံ-နိဗ္ဗာန်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏ အနက်ကား၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိမိတ္တဘူတေ-အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဧတသ္မိံ-ထိုနိဗ္ဗာန်၌၊ ဗုဇ္ဈတိ-သိတော်မူတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့အာရုံပြုတော်မူရာဖြစ်သောကြောင့်၊ ဧတသ္မိံတိ ပဒေန-ဧတသ္မိံ ဟူသော ပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော-ပြအပ်သော၊ နိဗ္ဗာနံ-နိဗ္ဗာန်ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ (ဤ၌လည်း၊ အဓိကရဏာသာဓနကြောင့်၊ အာရုံပြုရာ နိဗ္ဗာန်ကို ဗောဓိမည်၏ ဟူလိုသည်) ဗောဓိ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ဝရာဘုရိ-အပြားအားဖြင့် မြတ်သည် ဖြစ်၍ မြေကြီးအထုနှင့်တူ၏၊ သုမေဓသော-ကောင်းစွာ ထိုးထွင်းခြင်းသည်လည်းရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ အာဂတဋ္ဌာနေ-လာသောအရာ၌၊ သဗ္ဗေ ဓမ္မေ-သဗ္ဗာကာရေန ဗုဇ္ဈတိ ဧတေနာတိ ဝစနတ္ထေန-သဗ္ဗာကာရေန ဗုဇ္ဈတိ ဟူသော ဝစနတ္ထကြောင့်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ကို၊ ဗောဓိတိ-ဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ ဝစနတ္ထ၏ အနက်ကား၊ ဧတေန-ဤသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗဓမ္မေ-အလုံးစုံသော တရားတို့ကို၊ သဗ္ဗာရေန-အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ဗုဇ္ဈတိ-သိတော်မူတတ်၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိ ကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဧတေနာတိ ပဒေန-ဧတေန ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌံ-ပြအပ်သော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ဗောဓိ မည်၏ ဟူလိုသည်၊ (ဆရာသစ်ပင်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ အရိယ မဂ်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလည်း ဗောဓိ၊ ဗောဓိ

မည်သင့်ကြောင်းကို သာဓကနှင့်တကွ ဝစနတ္ထကို ပြအပ်ပြီ၊ ထိုသို့ ပြအပ်ပြီးသောအတိုင်း ဤဗောဓိပါစနံဟူသော ပါဠိတော်ပါဠ၌ ရသင့်မည်လောဟု ဆရာစောဒနာဖွယ်ရှိ၍၊ ထိုစောဒနာကို ဖြေလိုသောငှာ၊ ဣဒမပိ အစရှိသော ပါဠိကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) ပါဠိ၏အတ္ထကား၊ ဣဒမပိ–ဤအရာ၌ကား၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ဗောဓိ–ဗောဓိဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတံ–ဆိုအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ စောဒက ဆရာ ဗောဓိသဒ္ဒါ၏ သာဓကနှင့်တကွ ဝစနတ္ထအားဖြင့် လေးပါးပြအပ်၏၊ ထိုသို့ရအပ်သော်လည်း၊ ပကရဏအားဖြင့် ဤအရာ၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကိုသာ လိုအပ်၏ဟူသည်၊ တစ်နည်းပြုပြန်လို၍၊ အရဟတ္တ မဂ္ဂ အစရှိသောစကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) အတ္ထကား၊ ဝါ–တစ် နည်းသော်ကား၊ ဣဓ–ဤအရာ၌ အရဟတ္တမဂ္ဂ သဗ္ဗညုတ ဉာဏာနိ–အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တို့ကိုလည်းဟူ၊ အဓိပ္ပေ တတ္ထာ–ဆိုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏံ–အရဟတ္တ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို၊ မဟာဗောဓိ တိ–မဟာဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–မိန့်ဆိုအပ်၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏပဒဋ္ဌာနံ–အာသဝက္ခယ ဉာဏ်၏လျှင် နီးစွာသောအကြောင်း ရှိ၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏပဒဋ္ဌာနဉ္စ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍လည်း၊ အာသဝက္ခယဉာဏံ–အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်ကို၊အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်တော်ကိုလည်းဟူ၊ မဟာဗောဓိတိ–မဟာဗောဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ–ဆိုအပ်၏၊ အယံ–ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား၊ ဒေဿနာ–ဤအရာ၌၊ သခေါ်ပတ္ထော–အကျဉ်းဖြစ်သော်အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား မဟာဗောဓိဟု ဆိုသောစကား၌၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ မဟာဗောဓိမည်၏၊ အရဟတ္တမဂ်ဖြစ်သော အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ကို မဟာဗောဓိဟု ဆိုခြင်းသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အာသဝက္ခယဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိသောကြောင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်သည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော

အကြောင်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် တစ်ပါးသည် တစ်ပါးအား အနိုးရှိ ဤ အကြောင်းခံသောကြောင့် အာသဝက္ခယညာဏ်လျှင် နိုးစွာသော အကြောင်းကိုလည်း မဟာဗောဓိဟုဆိုအပ်၏ဟူလိုသည်) ယထာဝုတ္တ ကာလ ပရိစ္ဆေဒေ–ဆိုအပ်ပြီးသောကာလအပိုင်းအခြားဌ၊ မမ–ငါသည်၊ ဒါနသီလဒီပဠိပတ္တိသခ်ါတံ–ဒါနသီလအစရှိသော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော၊ ယံသဗ္ဗံ–အကြင်အလုံးစုံကို၊ အနဝသေသံ–အကြွင်းမဲ့၊ စရိတံ–ကျင့်အပ်ပြီ၊ တံ–ထိုဒါနသီလ အစရှိသော ပါရမီသည်၊ မဟာ ဗောဓိယာ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပါစနံ–ရင့်စေတတ်၏၊ သာဓကံ–ပြီးစေတတ်၏၊ နိဗ္ဗတ္တကံ–ဖြစ်စေတတ်၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပန)–ဧတေန–ဤသဗ္ဗံတံဟူသောပါဠိဖြင့်၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာနံ–သဗ္ဗညုတ ညာဏ်အား အထောက်အပံ့ အဆောက်အဦးတို့၏၊ နိရုန္ဓရာဘာဝနံ–မပြတ် ပွားစေခြင်းကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ အထဝါ–တစ်နည်းသော်ကား၊ သဗ္ဗန္တိ– သဗ္ဗံဟူ၍၊ ဧတ္တာနန္တရေယထာဝုတ္တကာလပရိစ္ဆေဒေ–ဆိုအပ်ပြီးသော လေး အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ အပိုင်းအခြားဌ၊ ယံ–အကြင်အကျင့် ပါရမီကို၊ စရိတံ–ဆည်းပူးကျင့်အပ်ပြီး၊ တံသဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံသော အကျင့် ပါရမီသည်၊ သကလမေဝ–အကုန်အစင်၊ အနဝသေသံ–အကြွင်းမဲ့၊ ဗောဓိသမ္ဘာရဘူတမေဝ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦး သာတည်း၊ ဧတေန–ဤသဗ္ဗံဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနံ–အလုံး စုံသော အဆောက်အဦးကို ဖြစ်ပွားစေခြင်းကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။

ဟိဝိတ္ထာရယိသာမိ–ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့အံ့၊ ဗောဓိသမ္ဘာ ရေသု–သဗ္ဗညုတညာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့ဌ၊ ဘာဝနာ–ပွားစေခြင်း သည်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရ ဘာဝနာစ–သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာလည်းကောင်း၊ နိရုန္ဓရ ဘာဝနာစ–နိရုန္ဓရ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ စိရကာလဘာဝနာစ– စိရကာလ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ သက္ကစ္စဘာဝနာစ–သက္ကစ္စဘာဝနာ လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ စတသော–လေးပါးတို့တည်း၊ တာသု–ထို လေးပါးသော ဘာဝနာတို့တွင်၊ ကပ္ပေစ သတသဟသေ၊စတုရောစ အသံခိယေ တိဣမိနာ–ကပ္ပေစသတသဟသေ၊ စတုရောစအသံခိယေ

ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ စိရကာလ ဘာဝနာ–ကြာမြင့်စွာ ကာလပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တာ–မိန့်အပ်၏၊ ဇေတ္ထ–ဤလေးအသချေ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ၌၊ ယောစ အစ္ဆန္ဒသံယောဂေါ–အကြင်အစ္ဆန္ဒသံယောဂသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တေန–ထိုအစ္ဆန္ဒသံယောဂဖြင့်၊ ပဌမေ–ရှေးဦးစွာသော၊ အတ္ထဝိကပ္ပေ–အနက်ကိုကြံရာ၌၊ သဗ္ဗဂဟဏေနစ–သဗ္ဗသဒ္ဒါဖြင့်လည်း၊ နိရန္တရဘာဝနာ–မပြတ်ပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏၊ ဒုတိယေ–နှစ်ခုမြောက်သော၊ အတ္ထဝိကပ္ပေ–အနက်ကိုကြံရာ၌၊ သဗ္ဗံစရိတန္တိ ဣမိနာ–သဗ္ဗံစရိတံဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ–အလုံးစုံသော အဆောက်အဦးကို ပွားစေခြင်းကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏၊ ဗောဓိပါစနန္တိ ဣမိနာ–ဗောဓိပါစနံ ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ သက္ကစ္စဘာဝနာ–အရိုအသေ ပွားစေအပ်သည်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ တံစရိတံ–ထိုအလုံးစုံသော အကျင့်သည်၊ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိ–သမ္ဘာသမ္ဘောဓိဉာဏ်ကို၊ ပါစေတိ–ရင့်စေတတ်၏၊ ဣတိဧဝံ ကထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဘူတဘာဝဒီပနတော–အဆောက်အဦး၏ သဘောကို ပြသောအားဖြင့်၊ သက္ကစ္စဘာဝနာ–သက္ကစ္စဘာဝနာကို၊ ဝုတ္တာ–မိန့်အပ်၏၊ တထာဟိတတောဧဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဗောဓိပါစနန္တိ–ဗောဓိပါစနံဟူ၍၊ ဝတ္တဗ္ဗတံ–ဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ အရဟတိ–ထိုက်၏၊ အညထာ–တစ်ပါးသော အခြင်းဖြင့်၊ ဝတ္တဗ္ဗတံ–ဆိုအပ်သည်အဖြစ်ကို၊ နအရဟတိ–မထိုက်၊ ဇေတ္ထ–စိရကာလဘာဝနာ အစရှိသော ဤလေးပါး သော ပွားစေခြင်းတရား တို့တွင်၊ ဗောဓိစရိယာယ–သဗ္ဗညုတအကျင့်၏၊ နိရန္တရဘာဝေါ–မပြတ်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ကထံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်မည်နည်း၊ စိတ္တနိရန္တရတာယ–စိတ်၏မပြတ်ဖြစ်ခြင်းသည်၊ ယဒိယုဗ္ဗတိ–အကယ်၍ ယှဉ်သည်ဖြစ်အုံ၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ မဟာဘိနိဟာရတော–ဘုရားဆုကိုတောင်းသည်မှ၊ ဥဒ္ဓံ–အထက်ဖြစ်သော လာလတ္တံ့သောဘဝ၌၊ ဗောဓိသမ္ဘရ သမ္ဘာရဏာစိတ္တ တော–သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် အဆောက်အဦးကို ရုံးစုသောအားဖြင့် ဖြစ်သောစိတ်မှ၊အညံစိတ္တံ–

တစ်ပါးသောစိတ်သည်၊ နပဝတ္တတိတိ–မဖြစ်ဟူ၍၊ ဝတ္တုံ–ဆိုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ကိရိယမယစိတ္တ ပဝတ္တိ–ဆုတောင်းခြင်းအမူအရာဖြင့် ပြီးစကောင်းသော စိတ်၏ဖြစ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ အထယဒိဝစ္ဆေယျ–အကယ်၍ကားဆိုအံ့၊ ဧဝမ္မိ–ဤသို့ဆိုခြင်းသည်လည်း၊ နယုဇ္ဇတိ–မသင့်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ တေသံ–ထိုဘုရားလောင်းတို့အား၊ သဗ္ဗာနိ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ကိရိယာမယ စိတ္တာနိ–ဆုတောင်းခြင်းအမူအရာဖြင့်ပြီးသော စိတ်တို့သည်၊ ဗောဓိ သမ္ဘာရသမ္ဘရဏဝသေနေဝ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးကို ရုံးစုခြင်းအစွမ်းဖြင့်လျှင်၊ နပ္ပဝတ္တန္တိ–မဖြစ်ကုန်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ပယောဂနိ ရန္တရတာပိ–လုံ့လမပြတ်ယှဉ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်း၊ ပဋိက္ခိတ္တာတိ–ပယ်အပ်၏ဟု၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ–မှတ်အပ်၏၊ ဈာတိနိရန္တရ ရတာ ယပန–ဘဝဈာတိမပြတ်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား (လေးပါးသော ပွားစေခြင်းတို့တွင် နိရန္တရ ဘာဝနာကို အဘယ်သို့ သိအပ်မည်နည်း၊ စိတ္တနိရန္တရအဖြစ်ကို အကယ်၍ယှဉ်၏ဟုယူလေအံ့၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းသော ရှင်သုမေဓာဘဝမှ အထက်လာလတ္တံ့သောဘဝ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဆည်းပူးရုံးစုသောအားဖြင့် တစ်ပါးသောစိတ်သည် မဖြစ်ဟူ၍ ဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းသော စိတ်သည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရုံးစုနိုင်သည် မဖြစ်ကောင်း၊ ထို့ကြောင့် လုံ့လမပြတ်ယှဉ်သည်၏အဖြစ်ကိုပယ်၍ စိတ္တနရန္တရမဟုတ်၊ ဘဝဈာတိ နိရန္တရဖြစ်၍ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသောဘဝ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးကို ဆည်းပူးစုရုံးသည်သာဖြစ်သည်ဟု ယူအပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

ဟိသစ္စံ–ထိုဈာတိနိရန္တရဘာဝနာဟု ဆိုအပ်သောစကားသည် မှန်၏၊ မဟာဗောဓိသတ္တေန–သဗ္ဗညုတဘုရားလောင်းတော်သည်၊ ယသ်ဈာတိယ်–အကြင်အဆုံးဖြစ်သောဘဝ၌၊ မဟာပဓာနံ–မြတ်သောကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကို၊ ပဝတ္တိတံ–ဖြစ်စေအပ်၏၊ တတော–ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝစရိမတ္တဘာဝါ–

ကိုယ်တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍ အဆုံးတိုင်အောင်၊ သာနာမဇာတိ-ထိုဘုရားဖြစ်ပြီးသော နောက်ဘဝဇာတိကို၊ နဥပလဗ္ဘတိ-မရအပ်၊ ယာဇာတိ-အကြင်ဇာတိဘဝသည်၊ သဗ္ဗေနသဗ္ဗံ-အချင်းခပ်သိမ်း၊ ဗောဓိသမ္ဘာရသမ္ဘတာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦး၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ အန္တမဿ-အယုတ်သဖြင့်၊ ဒါနပါရမိမတ္တံ-ဒါန ပါရမီမျှကို၊ ဥပါဒါယ-အစပြု၍၊ စွဲ၍သော်လည်းဟူ၊ ရဟိတာ-ကင်းလျှံ့သည်၊ နသိယာ-မဖြစ်ရာ၊ ဟိသစ္ဆံ-မှန်၏၊ ပတ္ထိတာနံ-ဘုရားဆုကိုတောင်းကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ နံ-ဘုရားလောင်းတို့အား၊ အယံနိယတိ-ဤသို့သောမှတ်ခြင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်၊ ဓမ္မတာ-သဘောတည်း၊ ဇေတော-ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ကမ္မာဒီသု-ကုသိုလ်တရားတို့၌၊ ဝသီဘာဝံ-အလေ့အထသို့၊ ယာဝ-အကြင်ရွေလောက်၊ နပါပုဏန္တိ-မရောက်ကုန်သေး၊ တာဝ-ထိုရွေ့လောက်၊ သပ္ပဒေသမ္ပိ-တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌လည်း၊ သမ္ဘာရေသု-သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဆီ အဆောက်အဦးတို့၌၊ ပယောဂံ-ယှဉ်ခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇန္တိ-ရောက်ကုန်၏၊ ယဒါပန-အကြင်အခါ၌ကား၊ သဗ္ဗသော-အချင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့်၊ ကမ္မာဒီသု-ကုသိုလ်ကံအစရှိသည်တို့၌၊ ဝသီဘာဝပ္ပတ္တာ-ဝသီဘော်သို့ရောက်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တတော-ထိုဝသီဘော် အလေ့အကျက်ရှိသည်မှ၊ ပဌာယ-စ၍၊ နိပ္ပဒေသတောဧဝ-အလုံးစုံအားဖြင့်လျှင်၊ ဗောဓိသမ္ဘာရေသု-ဘုရားသဗ္ဗညုတအဆောက်အဦးတို့၌၊ သမိဟန်-ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ သာတစ္စကိရိယာ-ဟုတ်မှန်သော အမှုအရာသည်၊ သမ္ဘဇ္ဇတိ-ကောင်းစွာပြည့်စုံ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နိရန္တရ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသောဘဝသံသရာ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးကို ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ အဆုံးသော ပစ္ဆိမဘဝဒုက္ကရကာရ-မြတ်သောကုမ္ဘဏ္ဍာန်းစီးဖြန်းတော်မူသည့်တိုင်အောင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏အဆောက်အဦးဟူ၍ ဆိုအပ်၏၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရပြီးသည်မှ နောက်ကာလကို နိရန္တရဘာဝနာကို ရအပ်လေပြီ အပြီးသို့ရောက်လေပြီးသည်ဖြစ်သည်၊ အလုံးစုံသော ဇာတိတို့၌၊ ဘုရားလောင်း

သည် အယုတ်သဖြင့် ဒါနပါရမီမျှကို စွဲ၍ ဘုရားဆုကို တောင်းခြင်းမှ ကင်းလျှောသည်မဖြစ်ရာ၊ ဤသို့ မကင်းခြင်းသည် ဘုရားလောင်းတို့ ဓမ္မတာတည်း၊ အကြင်ဘဝဇာတိတို့၌၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၌ အလေ့အကျက် ဝသီဘူတဖြစ်၍ များသည်၏အဖြစ်သို့ မရောက်တတ်လေသေး၊ ထိုရွေ့လောက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သဗ္ဗညုတညာဏ်၏ အဆောက်အဦးတို့၌ ယှဉ်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ အကြင်အခါ အချင်းခပ်သိမ်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ ဝသီဘူတ အလေ့အကျက်များသည်၏ အဖြစ်သို့ရောက်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ အလုံးစုံ အကြင်းမရှိသောအားဖြင့် သဗ္ဗညုတညာဏ်၏ အဆောက်အဦး၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မဖောက်မပြန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုသော အမှုအရာသည် ကောင်းစွာပြည့်စုံ၏ ဟူလိုသည်၊ အကြင်ဘဝဇာတိတို့၌၊ ပညာနုသောကာလ သဗ္ဗညုတညာဏ်ကို ဆည်းပူးခြင်းသည် ရံခါရံခါ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ယှဉ်ခြင်း ဝသီဘော်သို့ရောက်သည်၊ ထိုဘဝဇာတိပညာရင့်ခြင်းသို့ ရောက်မှကား သဗ္ဗညုတညာဏ်တော် အဆောက်အဦးကို ပြည့်စုံအောင် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း မဖောက်မပြန် မှန်သောအမှုအရာဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ကျင့်၏ ဟူလိုသည်၊) သက္ကစ္စကာရိတာပန–သက္ကစ္စဘာဝနာသည်ကား၊ သဗ္ဗကာလံ–အခါခပ်သိမ်း၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ယေနယေန–အကြင် အကြင်ဘဝ၌၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ သမ္ဘာဝနာ–ပါရမီကို ပွားစေခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသောဘဝ၌၊ ယထာဓိပ္ပါယံ–အလိုရှိတိုင်း၊ သမိဇ္ဈနံ–ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇ္ဇတိ–ပြည့်စုံ၏၊ (ဆရာကား ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စိရကာလအစရှိသော လေးပါးသော သမ္ဘာဝနာတို့၏ သရုပ်ကို အကျယ်အသီးသီးရသင့်သည်အဖြစ်ကို ပြပြီး၍၊ ထိုစိရကာလအစရှိသော သမ္ဘာဝနာတို့၏ နိဂုံးအကျဉ်းချုပ်၍ ပြခြင်းငှာ၊ ဧဝမေတာယဂါထာယ အစရှိသောစကားကို မိန့်အပ်သတည်း) ပါဠိ၏အတ္ထကား၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဧတာယဂါထာယ–ထိုကပ္ပေစသတ သဟသော်အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်၊ ဗောဓိသမ္ဘာရေသု–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးတို့၌၊ သဗ္ဗသမ္ဘာရ

ဘာဝနာစ–သဗ္ဗသမ္ဘာရ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ စိရကာလဘာဝနာစ–စိရကာလဘာဝနာလည်းကောင်း၊ နိရန္တရဘာဝနာစ–နိရန္တရ ဘာဝနာလည်းကောင်း၊ သက္ကစ္စဘာဝနာစ–သက္ကစ္စဘာဝနာလည်းကောင်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ စတသော–ပိ–လေးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဘာဝနာ–ပွားစေခြင်းတို့ကို၊ ပကာသိတာ–ပြအပ်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏။

တတြ–ဝစနေ–ထိုသမ္ဘာဝနာဟူသောစကား၌၊ ဗောဓိသတ္တစရိတန္တိ–ဘုရားလောင်းတို့၏ အကျင့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာတိ–သဗ္ဗညုတ အဆောက်အဦးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗောဓိစရိယာတိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလို့ငှာ ကျင့်ခြင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂယာနံ–မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ပါရမီယောတိ–ပါရမီဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတ္ထတောာ–အနက်အားဖြင့်၊ ဧကံ–တစ်ချက်တည်းသောအနက်ရှိ၏၊ ဗျဉ္ဇနမေဝ–သဒ္ဒါမျှသာလျှင်၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ နာနံ–ထူး၏၊ ပရတောာ–နောက်၌၊ ဝိဘာဂေနစ–ဝေဖန်သောအားဖြင့်လည်း၊ ဝက္ခမာနာနံ–ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါနပါရမီအာဒီနံ–ဒါနအစရှိသော ပါရမီတို့အား၊ စရိတန္တိ–ကွာဒ်ဝစနံ–စရိတံဟူသောဤစကားသည် အဝိသေသဝစနံ–အထူးမရှိ၊ သာမညေ စကားတည်း၊ ယသ္မာစ–အကြင်ကြောင့်လည်း၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗဗောဓိသမ္ဘာရေသု–အလုံးစုံသောသဗ္ဗညုတဉာဏ် အဆောက်အဦးတို့၌၊ ကောသလ္လဇနနတ္ထံ–လိမ္မာခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ၊ ပါရမီယော–ပါရမီတို့ကို၊ ဣဓ–ဤ၌၊ သံဝဏ္ဏေတဗ္ဗာ–ဖွင့်အပ်ကုန်၏၊ ပရတောာ–နောင်မှ၊ ပကိဏ္ဏက ကထာယံ–ပကိဏ္ဏက ကထာ၌၊ သဗ္ဗာကာရေန–အလုံးစုံအခြင်းအရာဖြင့်၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ သံဝဏ္ဏယိဿာမ–ဖွင့်ကုန်အံ့။

၂။ ဣတိ–ဤသို့၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်၏၊ ဗောဓိသတ္တဘူမိယံ–ဘုရားလောင်း၏အရာ၌၊ စရိတံ–အကျင့်တော်ကို၊ အာရဗ္ဘတောာ–အားထုတ်တော်မူသည်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝပရိ ယောသာနာ–အဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်

မဟာဗောဓိယာ–မြတ်ဆောသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပရိပါစနမေဝါတိ–ရင့်စေအပ်သည်သာတည်းဟု၊ အဝိဃသတော–အထူးမရှိသောအားဖြင့်၊ သာမညအားဖြင့်လည်းဟု၊ ဒဿေတွာ–ပြပြီး၍၊ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပရမုက္ကံသဂမနေန–အလွန်မြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သောကြောင့်၊ အတ္ထိသယတော–လွန်သောအရာဖြင့်၊ဗောဓိပရိပါစနဘာဝံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော် ရင့်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ဣမသ္မိံဘဒ္ဒကပ္ပေ–ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌၊ ကတိပယာ–နှစ်ဘဝသုံးဘဝဖြစ်ကုန်သော၊ ပုဗ္ဗစရိယာ–ရှေးအကျင့်တို့ကို ဝိဘာဂတော–ဝေဘန်သောအားဖြင့်၊ ဝိဘာဝေန္တော–ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ အတီတကပ္ပေတိအာဒိ–အတီတကပ္ပေ အစရှိသော ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူလေ၏။

တတ္ထတိသံ ဂါထာယံ–ထိုဂါထာ၌၊ အတီတကပ္ပေတိပဒ သ–အတီတကပ္ပေ ဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဧဝဒိ တဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ဣတော–ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာမှ၊ ပုရိမေ–ရှေးကမ္ဘာ၌၊ ပုရိမတရေ–ရှေးကာလအထူးဖြစ်သော ကမ္ဘာ၌၊ အတိက္ကန္တေ–လွန်လေပြီးသော၊ သဗ္ဗသ္မိံ–အလုံးစုံသော၊ ယထာဝုတ္တပရိစ္ဆေဒေ–ဆိုအပ်ပြီးသော အပိုင်းအခြားရှိသော၊ မဟာကပ္ပေ–မဟာကပ်၌၊ ကပ္ပာနံ–မဟာကပ်တို့၏၊ သတသဟဿာဓိကေသု–တစ်သိန်းအလွန်ရှိကုန်သော၊ စတုသု အသင်္ခေယ္ယေသု–လေးအသင်္ချေတို့၌၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား အတီတကပ္ပေဟူသော ပါဠိတော်ပါ၌၊ အတီတ ကပ္ပသဒ္ဒါသည် လွန်လေပြီးသောကမ္ဘာသာမညကို ဟောခဲ့၏တကား၊ ဤအရာ၌ ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလွန်ရှိသော လေး အသင်္ချေကို လိုအပ်သော အနက်ရှိ၏ဟူလိုသည်၊)' စရိတန္တိ ပဒဿ–စရိတံဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဧဝဒိ တဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ စရိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ စိဏ္ဏာဒါနာ ဒိပဋ္ဌိပတ္တိ–လှေကျက်အပ်သော ဒါနပါရမီ အစရှိသောအကျင့်ကို၊ ဒ္ဒပယိတ္တာ တိပဒဿ–၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ မုဋ္ဌိတ္တာ–

လွတ်၍၊ အဂဟေတွာ–မယူမူ၍၊ ကွတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဘဝါဘဝေတိ–ဘဝါဘဝေဟူသည်ကား၊ (ပဒဿအတ္ထော ဝေဒိတဗ္ဗောဟူ၍သော်လည်းစွဲလေ၊) ဘဝေစ–ယုတ်သောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ အဘဝေစ–မြတ်သောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းကား၊ ဘဝေစ–ငယ်သောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ အဘဝေစ–ကြီးသောဘဝ၌လည်းကောင်း၊ ကွတိဘဝါဘဝကထန္တိ–ဘွဲ့ကွတိဘဝါ ဘဝကထံ အစရှိသောပါဠိ၌၊ ဝုဒ္ဓိဟာနိယော–အကြီးအငယ်တို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ–ဘဝါဘဝဟူ၍၊ ဝုတ္တာ–ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ကွတိဘဝါဘဝ တဗ္ဗ–ဝိတိဝတ္တောတိဘွဲ့–ကွတိဘဝါ ဘဝတဗ္ဗ ဝိတိဝတ္တော အစရှိသော ပါဠိ၌၊ သမ္မတ္တိဝိပတ္တိ–ဝုဒ္ဓိဟာနိယသာတုစ္ဆေဒပုညပါပါနိ–ပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်း၊ ကြီးခြင်း၊ ငယ်ခြင်း၊ သဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ–ဘဝါဘဝဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတာနိ–လိုအပ်ကုန်၏၊ ,ကွတိဘဝါ ဘဝဟေတု ဝါဘိက္ခုနောတဏှာဥပ္ပဇ္ဇမာနာ ဥပ္ပဇ္ဇတီတိ ဘွဲ့ပန–ကွတိဘဝါဘဝ ဟေတုဝါ၊ ဘိက္ခုနောတဏှာ ဥပ္ပဇ္ဇမာနာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ အစရှိသော ပါဠိ၌ကား၊ ပဏိတပဏိတတရာနိ–ကောင်းသည်ထက် အထူးကောင်းကုန်သော၊ သပ္ပိနဝနီတာဒီနိ–ထောပတ်ဆီဥ အစရှိကုန်သော၊ ဟောသဇ္ဇာနိ–ဆေးတို့ကို၊ ဘဝါဘဝါတိ–ဘဝါဘဝဟူ၍၊ အဓိပ္ပေတာနိ–လိုအပ်ကုန်၏၊(သာဓကပါဠိ၏အနက်ကား၊) ကွတိ–ဤသို့၊ ဘဝါဘဝေဟေတုဝါ–ကောင်းသည်ထက် ကောင်းရာကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ ဘိက္ခုနော–ရဟန်းအား၊ တဏှာ–တဏှာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇမာနာ–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ–ဖြစ်၏၊ သမ္မတ္တိဘဝေသု–ပြည့်စုံသောဘဝတို့၌၊ ပဏိတတရာပဏိတ တမာ–မြတ်သည်ထက် မြတ်သည်ကို၊ ဘဝါတိပိ–ပြည့်စုံ၏ဟူ၍လည်း၊ ယသ္မာ–အကြောင်းကြောင့်၊ ဝဒန္တိဧဝ–ဆိုကြကုန်သည်သာတည်း၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ကွဓာပိ–ဤအရာ၌လည်း၊ သောဧဝအတ္ထော–ထိုမြတ်သည်ထက် မြတ်သောဘဝကိုသာလျှင်၊ သမ္မတ္တိဘဝကိုသာလျှင်လည်းဟူ၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ခုဒ္ဒကေစေဝ–ငယ်သည်သာဖြစ်သော၊ ဘဝသ္မိ–

ဘဝ၌၊ မဟန္တေစ-ကြီးသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဘဝသို့-ဘဝ၌၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား ဘုရားရှင် အလောင်းတော်သည် ငယ်သောဘဝကြီးသောဘဝ၌ ကျင်လည်ခြားသော်လည်း မြတ်သည်ထက်မြတ်သောဘဝကိုသာလျှင် အလိုတော်ရှိ၏ဟူလိုသည်၊) ဣမသ္မိံကပ္ပေတိဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိံ ဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌၊ ပဝတ္တိဿန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါ ဘုရားသည်၊ ကထယိဿံ-ဟောပြောတော်မူအံ့၊ သုဏောဟိတိပဒေန-သုဏောဟိဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဓမ္မသေနာပတိ-တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော၊ သာရိပုတ္တံ-ရှင်သာရိပုတ္တရာကို၊ သဝနေ-တရားနာစေခြင်း၌၊ နိယောဇေတိ-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တော်မူ၏၊ မေတိ-မေဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကေ-အထံတော်၌၊ ဘာသတော-ဟောပြောသော၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင် အတ္ထော-အနက်တည်း။

နိဒါနကထာ-နိဒါန်းကိုပြဆိုသော အခန်းသည်၊ နိဋ္ဌိတာ ပြီးဆုံးပြီ။

✣

၁–အကိတ္တိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၃။ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာယသ္မတော သာရိပုတ္တထေရဿ–ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ သဒေဝမနုဿာယ–နတ်လူနှင့် တကွသော၊ ပရိသာယ–ပရိသတ်၌၊ အဘိတ္တနော–ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ ပုဗ္ဗစရိယာယ–ရှေးအကျင့်တော်ကို၊ သဝနေ–နာခြင်း၌၊ ဥဿာဟံ–အားထုတ်ခြင်းကို၊ ဇနိတ္တာ–ဖြစ်စေ၍၊ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တံပုဗ္ဗစရိတံ–ထိုရှေးအကျင့်တော်သည်၊ ဘဝန္တရပဋိစ္ဆန္နံ–အကြားဘဝဖုံးလွှမ်းခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဟတ္ထတလေ–လက်ဝါးပြင်၌၊ အာမလကံဝိယ–ရှစ်ရားသီးကဲ့သို့၊ ပစ္စက္ခံ–မျက်မှောက်ကို၊ ကရောန္တော–ပြုတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယဒါဟံ ဗြဟ္မာရညေတိအာဒိ–ယဒါဟံ ဗြဟ္မာရညေ အစရှိသော ဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူလေ၏။

တတ္ထတိသံဂါထာယံ–ထိုဂါထာ၌၊ ယဒါတိ–ယဒါဟူသည်ကား၊ ယသ္မိံကာလေ–အကြင်အခါ၌၊ ဗြဟ္မာရညေတိ–ဗြဟ္မာရညေဟူသည်ကား၊ မဟာရညေ–တောကြီး၌၊ အရညာနိယံ–ဆိတ်ညံသောတောအုပ်၌၊ မဟန္တေ–ကြီးစွာသော၊ ဝနေ–၌၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ သုညေတိ–သုညေဟူသည်ကား၊ ဧနဝိဝိတ္တေ–လူတို့မှ ဆိတ်ညံသော၊ ဝိပိနကာနနေတိ–ဝိပိနကာနနေဟူသည်ကား၊ ဝိပိနဘူတေ–ထွေးယှက်သော အထူးသောတောအုပ်၌၊ ပဒဒ္ဓယေနာပိ–ပုဒ်နှစ်ခု၏အပေါင်းဖြင့်လည်း၊ တဿာရညဿ–ထိုတောအုပ်၏၊ ဂဟဏဘာဝ

မေဝ–အထူးထူးသည်ကိုသာလျှင်၊ ဒီပေတိ–ပြု၏၊ ဧတံသဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံကို၊ ကာရဒီပံ–ကန်ပြင်းပင်ဟူသောကျွန်းကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အဗ္ဗောဂါဟောတွာတိ ဟူသည်ကား၊ အနုပဝိသိစ္စာ–အစဉ်အတိုင်းဝင်လေ၍၊ ဝိဟာရာမိတိ ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗဗြဟ္မအရိယအာနေ့ ဝိဟာရေဟိ–ဒိဗ္ဗဝိဟာရဗြဟ္မဝိဟာရအရိယအာနေ့ ဝိဟာရတို့သည် သမုဗ္ဗာဒိတသုခဝိသေသေန–ဖြစ်စေအပ်သော ချမ်းသာအထူးဖြစ်သော၊ ဣရိယာ ပထဝိဟာရေန–ဣရိယပထဝိဟာရဖြင့်၊ သရီရဒုက္ခ–ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို၊ ဝိစ္ဆိန္နိတ္တာ–ဖျောက်၍၊ ဟရာမိ–ဆောင်ဖူးနေဖူး၏၊ အတ္တဘာဝံ–အတ္တဘောကို၊ ပဝတ္တေမိ–ဖြစ်စေဖူး၏၊ အကိတ္တိနာမ တာပသောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧဝံနာမကော–ဤသို့သောအမည်ရှိသော၊ တာပသော–ရဟေ့သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ တသ္မိံအရညေ–ထိုတောအုပ်၌၊ ဝိဟာရာမိ–နေဖူး၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ အကိတ္တိတာပသဘာဝံ–အကိတ္တိရဟေ့၏ အဖြစ်ကို၊ ဓမ္မသေနာပတိသ–တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ ဝဒတိ–ဟောတော်မူ၏၊ တတြဝစေန–ထိုစကား၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ–အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဣမသ္မိံယေဝဘဒ္ဒကပ္ပေ–ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌သာလျှင်၊ ဗာရာဏသိယံ–ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တောနာမ–ဗြဟ္မဒါတ်အမည်ရှိသော၊ ရာဇိနိ–မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကရောန္တေ–ပြုသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အသီတိကောဋိဝိဘဝသ–ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော၊ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလသ–ပုဏ္ဏားသူကြွယ်၏၊ ကုလေ–အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိကိရ–ဖြစ်သထတ်၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ အကိတ္တိတိနာမံ–အကိတ္တိဟူသောအမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ တသ–ထိုအကိတ္တိသတို့သား၏၊ ပဒသာဂမနကာလေ–ခြေလှမ်းသွားတတ်သောကာလ၌၊

ဘဂိနိုပိ–နှမ်းသမျှလည်း၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်၏၊ အသ–ထိုသူငယ်မအား၊ ယသဝတီတိနာမံ–ယသဝတီဟူသောအမည်ကို၊ ကရိသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ သော–ထိုအကိတ္တိ သတိုသားသည်၊ သောဌသ ဝဿကာလေ–တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌၊ တက္ကသိလံ–တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ–အလုံးစုံသောအတတ်တို့ကို၊ ဥဂ္ဂဟေတွာ–သင်ကြား၍၊ ပစ္စာဂမာသိ–တဖန်ပြန်လာ၏၊ အထခေါ–ထိုအခါ၌၊ အသ–ထိုအကိတ္တိသတိုသား၏၊ မာတာပိတရော–အမိအဖတို့သည်၊ ကာလံ–စုတေသောကာလကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ သော–ထိုအကိတ္တိသတိုသားသည်၊ တေသံ–ထိုမိခင်ဖခင်တို့၏၊ ပေတကိစ္စာနိ–သူသေကိစ္စတို့ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ ကတိပယဒိဝသာ တိက္ကမေန–နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ အာယုတ္တကပုရိသေဟိ–ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည်၊ ရတနာဝလောကနံ–ကြည့်ရှုအပ်သော ရတနာဥစ္စာပုံသို့၊ ကာရမာနော–ပြုစေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ အယျ–အရှင်သား၊ ဧတ္ထက–ဤမျှလောက်သောဥစ္စာသည်၊ မေတ္ထိက–မိခင်မှပါသောဥစ္စာတည်း၊ ဧတ္ထက–ဤမျှသောဥစ္စာသည်၊ ပေတ္ထိက–အဖပိုင်ထိုက်သောဥစ္စာတည်း၊ ဧတ္ထက–ဤမျှသောဥစ္စာသည်၊ ပိတာမဟံ–အဖိုးမှပါသော ဥစ္စာတည်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တဝစနံ–ဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရသည်ရှိသော်၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယော–ထိတ်လန့်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဣဒံ ဝနမေဝ–ဤဥစ္စာသည်လျှင်၊ ပညာယတိ–ထင်ရှား၏၊ ဝနသ–ဥစ္စာကို၊ သံဟာရကာ–ရုံးစုဆောင်ရွက်ကုန်သောသူတို့သည်၊ နပညာယန္တိ–မထင်ရှားကုန်၏၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည်၊ ဣမံ ဝနံ–ဤဥစ္စာကို၊ ပဟာယေဝ–စွန့်၍လျှင်၊ ဂတာ–သွားကြလေကုန်၏၊ အဟံပန–ငါသည်မူကား၊ ဣဒံ ဝနံ–ဤဥစ္စာကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ဂမိဿာမိတိ–သွားအံ့ဟု၊ ရာဇာနံ–ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ–ပန်ကြား၍၊ ဝနေန–ဥစ္စာဖြင့်၊ အတ္ထိကာ–အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ အကိတ္တိပဏ္ဍိတသ–အကိတ္တိပညာရှိ၏၊ ဂေဟံ–အိမ်သို့၊ အာဂစ္ဆန္တုတိ–လာကြကုန်ဟု၊ ဘေရိံ–စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ–လည်စေ၏။

☰ သော–ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်းသည်၊ သတ္တာဟံ–ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ ဧနေ–ဥစ္စာသည်၊ အခ်ိယမာနေ–မကုန်နိုင်သည်ရှိသော်၊ ဣမာယ ဧနကိဠိယာ–ဤသို့သော ဥစ္စာ၌ရှင်မြူးခြင်းဖြင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ ကိံပယောဇနံ–အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အတ္ထိကာ–အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ဂဏှိဿန္တိတိဟူလေကုန်လတ္တံ့ဟု၊ နိဝေသနဒ္ဓါရံ–အိမ်တံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ–ဖွင့်၍၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာ ဒီဘရိတေ–ရွှေငွေအစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော၊ သာရဂဗ္ဘေပိ–ဥစ္စာတိုက်တို့ကိုလည်း၊ ဝိဝရာပေတွာ–ဖွင့်လှစ်စေ၍၊ ဒိန္နံယေဝ–လှူအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍လျှင်၊ ဟရန္တူတိ–ဆောင်ယူကြလေ့ကုန်ဟု၊ ဧဝံ–အိမ်ကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ဥတိပရိဝဋ္ဋသ–ဆွေစဉ်မျိုးဆက်၏၊ ပရိဒေဝန္တသ–ငိုကြွေးစဉ်၊ ဘဂိနိ–နှမကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဗာရာဏသိတော–ဗာရာဏသီပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်သွားလေ၍၊ နဒီ–မြစ်ကို၊ ဥတ္တရိတွာ–ကူး၍၊ ဒွေတိဏိယောဇနာနိ–နှစ်ယူဇနာ သုံးယူဇနာအရပ်တို့သို့၊ ဂန္တွာ–ရောက်လေသော်၊ ပဗ္ဗဇိတွာ–ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ရမ္မဏီယေ–ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဘူမိဘာဂေ–မြေအရပ်အဖို့၌၊ ပဏ္ဏသာလံ–သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းသခိုမ်းကို၊ ကရိတွာ–ပြုလုပ်၍၊ ဝသတိ–နေ၏၊ နဂရာ–မြို့မှ၊ ယေနဒ္ဓါရေန–အကြင်တံခါးဖြင့်၊ တဒါ–ထိုတံခါး၌၊ နိက္ခမိ–ထွက်သွားလေ၏၊ တံဒ္ဓါရံ–ထိုတံခါးသည်၊ အကိတ္တိဒ္ဓါရံနာမ–အကိတ္တိတံခါးမည်၏၊ ယေနတိတ္ထေန–အကြင်ကူးရာဆိပ်ဖြင့်၊ နဒီ–မြစ်သို့၊ သြတိဏ္ဏော–သက်၏၊ တံတိတ္ထံ–ထိုသက်ရာဆိပ်သည်၊ အကိတ္တိ တိတ္ထံနာမ–အကိတ္တိဆိပ်မည်သည်၊ ဇာတံ–ဖြစ်၏၊ တဿ–ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်း၏၊ ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ–ရသေ့ရဟန်းပြုသည်၏အဖြစ်ကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ ဗဟူ–များစွာကုန်သော၊ ဂါမနိဂမရာဇဓာနိဝါသိနော–ရွာနိုင်ငံးမင်းနေပြည်၌နေကုန်သော၊ မနုဿာ–လူတို့သည်၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏော ဟိ–ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်၊ အာကမ္ပိယမာနဟဒယာ–ငင်ဆွဲအပ်သောနှစ်လုံး ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အနုပဗ္ဗဇိံသု–အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ မဟာပရိဝါရော–များသောအခြံအရံပရိသတ်သည်၊

အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟာလာဘသက္ကာရော-များသောလာဘ်သပ်ပကာ သည်၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ ဗုဒ္ဓပ္ပါဒေါဝိယ-ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ ကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အထ-ထိုအခါ၊ မဟာသတ္ထော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အယံလာဘသက္ကာရောပိ-ဤလာဘ်သပ်ပကာ သည်လည်းကောင်း၊ အယံမဟာ ပရိဝါရောပိ-ဤများသော အခြံအရံ သည်လည်းကောင်း၊ မဟန္တော-များမြောင်ကြီးကျယ်၏၊ ကုဓ-ဤကျောင်းသခိမ်းခ၊ ကာယဝိဝေကမတ္တံ-ပိ-ကိုယ်၏စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း ကိုမျှလည်း၊ နလဘတိ-မရနိုင်၊ မယာ-ငါသည်၊ ဧကေနေဝ-တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြင့်လျှင်၊ ဝိဟရိတုံ-နေခြင်းငှာ၊ ဝန္ဒတိ-သင့်၏၊ ကုတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ (မယာ ဧကေနေဝ-ဝိဟာတုံဝန္ဒတိဟူသောပါဠိ၌ မယာသဒ္ဒါသည်၊ အဝုတ္တကတ္တာ: ဖြစ်သည်၊ ဝန္ဒတိကြိယာပုဒ်သည် အာချာတ်ပုဒ်ဖြစ်၍၊ ဝုတ္တကတ္တာ: ဟောဖြစ်သည်ဟုကြံသော်၊ သဒ္ဒါ-ဆန့်ကျင်၏၊ ထိုသို့မကြံမူ၍၊ ဝိဟာတုံ ဝန္ဒတိပုဒ်ကို ကြိယာဟောကြံသော် သင့်၏၊ အကြောင်းကား ရှင်မဟာကစ္စည်းဟောသော သဒ္ဒါဥဏာဒ်ကျမ်း၌၊ ဘာဝဝါ စိမှိ စတုတ္ထီ ဟူသောသုတ်၌ ကြိယာကိုဟောသည်ရှိသော်၊ စတုတ္ထီ ဝိဘတ်သည် ဖြစ်၏ဟူသောစကားကို ထောက်သော်နေခြင်း ကြိယာ၏ သင့်ခြင်းကို ယူသော ဤအရာ၌ မယာဟူသော အဝုတ္တပုဒ်ကို ဝန္ဒတိ ကြိယာ၌ ကတ္တာ၊ ဝန္ဒတိကား ကတ္တာကြိယာဟုဆို၍ စပ်လေ။ ဘူရိဒါတ် ဓာတ်တော်၌လည်း ဧကေန တိဒသာဝံနံဂန္ဓံ ဝန္ဒတိ ဧကေန မနုဿ လောကံ၊ ဂန္ဓံဝန္ဒတိဟု ပါဠိပါဋ္ဌ၌လည်း ဤကဲ့သို့ရှိသည်။ သဒ္ဒါယုတ္တိကို အသင့်ကြံသော် မဆန့်ကျင်ဟု ယူအပ်သည်၊) စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပရမပ္ပိစ္ဆ ဘာဝတောစ-လွန်စွာအလိုနည်းသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိဝေက နိန္နတာယစ-ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသို့ ညွှတ်သောစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သူအား၊ အဇာနာပေတွာ-မသိစေမူ၍၊ ဧကကောဝ-တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်သွား၍၊ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဒမိဠရဋ္ဌံ-ဒမိဠမည်သောတိုင်းသို့၊

ပတ္တာ–ရောက်၍၊ ကာဝီရုပန္ဒနသမိပေ–ကာဝီရုရေဆိပ်၏အနီးဖြစ်သော၊ ဥယျာနေ–ဥယျာဉ်၌၊ ဝိဟရန္တော–နေလျက်၊ စျာနာဘိညာယော–စျာန်အဘိညာဏ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ တတြပိ–ထိုဥယျာဉ်၌လည်း၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ မဟာလာဘသက္ကာရော–များသောလာဘ်သပ်ပကာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ သော–ထိုအကိတ္တိ ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ–ထိုလာဘ်သပ်ပကာကို၊ ဧဂုစ္ဆန္တော–စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဆဋ္ဌေတွာ–စွန့်၍၊ အာကာသေန–ကောင်းကင်ဖြင့်၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ကာရဒီပေ–ကာရဒီပကျွန်း၌၊ သြတရိ–သက်လေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ကာရဒီပေါ–ကာရဒီပကျွန်းသည်၊ အဟိဒီပေါနာမ–အဟိဒီပမည်၏၊ သော–ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်းသည်၊ တတ္ထ–ထိုကာရဒီပကျွန်း၌၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ကာရရုက္ခံ–ကန်ပြင်းပင်ကို၊ ဥပနိဿာယ–အမှီပြု၍၊ ပဏ္ဏသာလံ–သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ မာပေတွာ–ဖန်ဆင်း၍၊ ဝါသံ–နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ–ပြု၏၊ အပိစ္ဆတာယပန–အလိုနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား၊ ကတ္ထစိ–တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့၊ အဂန္တွာ–မသွားမူ၍၊ တဿရုက္ခဿ–ထိုကန်ပြင်းပင်၏၊ ဖလကာလေ–အသီးသီးသောကာလ၌၊ ဖလာနိ–အသီးတို့ကို၊ ခါဒန္တော–စားလျက်၊ ဖလေ–အသီးသည်၊ အသတိ–မရှိသော်၊ ပတ္တာနိ–အရွက်တို့ကို၊ ဥဒကသိတ္တာနိ–ရေဖြင့်ပြုတ်ဖျော်သည်တို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ခါဒန္တော–စားလျက်၊ စျာနသမာပတ္တိဟိ–စျာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ကာလံ–ကာလကို၊ ဝီတိနာမေတိ–လွန်စေ၏။

တဿ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သီလတေဇေန–သီလတန်ခိုးအားဖြင့်၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္ဗလသီလာသနံ–ပဏ္ဍုကမ္ဗလာမြကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏ္ဍာကာရံ–ပူသောအချင်းအရာကို၊ ဒဿေတိ–ပြလေ၏၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ မံ–ငါ့ကို–ကောနုခေါ–အဘယ်မည်သောသူသည်၊ ဣမသ္မာဌာနာ–ဤအရာမှ၊ စာဝေတုကာမောတိ–ရွှေ့စေလိုသနည်းဟု၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ကြည့်လတ်သော်၊ ပဏ္ဍိတံ–ပညာရှိကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ကိမတ္ထံနုခေါ–အဘယ်အကျိုးငှာလျှင်၊ အယံတာပသော–

ဤရဿသည်၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဒုက္ခရတပ်-ဆင်းရဲစွာအကျင့်ကို၊ စရတိ-ကျင့်လေသနည်း၊ သက္ကတ္တံ-သိကြား၏အဖြစ်သို့၊ ပတ္ထေတိနုခေါ-တောင့်တလေသလော၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အညံ-သိကြားမှတစ်ပါးသောအမှုကို၊ ပတ္ထေတိ-တောင့်တလေသလော၊ ဣတိ-သို့၊ နံ-ထိုအကတ္ထိရဿကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိတိ-စုံစမ်းအံ့ဟု၊ အာဝဇ္ဇေသိ-ဆင်ခြင်၏၊ အာဝဇ္ဇေတ္မာ-ဆင်ခြင်ပြီး၍၊ အယံတာပဿော-ဤရဿသည်၊ (ဟိသဒ္ဒါကား ပကၠန္ဒရနိပါတ်ပုဒ်)-သုဝိသုဒ္ဓကာယဝစီမနောသမစာရော-ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဇီဝိတေ-အသက်၌၊ နိရာပေက္ခော-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥဒကသိတ္တာနိ-ရေဖြင့်ပြုတ်ဖျော်အပ်ကုန်သော၊ ကာရပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ခါဒတိ-စား၏၊ သက္ကတ္တံ-သိကြား၏အဖြစ်ကို၊ သစေပတ္ထေတိ-အကယ်၍ တောင့်တသည်ဖြစ်အံ့ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလာနိ-အကျင့်ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာရပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ မယှံ-ငါ့အား၊ နဒဿတိ-မပေးလတံ့၊ သက္ကတ္တံ-သိကြား၏အဖြစ်ကို၊ နောစေပတ္ထေတိ-အကယ်၍ မတောင့်တသည်ဖြစ်အံ့၊ ဒဿတိ-ပေးလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတ္မာ-ကြံ၍၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေန-ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့်၊ တဿ-ထိုအကိတ္တိဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ-အထံသို့၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ-ထိုဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ကာရာပတ္တာနိ-ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ဃဒေတ္မာ-ပြုတ်ဖျော်၍၊ သီတလီဘူတာနိ-အေးသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ခါဒိဿာမိတိ-စားအံ့ဟု၊ ပဏ္ဏာသာလဒ္ဓါရေ-ကျောင်းသစ်မ်းတံခါး၌၊ နိသီဒိ-နေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ အဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပုရတော-ရှေ့မှ၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ ဗြာဟ္မဏရူပေန-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ ဘိက္ခာယ-ထမင်းဖြင့်၊ အတ္ထိကော-အလိုရှိသည်၊ ဟုတ္မာ-ဖြစ်၍၊ အဋ္ဌာသိ-ရပ်လေ၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ-ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ မေမယာ-ငါသည်၊ လာဘာဝတ-ရကောင်းပေစွ၊ မေမယာ-ငါသည်၊ သုလဒ္ဓံဝတ

–ကောင်းသောရခြင်းတည်း၊ မေ–ငါသည်၊ ဝါအား၊လည်းဟု–ယာ
စကော–ယာစကာကို အလျှုခံကိုလည်းဟု၊ ဒီဠှော–မြင်ရဖူးလေသည်
ကား၊ စီရသံ၀တ–ကြားမြင်လေစွတကား၊ ဣတိ–ထိုသို့၊ မနသီကရိ
တွာ–နှလုံးသွင်း၍၊ သောမနဿပတ္တော–၀မ်းမြောက်ခြင်းသို့ရောက်သည်၊
ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ အဇ္ဇ–ယခု၊ မမ–ငါ၏၊ မနောရထံ–နှလုံး၏အလိုကို၊
မတ္ထကံ–အပြီးသို့၊ပါပေတွာ–ရောက်စေ၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊
ဒဿာမိတိ–ပေးလှူ အံ့ဟု၊ ပဏ္ဏဘာဇနေနေ၀–ချက်အပ်သော အိုးဖြင့်
ပင်လျှင်၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ဂန္တွာ–သွားလေသော်၊ ဒါနပါရမိ–ဒါနပါရမီ
ကို၊ အာ၀ဇ္ဇေတွာ–ဆင်ခြင်၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊
အသေသေတွာ၀–မကြွင်းစေမူ၍လျှင်၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ဘိက္ခာ
ဘာဇနေ–ထမင်းတောင်းခ္ဍ–ပကွိပိ–ထည့်လေ၏၊ သက္ကော–သိကြား
သည်၊ တံ–ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ထောကံ–
အနည်းငယ်၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ အန္တရဓာယိ–ကွယ်လေ၏၊ မဟာ
သတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ (ပိသဒ္ဒါကား–ဝါကျာရမ္ဘနိပါတ်)–
တသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဒတွာ–ပေးလှူပြီး၍၊ ပုန–တဖန်၊ ပရိယေဋ္ဌိ–
အစာရှာမှီးခြင်းသို့၊ အနာပဇ္ဇိတွာ–မရောက်မူ၍၊ တေနေ၀ပိတိသုခေန–
ထိုသို့သော ပီတိချမ်းသာဖြင့်၊ ကာလံ–ကာလကို၊ ဝိတိနာမေသိ–လွန်စေ
၏။

ဒုတိယဒိ၀သေပန–နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ခ္ဍလည်း၊ ကာရ
ပတ္တာနိ–ကန်ပြင်းရွက်တို့ကို၊ ပစိတွာ–ကျိုချက်၍၊ ဟိယ္ယော–ယမန်နေ့–
ဒကွိဏောယျံ–အလှူခံကို၊ အလဘိ–ရ၏၊ အဇ္ဇ–ဤယနေ့–ကထံနု–
အဘယ်သို့လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ လဘေယျံ–ရပါအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊
စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ပဏ္ဏသာလဒ္ဒါရေ–ကျောင်းသစ်မ်းတံခါးခ္ဍ၊ နိသီဒိ·
နေလေ၏၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ တထေ၀–ထိုရှေးအတူ၊ အာဂမိ–
လာ၏၊ မယာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ပုနပိ–တဖန်လည်း၊
တထေ၀–ထို့အတူ၊ ဒတွာ–လှူလိုက်၍၊ ကာလံ–ကာလကို၊ ဝိတိနာမေ
တိ–လွန်စေ၏၊ တတိယ ဒိ၀သေပိ–သုံးရက်မြောက်သောနေ့ခ္ဍလည်း၊

တဏေ၀-ထို့အတူ၊ ဒတ္တာ-လျှုလိုက်၏၊ မေ-ငါ၏၊ လာဘာ-အလျှုခံ ကို ရခြင်းသည်၊ အဟောဝတ-သြရတော်ပေစွတကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုညံ-ကောင်းမှုကို၊ ဗဟုံ-များစွာ၊ ပသဝါမိ၀တ-ပွားရပေစွတကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒက္ခိဏေယျံ-အလျှုခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သစေလဘေယျံ-အကယ်၍ ရပါကြားအံ့၊ ဧ၀မေ၀-ဤအလျှုရှင်သည်ပင်၊ မာသမ္မိ-တစ်လ ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ဒွေမာသမ္မိ-နှစ်လပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ဒါနံ-အလျှုကို၊ ဒဒေယျံ-ပေးလျှုလိုပါ၏၊ ကွတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံလေ၏၊ တိသုပိဒိ၀ဿေသု-လျှုသောနေ့သုံးရက်တို့၌လည်း၊ တေနဒါနေန-ထိုသို့ အလျှုဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ လာဘသက္ကာရသိလောကံ-လာဘ်သပ်ပကာ အကြောင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံသော၊ စက္ကဝတ္တိသမ္ပတ္တိ-စကြ၀ဠာမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ သက္ကသမ္ပတ္တိ-သိကြားမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ ဗြဟ္မသမ္ပတ္တိ-ဗြဟ္မာမင်း၏ စည်းစိမ်ကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင့်တ၊ သာ၀ကဗောဓိ-သာ၀ကဗောဓိဆုကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင်းတ၊ ပစ္စေကဗောဓိ-ပစ္စေကဗောဓိဆုကို၊ နပတ္ထေမိ-မတောင့်တ၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ မေ-ငါ၏၊ ဣဒံဒါနံ-ဤအလျှုသည်၊ သဗ္ဗညုတညာဏသ-သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏၊ ပစ္စယော-အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတူတိ-ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ယထာဓိကာရံ-ဆောက်တည်တိုင်းသော၊ စိတ္တံ- စိတ်ကို၊ ဌပေသိ-ထား၏၊ (ဖြစ်စေ၏လည်းဟူ၊) တေန-ထို့ကြောင့်၊ တဒါမံတ ပတေဇေန-ပ-တာနိကမ္မာနိ အာစရိန္တိ-တဒါမံတပတေဇေန- ပ-တာနိ ကမ္မာနိအာစရိုဟူသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄။ အတ္ထကား-သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တဒါ-ထိုအကြိတ္တိရသေ့ ဖြစ်သောကာလ၌၊ မံ-ငါ၏၊ တပတေဇေန-အကြင်တန်ခိုး၏ အာနုဘော်ဖြင့်၊ တိဒိ၀ါဘိဘူ-တာ၀တိံသာနတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ သန္ဓတ္တော-ပူပန်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဗြာဟ္မဏ၀ဏ္ဏံ-ပုဏ္ဏား၏အသွင်သဏ္ဌာန်ကို၊ ဓာရေန္တော-ဆောင် လျက်၊ ဘိက္ခာယ-ထမင်းတောင်းအံ့သောငှာ၊ မံ-ငါသို့၊ ဥပါဂမိ-ကပ်လာ၏။

၅။ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ မမ–ငါ၏၊ ဒွါရေ–ကျောင်းသစ်မ်း တံခါးဦး၊ ဋ္ဌိတံ–ရပ်လာသည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပဝနာ–တောအရပ်မှ၊ အာဘာတံ–ဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ အတေလဋ္ဌ–ဆီမခတ်သော၊ အလောဏကဋ္ဌ–ဆားလည်းမခတ်သော၊ ပဏ္ဏံ–ကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို၊ သကဒ္ဒာဟေန–အိုးနှင့်တကွ၊ အာကိရိ–လောင်းလိုက်၏။

၆။ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဿ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ တံပဏ္ဏံ–ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို၊ ဒတ္တွာန–ပေးလှူပြီး၍၊ ဘာဇနံ–အိုးကို၊ နိကုဋ္ဌိတ္တွာန–မှောက်၍၊ ပုန–တဖန်၊ ဇသနံ–အစာရှာမှီးခြင်းကို၊ ဇဟိတ္တွာန–စွန့်၍၊ ပဏ္ဏသာလကံ–သစ်မ်းထဲသို့၊ ပါဝိသိ–ဝင်လေ၏။

၇။ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ဗြာဟ္မဏဝဏ္ဏော–ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဆောင်သော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ ဒုတိယမ္ပိ–နှစ်ရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ တတိယမ္ပိ–သုံးရက်နေ့၌လည်းကောင်း၊ မမန္တိကေ–ငါ၏အထံသို့၊ ဥပဂဋ္ဌ–ချဉ်းကပ်လာ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အကမ္ပိ တော–မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍၊ အနောလဂ္ဂေါ–မငြိစွန်းသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဇဝမေဝ–ထိုရှေးသောနေ့အတူပင်လျှင်၊ အဒါသိ–လှူပေ၏။

၈။ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ တပ္ပစ္စယာ–ထိုကန်ပြင်းရွက်ပြုတ်ကို မစားမသောက် လှူလေသောကြောင့်၊ မေ–ငါ၏၊ သရီရသ္မိं–ကိုယ်၌၊ ဝိဝဏ္ဏိယံ–အဆင်းပျက်ခြင်းသည်၊ နအတ္ထိ–မရှိ၊ ပိတိသုခေန–နှစ်လိုချမ်းသာခြင်းကြောင့်၊ ရတိယာ–မွေ့လျော်သဖြင့်၊ တံဒိဝံ–ထိုသုံးရက်နေ့ကို၊ ဝီတိနာမေမိ–လွန်စေ၏။

၉။ မာသမ္ပိ–တစ်လည်းကောင်း၊ ဒွေမာသမ္ပိ–နှစ်လလည်းကောင်း၊ ဝရံ–မြတ်သော၊ ဒက္ခိဏေယျံ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ စေလ ဘေ၊ လဘေယျံ–အကယ်၍ ရပေအုံ့၊ အကမ္ပိတော–မတုန်မလှုပ်သည်ဖြစ်၍၊ အနောလီနော–မတွန့်တိုသည်ဖြစ်၍၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒဒေယျံ–လှူအုံ့။

၁၀။ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿ-ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒမာနော-လှူသည်ရှိသော်၊ ယသဿ-အခြံအရံကိုလည်းကောင်း၊ လာဘဿ-လာဘ်သပ်ပကာကိုလည်းကောင်း၊ နပတ္ထယိ-မတောင့်တ၊ သဗ္ဗညုတံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပတ္ထယမာနော-တောင့်တလျက်၊ တာနိကမ္မာနိ-ထိုကောင်းမှုတို့ကို၊ အစရိ-ကျင့်၏။

တတ္ထတာသုဂါ ထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တဒါတိ-တဒါဟူသည်ကား၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ အကိတ္တိနာမကော-အကိတ္တိ အမည်ရှိသော၊ တာပသော-ရသေ့သည်၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တသ္မိဒီပေ-ထိုကျွန်း၌၊ ကာရာရညေ-ကန်ပြင်းတော၌၊ ဝိဟရာမိ-နေ၏၊ မန္တိ-မံဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ တပတေဇေနာတိ-တပတေဇေန ဟူသည်ကား၊ သီလပါရမိတာနုဘာဝေန-သီလပါရမီ၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဒုစ္စရိတသံကိလေသဿ-ဒုစရိုက်အညစ်အကြေးကို၊ တပနတော-ပူပန်စေတတ်သည်ဖြစ်၍၊ သီလံ-သီလပါရမီကို၊ တပေါတိ-တပဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏၊ (ဒုစရိုက်ကိလေသာအညစ်အကြေးကို သီလပါရမီသည် ပူပန်စေတတ်သည် မဟုတ်လေသေး၊ နေက္ခမ္မဝိရိယ ပါရမီတို့လည်း သံကိလေသတရားကို ပူပန်စေတတ်၏ဟု ပြပြန်လို၏၊ နေက္ခမ္မဝိရိယပါရမီတာနုဘာဝေနဝါဟူသောအထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) အတ္ထကား-ဝါ-တစ်နည်းကား၊ နေက္ခမ္မဝိရိယပါရ မိတာနုဘာဝေန-နေက္ခမ္မဝိရိယပါရမီတို့၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တာပိ-ထိုနေက္ခမဝိရိယပါရမီတို့ကိုလည်း၊ တဏှာသံကိလေသဿစ-တဏှာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကိုလည်းကောင်း၊ ကောသဇ္ဇဿစ-ပျင်းရိခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ တပနတော-ပူပန်စေတတ်သည်ဖြစ်၍၊ တပေါတိ-တပဟူ၍၊ ဝုစ္စန္တိ-ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ တာ-ထိုအကျင့်သည်၊ ဣမသ္မိံအတ္တဘာဝေ-ဤအလုံးစုံသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊ ဥက္ကံသဂတာ-မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ (ခန္တီပါရမီတော်၏၊ တပတေဇ၏အဖြစ်ကိုပြလို၏) ခန္တီသံဝရသစာပိဟူသောအထက်စကား

ကိုဆရာမိန့်ပြန်သတည်း။) ခန္ဓိသံဝရဿစာပိ၊ ခန္ဓိသံဝရတရား၏လည်း၊ ပရမုက္ကံသဂမနတော–အလွန်မြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သောကြောင့်၊ ခန္ဓိပါရမိ တာနုဘာဝေန–ခန္ဓိပါရမီတော်၏ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ဣတိပိ–ဤသို့ လည်း၊ ဝတ္ထုံ–ဆိုခြင်းငှာ၊ ဝဋ္ဋတေဝ–သင့်သည်သာတည်းဟိသစ္ဆံ–မှန်၏၊ ခန္ဓိပရမံတပေါတိ–ခန္ဓိပရမံတပေါဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော် မူအပ်၏။ (အဓိပ္ပါယ်ကား တပတေဇေနဟူသော ပါဠိတော် ဂါထာပုဒ်၏ အနက်သည် သီလပါရမီ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နေက္ခမ္မ ဝိရိယ ပါရမီတို့၏ အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓိပါရမီ၏ အာနုဘော် အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းအနက်ရသင့်ကြောင်းကို ဆရာပြတော်မူအပ်သည်) သန္ဓတ္တောတိ–ဟူသည်ကား၊ ယထာဝုတ္တဂုဏာ နုဘာဝ ဇနိတေန–ဆိုအပ်ပြီးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်သည်ဖြစ်စေအပ်သော၊ ဓမ္မတာသိဒ္ဓေန–သဘောဖြင့်ပြီးသော ဥဏ္ဏကာရေန–ပူသောအခြင်း အရာသည်၊ ပဏ္ဍုကမ္ပလသီလာသနသ–ပဏ္ဍုကမ္ပလာ ကျောက်ဖျာကို၊ သန္ဓာပိတော–ပူစေအပ်သည်ဖြစ်၏၊ တိဒိဝါဘိဘူတိ–သည်ကား ဒေဝလောကာဓိပတိ–နှစ်ထပ်သောနတ်ပြည်ကို အစိုးရသော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း ပဏ္ဍာသာလာယ–ကျောင်းသခ်ိမ်း၏၊ သမီပေ–အနီးဌာ ဂဟိတံ–ယူအပ်သော၊ ကာရပဏ္ဏံ–ကန်ပြင်းရွက်ကို၊ ပဏ္ဍာသာလာယ–ကျောင်းသခ်ိမ်း၏ အရည် မဖျောဂတတ္တာ–တောဏ်အလယ်ဌာ ဝတည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပဝနာ ဘတန္တိ–ပဝနာဘတ်ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

အတေလဿအလောဏိကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဒေယျဓမ္မသ–လျှုအပ်သော ကန်ပြင်းရွက်ဝတ္ထု၏၊ အနုဇ္ဇာရဘာဝေါ–မမွန်မြတ်သော်လည်း၊ အဗ္ဘာသယသမ္ဘတ္တိယာ–သူတစ်ပါး၏အလိုကိုပြည့်စုံစေသဖြင့်၊ ဒါနဓမ္မသ–လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏၊ မဟာဒုတိကဘာဝံ–ကြီးမြတ်သော တန်ခိုးရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူ အပ်၏။ (ဤစကားကိုထောက်၍ ယခုသာသနာတော်၌ အလှူပေးသောသူတို့သည် အလှူဝတ္ထု မမြတ်သော်လည်း အလှူခံလိုအပ်သော ဒေယျဓမ္မ

ထိုတရားနှင့် လျော်ရာပေးလိုက်သော် မြတ်သောအလျှုပင်ဟုအကိတ္တိ ဘုရားလောင်းသည် ဆီဆားငြုပ်ချင်းတို့ဖြင့် မထုန်မွမ်းသော ကန်ပြင်းရွက်ကို သိကြားပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်သောသူအား လျှုဖူးသည်ကို ထောက်သော် အလျှုပင်ဟု ယူလေအပ်သည်။) မမဒ္ဓါရေတိဟူသည်ကား၊ မယ့်-ငါ၏၊ ပဏ္ဏာသာလာယ-ကျောင်းသခ်မ်း၏၊ ဒ္ဓါရေ-တံခါးဝ၌သကဋ္ဌာဟေန အာကိရိန္တိဟူမိနာ-သကဋ္ဌာဟေနအာကိရိဟူသော ဤပုဒ်ဖြင့်၊ အတ္တာနော-မိမိ၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှာ၊ ကိဿိပိ-စိုးစဉ်းမျှကိုလည်း၊ အသေသေတွာ-မကြွင်းစေမူ၍၊ ဒိန္နဘာဝံ-လျှုသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒသေတိ-ပြ၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား သကဋ္ဌာဟေန ဟူသောပုဒ်၏ အရသည် အိုးနှင့်တကွ လျှုလေ၏ဟူသော အနက်သည် ရောက်ခဲ့၏ထိုသို့ အိုးနှင့်တကွ လျှုလေ၏ဟူသောအနက်ကိုမလို အိုးနှင့်မကြွင်း မကျန်စေသည် ဖြစ်၍လျှုသည်၊ ဤအဖြစ်ကိုသာ ပြအပ်၏ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သည်။)

ပုနေသနံဇဟိတွာ နာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကဒိဝသံ-တစ်နေ့သ၌၊ ဒ္ဒိက္ခတ္တုံ-နှစ်ကြိမ်၊ ယာသေသနံ-အစာရှာမှီးခြင်းသည်၊ နသလ္လေခံ-ခေါင်းပါးသည်မမည်၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဒါနပိတိယာ-အလျှုကို နှစ်သက်သဖြင့်၊ တိတ္တောဝိယ-အချင်းချင်း ခင်မင်ခြင်းကဲ့သို့ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ တသ္မိံဒိဝသေ-ထိုနေ့၌၊ ပုန-တဖန်၊ အာဟာရ ပရိယေဋ္ဌိ-အစာရှာမှီးခြင်းကို၊ အကတွာ-မပြုမူ၍။

အကမ္မိတောတံဟူသည်ကား၊ သုဒ္ဓရဝိဂ္ဂမ္မိတတ္တာ-အလွန်ဝေးစွာခွာအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မစ္ဆရိယေန-မစ္ဆရိယသည်၊ အစလိတောမတုံလှုပ်နိုင်၊ ဒါနစ္ဆာသယတော-ပေးပြုလိုသော အလို၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စလနမတ္တမ္မိ-တုံလှုပ်ခြင်းမျှကိုလည်း၊ အကာရိတော-မပြုအပ်၊ အနောလဂ္ဂေါတိဟူသည်ကား-လောဘံဝသေန-လောဘ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဤသကမ္မိ-စဉ်းငယ်မျှလည်း၊ အလဂ္ဂေါ-မငြိစွန်း၊ တတိယမ္မိပဒေ-တတိယမ္မိ ဟူသောပုဒ်၌၊ ပိသဒ္ဒေန-ပိသဒ္ဒါဖြင့်၊ ဒုတိယမ္မိတိ ဣမံပဒံ-ဒုတိယမ္မိဟူသော ဤအပုဒ်ကို၊ သမ္မိဏ္ဍေတိ-ပေါင်းတော်မူ၏၊ ဧဝမေဝမ

ဒါသဟန္တိ ဟူသည်ကား၊ ပဌမံယထာ–ရှေးဦးစွာနေ့ကဲ့သို့၊ ဧဝမေဝ–ထို့အတူ၊ ဒုတိယမ္ပိ–နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လည်းကောင်း၊တတိယမ္ပိ–သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌လည်းကောင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ (ပါဠိတော်၌ တတိယံ ယေဝ မဒါသဟံဟုရှိ၏၊ အဋ္ဌကထာ၌ ဧဝမေဝ မဒါသဟံဟု ပုဒ်ကိုတည်၍ ဖွင့်သောကြောင့်၊ ပါဠိတော်၌ ပမာဒလေခ လက္ခဏာရှိ၏။)

နမေတပ္ပစ္စယာတိပဒေန–နမေတပ္ပစ္စယာဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဂါထာယံ–ဂါထာ၌၊ ဝုတ္တမေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသည်သာဖြစ်သော၊ အတ္ထံ–အနက်ကို၊ ပါကဋံ–ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ တပ္ပစ္စယာတိ ဟူသည်ကား၊ ဒါနပစ္စယာ–လှူခြင်းအကြောင်းကြောင့်၊ တီသုဒိဝသေသု–သုံးရက်တို့၌၊ ဆိန္နာဟာရတာယ–ပြတ်သောအာဟာရရှိသည်အဖြစ်ဖြင့်၊ သရီရသ္မိံ–ကိုယ်၌၊ ယေန–အကြင်အစာမစားရသောကြောင့်၊ ဝေဝဏ္ဏယေန–အဆင်းမလှ ဖောက်ပြန်သဖြင့်၊ဘဝိတဗ္ဗံ–ဖြစ်ရာ၏၊ မေ–ငါ၏၊ သရီရသ္မိံ–ကိုယ်၌၊ တမ္ပိဝိဝဏ္ဏိယံ–ထိုသို့သောအဆင်းမလှခြင်းသည်၊ ဒါနပစ္စယာယေဝ–အလှူဟူသောအကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဒါနဝိသယေန–အလှူလျှင် အာရုံရှိသော၊ ပီတိသုခေန–ပီတိချမ်းသာဖြင့်၊ ဒါနဝိသယာဧဝ–အလှူလျှင် အာရုံရှိသော၊ ရတိယာ–မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့်၊ ဝိတိနာမေမိ–တံဒိဝန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သကလံ–အလုံးစုံသော၊ တိမတ္တံ–သုံးရက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ တံဒိဝသံ–ထိုနေ့ကို၊ ဝိနာမေသိ–လွန်စေ၏၊ ဟောဝလဒ္ဓ–အလုံးစုံဖြစ်ကုန်သော၊ တီဏိဧဝဒိသာနိ–သုံးရက်တို့သာလျှင်၊ နဗဟုတ်ကုန်လေသေး၊ အထခေါ–စုင်စစ်သော်ကား မာသဒ္ဒိ မာသမတ္တမ္ပိကာလံ–တစ်လနှစ်လတိုင်တိုင်လည်း၊ ဧဝမေဝ–ဤအတူလျှင်၊ ဒါတုံ–လှူခြင်းငှာ၊ ပဟောတိ–စွမ်းနိုင်တတ်နိုင်သည်သာတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒသေတုံ–ငှာ–ယဒိမာသမ္ပိတိအာဒီ–ယဒိမာသမ္ပိ အစရှိသော အထက်ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အနောလီနောတိ ဟူသည်ကား၊ အလီနစိတ္တော–မတွန့်တိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊

ဒါနေ–အလှူ၌၊ အသက်ကို စိတစိတ္တော–မတွန့်တိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

တဿာတိဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏရူပေန–ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့်၊ အာဂတဿ–လာသော၊ သက္ကဿ–သိကြား၏၊ ယဒုသ္သန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ကိတ္တိဝါ–ကျော်စောခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယသမ္ပတ္တိဝါ–အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လာဘဗ္ဘာတိဟူသည်ကား ဒေဝမနုဿေသု–နတ်လူတို့တွင်၊ စက္ကဝတ္တိအာဒိဘာဝေန–စကြာဝဠာတေးမင်း အစရှိသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ လဒ္ဓဗ္ဗံ–ရဲအပ်သော၊ လာဘံဝါ–လာဘ်ကိုလည်းကောင်း၊ နပတ္ထယိ–ငါမတောင့်တ၊ အထဆေါ–စင်စစ်သော်ကား၊ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိ–သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို မိမိအလိုလိုသိသော၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗ ညုတညာဏ်၏အဖြစ်ကို၊ ပတ္ထယာမနော အာကင်္ခမာနော–တောင့်တလျက်၊ တီသုဒိဝသေသု–သုံးရက်တို့၌၊ အနေကဝါရံ–အကြိမ်များစွာ၊ ဥပဓ္ဓာနိ–ဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါနမယာနိ–ဒါနမယ ဖြစ်ကုန်သော၊ တာနိပုညဉ္ စ ကမ္မာနိဝါ–ထိုကောင်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနဿဝါ–အလှူ၏လည်း၊ ပရိဝါရဘူတာနိ–အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော၊ ကာယသုစရိတာဒီနိ–ကာယ သုစရိုက် အစရှိကုန်သော၊ တာနိပုညဉ္ စ ကမ္မာနိ–ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို၊ အာစရိ–ကျင့်လေ၏၊ အကာသိ–ပြုလေ၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာ ပနနိပါတ်ပုဒ်တည်း၊) (ယခုအခါ ဆရာကား ဘုရားရှင်သည် လွန်လေပြီးသော ဘဝကာ၊ဇာတိတို့၌ အကိုတို့ဘုရားလောင်းသည် ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီကို အဆုံးဖြစ်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား တရားထင်ရှားဖြစ်စေလို၍ ရှေးဘဝ နောက်ဘဝနှစ်ပါးကိုစပ်၍ ပြတော်မူပြီး ဣတိဘဝဝါအစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်အပ်သတည်း။)

အတ္ထကား–ဣတိ ဣမိနာဝစနက္ကမေန–ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကား၏အစဉ်ဖြင့်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တသ္မိံအတ္တဘာဝေ–ထိုရှေးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊ အတ္တနော–ကိုယ်တော်မြတ်၏၊ ဒုက္ခံ–သူတစ်ပါးပြုနိုင်ခဲလှစွာသော၊ ပုညစရိတံ–ကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်ဖြစ်သော၊ အတ္ထမေဝ–အနက်ကိုသာလျှင်၊ ဣဓ–ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၊ ထေရ

သ-ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား၊ ပကာသေသိ-ထင်ရှားပြတော်မူပေ၏၊ ဇာတကဒေသနာယံပန-ဇာတ်ဒေသနာတော်၌ကား၊ စတုတ္ထဒိဝသေ-လေးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ သက္ကသ-သိကြားမင်း၏၊ (ဥပနိမန္တနာ၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ-)ဥပသက်မိတ္တာ-ချဉ်းကပ်၍၊ ဗောဓိသတ္တသ-ဘုရားလောင်း၏၊ အဠာသယဇာနနံ-အလိုကိုသိ၍၊ ဝရေန-ဆုဖြင့်၊ ဥပနိမန္တနာ-ဖိတ်ခြင်းကို၊ (ပကာသိတာ၌ ကံစပ်လေ၊) ဗောဓိသတ္တသ-ဘုရားလောင်းအား၊ ဝရသမ္ပဋ္ဆနသီသေန-ဝန်ခံအပ်သောသူကို အရင်းပြုသဖြင့်၊ ဒေယျဓမ္မဒကွိဏ္ဏောယျာနံ-အလှူဝတ္ထု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဓမ္မဒေသနာ-တရားဒေသနာတော်ကို၊ ပကာသိတာ-ပြအပ်၏၊ ပုန-တဖန်၊ သက္ကသ-သိကြားမင်း၏၊ အနာဂမနသမ-မလာခြင်း၏လည်း အာကခ်ံမာနတာစ-အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ပကာသိတာ-ပြအပ်၏၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို အကိတ္တိဒီသွာနသမ္ဘန္ဓ-လ-ဧတံ ဆောဒဿနေဘယန္တိ-အကိတ္တိဒီသွာနသမ္ဘန္ဓ-လ-ဧကံတောဒဿနေဘယံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ-ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာသာဓကပါဠိ၏ အတ္ထကား ဘူတပတိ-နတ်တကာတို့ကို အစိုးရသော၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ သမ္ဘန္ဓံ-ငြိမ်သက်တည်ကြည်ခြင်းရှိသော၊ အကိတ္တိ-အကိတ္တိဘုရားလောင်းရသေ့ကို၊ ဒိသွာန-မြင်၍၊ မဟာဗြဟ္မေ-အိုမြတ်သော သူတော်ကောင်း၊ အိုရှင်ရသေ့လည်းဟူ၊ ယမ္မနိ-လူမရှိ ဆင်းရဲစွာသောအရပ်၌၊ ဧကော-တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ ကိမတ္ထိယံ-အဘယ်ကျိုးကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ သမ္ဘသိ-နေတော်မူသနည်း။

ဝါသဝ-အိုသိကြားမင်း၊ သတ္တာနံ-သတ္တဝါတို့အား၊ ပုနဗ္ဘဝေါ နာမ-တဖန် ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ၏၊ သရီရဿစ-ကိုယ်၏လည်း၊ ဘေဒနံ-ပျက်စီးခြင်းသည်၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ၏၊ သမ္ဘောဟမရဏံ-တွေဝေ၍ သေရခြင်းသည်၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဧကော-တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ သမ္ဘသိ-တောင့်တနေ၏။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ-ရှင်

ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ–ကောင်းစွာပြောဟောအပ်သော၊ ပတိရူပေ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ–ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိं–ထိုစကားကြောင့်၊ တေ–ရှင်ရသေ့၏၊ မနသိ–စိတ်၌၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုတော်ရှိအံ့၊ တံဝရံ–ထိုဆုကို၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ ဒမ္မိ–ပေးပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ–ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣသရ–အစိုးရသော၊ သက္က–သိကြားမင်း၊ တွံ–သင်သည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဝရံ–ဆုကို၊ စေအဒေါ–အကယ်၍ပေးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ နရာ–လူအပေါင်းတို့သည်၊ ယေန–အကြင်လောဘဖြင့်၊ ပုတ္တေစ–သားသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါရေစ–မယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဓနဓညဉ္စ–ဥစ္စာစပါးကိုလည်းကောင်း၊ ပိယာနိစ–ချစ်အပ်အလိုရှိအပ်သော ဥစ္စာတို့ကို၊ လဒ္ဓါ–ရကုန်သည်ရှိသော်၊ နတပ္ပန္တိ–မပူပန်ကုန်၊ သောလောဘော–ထိုလောဘသည်၊ မယိ–ငါ၌၊ နဝသေ၊ မတည်စေသတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သော်။

ကဿပ–ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ–ရှင်ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ–ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ–ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိं–ထိုစကားကြောင့်၊ တေ–ရှင်ရသေ့၏၊ မနသိ–စိတ်၌၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုရှိအံ့၊ တံဝရံ–ထိုလိုအပ်သောဆုကို၊ တံ–ရှင်ရသေ့အား၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒိမ္မိ–ပေးပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ–ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣသရ–အစိုးရသော၊ သက္က–သိကြားမင်း၊ တွံ–သင်သည်၊ မေ–အား၊ ခေတ္တဉ္ဉ–လယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုံစ–ယာကိုလည်းကောင်း၊ ဟိရညဉ္ဉ–ရွှေငွေကိုလည်းကောင်း၊ ဂဝဿံဒါသပေါရိသံ–နွားမြင်းကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝရံ–ဆုကို၊ စေအဒေါ–အကယ်၍ပေးအံ့၊ ယေနဇာတေန–အကြင်ဖြစ်တိုင်းသောဘဝဖြင့်၊ တေ–ထိုဥစ္စာတို့သည်၊

ဓိယန္တိ–အိုတတ်ကုန်၏၊ သောဒေါသော–ထိုအပြစ်သည်၊ မယိ–ငါ၌၊ နဝသေ–မတည်မရောက်စေသတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–သော်။

ကသပ–ကသပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ–ရှင်ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ–ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ–ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိံ–ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ–ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ မနသိ–စိတ်၌၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုရှိအံ့၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ တံဝရံ–ထိုဆုကို၊ အဟံ–ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ–ပေးပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်။

☰ သဗ္ဗဘူတာနံ–ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ–အစိုးရသော၊ သက္ကော–သိကြားမင်း၊ တွံ–သင်သည်၊ ဝရံ–ဆုကို၊ မေ–ငါ့အား၊စေအဒေါ–အကယ်၍ပေးလိုအံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဟလံ–သူမိုက်ကို၊ နပသေ–မမြင်လိုပါ၊ နသုဏေ–မကြားလိုပါ၊ ဟလေန–သူမိုက်နှင့်၊ နသံဝသေ–အတူမနေရလိုပါ၊ ဟလေန–သူမိုက်နှင့်၊ အာလာပသလ္လာပံ–စကားတုန့်ဖယ် လီဆယ်ပြောဟောခြင်းကို၊ နကရေ–မပြုရလိုပါ၊ နရောစယေ–သူမိုက်ကို မနှစ်သက်ပါ၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–သော်။

ကသပ–ကသပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ ကိံနု–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဟလော–သူမိုက်သည်၊ အကရံ–ပြုလေသနည်း၊ ကာရဏံ–အကြောင်းကို၊ ဝဒ–ပြောဆိုပါဦးလော၊ ကသပ–ကသပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ ကေန–အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဟလသ–သူမိုက်ကို၊ ဒဿနံ–မြင်ရခြင်းကို၊ နာဘိကင်္ခိသိ–အလိုမရှိလေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–သော်။

သက္ကော–သကြားမင်း၊ ဒုမ္မေဓော–ပညာမရှိသော သူမိုက်သည်၊ အနယံ–အကျိုးမရှိပျက်စီးသောနည်းကို၊ နယတိ–ဆောင်တတ်၏၊ အဝုဏ္ဏယံ–အကျိုးမရှိသောတရား၌၊ နိယုဇ္ဇတိ–ယှဉ်တတ်၏၊ ဒုန္နယော–ပညာမရှိသောသူသည်၊ သေယျသော–အိပ်ပျော်လေသည်၊ ပျင်းရိသော သဘောရှိလည်းဟု၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ သမ္မာ–ကောင်းစွာ၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ပကုပ္ပတိ–အမျက်ထွက်တတ်၏၊ သော–ထိုသူမိုက်

သည်၊ ဝိနယံ-အဆုံးအမကို၊ နဇာနာတိ-မသိတတ်၊ တသ-ထိုသူမိုက်ကို၊ အဒဿနံ-မမြင်ရခြင်းသည်၊ သာဓု-ကောင်းစွာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကသ္သပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ ဘာဝသ-ရှင်ရသော့၊ တေ ဘယာ-ရှင်ရသော့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောဟောအပ်သော၊ ပတိရူပေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုသော၊ ဧတသ္မိံ-ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ-ရှင်ရသော့သည်၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိ၏၊ တံ-ထိုလိုအပ်သော ဝရံ-ဆုကို၊ တေ-ရှင်ရသော့အား၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးပါအံ့ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣသရ-အစိုးရသော၊ သက္ကေ-သိကြားမင်း၊ တွံ-သိကြားမင်းသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-ဆုကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ ဓီရံ-ပညာရှိကို၊ ပသေ-မြင့်လို၏၊ ဓီရံ-ပညာရှိကို၊ သုဏော-ကြားလိုပါ၏၊ ဓီရေန-ပညာရှိနှင့်၊ သဟ-တကွ၊ သံဝသေ-အတူနေချင်ပါ၏၊ ဓီရေန-ပညာရှိနှင့် အာလာပသလ္လာပံ စကားတိုင်ပင် လီဆယ်ပြောဟောခြင်းဖြစ်သော၊ တံ-ထိုအမှုကို၊ ကရေ-ပြုချင်ပါ၏၊ တဉ္စ-ထိုပညာရှိတို့၏ စကားကိုလည်း၊ ရောစယေ-ကြိုက်နှစ်သက်ပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-သော်။

ကသ္သပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ ဘာဝသ-ရှင်ရသော့၊ တေ-ရှင်ရသော့အား၊ ဓီရော-ပညာရှိသည်၊ ကိံ နု-အဘယ်အမှုကိုလျှင်၊ အကတံ-ပြုဖူးလေသနည်း၊ ကာရဏံ-အကြောင်းကို၊ ဝဒ-ပြောဆိုပါဦးလော၊ ကသ္သပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသော့၊ ကေန-အဘယ့်ကြောင့်၊ ဓီရသ-ပညာရှိအား၊ ဒဿနံ-ဖူးမြင်ခြင်းကို၊ အဘိကင်္ခသိ-အလိုရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-သော်။

သက္ကေ-သိကြားမင်း၊ မေဓာဝီ-ပညာရှိသည်၊ နယံ-ကောင်းသောနည်းနာနယကို၊ နယတိ-ဆောင်တတ်၏၊ အဝုရာယံ-အကျိုးမရှိသောတရားဌ၊ နယုဠှတိ-မယှဉ်ဉတတ်၊ သေယျသော-မြတ်သောအားဖြင့်၊

သုနယော–ကောင်းသောနည်းရှိသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ သမ္မာ–ကောင်းစွာ၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ နကုပ္ပတိ–အမျက်မထွက်တတ်၊သော–ထိုပညာရှိသည်၊ ဝိနယံ–အဆုံးအမကို၊ ပဇာနာတိ–သိတတ်၏၊ တေန–ထိုသူတော်ကောင်းနှင့်၊ သမာဂမော–ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်၊ သာဓု–ကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်။

ဣသပ–ဣသပအမျိုးဖြစ်သော အရှင်ရသေ့၊ တေတယာ–ရှင်ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ–ကောင်းစွာပြောအပ်သော၊ ပတိရူပေ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ–ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ ဧတသ္မိ–ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ–ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ မနသိ–နှလုံး၌၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုတော်ရှိအံ့၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ တံ–ထိုလိုအပ်သော၊ ဝရံ–ဆုကို၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ–ပေးအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။

သဗ္ဗဘူတာနံ–ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣသရ–အစိုးရသော၊ သက္ကေ–သိကြားမင်း၊ တွံ–သင်သိကြားသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဝရံ–လိုအပ်သောဆုကို၊ စေအဒေါ–အကယ်၍ပေးအံ့၊ တတောရတ္တာ–ထိုလာလတ္တံ့သော ညဉ့်၏၊ ဝိဝသာနေ–လင်းပြီးသော်၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ–နေအာရုဏ်သည်၊ ပတိ–ရှေးရှုတက်လတ်ပြီးသော်၊ ဒိဗ္ဗာ–နတ်ဌဖြစ်ကုန်သော၊ ဘက္ခာ–အစာအဟာရတို့သည်၊ ပါတုဘဝေယျုံ–ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သတည်း၊ သီလဝန္တာ–သီလရှိကုန်သော၊ ယာစကာစ–အလှူခံယာစကာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း၊ ပါတုဘဝေယျုံ–ထင်ရှားစွာဖြစ်စေကုန်သတည်း။

ဒဒတော–အလှူပေးတတ်သော၊ မေ–ငါ့အား၊ ဒေယျဓမ္မာ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့သည်၊ နခီယေထ–မကုန်စေသတည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ သက္ကေ–သိကြားမင်း၊ ဒတ္တာ–ပေးလှူပြီး၍၊ နာနုတပေယျံ–တဖန်မတောင့်တပါလို၊ ဒဒံ–ပေးလှူဆဲကာလ၌၊ စိတ္တံ–စိတ်သည်၊ ပသာဒေယျံ–ကြည်ညိုချင်ပါ၏၊ ဧတံ ဝရံ–ဤသို့သောဆုကို၊ ဝရေ–တောင်းပါ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်။

ဣသပ–ဣသပအမျိုးဖြစ်သော ရှင်ရသေ့၊ တေတယာ–ရှင်

ရသေ့သည်၊ သုလပိတေ-ကောင်းစွာပြောပေသော်၊ ပတိရူမေ-သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သုဘာသိတေ-ကောင်းစွာဆိုအပ်သော၊ တသ္မိံ-ထိုစကားကြောင့်၊ တွံ-ရှင်ရသေ့သည်၊ ကိဠိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယံ-အကြင်အလိုကို၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ဣစ္ဆသိ-အလိုရှိအံ့၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဝရံ-လိုအပ်သောဆုကို၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဒမ္မိ-ပေးအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

(ရှေ့) သဗ္ဗဘူတာနံ-ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့ကို၊ ဣဿရ-အစိုးရသော၊ သက္ကေ-သိကြားမင်း၊ တွံ-သင်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဝရံ-လိုအပ်သောဆုကို၊ စေအဒေါ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ ပုန-တဖန်၊ တွံ-သိကြားသည်၊ မံ-ကျွန်ုပ်ထံသို့၊ နဥပေယျာသိ-မချဉ်းမကပ် ဖယ်နေစေခြင်း၏၊ ဧတံ ဝရံ-ထိုဆုကို၊ ဝရေ-တောင်းတ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်။

ကဿပ-ကဿပအမျိုးဖြစ်သော၊ တာပသ-ရှင်ရသေ့၊ ဝတ-စင်စစ်၊ တေ-ရှင်ရသေ့၏၊ ဗဟူဟိ-များစွာကုန်သော၊ စရိယာဟိ-အကြင်သီတင်းတို့ကြောင့်၊ နရာစ-ယောကျ်ားတို့သည်လည်းကောင်း၊ အထ-ထိုမှတစ်ပါး၊ နာရိယောစ-မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒဿနံ-ဖူးမြင်ခြင်းကို၊ အဘိကင်္ခန္တိ-အလိုရှိကြကုန်ပါ၏၊ ကိံ နု-အဘယ်ကြောင့်၊ တေ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဒဿနေ-ဖူးမြင်ခြင်း၌၊ ဘယံ-ကြောက်လေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သက္ကေ-အိုသိကြားမင်း၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ-ခပ်သိမ်းသောအလိုနှင့် ပြည့်စုံထသော၊ တာဒိသံ-ထိုသို့သကောရှိသော၊ ဒေဝဝဏ္ဏံ-နတ်၏အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို၊ ဒိဿွာ-မြင်ရ၍၊ တပေါ-အကျင့်တရားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ပမဇ္ဇေယျ-မေ့လျော့ရာ၏၊ ဧတံ-ဤသို့သောအကျင့်တရားကို မေ့လျော့ခြင်းသည်၊ တေ-သင့်အား၊ ဒဿနေန-မြင်ခြင်းကြောင့်၊ ဘယံ-ဘေးဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဧတံ-ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ ဘဒ္ဒေ-ရှင်ရသေ့၊ သာဓု-ကောင်းလှပါ၏၊ ဣတောဘာ-ဤနေ့မှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ တေ-ရှင်ရသေ့၏၊ သန္ဓိကံ-အထံသို့၊ နအာဂမိဿာမိ-မလာလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊

ဝတ္တာ–ဆိုရ၏၊ တံ–ထိုအကိတ္တိရသေ့ကို၊ အဘိဝါဒေတ္တာ–ရှိခိုးရ၏၊ ပက္ကာမိ–ဖယ်သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ယာဝဒိဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ တတ္ထေဝ–ထိုတောအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသန္တော–နေလျက်၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကေ–ဗြဟ္မပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်လေ၏၊ တဒါ–ထိုအကိတ္တိဖြစ်သောဘဝ၌၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ အနုရဒ္ဓတ္ထေရော–အနုရဒ္ဓါမထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ အကိတ္တိပဏ္ဍိတော–အကိတ္တိပညာရှိသည်၊ လောကနာထော–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

(အကိတ္တိရသေ့ ပညာရှိ၏ ပါရမီသည် ဒါနပါရမီတစ်ပါးတည်းသာ မဟုတ်ဘဲ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့၏လည်း ရအပ်သည့်အဖြစ်ကို ပြလိုရ၏၊ တဿမဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်အပ်သတည်း၊) ထိုပါဠိ၏အတ္ထကား၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်းအကိတ္တိရသေ့၏၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ–မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဟူသော တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခန္တတ္တာ–ထွက်လေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ နေက္ခမ္မပါရမီ–နေက္ခမ္မပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ သုဝိသုဒ္ဓသီလာစာရတာယ–ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော သီလရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သီလပါရမီ–သီလပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ ကာမဝိတက္ကာဒိနံ–ကာမဝိတက်အစရှိသည်တို့၏၊ သုဋ္ဌု–ကောင်းစွာ၊ဝိက္ခမ္ဘိတတ္တာ–ခွာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဝိရိယပါရမီ–ဝီရိယပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ ခန္တီသံဝရဿ–ခန္တီသံဝရ၏၊ ပရမုက္ကံသဂမနတော–အလွန်မြတ်သောကြောင့်၊ ခန္တီပါရမီ–ခန္တီပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ ပဋ္ဌာနုရူပံ–ဝန်ခံသည့် အားလျော်စွာ၊ ပဋ္ဌိပတ္တိယာ–ကျင့်သောကြောင့်၊ သစ္စာပါရမီ–သစ္စာပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ သဗ္ဗတ္ထ–အခါခပ်သိမ်း၌၊ အစလသမာဒါနာဓိဋ္ဌာ နေန–မတုန်မလှုပ် မြဲစွာဆောက်တည်သောကြောင့်၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ–အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ သဗ္ဗသတ္တေသု–ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌၊ ဟိတဇ္ဈာသယေန–အစီးအပွားကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ မေတ္တာပါရမီ–မေတ္တာပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ သတ္တသခ်ါရကတဝိပ္ပ ကာရေသု–သတ္တဝါတို့အား

ကုသိုလ်တရား၊တို့သည် ပြုခြင်း၊ပျက်စီးခြင်း၊တို့၌၊ မစ္ဆရိယ-ဘာ ဝပ္ပတ္တိယာ-လျစ်လျူခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်သောကြောင့်၊ ဥပေက္ခာပါရမီ-ဥပေက္ခာပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ-ရအပ်၏၊ တာသံ-ထိုပါရမီတို့အား၊ ဥပကာရ နုပကာရေ-မြေ-ကျေးဇူးရှိသောတရား ကျေးဇူးမရှိသော တရား၊တို့ကို၊ ဇာနိတ္မာ-သိ၍၊ အနုပကာရေ-မြေ-ကျေးဇူးမရှိသောတရား၊တို့ကို၊ ပဟာယ-ပါယ်၍၊ ဥပကာရေ-မြေသု-ကျေးဇူးရှိသောတရား၊တို့၌၊ ပဝတ္တာ-ဖြစ်စေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား၊ ပုရေစရာသဟဇာတာ-ရှေ့သွားဖြစ်၍ အတူတကွသောဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဥပါယကောသလ္လဘူတာ-အကြောင်း၌လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အတိသလ္လေခဝုတ္တိသာ-နိစ-လွန်စွာသောခေါင်းပါးခြင်း အသက်မွေးခြင်းကို ပြီးစေတတ်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ ပညာပါရမီ-ပညာပါရမီကို၊ လဇ္ဇတိ-ရအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဣမာပါရမီယော-ဤပါရမီတို့ကိုလည်း၊ လဇ္ဇန္တိ-ရအပ်ကုန်၏။

(ဆရာအကိတ္တိ ရသေ့ဇာတ်တော်၌ ဒါနပါရမီတော်ကို ဖြည့်တော်မူသောအကြောင်းကို ပါဠိတော်ပြယုဂ်၌ ထင်ရှားစွာ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ထိုသို့ ဒါနပါရမီကိုသာ ဟောတော်မူအပ်လျှက် အကြွင်းကိုးပါးသော ပါရမီတော်တို့ကိုလည်း ရသင့်ကြောင်းကို ဆရာဖွင့်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်အသို့သင့်ပါအံ့နည်းဟု ဆရာ၌ စောဒနာဖွယ်ရှိ၍ ထိုစောဒနာကို ဖြေလိုသောငှာ၊ ဒါနဏ္ဍာသယတာပန အစရှိသော အထက်စကား၊ကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) အတ္ထကား-ဒါနဏ္ဍာသယတာပန အလျှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒရှိသည် ဤအဖြစ်ကြောင်းကား၊ အတိဥဋ္ဌာရဘာဝေန-အလွန်မြတ်သောအဖြစ်ရှိသည်ဖြစ်သော၊ ဒါနမုခေန-ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြုသဖြင့်၊ ဒေသနာ-ဒေသနာတော်သည်၊ ပဝတ္တာ-ဖြစ်၏။

(အဓိပ္ပာယ်ကား စောဒကဆရာ အကိတ္တိ ရသေ့ပညာရှိဇာတ်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒါနပါရမီတော်ကို ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူခြင်းသည် ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍သာ ဟောတော်မူပေသည်၊ ထိုဒါနပါရမီကို အမှူးပြု၍ယူသော် ကိုးပါးသော သီလအစရှိသော ပါရမီတော်တို့ကိုလည်း ရအပ်ပါတော့သည်ဟူလိုသည်၊ ထိုသို့အလျှူပေးခြင်း

ဒါနပါရမီတော်ကို အကြီးအမှူးပြု၍ အကြင်းကိုးပါးသော ပါရမီတော်တို့ကို ယူအပ်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို ရစေတတ်သော တရားအပေါင်းတို့ကိုထုတ်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ရအပ်ပါလေသေးတော့သည်ဟု သိစေလို၍ တသ္မာ သဗ္ဗတ္ထသမကာ မဟာကရုဏာ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်ပြန်သတည်း၊) အတ္ထကား– တသ္မာ–ထိုသို့ ဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍ယူအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သဗ္ဗတ္ထ–ခပ်သိမ်းသော အကျိုးစီးပွားတို့၌၊ သမကာ–အညီအမျှဖြစ်သော၊ မဟာကရုဏာ–မဟာကရုဏာကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေပိ–နှစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပုညဉာဏသမ္ဘာရာ–ကုသိုလ်ကောင်းမှုဉာဏ်အဆောက်အဦးကိုလည်းကောင်း၊ ကာယသုစရိတာဒီနိ–ကာယ သုစရိုက်အစရှိကုန်သော၊ တီဏိ–သုံးပါးကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တသုစရိတာနိ–ဘုရားလောင်းတို့၏ -ကောင်းသောအကျင့်တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စာဒိဌာနာဒီနိ–မှန်သည်ကို မြဲစွာဆောက်တည်လေ့ရှိကုန်သော၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ အဓိဌာနာနိ–အဓိဌာန်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဉဿာဟာဒယော–အားထုတ်ခြင်းအစရှိကုန်သော၊ စတသော–ဗုဒ္ဓဘူမိယော–လေးပါးသောဘုရားတို့၏ အရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါဒယော–သဒ္ဓါအစရှိကုန်သော၊ ပဗ္ဗ–ငါးပါးကုန်သော၊ မဟာဗောဓိပရိပါစနိယာ–မြတ်သောသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို ရစေတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ–တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ အလောဘဠောသယာဒယော–အလောဘအဠောသယ အစရှိကုန်သော–ဆ–ခြောက်ပါးကုန်သော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိဏ္ဏောတာရေသာမိတိအာဒယော–တိဏ္ဏောတာရေသာမိ အစရှိကုန်သော၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးကုန်သော၊ ပဋိညာဓမ္မာ–ဝန်ခံခြင်းတရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အယံဓမ္မော–ဤတရားသည်၊ အပိစ္ဆသ–အလိုနည်းခြင်း၏၊ ဓမ္မော–အကျင့်တရားတည်း၊ အယံဓမ္မော–ဤတရားသည်၊ မဟိစ္ဆသ–အလိုကြီးခြင်း၏၊ ဓမ္မော–အကျင့်တရားသည်၊ နု–မဟုတ်၊ ဣတိအာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ အဋ္ဌ–ရှစ်ပါးကုန်သော၊ မဟာပုရိသဝိတက္ကာ–

ယောက်ျားမြတ်တို့၏ အကြီးအစည် ဝိတက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နဝ-ကိုးပါးကုန်သော၊ ယောနိသောမနသိကာ ရမ္ဘုလ-ကာ၊ယောနိသောမနသိကာရတရား၊ လျှင် အရင်းရှိကုန်သော၊ ဓမ္မာ-တရားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနဗ္ဗာသယာဒယော-ဒါနဗ္ဗာသယ အစရှိကုန်သော၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ မဟာပုရိသဗ္ဗာသယာ-ယောက်ျားမြတ်တို့၏ အဗ္ဗာသယတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနသီလာဒယော-ဒါနသီလ အစရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ပုညကိရိယ ဝတ္ထုနှိ-ပုညကိရိယဝတ္ထုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာဒယော-ဤသို့ အစရှိကုန်သော၊ အနေကသတအနေက သဟဿပ္ပဘေဒါ-အရာမကအထောင်မက များသောအပြားရှိကုန်သော၊ ဗောဓိသမ္ဘာရဘူတာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာဗောဓိ သတ္တဂုဏာ-ဘုရားလောင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်ကုန်သော၊ တေဓမ္မာ-ထိုတရားတို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံသောတရားတို့ကိုလည်း၊ ဣဓ-ဤအံ့ရာ၌၊ နိဒ္ဒါရေတွာ-ထုတ်၍၊ ဝတ္တဗ္ဗာ-ဆိုအပ်ကုန်၏။

အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ ဗောဓိ-ဤအကိုတို့ဘုရားလောင်း၏ အကျင့်၌၊ မဟန္တံ-များစွာသော၊ ဘောဂက္ခန္ဓဗ္ဗ-စည်းစိမ်ဥစ္စာစုကိုလည်းကောင်း၊ မဟန္တံ-များစွာသော၊ ဉာတိပရိဝဋ္ဋ-ဆွေမျိုးဉာတိအဆက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဂေဟတော-အိမ်မှ၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ-မြတ်သောတောထွက်ခြင်းနှင့်တူသော၊ နိက္ခမံ-တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇိတသဒ-ရဟန်းပြုသော ဘုရားလောင်းအား၊ ဝရံ-လွန်စွာ၊ အပိစ္ဆဘာဝေန-အလိုနည်းသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဗဟုဇနသမ္မတသဒ-များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် သမုတ်အပ်သည်၊ သတော-ဖြစ်၍၊ ကုလေသုစ-အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဂဏေသုစ-ဂိုဏ်းအပေါင်းအဖော်တို့၌လည်းကောင်း၊ အလဂ္ဂတာ-မငြိစွမ်းသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အစ္ဆန္ဒမေဝ-စင်စစ်လျှင်၊ လာဘသက္ကာရသိ လောကဓိဂုဏ္ဌာ-လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောင်စက်ဆုပ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရမာယ-မြတ်စွာထသော၊ ပဝိဝေကာဘိရတိယာ-ဆိတ်

ဦးမ်ိုးရာ၌ မွေ့လျော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကာယဓိဝိတနိုရပေက္ခာ–ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့မူ၍၊ ပရိစ္စာဂေါ–စွန့်ကြဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနာဟာရ သေဝ–အစာအဟာရ၌ မခင်မင်ခြင်း၏ လျှင်၊ သတော–ဖြစ်၍၊ ဒိဝသတ္တ ယမ္မိ–သုံးရက်ပတ်လုံးလည်း၊ ဒါနပိတိယာ–အလှူ၌ နှစ်သက်သဖြင့်၊ ပရိတ္တဌသ–အဖန်တလဲလဲ နှစ်သက်သော ဘုရားလောင်း၏၊ နိဗ္ဗိကာရ သရီရယာပနံ–ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ ကိုယ်ကိုမျှနိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မာသဒ္ဒိမာသမတ္တမ္ပိကာလံ–တစ်လ နှစ်လမျှသော ကာလပတ်လုံး၊ ယာစ ကော–ယာစကာ အလှူခံသည်၊ သတိ–ရှိသော်၊ အာဟာရံ–အာဟာရကို၊ တဌေဝ–ထိုရှေ့အတူလျှင်၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ဒါနဂတေနေဝ–အလှူပေးခြင်း၌ တည်သည်သာဖြစ်သော၊ ပီတိသုခေန–ပီတိချမ်းသာဖြင့်၊ သရီရံ–ကိုယ်ကို၊ ယာပေသာမီတိ–ငါမျှတ၏ဟု၊ ပရိစ္စာဂေ–ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်း၌၊ အနောလီနဝုတ္တိသာဓကော–မတွန့်တိုသော အသက်မွေးခြင်းကို ပြီးစေတတ်သော၊ ဥဒ္ဒာရော–မြတ်သော၊ ဒါနဗျာသယော–အလှူပေးခြင်း၌၊ အဓျာသယကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနံ–အလှူကိုပေးလှူပြီး၍၊ ပုနပ္ပုနံ–ပုနပ္ပုနံ၊ အာဟာရ ပရိယေဋ္ဌိယာ–အစာရှာမှီးခြင်း၌၊ အကာရဏာဟေတု ဘူတာ–မပြုသောအကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရမသလ္လေခဝုတ္တိ–မြတ်သော အသက် မွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ,ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဇဝံအစ္ဆရိယာဟေတေ–လ–ဝမ္မသ–အနုဝမ္မတောတိဇဝံ အစ္ဆရိယာဟေတေ–လ–ဝမ္မသ–အနုဝမ္မတောဟူ၍၊ ဇတံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ မဟာကရုဏိကာ–ကြီးမြတ်သော ကရုဏာရှိကုန်သော၊ မိရာ–ပညာရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗလောကေကဗန္ဓဝါ–ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်း၏ မြတ်သောအဆွေဖြစ်ကုန်သော၊ မဟေသိနော–မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုရှာကုန်သော၊ ဇတေဟောမိသတ္တာ–ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ အစ္ဆရိယာ–အံ့ဖွယ်ရှိပေစွကုန်၏၊ အဗ္ဘုတာစ–ဖြစ်ဖူးသည်

လည်း မရှိလေကုန်၊ အစိန္တေယျာနုဘာဝေါစ–မကြံစကောင်းသော အာနုဘော်လည်း ရှိကုန်၏၊ သဒါ–အခါခပ်သိမ်း၊ သဒ္ဓမ္မဂေါစရာ–သူတော်ကောင်းတရားလျှင် ကျက်စားရာအာရုံရှိကုန်၏၊ သုစိသလ္လေခဝုတ္တိနော–စင်ကြယ်ခေါင်းပါးသော အကျင့်သီတင်းရှိကုန်၏၊ မဟာဝါတသမုဒ္ဒတဝိစိမာလော–လေကြီးပြင်းစွာတိုက်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ တက်သောတန်ခိုးအဟုန်ရှိသော၊ မဟောဒဓိ–မဟာသမုဒ္ဒရာသည်၊ ဝေလန္တံ–ကမ်းပါးကို၊ အပိလယေယ်ယျ–ခုန်လွှား၍ စီးလေနိုင်ရာ၏၊ ဟောဓိသတ္တဝမ္ဘတ်–ဘုရားလောင်းတို့၏ အကျင့်သဘောတရားကို၊ နာတိက္ကမေယျ–မလွန်နိုင်လေရာ၊ လောကေ–လောကဌ်၊ သဗ္ဗာတဝဒ္ဓါပိ–ကောင်းစွာဖြစ်စေခြင်း အစီးအပွားရှိကုန်သော၊ ဘာဝိတဘာဝိနော–ပွားစေအပ်သော ဘာဝနာရှိကုန်သော၊ တေ–ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ တောယေန–ရေသည်၊ ပဒုမ်–ကြာပဒုမ္မာကို၊ နလိမ္ဗတိယထာ–မလိမ်းကျံသကဲ့သို့၊ နလိမ္ဗန္တိ–မလိမ်းကျံကုန်၊ ဝေ–စင်စစ်၊ ယေသံ–အကြင်သတ္တဝါတို့၏၊ အတ္တာနိ–ကိုယ်ဌ်၊ သေ့ဟော–ကရုဏာတည်းဟူသော အစေးသည်၊ ယထာယထာ–အကြင်အချင်းအရာဖြင့်၊ နိဟီယတိ–လျှော့၏၊ တထာတထာ–ထိုထိုသော အချင်းအရာဖြင့်၊ သတ္တေသု–သတ္တဝါတို့ဌ်၊ကရုဏာသေ့ဟော–ကရုဏာတည်းဟူသော အစေး၏ ငြိတွယ်ခြင်းသည်၊ ဝမုတေဝ–တိုးပွားသည်သာလျှင်တည်း၊ စိတ္တံ–စိတ်သည်၊ ဝသေ–လိုချင်တတ်သော လောဘ၏အာရုံဌ်၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ စိတ္တဝသာနုဂါ–ပြုအပ်သောစိတ်၏ အလိုသို့လိုက်သည်၊ နဟောတိ–မဖြစ်၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဝသေ–လောဘ၏အာရုံဌ်၊ ကမ္မံ–ပြုအပ်သောအမှုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ကမ္မဝသာနုဂါ–ပြုအပ်သောအမှု၏ အလိုသို့လိုက်သည်၊ နဟောတိ–မဖြစ်၊ ဟောဓိပရိယေဋ္ဌိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရှာကုန်လျက်၊ စရန္တာ–ကျင့်ကုန်သော၊ ပုရိသာဇာနိယာ–ပုရိသအာဇာနည်ဖြစ်ကုန်သော၊ဗုဓာ–ပညာရှိကုန်သော၊ တေ–ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ဒေါသေဟိ–ဒေါသတို့ဖြင့်၊ ပရေ–သူတစ်ပါးတို့ကို၊ နာဘိဘူ

ယန္တိ–မနှိပ်စက်ကုန်၊ နသမုဋ္ဌါတေန္တိဝါ–ဒေါသကိုလည်း မနှုတ်မခွာနိုင်သေးကုန်၊ တေသု–ထိုသတ္တဝါတို့၌၊ စိတ္တပ္ပဟာသာဒေါပိ–စိတ်ကိုကြည်လင်စေလျက်လည်း၊ ဒုက္ခတော–ဆင်းရဲမှ၊ ပရိ မောစယေ–လွန်စေတတ်၏၊ ဝါ–လွတ်စေတတ်၏၊ ဓမ္မသ–တရား၏၊ အနုဓမ္မတော–အစဉ်အတိုင်း ကျင့်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ–လိုက်နာ၍၊ ပြုခြင်း ကျင့်ခြင်းသည်၊ တေသံ–ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆို ရာရှိအံ့နည်း၊ ဒုက္ခတော–ဆင်းရဲမှ၊ ပရိမောစယေ–ဇဝ–လွတ်စေသည်သာတည်း၊ ဤသို့ သမ္မာန်လေ။

ပရမတ္ထဒီပနိယာ–ပရမတ္ထဒီပနီအမည်ရှိသော စရိယာ ပိဋကသံဝဏ္ဏနာယ–စရိယာပိဋကကျမ်း၏အဖွင့်၌၊ အကိတ္တိပဏ္ဍိတ စရိယသံဝဏ္ဏနာ–အကိတ္တိပညာရှိ၏ ပါရမီအဖွင့်သည်၊ နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၂။ သခ်ၤဗြာဟ္မဏစရိယာ ဝဏ္ဏနာ

၁၁-၁၂။ ဒုတိယသို့-နှစ်ကြိမ်မြောက်သော ပါရမီအဖွင့်၌လည်း၊ ပုနာ ပရန္ဒိပဒဿ-ပုနာပရံဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏၊ ပုန-တဖန်၊ ပရံ-တစ်ပါးသော၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ ဣဒံအကိတ္တိစရိယမေဝ-ဤအကိတ္တိရသေ့၏ ပါရမီသာလျှင်၊ နမဟုတ်လေသေး၊ အထခေါ-စင်စစ်သော်ကား၊ ပုန-တဖန်၊ အပရံ အညံ-တစ်ပါးသော၊ သခ်ၤစရိယမ္ပိ-ဘုရားလောင်း သခ်ၤပုဏ္ဏားဏ၏ ပါရမီကိုလည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပဝက္ခိဿံ-ဟောပေအုံ့၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တွံ-သင်ချစ်သားသည်၊ သုဏောဟိ-နာဦးလော၊ ဣဒါနိ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊(ပုနာပရံဟူသော ပါဠိတော်ကို၊ ပုနအပရံဟု ဆရာဖွင့်၍ ပြီးကောင်းပြီဖြစ်လျက်၊ နကေဝလံ-ပ-သုဏောဟိတိ အဓိပ္ပါယော ဟူသော ပါဠိဖြင့် အရကို ကြားတော်မူခြင်းသည်၊ **အဓိပ္ပါယော၊ အတ္ထောရှိက၊ စကားကျ**။ ဟုနိယံ ဆရာမိန့်ဆိုသော စကားကိုထောက်သော် စကားအရ အကျကိုကောက်၍ ပြတော်မူပြန်သည်ဟုယူလေအပ်သည်) ဣတော-ဤသခ်ၤပုဏ္ဏားဏတ်မှ၊ ပရေ သုပိ-နောက်ဖြစ်သော ကုရုရာဇတ် အစရှိသည်တို့၌လည်း၊ ဧသေဝနယော-ဤနည်းလျှင် နည်းရှိ၏၊ (နောက်ဇာတ်တို့၌လည်း၊ ပုနာပရံဟူသော ပုဒ်၏အဖွင့်ကိုလည်း ဤနည်းအတူ ယူလေအပ်သည်ဟူလိုသည်၊) သခ်ၤဝယောတိ ဟူသည်ကား သခ်ၤနာမော-သခ်ၤအမည်ရှိသော

ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသမုဒ္ဒံ တရိတုကာမော့တိ ဟူသည်ကား သုဝဏ္ဏ ဘူမိ–သုဝဏ္ဏဘူမိသို့၊ ဂန္တုံ–သွားအံ့သောငှာ၊ နာဝါယ–လှေဖြင့်၊ မဟာ သမုဒ္ဒံ–မဟာသမုဒ္ဒရာကို၊ တရိတုကာမော–ကူးခြင်းငှာ အလိုရှိသည် ဖြစ်၍၊ ဥပဂစ္ဆာမိပဋ္ဌနန္တိ–ဟူသည်ကား တာမလိတ္တိ ပဋ္ဌနံ–တာမလိတ္တိ မည်သော သင်္ဘောဆိပ်ကို၊ ဥဒ္ဒိသ–ရည်မှတ်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂစ္ဆာမိ –သွားအံ့၊ သယမ္ဘုညာဏေန–သယမ္ဘုညာဏ်ဖြင့် ပစ္စေကဗောဓိယာ– ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်တို့ သိသောညာဏ်၏၊ အဓိဂတတ္တာ–ရေးရှု ရောက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သယမေဝ–မိမိအလိုသာလျှင်၊ ဘူတံ– ဖြစ်သည်တည်း၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ သယမ္ဘု–သယမ္ဘုမည်၏၊ ကိလေ သမာရာ ဒီသု–ကိလေသာမာရ်အစရှိသည်တို့တွင်၊ ကေနစိပိ–တစ်စုံ တစ်ခုသော မာရ်သည်လည်း၊ နုပရာဇိတံ–မအောင်အပ်၊ ဣတိတသ္မာ– ကြောင့်၊ အပရာဇိတံ–၏၊ တိဏ္ဏံမာရာနံ–သုံးပါးသောမာရ်တို့၏၊ မတ္ထကံ–ဦးထိပ်ကို၊ မဒ္ဒိတ္မာ–နှိမ်နင်း၍၊ ဌိတံ–တည်၏၊ ဣတိအယံ– ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မာရ်သုံးပါးကို အောင်တော်မူ၏ဟု ဆိုအပ်သောစကား၌၊ သဗ္ဗညုတ ဘုရားတို့သည် ငါးပါးသောမာရ်ကို အောင်တော်မူကုန်သည်၊ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့ကား ကိလေသာမာရ် မစ္စုမာရ် အဘိသင်္ခါရမာရ် သုံးပါးတို့ကို အောင်တော်မူသည်ဟု ယူအပ်သင့်၏၊ ယူသင့်ကြောင်းကိုကား ဘုရား ရှင်တို့၏ ကိုယ်တော်ခန္ဓာကို သူတစ်ပါး အန္တရာယ်မပြုနိုင် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့၏ ခန္ဓာတော်ကို သူတစ်ပါး အန္တရာယ်ပြုသော် တတ်နိုင်ကောင်း ချေသည်၊ ဒေဝပုတ္တဟုဆိုရာ၌လည်း သဗ္ဗညုတ ဘုရားတို့အာ၊ သာ၊ ဓမ္မစာ–သဘောဖြစ်သောကြောင့်၊ ဒေဝပုတ္တမာရ်ကို အောင်တော်မူ သည်ဟုဆိုအပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့အားကိလေသာမာရ် မစ္စုမာရ် အဘိသင်္ခါရမာရ် ဤမာရ်သုံးပါးတို့ကို အောင်တော်မူနိုင်သော ကြောင့်၊ တိဏ္ဏံမာရာနံ မတ္ထကံ မဒ္ဒိတ္မာ ဌိတံဟု ဖွင့်တော်မူအပ် သတည်း) တတ္ထာယ ကဠိနဘူမိယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဃမ္မသန္တာပေန– နွေကာလအိုက်ပူသဖြင့်၊ သန္တတ္ထာယ–ပူအိုက်သော၊ သက္ခရဝါလုကာ နိစိတတ္ထာ–ကျောက်စရစ်သဲအစရှိသည်တို့ဖြင့် စီအပ်သည်၏အဖြစ်

ကြောင့်၊ ခရာယ–ကြမ်းသော၊ ကက္ခာယ– ရုံးရင်းသော၊ ဘူမိယာ–မြေ၌။ ၁၃။ တန္တိ–တံဟူသည်ကား၊ တံပစ္စေကဗုဒ္ဓံ–ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဣမ မတ္တာနိ–ဟူသည်ကား၊ ဣမံ–ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ ဝက္ခမာနံ–ဆိုလတ္တံ့သော၊ ဣဒံခေတ္တန္တိအာဒိကံ–ဣဒံခေတ္တံ အစရှိသော၊ အတ္ထံ–အနက်ကို၊ ဝိစိန္တယိ–အထူးသဖြင့်ကြံ၏၊ တဒါ–ထိုကာလ၌၊ သခ်ီဗြာဟ္မဏဘူတော–သခ်ီပုဏ္ဏားဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ သတ္ထာ–ဘုရားရှင်သည်၊ ဝဒတိ–ဟောတော်မူ၏၊ တတြဝစနေ–ထိုစကား၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗီကထာ–အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ အယံဗာရိဏာသီ၊ ဤဗာရာဏာသီပြည်သည်၊ မောဠိနီနာမ–မောဠိနီအမည်ရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မောလိနီနဂရေ–မောလိနီမည်သောပြည်၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တော–ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ–ပြုသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သခေါနာမ–သခေါအမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏောပုဏ္ဏားသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ အဓေ ၁–ကြွယ်ဝသည်ဖြစ်၍၊ မဟာဒ္ဓနော–များသောဥစ္စာရှိသည်ဖြစ်၍၊ စတူသုနဂရဒ္ဒါရေသုစ–မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေစ–မြို့၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ နိဝေသနဒ္ဒါရေစ–အိမ်တံခါးဝ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဆသုဌာနေသု–ခြောက်ပါးသောအရပ်တို့၌၊ ဆဒါနသာလာယော–ခြောက်ဆောင်သော အလှူပေးစေရာဧရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံ–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟဿာနိ–ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေန္တော–ပေးလှူစွန့်ကြဲလျက်၊ ကပဏဒ္ဓိကာဒီနံ–အထီးကျန်သော လူဆင်းရဲ အစရှိကုန်သောသူတို့အား၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ သော–ထိုသခ်ီပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂေဟေ–အိမ်၌၊ ဓနေ–ဥစ္စာသည်၊ ခီဏေ–ကုန်ခဲ့သော်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငှာ၊ နသက္ခိဿာမိ–မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဓနေ–ဥစ္စာသည်၊ အပရိခီဏေယေဝ–

မကုန်မီလျှင်၊ နာဝါယ–လှေဖြင့်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ–သုဝဏ္ဏဘူမိသို့၊ ဂန္တာ–သွားရ၍၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ အာဟရိဿာ မိ–ဆောင်အံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ သော–ထိုသင်္ဘပုဏ္ဏားသည်၊ နာဝံ–သင်္ဘောလှေကို၊ ဘဏ္ဍဿ–ဥစ္စာဖြင့်၊ ပူရာပေတွာ–ပြည့်စေ၍၊ ပုတ္တဒါရံ–သားမယားကို၊ အာမန္တေတွာ–ခေါ်၍၊ တာတအမ္မာ–အိုသားအမိတစ်စုတို့၊ ယာဝ–အကြင်ရွေ့လောက်၊ အဟံ–ငါသည်၊ အာဂမိဿာမိ–လာခဲ့အုံ့၊ တာဝ–ထိုရွေ့လောက်၊ မေ–ငါ၏၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အနုပစ္ဆိန္နန္တာ–မဖြတ်ကြမူ၍၊ တုမှေ–သင်သား အမိတစ်စုတို့သည်၊ ပဝတ္တေယျာထ–ဖြစ်စေကြကုန်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတွာ–ဆို၍၊ ဒါသကမ္မကရပရိဝုတော–ကျွန်အမှုလုပ်သူရင်းငှားတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ ဥပါဟနံ–ဖိနပ်ကို၊ အာရုယှ–စီး၍၊ ဓာရိယမာနေန–ဆောင်းအပ်သော၊ ဆတ္တေန–ထီးဖြင့်၊ ပဋ္ဌာနဂါမာဘိမုခေါ–တာမလိတ္တိမည်သော သင်္ဘောဆိုက်ရာအရပ်သို့ရှေးရှု၊ ပါယာသိ–သွားလေ၏။

ဗျ။ တသ္မိံခဏေ–ထိုခဏ၌၊ ဂန္ဓမာဒနေ–ဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊ ဧကော–တစ်ဆူသော၊ ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓေါ–ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါသည်၊ သဟ္ဘာဟံ–ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ နိရောဓသမာပတ္တိ–နိရောဓသမာပတ်ကို၊ သမာပဇ္ဇိတွာ–ဝင်စား၍၊ နိရောဓသမာပတ္တိတော–နိရောဓသမာပတ်မှ၊ ဝုဋ္ဌာယ–ထ၍၊ လောကံ–လောကကို၊ ဝေါလောကေန္တော–ကြည့်လတ်သော်၊ တံ–ထိုသင်္ဘပုဏ္ဏားကို၊ ဓနဟာရဏတ္ထံ–ဥစ္စာဆောင်အံ့ ယူအံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆန္တံ–သွားလတ်သည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ အာဟရိတုံ–ဆောင်ယူအံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆတိ–သွား၏၊ အယံ–ဤယောကျ်ားမြတ်သည်၊ သမုဒ္ဒေ–သမုဒ္ဒရာ၌၊ အန္တရာယော–အန္တရာယ်သည်၊ ဘဝိဿတိနုခေါ–ဖြစ်လတ္တံ့လော၊ နောဘဝိဿတိနုခေါ–မဖြစ်လတ္တံ့လော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဝဇ္ဇေတွာ–ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဘဝိဿတိတိ–ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ဉတွာ–သိ၍၊ ဩသဇ္ဇော–ဤသင်္ဘပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ဆတ္တဉ္စ–ထီးကိုလည်းကောင်း၊ ဥပါဟနဉ္စ–ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မယှံ–ငါ့အား၊ ဒတွာ–လှူဒါန်း၍၊ ဥပါဟနဒါနနိဿန္ဒေန–ဖိနပ်လှူသော

အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ သမုဒ္ဒေ–သမုဒ္ဒရာ၌၊ နာဝါယ–လှေသင်္ဘောသည်၊ ဘိန္နာယ–ပျက်စီးခဲ့သည်ရှိသော်၊ ပတိဋ္ဌ–ကိုးကွယ်ရာကို၊ လဘိသတိ–ရလတ္တံ့၊ အသ–ထိုသခ်ီပုဏ္ဏားအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ အနုဂ္ဂဟံ–ချီးမြှောက် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို၊ ကရိဿာမိ–ပြုအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ အာကာသေန–ကောင်းကင်ဖြင့်၊ အာဂန္တွာ–လာလတ်၍၊ တဿ–ထိုသခ်ီပုဏ္ဏား ဘုရားလောင်း၏ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ သြတရိတွာ–သက်ခဲ့၍၊ မဏ္ဍနိကသမယေ–မွန်းတည့်သောကာလ၌၊ စဏ္ဍ ဝါတာတပေန၊ ကြမ်းတမ်းသောလေနေပူသဖြင့်၊ အဂ်ါရသန္ဓတဿဒိသံ–မီးကြီးစုသဏ္ဌာန်နှင့်တူသော၊ ဥဏ္ဟဝါလုကံ–သဲပူကို၊ မဒ္ဒန္တော–နှင်းလျက်၊ တဿ–ထိုပုဏ္ဏားသို့၊ အဘိမုခံ–ရှေးရှု၊ အာဂဋ္ဌ–လာ၏၊ သော–ထိုသခ်ီပုဏ္ဏားသည်၊ တံ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဒိသွာဝ–မြင်တည့်ရှေ့လျှင်၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌော–အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ မေ–ငါ့အား၊ ပုညကွေ့တံ–ကောင်းမှုတည်းဟူသောမျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးအပ်သောအခွင့်သည်၊ အာဂတံ–ရောက်ပြီ၊ မယာ–ငါသည် အဇ္ဇ–ဤယခု၊ ဧတ္ထ–ဤရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌၊ ဗီဇံ–ကုသိုလ်တည်းဟူသောမျိုးစေ့ကို၊ ရောပေတုံ–စိုက်ပျိုးအံ့သောငှာ၊ ဝဋ္ဋတိတိ–သင့်၏ဟု၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တမဟံ ပဋ္ဌိပထေဒိသွာ၊ ဣမမတ္ထံ ဝိစိန္တယိန္တိ–အာဒိ၊ တမဟံ ပဋ္ဌိပထေဒိသွာ ဣမမတ္ထံ ဝိစိန္တယိ–အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်ဟော၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဣဒံခေတ္တန္တိအာဒိ–ဣဒံခေတ္တံအစရှိသော ပုဒ်သည်၊ စိန္တိတာကာရဒဿနံ–ကြံသောအခြင်းအရာကို ပြသောပုဒ်တည်း၊ ခေတ္တန္တိ–ခေတ္တံဟူသည်ကား၊ ယံပဒေသံ–အကြင်အရပ်သည်၊ ခိတ္တံဗီဇံ–ပစ်ချအပ်သောမျိုးစေ့ကို၊ မဟာပွလဘာဝကရဏေန–များသော အကျိုး၏အဖြစ်ကိုပြုသဖြင့်၊ တာယတိ–စောင့်ရှောက်တတ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ တံပဒေသံ–ထိုအရပ်သည်၊ ခေတ္တံ–လယ်ယာမည်၏၊ ပုဗ္ဗဏ္ဏာပရဏ္ဏာဝိရဟနဘူမိ–ပြောင်းစပါးတို့၏ ပေါက်ရောက်ရာမြေအရပ်ကို၊ လဇ္ဇတိ–ရအပ်၏၊ ဣဓပန–ဤအရာ၌ကား၊ ယံပုညဗီဇံ–အကြင် ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့၏စိုက်ပျိုးရာအရပ်သည်၊ ခေတ္တံဝိယ–

ပြောင်းစပါးတို့၏ စိုက်ပျိုးရာအရပ်ကဲ့သို့၊ ပဝတ္တတိ–ဖြစ်တတ်၏၊ ကူတိ–ထို့ကြောင့်၊ တံပုညဗီဇံ–ထိုကုသိုလ်တည်းဟူသောမျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးရာအရပ်သည်၊ ခေတ္တं–ခေတ္တမည်၏၊ အဂ္ဂဒကွဲ့ဟောယျော–မြတ်သောအလှူ၊ ကိုခံတော်မူထိုက်ထသော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ–ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဘုရားကို၊ လဗ္ဘတိ–ရအပ်၏၊ (ရှေးဝစနတ္ထအလိုကား–ပြောင်းစပါးတို့၏ စိုက်ပျိုးရာလယ်မြေကိုရစေဦး၏၊ ခေတ္တံဝိယခေတ္တံဟု ဥပမာတဒ္ဓိတ်ဖြင့် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ရစေအပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ရစေအပ်သည်ရှိသော် ခေတ္တဟု ပုလ္လိင်ဆိုအပ်လျက်၊ ကူဒခေတ္တံအနုပ္ပတ္တံ–ဟူသော ဂါထာပိဒ်ကိုင်၍၊ ခေတ္တံဝိယာတိခေတ္တံ–ဟုနပုလ္လိင်ဖြင့်၊ ဝစနတ္ထကိုပြုအပ်သည်ဟု ယူအပ်သည်၊) တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ပုညကာမသဒ္ဓေနောတိ–ဟူ၍၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏၊ (နိယံ–ဆရာသည်၊ **တေနာဟကား၊ ကျမ်းတစ်ပါးကိုရာ၊ ဝက္ခတိကား၊ ကျမ်းဆရာ**။ ဟုဆိုအပ်သောစကားကိုထောက်သော် ဤအရာ၌ တေနေဝါဟ–ဟူသော ပါဠိ၏အရကို စရိယပိဋကပါဠိတော်ကို ညွှန်အပ်သည်၊ ဝက္ခတိရှိမူကားသည်ကျမ်း၌ အထက်စကားကို ယူရမည်ဟု မှတ်လေ။)

၁၄။ မဟာဂမန္တိ–မဟာဂမံ–ဟူသည်ကား၊ ဝိပုလဖလာဂမံ–ပြန့်ပြောသောအကျိုး၏တည်ရာဖြစ်သော၊ ယသသမ္ပတ္တိဒါယကံ–အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ပေးတတ်သော၊ ကူတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဗီဇံနရောပေတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗီဇံ–စပါးတည်းဟူသော မျိုးစေ့ကို၊ နဝပတိ–မစိုက်ပျိုးသည်ဖြစ်အံ့။)

၁၅။ ခေတ္တဝရတ္တမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ခေတ္တဝရောသုပိ–လယ်မြေသဖွယ် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်လည်း၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဟိသစ္ဆံ–မှန်၏၊ ဝိသေသတော–အထူးအားဖြင့်၊ သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နာ–သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ အရိယသာဝကာ–အရိယာသာဝကတို့သည်၊ ခေတ္တဝရာ–ခေတ္တဝိရမည်ကုန်၏၊ တတောပိ–ထိုအရိယာသာဝကတို့ထက်လည်း၊ အဂ္ဂဘူတော–မြတ်သည်ဖြစ်၍

ဖြစ်သော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ-သည်၊ ခေတ္တဝရတ္တမော-ခေတ္တဝရတ္တမမည်၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား အနက်မရှိ၊)ကာရဏာ-ကာရဏဟူသည်ကား၊ သက္ကာရ-ပူဇော်သက္ကာကို၊ ယဒိနုကရောမိ-အကယ်၍မပြုအံ့၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ သမ္မန္ဓော-အနက်သမ္မန်အပ်၏၊ ဣဒံ-ဤသို့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဣဒါသံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ ဣဒံပုညခေတ္တံ-ဤကောင်းမှု၏စိုက်ပျိုးရာလယ်ကို၊ လဘိတွာ-ရတော်မူ၍၊ တတ္ထ-ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌၊ ပူဇာသက္ကာရံ-ပူဇော်သကာကို ယဒိနကရောမိ-အကယ်၍မပြုအံ့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုညေန-ကောင်းမှုဖြင့်၊ အတ္ထိကောနာမ-အလိုရှိသောသူမည်သည်၊ နဘဝေယျ-မဖြစ်ရာ၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော-ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား ဘုရားလောင်း သခင်ပုဏ္ဏားသည်၊ ခေတ္တဝရတ္တ မဖြစ်သော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလှူခံမြတ်ကို တွေ့ရ၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်သာ လှူလိုသောသဒ္ဓာရှိသည် မဟုတ်လေသေး ပြကတော့ကောင်းမှုကို အလိုဆန္ဒရှိရင်းဖြစ်သောသူဖြစ်၍ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တွေ့ရပြန်သော် ငါမလှူဘဲ အကယ်၍နေအံ့၊ ငါ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ အလိုရှိသောသူ မမည်ရာဟု အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကိုလည်း တွေ့သည်၊ မိမိ၏ ပြကတော့သဒ္ဓာလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလိုရှိရင်းဟူလိုသည်၊ ဤစကားကို လိုအပ်သောကြောင့် အဌကထာဆရာသည်၊ ဣတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ-ဟူသော စကားဖြင့်ထွက်၍ မိန့်အပ်သတည်း၊ နိယ်ဆရာလည်း **ဣတိဣဒံ၊ ဝုတ္တံဟောတိ-ဆိုရိုးရှိက ဆိုစွမ်းသောလျှောက် ဓိပ္ပာယ်ကောက်။** ဟုဆိုအပ်သတည်း။)

၁၆-၁၇။ ယထာအမစ္စောတိ-အာဒီနုံ၊ ယထာအမစ္စော-အစရှိကုန်သော၊ ဒွိန္နံဂါထာနံ-နှစ်ခုသော ဂါထာတို့၏၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ သခေါ်ပုတ္ထော-အကျင့်ဖြစ်သော အနက်တည်း၊ ယထာနာမ-ဥပမာမည်သည်ကား၊ ရညာ-အစိုးရသောမင်းသည်၊ မုဒ္ဓါဓိကာရေ-တံဆိပ်ခတ်သောအရာ၌၊ ဌပိတော-ထားအပ်သော၊ လညွှနမရော-တံဆိပ်ကိုခတ်

သော၊ ယောကောစိ–အမ္ပတ်မရှိသော အမစ္စပုရိသော–အမတ်ယောကျ်ား သည်လည်းကောင်း၊ သေနာပတိ ဝါ–စစ်သူကြီးသည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ သော–ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ အန္တေပုရေ–နန်းတွင်း၌၊ ဧနေစ–လူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟိဒ္ဓါ–အပ၌၊ ဧနေစ–လူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗလကာယာဒီသု–ဗိုလ်အပေါင်းအစရှိသောသူတို့၌၊ ရညော–မင်း၏၊ ယထာနုသိဋ္ဌံ–ဆုမ္မသောအတိုင်းကို၊ နပဋိပဇ္ဇတိ–မကျင့်၊ တေသံ–ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊ ဓနဉ္ဝေ–ဥစ္စာစပါးကို၊ တဿ–ထိုအမတ်အား၊ နဒေတိ–မပေး၊ ကတ္တာဗ္ဗံ–ပြုအပ်သော၊ တံတံဝတ္ထုံ–ထိုထိုသောဝတ်ကို၊ ပရိဟာပေတိ–ယုတ်စေ၏၊ သော–ထိုအမတ်သည်၊ မုဒ္ဓါတော–

(၅) တံဆိပ်မှ၊ ပရိဟာယတိ–ယုတ်၏၊ သော–ထိုအမတ်သည်၊ မုဒ္ဓါဓိကာရ လဒ္ဓဝိဘဝတော–တံဆိပ်ခတ်သဖြင့် ရအပ်သောဥစ္စာစည်းစိမ်မှ၊ ပရိဓံ သတိယထာ–ပျက်စီးလေသကဲ့သို့၊ ဧဝမေဝ–ဧဝံတထာ–ထို့အတူ၊ အဟံပိ –ငါသည်လည်း၊ ပုညကမ္မံသရတော–ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အစိုးရသော သူအား၊ လဒ္ဓဗ္ဗပုညဖလသခ်ၤါတံ–ရအပ်သောကုသိုလ်၏ အကျိုးဟု ဆိုအပ်သော၊ ပုညကာမော–ကောင်းကျိုးကိုအလိုရှိသော၊ အဟံ –ငါသည်၊ ဒက္ခိဏာယ–အလှူပေးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဝိပုလဖလဘာဝ ကရဏေန–ပြန့်ပြောသော အကျိုး၏အဖြစ်ကို ပြုသောအားဖြင့်၊ ဝိပုလံ– ပြန့်ပြောသည်ကို၊ ဒိသွာန–မြင်၍၊ တံဒက္ခိဏံ–ထိုအလှူကို၊ ဥဒ္ဒါရံဒက္ခိ ဏေယျံ–မြတ်သောအလှူခံကို၊ လဘိတွာ–ရ၍၊ တဿ–ထိုရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအား၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ယဒိနဒဒါမိ–အကယ်၍ မပေးလှူအုံ့၊ ပုည တော–ကောင်းမှုမလည်းကောင်း၊ အာယတိ–နောင်အခါ၌၊ ပုညဖလ တောစ–ကောင်းမှု၏အကျိုးမှလည်းကောင်း၊ ပရိဝိဓံသာမိ–ပျက်စီးအုံ့၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဣဒ–ဤရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘုရား၌၊ မဟာပုညံ– ကြီးသောကောင်းမှုကို၊ ကာတဗ္ဗမေဝ–ပြုအပ်သည်သာတည်း။

ဣတိ ဧဝံပန–ဤသို့သောအကြံအစည်ကို၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဒူရတောဝ–အဝေးမှလျှင်၊ ဥပါ ဟနာ–ဖိနပ်မှ၊ သြရောဟိတွာ–ဆင်း၍၊ ဝေဂေန–လျှင်စွာ၊ ဥပသင်္ကမိ

တွာ–ချဉ်းကပ်၍၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊ ဘန္တေ–အရှင်ဘုရား၊ မယံ–အကျွန်ုပ်အား၊ အနုဂ္ဂဟတ္ထာယ–ချီးမြှောက်တော်မူအံ့သောငှာ၊ ဣမံရုက္ခမူလံ–ဤသစ်ပင်ရင်းသို့၊ ဥပဂစ္ဆထာတိ–ကပ်တော်မူပါဦးလေဟု၊ ဝတွာ–ဆို၍၊ တသ္မိံ–ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်၊ ရုက္ခမူလံ–သစ်ပင်ရင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတ္တေ–ချဉ်းကပ်လျှောက်လေသည်ရှိသော်၊ တတ္ထ–ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ ဝါလုကံ–သဲကို၊ ဥဿာပေတွာ–ရာ၍၊ ဥတ္တရသာဋကံ–အပေါ်ရုံပုဆိုးကို၊ ပညာပေတွာ–ခင်း၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ–ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်၊ တတ္ထ–ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ နိသိန္နေ–နေပြီးသော်၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊ ဝါသိတပရိသာဝိတေန–ကောင်းသောအနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်ပြီးသော၊ ဥဒကေန–ရေဖြင့်၊ တဿ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒေ–ခြေတို့ကို၊ ဓောဝိတွာ–ဆေးကြော၍၊ ဂန္ဓတေလေန–ဆီနံ့သာဖြင့်၊ မက္ခေတွာ–လိမ်းကြံ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဥပါဟနံ–ဖိနပ်ကို၊ ပုဋ္ဌေတွာ–သုတ်၍၊ ဂန္ဓတေလေန–ဆီမွှေးဖြင့်၊ မက္ခေတွာ–လိမ်းကြံပြီးသော်၊ တဿ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒေ–ခြေတို့ကို၊ ပဋိမုဉ္စိတွာ–စွပ်ပြီးသော်၊ ဘန္တေ–အရှင်ဘုရား၊ ဣမံဥပါဟနံ–ဤဖိနပ်ကို၊ အာရုယ–တက်စီးတော်မူ၍၊ ဣမံဆတ္တံ–ဤထီးကို၊ မတ္ထကေ–အပေါ်၌၊ ကတွာ–ဆောင်းတော်မူ၍၊ ဂစ္ဆထာတိ–ကြွတော်မူပါကုန်လေဟု၊ ဆတ္တူပါဟနံ–ထီးဖိနပ်ကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ သောပိ–ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်လည်း၊ တဿ–ထိုသခင်ပုဏ္ဏားအား၊ အနုဂ္ဂဟတ္ထာယ–သင်္ဂြိဟ်ချီးမြှောက်အံ့သောငှာ၊ တံ–ထိုထီးဖိနပ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ပဿာဒသံ ဝမု နတ္ထံ–ကြည်ညိုခြင်းကို ဖွားစိမ့်သောငှာ၊ ပဿန္တသေဝ–မြင်စဉ်ပင်လျှင်၊ ဝေဟာသံ–ကောင်းကင်သို့၊ ဥပ္ပတိတွာ–ပြန်တက်၍၊ ဂန္ဓမာဒနံ–ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့–အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဧဝါဟံ စိန္တယိတွာန–ပ–အဒါသိ'ဆတ္တူ ပါဟနန္တိ–ဧဝါဟံ စိန္တယိတွာန–ပ–အဒါသိ'ဆတ္တူပါဟနံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၈။ အတ္ထကား–သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ စိန္တယိတွာန–ကြံ၍၊ ဥပါဟနာ–ဖိနပ်မှ၊ သြရောဟိတွာ–ဆင်း၍၊ တဿ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ ပါဒါနိ–ခြေတို့ကို၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊

ဆတ္တပုပါဟန်–ထီးဖိနပ်ကို၊ အဒါသီ–လျှုလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဒိတ္တာ–မြင်ရ၍၊ အတိဝိယ–အလွန်လျှင်၊ ပသန္နစိတ္တော–ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပဋ္ဌနံ–တာမလိတ္တိမည်သော သင်္ဘောဆိပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ နာဝံ–သင်္ဘောလှေထက်သို့၊ အဘိရှဟိ–တက်လေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသမုဒ္ဒံ–မဟာသမုဒ္ဒရာကို၊ တရန္တသ–ကူးသော် သွားသော်လည်းဟူ၊ အသ–ထိုသခ်ၿိဳပုဏ္ဏားဘုရားအလောင်းအား၊ သတ္တမေဒိဝသေ–ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ နာဝါ–သင်္ဘောလှေသည်၊ ဝိဝရံ–ဟင်းလင်းကွဲသည်ကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ဇနာ–လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ဥသိဿိတုံ–ခပ်၍သွန်အံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိံသု–မတတ်နိုင်လေကုန်၊ မဟာဇနော–လူများသည်၊ မရဏဘယဘီတော–သေအံ့သောဘေးကိုကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော–အတ္တနော–မိမိ၊ မိမိ၏၊ ဒေဝတာ–နတ်တို့ကို၊ နမဿိတွာ–ရိုခိုး၍၊ မဟာဝိရဝံ–သည်းစွာသောငိုကျွေးခြင်းကို၊ ဝိရဝိံသုမည်တမ်းငိုကြွေးကြ၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကံ–တစ်ယောက်သော၊ ဥပဋ္ဌကံ–အလုပ်အကြွေးကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ သကလသရီရံ–ကိုယ်အလုံးကို၊ တေလေန–ဆီဖြင့်၊ မက္ခေတွာ–လိမ်းကြံ၍၊ သပ္ပိနာ–ထောပတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိं–အတူတကွ၊ သက္ခရစုဏ္ဏာနိ–သကြားမုန့်တို့ကို၊ ယာဝဒတ္ထं–အလိုရှိတိုင်း၊ ခါဒိတွာ–စား၍၊ တမ္ပိ–ထိုအလုပ်အကျွေးယောကျ်ားကိုလည်း၊ ခါဒါပေတွာ–စားစေ၍၊ တေန–ထိုယောကျ်ားနှင့်၊ သဒ္ဓိं–အတူတကွ၊ ကူပကယဒ္ဓိမတ္ထကံ–လင်းယည်တိုင်၏အထက်သို့၊ အာရုယှ–တက်၍၊ ဣမာယဒိသာယ–ဤမည်သောအရပ်၌၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ နဂရန္တိ–မြို့တည်းဟု၊ ဒိသံ–အရပ်မျက်နှာကို၊ ဝဝတ္ထပေတွာ–မှတ်၍၊ မစ္ဆကစ္ဆပပရိပန္ထတော–ငါးလိပ်ဘေးရန်မှ၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်တိုင်၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာနေန–သစ္စာကိုဆောက်တည်သဖြင့်၊ ပမောစေန္တော–လွတ်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ တေန–ထိုအဖော်ယောကျ်ားနှင့်၊ သဒ္ဓိं–အတူတကွ၊ ဥသဘမတ္တဋ္ဌာနံ–ဥသဘအတိုင်း အရှည်ရှိသောအရပ်ကို၊ အတိက္ကမိတွာ–လွန်၍၊ ပတိတွာ–ခုန်လိုက်၍၊ သမုဒ္ဒံ–သမုဒ္ဒရာကို

တရိတုံ–ကူးအုံ့သောငှာ၊ အာရဘီ–အား၊ထုတ်၏၊ မဟာဇနောပန–လူအများသည်ကား၊ တတ္ထေဝ–ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝိနာသံ–ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပါပုဏာ–ရောက်လေ၏၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ တရန္တသော–ကူးကြလျက်ပင်လျှင်၊ သတ္တဒိဝသာ–ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်သည်၊ ဂတာ–ရောက်လေ၏၊ သော–ထိုသင်္ဘောရားလောင်းသည်၊ တသ္မိံပိကာလေ–ထိုကာလ၌လည်း၊ လောဏောဒကေန–ဆားငန်ရေဖြင့်၊ မုခံ–ခံတွင်းကို၊ ဝိကၽာ လေတွာ–ဆေးကြော၍၊ ဥပေါ သထိကော–ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်သည်၊ အဟောသိယေဝ–ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။

☰ တဒါပန–ထိုအခါ၌ကား၊ ဤဒီသာနံ–ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ ပုရိသာနံ–ယောကျ်ားတို့တွင်၊ ပုရိသဝိသေသာနံ–ယောကျ်ားထူးတို့ကို၊ ရက္ခဏတ္ထာယ–စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှာ၊ စတူဟိ–လေးယောက်ကုန်သော၊ လောကပါလေဟိ–လောကပါလနတ်သားတို့သည်၊ ဌပိတာ–ထားအပ်သော၊ မဏိမေခလာနာမ–မဏိမေခလာအမည်ရှိသော၊ ဒေဝဓီတာ–နတ်သမီးသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဣဿရိယေန–အစိုးရသောနတ်စည်းစိမ်ဖြင့်၊ သတ္တာဟံ–ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ပမဇ္ဇိတွာ–မေ့လျော့၍၊ သတ္တမေဒိဝသေ–ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ တံ–ထိုသင်္ဘောရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ အယံ–ဤသင်္ဘပုဏ္ဏား သူတော်ကောင်းသည်၊ ဣမိ–ဤသမုဒ္ဒရာ၌၊ သစေမရိဿတိ–အကယ်၍တည်းသေသည် ဖြစ်အုံ့၊ အတိဝယ–အလွန်လျှင်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဂါရယှာ–ကဲ့ရဲ့အပ်သည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယာ–ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ သုဝဏ္ဏပါတိယာ–ရွှေခွက်၌၊ ဒိဗ္ဗဘောဇနဿ–နတ်သြဇာထမင်းဖြင့်၊ ပူရေတွာ–ပြည့်စေ၍၊ ဝေဂေန–လျင်စွာ၊ အာဂန္တွာ–လာ၍၊ ဗြာဟ္မဏာ–အိုပုဏ္ဏား၊ ဣဒံ ဒိဗ္ဗဘောဇနံ–ဤနတ်သြဇာထမင်းကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ဘုဥ္ဇာဟိ–စားလော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုသင်္ဘပုဏ္ဏားသည်၊ တံ–ထိုမဏိမေခလာနတ်သမီးကို၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ နဘုဥ္ဇာမိ–မစား၊ ဥပေါသိထိကော– ဥပုသ်ဆောက်တည်

သည်၊ အမှီ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ပဋိက္ခိတ္တာ–ပယ်လိုက်၍၊ တံ–ထိုမဏိ မေခလာနတ်သမီးကို၊ ပုစ္ဆန္တော–မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယံတွံသုခေနာဘိသ မေကၠသေမံ–ပ–ဥဒမာနုသိန္နတိ ဂါထံ–ယံတွံသုခေနာဘိသမေကၠသေမံ–ပ–ဥဒမာနုသိန္န–ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ–၏။

အတ္ထကား၊ ယံတွံ–အကြင်သင်သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ အဘိသမေကၠ သေ–ရေရှုကောင်းစွာကြည့်ရှု၏၊ သုခေန–ချမ်းသာခြင်းဖြင့်၊ ဘတ္တံ–ထမင်းကို၊ ဘုဥ္ဇသု–စားလော့၊ ဣတိ–သို့၊ မံ၊ ကို၊ ဝဒေသိ–ဆိုပေ၏၊ မဟာနုဘာဝေ–အိုကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသောမိမှ၊ တံ–သင့်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပုစ္ဆामि–မေးပါ၏၊ တွံ–သည်၊ နာရီဒေဝီ–နံတ်မိန်းမ သည်၊ အသိနု–ဖြစ်သလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မာနုသီ–လူမိန်းမသည်၊ အသိနု–ဖြစ်သလော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–၏။

သာ–ထိုမဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ တဿ–ထိုသခ်ၤပုဏ္ဏား အား၊ ပဋိဝစနံ–စကားတုန့်ကို၊ ဒေတိ–ပေး၏၊ သခ်ၤ–အိုသခ်ၤမည်သော ပုဏ္ဏား၊ အဟံ–ငါသည်၊ မဟာနုဘာဝါ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ ဒေဝီ–သမုဒ္ဒရာကိုစောင့်သော မဏိမေခလာနတ်သမီးတည်း၊ သာဂရ ဝါရိမဇ္ဈေ–သမုဒ္ဒရာရေ၏ အလယ်ဖြစ်သော၊ ဣဓ–ဤအရပ်သို့၊ အာဂတာ–ရောက်လာခြင်းကား၊ တဝေဝ–သင့်အားသာလျှင်၊ အနု ကမ္ပိကာ–အစဉ်အတိုင်းချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိ၏၊ နောစပဒုဋ္ဌစိတ္တာ–ပစ်မှား လိုသောစိတ်မရှိပါ၊ တဝေဝ–သင်၏သာလျှင်၊ အတ္ထာယ–အကျိုးငှာ၊ ဣဓ–ဤသမုဒ္ဒရာအလယ်သို့၊ အာဂတာ–ရောက်လာသည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ သခ်ၤ–အိုသခ်ၤအမည်ရှိသော သူတော်ကောင်း၊ ဣဓ–ဤအခါ၌၊ အနုပါနဗ္ဗ–ထမင်းအဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ သယနာသနဗ္ဗ–အိပ်ရာ နေရာကိုလည်းကောင်း၊ နာနာဝိဓာနိ–အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော၊ ယာနာနိစ–ယာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ယံကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခု သော နှစ်လိုဖွယ်ကို၊ တုယှံ–သင်၏၊ မနသာ–နှလုံးဖြင့်၊ အဘိပတ္ထိတံ–တောင့်တအပ်သည်၊ အဿဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံကို၊ တေ–သင်၏၊ အတ္ထာယ–အလိုငှာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပဋိပါဒယာမိ–စီရင်

ပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမာဂါထာ–ဤဂါထာကို၊ အဘာသိ–ဆို၏။

တံ–ထိုနတ်သမီးစကားကို၊ သုတ္ဝာ–ကြား၍၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အယံဒေဝဓီတာ–ဤနတ်သမီးသည်၊ သမုဒ္ဒပိဋ္ဌေ–သမုဒ္ဒရာအပြင်၌၊ မယှံ–ငါ့အား၊ ဣဒဉ္စိဒဉ္စ–ဤမည်သော လိုဖွယ်ကို၊ ဒမ္မိတိ–ပေးအံ့ဟု၊ ဝဒတိ–ဆို၏၊ သာ–ထိုနတ်သမီးသည်၊ မယှံ–ငါ့အား၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ စေဒေတိ–အကယ်၍ပေးအံ့၊ တမ်မိ–ထိုလိုသောကိစ္စကိုလည်း၊ မမ–ငါ၏၊ ပုညေနေဝ–ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့်သာလျှင်၊ ဒေဝိ–ပေး၏၊ တံပနပုညံ–ထိုငါ၏ကောင်းမှုကို၊ အယံဒေဝဓီတာ–ဤနတ်သမီးသည်၊ ဇာနာတိနုခေါ–သိလေသလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ နဇာနာတိ–မသိလေသလော၊ နံ–ထိုနတ်သမီးကို၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ မယံ–ငါသည်၊ ပုစ္ဆိဿာမိ–မေးအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတ္ဝာ–ကြံ၍၊ ပုစ္ဆန္တော–မေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဣမံဂါထံ–ဤဂါထာကို၊ အာဟ–၏။

သုသောဏိ–ကောင်းသောသလုံးရှိသော၊ သုဇ္ဇုရု–ကောင်းသောမျက်မှောင်ပေါင်လည်းရှိထသော၊ ဝိလဂ္ဂမဗ္ဗေ–ထွန်းပတင့်တယ်သောအရွယ်ရှိထသော၊ သုဂတ္တေ–ကောင်းသောကိုယ်ရှိသော နတ်သမီး၊ မယှံ–ငါသည်၊ ယံကိဉ္စိ–အမှတ်မရှိသော၊ ယိဒ္ဓဉ္စ–အလှူပေးသည်၏အစွမ်းဖြင့်လည်း ပူဇော်အပ်လေပြီ၊ ဟုတဉ္စ–ညှဉ်းသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့်လည်း ပေးလှူအပ်လေပြီ၊ တွံ–သင်နတ်သမီးသည်၊ နော–ငါတို့၏၊ သဗ္ဗသ–အလုံးစုံသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏အကျိုးကို၊ ဇာနိတုံ–သိခြင်းငှာ၊ ဣသရာ–အစိုးရလေ၏၊ အယံ–ဤသို့သောအကျိုးအဖြစ်သည်၊ မေ–ငါသည်၊ ကတသ–ပြုအပ်သော၊ ကိဿကမ္မဿ–အဘယ်မည်သောကုသိုလ်၏၊ ဝိပါကော–အကျိုးနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမံဂါထံ–ကို၊ အာဟ–၏။

☰ ဘတ္ထတိသံဂါထာယံ–ထိုဂါထာ၌၊ ယိဒ္ဓန္တိ–ယိဒ္ဓံဟူသည်ကား၊ ဒါနဝသေန–အလှူပေးသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ယဇိတံ–ပူဇော်အပ်လေပြီ၊ ဟုတန္တိ–ဟုတံဟူသည်ကား၊ အာဟုနန ပါဟုနန ဝသေန–ခရီးသွားခရီးလာ ဧည့်သည်တို့၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဒိန္နံ–ပေးလှူအပ်လေပြီ၊ သဗ္ဗသ

နောက္ကသရာတွန္တိ–သဗ္ဗသနောက္ကသရာတဲ့–ဟူသည်ကား၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ သဗ္ဗသ–အလုံးစုံသော၊ ပုညကမ္မသ–ကုသိုလ်ကံကို၊ တွံ–သင်နတ်သမီးသည်၊ အယံ–ဤသည်ကား၊ ဣမသ–ဤမည်သော ကုသိုလ်ကံ၏၊ ဝိပါကော–အကျိုးတည်း၊ အယံ–ဤသည်ကား၊ဣမသ–ဤမည်သောကုသိုလ်ကံ၏၊ ဝိပါကော–အကျိုးတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဗျာကရိတဲ့–ဖြေကြားခြင်းငှာ၊ သမတ္တာ–စွမ်းနိုင်လေရာ၏၊ သုသောဏီ တိ–ဟူသည်ကား၊ သုနှရဇယ်နေ–ချောမွေ့ပြေပြစ်သော သလုံးမြင်းခေါင်း ရှိသော၊ သုဗ္ဗုရတိ–ဟူသည်ကား၊ သုနှရေဟိ–ကောင်းကုန်သော၊ ဘမုကေဟိစ–မျက်မှောင်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဥရုဟိစ–ပေါင်တို့နှင့် လည်းကောင်း၊ သမန္နဂတော–ကောင်းစွာပြည့်စုံသော၊ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဇေတိ– ဟူသည်ကား၊ ဝိလဂ္ဂတနုမဇ္ဇေ–ထွန်းပနုပျိုတင့်တယ်သောအရွယ်လည်း ရှိထသော၊ ကိသမေတိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယေန– အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ အပ္ပတိဋ္ဌေ–ဆိုက်ရာဆိပ်မရှိသော၊ မဟာသမုဒ္ဒေ– မဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ အဇ္ဇ–ဤယခု၊ ပတိဋ္ဌं–ဆောက်တည်ရာကို၊ လဘာမိ– ရပေ၏၊ တေနကာရဏေန–ထိုအကြောင်းဖြင့်၊ မယာ–ငါသည်၊ ကတ ကမ္မေသု–ပြုအပ်သောကံတို့တွင်၊ အယံ–ဤအကျိုးသည်၊ ကတရ ကမ္မသ–အဘယ်မည်သောကံ၏၊ ဝိပါကော–အကျိုးနည်း၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

တံ–ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သော စကားကို၊ သုတ္ဝာ–ကြား၍၊ ဒေဝဓီတာ–နတ်သမီးသည်၊ အယံဗြဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်ကား၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ ယံကုသလကမ္မं–အကြင်ကုသိုလ်ကို၊ ကတံ–ပြုအပ် ၏၊ တံကမ္မံ–ထိုမိမိပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံကို၊ နဇာနာတိတိ–မသိတတ် လေတကားဟု၊ သညာယ–အမှတ်ဖြင့်၊ ပုစ္ဆတိမညေ–မေးသည်ထင်၏၊ နံ–ထိုသခ်ိပုဏ္ဏားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကထေသာမိတိ–ပြောဆိုအံ့ဟု၊ နာဝါဘိရှဟနဒိဝသေ–သင်္ဘောလှေထက်သို့ တက်အံ့သောနေ့၌၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓသ–ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား၊ ဆတ္တုပါဟနဒါနပုညမေव–ထီး ဖိနပ်ကိုမှ လှူအပ်သောကောင်းမှုသည်သာလျှင်၊ တသ–ထိုအကျိုးတရား၏၊

ကာရဏံ–အကြောင်းတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ကထေန္တိ–ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယမ္မေပထေဗြဟ္မဏာ ဧကံဘိက္ခုံ–ပ–သာဒကွိနကာမဒုဟာတ ဝဇ္ဇာတိ–ယမ္မေပထေ ဗြဟ္မဏာဧကံဘိက္ခုံ–ပ–သာဒကွိဏာ ကာမဒုဟာတ ဝဇ္ဇာ–ဟူ၍၊ ဣတိ–သို့၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သခ်ဳံ–အမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ ယမ္မေ–နွေကာလဖြစ်သော၊ ပထေ–ပူအိုက်သောခရီး၌၊ ဥဏ္ဍပါဒံ–ပေါက်ပြဲသောခြေရှိသော၊ တသိတံ–ပူပန်သောကိုယ်ရှိသော၊ ကိလန္တံ–ပင်ပန်းစွာထသော၊ ဧကဘိက္ခုံ–တစ်ပါးသောရဟန်းကို၊ တစ်ယောက်သောရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုလည်းဟူ၊ ဥပါဟနာနိ–ဖိနပ်တို့ကို၊ ပဋိပါဒယိ–လျှူလေ၏၊ အဒ္ဓ–ဤယခု၊ တဝ–သင်အား၊ သာဒကွိဏာ–ထိုဖိနပ်ဟူသောအလျှူသည်၊ ကာမဒုဟာ လိုဖွယ်ခပ်သိမ်းကို ပေးတတ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဂါထံ–ကို၊ အာဟ–၏။

တတ္ထတိသံဂါထာယံ–ထိုဂါထာ၌၊ ဧကဘိက္ခုန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓံ–ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ အာဟ–ဆို၏၊ ဥဏ္ဍပါဒန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဏ္ဍာဝါလုကာယ–သဲပူသည်၊ ယဋ္ဌပါဒံ–ထိခိုက်အပ်သောခြေရှိသော၊ ဝိဗာဓိတပါဒံ–နာကျင်ပေါက်ပြဲသောခြေရှိသော၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ပဋိပါဒယိတိ–ဟူသည်ကား၊ ပဋိပါဒေသိ–ရောက်စေ၏၊ လျှူလေ၏လည်းဟူ၊ ယောဧေသိ–ယှဉ်စေ၏၊ ကာမဒုဟာတိ–ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗကာမဒါယိကာ–အလုံးစုံသော လိုအပ်ဖွယ်ကို ပေးတတ်၏။

တံ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ထီးဖိနပ်လျှူသောအကျိုးဟု နတ်သမီးက ပြောဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧဝရူပေပိနာမ–ဤသို့သဘောရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ အပ္ပတိဋ္ဌေ–ဆိုက်ရာဆိပ်မရှိသော၊ မဟာသမုဒ္ဒေ–မဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ မယာ–ငါသည်၊ ဒိန္နံ–ပေးအပ်သော၊ ဆတ္တုပါဟနဒါနံ–ထီးဖိနပ်ဟူသော အလျှူသည်၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ–ခပ်သိမ်းစုံလိုအပ်ဖွယ်ကိစ္စကို ပေးတတ်သည်။ ဧတံ–ဖြစ်၏၊ အဟောသု ဒိန္နံ–သြဝါကောင်းစွာ

ပေးလျှုမိပေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ တုဋ္ဌစိတ္တော-နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သာဟောတု၊ နာဝါဖလကူပပန္နာ-ပ-ပါပယသုတိဂါထံ-သာဟောတုနာဝါ ဖလကူပပန္နာ-ပ-ပါပယသု-ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ-ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဒေဝတေ-မဏိမေခလာနတ်သမီး သာနာဝါ-ထိုသင်္ဘောလှေသည်၊ ဖလကူပပန္နာ-ပျဉ်ချပ်အစေအစပ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အနဝသုတာ-ရေဝင်မရှိသည်၊ ဧရကဝါတယုတ္တာ-လာသောလေကို ရှက်ဆောင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သည်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေလော၊ အညသ-တစ်ပါးသော၊ ယာနသ-လှေယာဉ်၏၊ ဘူမိ-အရာသည်၊ နသောတ္ထိ-မချမ်းသာနိုင်၊ အဇ္ဇေဝ-ယနေ့ပင်လျှင်၊ မံ-ငါ့ကို၊ မောဋ္ဌိ-မောဋ္ဌိနီမည်သောမြို့သို့၊ တွံ-သင်နတ်သမီးသည်၊ ပါပယသု-ပို့ပါလော၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဂါထံ-ကို၊ အာဟ-၏။

☞ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဖလကူပပန္နာတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာနာဝတာယ-လှေကြီးကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗဟူဟိ-များစွာကုန်သော၊ ဖလကေဟိ-ပျဉ်ချပ်တို့နှင့်၊ ဥပေတာ-ပြည့်စုံ၏၊ ဥဒကပတ္တေသနာဘာဝေန-ရေဝင်ခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အနဝသုတာ-ရေမဝင်နိုင်၊ သမ္မာ-ကောင်းစွာ၊ ဂဟေတ္တာ-လှေကိုယူ၍၊ ဂမနကဝါတေန-သွားသောလေဖြင့်၊ ဧရကဝါတယုတ္တာ-ဖြောင့်မတ်စွာသော လေနှင့်ယှဉ်၏။

ဒေဝဓီတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ တသ-ထိုသင်္ဘောကား၏၊ ဝစနံ-စကားကို၊ သုတ္တာ-ကြား၍၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌာ-အလွန်နှစ်သက်ခြင်းရှိ၍၊ ဒီဃတော-အလျားအားဖြင့်၊ အဋ္ဌဥသဘံ-ရှစ်ဥဘသရှိသော၊ ဝိတ္ထာရတော-အနံအားဖြင့်၊ စတုဥသဘံ-လေးဥသဘရှိသော၊ ဂမ္ဘီရတော-အနက်အားဖြင့်၊ ဝိသတိယဋ္ဌိကံ-အတာနှစ်ဆယ်ရှိသော၊ သဗ္ဗရတနမယံ-ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော၊ နာဝံ-လှေကို၊ မာပေတ္တာ-ဖန်ဆင်း၍၊ ဣန္ဒနီလရဇတသုဝဏ္ဏမယာနိ-ဣန္ဒနီလာပတ္တမြား ညိုရွှေဖြင့် ပြီးကုန်သော၊ ဣပဖိယာရိတ္တယုတ္တာနိ-လင်းယဉ်တိုင်တိုးဝါးတက်နှင့် ယှဉ်သည်တို့ကို၊ နိမ္မိနိတာ-ဖန်ဆင်း၍၊ သတ္တန္ဓ ရတနာနံ-ခုနစ်ပါးသော ရတနာ

တို့ဖြင့်၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ဗြာဟ္မဏာ-သခ်ိပုဏ္ဏား၏ အာလိင်္ဂေါ်တွာ-လည်ဖက်၍၊ နာဝံ-ဖန်ဆင်းသောသင်္ဘောလေထက်သို့၊ အာရောပေတိ-တင်လေ၏၊ အသ-ထိုသခ်ိပုဏ္ဏား၏၊ ဥပဋ္ဌာကံပန-အလုပ်အကျွေးယောက်ျားကိုကား၊ ဒေဝဓီတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ နသြေလာ ကေသိ-မကြည့်၊ ဗြာဟ္မဏော-သခ်ိပုဏ္ဏားဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တာနာ-မိမိသည်၊ ကတကလျာဏတော-ပြုအပ်သောကုသိုလ်ကောင်းမှုမှ၊ တသ-ထိုယောက်ျားအား၊ ပတ္တိ-ကောင်းမှု၏အဖို့ကို၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ သော-ထိုအလုပ်အကျွေးယောက်ျားသည်၊ အနုမောဒိ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်လေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဒေဝဓီတာ-မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ တမ္မိ-ထိုယောက်ျားကိုလည်း၊ အာလိင်္ဂေါ်တွာ-လည်ဖက်၍၊ နာဝါယ-သင်္ဘောလေ၌၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ-တည်ထား၍၊ တံနာဝံ-ထိုသင်္ဘောလေကို၊ မောဠိနိနဂရံ-မောဠိနီမည်သောမြို့သို့ နေတွာ-ဆောင်၍၊ ဗြာဟ္မဏသ-သခ်ိပုဏ္ဏား၏၊ ဃရေ-အိပ်၌၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ပတိဋ္ဌပေတွာ-တည်ထားစေ၍၊အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနမေဝ-နေရာအရပ်သို့လျှင်၊ အဂမာသိ-သွားလေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဘဝဂါ-မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ သာတုဋ္ဌစိတ္တာ-သုမနာပတိတာ-ပ-သာဓုရမ္မန္တိ-သာတုဋ္ဌစိတ္တာ-သုမနာပတိတာ-ပ-သာဓုရမ္မံ-ဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တုဋ္ဌစိတ္တာ-နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသော၊ သုမနာ-ဝမ်းမြောက်သော၊ ပတိတာ-ရှေ့ရှုရောက်လာသော၊ သာ-ထိုမဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ သုစိတ္တံ-ဆန်းကြယ်သော၊ နာဝံ-လှေသင်္ဘောကို၊ အဘိနိမ္မိတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ သံ-သခ်ိပုဏ္ဏားကို၊ ပုရိသေန-အဖော်ယောက်ျားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ သာဓုရမ္မံ-နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ နဂရံ-မောဠိနီမည်သောမြို့သို့၊ ဥပနယီ-ဆောင်လေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏၊ (ဤယခုအခါ ဆရာသည် သခ်ိပုဏ္ဏား၊ ဘုရားလောင်းသည်၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားထီး ဖိနပ်ဟူသော အလှူ၏အကျိုးသည်၊ ပစ္စုပ္ပန်၌၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယ

အကျိုးနှင့် သဗ္ဗညုတညာဏ်တော် အဆောက်အဦးတိုင်အောင် အကျိုးအထူးပေးသည်၏အဖြစ်ကို ပြလိုရ၍၊ မဟာပူရိသသဟိ–အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

ထိုပါဠိ၏အတ္ထကား၊ ဟိ–ထိုစကားထင်စွာပြုစေအံ့၊ မဟာပူရိသသ–ဘုရားလောင်း၏၊ စိတ္တသမ္ပတ္တိယာစ–စိတ်၏ပြည့်စုံခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓသ–ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏၊ နိရောဓတော–နိရောဓသမာပတ်မှ၊ ဝုဋ္ဌိတဘာဝေန–ထသည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတ္တသုစေတနာသု–ဇောခုနစ်ချက် စေတနာတို့တွင်၊ အာဒိစေတနာ–ပဌမဇောစေတနာသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယာ–ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌အကျိုးကို ခံစားအပ်သော 'ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံသည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်၍၊ အတိဥဿာရဖလာဝ–အလွန်မြတ်သော အကျိုးသည်သာလျှင်၊ ဇာတော–ဖြစ်၏၊ (ဣဒမ္ပိ–ဤသို့သောအကျိုးကိုလည်း၊ တသဒါနသ–ထိုထီးဖိနပ်ဟူသောအလှူ၏၊ ပုဗ္ဗမတ္တံ–ရှေးဦးစွာကာလ နှင့်ယှဉ်သော၊ ဖလံ–အကျိုးတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊) အဋ္ဌကထာ–အလိုအရကား၊ ဣဒမ္ပိ–ဤသို့သော အလှူကိုလည်း၊ တသဒါနသ–ထိုထီး ဖိနပ်လှူသော အလှူ၏၊ အပ္ပမတ္တဖလန္တိ–အနည်းငယ်မျှသောအကျိုးဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ တံဒါနံ–ထိုထီး ဖိနပ်ဟူသောအလှူသည်၊ အပရိမာဏ ဖလံ–အတိုင်းမသိသောအကျိုးရှိသေး၏၊ ဟေတိသမ္ဘာရဘူတံ–သဗ္ဗညုတ ညာဏ်၏ အဆောက်အဦးဖြစ်၍လည်းဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့် တေနေဝါဟံ–သတဝုဏ္ဏတော–ပ–ဧဝံတသ္သအဒါသဟန္တိ–တေနေဝါဟံ သတဝုဏ္ဏတော–ဧဝံတသ္သအဒါသဟံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဘဂဝတာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တေနေဝ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို "လှူဖူးသောကြောင့်လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ သတဝုဏ္ဏတော–များစွာသောဝုဏ်ကျေးဇူးအားဖြင့်၊ သုခုမာလော–သိမ်မွေ့နူးညံ့၏၊ သုခေါဒိတော–ချမ်းသာစွာကြီးရင့်၏၊ အပိစ–စင်စစ်သော်ကား၊ ဒါနံ–ဒါနုပါရမီကို၊ ဧဝ–ဤသို့၊ ပရိပူရေန္တော–ပြည့်စုံစေလျက်၊ အဟံ–ငါသည်၊ တသ–ထို

ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား၊ အဒါသိ–လှူ၏။ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထဝိသဒ်ဂါထာယံ–ထိုဂါထာ၌၊ တေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ တတောပစ္စေကဗုဒ္ဓတော–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ သတဂုဏတောတိ–ဟူသည်ကား၊ သတဂုဏေန–များစွာသောဂုဏ်ကျေးဇူးအားဖြင့်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ သခ်ဘူတော–သခ်ပုဏ္ဏားဖြစ်၍၊ သုခုမာလော–သိမ်မွေ့နူးညံ့၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ သုခေဓိတော သုခသံဝဍော –ချမ်းသာစွာကြီးရင့်၏၊ (သုခေဓိတောသုခသံဝဍော–ဟုဖွင့်ခြင်းသည်၊ ဝုတ္တိနည်းဟုမှတ်လေ။) အပိစ–စင်စစ်သော်ကား၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ သန္ဓေပိ–ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးကို ခံစားရသော်လည်း၊ ဒါနံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အဆောက်အဦးဒါနပါရမီကို၊ ပရိပူရေန္တော–ပြည့်စုံစေလျက်လျှင်၊ မယံ–ငါ့အား၊ ဒါနပါရမီ–ဒါနပါရမီသည်၊ ပရိပူရေ ဣတိ–ပြည့်စေသတည်းဟု၊ တသ္မပစ္စေကဗုဒ္ဓသ–ထိုရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အတ္တနော–မိမိ၏၊ သရီရဒုက္ခံ–ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းကို၊ အနပေက္ခိတ္တာ–မငဲ့ကွက်မူ၍၊ ဆတ္တုပါဟနံ–ထီးဖိနပ်ကို၊အဒါသိ–လှူ၏၊ ဣတိ–သို့၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒါနဗ္ဗာသယသ–ဒါနပါရမီ၌ အလိုဆန္ဒရှိသည်၏၊ ဥဒ္ဒါရဘာဝံ–မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဝေဒေသိ–ကြားတော်မူပေ၏။

ဟောဒိသတ္ထောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ယာဝဒီဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ အမိတဓနဂေဟံ–အတိုင်းမသိသောဥစ္စာအိမ်ကို၊ အဠာဝသန္တော–အမြဲအုပ်စိုးလျက်၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ–အတိုင်းထက်အလွန်၊ ဒါနာနိ–အလှူတို့ကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ သီလာနိ–သီလတို့ကို၊ ရက္ခိတ္တာ–စောင့်၍၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ သပရိသော–အခြံအရံနှင့်တကွ၊ ဒေဝနဂရံ–နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေတိ–ပြည့်စေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဒေဝစိတာ–မဏိမေခလာနတ်သမီးသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ–ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ပုရိသော–အလုပ်အကျွေးယောကျ်ားသည်၊ အာနန္ဒတ္ထေရော–အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊

အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သခ်ၤဗြဟ္မဏော-သခ်ၤအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည်၊ လောကနာထော-လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဝါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

(ယခုအခါ၌ ဆရာသည်၊ သခ်ၤပုဏ္ဏား ဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ ထီး၊ ဖိနပ်လှူသော ဒါနပါရမီကို ဖြည့်တော်မူအပ်သည် မဟုတ်လေသေး၊ ကြွင်းသောသီလ အစရှိသော ကိုးပါးသောပါရမီတို့ကိုလည်း ရအပ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူလိုသောငှာ၊ တဿသုဝိသုဒ္ဓနိစ္စ-အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း၊) ထိုပါဌ်၏အတ္ထကား၊ တဿ-ထိုသခ်ၤပုဏ္ဏား ဘုရားလောင်းအား၊ (လဗ္ဘန္တိတို့၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ) သုဝိသုဒ္ဓနိစ္စသီလ ဥပေါသထသီလာဒိဝသေန-သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောနိစ္စသီလ ဥပေါသထသီလ အစရှိသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့်၊ သီလပါရမီ-သီလပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ဒါနသီလာနံ-အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းအစရှိသည်တို့၏၊ ပဋိပက္ခတော-ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအကုသိုလ်တရားမှ၊ နိက္ခန္တတ္တာ-လွတ်မြောက်နိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကုသလဓမ္မဝသေန-ကုသိုလ်တရား၏အစွမ်းဖြင့်၊ နေက္ခမ္မပါရမီ-နေက္ခမ္မပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ဒါနာဒိနိပ္ပါဒနတ္ထံ-အလှူပေးခြင်းအစရှိသည်ကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ၊ အဗ္ဗျာသဟနဝသေနစ-အလွန်အားထုတ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု-ထိုမှတစ်ပါး၊ သမုဒ္ဒတရဏ ဝါယာမဝသေနစ-သမုဒ္ဒရာကိုကူးခတ်သော လုံ့လ၏အစွမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝီရိယပါရမီ-ဝီရိယ ပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ တဒတ္ထံ-ထိုပါရမီကို ဖြည့်အံ့သောငှာ၊ အဓိဝါသန ခန္တိဝသေန-သည်းခံသောခန္တီ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ခန္တိပါရမီ-ခန္တီပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ ပဋိညာနရုပ်-ဝန်ခံသည်အားလျော်စွာ၊ ပဋိပတ္တိယာ-ကျင့်သောအားဖြင့်၊ သစ္စာပါရမီ-သစ္စာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ သဗ္ဗတ္ထ-အလုံးစုံတို့၌၊ အစလသမာဒါနာဓိဋ္ဌာနဝသေန-မတုန်မလှုပ် ဆောက်တည်တိုင်းသောအဓိဋ္ဌာန်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ-အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ-ရအပ်၏၊ သဗ္ဗသတ္တေသု-ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌၊ ဟိတဇ္ဈာသယေန-

အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ မေတ္တာပါရမီ–မေတ္တာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ–ရအပ်၏၊ သတ္တသခ်ါရ ကတဝိပွကာရေသု–သတ္တဝါတို့အား ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၊ သခ်ါရတရားတို့သည် ပြုခြင်းဖောက်ပြန်ခြင်းတို့၌၊ မဇ္ဈတ္တဘာ ဝပွတ္တိယာ–လျစ်လျူရှုခြင်း၏အဖြစ်သို့ရောက်သဖြင့်၊ ဥပေက္ခာပါရမီ–ဥပေက္ခာပါရမီကို၊ လဗ္ဘတိ–ရအပ်၏၊ သဗ္ဗ ပါရမီနံ–ခပ်သိမ်းသောပါရမီတို့အား၊ ဥပကာရဓမ္မေ–ကျေးဇူးရှိသော တရားတို့ကို၊ ဇာနိတွာ–သိ၍၊ အနုပကာရဓမ္မေ–ကျေးဇူးမရှိသော တရားတိုင်းကို၊ ပဟာယ–ပယ်၍၊ ဥပကာရဓမ္မေသု–ကျေးဇူးရှိသော တရားတို့၌၊ ပဝတ္တာပနပုရေစရာ–ရှေးဦးစွာဖြစ်တတ်သော၊ သဟဇာတာဝ–အတူတကွလျှင်ဖြစ်သော၊ ဥပါယကောသလ္လဘူတာ–အကြောင်း၌လိမ္မာသည်ဖြစ်သော၊ ပညာ–ပညာသည်၊ ပညာပါရမီ–ပညာပါရမီမည်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမာပါရမီ ယော–ဤပါရမီတို့ကို၊ လဗ္ဘန္တိ–ရအပ်ကုန်၏။

ဒါနဇ္ဈာသယသမ္ပယုတ္တ–အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒရှိသည်၏ကား၊ အတိဥဋ္ဌာရဘာဝေန–အလွန်မြတ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒါနပါရမီဝသေန–ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဒေသနာ–ဒေသနာတော်သည်၊ ပဝတ္တာ–ဖြစ်၏၊ တတ္ထ–ထိုဒါနပါရမီကို ဖြည့်တော်မူရာ၌၊ ဒသပါရမီယော–ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကို၊ ယသ္မာစ–အကြင်ကြောင့်လည်း၊ လဗ္ဘန္တိ–ရအပ်ကုန်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တာ–ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသော၊ မဟာကရုဏာဒယော–မဟာကရုဏာအစရှိကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တဂုဏာ–ဘုရားလောင်းဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို၊ ဣဓ–ဤသခ်ၨာတ်၌၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်း သခ်ၨပုဏ္ဏား၏ ထီး ဖိနပ်လှူသော အလှူဒါနပါရမီကို အကြီးအမှူးပြု၍၊ ဒေသနာတော်သည် ပဌာန်းနည်းအားဖြင့်ဖြစ်သည့်၊ ကြွင်းသောပါရမီ ကိုးပါးကိုလည်း ရအပ်တော့သည်၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း ထုတ်ဖော်၍ပြအပ်တော့သည်ဟူလိုသည်၊) တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဘောဂသုခံ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနပေက္ခိတွာ–မငဲ့မကွက်မူ၍၊

မဟာကရုဏာယ–မဟာကရုဏာဖြင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒါနပါရမိ–ဒါနပါရမီကို၊ ပူရေသာမိတိ–ဖြည့်အံ့ဟု၊ ဒါနသမ္ဘာရသံဟရဏတ္ထံ–လျှုဖွယ်ဝတ္ထုကို ရုံးစုဆောင်ရွက်အံ့သောငှာ၊ သမုဒ္ဒတရဏံ–သမုဒ္ဒရာကို ကူးခြင်းလည်းကောင်း၊ တတ္ထစသမုဒ္ဒေ–ထိုသမုဒ္ဒရာ၌၊ ပဟိတသ–ကျသောဘုရားလောင်းအား၊ ဥပေါသထာမိဋ္ဌာနံ–ဥပုသ်ကိုဆောက်တည်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သီလခဏ္ဍာဘယေန–သီလပျက်စီးအံ့သည်ကို ကြောက်သဖြင့်၊ ဒေဝမိတာယ–မဏိ မေခလာနတ်သမီးသည်၊ ဥပဂတာယပိ–နတ်သြဇာဖြင့် ကပ်လာသော်လည်း၊ အာဟာရာနာဟရဏံ–အစာအဟာရ၌ အကြောင်းမပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာ–ကျေးဇူးတို့ကို၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာတိ–ကျေးဇူးတို့ဟူ၍၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊ ဣဒါနိ–ယခုအခါ၌၊ ဝက္ခမာနေသု–ဆိုလတ္တံ့ဖြစ်ကုန်သော၊ သေသစရိယေသု–ကြွင်းသောပါရမီတို့၌၊ ဣမိနာဝနယေန–ဤသို့သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဂုဏနိဒ္ဓါရဏာ–ဂုဏ်ကိုဖော်ထုတ်ခြင်းတို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသို့သောဇာတ်တို့၌၊ ဝိသေသမတ္တမေဝ–အထူးမျှကိုသာလျှင်၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဝက္ခာမ–ဆိုကုန်အံ့၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအစ္ဆရိယာဟေတေ–ပ–ဓမ္မသ အနုဓမ္မတောတိ–ဧဝံအစ္ဆရိယာဟေတေ–ပ–ဓမ္မသ အနုဓမ္မတော–ဟူ၍၊ ဧတံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

အတ္ထကား၊ ဟိသဒ္ဒံ–မှန်၏၊ မဟေသိနော–မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဧတေ–ထိုဖြည့်တော်မူအပ်သော ပါရမီတော်တို့သည်၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ အစ္ဆရိယာ–အံ့ဖွယ်ရှိကုန်စွတကား၊ အဗ္ဘုတာ–ရှေးကာလဖြစ်ဖူးသည်မရှိကုန်၊ တေသံ–ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဓမ္မသ–တရားကို၊ အနုဓမ္မတော–အထူးကျင့်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ–အစဉ်လိုက်၍ကျင့်ခြင်းကို၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ အစ္ဆရိယာဧဝ–အံ့ဖွယ်ရှိသည်သာတည်း၊ ဣတိသဒ္ဒါကား–ပရိသမာပနတည်း၊

ဒုတိယံ–နှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ သခ်ၿိဳဟ္ဓာစရိယံ–သခ်ၿိဳပုဏ္ဏားဘုရားလောင်း၏ စရိယပါရမီကို၊ ဝဏ္ဏနာ–ဖွင့်ခြင်းသည်၊

နိဋ္ဌိတာ–ပြီး၏။

* * * * *

၃–ကုရုရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

(၂၀)။ တတိယေ–သုံးကြိမ်မြောက်သော ပါရမီ၌၊ ဣန္ဒပတ္ထေပုဂုတ္တ မေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒပတ္ထနာမကေ–ဣန္ဒပတ္ထအမည်ရှိသော၊ ကုရုရဋ္ဌသ၊ ကုရုတိုင်း၏၊ ပုရဝရေ–ပြည်မြတ်ဟုဆိုအပ်သော၊ ဥတ္တမ နဂရေ–မြတ်သောပြည်၌၊ ရာဇာတိ–ရာဇာဟူသည်ကား၊ ဓမ္မေန– မင်းကျင့်တရားနှင့်၊ သမေန–ညီညွတ်စွာ၊ စတူဟိ–လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထူဟိ–သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ ပရိသံ–ပရိသတ်အပေါင်းကို၊ ရဉ္ဇေတိ–တပ်စေတတ်၏။ မက်မောစေတတ်၏လည်းဟူ၊ ဣတိတသ္မာ– ထိုသို့လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပရိသတ်အပေါင်းကိုတပ်မက်စေ တတ်သောသတ္တိကြောင့်၊ သောဒိသမ္ပတိ–ထိုအရပ်မျက်နှာတို့၏အကြီး ဖြစ်သောမင်းသည်၊ ရာဇာ–ရာဇာမည်၏။ ကုသလေဒသဟုပါဂတောတိ– ဟူသည်ကား၊ ဒသဟိ–ဆယ်ပါးကုန် သော၊ ကုသလေဟိ–ကုသိုလ်တရား တို့နှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတောပြည့်စုံ၏။ (ဆရာသည် ကုသလေဒသဟုပါဂတော–ဟူသောပါဠိတော်၏ အတ္ထ ကို၊ ကုသလေဟိသမန္နာဂတော ဟုဖွင့်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ထိုကုသလ၏အနက်အရ အကျကို သိစေတော် မူလိုပြန်အပ်သတည်း၊) ထိုပါဠိ၏အတ္ထကား–ဒါနာဒီဟိ အလှူပေးခြင်း အစရှိကုန်သော၊ ဒသဟိ–ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ပုညကိရိယာဝတ္ထု ဟိဝါ–ပုညကိရိယဝတ္ထုတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဒသဟိ–ဆယ်ပါးကုန် သော၊ ကုသလကမ္မပထေဟိဝါ–ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားတို့နှင့်

လည်းကောင်း၊ ယုတ္တော-ယှဉ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဒသကုသလ၏အရကို၊ ဒါန၊ သီလ ဘာဝနာပစာယနဟု ဆိုအပ်သော ပုညကိရိယ ဝတ္ထုဆယ်ပါး နှင့်လည်းယှဉ်၏။ ကာယသုစရိုက်သုံးပါး ဝစီသုစရိုက် လေးပါး၊ မနောသုစရိုက် သုံးပါး၊ ပေါင်းဆယ်ပါးဖြစ်သော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏ဟူလိုသည်။)

၂၁။ ကလိဂ်ရဋ္ဌဝိသယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာလိဂ်ရဋ္ဌသင်္ခါတာ ကာလိဂ်ရာဇ်တိုင်းဟုဆိုအပ်သော၊ ဝိသယာ-အရပ်ဒေသမှ၊ ဗြာဟ္မဏာဥပ ဂစ္ဆမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ကလိဂ်ရာဇေန-ကာလိဂ်မင်းသည် ဥယျောဇိတာ -တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ကုန်သော၊ အဋ္ဌဗြဟ္မာဏာ-ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ-ငါသို့၊ ဥပသယာစိံသု-တောင်းကြကုန်၏။ အလျှခံ ၏လည်းဟူ၊ ဧသန္တိ-ဧသံဟူသည်ကား၊ ဧနာယိတဗ္ဗံ-ဘုန်းတန်ခိုးဟု ဆိုအပ်သော၊ သိရိသောဘဂ္ဂပတ္တံ-တင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သော၊ လက္ခဏသမ္ပန္နံ-လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဟတ္ထိနာဂံ-ဟူသောပုဒ်၏ ဝိသေသနဖြစ်သောကြောင့်၊ ဝိသေသျပုဒ်ကိုင်၍၊ သောသောဟု အဋ္ဌကထာ၌လည်း အနက်ကိုပြလိုက်၏ဟု မှတ်လေ) မဂ်လသမ္မတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တာယေဝလက္ခဏ သမ္မတ္တိယာ-ထိုသို့သာလျှင်ဖြစ်သော ဆင်၏ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောအားဖြင့်၊ မဂ်လံ-မဂ်လာရှိသော၊ အဘိဝုဒ္ဓိကာရဏန္တိ-အကျိုးစီးပွားဖြစ်ကြောင်းဟူ၍၊ ဧနေဟိ-လူအပေါင်းတို့ သည်၊ အဘိသမ္မတံ-အလွန်နှစ်သက် သမုတ်အပ်သော။

၂၂။ အဝုဋ္ဌိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ဝဿရဟိတော-မိုးရွာခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍လည်းဟူ၊ ဒုဗ္ဘိက္ခောတိ-ဟူသည် ကား၊ ဒုလ္လဘဘောဇနော-ရခဲသောအစာရှိ၏။ ဆာတကောမဟာတိ- ဟူသည်ကား၊ မဟာတီဓဇ္ဇာဗာဓာ-ပြင်းစွာဝတ်မှတ်သောအနာရှိသည်၊ ဝတ္ထတိ-ဖြစ်၏။ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ဒဒါဟီတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေဟိ-ပေးပါလော၊ နီလန္တိ-ဟူသည်ကား၊ နီလဝဏ္ဏံ-ညိုသောအဆင်းရှိသော၊ အဗ္ဗုနသဒ္ဒယန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဗ္ဗုန

သဒ္ဒေန–အဋ္ဌနသဒ္ဒါဖြင့်၊ အဝါတဗ္ဗံ–ခေါ်ဝေါ်အပ်၏။ အဋ္ဌနနာမကံ–အဋ္ဌနမည်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဣဒံ–ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော–ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ–၏။ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး–အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ကာလိင်္ဂရဋ္ဌော–ကာလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းသည် အဝုဋ္ဌိကံ–မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌ မဟာဒုဗ္ဘိက္ခံ–ပြင်းစွာငတ်မွတ်၏၊ တတ္ထ–ထိုကာလင်္ဂရာဇ်မြို့၌၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ဆာတကဘယံ–ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသောဘေးသည်၊ ဥပ္ပန္နံ–ဖြစ်၏၊ တဿ–ထိုဘေးကို၊ ဂူပသမတ္ထာယ–ငြိမ်းစေခြင်းငှာ၊ အဋ္ဌနဂိရိသက်ာသံ–ဟုဆိုအပ်သော၊ အဋ္ဌနနာမကံ–အဋ္ဌနအမည်ရှိသော၊ ဣမံမင်္ဂလဟတ္ထိ–မင်္ဂလာရှိသော ဤဆင်ကို၊ တွံ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဒေဟိ–လှူတော်မူပါလော၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ တတ္ထ–ထိုကာလင်္ဂရာဇ်ပြည်သို့၊ ဣမသ္မိံ–ဤအဋ္ဌနမည်သော ဆင်ပြောင်ကို၊ နိတေ–ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝေါ–မိုးသည်၊ ဝဿိဿတိ–ရွာပါလတ္တံ့၊ တေန–ထိုမင်္ဂလာရှိသော ဆင်ပြောင်ရတနာကြောင့်၊ တံသဗ္ဗဘယံ–ထိုအလုံးစုံသောဘေးသည်၊ ဥပသမ္မိဿတိ–ငြိမ်းချမ်းပါလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တော–ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏။ တတြဝစနေ–ထိုစကား၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ–အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။

အတီတေ–လွန်လေပြီးဿကာလ၌၊ ကုရုရဋ္ဌေ–ကုရုရာဇ်တိုင်း၌၊ ဣန္ဒပတ္ထနဂရေ–ဣန္ဒပတ္ထနဂိုရ်ပြည်၌၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ကုရုရာဇဿ–ကုရုမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသိယာ–မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမှိ–ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိံ–ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ အနုပုဗ္ဗေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဝိညုတံ–သိကြားလိမ္မာသောအဖြစ်သို့၊ ပတ္တော–ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ တက္ကသိလံ–တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ယောဂဝိဟိတာနိ–ဗိသုကာ အစီအရင်ဖြစ်ကုန်သော၊ သိပ္ပာယတနာနိစ–အတတ်နှင့်စပ်ယှဉ်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဌာနာနိစ–ဆေးဝါးမန္တရားအတတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥဂ္ဂဟေတွာ–သင်ကြားခဲ့၍၊

ပစ္စာဂတောဟု-တဖန်ပြန်ခဲ့၏။ ပိတရာ-အဘကုရုရာဇ်မင်းသည်၊ ဥပရဇ္ဇေန-အိမ်ရှေ့၏အရာ၌၊ ဌပိတောဟု-ထားဘိ၏။ အပရဘာဂေ-နောင်အဖို့ကာလ၌၊ ပိတု-အဘသည် အစ္စယေန-လွန်သဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏ အဖြစ်သို့၊ ပတ္တော-ရောက်၍၊ ဒသရာဇဓမ္မေ-ဆယ်ပါးသော မင်းကျင့်တရားတို့ကို၊ အကောပေန္တော-မပျက်စေသည်ဖြစ်၍၊ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ-ပြု၏။ နာမေန-အမည်အားဖြင့်၊ ဓနဉ္ဇယောနာမ-ဓနဉ္ဇယမည်သော၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းဓနဉ္ဇယမင်းသည် စတူသု-နဂရဒ္ဒါရေသုစ-မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေစ-မြို့၏ အလယ်၌လည်းကောင်း၊ နိဝေသနဒ္ဒါရေစ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါနသာလာယော-ခြောက်ဆောင်သော အလှူဒေယျတို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံ-ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟဿံ-ခြောက်သိန်းသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဝိဿဇ္ဇေ ဣတော-ပေးစွန့်ကြဲလျက်၊ သကလဇမ္ဗုဒီပံ-အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းကို၊ ဥန္နဒ်လံ၊အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ အဒါသိ-ပေး၏။ တဿ-ထို ဓနဉ္ဇယမင်း၏၊ ဒါနဇ္ဈာသယတာ-အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဒါနာဘိရတိ-အလှူပေးခြင်း၌ အလွန်မွေ့လျော်ခြင်းသည်၊ သကလဇမ္ဗုဒီပံ-ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းအလုံးကို၊ ပတ္ထရိ-နှံ့လေ၏။

☰ တသ္မိံကာလေ-ထိုကာလ၌၊ ကာလိင်ရဋ္ဌေ-ကာလိင်ရာဇ်တိုင်း၌၊ ဒုဗ္ဘိက္ခဘယံ-ငတ်မွတ်သောဘေးလည်းကောင်း၊ ဆာတကဘယံ-ဆာလောင်သောဘေးလည်းကောင်း၊ ရောဂဘယံ-အနာဘေးလည်းကောင်း ဣတိ-သို့၊ တိဏိဘယာနိ-သုံးပါးသောဘေးတို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိံသု-ဖြစ်ကုန်၏၊ သကလဇ္ဗုဝါသိနော-အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ ဒန္ဓပုရံ-ဒန္ဓပုရနန်းအိမ်သို့၊ (ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသော နန်းအိမ်သို့လည်းဟု) ဂန္တွာ-သွားလေကုန်၍၊ ရာဇဘဝနဒ္ဒါရေ-မင်းအိမ်တံခါးဝ၌၊ ဌတွာ-ရပ်၍၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ဒေဝ-မိုးကို၊ ဝဿာပေဟိ-ရွာစေလော-ဣတိ-

သို့၊ ဥက္ကဋ္ဌ-ကြေးကြော်သောအသံကို၊ အကံသု-ပြုကုန်၏၊ ရာဇာ-ကာလိင်္ဂရာဇ်မင်းသည်၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတ္ဝာ-ကြားရ၍၊ ကိံကာရ ဏာ-အဘယ်ကြောင့်၊ ဧတေ-ထိုပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ ဝိရဝန္တိတိ-မြည်တမ်းကြကုန်သနည်းဟု၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ အမစ္စာ-အမတ်တို့သည်၊ ရညော-ကာလိင်္ဂရာဇ်မင်းအား၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ-ကြားကုန်၏၊ ရာဇာ-ကာလိင်္ဂရာဇ်မင်းသည်၊ ပေါရာဏကရာဇာနော-ရှေးမင်းကောင်းတို့သည်၊ ဒေဝေ-မိုးသည်၊ အဝဿန္တေ-မရွာသည်ရှိသော်၊ ကိ-အဘယ်သို့၊ ကရောန္တိ-ပြုကြလေကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုလတ်သော်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး-ပေါရာဏကရာဇာနော-ရှေးမင်းတို့သည်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿတုတိ-ရွာစေသတည်းဟု၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတ္ဝာ-ပေး၍၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်သီတင်းကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်၍၊ သမာဒိန္နသီလာ-ဆောက်တည်အပ်သော သီလနှင့်ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သိရိဂုတ္တ-အသရေရှိသော တိုက်သို့၊ ပဝေသေတ္ဝာ-ဝင်၍၊ ဒဗ္ဗသန္ထာရေ-မြက်အခင်းခွ၊ သတ္ထာဟံ-ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး၊ နိပဇ္ဇန္တိ-အိပ်ကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အာရောစေသုံ-ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ရာဇာ-မင်းသည်၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတ္ဝာ-ကြား၍၊ တတ-ထိုရှေးမင်းတို့ ကျင့်သောအတိုင်း၊ အကာသိ-ပြုလေပြီ၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နဝဿတိ-မရွာတကား၊ ကိန္တိ-ဘယ်သို့လျှင်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ကရောမ-ပြုရကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ဣန္ဒပတ္ထနဂရေ-ဣန္ဒပတ္ထနဂိုရ်ပြည်၌၊ ဓနဇ္ဇယသနာမ-ဓနဇ္ဇယအမည်ရှိသော၊ ကုရုရာဇသ-ကုရုမင်း၏၊ မဂ်လဟတ္ထိမှိ-မဂ်လာရှိသော ဆင်ပြောင်ကို၊ အာနိတေ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿိ သတိ-ရွာလတ္တံ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုလတ်သော်၊ ဘော-အိုအချင်းတို့၊ သောရာဇာ-ထိုဓနဇ္ဇယမင်းသည်၊ ဗလဝါ ဟနသမမှော-စစ်သည်ဗိုလ်ပါဆင်သည် မြင်းသည်အား အစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံခဲ့၏၊ ဒုပ္ပသဟော-သူတစ်ပါးတို့အား အောင်နိုင်ခဲ့၏၊ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ အသ-ထိုဓနဇ္ဇယမင်း၏၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ရတနာကို၊

အာနေသဟမ–ငါတို့ဆောင်နိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ တေန–ထိုဓနုဇယမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ–ယုဒ္ဓကိစ္စ–စစ်ထိုးခြင်းကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ သောရာဇာ–ထိုဓနုဇယမင်းသည်၊ဒါနဇ္ဈာသယော–အလှူပေးခြင်း၌အလိုဆန္ဒရှိ၏၊ ဒါနာဘိရတော–အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်၏၊ ယာစိတော–တောင်းအပ်သည်၊ သမနော–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အလက်တသိသံမ္မိ–တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော ဦးခေါင်းကိုလည်း၊ ဆိန္နိတ္တာ–ဖြတ်၍၊ ပသာဒသမ္ပန္နာနိ–ပသာဒနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ အက္ခီနိပိ–မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥဟာဠေတ္တာ–နုတ်၍၊ ဒေယျ–လှူရာ၏၊ သကလရဇ္ဇေမ္မိ–အလုံးစုံသော ပြည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိယျာတေတ္တာ–ဆောင်နှင်း၍၊ ဒဒေယျ–လှူရာ၏၊ ဟတ္ထိမ္မိ–ဆင်၌၊ ဝတ္ထုမ္ဟိ–ဆိုဖွယ်သည်လျှင်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ အဝ့သံ–မချုတ်မယွင်း၊ ယာစိတော–တောင်းအပ်သည်၊ သမာနော–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဒဿတိ–ပေးလတ္တံ့၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ဘော–အိုလူအပေါင်းတို့၊ ကေပန–အဘယ်မည်သောသူတို့သည်၊ နံ–ထိုဓနုဇယမင်းကို၊ယာစိတုံ–တောင်းအံ့သေ၄၊ သမတ္ထာ– စွမ်းနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သော်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဗြာဟ္မဏာ–ဆရာပုဏ္ဏားတို့သည်၊ သမတ္ထာ–စွမ်းကုန်ရာ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ–ကာလိင်္ဂမင်းသည်၊ အဠဗြာဟ္မဏေ–ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပဏ္ဏောသာပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍၊ သက္ကာရ သမ္မာနံ–ဆုလာภ်သပ္ပကာကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ပရိဗ္ဗယံ–မျိုးရိုးကွာကို၊ ဒတ္တွာ–ပေးလို၊ ကပ်၍၊ ဟတ္ထိ–မင်္ဂလာရှိသောဆင်ပြောင်ကို၊ ယာစနတ္ထံ– တောင်းစိမ့်သောဌာ၊ ပေသေသိ–စေလွှတ်လိုက်၏၊ တေ–ထိုရှစ်ယောက် သောပုဏ္ဏားတို့သည်၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံသောခရီး၌၊ ဧကရတ္တိဝါသေန–တညဉ့်သာတည်းနေသဖြင့်၊ ကတိပါဟံ–နှစ်ရက်သုံးရက်၊ တုရိတဂမနံ–အဆောတလျှင်သွားသဖြင့်၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ နဂရဒ္ဒါရေ–မြို့တံခါး၌၊ ဒါနသာလာသု–အလှူတင်းကုတ်တို့၌၊ ဘုဇ္ဇန္တာ–စားကုန်လျက်၊ သရီရံ–ကိုယ်ကို၊

သန္ဓာပေတွာ–ရောင့်ရဲစေ၍၊ ရညော–ဓနဥယမင်း၏၊ ဒါနဂ္ဂံ–အလှူတင်းကုတ်သို့၊ အာဂမနကာလံ–လာအံ့သောကာလကို၊ အာဂမယမာနာ–ငံ့ကုန်လျက်၊ ပါစီနဒ္ဒါရေ–အရှေ့တံခါးဝ၌၊ အဋ္ဌံသု–ရပ်လင့်ကုန်၏။

ဟောဒိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ပါတောဝ–စောစောကလျှင်၊ နာတာနုလိတ္တာ–ရေနံ့သာချိုးပြီးသော်၊ သမ္ဘိလကံဝရပ္ပဋိမဏ္ဍိတော–အလုံးစုံသော တန်ဆာကိုဆင်ယင်ပြီးသော်၊ အလကံတဝရ ဝါရဏခန္ဓကတော–တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသောမြတ်သောဆင်ထက်စီးလျက်၊ မဟာဇနေန–မြတ်သော၊ ရာဇာနုဘာဝေန–မင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့်၊ ဒါနသာလံ–အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေသော်၊ ဩတရိတွာ–ဆင်မှဆင်း၍၊ သတ္တာဟဗုဇနာနံ–ခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်သော လူတို့အား၊ သဟတ္ထေန–မိမိလက်ဖြင့်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတ္တွာ–ပေးလှူ၍၊ ဣမိနာ နိဟာရေန–ဤသို့သောနည်းကိုဆောင်သဖြင့်၊ ဒေဝတာတိ–ပေးကုန်လော့ဟု၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ဟတ္ထိ–မင်္ဂလာရှိသောဆင်ကို၊ အဘိရုဟိတွာ–စီး၍၊ ဒက္ခိဏာဒ္ဒါရံ–တောင်တံခါးသို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ ဗြဟ္မာဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ပါစီနဒ္ဒါရေ–အရှေ့တခါး၌၊ အာရက္ခသ–ဒိုင်းကိုယ်ရံ အစောင့်အရှောက်၏၊ ဗလဝတာယ–အထူးမျှားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ သြကာသံ–တောင်းအံ့သောအခါကို၊ အလဘိတွာ–မရမူ၍၊ ဒက္ခိဏာဒ္ဒါရံ–တောင်တခါးသို့၊ ဂန္တွာ–သွားနှင့်လေကုန်၍၊ ရာဇာနံ–ဓနဥယမင်းကို၊ အာဂစ္ဆန္တံ–လာလတ်သည်ကို၊ ဥလ္လောကယမာနာ–ကြည့်ကုန်လျက်၊ ဒ္ဒါရတော–တောင်တံခါးမှ၊ နာတိဒူရေ–မဝေးလွန်းသော၊ ဥန္နတဋ္ဌာနေ–မြင့်ရာအရပ်၌၊ ဋ္ဌိတာ–ရပ်ကုန်လျက်၊ သမ္ဘတ္တံ–ရောက်သော၊ ရာဇာနံ–ဓနဥယမင်းကို၊ ဟတ္ထေ–လက်တို့ကို၊ ဥက္ခိပေတွာ–ချီ၍၊ မြှောက်၍၊ ဧယာပေသုံ၊ အောင်စေကုန်၏၊ (လှူပေးခြင်းဖြင့် အောင်စေကုန်၏လည်းဟူ၊) ရာဇာ–ဓနဥယမင်းသည်၊ ဝဓိရကုသေန–ဝရဓိန် ချန်းတောင်းဖြင့်၊ ဝါရဏံ–မင်္ဂလာဆင်ကို၊ နိဝတ္တေတွာ–လည်စေ၍၊ တေသံ–ထိုပုဏ္ဏားတို့၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဗောဓိဗြဟ္မာဏာ– အိုဆရာပုဏ္ဏားတို့၊ ကိံ–အဘယ်ကို၊ တုမှေ–သင်ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဣစ္ဆထ–

အလိုရှိကြကုန်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ ဗြဟ္မာဏာ–ပုဏ္ဏား တို့သည်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ကာလိင်ရဋ္ဌ–ကာလိင်ရာဇ် တိုင်းသည်၊ ဒုဗ္ဘဋ္ဌိဘယေနစ–မိုးခေါင်သောဘေးသည်လည်းကောင်း၊ ဥပဒ္ဒုတံ–နှိပ်စက်အပ်၏၊ သောဥပဒ္ဒဝေါ–ထိုဘေးဥပါဒ်သည်၊ တဝ–ရှင်မင်း ကြီး၏၊ ဣမသ္မိံ မဂ်လဟတ္ထိမှိ–ဤမင်္ဂလာရှိသောဆင်မြတ်ကို၊ နိတေ–ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဝုပသမိဿတိ–ငြိမ်းချမ်းပါလတ္တံ့၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ အမှာကံ–ငါတို့အား၊ အဋ္ဌနဝဏ္ဏံ–မျက်စင်းညို အဆင်းနှင့် တူသော၊ ဣမံနာဂံ–ဤ မင်္ဂလာဆင်ကို၊ ဒေဟိ–လှူပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဗြဟ္မာဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အဟံသု–ဆိုကြကုန်၏၊ တမတ္ထံ–ထို အကြောင်းကို၊ ပကာသေန္တော–ထင်ရားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာလိင်ရဋ္ဌဝိသယာ–ပ–အဋ္ဌနသဝုယန္တိ–ကာလိင်ရဋ္ဌဝိသယာ–ပ–အဋ္ဌနသဝုယံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို အာဟ–မိန့်တော်မူ၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ကလိင်ရဋ္ဌဝိသယာ–ကာလိင်ရာဇ်တိုင်းမှ၊ အာဂတာ–လာကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ–အလောင်းတော်ဖြစ်သော ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆုံ–ကပ်လာကုန်၏၊ ဥပဂန္တွာ–ကပ်လာကုန်၍၊ ဓညံ–ဘုန်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဂ်လ သမ္မတံ–မင်္ဂလာဟူ သမုတ်အပ်သော၊ ဟတ္ထိနာဂံ–ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အယာစုံ–တောင်းလာကုန်၏၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဇနပဒေါ–ဇနပုဒ်သည်၊ အဝုဋ္ဌိကော–မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊ ဒုဿ္သိက္ခော–ဆင်းရဲသောထမင်းရှိ၏၊ ဆာတကာ–ငတ်မွတ်ခြင်းသည်၊ မဟာ–များခဲ့၏၊ နိလံ–ညိုသောအဆင်းရှိသော၊ အဋ္ဌနသဝုယံ–အဋ္ဌနအမည်ရှိသော၊ ပဝရံ–မြတ်သော၊ နာဂံ–ဆင်ပြောင်ကို၊ ဒေဟိ–လှူပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ ယာစုံ–တောင်းကြကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ တမတ္ထံ–ကို၊ ပကာသေန္တော–၍၊ သတ္ထာ–သည်၊ ဂါထံ–ကို၊ အာဟ–၏၊ (ဂါထာ၏အနက်ကိုထုတ်၍၊ ယောဇနာ–လိုက်သည်၊ အဌကထာဌ်မှကား၊ တဿ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဝုတ္တောဇေ–ဖွင့်၍ ဆိုအပ်ပြီးသည်သာတည်းဟု

ဆိုထားသည်။)

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တာ–ဘုရားလောင်းသည်၊ ယံယေန ကာရဏေန–အကြင်အကြောင်းဖြင့်၊ မေမယာ–ငါသည်၊ ယာစကာနံ–အလျှောခံပုဏ္ဏားတို့အား၊ မနောရထဝိယာတော–နှလုံး၌ အလိုကို ပင်ပန်းစေအပ်သည်၊ သိယာ–ဖြစ်ညားအုံ့၊ ဧတံ–ဤသို့သောအကြောင်းသည်၊ မေ–ငါအား၊ နပဋိရူပံ–မလျောက်ပတ်လေ၊ မယှဉ္စ–ငါ့အားလည်း၊ သမာဒါနဟေတု–ဆောက်တည်ခြင်းပါရမီကို ဖျက်ဆီးသည်၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဟတ္ထိခန္ဓတော–ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ၊ သြတရိတွာ–ဆင်းသက်ခဲ့၍၊ အနလင်္ကတဒ္ဒာနံ–တန်ဆာမဆင်သောအရပ်သည်၊ သစေအတ္ထိ–အကယ်၍ရှိအုံ့၊ ဟတ္ထိ–ဆင်ကို၊ အလင်္ကရိတွာ–တန်ဆာဆင်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–လှူအုံ့ဟု၊ သမ္ဘတ္တတော–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်လတ်သော်၊ အနလင်္ကတဒ္ဒာနံ–တန်ဆာမဆင်ယင်သောအရပ်ကို၊ အဒိသွာ–မမြင်မူ၍၊ သောဏ္ဍာယစ–နှာမောင်း၌လည်း၊ နံ–ထိုဆင်ရတနာကို၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ ဗြဟ္မဏာနံ–ပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဟတ္ထေသု–လက်တို့၌၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ရတနဘိဂ်ါရေန–ရတနာရွှေကရားဖြင့်၊ ပုပ္ပဂန္ဓဝါသိတံ–ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ပါတေတွာ–ချ၍၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ နမေယာ စကမနုပ္ပတ္တေ–ပ–ဗြဟ္မဏာနံ အဒံဂဇန္တိ– နမေယာစကမနုပ္ပတ္တေ–ပ– ဗြဟ္မဏာနံအဒံဂဇံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၂၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မေ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ယာစကော–အလှူခံ ယာစကာသည်၊ အနုပတ္တေ–ရောက်လာလတ်သော်၊ ပဋိက္ခေပေါ–ပယ်ခြင်းသည်၊ အနုစ္ဆဝေါ–မလျောက်ပတ်၊ မေ–အား၊ သမာဒါနံ–အလှူတော်သည်၊ မာဘိဇ္ဇိ–မပျက်စီးသင့်၊ ဝိပုလံ–ပြန့်ပြောစွာသော၊ ဂဇံ–ရတနာဆင်မြတ်ကို၊ ဒဿာမိတိ–လှူအုံ့ဟု။

၂၄။ နာဂံ–ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ သောဏ္ဍာယ–နှာမောင်း၌၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ ရတနမယေ–ရတနာဖြင့်ပြီးသော၊ ဘိဂ်ါရေ–ရေကရား၌၊

ဇလံ-ရေကို၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ အာကိရိတ္တာ-လောင်း၍၊ ဗြဟ္မဏာနံ-ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဂဇံ- ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အဒံအဒါသိ-လှူလေ၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ယာစကမနုပ္ပတ္တေ-တိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစကာ-အလှူသည်၊ အနုပ္ပတ္တေ-ရောက်လာသော်၊ အနုစ္ဆဝေါတိ-ဟူသည်ကား၊ အနုစ္ဆဝိကော-လျှောက်ပတ်၏၊ ပတိရူပေါ-သင့်တင့်လု၏၊ မာမေဘိဇ္ဇိသမာဒါနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗညုတညာဏတ္ထာယ-သဗ္ဗညုတညာဏ်အလို့ငှာ၊ သဗ္ဗယာစကဿ-ခပ်သိမ်းသောအလှူခံယာစကာအား၊ ဆဗ္ဗံ-အလုံးစုံသော၊ အနဝဇ္ဇံ-အပြစ်မရှိသော၊ ဣဿရိယံ-လိုဖွယ်ကိစ္စကို၊ ဒဒန္တော-ပေးလှူစွန့်ကြဲလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒါနပါရမိ-ဒါနပါရမီကို၊ ပူရေဿာမိ-ဖြည့်အံ့၊ မယံ-ငါ့အား၊ သမာဒါနံ-ဆောက်တည်အပ်သော၊ ယံ-အကြင်အဓိဋ္ဌာန်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တံ-ထိုဆောက်တည်အပ်သောအဓိဋ္ဌာန်သည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ မာဘိဇ္ဇိ-မပျက်စေလင့်၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒဿာမိ ဝိပုလံဂဇန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မဟန္တံ-မြတ်စွာထသော်၊ ဣမံမဂ်လဟတ္ထိ-ဤမဂ်လာရှိသော ဆင်ပြောင်ကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-လှူအံ့၊ အဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဒါသိ-ပေးလှူ၏။

၂၅။ တသ္မိဟတ္ထိမှိ-ထိုဆင်ကို၊ ဒိန္နေ-ပေးလှူအပ်သည်ရှိသော်၊ အမစ္စာ-အမတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဧတံ-ဤစကားကို၊ အဝေါစုံ-ဆိုကြကုန်၏၊ မဟာရာဇ-ပြည်ကြီးရှင်မင်းမြတ်၊ ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်၊ မဂ်လဟတ္ထိ-မဂ်လာရှိသော ဆင်ရတနာကို၊ ဒဒတ္ထ-ပေးလှူဘိသနည်း၊ အတ္ထိနနု-ရှိသင့်ပါသည်မဟုတ်လော၊ အညော-တစ်ပါးသော၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ပြောင်ကို၊ ဒါတဗ္ဗံနနု-ပေးပါအပ်သည်မဟုတ်လော၊ ရညာနာမ-မင်းမည်သည်ကား၊ ဧဝရူပေါ-ဤသို့ သဘောရှိသော၊ မဂ်လဟတ္ထိ-မဂ်လာဆင်ကို၊ သြပဝယော-အမြဲသိုထားအပ်၏၊ ဣဿရိယဋ္ဌ-အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အာကခ်ိန္ဒေန-အလိုရှိသောမင်းသည်၊ အညော-တစ်ပါးသော၊ ဟတ္ထိ-ဆင်ကို၊ ဒါတဗ္ဗော-ပေးအပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ အဝေါစုံ-ဆိုကြကုန်၏၊ မဟာသတ္တာ-ဘုရား

လောင်းသည်၊ ယာစကာ–အလှူခံယာစကတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယံ–အကြင်လိုဖွယ်ကိစ္စကို၊ ယာစန္တိ–တောင်းလာကုန်၏၊ တဒေဝ–ထိုအလိုကို သာလျှင်၊ မယာ–ငါသည်၊ ဒါတဗ္ဗံ–ပေးအပ်၏၊ မံ–ငါ၏၊ ရဋ္ဌံ–ပြည်ကို၊ သစေပနယာစေယျုံ–အကယ်၍တည်းထောင်းလာကုန်အံ့၊ တေသံ–ထိုအလှူခံယာစကာတို့အား၊ ရဋ္ဌမ္ပိ–ပြည်ကိုလည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒေယျံ–ပေးရာ၏၊ မယှံ–ငါသည်၊ ရဋ္ဌတောပိ–ပြည်ထက်လည်းကောင်း၊ ဓီဝိတတောပိ–အသက်ထက်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏမေဝ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုသာလျှင်၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ပိယတရံ–အထူးသဖြင့်ချစ်အပ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တံဟတ္ထိ–ထိုဆင်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တသ္မာဂေပဒိန္နမ္ပိအာဒိ–တသ္မာ ဂေပဒိန္နမ္ပိ အစရှိသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တတ္ထတာသု ဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ တသ္မာတိ တသ္မာတေန–ထိုဓနဥယမင်းသည်၊ နာဂေ–ဆင်ပြောင်နာဂဖြစ်သော၊ ဟတ္ထိမ္ပိ–ဆင်ရတနာကို၊ ဒိန္နေ–ပေးလှူအပ်ပြီးသော်။

၂၆။ မဂ်လသမ္မန္ဓန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ‘မဂ်လဂုဏောဟိ–အပြစ်မရှိသောဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့်၊ သမန္နာဂတံ–ပြည့်စုံသော၊ သဂ်ါမဝိဇယုတ္တမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သဂ်ါမဝိဇယာ–စစ်မြေပြင်၌လည်းအောင်တတ်သော၊ ဥတ္တမဋ္ဌ–မြတ်လည်းမြတ်ထသော၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ သဂ်ါမဝိဇယေ–စစ်အောင်ရာအရပ်၌၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သော၊ ပဓာနံ–အရာရှိသော၊ ပဝရံ–အပြားအားဖြင့်မြတ်သော၊ နာဂံ–ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ ကိန္တေရဋ္ဌ–ကရိသတိတိ–ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံနာဂေ–ထိုဆင်ပြောင်ရတနာသည်၊ အပဂတေ–အရပ်တစ်ပါးသို့၊ ရောက်လေခဲ့သော်၊ တဝ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ ရဋ္ဌ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကိံကရိသတိ–အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ ရဋ္ဌကိစ္စ–မင်း၏ကိစ္စသည်၊ နကရိသတိ–မပြုလတ္တံ့၊ ရဋ္ဌမ္ပိ–မင်း၏အဖြစ်သည်လည်း၊ အပဂတမေဝ–ကင်းသည်သာလျှင်တည်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။

၂၇။ ရဇ္ဇမ္မိမေဒဒေသဗ္ဗန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တိရစ္ဆာနဂတော–တိရစ္ဆာန်အမျိုးဖြစ်သော၊ နာဂေါ–ဆင်ပြောင်သည်၊ တိဋ္ဌတု–တံ့ည်စေဦး၊ မေ–ငါ၏၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဣဒံကုရုရဋ္ဌမ္မိ–ဤကုရုတိုင်းကိုလျှင်လည်း၊ ယာစကာနံ–အလျှောခံယာစကာတို့အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒေယျံ–လျှောရာ၏၊ သရီရံဒဇ္ဇမတ္တာနောတိ–ဟူသည်ကား၊ ရဇ္ဇေပိဝါ–မင်း၏ အဖြစ်ဌာ်လည်း၊ ကိံဝတ္တာဗ္ဗံ–အဘယ်ဆိုအပ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိလေအုံ့နည်း၊ အတ္တာနော–မိမိ၏၊ သရီရမ္မိ–ကိုယ်ကိုလျက်လည်း၊ ယာစကာနံ–အလျှောခံယာစကာတို့အား၊ ဒဒေယျံ–ပေးလျှောချင်ပါ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ သဗ္ဗော–အလုံးစုံသော၊ အမ္ဗတ္ထိကဗာဟိရော–အတွင်းအပဖြစ်သော၊ ပရိဂ္ဂဟော–သိမ်းဆည်းအပ်သောဥစ္စာကို၊ မယာ–ငါသည်၊ လောကဟိ တတ္ထမေဝ–လူတို့၏အကျိုးစီးပွားအလို့ငါသာလျှင်၊ ပရိစ္စတ္တော–ပေးလျှောစွန့်ကြဲအပ်၏၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ မယံမယာ–ငါသည်၊ သဗ္ဗညုတံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ ပိယံ–ချစ်အပ်၏၊ သဗ္ဗညုတာစ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ဒါနပါရမိ–ဒါနပါရမီကို၊ အာဒိံကတွာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗပါရမိယော–အလုံးစုံသောပါရမီတို့ကို၊ အပူရေန္တေန–မဖြည့်ဆည်းသဖြင့်၊ လဒ္ဓုံ–ရခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်ကောင်းရာ၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ နာဂံ–ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အဒါသိ–လျှောလေ၏။ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။

ဒေဝမ္မိ–ဤသို့လည်း၊ တသ္မိံနာဂေ–ထိုအဋ္ဌနအမည်ရှိသော ဆင်ပြောင်ရတနာကို၊ အာနီတေ–ဆောင်ခဲ့အပ်သည်ရှိသော်၊ ကာလိင်ရဋ္ဌေ–ကာလိင်ရာဇ်တိုင်းဌ၊ ဒေဝေါ–မိုးသည်၊ နဝဿတေဝ–မရွာသည်သာတည်း၊ ကာလိင်ရာဇာ–ကာလိင်ရာဇ်မင်းသည်၊ ဣဒါနိပိ–ဤအခါ၌လည်း၊ ဒေဝေါ–မိုးသည်၊ နဝဿတိ–မရွာတကား၊ ကိံနုခေါကာရဏာ၊ အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း။ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးမြန်းပြီးလတ်သော်၊ မဟာရာဇေ–မင်းမြတ်၊ ကုရုရာဇာ–ကုရုရဇ်မင်းသည်၊ ဂရုဓမ္မေ–ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ ရက္ခတိ–စောင့်ရှောက်လေသေး၏။ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တဿ–ထိုကုရုရဇ်မင်း၏၊ ရဋ္ဌေ–တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ အန္ဓဗ္ဗမာသံ–လခွဲတစ်

ကြိမ်၊ အနုဒသာဟ-ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ ဝဿတီ-ရွာ၏ ဒေသသောအာနုဘာဝေါ-ထိုသို့သော အာနုဘော်သည်၊ ရညော-ဂုရုရစ်မင်း၏၊ ဂုဏာနုဘာဝေါ-ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တည်း၊ ဣမသ္မိ တိရစ္ဆာနဂတသ-ဤတိရစ္ဆာန်၏အမျိုးဖြစ်သော ဆင်ပြောင်၏။ အာနုဘာဝေါ-အာနုဘော်သည်၊ နု-မဟုတ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဟေတု-သိ၍၊ မယမ္ပိ-ငါတို့သည်လည်း၊ ဂရုဓမ္မေ-ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ ရက္ခိဿာမိ-စောင့်ပါဂုန်အံ့၊ တုမှေ-သင်အမတ်တို့သည်၊ ဂစ္ဆထ-သွားကြလေကုန်၊ ဓနုဗ္ဗေဒကောရုဗျသ-ဓနုဗ္ဗေဒကောရုဗျမင်း၏၊ သန္တိကေ-အထံ၌၊ တေ-ထိုဂရုဓမ္မတို့ကို၊ သုဝဏ္ဏပတ္တေ-ရွှေပေ၌၊လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ အာနေထ-ဆောင်ခဲ့ကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊ ပေသေသိ၊ စေလွှတ်လိုက်၏။ ပဗ္ဗသီလာနံ-ပဗ္ဗသီလတို့ကို၊ ဂရုဓမ္မာတိ-ဂရုဓမ္မတရားတို့ဟူ၍၊ ဝုစ္စန္တိ-ဆိုအပ်ကုန် ၏၊ တာနိ-ထိုပဗ္ဗသီလတို့ကို၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သုပရိသုဒ္ဓါနိ-ကောင်းစွာစင်ကြယ်သည်တို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ရက္ခတိယထာဝ-စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လျှင် ဒေဝတထာ-ထို့အတူ၊ အသ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မာတာစ-အမိသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-၏၊ အဂ္ဂမဟေသီစ-မိဖုရားကြီးသည်လည်း၊ တာနိ-ထိုပဗ္ဗဇ်သီလတည်းဟူသော ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏။ ကဏ္ဍိဒ္ဓ ဘာတာ၊ ညီဖြစ်သော ဥပရာဇာစ-အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ ပုံရောဟိတော-ပရောဟိတ်ဖြစ်သော ဗြာဟ္မဏောစ-ပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏ရဇ္ဇုဂ္ဂါဟကော-လယ်ခွဲ ကြိုးတန်းချသော၊ အမစ္စောစ-အမတ်သည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ သာရထိစ-ရထားထိန်းသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ သေဋ္ဌိစ-သူဌေးသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ ဒေါနမာပကော-တည်စားသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ ဒေါဝါရိကော-တံခါးစောင့်သည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ နာဂရသောဘိနီ-မြို့ကို ; တင့်တယ်စေတတ်သော၊ ဝဏ္ဏဒါသီစ-ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း၊ ရက္ခတိ-စောင့်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊

ရာဇမာတာ–ပ–ဂရုဓမ္မေ ပတိဋ္ဌိ တာတိ ဂါထံ–ရာဇာမာတာ–ပ–ဂရုဓမ္မေ ပတိဋ္ဌိတာ–ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရာဇာစ–ခေတ္တဃမင်းလည်းကောင်း၊ မာတာစ–မင်း၏အမိလည်းကောင်း၊ မဟေသိစ–မိဖုရားကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ဥပရာဇာစ–အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတောစ–ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်းကောင်း၊ ရဋ္ဌဂ္ဂါဟောစ–လယ်ခွ ကြိုးတန်းသောအမတ်လည်းကောင်း၊ သာရထိစ–ရထားထိန်းလည်းကောင်း၊ သေဋ္ဌိစ–သူဌေးလည်းကောင်း၊ ဒေါနောစ–တည်စားလည်းကောင်း၊ ဒေါဝါရိကောစ–တံခါးစောင့်လည်းကောင်း၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဂဏိ ကာစ–ပြည့်တန်ဆာမလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဧကာဒသ–တစ်ကျိပ်တစ်ယောက်ကုန်သော၊ တေ–ထိုသူတို့သည်၊ ဂရုဓမ္မေ–ပဋ္ဌာန်သီလတည်းဟူသော ဂရုဓမ္မတရား၌၊ ပတိဋ္ဌိတာ–တည်ကြကုန်၏။ (ထိုတစ်ကျိပ်တစ်ယောက်သော သူတို့အား၊ ဂုရုဓမ္မတည်းဟူသော ပဋ္ဌာန်သီလ၌၊ ကုက္ကုစ္စ–ရှိကြောင်းအကျယ်ကို အလိုရှိသော် နိပါတ်ဇာတ်၌လာ၏။ ထိုနိပါတ်ဇာတ်မှ ယူလေအပ်သည်၊ စရိယာပိဋကတ္ထကထာ၌ကား၊ အရိပ်အမြွက်သာ ပြတော်မူအပ်သည်။)

တေအမစ္စာ–ထိုအမတ်တို့သည်၊ ဟောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတ္တာ–ချဉ်းကပ်၍၊ ဝန္ဒိတ္တာ–ရှိခိုး၍၊ တမတ္တံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ–ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မယုံ–ငါ့အား၊ ဂရုဓမ္မေ–ဂရုဓမ္မတရား၌၊ ကုက္ကုစ္စံ–ကုက္ကုစ္စသည်၊ အတ္ထိ–ရှိခဲ့၏။ မေ–ငါ၏။ မာတာပန–မိခင်သည်မူကား၊ သုရကွီတံ–ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို၊ ရက္ခတိ–စောင့်ရှောက်ပေ၏၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ တဿ–ထိုမယ်တော်မိဖုရား၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ ဂဏှထ–ယူလေကုန်လော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုလေသော်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ကုက္ကုစ္စံနာမ–ကုက္ကုစ္စလက္ခဏာမည်သည်ကို၊ ဒေဟိ–ပေးတော်မူပါဦးလော့၊ သိက္ခာကာမဿ–သိက္ခာပုဒ်ကိုအလိုရှိသောသူအား၊ သလ္လေခ ဝုတ္တိနော–ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်၊ ဟောတိ–

ဖြစ်စကောင်း၏၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့အား၊ ကုက္ကုစ္စံ-ကုက္ကုစ္စကို၊ ဒေထ-ပေးတော်မူပါဦးလော့၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ယာစိတော-တောင်းပန်အပ်သော မင်းသည်၊ ပါဏော-သတ္တဝါကို၊ နဟန္တဗ္ဗော-မသတ်အပ်၊ အဒိန္နံ-အရှင်မပေးသော သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို၊ နာဒါတဗ္ဗံ-မယူအပ်၊ ကာမေသု-ကာမဂုဏ်တို့၌၊ မိစ္ဆာစာရာ-မှားသောအကျင့်ကို၊ နစရိတဗ္ဗာ-မကျင့်အပ်၊ မုသာ-မဟုတ်မမှန်သောစကားကို၊ နဘဏိတဗ္ဗံ-မဆိုအပ်၊ မဇ္ဇံ-သေအရက်ကို၊ နပါတဗ္ဗံ-မသောက်အပ်၊ ဣတိ-သို့၊ တံ-ထိုပဋိဂ္ဂဏ်သီလကို၊ သုဝဏ္ဏပတ္တေ-ရွှေပြားခွံ၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ ဒဝံ-ဤသို့၊ သန္ဓေပိ-ဖြစ်ဟော်လည်း၊ မာတု-မိခင်မယ်တော်၏၊ သန္ဓိကေ-အထံ၌၊ တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ဂဏှထ-ယူလေကုန်လော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဒုတာ-တမန်တို့သည်၊ ရာဇာနံ-မနုဿယမင်းကို၊ ဝန္ဒိတွာ-ရှိခိုးပြီး၍၊ တဿာ-ထိုမယ်တော်မိဖုရား၏၊ သန္ဓိကံ-အထံတော်သို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ ဒေဝိ-ရှင်မိဖုရား၊ တုမှေ-သင်မတို့သည်၊ ဂရုဓမ္မံ-ဂရုဓမ္မတရားကို၊ ရက္ခတိကိရ-စောင့်ရှောက်တော်မူကုန်သတတ်၊ တံ-ထိုဂရုဓမ္မတရားကို၊ နော-အကျွန်ုပ်တို့အား၊ ဒေထာတိ-ပေးတော်မူပါကုန်လောဟု၊ ဝဒိသု-ဆိုကြကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ မာတာပိ-အမိ သည်လည်း၊ တဿေဝ-ထို့အတူလျှင်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ကုက္ကုစ္စဿ-ကုက္ကုစ္စ၏၊ အတ္ထိဘာဝံ-ရှိသောအဖြစ်ကို၊ ဝတ္တွာဝ-ပြောဆိုသော်လျှင်၊ တေဟိ-ထိုအမတ်တို့သည် ယာစိတာ-တောင်းပန်အပ်သော၊ ဒေဝိ-မိဖုရားသည်၊ အဒါသိ-ပေးလေ၏၊ တတော-ထို့အတူ မဟေသိ အာဒယောပိ-မိဖုရားကြီးအစရှိသောသူတို့သည်၊ ဝဒိသု-ဆိုကြကုန်၏၊ တေ-ထိုစေအပ်သောတမန်တို့သည်၊ သဗ္ဗေသံ-ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့၏၊ သန္ဓိကေ-အထံ၌၊ သုဝဏ္ဏပဋ္ဋေ-ရွှေပြားခွံ၊ ဂရုဓမ္မေ-ဂရုဓမ္မတရားတို့ကို၊ လိခါပေတွာ-ရေးစေ၍၊ ဒန္တပုရံ-ဒန္တပုရနန်းသို့၊ ဂန္တွာ-ရောက်လေကုန် သော်၊ ကာလိင်ရညော-ကာလိင်ရာဇ်မင်းအား၊ ဒတ္တွာ-ပေး၍၊ တံပဝတ္တိံ-ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ-ကြားကုန်၏၊ သောပိရာဇာ-ထိုကာလိင်ရဇ်မင်းသည်လည်း၊ တသ္မိံဓမ္မေ-ထိုဂရုဓမ္မ၌၊

ဝတ္တမာနော–ကျင့်လျက်၊ ပဠုသီလာနိ–ပဠုသီလတို့ကို၊ ပူရေသိ–ဖြည့်၏၊ တတော–ထိုပဠုသီလကို စောင့်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ သကလေ–အလုံးစုံသော၊ ကလိဂ်ရဋ္ဌေ–ကလိဂ်တိုင်းဌ၌၊ ဒေဝေါ–မိုးသည်၊ ဝဿိ–ရွာ၏၊ တိဏာဘယာနိ–သုံးပါးသောဘေးတို့သည်၊ ဥပသန္တာနိ–ငြိမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ရဋ္ဌံ–တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ ခေမံ–ဘေးမရှိသည်ဖြစ်၍၊ သုဘိက္ခံ–ဝပြောသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဟောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ယာဝဇီဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ ဒါနာဒီနိ–အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ သပရိသော–ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ သဂ္ဂပူရံ–နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ–ပြည့်စေ၏၊ တဒါ–ထိုခနဠုယမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဂဏိကာဒယော–ပြည့်တန်ဆာမိန်းမ အစရှိသောသူတို့သည်၊ ဥပလဝဏ္ဏာဒယော–ဥပလဝဏ်ရဟန္တာမ အစရှိသည်တို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ (ဟိသဒ္ဒါကား တပ္ပါကင်္ဍိ ကရဏနိပါတ်ပုဒ်ဟုကြံလေ။) ဂဏိကာဥပ္ပလဝဏ္ဏာ–ပ–ဧဝံဓာရေထဇာ တကန္တိ–ဂဏိကာဥပ္ပလဝဏ္ဏာ–ပ–ဧဝံဓာရေထဇာတကံ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ တဒါ–ထိုခနဠုယမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဂဏိကာ–ပြည့်တန်ဆာသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ–ဥပ္ပလဝဏ်ရဟန္တာမသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဒေါဝါရိကော–တံခါးစောင့်သည်၊ ပုဏ္ဏော–ပုဏ္ဏမထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ရဇ္ဇုဂါဟော–လယ်ဌကြိုးတန်းချသော အမတ်သည်၊ ကစ္စာနော–ကစ္စည်းမထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဒေါဏမာပကော–တည်စားသည်၊ မောဂ္ဂလ္လာနော–မောဂ္ဂလ္လာန်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၊ သေဋ္ဌိ–သူဌေးသည်၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သာရထိ–ရထားထိမ်းသည်၊ အနုရုဒ္ဓေါ–အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ကဿပေါ–ကဿပအမည်ရှိသော၊ ထေရော–မထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဥပရာဇာ–အိမ်ရှေမင်းသည်၊ နန္ဒပဏ္ဍိတော–နန္ဒမည်သောပညာရှိသည်၊ အဟောသိ–

ဖြစ်လာ၏၊ မဟောသီ–မိဖုရားသည်၊ ရာဟုလမာတာ–ရာဟုလအမိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဧနေတ္တိကာ–မိခင်သည်၊ မာယာ–မာယာ အမည်ရှိသော၊ ဒေဝီ–မိဖုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ကုရုရာဇာ–ကုရုရင်္ဘုရင်ကို အစိုးရသောဓနဉ္ဇယမင်းသည်၊ လောကနာထော–လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဗါဟုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဒေဝ–ဤသို့၊ ဇာတက–ဇာတ်တော်ကို၊ ဓာရေထ–ဆောင်လေကုန်လော၊ ဣဒါနိပိ–ဤဇာတ်ခ္ခဏလည်း၊ နေက္ခမ္မပါရမိ ဒယော–နေက္ခမ္မပါရမီအစရှိကုန်သော၊ သေသဓမ္မာစ–ကြွင်းသော ပါရမီတရားတို့ကို လည်း၊ ဝုတ္တာနယေနေဝ–ဆိုအပ်ပြီး သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ဆောင်အပ်ကုန်၏၊

ဘတိယ–သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ ကုရုရာဇစရိယ–ကုရုရင်္ဘုရင်မင်း၏၊
စရိယာ–ပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၄။ မဟာသုဒဿနစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၈။ စတုတ္ထေ–လေးကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ ကုသာဟိမှိနဂရေ တိ–ဟူသည်ကား၊ ကုသာဝတီနာမကေ–ကုသာဝတီမည်ရှိသော၊ ယသ္မိံနဂရေ–အကြင်မြို့ဖြစ်သော၊ ဌာနေ–အရပ်၌၊ ဧတရဟိ–ယခုအခါ၌၊ ကုသိနာရာယံကုသိနာရုံ၌၊ နိဝိဋ္ဌာ–အကျုံးဝင်ခြင်း၊ မဟာပတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ခတ္တိယော–မင်းမျိုးတည်း။ အဟံ–ငါသည်၊ နာမေန–အမည်ကဖြင့်၊ သုဒဿနောနာမ–သုဒဿနအမည်ရှိ၏၊ စက္ကဝတ္တိတိ ပဒဿ–စက္ကဝတ္တိဟူသောပုဒ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ယောရာဇာ–အကြင်မင်းသည်၊ စက္ကရတနံ–စက္ကြာရတနာကို၊ ဝတ္တေတိ–ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ သောရာဇာ–ထိုမင်းသည်၊ စက္ကဝတ္တိ–စက္ကဝတ္တိမည်၏၊(ဤကား–ဟေတုကတ္တုသာဓန–) ဝါ–တစ်နည်းကား၊ ယောရာဇာ–သည်၊ စတူဟိ–လေးပါးကုန်သော၊ သမ္မတ္တိစက္ကေဟိ–သမ္မတ္တိစက်တို့ဖြင့်၊ ဝတ္တတိ–ကျင့်တတ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ သောရာဇာ–သည်၊ စက္ကဝတ္တိ–မည်၏၊ (ဤဝစနတ္ထကား၊–ကတ္တုသာဓန–) ယောရာဇာ–သည်၊ တေဟိ–ထိုလေးပါးသော၊ သမ္မတ္တိစက်တို့ဖြင့်၊ ပရံ–သူတစ်ပါးကို၊ ဝတ္တေတိ –ကျင့်စေတတ်၏။ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ သောရာဇာ–ထိုမင်းသည်၊ စက္ကဝတ္တိ–မည်၏။ (ဤလည်းဟေတုကတ္တု သာဓန–) ဧတသ္မိံ–ထိုမင်း၌၊ ပရဟိတာယ–သူတစ်ပါး၏အကျိုးငှာလည်း၊ ဣရိယာ

ပထစ်ကွာနံ-ကွရိယာပုဒ်တည်းဟူသော စက်တို့၏၊ ဝတ္ထော-ကျင့်ဝတ်တရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ကွတိပိ-ထို့ကြောင့်လည်း၊ သောရာဇ-သည်၊ စက္ကဝတ္တိ-မည်၏။ (ဤကားအသတ္ထိတဒ္ဓိတ်ဝိဂြိုဟ် လက္ခဏာကို ပြသည်။) ဘိန္နာဓိကရဏသတ္တမီဗဟုဗ္ဗီဟိသမာသ်-ကြဲသော်လည်းသင့်၏။) အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ ဃောရာဇ-သည်၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊ အစ္ဆရိယဓမ္မေဟိစ-အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော တရားတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊ သင်္ဂဟဝတ္ထူ ဟိစ-သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတေန-ပြည့်စုံသဖြင့်၊ ပရေဟိ-သူတစ်ပါးတို့သည်၊ အနဘိဘဝနီယသ-မနှိပ်စက်နိုင်သော၊ အနတိက္ကမနီယသ-မလွန်ကြူးနိုင်သော၊ အာဏာသဒ်ါတသ-အာဏာဟုဆိုအပ်သော၊ စက္ကသ-စက်၏၊ ဝတ္ထော-ဖြစ်ခြင်းသည်၊ စေသို့-ထိုမင်း၌၊ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ကွတိပိ-ထို့ကြောင့်လည်း၊ သောရာဇ-သည်၊ စက္ကဝတ္တိ-စက္ကဝတ္တိမည်၏။ (ဤဝစနတ္ထ၌ စက္ကံသဒ္ဒါအာဏာကိုယောယူ
ကြ
ပ
ရ
ကြ
ပ
ရ
ကြ
ပ
ရ

သော၊ အရညဝါသံ–တောကျောင်းဆောက်တည်လျှက်၊ ဝသန္တံ–နေသော၊ ထေရံ–မထေရ်ကို၊ (ဒိသွာဒ္ဒါအဝုတ္တကံစပ်လေ၊) အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကမ္မေန–အမှုဖြင့်၊ အရညံ–တောသို့၊ ပဝိဋ္ဌော–ဝင်သည်ရှိသော်၊ ရက္ခမူလေ–သစ်ပင်ရင်းခံ၌၊ နိသိန္နံ–နေသည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊ ဣမဂ–ဤတောအရပ်၌၊ မယာ–ငါသည်၊ အယျသ–အရှင်၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှါ၊ ပဏ္ဏသာလံ–သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှါ၊ ဝန္ဒတိတိ–သင့်မြတ်၏ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကမ္မံ–ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ဒဗ္ဗသမ္ဘာရံ–အဆောက်အဦးကို၊ ဆိန္ဒိတွာ–ဖြတ်၍၊ နိဝါသနယောဂ္ဂံ–နေရာနှင့်ယှဉ်သော–ပဏ္ဏသာလံ–ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဒ္ဝါရံ–တံခါးကို၊ ယောဇေတွာ–ယှဉ်၍၊ ကဋ္ဌတရံ–ပျဉ်အခင်းကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ အယျော–အရှင်ကောင်းသည်၊ ပရိဘောဂံ–သုံးဆောင်နေခြင်းကို၊ ကရိသတိ နု ခေါ–ပြုတော်မူပါလတ္တံ့လော၊ နနု ခေါ ကရိသတိ–မပြုလတ္တံ့လော၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဧကမန္တေ–တင့်အပ်သောအရပ်၌၊ နိသီဒိ–နေ၏။ ထေရော–မထေရ်သည်၊ အန္တောဂါမတော–ဆွမ်းခံရာမှ၊ အာဂန္တွာ–လာ၍၊ ပဏ္ဏသာလံ–ကျောင်းသစ်မ်းသို့၊ ပဝိသေတွာ–ဝင်၍၊ ကဋ္ဌတ္ထကော–ပျဉ်အခင်း၌၊ နိသီဒိ–နေ၏။ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ နံ–ထိုမထေရ်သို့ဥပသက်မိတွာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ဘန္တေ–အရှင်ဘုရား၊ ပဏ္ဏသာလာ–ကျောင်းသစ်မ်းသည်၊ ဖာသုကာ–ချမ်းသာပါ၏လော၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏။ ဘဒ္ဒမုခ–ရွှင်သောမျက်နှာရှိသော ဒါယကာ–ပဗ္ဗဇိတသ–ရဟန်းအား၊ ဖာသုကာ–ချမ်းသာပေ၏။ သာရဗ္ဘာ–လျှောက်ပတ်ပေ၏။ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘန္တေ–အရှင်ဘုရား၊ ဣမ–ဤကျောင်း၌၊ ဝသိသထ–သီတင်းသုံးနေတော်မူကုန်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သော်၊ ဥပါသက–ဒါယကာ၊ အာမ–ဩကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သော်၊ သော–ထိုဒါယကာသည်၊ အဓိဝါသနာကာရေနေဝ–သည်းခံသောအခြင်းအားဖြင့်လျှင်၊ ဝဿိသတိတိ–သီတင်းသုံးလတ္တံ့ဟု၊ ဥတွာ–

သိ၍၊ နိဗဒ္ဓ-မပြတ်၊ အယျေန-အရှင်ကောင်းသည်၊ မယှံ-ငါ၏။ ယရဒ္ဓါရံ-အိမ်တံခါးဝသို့၊ အာဂန္တွေ-လာတော်မူရာ၏။ ဣတိ-သို့၊ ပဋိဇာနာပေတွာ-တဖန်ဖိတ်ပြန်၍၊ (သိစေ၍လည်းဟူ၊) နိစ္စံ-အမြဲ၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ယရေယေဝ-အိမ်ဌသာလျှင်၊ ဘတ္တဝိဿဂ္ဂံ-ဆွမ်းကျွေးခြင်းကို၊ ကာရာပေသိ-ပြုစေ၏။ သော-ထိုဒါယကာသည်၊ ပဏ္ဏာသာလာယံ-ကျောင်းသစ်မ်းဌ၊ ကဋ္ဌသာရကံ-သင်ဖြူးကို၊ ပတ္ထရိတ္ဝာ-ခင်း၍၊ မဏ္ဍပိဋ္ဌံ-ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို၊ ပညာပေသိ-ခင်း၏၊ အပသေနဖလကံပိ-တကဲပျဉ်ကိုလည်းနိုက်ဌပိ-ထား၏။ ပါဒကဋ္ဌလိကံ-ခြေပွတ်အိုးခြမ်းကိုလည်း၊ ထပေသိ-ထား၏။ ပေါက္ခရဏီ-လေးထောင့်ကန်ကို၊ ခဏိ-ထူး၏။ စင်္ကမံ-စင်္ကြံကို၊ ကတ္ဝာ-ပြု၍၊ဝါလုကံ-သဲကို၊ သြကိရိ-ကြဲ၏၊ ပရိဿယဝိနောဒနတ္ထံ-ဘေးရန်ကို ဖြောက်အံ့သောငှါ၊ ပဏ္ဏာသာလံ-ကျောင်းသစ်မ်းကို ကဏ္ဏကဝတိယာ-ဆူးစောင်ရန်းဖြင့်၊ ပရိက္ခိပိ-ဝန်းရံ၏၊ တထာ-ထိုမှတစ်ပါး၊ ပေါက္ခရဏိ စင်္ကမဏ-ရေကန်စင်္ကြံအရပ်ကိုလည်း၊ ဝတိယာ-စောင်ရန်းဖြင့်၊ ပရိက္ခိပိ-ဝန်းရံ၏။ အနေ္တာဝတိပရိယန္တေ-စောင်ရန်း၏အတွင်းအဆုံးဌ၊ တာလပန္တိယော-ထန်းပင်အစဉ်တို့ကို၊ ရောပေသိ-စိုက်ပျိုး၏၊ဧဝမာ ဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ အာဝါသံ-ကျောင်းကို၊ နိဋ္ဌပေတွာ-ပြီးစေ၍၊ ထေရဿ-မထေရ်အား၊ တိစီဝရံ-သင်္ဃာန်းသုံးထည်ကို အာဒိံကတ္ဝာ-အစပြု၍၊ သဗ္ဗံအလုံးစုံသော၊ သမဏ ပရိက္ခာရံ-ရဟန်းပရိက္ခရာကို၊ အဒါသိ-လှူ၏။ ဟိ-ထိုစကားကို အကျယ်ပြအံ့၊ တဒါ-ထိုအခါဌ၊ ဇောဓိသတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ထေရဿ-မထေရ်အား၊ တိစီဝရ ပိဏ္ဍပါတပတ္တထာလကပရိဿာဝန ဓမ္မကရဏပရိဘောဂဘာဇနဆတ္တ ပါဟနဥဒကတုမ္ဗသူစိကတ္တရယဌိ-အာရကဏ္ဍက ပိပ္ပလိနခစ္ဆေဒနပဒီပေယျာဒိ-သင်္ဃာန်းသုံးထည်၊ ဆွမ်းသပိတ်ခွက်၊ ရေစစ်၊ ခရိုင်၊ သုံးဆောင်ရန် အိုး၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ရေဘူး၊ အပ်၊ တောင်ဝှေး၊ ပေထိုးခါး၊ လက်သည်းလှီးမါးငယ်၊ ဆီမီး အစရှိသော၊ ပဗ္ဗဇိတာနံ-ရဟန်းတို့အား၊ ပရိဘောဂဇာတံ-သုံးဆောင်အပ်သောသဘောကို၊ အဒိန္နံနာမ-မလှူသော

မည်သည်၊ နာဟောတိ–မဖြစ်၊ ဃော–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ပဠဿိလာ နိ–ပဠဿိလတို့ကို၊ ရက္ခန္တော–စောင့်လျက်၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ဆောက် တည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တော–ပြုလျက်၊ ယာဝဇီဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ ထေရံ–မထေရ်ကို၊ ဥပဋ္ဌဟိ–လုပ်ကျွေးမွေး၏။ ထေရော–မထေရ်သည်၊ တတ္ထေဝ–ထိုတောအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသန္တော–နေလျက်၊ အရဟတ္တံ– ရဟန္တာ၏အဖြစ်သို့၊ ပတ္တော–ရောက်၍၊ ပရိနိဗ္ဗာယိ–ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။ ၂၉။ ဗောဓိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ယာဝတာယုကံ– အသက်ထက်ဆုံး၊ ပုညံ–ကောင်းမှုကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဒေဝလောကေ– နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တေတ္တာ–ဖြစ်လေ၍၊ တတော–ထိုနတ်ပြည်မှ၊ စုတော–စုတေလျက်၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ အာဂန္တွန္တော–ရောက် လာသည်ရှိသော်၊ ကုသာဝတိယာ–ကုသာဝတီအမည်ရှိသော၊ ရာဇဓာ နိယာ–မင်းနေပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မဟာသုဒဿနောနာမ– မဟာသုဒဿနအမည်ရှိသော၊ စက္ကဝတ္တိရာဇာ–စကြဝတေးမင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။ တဿ–ထိုသုဒဿနစကြာမင်း၏။ ဣဿရိယာ နုဘာဝေါ–အစိုးရသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏။ အာနုန္ဒ–အာနန္ဒာ၊ ဘူတပုဗ္ဗံ–ရှေးဘဝ၌ဖြစ်ဖူးသည်ကား၊ မုဒ္ဓါဘိ သိတ္တော–ဘိုက်သိုက်သွန်းပြီးသော၊ ခတ္တိယော–လယ်မြေကိုအစိုးရသော၊ သုဒဿနောနာမ–သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ–စကြာမင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်ဖူး၏။ ဣတိအာဒိနာ–ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ သုတ္တေ– မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌၊ အာဂတောဝေ–လာသည်သာတည်း၊ တဿ– ထိုသုဒဿနစကြာမင်းအား၊ စတုရာသီတိနဂရသဟဿာနိ–ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော မြို့တို့သည်၊ ကုသာဝတီရာဇဓာနိပမုခါနိ– ကုသာဝတီမြို့လျှင် အမှူးရှိကုန်၏။ စတုရာသီတိပါသာဒသဟဿာနိ– ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော ပြာသာဒ်တို့သည်၊ ဓမ္မပါသာဒပမုခါနိ– တရားသဘင် ပြာသာဒ်လျှင် အမှူးရှိကုန်၏၊ စတုရာသီတိ ကုဋ္ဌာဂါရ သဟဿာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော၊ စုလစ်တပ်သော နတ် အိမ်တို့သည်၊ မဟာဗျူဟာကုဋ္ဌာဂါရသဟဿာနိ–စုလစ်ကြီးတတ်သော

နတ်အိမ်လျှင် အမှူးရှိကုန်၏။ တာနိသဗ္ဗာနိ–ထိုအလုံးစုံသော ကောင်းကျိုးဆက်တို့သည် တဿထေရဿ–ထိုမထေရ်အား၊ ကတာယ–ပြုအပ်သော၊ ဧကိဿာပဏ္ဏာသာလာယ–တစ်ဆောင်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်း၏။ နိဿန္နေန–အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ–ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိပလ္လင်္ကသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သောပလ္လင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိအဿသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိရထသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရထားတို့သည်လည်းကောင်း၊ တဿထေရဿ–ထိုမထေရ်အား၊ ဒိန္နဿ–လှူအပ်သော၊ ပဗ္ဗပိဋ္ဌဿ–အင်းပျဉ်း၏၊ နိဿန္နေနအကျိုးဆက်ဖြင့်၊ ဝါ–ကြောင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာ–ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိမဏိသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ပတ္တမြားတို့သည်၊ တဿထေရဿ–ထိုမထေရ်အား၊ ဒိန္နပဒီပဿ–လှူအပ်သောဆီမီး၏၊ နိဿန္နေန–လှူအပ်သော အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ–ဖြစ်ကုန်၏။ စတုရာသီတိ ပေါက္ခရဏီသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ရေကန်တို့သည်၊ ဧကပေါက္ခရဏိယာ–တစ်ခုသော လေးထောင့်ကန်၏ နိဿန္နေန–အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်လေ၏။ စတုရာသီတိဂ္ဂုတ္ထိသဟာသာနိစ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိပုတ္တသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ စတုရာသီတိဂဟပတိ သဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တထာလကာဒိပရိဘောဂါရဟဿ–သပိတ်ခွက် အစရှိသော သုံးဆောင်ခြင်းငါးထိုက်သော၊ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရဒိန္နဿ–ရဟန်းပရိက္ခရာတည်းဟူသော အလှူ၏၊ နိဿန္နေန–အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ စတုရာသီတိ ရေနသဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော နို့ညှစ်နွားမတို့သည်၊ ပဋ္ဌဂေါရဿဒါနဿ–ငါးပါးသောနွားနို့အရသာအလှူ၏၊ နိဿန္နေန–အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ ပဝတ္တာနိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ စတုရာသီတိထာလိပါက သဟာသာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော နို့ဂဏာအိုးတို့သည်၊

ဘောဇန ဒါနနိသဇ္ဇေန-ဘောဇဉ်ဟူသော အလှူ၏အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ (ကွတိ-သဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း၊) သော-ထိုသုဒဿန စကြာမင်းသည်၊ သတ္တဟိရတနေဟိစ-ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စတူဟိ-လေးပါးကုန်သော၊ ဣဒ္ဓိဟိစ-တန်ခိုးတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတော-ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ရာဇာဓိရာဇာ-မင်းထက်မင်းသည်၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ သကလံ-အလုံးစုံသော၊ သာဂရ ပရိယန္တံ-သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော၊ ပထဝိမဏ္ဍလံ-မြေအပြင်ကို၊ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ အဘိဝိဇိယ-အောင်သည်ဖြစ်၍၊ အဗ္ဘာဝသန္တော-အစိုးတရနေလျက်၊ အနေကသစတေသု-အရာမကကုန်သော၊ ဌာနေသု-အရပ်တို့၌၊ ဒါနသာလာ-အလှူဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတ္ဝာ-ပြုစေ၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဒိဝသေ-နေ့၌၊ တိက္ခတ္တုံ-သုံးကြိမ်၊ နဂရေ-မြို့၌၊ ဘေရိ-စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ-လည်စေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တတ္ထာဟံ ဒိဝသေ တိက္ခတ္တုံ ယောသာပေမိ တဟိတဟိန္တိ အာဒိ-တတ္ထာဟံ ဒိဝသေ တိက္ခတ္တုံ ယောသာ ပေမိ တဟိ တဟိ-အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ တာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တတ္ထာတိ-တတ္ထဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ နဂရေ-ထိုမြို့၌၊ တဒါဟန္တိ ပိပါဠော-တဒါဟံ ဟူသော ပါဠိသည်လည်းရှိ၏၊ တသ-ထိုပုဒ်၏၊ အတ္ထော-အနက်ကို၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်၏။ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာသုဒဿနကာလေ-မဟာသုဒဿနစကြာမင်း ဖြစ်သောကာလ၌၊ ကွတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တဟိံ တဟိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ တသ္မိံ ဌာနေ-ထိုထိုသောအရပ်၌၊ တံ သတသဟ ကာရဏံ-ထိုထိုသောတံတိုင်း၏၊ အန္တောစ-အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ဗဟိစ-အပ၌ လည်းကောင်း၊ ကွတိအယံ-ဤသည်ကား၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ကောကိ ကွစ္ဆတိ တိ-ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဏာဒီသု-ပုဏ္ဏား အစရှိသော သူတို့တွင်၊ ယောကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက် အမှတ်မရှိသော၊ သတ္တော-သတ္တဝါသည်၊ အန္ဓာဒီသု-ထမင်းအစရှိကုန်သော၊

ဒေယျဓမ္မေသု–လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့တွင်၊ ယံကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ဣဒ္ဓတိ–အလိုရှိအံ့၊ ပတ္ထေတိ–ဟူသည်ကား၊ တသ္မေ–ထိုဣဒ္ဓတိဟူသော စကား၏၊ ဝေ–စန်–ဝေဒစ်တည်း၊ ကသ္သကိဒ်ယတုဓနန္တိပဒံ–ကသ္သကိဒ်ယတုဓနံဟူသောပုဒ်ကို၊ အနေကဝါရံ–အကြိမ်များစွာ၊ ပရိယာယန္တရေဟိစ–စည်လည်စေခြင်းတို့ဖြင့်လည်း၊ ဒါနဃောသနာယ–အလှူကို ကြွေးကြော်ခြင်း၏၊ ပဝတ္တိတဘာဝဒဿနတ္ထံ–ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြအံ့သောငှါ၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တေန–ထိုကိဒ်ယတုဓနံ–ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ဒါနပါရမိယာ–ဒါနပါရမီ၏၊ သရူပံ–သရုပ်ကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ ဒေယျဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟကဝိကပ္ပရဟိတာ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို အလှူခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အထူးကြဲခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ဒါနံ–အလှူသည်၊ ဒါနပါရမီ–မည်၏။ ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပန။

၃၀။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ ဒါနဃောသနာယ–အလှူကို ကြွေးကြော်သဖြင့်၊ တသ္မတသ္မဒေယျဓမ္မသ–ထိုထိုသောလှူဖွယ် ဝတ္ထု၏။ အနုစ္ဆဝိကပုဂ္ဂလ ပရိကိတ္တနံ–လျော်သောပုဂ္ဂိုလ်အားကြားခြင်းကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှါ၊ ကောဆာတကောတိ အာဒိဂါထံ–ကောဆာတကော အံ့စရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကောဆာတကောတိ–ကောဆာတကောဟူသည်ကား၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ ဇိယစ္ဆိတော–စားခြင်းငှါအလိုရှိသနည်း၊ တသိ တောတိ–ဟူသည်ကား၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ ပိပါသိတော–ငတ်မွတ်သနည်း၊ ကောမာလံ–ကောဝိလေပနန္တိပဒံ–ကောမာလံကောဝိလေပနံ–ဟူသောပုဒ်ကို၊ ဣစ္ဆတိတိပဒံ–ဣစ္ဆတိဟူသောပုဒ်ကို၊ အာနေတ္တာ–ဆောင်ခဲ့၍ယောဇေတဗ္ဗံ–ယှဉ်အပ်၏။ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ဣစ္ဆတိဟူသော ကြိယာပုဒ်သည် အောက်ပါဂါထာ၌ရှိ၏။ အထက်ဂါထာ၌၊ ကာမာလံ ကောဝိလေပနံ–ဟူသောပုဒ်စပ်ရာဆောင်ယူခဲ့၍၊ ယောနောလေဟူလိုသည်၊) ကော–အသူသည်၊ မာလံ–ပန်းကို၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိသနည်း၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ ဝိလေပနံ–နံ့သာပြောင်းကို၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိသနည်းဟု၊

ယောဇနာလေ၊နဂ္ဂေါတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝတ္ထုဝိကလော–အဝတ်မရှိချို့တဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ဝတ္ထေန–ပုဆိုးဖြင့်၊ အတ္ထိကော–အလိုရှိသနည်း၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ပရိဒဟိဿတိတိ–ဟူသည်ကား၊ နိဝါသိဿတိ–ဝတ်ပါအံ့နည်း။

၃၁။ ကောပထေဆတ္တမာဒေတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ ပထေမဂ္ဂေ–ခရီး၌၊ အတ္တနော–မိမိအား၊ ဝဿဝါတာတပရက္ခနတ္ထံ–မိုးလေနေပူကို စောင့်ရှောက်အံ့သောငါ၊ ဆတ္တံ–ထီးကို၊ ဂဏှာတိ–ယူအံ့နည်း၊ ဆတ္တေန–ထီးဖြင့်၊ အတ္ထိကော–အလိုရှိအံ့နည်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ကောပါဟနာ မုဒုသုဘာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒဿနီယတာယ–ရှုခြင်ဖွယ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သုဘာ–တင့်တယ်သော၊ သုခသမ္ဖဿယ–ကောင်းသောအတွေ့ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မုဒုဉ္စပါဟနာ–နူးညံ့သိမ်မွေ့သောဖိနပ်ကို၊ အတ္တနော–မိမိ၏။ ပါဒါနဉ္စ–ခြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စက္ခူနဉ္စ–မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရက္ခနတ္ထံ–စောင့်ရှောက်အံ့သောငါ၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ အာနေတိ–ဆောင်အံ့နည်း၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ တာဟိ–နူးညံ့သောဖိနပ်ခြေနင်းတို့ဖြင့်၊အတ္ထိကော–အလိုရှိသနည်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည် လျှင်၊ အဓိပ္ပါယော–အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ သာယဉ္စပါ တောစာတိတ္ထေ–သာယာဉ္စပါတောစဟူသောပုဒ်၌၊ စသဒ္ဒေန–စသဒ္ဒါဖြင့်၊ မဇ္ဈန္ဟိကေစ–မွန်းတည့်သောကာလ၌လည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟာရိတ္တာ–ဆောင်၍၊ ဝတ္တဗ္ဗံ–ဆိုအပ်၏။ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ သာယဉ္စပါတောဟူသော ပုဒ်အရကို ညအခါနံနက်အခါကိုသိအပ်ပြီး မွန်းတည့်သောအခါကိုလည်း စသဒ္ဒါဖြင့် ယူသော်လည်း ရအပ်တော့သည်၊ ထို့ကြောင့်၊ မဇ္ဈန္ဟိကေစဟုဆောင်၍ ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊) ဟိသစ္ဆံ–ထိုစကားမှန်၏။ ဒိဝသေဒိဝသေ–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ တိက္ခတ္တုံ–သုံးကြိမ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယောသာပေမိ–ကြွေးကြော်စေ၏။ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။ (ဒိဝသေတိက္ခတ္တုံ ဟူသော အောက်ဂါထာ၌၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ဟုဆိုအပ်သော စကားကြောင့်လည်း၊ မဇ္ဈန္ဟိကေစဟု၍ဆောင်၍၊ ယောဇနာသည် မှန်၏ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း။)

၃၂။ နတံဒဿသုဌာနေသုတိ–ဟူသည်ကား၊ တံဒါနံ–ထိုအလှူကို၊ ဒဿသုဌာနေသု–ဆယ်ပါးသောအရပ်တို့၌၊ ပဋိယတ္တံ–စီရင်အပ်သည်၊ နု–မဟုတ်သေး၊ ဣတိ–သို့၊ ယောဇနာ–အနက်ယောဇနာခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗာ–ပြုအပ်၏။ ဌာနသတေသုဝါ–အရာမျှလောက်သော အရပ်တို့၌လည်း၊ ပဋိယတ္တံ စီရင်အပ်သည်၊ နု–မဟုတ်လေသေး၊ အပိစခေါ–စင်စစ်သော်ကား၊ အနေကသတေသု၊ အရာမကများကုန်သော ဌာနေသု–အရာတို့၌၊ ပဋိယတ္တံ–စီရင်အပ်၏။ ယာစကေဒေန္တိ–ဟူသည်ကား။

ယာစကေ–အလှူခံယာစကာတို့ကို၊ ဥဒ္ဒိဿ–ရည်၍၊ ဒေန်–ဥစ္စာကို၊ ပဋိယတ္တံ–ဥပကွဲ့–စီရင်အပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဟိဝိတ္ထာရယိဿာမိ–အကျယ်ချဲ့ဦးအံ့၊ ဒ္ဝါဒသယောဇနာယာမေ–တစ်ဆယ့် နှစ်ယူဇနာအလျားရှိသော၊ သတ္တယောဇနဝိတ္ထတေ–ခုနစ်ယူဇနာအနံ့ရှိသော–နဂရေ–မြို့၌၊ သတ္တသုပါကာရေသု–တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့၌၊ သတ္တတာလပန္တိ–ထန်းပင်ခုနစ်ပင်တန်းသည်၊ ပရိက္ခေပေါ–ခြံရံ၏၊ တာသုတာလပန္တိသု–ထိုတန်းပင်ခုနစ်ပင်တန်းတို့၌၊ စတုရာသီတိပေါက္ခရဏီသဟဿာနိ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော လေထောင့်ကန်တို့ကို၊ ပဋိယေက္ခံ–စီရင်အပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ပေါက္ခရဏီတီရေ–ရေကန်နားဌ၌၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဌပိတံ–တည်စေအပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပန၊ ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဌမေသိခေါအာနန္ဒရာဇမဟာ သုဒဿနော–ပ–သုဝဏ္ဏံ သုဝဏ္ဏတ္ထိကသာတိ–ပဌမေသိခေါအာနန္ဒရာဇ မဟာသုဒဿနော–ပ–သုဝဏ္ဏံ သုဝဏ္ဏတ္ထိကသ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ အာနန္ဒ–အာနန္ဒာ၊ သုဒဿနော–သုဒဿနအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ–စကြဝတေးမင်းသည်၊ တာသံပေါက္ခရဏီနံ–ထိုရေကန်တို့၏၊ တီရေ–ကန်နားဌ၌၊ ဧဝရူပံ–ဤသို့သောသဘောရှိသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ပဌပေသိ–တည်စေ၏၊ ဖြစ်စေ၏လည်းဟူ၊ အန္တံ–ထမင်းကို၊ အန္တတ္ထိကသ–ထမင်းကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ပါဏံ–အဖျော်ကို၊ ပါနတ္ထိကသ–အဖျော်ကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ဝတ္ထံ–ပုဆိုးကို၊ ဝတ္ထတ္ထိကသ–

ပုဆိုးကိုအလိုရှိသောသူအား၊ ယာနံ–ယာဉ်ကို၊ ယာနတ္ထိကဿ–ယာဉ်ကို အလိုရှိသောသူအား၊ သယနံ–အိပ်ရာကို၊ သယနတ္ထိကဿ–အိပ်ရာကို အလိုရှိသောသူအား၊ ဣတ္ထိ–မိန်းမကို၊ ဣတ္ထိတ္ထိကဿ–မိန်းမကို အလိုရှိသောသူအား၊ ဟိရည်–ငွေကို၊ ဟိရညတ္ထိကဿ–ငွေကို အလိုရှိသောသူအား၊ သုဝဏ္ဏံ–ရွှေကို၊ သုဝဏ္ဏတ္ထိကဿ–ရွှေကို အလိုရှိသောသူအား၊ မဟာဒါနံ–ကြီးစွာသော အလှူကို၊ ပဋ္ဌပေသိ–ဖြစ်စေ၏။

၃၃။ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ဒါနဿ–အလှူ၏၊ ပဝတ္တိတာကာရော–ဖြစ်စေသော အချင်းအရာတည်း၊ မဟာ ပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဟိသဒ္ဒါကား တပ္ပါကဋ္ဌိကရဏတည်း၊ ဣတ္ထိနဉ္စ–မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ ပုရိသာနဉ္စ–ယောက်ျားတို့အားလည်းကောင်း၊ အနုစ္ဆဝိကေ–လျောက်ပတ်ကုန်သော၊ အလင်္ကာရေ–တန်ဆာတို့ကို၊ ကာရာပေတွာ–ပြုစေ၍၊ ဣတ္ထိမတ္တမေဝ–မိန်းမအတိုင်း အရှည်ကိုသာလျှင်၊ တတ္ထ–ထိုယောက်ျား၌၊ ပရိဝါရဝသေန–အခြံအရံ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ သေသံ–ဆိုအပ်ပြီးသည်မှကြွင်းသော၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ယထာသုခံ–အလိုရှိတိုင်း၊ ပရိဘုဉ္ဇထာတိ–သုံးဆောင်ကြကုန်လောဟု၊ ဘေရိံ–စည်ကြီးကို၊ စရာပေတွာပိ–လည်စေ၍လည်း၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒေတိ–ပေး၏၊ မဟာဇနော–လူများတို့သည်၊ ပေါက္ခရဏီ တီရံ–ရေကန်နားသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေကုန်၍၊ နှတွာ–ရေချိုး၍၊ ဝတ္ထာနိ–ပုဆိုးတို့ကို၊ နိဝါသေတွာ–ဝတ်၍၊ မဟာသမ္ဘတ္တိ–များမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝိတွာ–ခံစား၍၊ ယေသံ–အကြင်သူတို့အား၊ တာဒိသာနိ–ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ–ရှိကုန်၏၊ တေ–ထိုအဝတ်ပုဆိုးရှိသောသူတို့သည်၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ဂစ္ဆန္တိ–သွားကုန်၏၊ ယေသံ–အကြင်သူတို့အား၊ ဝတ္ထာနိ–အဝတ်ပုဆိုးတို့သည်၊ နတ္ထိနသန္တိ–မရှိကုန်၊ တေ–ထိုအဝတ်မရှိသောသူတို့သည်၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တိ–သွားကုန်၏၊ ယေ–အကြင်သူတို့သည်၊ ဟတ္ထိယာနာဒီသုပိ–ဆင်ယာဉ်အစရှိသည်တို့၌လည်း၊ နိသိဒိတွာ–နေ၍၊ ယထာသုခံ–အလိုရှိတိုင်း၊ ဝိစရိတွာ–လှည့်ပတ်သွားလာ၍၊ ဝရသယ

နေသုပိ–မြတ်သော နေရာတို့၌လည်း၊ သယိတ္တာ–အိပ်၍၊ သမ္ဘတ္တိ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝိတ္တာ–ခံစား၍၊ ကုတ္တိဟိပိ–မိန်းမတို့နှင့်လည်း၊ သဒ္ဓိ–အတူတကွ၊ သမ္ဘတ္တိ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝိတ္တာ–ခံစား၍၊ သတ္တဝိဓ ရတနပသာဓနာနိစ–ခုနစ်ပါးအပြားရှိသော ရတနာတန်ဆာတို့ကို၊ ပသာဓေတ္တာ–တန်ဆာဆင်၍၊ သမ္ဘတ္တိ–ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝိတ္တာ–ခံစား၍၊ ယံယံ၊ အကြင်–အကြင်အလိုကို၊ အတ္ထိကာ–အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ တံတံ–ထိုထိုအလိုကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တိ–သွားကုန်၏၊ အနတ္ထိကာ–အလိုမရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ သဟာယ–ပယ်စွန့်၍၊ ဂစ္ဆန္တိ–သွားကြကုန်၏၊ တမ်ပိဒါနံ–ထိုသို့သော အလျှကိုလည်း၊ ဥဋ္ဌာယ–ထ၍၊ သမုဋ္ဌာယ–လုံ့လပြု၍၊ ဒေဝသိကံ ဒေဝသိကံ–နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ ဒီယတေဝ–လျှအပ် သည်သာတည်း၊ တဒါ–ထိုမဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဧမ္ပဒီပ ဝါသိနံ–ဧမ္ပဒီပ်ကျွန်း၌ နေကုန်သောသူတို့အား၊ အည်–တစ်ပါးသော၊ ကမ္မံ–လယ်လုပ်ကုန်သွယ်ခြင်းအမှုသည်၊ နတ္ထိ–မရှိကြလေ၊ ဒါနံ–စကြဝတေးမင်း၏အလျှကို၊ ပရိဘုဉ္ဇန္တာ–သုံးဆောင်ကုန်လျက်၊ သမ္ဘတ္တိ–ချမ်းသာကို၊ အနုဘဝန္တာ–ခံစားကုန်လျက်၊ ဝိစရန္တိ–သွားလာကြကုန်၏၊ စမ္ဘာယ်ကြကုန်၏လည်းဟူ။ တဿဒါနဿ–ထိုအလျှ၏၊ ကာလ ပရိစ္ဆေဒေါ–ကာလအပိုင်းအခြားသည်၊ နအဟောသိ–မဖြစ်လေ၊ ရတ္တိဋ္ဌာပိ–ညဉ့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ဒိဝါပိ–နေ့အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ယဒါယဒါ–အကြင်အကြင်ခါ၌၊ အတ္ထိကာ–အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကုန်၏၊ တဒါတဒါ–ထိုထိုအခါ၌၊ ဒီယ တေဝ–လျှအပ် သည်သာတည်း၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ယာဝဇီဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ သကလဧမ္ပဒီပံ–အလုံးစုံသော ဧမ္ပဒီပါ ကျွန်းကို၊ ဥန္နဠံ–အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို ကတ္တာ–ပြု၍၊ မဟာဒါနံ–အလျှကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒိဝါဝါ၊ ယဒိဝါရတ္တိ၊ ယဒိဧတိ ဝဏ္ဏိဗ္ဗကောတိ အာဒိ–ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္တိ၊ ယဒိဧတိ–ဝဏ္ဏိဗ္ဗကော–အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္တိ၊ ယဒိဧတိတိဧတေန–ဒိဝါဝါယဒိဝါရတ္တိယဒိဧတိ–ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ တထာကာလံ–ထိုသို့သော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး၊ ဒါနံ–အလှူပေးခြင်းကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ယာစကာနံ–အလှူခံသော ယာစကာတို့အား၊ လာဘာသာယ–လာဘ်ကိုလိုချင်သဖြင့်၊ ဥပသက်မနကာလေ–ဝ–ချည်းကပ်လာသော ကာလသည်သာလျှင်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ ဒါနသ–အလှူပေးခြင်း၏၊ ကာလောနာမ–ကာလမည်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား အလှူခံ ရောက်လာသော် ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ညဉ့်အခါနေ့အခါ ဟူ၍၊ မရွေးပြီ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ရောက်လာသောအခါသာလျှင်၊ အခါဖြစ်တော့သည်ဟူလိုသည်၊) ဝဏ္ဏိဗွကောတိ–ဟူသည်ကား ယာစကော–အလှူခံသော ယာစကာသည်၊ လဒ္ဓါယဒိစ္ဆကံ ဘောဂန္တိ ဧတေန၊ လဒ္ဓါယဒိစ္ဆကံဘောဂံ–ဟူသောပါဌ်နှင့်၊ ယထာဘိရစိတံ–ပိုင်းခြားသော ကာလ၌၊ အလွန်နှစ်သက်စွာ၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ ယောယောယာစကော–အကြင်အကြင်သော ယာစကာသည် ယံယံဒေယျဓမ္မံ–အကြင်အကြင်လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိ၏၊ တဿတဿ–ထိုထိုသို့သော ယာစကာအား၊ တံတဒေဝ–ထိုထိုသော လှူဖွယ်ကိစ္စကိုသာလျှင်၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒေတိ–ပေး၏။ တဿ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မဟာဂ္ဃဒုလ္လဘာ ဒိဘာဝံ–အဖိုးများစွာထိုက်၍၊ ရခဲခြင်း အစရှိသည်တို့၏ အဖြစ်ကို၊ အတ္တနော–မိမိအား၊ ဥပရောဓံ–ဆန့်ကြင်ဘက်ဖြစ်သော အကြံကို၊ နစိန္တေသိ–မကြံ၊ ပူရဟတ္ထောဝဂ္ဂတိတိဧတေန–ပူရဟတ္ထောဝဂ္ဂတိ–ဟူသောပါဌ်ဖြင့်၊ ယဒိစ္ဆကံ–အလိုရှိတိုင်းသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ ယတ္တကံ–အကြင်မျှလောက်ကို၊ ယာစကာ–ယာစကာတို့သည်၊ ဣစ္ဆန္တိ–အလိုရှိကုန်၏။ တတ္ထကံ–ထိုမျှလောက်ကို၊ အပရိဟာ ပေတွာဝ–မယုတ်မလျော့စေသည် ဖြစ်၍ လျှင်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥဠာရဇ္ဈာသယတာယစ–မြတ်သောအလိုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဟိဒ္ဓိ

ကတာယစ–တန်ခိုးကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒါန်–အလှူကို၊ ဒေတိ–ပေးလှူ၏။

၃၄။ ယာဝဇီဝိကန္တိဇေတေန–ယာဝဇီဝိကံဟူသောပါဠိဖြင့်၊ ဒါနသမ–အလှူ၏၊ ကာလပရိယန္တာဘာဝံ–ကာလပိုင်းအခြားမရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒသေတိ–ပြ၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ သမာဒါနတော–ကောင်းစွာဆောက်တည်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ မဟာသတ္တာ–ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ယာဝပါရိပူရိ–ဘုရားဆုပြည့်စုံသည့်တိုင်အောင်၊ ဝေမဇ္ဈေ–အလယ်ဖြစ်သောဘဝ၌၊ ကာလပရိစ္ဆေဒံ–ကာလပိုင်းအခြားကို၊ နကရောန္တိ–မပြုကုန်၊ ဗောဓိသမ္ဘာရသံဟရဏော–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊ အဆောက်အဦးကိုရုံးစုခြင်း၌၊ သက်ော်စာဘာဝေန–တွန့်တိုခြင်းမရှိသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ အန္တရန္တရာ–အကြားအကြား၌၊ အဝေါသာနာ ပတ္တိတော–မဆုံးခြင်းသို့ရောက်သဖြင့်၊ မရဏေနပိ–သေသဖြင့်လည်း၊ အနုပစ္ဆေဒေါ–မပြတ်သည်သာတည်း၊ ကသ္မာ–အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ တတော–ထိုထက်၊ ပရံပိ–အလွန်လည်း၊ တထေဝ–ထိုဆောက်တည်သောအတိုင်း၊ ပဋိပဇ္ဇတော–ကျင့်သောကြောင့်၊ မရဏေနပိ–သေသဖြင့်လည်း၊ အနုပစ္ဆေဒေါ–မပြတ်သည်သာတည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းတို့၏သဘောသည်၊ ဘုရားဆုကို တောင်းသောကာလမှစ၍၊ တစ်ဘဝမှသည် တစ်ဘဝပြောင်း၍၊ စုတေလေသော်လည်း ထိုထက်အလွန်သာ တိုး၍ တိုး၍ ပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သည်သာတည်း ဟူလိုသည်၊) ယာဝဇီဝိကန္တိ ပန–ယာဝဇီဝိကံ–ဟူသောပုဒ်ကိုကား၊ မဟာသုဒဿနစရိတသ–မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏၊ ဝသေန–အစွမ်းဖြင့်၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။ နပါဟံဒေသံဒဒမ္မိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဒံ ဝနံ နာမ–ဤမည်သောဥစ္စာကို၊ မယှံ မယာ–ငါသည်၊ နဒေသံ–မပေးအပ်၊ အမနာပံ–မနှစ်သက်၊ ဣတိ ဇဝရူပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ဒေန္တော–ပေးသောဘုရားလောင်းသည်၊ ဂေဟတော–နန်းအိမ်မှ၊ ဝနံ–ဥစ္စာကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ နနီဟရာပေမိ–မထုတ်၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ မကြိုက်မနှစ်သက်သောဥစ္စာကို နန်းအိမ်မှထုတ်၍ မပေးမလှူ၊ ကြိုက်နှစ်သက်

လောက်သော ဥစ္စာကိုသာ ပေးလှူသည်ဟူလိုသည်၊) နပိနတ္ထိနိစယော မယီတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ၏။ သမီပေ–အနီးဌာ၊ ဓနနိစယော–ဆည်းပူးအပ်သောဥစ္စာသည်၊ ဓနသင်္ခေါ–ထောက်ပံ့သင်္ဂြိုဟ်အပ်သော ဥစ္စာသည်၊ နတ္ထိ–မရှိသည်၊ နပိဟောတိ–မဖြစ်၊ သလ္လေခဝုတ္တိသမဏောဝိယ–ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းကဲ့သို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ အသင်္ခေါပိ–သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း မရှိသည်လည်း၊ နဟောမိ–မဖြစ်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (သလ္လေခဝုတ္တိသမဏောဝိယ–ဟူသော ဥပမာသည်၊ အသဒိသူပမာဟူယူအပ်သည်၊ ယူသင့်ကြောင်းကား ဘုရားလောင်းသုဒဿန စကြဝတေးမင်းသည် ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သည်ကို သူတစ်ပါးအား မသင်္ဂြိုဟ်မထောက်ပံ့၊ ထိုရဟန်းကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်သုံးပါးကိုပင် ထောက်ပံ့ သင်္ဂြိုဟ်တော့သည် ဟူလိုသည်၊) ယေနအဠာသယေန–အကြင်အဠာသယဖြင့်၊ တသ–ထိုသုဒဿနစကြဝတေးမင်းအား၊ ဣဒံမဟာဒါနံ–ဤသို့သော အလှူကြီးကို၊ ဣဒံ–ဤဆိုလတ္တံ့သောဥပမာကို၊ ပဝတ္တိတံ–ဖြစ်စေအပ်၏၊ တံ–ဥပမာဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငါ၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

(၂၅)။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တံ–ထိုစကားကို၊ ဥပမာယ–ဥပမာဖြင့် ဝိဘာဝေတုံ–ထင်ရှားဖြစ်စိမ့်သောငါ၊ ယထာပိအာတုရောနာမာတိ–အာဒိဂါထံ–ယထာပိအာတုရောနာမ–အစရှိသောဂါထာပုဒ်ကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဣဒံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ဥပမာသံသန္ဒနေန–ဥပမာနှီးနှောခြင်းနှင့်၊ သဒ္ဒီ–တကွ၊ အတ္ထဒဿနံ–အနက်ကိုပြခြင်းတည်း၊ ယထာနာမ–ဥပမာမည်သည်ကား၊ အာတုရော–ကြင်နာသောသဘောရှိသော၊ ရောဂါဘိဘူတော–ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိသော၊ ပုရိသော–ယောကျ်ားသည်၊ ရောဂတော–အနာမှ၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိမောစေတုကာမော လွတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာဒိနာ–ငွေရွှေအစရှိသည်ဖြင့်၊ ဝဇ္ဇံ–ကုစားတတ်သော၊ တိကိစ္ဆကံ–

ဆေးသမားကို၊ တယွေတွာ–ရောင့်ရဲစေ၍၊ အာရောစေတွာ–နှစ်သက်စေ၍၊ ယထာဝိဓိ–စီရင်တိုင်းကို၊ ပဋိပ္ပဇ္ဇန္တော–ကျင့်သည်ရှိသော်၊ တတောရောဂ တော–ထိုအနာမှ၊ ဝိမုစ္စတိယထာ–လွတ်လေသကဲ့သို့။

၃၆။ တထေဝဧဝမေव–ဧဝံတထာ–ထို့အတူ၊ အဟမ္ပိ–ငါသည်လည်း၊ အတ္တာဘူတံ–အတ္တဟောဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ သကလလောကံ–အလုံးစုံသော လူအပေါင်းကို၊ ကိလေသရောဂတောစ–ကိလေသာဟူသော အနာမှ လည်းကောင်း၊ သကလသံသာရဒုက္ခတောစ–အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ္ဋ ဆင်းရဲမှလည်းကောင်း၊ ပဋိမောစေတုကာမော–လွတ်စေလိုသည်ဖြစ်၍ တတော–ထိုဆင်းရဲအပေါင်းမှ၊ တသပရိမောစနသ–ထိုသို့လွတ်ခြင်း၏၊ အယံသဗ္ဗသာပတေယျပရိစ္စာဂေါ–ဤအလုံးစုံသောဥစ္စာနှစ်ကို၊ ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ ဒါနပါရမီဥပါယော–ဒါနပါရမီ ပြည့်စုံခြင်း၏ အကြောင်းတည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ အသေသတော–အကြွင်းမရှိ၊ ဇာနမာ နောဗုဒ္ဓမာနော–သိသည်ဖြစ်၍၊ ဒေယျဓမ္မသမ်–လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏ လည်းကောင်း၊ ပဋိဂ္ဂါဟကာနဉ္စ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်းကောင်း၊ ဝသေန–အစွမ်းဖြင့်၊ အနုဝသေသတော–မချန်မဆွဲ၊ မဟာဒါနသ– အလှူကြီး၏၊ ဝသေန–အစွမ်းဖြင့်၊ သတ္တာနံ–သတ္တဝါတို့အား၊ အစ္ဆာ သယပရိပူရေတုံ–အလိုကိုပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ အတ္တနောစ–မိမိအားလည်း၊ မယံ–ငါ၏။ ဒါနပါရမီ–ဒါနပါရမီသည်၊ ပရိပူဏ္ဏာ–ပြည့်၏၊ တသ္မာ– ထို့ကြောင့်၊ ဥိနမနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပဝတ္တဥိနံ–လျှာ့သဖြင့်ဖြစ်သော၊ မနံ–စိတ်ကို၊ ပူရယိတုံ–ပြည့်စေခြင်းငှာ၊ ပဝတ္တိယိတုံ–ဖြစ်စေခြင်းငှာ၊ ဝနိဗ္ဗကေယာစကေ–အလှူခံယာစကာတို့ကို၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အဒါသိ– ပေးလှူ၏၊ ဧဝရူပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒါမိ–ပေးလှူ၏၊ တဋ္ဌခေါ–ထိုသို့သောအလှူကြီး ကိုလည်း၊ (ဒေမိဋ္ဌအဝုတ္တကံစပ်)၊ တသ္မိံဒါန ဓမ္မေစ–ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထုဟု လည်းကောင်း၊ တသ–ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထု၏၊ ဖလေစ–လောကီချမ်းသာ၌ လည်းကောင်း၊ နိရာလယော–တတ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ အနပေက္ခော– ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အပစ္စာသော–လောကီချမ်းသာကို တောင့်တ

ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဒေမိပေးလျှုံ့။ ကိဉ္စိပိ–တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း၊ အပစ္စာသီသမာနော–ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲလျက်၊ ကေဝလံ–စင်စစ်၊ သမ္ဘောဓိ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ အဓိဂန္တုံ–ရောက်ခြင်းသိခြင်းငှာ၊ ကိဉ္စာပိဒေမိ–အကယ်၍ကား ၎င်း လျှုံ့ဖူး၏ရှင့်။

ဧဝံပနတ္ထာပိ–ထိုသို့, သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို အလိုရှိ၍၊ ပေးလျှုံ့သော်လည်း၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေန္တော–ဖြစ်တော်မူစေသည်ရှိသော်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုညာနုဘာဝေန–ထိုသိုလ်ကောင်းမှု၏၊ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တံ–ဖြစ်သော၊ ဓမ္မပါသာဒံ–တရားသဘင်ပြဿဒ်သို့၊ အဘိရုယှ–တက်လေ၍၊ မဟာဗျူဟကုဋ္ဌဂါရဒ္ဒါရေဝ–စုလစ်ကြီးအမွန်းတတ်သော နန်းတံခါးဝ၌လျှင်၊ ကာမဝိတက္ကာဒယော–ကာမဝိတက်အစရှိသည်တို့ကို၊ နိဝတ္တေတွာ–နှိပ်နင်း၍၊ ပြန်စေ၍လည်းဟူ၊ တတ္ထ–ထိုပြဿဒ်မ၌၊ သောဝဏ္ဏမယေ–ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ–ရာဇပလ္လင်၌၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ စျာနာဘိညာယော–စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကို၊ 'နိဗ္ဗတ္တိတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ တတော–ထိုပြဿဒ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍၊ သောဝဏ္ဏမယံ–ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ကုဋ္ဌာဂါရံ–စုလစ်တတ်သောအိမ်သို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်လေ၍၊ တတ္ထ–ထိုနန်းပြဿဒ်၌၊ ရဇတမယေ–ငွေဖြင့်ပြီးသော၊ ပလ္လင်္ကေ–ပလ္လင်၌၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေ–ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ–ပွားစေ၍၊ စတုရာသီတိဝဿ သဟဿနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ စျာနသမာပတ္တိဟိ–စျာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ကာလံ–အခါကို၊ ဝိတိနာမေတွာ–လွန်စေ၍၊ မရဏသမယေ–သေခါနီးကာလ၌၊ ဒဿနာယ–ဖူးမြင်ခြင်းငှာ၊ ဥပါဂတာနံ–ချဉ်းကပ်လာကုန်သော၊ သုဘဒ္ဒါဒေဝီ ပမုခါနံ–သုဘဒ္ဒါမိဖုရား အမှူးရှိကုန်သော၊ စတုရာသီတိယာကုဋ္ဌာဂါရသဟဿာနဉ္စ–ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ အမစ္စပါရိသဇ္ဇာဒီနဉ္စ–အမတ်အလုပ်အကျွေးတို့အားလည်းကောင်း၊ အနိစ္စာဝတ–ပ–သုခေါတိ–အနိစ္စာဝတ–ပ–သုခေါ–ဟူ၍၊

ဣမာယဂါထယ–ဤဂါထာဖြင့်၊ သြဝဒိတ္တာ–ဆုံးမ၍ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မာလောကပရာယနော–ဗြဟ္မာပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဘောန္တော–အချင်းတို့၊ သခ်ါရာ–သခ်ါရတရားတို့သည်၊ တဝ–စင်စစ်၊ အနိစ္စာ–အမြဲမရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတ္တာ–ဖြစ်ပြီး၍၊ နိရုဇ္ဈန္တိ–ချုပ်တတ်ကုန်၏။ တေသံ–ထိုသခ်ါရတရားတို့၏ ဝူပသမော–ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်၊ သုခေါ–ချမ်းသာ၏။

တဒါ–ထိုအခါ၌၊ သုဘဒ္ဒါဒေဝီ–သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည်၊ ရာဟုလမာတာ–ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။ ပရိနာယကရတနံ–သားကြီးရတနာသည်၊ ရာဟုလော–ရာဟုလာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။ သေသပရိသာ–ကြွင်းသော ပရိတ်သတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ–ဘုရားပရိတ်သတ်တို့သည်၊ အဟောသုံ–ဖြစ်လာကုန်၏။ မဟာသုဒဿနောပန–မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းသည်ကား၊ လောကနာထော–လူနတ်တို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဇါဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။

☰ ဣမာပိ–ဤသုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏ ဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဒသပါရမီယော–ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကို၊ သရူပတော–သရုပ်အားဖြင့် လဗ္ဘန္တိဝေ–ရအပ်ကုန်သည်သာတည်း၊ ဒါနဇ္ဈာသယ သပန–အလှူပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒ၏ကား၊ ဥဒ္ဓာရတာယ–မြတ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒါနပါရမီဝေ–ဒါနပါရမီသာလျှင်၊ ပါဋိယံ–ပါဋိတော်၌၊ အာဂတာ–လာ၏။ သေသဝမ္မာ–ကြွင်းသောပါရမီ တရားတို့သည် ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယာဝေ–ဆိုအပ်သောနည်းရှိကုန်သည်သာတည်း၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဥဒ္ဓာရေ–မြတ်စွာထသော၊ သတ္တရတနသမုဒ္ဓလေ–ခုနစ်ပါးသော ရတနာတို့ဖြင့်၊ ထွန်းတောက်ပသော၊ စတုဒီပိဿရိယေပိ–လေးကျွန်းကိုအစိုးရခြင်း၌လည်း၊ ဋ္ဌိတောစ–တည်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ တာဒိသံ–ထိုသို့သဘောရှိသော၊ သောဝသုခံ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ အနလက်ရိတ္တာ–တန်ဆာမဆင်မူ၍၊ ကာမဝိတက္ကာဒယော–

ချမ်းသာကို၊ အနလက်ရိတ္တာ–တန်ဆာမဆင်မူ၍၊ ကာမဝိတက္ကာဒယော–ကာမဝိတက် အစရှိသည်တို့ကို ဒုရတော–ဝေးစွာ၊ ဝိကွမ္ဘေတွာ–ခွါ၍၊ တထာရူပေ–ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော မဟာဒါနေ–အလှူကြီးတို့ကို၊ ပဝတ္တေန္တသော–ဖြစ်စေပြီး၍လျှင်၊ စတုရာသီ တိဝဿသဟဿာနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တိုင်တိုင်၊ သမာစကားကို၊ ကတွာပိ–ပြုသော်လည်း၊ ဝိပဿနာယပိ–ဝိပဿနာ၌လည်း၊ အနုသုက္ကနံ–လုံ့လမပြုဘဲလျက်၊ သဗ္ဗတ္တ–အလုံးစုံသောတရားတို့၌၊ အနိသင်္ဂတာ–အမြဲမရှိဟူ၍သာလျှင်၊ သင်္ဂဟိတာ–ရေတွက်အပ်လေ၏။ ကွတိဧဝ မာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ကွတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပန။

စတုတ္ထံ–လေးကြိမ်မြောက်သော၊ မဟာသုဒဿန စရိယာ–
မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်း၏ ပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၅။ မဟာဂေါဝိန္ဒစရိယာဝဏ္ဏနာ

ပဌမေ–ငါးကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ သတ္တာရာဇပုရောဟိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ သတ္တာဘူအာဒီနံ–သတ္တဝါဘူအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္နံ ရာဇူနံ–မင်းခုနစ်ယောက်တို့၏၊ သဗ္ဗကိစ္စာနုသာသကပုရောဟိတော–အလုံးစုံသောကိစ္စကို အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမသွန်သင်တတ်သောပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ပူဇိတောနရဒေဝေဟိတိ–ဟူသည်ကား၊ တေဟိဇဝစ–ထိုခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အညေဟိစ–မင်းမှတစ်ပါးသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဇမ္ဗုဒီပေ–ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်း၌၊ သဗ္ဗေဟေဝ–အလုံးစုံသာဖြစ်ကုန်သော၊ ခတ္တိယေဟိစ–မင်းအပေါင်းတို့သည်၊ စတုပစ္စယပူဇာယစ–ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို၊ ပူဇော်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ သက္ကာရသမ္မာနေန–မြတ်နိုးရိုသေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပူဇိတော–ပူဇော်အပ်၏။ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏောတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာနုဘာဝတာယစ–ကြီးမြတ်သောအာနုဘော်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဂေါဝိန္ဒိယာဘိသေကေန–အဘိသိတ်သွန်းခြင်းကို အစိုးရသဖြင့်၊ အဘိသိတ္တတာယစ–အဘိသိက်သွန်းတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဟာဂေါဝိန္ဒောတိသင်္ခ–မဟာဂေါဝိန္ဒဟူသော အရေအတွက်သို့၊ ဂတော–ရောက်သော၊ မဟာဗြဟ္မာဏောနာမ–မြတ်သောပုဏ္ဏားမည်၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ အဘိသိတ္တကာလတော–အဘိသိတ်သွန်းသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဟောမိသတ္တာသ–ဘုရားလောင်းအား၊

အယံသမညာ-ဤဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားဟူသောအမည်သည်၊ ဧတာ-ထင်စွာ ဖြစ်၏။ နာမေနပန-အမည်ရင်းဖြင့်ကား၊ ဧတိပါလောနာမ-ဧတိ ပါလမည်၏။ တဿ-ထိုဧတိပါလပုဏ္ဏား၏-ကား၊ ဧတဒိဝသေ-ဖွားသောနေ့၌၊ သဗ္ဗာဝုဓာနိ-ခပ်သိမ်းသော လက်နက်တို့သည်၊ ဧတိ-သု-တောက်ပကုန်၏။ ရာဇာပိ-ဒိသံပတိမင်းသည်လည်း၊ ပစ္စူသ သမယေ-မိုးသောက်ထ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ မဂ်လာဝုဓံ-မဂ်လာရှိသော လက်နက်ကို၊ ပဇ္ဇလိတံ-ပြောင်ပြောင်တောက်သည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်သည် ရှိသော်၊ ဘီတော-ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုရောဟိတံ-ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဗောဓိသတ္တပိတရံ-ဘုရားလောင်း၏အဖဖြစ်သော မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားကို၊ ဥပဋ္ဌာနံ-အညီအညွတ်စည်းဝေးရာသဘင်သို့၊ အာဂတံ-ရောက်လာသည်ကို၊ ပုစ္ဆိတွာ၊ မေးမြန်းလတ်သော်၊ မဟာ ရာဇ-မင်းမြတ်၊ မာဘာယိ-ကြောက်တော်မမူလင့်၊ မယှံ-ငါ့အား၊ ပုတ္တော-သားသည်၊ ဧတော-ဖြစ်၏။ တဿ-ထိုသူငယ်၏။ အာနုဘာ ဝေန-အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ ရာဇကေဟေယေဝ-နန်းအိမ် တော်၌သာလျှင်၊ နု-မဟုတ်၊ သကလနဂရေပိ-တစ်ပြည်လုံး၌လည်း၊ အာဝုဓာနိ-လက်နက်တို့သည်၊ ပဇ္ဇလိ'သု-တောက်ပကုန်၏။ တံ-ထို တောက်ပသော အခြင်းအရာကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ တုယှံ-သင်မင်းမြတ် တို့အား၊ အန္တရာယော-အန္တရာယ်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ သကလဇမ္ဗုဒီပေ-ဇမ္ဗုဒ္ဒီပါကျွန်းလုံး၌ကား၊ ပညာယ-ပညာအားဖြင့်၊ တေန-ထိုသူငယ်နှင့်၊ သမော-တူသောသူသည်၊ နတ္ထိ'သတိ-မဖြစ်လတ္တံ့၊ ဧတံ-ဤသို့သော ဖြစ်ခြင်းသည်ကား၊ တဿ-ထိုသားသူငယ်၏။ ပုဗ္ဗနိမိတ္တံ-ပုဗ္ဗနိမိတ် သည်၊ ဟောတိ-၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပုရောဟိတေန-ပုရောဟိတ်သည်၊ သမသဿသိတော-သက်သာရာရစေအပ်သည်ရှိသော်၊ တုဋ္ဌစိတ္တော-နှစ် သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကုမာရဿ-သတို့သားအား၊ ခီရမူလံ-နို့ဖိုး လက်ခသည်၊ ဟောတူတိ-ဖြစ်စေလောဟု၊ သဟဿံ-အသပြာတစ် ထောင်ကို၊ ဒတ္တာ-ပေး၍၊ ဝယပတ္တကာလေ-အရွယ်ရောက်သောကာလ ၌၊ မယှံ-ငါ့အား၊ တံ-ထိုသတို့သားကို၊ ဒဿေဟိတိ-ပြကုန်လောဟု၊

ရာဇာ–ဒီသံပတိမင်းသည်၊ အာဟ–၏၊ သော–ထိုဘုရားလောင်း ဇောတိ ပါလ သတို့သားသည်၊ အပရဘာဂေ–နောက်ကာလအဖို့၌၊ အလမတ္ထ ဒယော–အကျိုးစီးပွားကို မျှော်မြင်ခြင်း၌၊ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ သတ္တန္နံ–ခုနစ်ယောက်ကုန်သော၊ ရဇူနံ–ဒီသမွတိမင်းတို့၏၊ သဗ္ဗကိစ္စာနုသာ သကော–အလုံးစုံသောကိစ္စကို ဆုံးမတတ်သည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိ တ္မာဝ–ရသေ့ရဟန်းပြု၍လျှင်၊ သတ္တေ–ခုနစ်ယောက်သောမင်းတို့ကို၊ ဒိဋ္ဌဝမ္မိက သမွရာယိကေဟိ–ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၌ဖြစ်ကုန်သော၊ အနတ္ထေ ဟိ–အကျိုးမရှိသောတရားတို့မှ၊ ပါလေတ္မာ–စောင့်ရှောက်၍၊ အတ္ထေဟိ– အကျိုးစီးပွားတို့ဖြင့်၊ နိယောဇေတိ–ယှဉ်စေ၏။ ဣတိ–သို့၊ ဇောတိ ☰ တတ္ထာစ–ထွန်းပစေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပါလန သမတ္ထတာယစ–စောင့်ရှောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဇောတိပါလောတိနာမံ–ဇောတိပါလဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု–ပြုကုန် ၏။ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နာမေန–အမည်အားဖြင့်၊ ဇောတိပါလောတိ နာမံ–ဇောတိပါလဟူသော အမည်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒီသ မွတိသနာမ–ဒီသမွတိအမည်ရှိသော၊ ရညော–မင်း၏၊ ပုရောဟိတသ– ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ ဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏသ–မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိတုစ–အဖ မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ လည်းကောင်း၊ တသ–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏ ရညော–ဒီသံပတိမင်း၏၊ အစ္စယေန–လွန်သဖြင့်၊ တသ–ထိုမင်း၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ရေဏု–ရေဏုမင်းမည်၏။ အသ–ထိုရေဏုမင်း ၏လည်း၊ သဟာယာ–အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မင်းတို့သည်၊ သတ္တဘူစ –သတ္တဘူမင်းလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒတ္တောစ–ဗြဟ္မဒတ်မင်းလည်း ကောင်း၊ ဝေဿဘူစ–ဝေဿဘူမင်းလည်းကောင်း၊ ဘရတောစ– ဘရတမင်းလည်းကောင်း၊ ဒွေ–နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဓတရဋ္ဌာစ– ဓတရဋ္ဌမင်းတို့လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမေသတ္တ ရာဇာနော– ဤရေဏုအစရှိကုန်သော မင်းခုနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ယထာ–အကြင်

အချင်းဖြင့်၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ နဝိဝဒန္တိ–အငြင်းအခုန် ခိုက်ရန်မရှိ ကြကုန်၊ ဧဝံ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာ ပေတွာ–တည်စေ၍၊ တေသံ–ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့အား၊ အတ္ထမဓမ္မေ –အကျိုးအကြောင်းတရားတို့ကို၊ အနုသာသေန္တော–ဆုံးမသွန်သင်လျက်၊ ဓမ္မုဒ်ပတလေ–ဓမ္မုဒ်ပါကျွန်းအပြင်၌၊ သဗ္ဗေသံ–အလုံးစုံကုန်သော၊ ရာဇူနဉ္စ–မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အညေသံ–တစ်ပါးကုန်သော၊ ဗြာဟ္မဏဒေဝနာ ဂဂဟပတိကာနဉ္စ–ပုဏ္ဏား၊ နတ်နဂါး သူကြွယ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ သက္ကတော–ရိုသေအပ်သည်၊ ဂရုကတော–အလေး အမြတ်ပြုအပ်သည်၊ မာနိတော–မြတ်နိုးအပ်သည်၊ ပူဇိတော–ပူဇော်အပ် သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သော၊ ဂါမဝရဒ္ဒါနံ–အခွန် တစ်သိန်းထွက်သော ရွာဆုအရာ သို့၊ ပတ္တော–ရောက်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။ တဿ–ထိုဓောတိပါလ ပုဏ္ဏား၏–(ကုသလ တာယ ဟူသောပုဒ်၌၊ ဘာဝအနက်ရှိသောတာ၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ၊) အတ္ထမဓမ္မေသု–အကျိုးအကြောင်းတရားတို့၌၊ ကုသလ တာယ–လိမ္မာ သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟာဂေါဝိန္ဒောတွေဝ–မဟာဂေါဝိန္ဒဟူ၍ သာလျှင်၊ သမညာ–အမည်သည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားဖြစ်၏၊ (အဖလည်း မဟာဂေါဝိန္ဒမည်၏။ သားလည်းမဟာဂေါဝိန္ဒမည်၏ဟုမှတ်လေ၊) ယထာယံဝစနံ–အကြင်ဂေါဝိန္ဒဟူသောအမည်ကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်ပြီ၊ မမ–ငါ၏၊ တံဝစနသာဂေါ–ထိုစကား၏သက်သေကို၊ ဘဂဝတော–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကိံအာဟ–အဘယ်သို့ဟောတော်မူ သနည်းဟူမူကား၊ ဂေါဝိန္ဒောဝတ–ပ–ဘောဗြာဟ္မဏောဟူ၍၊ ဝုတ္တံ– မိန့်တော်မူအပ်၏။

၃၇။ အတ္ထကား၊ ဘော–အချင်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ ဂေါဝိ န္ဒောဝတ–ဂေါဝိန္ဒမည်စွတကား၊ ဆာ–အချင်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏား သည်၊ မဟာဂေါဝိန္ဒောဝတ–မဟာဂေါဝိန္ဒမည်စွတကား၊ တေန– ထို့ကြောင့်၊ ပါဋိယံ–ပါဋိတော်၌၊ ပုနာပရံယဒါဟောမိ၊သတ္တာရာဇပုရော ဟိတော၊ ပူဇိတော–နရဒေဝေဟိ၊ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏောတိဂါထံ–ပုနာ

ပရံယဒါဟောမိ–ပ–မဟာဂေါဝိန္ဒဗြာဟ္မဏော–ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား–သာရိပုတ္တ သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အပရံ–တစ်ပါးလည်း၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ နရဒေဝေဟိ–နတ်လူတို့သည်၊ ပူဇိတော–ပူဇော်အပ်သော၊ သတ္တာရာဇပုရောဟိတော–ခုနစ်ယောက်သောမင်းတို့၏၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ မဟာဂေါဝိန္ဒောဗြာဟ္မဏော–မဟာဂေါဝိန္ဒမည်သော ပုဏ္ဏားသည်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်ဖူး၏။ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပုညာနုဘာဝသမုဿာဟိတေဟိ–ဘုန်းအာနုဘော်သည် တိုက်တွန်းအပ်ကုန်သော၊ တေဟိရာဇူဟိစ–ထိုမင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ တေသံ–ထိုမင်းတို့နှင့်၊ အနုယုတ္တေဟိ–ယှဉ်ကုန်သော၊ ခတ္တိယေဟိစ–မင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကေဟိစ–ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိဂမဇနပဒေဟိစ–နိဂုံးဇနပုဒ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥပရူပရိ–အဆင့် အဆင့်၊ ဥပနီတော–ဆောင်၍၊ သမန္တတော–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ မဟောဃောဝိယ–ပြင်းသောရေ အယဉ်ကဲ့သို့၊ အဗ္ဘောတ္ထရမာနော–လွှမ်းမိုးလျက်၊ အပရိမေယျော–မရေတွက်နိုင်သော၊ ဥဒ္ဒါရော–မြတ်သော၊ လာဘသက္ကာရော–လာဘ်သပွါကာသည်၊ ဥပဂဋော–ဖြစ်၏။ တံ–ထိုလာဘ်သပွါကာသည်၊ အပရိမာဏာသု–အတိုင်းမသိနိုင်ကုန်သော၊ ဇာတိသု–ဘဝတို့၌၊ ဥပစိတ ဝိပုလပုညသမ္ဘယသ–ဆည်းပူးအပ်သော ပြန့်ပြောသော ကောင်းမှုအစု အပုံရှိသော၊ ဥဒ္ဒါရာဘိဇာတသ–မွန်မြတ်သောသဘောရှိသော၊ ပရိသုဒ္ဓသီလာစာရပေသလသ–သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သီလအကျင့်တရားကို ချစ်သော၊ ပရိယောဒါတသဗ္ဗသိပ္ပသ–အပြီးဆုံးတိုင်အောင်သော အလုံးစုံအတတ်ရှိသော၊ သဗ္ဗသတ္တေသု–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌၊ ပုတ္တ သဒိသမဟာကရုဏာဝိပ္ဖါရသိနိဒ္ဓမုဒုဟဒယသ–သားနှင့်တူသော မြတ်သောကရုဏာ၏ ပြန့်ခြင်းကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော နှလုံးရှိသော၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ အား၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဥပဂဋော–ဖြစ်၏၊ တထာ–

ထိုအချင်းဖြင့်၊ သော–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏။ ဇတရဟိ–ဤယခု၌၊ မယံ–ငါ့အား၊ ခေါ–စင်စစ်၊ မဟာ လာဘသက္ကာရော–များသောလာဘ်သပ္ပကာရိ၏။ ယံနုနယဒိပန–အကယ်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမိနာ–ဤသို့သော လာဘ်သပ္ပကာဖြင့်၊ သဗ္ဗသတ္တေ–ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို၊ သန္တပ္ပေတွာ–ရောင့်ရဲစေ၍၊ ဒါနပါရမိ–ဒါနပါရမီကို၊ ပရိပူရေယ္ယံ–ဖြည့်အံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ သော–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ နဂရသ–မြို့၏။ မဇ္ဈေ–အလယ်၌ လည်းကောင်း၊ စတုသုဒ္ဓါရေသုစ–မြို့တံခါး လေးခုတို့၌လည်းကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ နိဝေသနဒ္ဓါရေစ–အိမ်တံခါး၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဆဒါနသာလာယော–ခြောက်ဆောင်သောဇရပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိက်ဒေဝသိက်–နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ အပရိမိတဓနပရိစ္စာဂေန–အတိုင်းမသိသောဥစ္စာကို စွန့်ကြဲသဖြင့်၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏။ ယံယံ–အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိသော၊ ဥပါယနံ–လက်ဆောင်ကို၊ အာနီယတိ–ယူခဲ့အပ်၏။ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ ယဉ္စ–အကြင်စားဖွယ်အစရှိသည်ကိုလည်း၊ အဘိသင်္ခရိယတိ–စီရင်၍ ရှေးရှုဆောင်ခဲ့အပ်၏။ တံသဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံကို၊ ဒါနသာလာသုဇဝ–အလှူတင်းကုတ်သို့သာလျှင်၊ ပေသေသိ–ပို့စေ၏။ ဇဝံ–ဤသို့၊ ဒိဝသေ–ဒိဝသေ–နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊ မဟာပရိစ္စာဂံ–စွန့်ခြင်းကြီးကို၊ ကရောန္တသ–ပြုသော၊ အသ–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တသ–စိတ်၏၊ တိတ္တိဝါ–ကျင့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သန္တောသောဝါ–ရောင့်ရဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နာဟောသိ–မဖြစ်လေ၊ သကော်တေ–နှလုံး၏တွန့်တိုခြင်းသည်၊ ကုတောပန–အဘယ်ရှိလေအံ့နည်း၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်း ‘မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ဒါနဂ္ဂံ–အလှူတင်းကုတ်သို့၊ လာဘာသာယ–လာဘ်ကို အလိုရှိသဖြင့်၊ အာဂစ္ဆန္တေဟိ–လာကုန်သော သူတို့သည်၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တေဟိစ–သွားလေသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏဝိသေသဉ္စ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကိုလည်း၊ ကိတ္တေန္တေဟိ–ကြား

ကုန်သော၊ မဟာဇနကာယေတိစ–လူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အန္တောနဂရဋ္ဌ–မြို့တွင်းဌ်လည်းကောင်း၊ ဗဟိနဂရဋ္ဌ–မြို့၏အပြင်ဌ်လည်းကောင်း၊ သမန္တတော–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဧကောဃဘူတံ–တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သောအဟုန်ဖြစ်၍၊ ဖြစ်သော၊ ကပ္ပဝုဋ္ဌာနမဟာဝါတ သဃ်ဋ္ဌ ပရိဗ္ဗမိတံ–ကမ္ဘာပျက်သောအခါ သည်းစွာသောလေပြင်းသည် ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝန်းဝန်းလည်သော၊ မဟာသမုဒ္ဒံဝိယ–မဟာသမုဒ္ဒရာရေကဲ့သို့၊ ဧကကောလာဟလံ–တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်၊ ဧကနိန္နာဒံ–တပေါင်းတည်း ပဲ့တင်ထပ်ခြင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တဒါဟံသတ္တရဇ္ဇေသု–ပ–အက္ခောဘံသာဂရူပမန္တိ–တဒါဟံသတ္တရဇ္ဇေသု–ပ–အက္ခောဘံသာဂရူပမံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြဟ္မဏော–သည်၊ ဟောမိ–၏၊ သတ္တရဇ္ဇေသု–ရေကုမင်းအစရှိသော ခုနှစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့မှ၊ မေ–ငါ၏။ အတ္ထာယ–အလို့ငှါ၊ ယံဥပါယနံ–အကြင်လက်ဆောင်သည်၊ အာသိ–ဖြစ်၏။ တေန–ထိုမင်းတို့၏ လက်ဆောင်ဖြင့်၊ အက္ခောဘံ–အတွင်းအပရန်သူတို့သည်၊ မလ္လပ်ရှားနိုင်သော၊ သာဂရူပမံ–မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ တဒါ–ဌ်၊ ဒေမိ–ပေးလှူဖူး၏။ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာဌ်၊ တဒါဟန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သတ္တရာဇပုရောဟိတော–ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့၏၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော၊ မဟာဂေါဝိန္ဒဗြဟ္မဏော–မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ ဟောမိ–ဖြစ်၏။ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ သတ္တရဇ္ဇေသုတိ–ဟူသည်ကား၊ ရေကုအာဒီနံ–ရေကုအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္နံရာဇူနံ–ခုနှစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့၏၊ ရဇ္ဇေသု–တိုင်းနိုင်ငံတို့ဌ်၊ အက္ခောဘန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဗ္ဘန္တရေဟိစ–အတွင်းလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗာဟိရေဟိစ–အပလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပစ္စတ္ထိကေဟိ–ရန်သူတို့သည်၊ အပ္ပဋိသ

ဓနိယတာယ--မတ်ားမြစ်နိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကေနစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ အကျွောဘနိယံ–မလူပ်ရှားနိုင်သော၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ အစ္ဆဿ္ဒိပိ–အစ္ဆဿ်ဟူ၍လည်း၊ ပါဌော–ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏။ အတိပုဏ္ဏာဒါနဗ္ဗောသယဒေယျဓမ္မသစ–အလွန်ပြည့်စုံသော အလှူ၌ အလိုဆန္ဒလှူဖွယ်ဝတ္ထု၏လည်း၊ ဥဒ္ဒါရဘာဝေနစ–မြတ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိပုလဘာဝေနစ–ပြန့်ပြောသည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတိဝိယ–အလွန်လျှင်၊ ပရိပုဏ္ဏံ–ပြည့်စုံ၏။ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အကျွောဘံ ဟူ၍ရှိသော် သူတစ်ပါးမလူပ်ရှားနိုင်သောဟု ယောဇနာလိုသည်၊အစ္ဆဿ်ဟုရှိသော် အလွန်ပြည့်စုံသောဟု အနက်ယောဇနာဟူလိုသည်၊) သာဂရူပမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သာဂရသဒိသံ–မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော၊ ယထာ–ဥပမာသော်ကား၊ သာဂရေ–မဟာသမုဒ္ဒရာ၌၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ သကလေ နပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ လောကေန–လူအပေါင်းသည်၊ ဟရန္တေန–ယူဆောင်သဖြင့်၊ ခေပေတုံ–ကုန်စေမ့်သောငါ၊ နသက္ကာယထာ–မတတ်နိုင်ရာသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ–ထို့အတူ၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ဒါနဂ္ဂေ–အလှူတင်းကုတ်၌၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ခေပေတုံ–ကုန်စေမ့်သောငါ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်ရာ၊ ဩသာနံဂါထာယ–အဆုံးဖြစ်သောဂါထာ၌၊ ဝဏ္ဏနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သော၊ ဣစ္ဆိတံဝါ–ကြိုက်နှစ်သက်အပ်သော လိုအပ်သော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ သေသံ–ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ အကြွင်းဖြစ်သောစကားသည်၊ ဝုတ္တနယမေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းရှိသည်သာတည်း၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ပဌမကပ္ပိက မဟာမေဃော–ရေးဦးစွာ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီးသည်၊ မဟာဝဿံဝိယ–ပြင်းစွာရွာဘိသကဲ့သို့၊ အဝိဘာဂေန–အထူးမရှိသောအဆိုဖြင့်၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ဒါနဝဿံ–အလှူတည်းဟူသောမိုးကို၊ ဝဿဿော–ရွာစေလျက်၊ ဒါနဗျာဝဏ္ဏော–အလှူ၌ကြောင့်ကြရှိသည်။ ဟုတ္တာပိ–ဖြစ်၍လည်း၊ သတ္တန္တံ–ခုနစ်ယောက်ကုန်သော၊ တေသံ ရာဇူနံ–ထိုရေကူအစရှိသောမင်းတို့အား၊ အတ္ထဓမ္မေ–အကျိုးအကြောင်းတရားတို့ကို၊

အပ္ပမတ္တောမမေ့မလျော့၊ အနုသာသတိ-ဆုံးမသွန်သင်၏၊ သတ္တစ-ဗြာဟ္မဏမဟာသာလေ-ခုနစ်ယောက်သော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလတို့ကို လည်း၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ-ဝိဇ္ဇာဝိဒ္ဒိအတတ်ကို၊ သိက္ခာပေသိ-သင်စေ၏။ သတ္တစနာ တကသတာနိ-ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကို၊ မန္တေ-ဗေဒင်မန္တရား တို့ကို၊ ဝါစေသိ-သင်စေ၏။ တသ-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ အပရေနသမယေန-အခါတစ်ပါး၌၊ ဧဝံ-ဤသို့၊ ကလျာဏော-ကောင်းသော၊ ကိတ္တိသဒ္ဒေါ-ကျော်စောသောအသံသည်၊ အဗ္ဘုဂ္ဂတော-နံ့၍တက်၏။ မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒ အမည်ရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊ ပဿတိ-မြင်၏။ တေန-ထိုဗြဟ္မာမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ သလ္လပတိ-စကားပြော၏။ သာကစ္ဆေတိ-တရားစကားဆွေးနွေး၏၊ မန္တေတိ-တိုင်ပင်၏။ ဣတိ-သို့၊ ကိတ္တိ သဒ္ဒေါ-ကျော်စောသောအသံသည်၊ အဗ္ဘုဂ္ဂတော-နံ့၍တက်၏။ သော-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒ ပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ တေရဟိ-ဤယခု အခါ၌၊ မယံ-ငါ့အား၊ အဘူတော-မဖြစ်စဖူးသော၊ အယံ ကိတ္တိ သဒ္ဒေါ-ဤကျော်စောသော အသံသည်၊ အဗ္ဘုဂ္ဂတော-နံ့၍တက်၏။ မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊ ပဿတိ-မြင်၏။ တေန-ထိုဗြဟ္မာမင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ သလ္လပတိ-စကားပြောဟော၏။ သာကစ္ဆေတိ-တရားစကားဆွေးနွေး၏၊ မန္တေတိ-တိုင်ပင်၏။ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ တေသတ္တရာဇာနောစ-ထိုရေကျုအစရှိသော မင်းခုနစ်ပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ သတ္တစ-ဗြာဟ္မဏမဟာသာလေ-ခုနစ်ယောက်သော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တစနာတက သတာနိ-ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တဒါရဿ-သားမယားတို့ကိုလည်း၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြားမေး၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဗြဟ္မာနံ-ဗြဟ္မာမင်းကို၊ ပဿေယျံ-မြင်ရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ပဏိဓယ-ဆောက်တည်၍၊ ဝဿိကေ-ဝဿန္တကာလ ဖြစ်ကုန်သော၊ စတ္တာရာမာသေ-မိုးလေးလတို့ပတ်လုံး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနံ၊

ဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနာကို၊ အနုယုဉ္ဇိ–အဖန်တလဲလဲ အားထုတ်၏။ တသ–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ စေတသာ–စိတ်ဖြင့်၊ စေတောပရိဝိတက္ကံ–စိတ်၏အကြံကို၊ အညာယ–သိ၍၊ သနက်ုမာရော–သနက်ုမာရ အမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မာ–ဗြဟ္မာမင်းသည်၊ တသ–ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ပုရတော–ရှေ့မှ၊ ပါတုရဟောသိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။ တံ–ထိုသနက်ုမာရဗြဟ္မာမင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏။ ဝဏ္ဏာဝါယသဝါသိရိမာ၊ ကောနုတမသိမာရိသ။ အဇာနန္တာတံပုစ္ဆာမ၊ ကထံဇနေမုတံမယန္တိ။ ဟူသည်တည်း၊

☰ အတ္ထကား၊ မာရိသ–အိုအချင်း၊ တွံ–သင်သည်၊ ဝဏ္ဏာဝါ–အဆင်းနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ ယသဝါ–အခြံအရံနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ သိရိမာ–အသရေနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ကော–အဘယ်သူသည်၊ အသိနု–ဖြစ်သနည်း၊ တံ–သင့်ကို၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ အဇာနန္တာ–မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပုစ္ဆာမ–မေးကုန်၏၊ ကထံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဇာနေမု–သိရကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တသ–ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအား၊ ဗြဟ္မာ–သနက်ုမာရဗြဟ္မာမင်းသည်၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ဇာနာပေန္တော– ပစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဂါထံ–ကို၊ အာဟ–၏၊ ဂါထာကား၊ မံဝေဒုမာရံဇာနန္တိ၊ ဗြဟ္မလောကေသနန္တနံ။ သဗ္ဗေဇာနန္တိမံဒေဝါ၊ ဧဝံဂေါဝိန္ဒဇာနာဟိတိ။

အတ္ထကား၊ ဂေါဝိန္ဒ–အိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ မံ–ငါ့ကို၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဒေဝါ–နတ်တို့သည်၊ ဇာနန္တိ–သိကြကုန်၏၊ ဧဝံ–သို့၊ ဂေါဝိန္ဒ–ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ ဇာနာဟိ–သိလေသလော၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေန–ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဗြဟ္မာဏ–အိုသနက်ုမာရမည်သောဗြဟ္မာမင်း၊ ဘဝန္တံ–အရှင်ကို၊ အာသနဋ္ဌ–နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ပညတ္တံ–ထားအပ်ပြီ၊ ဥဒကဋ္ဌ–ခြေဆေးရေ သုံးဆောင်ရေကိုလည်းကောင်း၊ ဌပိတံ–ထားအပ်ပြီ၊ ပဒဋ္ဌ–ခြေသုတ်စရာ ပုဆိုးကိုလည်း၊ ဌပိတံ–ထားအပ်ပြီ၊ မဓုသာကဋ္ဌ–ပြုတ်ဖျော်ကာသာဖြစ်သော သစ်မည်စည်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌ–

ထိုက်ရာကို၊ နောမယံ–ငါတို့သည်၊ ပုစ္ဆာမ–ပန်ကြားပါကုန်၏၊ ဘဝံ–အရှင်သည်၊ အဋ္ဌ–ထိုက်ရာကို၊ ကုရုတု–သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ နိမန္တိတေ–ဖိတ်ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဗြဟ္မာ–သနင်္ကုမာရဗြဟ္မာမင်းသည်၊ ဥပနိတံ–အနီးသို့ဆောင်အပ်သော၊ အတိထိသက္ကာရံ–ဧည့်သည်တို့အားပြုအပ်သော လာဘ်သပွတ်ကို၊ အနတ္တိကောပိ–အလိုမရှိသော်လည်း၊ တဿ–ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တံ–စိတ်ကို၊ သမ္ဘဟံသနတ္ထဉ္စ–ကောင်းစွာရှင်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ ဝိဿာသကရဏတ္ထဉ္စ–အကျွမ်းဝင်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ သမ္ဘဋ္ဌိတ္ထနော–ကောင်းစွာဝန်ခံလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဂေါဝိန္ဒ–အိုဂေါဝိန္ဒ၊ တွံ–သင်သည်၊ ယံအဋ္ဌံ–အကြင်ထိုက်ရာကို၊ ဘာသတိ–ဆို၏၊ တေ–သင်၏၊ တံအဋ္ဌံ–ထိုထိုက်ရာကို၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ပဋိဂ္ဂဏှာမ–ဝန်ခံပါကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ သြကာသဒါနတ္ထဉ္စ–မေးမြန်းသောအခွင့်ကိုပေးအံ့သောငှာလည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မဟိတတ္ထာယစ–ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်အကျိုးဖြစ်စိမ့်သောငှာလည်းကောင်း၊ သမ္ပရာယ–ဟိတာယစ–တမလွန်အစီးအပွားငှာလည်းကောင်း၊ ကတာဝကာသော–ပြုအပ်သောအခွင့်ရှိပါ၏၊ တွံ–သင်သည်၊ အဘိပတ္ထိတံ–တောင့်တအပ်သော၊ ယံကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ပုစ္ဆသု–မေးပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ သြကာသံ–အခွင့်ကို၊ အကာသိ–ပြု၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ (ပုစ္ဆိဉ္ဒ စပ်လေ၊) သနင်္ကုမာရံ–သနင်္ကုမာရအမည်ရှိသော၊ နံဗြဟ္မာနံ–ထိုဗြဟ္မာကို၊ သမ္ပရာယိကံဧဝ–တမလွန်ဘဝနှင့် စပ်ယှဉ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အတ္ထံ–အကျိုးကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကင်္ခီ–တွေးတောယုံမှားရှိ၍၊ ပုစ္ဆာမိ–မေးပါ၏၊ ပရဝေဒီယေသု–သူတစ်ပါးသိစေအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အကခီ–ယုံမှားမရှိလေပြီ၊ ကတ္ထ–အဘယ်တရား၌၊ ဌိတော–တည်သော၊ မစ္စော–သတ္တဝါသည်၊ အမတံ–သေခြင်းကင်းသော၊ ဗြဟ္မလောကံ–မြတ်သောဗြဟ္မပြည်သို့၊ (မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ပြည်သို့လည်းဟူ၊) ပဟေတိ–ရောက်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တဿ–ထိုဂေါဝိန္ဒ

ပုဏ္ဏားအား၊ ဗြဟ္မာ–သနကုံမာရဗြဟ္မာမင်းသည်၊ ဗျာကရောန္တော–ထင်ရှားပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မေ–အိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ မနုဿေ–သတ္တဝါတို့၌လည်း၊ မမတ္တံ–ငါ ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ တပ်မက်သော တဏှာကို၊ ဟိတ္ဝာ–စွန့်ပစ်၍၊ ဧကောဒိဘူတော–တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်၍ ဖြစ်သော၊ တည်ကြည်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သောလည်းဟူ၊) ကရုဏော–ကရုဏာရှိသောစျာန်၌၊ အဓိမုတ္တော–ညွှတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ နိရာမဂန္ဓော–ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်အနံ့မရှိသည်ဖြစ်၍၊ မေထုနဿာ–မေထုန်အကျင့်မှ၊ ဝိရတော–ကျဉ်သည်ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထ–ဤကရုဏာစျာန်၌၊ သိက္ခမာနော–ကျင့်သော၊ မစ္စော–သတ္တဝါသည်၊ အမတံ–မသေသော၊ ဗြဟ္မလောကံ–မြတ်သောဗြဟ္မာပြည်သို့၊ မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့လည်းဟူ၊ ပယွောတိ–ရောက်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဗြဟ္မလောကဂါမိမဂ္ဂံ–ဗြဟ္မာပြည်သို့ သွားရာခရီးကို၊ ကထေသိ–ပြောဟောလေ၏၊ (ဗြဟ္မပြည်သည်၊ သေသောအကောင်ပုတ်မရှိသောကြောင့် အမတလောကမည်၏ ဟုယူလေအပ်သည်။)

☞ တတ္ထတာသုဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ မံဝေကုမာရံဇာနန္တိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကံသေန–စင်စစ်သဖြင့်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ကုမာရံ–သနကုံမာရဟူ၍၊ ဇာနန္တိ–သိကြလေကုန်၏၊ ဗြဟ္မလောကေတိ–ဟူသည်ကား သေဋ္ဌလောကေ–မြတ်သောပြည်၌၊ သနန္တနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ စိရတရံ–ရှေးကြာမြင့်စွာသော၊ ပေါရာဏံ–ရှေးဟောင်းဖြစ်သောအကျင့်တည်း ဧဝံ ဂေါဝိန္ဒဇာနာဟိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဂေါဝိန္ဒ–ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၊ ဧဝံ–သို့ မံ–ငါ့ကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ဓာရေဟိ–မှတ်လေလော၊ အာသနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဒံအာသနံ–ဤနေရာကို၊ ဘောတောဗြဟ္မုဏော–ရှင်ဗြဟ္မာမင်းအား၊ နိသီဒနတ္ထာယ–ထိုင်စိမ့်သောငှာ၊ ပညတ္တံ–ခင်းအပ်ပြီ၊ ဣဒံဥဒကံ–ဤရေကို၊ ပရိဘောဇနီယံ–သုံးဆောင်အပ်၍၊ ပါဒါနံ–ခြေတို့ကို၊ ဓောဝနတ္ထံ–ဆေးကြောစိမ့်သောငှာ၊ ဌပိတံ–ထားအပ်ပြီ၊ ပါနီယံ–သောက်ရေကို၊ ပိပါသဟရဏတ္ထာယ–ငတ်မွတ်ခြင်းကို ဖျောက်စိမ့်သောငှာ ဌပိတံ–ထား အပ်ပြီ၊ ဣဒံပဒ–ဤခြေသုတ်စရာဆီကိုလည်းပရိသမဝိသေ

ဒနတ္ထံ–ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်းကို ပျောက်အံ့သောငှာ၊ ပါဒဘဉ္ဇန တေလံ–ခြေလိမ်းစရာဆီတည်း၊ ဣမံမဇ္ဈပါဏံ–ဤသစ်မည်စည်ရွက် ကျက်သည်၊ အတက္ကံ–ချဉ်လည်းမရှိ၊ အလောဏိကံ–ဆားလည်းမရှိ၊ အဓူပနံ–ချင်းငရုတ်တို့ဖြင့် ထုံမွှန်းခြင်းမရှိ၊ ဥဒကေန–ရေဖြင့်၊ သေဒိတ သာကံ–ဖျောက်ကာသာဖြစ်သော ဟင်းရွက်ကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ ဝဒတိ– ဆိုစ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်စ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဟောဓိသတ္တသ–ဘုရား လောင်းအား၊ တံစတုမာသံ–ထိုလေးလပတ်လုံး၊ ဗြဟ္မစရိယံ–မြတ်သော အကျင့်သည်၊ အဘိသလ္လေခဝုတ္တိ–အလွန်ခေါင်းပါးသော အသက် မွေးခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရမုက္ကဋ္ဌ–အလွန်မြတ်သည်၊ အဟောသိ– ဖြစ်စ၏၊ တဿ–ထိုသနက်ကုံမာရဗြဟ္မာအား၊ ဣမေသဗ္ဗေ–ဤအလုံးစုံ တို့ကို၊ အဋ္ဌေ–အမြတ်တို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ပုစ္ဆာမ–ငါတို့ပန်ကြားပါ ကုန်စ၏၊ တဿ–ထိုနေရာအား၊ ဣဒံ–ဤနေရာသည်၊ အဋ္ဌန္နံ– ထိုက်စ၏ဟု၊ ကုရုတု–ပြုပါလော၊ နော–ငါတို့အား၊ ဘဝံ–အရှင်သည်၊ ဣဒံ–ဤနေရာသည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်စ၏ဟု၊ ပဋိဇာနာတု–သိမ်းဆည်း ပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တောဟိ–ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်စ၏၊ ဣတိ–သို့၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဗြဟ္မုနော–ဗြဟ္မာမင်း အား၊ နေသံ–ထိုနေရာတို့ကို၊ အပရိဘုဉ္ဇနံ–မသုံးဆောင်ခြင်းကို၊ ဇာနန္တောပိ–သိသော်လည်း၊ ဝတ္တသိသေ–ဝတ်ကိုပြုရာ၌၊ ဌတ္တာ–တည်၍၊ အတ္ထနော–မိမိ၏၊ အာစိဏ္ဏံ–အလေ့အကျင့်ဖြစ်သော၊ အတိထိပူဇနံ– ဧည့်သည်တို့အား ပူဇော်ခြင်းကို၊ ဒသေန္တော–ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ ဗြဟ္မာပိ–ဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း၊ အသထိ ဂေါဝိန္ဒ–ဘုရားလောင်း ၏၊ အဓိပ္ပာယံ–အလိုကို၊ ဇာနန္တော–သိသည် ဖြစ်၍၊ ပဋိဂ္ဂဏှာမတေအဋ္ဌံ၊ ယံတွံဂေါဝိန္ဒဘာသသိတိ–ပဋိဂ္ဂဏှာမတေ အဋ္ဌံ၊ ယံတွံဂေါဝိန္ဒဘာ၊ သိ–ဟူ၍၊ အာဟ–၏၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ အတ္ထောနော–အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏။

တဿတေ–ထိုသင်၏၊ အာသနေ–နေရာ၌၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ နိသိန္နာနာမ–ထိုင်နေသည်မည်ကုန်သည်၊ ဟောမ–ဖြစ်စေကုန်၏၊ ပါဒေါဒကေန–ခြေဆေးရေဖြင့်၊ ပါဒါ–ခြေတို့ကို၊ ဓောတာနာမ–

ဆေးကြောအပ်သည်မည်ကုန်သည်၊ ဟောန္တု–ဖြစ်စေကုန်၊ ပါနိယံ–သောက်ရေကို၊ ပိတာနာမ–သောက်သည်မည်ကုန်သည်၊ ဟောမ–ဖြစ်စေကုန်၊ ပါဒဘဋ္ဌနေန–ခြေသုတ်စရာဆီဖြင့်၊ ပါဒါ–ခြေတို့ကို၊ မက္ခိတာနာမ–လိမ်းအပ်သည်မည်ကုန်သည်၊ ဟောန္တု–ဖြစ်စေကုန်၊ ဥဒကသာဝကမ္မိ–ရေဖြင့်ဖျောအပ်သော သစ်မည်စည်ရွက်ကိုလည်း၊ ပရိဘုတ္တံနာမ–သုံးဆောင်အပ်သည်မည်သည်၊ ဟောတု–ဖြစ်စေလော၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ကိဉ္စိအကခိုပရဝေဒိယေသုတိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ သဝိစိကိစ္ဆော–ယုံမှားခြင်းရှိ၏၊ ပရေန–သူတစ်ပါးသည်၊ သယံ–ကိုယ်တိုင်၊ အဘိသခ်ံတတ္တာ–ပြုပြင်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပရသ–သူတစ်ပါးအား၊ ပါကဋ္ဌေသု–ထင်ရှားကုန်သော၊ ပရဒေဝိယေသု–သူတစ်ပါးတို့သည်၊ သိစေအပ်ကုန်သော၊ ပဋ္ဌေသု–ပြဿနာတို့၌၊ နိဗ္ဗိစိကိစ္ဆံ–ယုံမှားမရှိအပ်၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအလိုကိုတရားကိုယ်ကို ယူပါသော်၊ တွေးတောယုံမှားရှိခဲ့၏၊ သူတစ်ပါးသိပါစေသော ယုံမှားကင်းပရာ၏ဟူလိုသည်။)

ဟိတ္ဝာမမတ္တန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ၏၊ ဣဒံ–ဥစ္စာဖြစ်သောကိုယ်တည်း၊ မမ–ငါ၏၊ ဣဒံ–ဥစ္စာတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပဝတ္တနကံ–ဖြစ်စေတတ်သော၊ ဥပကရဏတဏှံ–အဆောက်အဦးကို သိမ်းဆည်းတတ်သောတဏှာကို၊ စဇိတ္ဝာ–ပစ်စွန့်၍၊ မနုဿေသုတိ–ဟူသည်ကား၊ သတ္တေသု–သတ္တဝါတို့၌၊ ဗြဟ္မေတိပဒေန–ဗြဟ္မဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ အာလပတိ–ခေါ်၏၊ ဧကောဒါဘူတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကော–တစ်ယောက်အထီးတည်းသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ဥဒေတိပဝတ္တတိ–ဖြစ်တတ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဧကောဒါဘူတော–ဧကောဒါဘူတမည်၏၊ ဧကောဘူတော–တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြစ်၍ဖြစ်သည်၊ ဧကီဘူတော–တစ်ယောက်အထီးတည်းဖြစ်သည်၊ ဧတေန–ဤဧကောဒါဘူတောပါဒ်ဖြင့်၊ ကာယဝိဝေကံ–ကာယဝိဝေကကို၊ ကိုယ်၏ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုလည်းဟူ၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ အထဝါ–တစ်နည်းသော်ကား၊ ဧကော–မြတ်သည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ဥဒေတိ–ဖြစ်တတ်၏၊

ဣတိ–ထို့ကြောင့်ဧကောဒိ–ဧကောဒိမည်၏၊ သမာဓိ–သမာဓိဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ပတ္တောဒုပစာရအပ္ပနာသမာဓိ–သို့ရောက်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဧကောဒိဘူတော–ဧကောဒိဘူတမည်၏၊ ဥပစာရအပ္ပနာသမာဓိဟိ–ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိတို့ဖြင့်၊ သမာဟိတော–ကောင်းစွာတည် ကြည်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ တံဧကောဒိဘာဝံ–ထိုဥပစာအပ္ပနာသမာဓိ၏ အဖြစ်ကို၊ ကရဏာဗြဟ္မ ဝိဟာရဝသေန–ကရဏာဗြဟ္မဝိဟာရ၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဒသေသ္ကော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကရဏော–ကရဏာတော်၌၊ အဓိမုတ္တော တိ–ညွှတ်သောစိတ်ရှိ၏ဟု၊ အာဟ–ဆို၏၊ ကရဏော ကရဏာဗျာနေ–ကရဏာစျာန်၌၊ အဓိမုတ္တော–ညွှတ်သောစိတ်ရှိ၏၊ တံစျာနံ–ထိုကရဏာရှိသောစျာန်ကို၊ နိဗ္ဗတ္တိတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း နိရာမဂန္ဓောတိ–ဟူသည်ကား၊ ကိလေသသင်္ခါတဝိသဂန္ဓရဟိတော–ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်နံ့မှကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဇာတ္ထဋ္ဌိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဇာတေသုဓမ္မေသု–ထိုကောင်းသောအကျင့်တို့၌ တရားတို့၌၊ ဋ္ဌိတော–တည်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတေဓမ္မေ–ထိုဗြဟ္မဝိဟာရစျာန်တရားတို့ကို၊ သမ္မာဒေတွာ–ပြည့်စုံစေ၍၊ ဇာတ္ထစသိက္ခမာနောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဇာတေ–ထိုဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့၌၊ သိက္ခမာနော–ကျင့်သော၊ မစ္စော–သတ္တဝါသည်၊ ဇာတံဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနံ–ထိုဗြဟ္မဝိဟာရဘာဝနာကို၊ ဘာဝေန္တော–ပွားများစေသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ အယံ–ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်အား၊ ဇာတ္ထ–ဤအရာ၌၊ သခေါ–အကျဉ်းတည်း၊ ဝိတ္ထာရောပန–အကျယ်သည်ကား၊ ပါဠိယံ–ပါဠိတော်၌၊ အာဂတော ယေဝ–လာသည်သာတည်း၊ ဣတိသဒ္ဒါကားပရိသမာပန–(အကျယ်ကိုလိုသော် ဒီဃနိကယ်မဟာဂေါ ဝိန္ဒသုတ်မှ ယူအပ်၏၊ ဤစရိယာပိဋကပါဠိတော်၌မူကား၊ သုံးဂါထာဖြင့် မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားဏ၏ဒါနပါရမီကိုသာ အလိုရှိရာ အကျဉ်းဟောတော်မူအပ်သည်။)

အထ–ထိုအခါ၌၊ တဿဗြဟ္မုနော–ထိုသနဂ်ိုမာရဗြဟ္မာမင်း၏၊

ဝစနံ–စကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ အာမဂန္ဓေ–ကိလေသာတည်းဟူသော စိမ်းသောအနံ့တို့ကို၊ ဒိဂုစ္ဆန္တော–စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါနေဝ–ဤယခုပင်လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ–ရဟန်းပြုအံ့ဟု၊ အာဟ–၏၊ ဗြဟ္မာပိ–သနက်ုမာရဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း၊ သာဓု–ကောင်းပြီ၊ မဟာပုရိသ–ယောကျ်ားမြတ်၊ တွံ–သင်သည်၊ ပဗ္ဗဇသု–ရဟန်းပြုလေလော၊ ဧဝံသတိ–ဤသို့ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်၊ မယံပိ–ငါ့အားလည်း၊ တဝ–သင်၏၊ သန္ဓိကေ–အထံသို့၊ အာဂမနံ–လာခြင်းသည်၊ သွာဂမနမေဝ–ကောင်းသောလာခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ တွံ–သင်သည်၊ သကလဇမ္ဗုဒီပေ–အလုံးစုံသောဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ အဂ္ဂပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ပဌမဝယေ–နုပျိုသောပဌမအရွယ်၌၊ ဋ္ဌိတော–တည်သောသူသည်၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ မဟန္တံ–များစွာသော၊ နာမသမ္ဘတ္တိဋ္ဌ–ငဲ့ကွက်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဣဿရိယဋ္ဌ–အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ (ပဗ္ဗဇနံဝိယ၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ၊) အယဗန္ဓဟတ္ထိနော–သံကြိုးဖြင့်ဖွဲ့အပ်သော ဆင်၏၊ (ဝနဂမနံဝိယ၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ၊)အယောဗန္ဓနံ–သံကြိုးအဖွဲ့ကို၊ ဆိန္ဒိတ္တာ–ဖြတ်၍၊ ဝနဂမနံဝိယ–တောသို့သွားလေသကဲ့သို့၊ အတိဥဋ္ဌာရံ–အလွန်မြတ်လေစွ၊ ဧသာပဗ္ဗဇာ–ဤသို့သောရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ ဗုဒ္ဓတန္တိနာမ–ပညာရှိတို့၏အစဉ်တည်း၊ ဣတိ–သို့၊ မဟာဗောဓိသတ္တဿ–မြတ်သောဘုရားလောင်းအား၊ ဒဠ္ဍိကမ္မံ–မြဲမြဲစိမ့်သောအမှုကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဗြဟ္မလောကမေဝ–ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ မမ–ငါ့အား၊ ဣတော–ဤအိမ်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်၍၊ ပဗ္ဗဇနံနာမ–ရဟန်းပြုခြင်းမည်သည်၊ နယုတ္တံ–မသင့်တတ်လေသေး၊ အဟံ–သည်၊ ရာဇကုလာနံ–မင်းမျိုးတို့အား၊ အတ္ထံ–အကျိုးကို၊ အနုသာသာမိ–ဆုံးမပဲ့ပြင်ဦးအံ့၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တေသံ–ထိုမင်းမျိုးတို့အား၊ အာရောစေတ္တာ–အကြောင်းကြားသည်ရှိသော်၊ တေပိ–ထိုမင်းမျိုးတို့သည်လည်း၊ သစေပဗ္ဗဇန္တိ–အကယ်၍

ရဟန်းပြုကုန်အံ့၊ သုန္ဒရမေဝ–ကောင်းကြလေသည်သာတည်း တေ–ထို မင်းမျိုးတို့သည်၊ နောစေပဗ္ဗဇ္ဇန္တိ–အကယ်၍ ရဟန်းမပြုကုန်အံ့၊ ပုရောဟိတဗ္ဗာနံ–ပုရောဟိတ်၏အရာကို၊ နိယျာတေတွာ–အပ်နှံ ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ–ရဟန်းပြုအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ ရေဏုဿ–ရေဏုအမည်ရှိသော၊ ရညော–မင်းအား၊ အာရောစေတွာ–ကြားလေသော်၊ (တွာ–ပစ္စည်းရှိသော ပုဒ်ကို အရာသို့လိုက်၍ ကြားရှိဟုအနက်ယောဇနာသော်လည်းကောင်း၊ ကြားလတ်သော်ဟူ၍၊ ယောဇနာသော်လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗကာလနှင့် ယှဉ်ခြင်းသည် မှတ်ကြောင်းကြိယာဖြစ်၍၊ လက္ခဏာကြိယာယူလေ အပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် နိယံဆရာသည်၊ **၍ရကား၊ ကြိယာဝိသေသ်၊ သော် လသော်လက္ခဏ် ညေယျ**၊ ဟုအရာသို့ပို့လိုက်၍၊ လက္ခဏာမှတ် ကြောင်းကြိယာဟု ယူလေအပ်သည်၊) တေန–ထိုရေဏုမင်းသည်၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ–အတိုင်းထက်အလွန်၊ ကာမေဟိ–ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်သောကာမတရားတို့ဖြင့်၊ နိမန္တိယမာနော–ပိတ်ဆို့အပ်သည်ရှိသော်၊ အတ္တနော–မိမိ၏ သံဝေဂ၊ ဟေတုံ–သံဝေဂတရားဟူသော အကြောင်း ကြောင့်၊ ဧကဏ္ဍေန–စင်စစ်သဖြင့်၊ တသ–ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား၏၊ ပဗ္ဗဇိတု ကာမတဿ–ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်း နိဝေ ဒေတွာ–သိစေသည်ဖြစ်၍၊ တေန–ထိုရေဏုမင်းသည်၊ (ဝုတ္တကတ္တားစပ်) တံ–သင်ဆရာသည်၊ ယဒိပဗ္ဗဇိဿသိ–အကယ်၍ ရဟန်းပြုအံ့၊ အဟံပိ– ငါသည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ–ရဟန်းပြုပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ် သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သာဓုတိ–ကောင်းပြီ ဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ–ဝန်ခံ၍၊ ဧတေနေဝနယေန–ဤသို့သောနည်းဖြင့်သာ လျှင်၊ သတ္တဘူအာဒယော–သတ္တဘူအစရှိကုန်သော၊ ဆခတ္တိယေစ– ခြောက်ပါးသောမင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တစတ္ထာဟ္မဏမဟာ သာလေ–ခုနစ်ယောက်သော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တစနှာတကသတာနိ–ခုနစ်ရာသော ဆတ္တာသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏ ဘရိယာယောစ–မယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊

အာပုစ္ဆိတွာ–ပန်ကြားလျှင်၊ သတ္တာဟမတ္တမေဝ–ခုနစ်ရက်မျှလောက်သာ လျှင်၊ တေသံ–ထိုသူတို့၏၊ စိတ္တာနုရက္ခဏတ္ထံ–စိတ်ကိုအစဉ်စောင့် ရှောက်ခြင်းငှာ၊ ဌတွာ–ရပ်တည်၍၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ–မြတ်သော တောထွက်ခြင်း နှင့်တူသော၊ နိက္ခမနံ–တောထွက်ခြင်းကို၊ နိက္ခမိတွာ– ထွက်သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇိ–ရဟန်းပြုလေ၏။

တသ–ထိုဂေါဝိန္ဒဘုရားလောင်း၏၊ တေသတ္တာရာဇနော–ထိုခုနစ် ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကို၊ အာဒိ'ကတွာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗေဝ–အလုံးစုံ သောသူတို့သည်လျှင်၊ အနုပဗ္ဗဇိ'သု–အတူရဟန်းပြုကြကုန်၏၊ သာပရိ သာ–ထိုပရိသတ်သည်၊ မဟတီ–များသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အနေ ကယောဇနဝိတ္ထာရာယ–များသောယူဇနာအကျယ်ရှိသော၊ ပရိသာယ–ပရိ သတ်သည်၊ ပရိဝုတော–ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျား မြတ်သည်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေန္တော–ဟောလျက်၊ ဂါမနိဂမဇနပဒ ရာဇဓာနိသု–ရွာနိုဂုံးဇနပုဒ်မင်းနေပြည်တို့၌၊ စာရိကံ–ဒေသစာရိကို၊ စရတိ–သွား၏၊ မဟာဇနံ–လူများကို၊ ပုညေ–ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌၊ ပတိဋ္ဌ ပေတိ–တည်စေ၏၊ ဂတဂတဋ္ဌာနေ–ရောက်ရာရောက်ရာအရပ်၌၊ ဗုဒ္ဓကောလာဟလံဝိယ–ဘုရားဖြစ်မည်ကို ကျော်စောလင့်သကဲ့သို့၊ ဟော တိ–၏၊ မနုဿာ–လူတို့သည်၊ ဂေါဝိန္ဒပဏ္ဍိတောဟိ–ဂေါဝိန္ဒပညာရှိသည်၊ အာဂစ္ဆတိကိရ–လာလေသတတ်၊ ဣတိ–သို့၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ ပူရေတ ရမေဝ–ရေးဦးစွာလျှင်၊ မဏ္ဍပံ–မဏ္ဍပ်ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ တံ–ထို မဏ္ဍပ်ကို၊ အလင်္ကရိတွာ–တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ပစ္စုဂ္ဂန္တွာ–ခရီးဦးကြိုဆို၍၊ မဏ္ဍပံ–မဏ္ဍပ်သို့၊ ပဝေသေတွာ–သွင်း၍၊ နာနဂ္ဂရသေန–အထူးထူးသော အရသာရှိသော၊ ဘောဇနေန–ဘောဇဉ်ဖြင့်၊ ပတိမာနေန္တိ–မြတ်နိုး နှစ်သက်စေကုန်၏၊ မဟာလာဘသက္ကာရော–များသောလาภ်သပွတ်ကာ သည်၊ မဟာမေဃောဝိယ–မိုးကြိုးရွာသကဲ့သို့၊ အဇ္ဇောတ္ထရန္တော– လွှမ်းမိုးလျက်၊ ဥပဋ္ဌိ–ဖြစ်၏၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ မဟာဇနံ–လူများအပေါင်းကို၊ ပုညေ–ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌၊ ပတိဋ္ဌပေသိ– တည်စေ၏၊ သီလသမ္ပဒါယ–သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊

ဣန္ဒြိယသံဝရေ-ဣန္ဒြေကိုစောင့်ခြင်း၌၊ ဘောဇနေ-အစာဘောဇဉ်၌၊ မတ္တညုတာယ-အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ ဓာဂရိယာနုယောဂေ-နိုးကြားခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌသု-ရှစ်ပါးကုန်သော၊ သမာပတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ကသိဏာပရိကမ္မေ-ကသိုဏ်းပရိကံရှိသော၊ ဈာနေသုစ-ဈာန်တို့၌လည်းကောင်း၊ အဘိညာသုစ-အဘိညာဏ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေသုစ-ဗြဟ္မဝိဟာရတို့၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌပေသိ-တည်စေ၏၊ (သီလသမ္ပဒါယဟူသော ပုဒ်မှစ၍၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေသု ပုဒ်တိုင်အောင်သောစကားသည်၊ ပုညေပတိဋ္ဌပေသိ-ဟူသောပုဒ်၏အရ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအချင်းအရာကို သရုပ်ထုတ်၍ပြအပ်သည်ဟု ယူလေအပ်သည်။ ပုညေဟူသောပုဒ်ကထွက်စေ) ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒကာလောဝိယ-ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ယာဝတာယုကံ-အသက်ထက်ဆုံး၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ ပူရေန္တော-ဖြည့်လျက်၊ သမာပတ္တိသုခေန-သမာပတ်ချမ်းသာဖြင့်၊ ဝိတိနာမေတွာ-လွန်စေ၍၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မာပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တသ-ထိုမဟာဂေါဝိန္ဒဘုရားလောင်း၏၊ တံဗြဟ္မစရိယံ-ထိုမြတ်သောအကျင့်သည်၊ ဣဒ္ဓဗ္ဗေဝ-ပြည့်လည်းပြည့်စုံ၏၊ ဖီတဉ္စ-နှစ်သက်ဖွယ်လည်းရှိ၏၊ ဝိတ္ထာရိကဉ္စ-ပြန့်လည်းပြန့်ပြော၏၊ ဗဟုဇနံ-များစွာသောကောင်းမှုသည်၊ ပုထုဘူတံ-ထူးထူးများစွာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ယာဝဒေဝ-အကြင်ရွေ့လောက်၊ ဒေဝမနုဿေသဟိ-နတ်လူတို့သည်၊ သုပ္ပကာသိတံ-ကောင်းစွာပြအပ်၏၊ စီရံ-ကြာမြင့်စွာ၊ ဒိဋ္ဌမဒ္ဓါနံ-အဓွန့်ကာလရှည်စွာ၊ ပဝတ္တိတ္ထ-ဖြစ်လေ၏၊ တသ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သာသနံ-အဆုံးအမကို၊ သဗ္ဗေနသဗ္ဗံ-အချင်းခပ်သိမ်း၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ အာဇာနိံသု-သိကြကုန်၏၊ တေ-ထိုလူအပေါင်းတို့သည်၊ ကာယဿ-ကိုယ်၏၊ ဘေဒါ-ပျက်စီးသည်မှ၊ ပရံမရဏာ-သေသည်မှနောင်ကာလ၌၊ သုဂတိ-ကောင်းသောသူတို့၏လားရာဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မ

လောကံ-ဗြဟ္မာပြည်သို့၊ ဥပပဇ္ဇိံသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ နအာဇာနိံသု-မသိကြကုန်၊ အပ္ပေကစ္စေ-အချို့ကုန်သော သူတို့သည်၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနံ-ပရနိမ္မိ တဝသဝတ္တီဟု ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ဒေဝါနံ-နတ်တို့၏၊ သဟဗျတံ-ဗိမာန်၌၊ ဥပပဇ္ဇိံသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ အပ္ပေကစ္စေ-အချို့တို့သည်၊ နိမ္မာနရတိနံ-နိမ္မာနရတိဘုံ၌၊ အပ္ပေကစ္စေ-အချို့တို့သည်၊ တုသိတာနံ-တုသိတာဟုဆိုအပ်ကုန်သော၊ ယာမာနံ-သော၊ တာဝတိံသာနံ-သော၊ စတုမဟာရာဇိကာနံ-သော၊ဒေဝါနံ-နတ်တို့၏၊ သဟဗျတံ-ဗိမာန်၌၊ ဥပပဇ္ဇိံသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ ယေ-အကြင်သူတို့သည်၊ သဗ္ဗနိဟီနာ-အလုံးစုံမှယုတ်ကုန်၏၊ တေ-ထိုသူတို့သည်၊ ဂန္ဓဗ္ဗကာယံ-ဂန္ဓဗ္ဗနတ်အပေါင်းသို့၊ ပရိပူရေသုံ-ပြည့်လေကုန်၏၊ မဟာဇနော-လူများအပေါင်းသည်၊ ယေဘုယ္ယေန-များသောအားဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်လည်း၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ သဂ္ဂူပဂေါ-နတ်ပြည်သို့လားသည်လည်း၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒေဝဗြဟ္မလောကာ-နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့သည်၊ ပရိပူရေသုံ-ပြည့်လေကုန်၏၊ စတ္တာရောအာပါယာ-အပါယ်လေးဘုံတို့သည်၊ သုညာဝိယ-ဆိတ်သုံ့သကဲ့သို့၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏။

ဣဒါနိ-ဤမဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၌လည်း၊ အဂ်ိတ္တိဇာတကေဝိယ-အဂ်ိတ္တိဇာတ်၌ကဲ့သို့၊ ဗောဓိသမ္ဘာရနိဒ္ဒါရဏာ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏၊ အဆောက်အဦးတို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗါ-သိအပ်ကုန်၏၊ တဒါ-ထိုဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားဖြစ်သောအခါ၌၊ သတ္တာရာဇာနော-ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည်၊ မဟာထေရာ-မထေရ်ကြီးတို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဃသပရိသာ-ကျွင်းဆောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ မဟာဂေါဝိန္ဒော-မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည်၊ လောကနာထော-လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏၊ တထာ-ထိုဆိုအပ်ပြီးသည်မှတစ်ပါး၊ ရေဏုအာဒီနံ-ရေဏုအစရှိကုန်သော၊ သတ္တန္နံ ရာဇူနံ-ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့အား၊ အညမည အဝိရောဓေန-

အချင်းချင်း မဆန့်ကျင်သဖြင့်၊ ယထာသက်–မိမိအားလျော်စွာ၊ ရဇ္ဇေ–မင်းအဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေချင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ မဟာတိ–ကျယ်ဝန်းသော၊ သတ္တဝိဓရဇ္ဇေ–ခုနစ်ခုဖြစ်သော တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ တောသံ–ထိုမင်းတို့အား၊ အတ္ထမမ္မာနုဿသသနေ–အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမခြင်း၌၊ အပ္ပမာဒေါ–မမေ့မလျော့သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မုနာပိ–သနက္ကုမာရဗြဟ္မမင်းနှင့်လည်း၊ သာကစ္ဆံ–တရားစကားပြောဟောခြင်းသို့၊ သမာပဇ္ဇတိတိ–ရောက်၏ဟူ၍၊ ပဝတ္တသမ္ဘာဝနံ–ဖြစ်သဖြင့် ပွားများသောဂုဏ်လည်းကောင်း ယထာဘူတံ–ဟုတ်သောအတိုင်း၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ စတ္တာရောမာသေ–လေးလတို့ပတ်လုံး၊ ပရမုက္ကံသဂတော–အတိုင်းထက်အလွန် မြတ်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ ဗြဟ္မစရိယဝါသော–မြတ်သောအကျင့်ကို သုံးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ တေဗြဟ္မုနော–ထိုဗြဟ္မာတို့သည်၊ အတ္တနိ–မိမိသို့၊ သမာပဇ္ဇနံ–ကိုယ်တိုင်ရောက်လာသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မုနော–ဗြဟ္မာ၏၊ သဝါဒေ–အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ–တည်၍၊ သတ္တဟိရာဇူဟိစ–ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သကလေနစလောကေန–အလုံးစုံသောလူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဥပနိတံ–ရှေးရှုဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ လာဘသက္ကာရံ–လာဘ်သပွါးကားကို၊ ခေဠပိဏ္ဍံဝိယ–တံတွေးကဲ့သို့၊ ဆဋ္ဌေတွာ–စွန့်၍၊ အပရိမာဏာယ–အတိုင်းအရည်မရှိသော၊ ခတ္တိယ ဗြဟ္မဏာ ဒိပရိသာယ–မင်းပုဏ္ဏားစသော ပရိသတ်အား၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ–ရဟန်းပြုစိမ့်သောငှါ၊ အနုပဗ္ဗဇ္ဇာနိမိတ္တာယ–အတူရဟန်းပြုအံ့ဟူသောအမှတ်ဖြင့်၊ အနုပဋ္ဌာနံ–အစဉ်အတိုင်းခံစားလာသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓါနံ–မြတ်စွာဘုရားတို့၏၊ သာသနသဝိယ–သာသနာတော်ကဲ့သို့၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သာသနသ–အဆုံးအမ၏၊ စိရကာလာ နုပ္ပဗ္ဗေ–ကြာမြင့်သောကာလနှင့် အစဉ်ယှဉ်ဃောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ ဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်ရှားစွာပြအပ်ကုန်၏၊ ဣတိသဒ္ဒါကား၊

ပရိသမာပန်။

ပဌမံ-ငါးကြိမ်မြောက်သော၊မဟာဂေါဝိန္ဒစရိယံ-မဟာ
ဂေါဝိန္ဒပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၆–နိမိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၄၀။ ဆဋ္ဌေ–ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောပါရမီ၌၊ မိထိလာယံပုရတ္တာ
မေတိ–ဟူသည်ကား၊ မိထိလနာမကေ–မိထိလာအမည်ရှိသော၊
ဝိဒေဟာနံ–ဝိဒေဟရာဇ်မင်းတို့၏၊ ဥတ္တာမနဂရေ–မြတ်သောမြို့၌၊ နေမိ
နာမမဟာရာဇာတိ–ဟူသည်ကား၊ နေမိ–အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဌေန္တောဝိယ–
ဆက်စပ်သကဲ့သို့၊ ဥပဂန္တော–ဖြစ်သောနိမိတိ–နိမိဟူ၍ နေမိမင်းဟူ၍၊
လဒ္ဓနာမော–ရအပ်သောအမည်ရှိ၏၊ သော–ထိုနေမိမင်းသည်၊ မဟန္တော
ဟိ–မြတ်နိုးကုန်သော၊ ဒါနသီလာဒိဂုဏဝိသေသေဟိစ–ဒါနသီလ အစရှိ
သောဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့်လည်းကောင်း၊ မဟတာ–မြတ်သော၊ ရာဇာ
နုဘာဝေနစ–မင်း၏အာနုဘော်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတတ္တာ–
ဖြစ်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟန္တော–မြတ်သော၊ ရာဇာ–မင်းတည်း၊
ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ မဟာရာဇာ–မည်၏၊ ပဏ္ဍိတောဂုသလတ္ထိကောတိ–
ဟူသည်ကား၊ အတ္တနောစ–မိမိ၏လည်းကောင်း၊ ပရေသဉ္စ–သူတစ်ပါး
တို့၏လည်းကောင်း၊ အတ္ထာယ–အကျိုးငှါ၊ ပုညတ္ထိကော–ကောင်းမှုဖြင့်
အလိုရှိ၏။

အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဝိဒေဟရဋ္ဌေ–ဝိဒေဟရာဇ်
တိုင်း၌၊ မိထိလနဂရေ–မိထိလာမြို့၌၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဗောဓိသတ္တော
–ဘုရားလောင်းသည်၊ မဃဒေဝါနာမ–မဃဒေဝအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ–
မင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်ပြီ၊ သော–ထိုမင်းသည်၊ စတုရာသီ တိဝဿ

သဟာသာနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ကုမာရကိဋ္ဌ–သူငယ်တို့၏ကစားခြင်းကို၊ ကိဋ္ဌတွာ–ကစား၍၊ စတုရာသီတိဝဿ သဟာသာနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဥပရဇ္ဇံ–အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ စတုရာသီတိဝဿ သဟာသာနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော–ပြုစေသည်ရှိသော်၊ (ကာရေတွာကာရေတိကာရေန္တော–ဟုပါဋိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ရှိသောပါဋ္ဌသည် ကရိဏ်းနှင့်ယှဉ်၍ ယောဇနာသော် သင့်နိုးထင်၏၊ သင့်ကြောင့်ကားမင်း၏အဖြစ်ကို အမျှားချီးမြှောက်ခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ နှိုးဆော်ခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိမြဲသောကိုဆောင်သော်၊ ကရိဏ်းအနက် ယောဇနာမှသင့်မည်ထင်သည်၊ ကြံလေ၊) ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ မေ–ငါ၏၊ သီရသို့–ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတာနိ–ဖြူသောဆံပင်တို့ကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ပသေယျာသိ–မြင်ကြားအံ့၊ တဒါ–တိုအခါ၌၊ မေ–ငါ့အား၊ အာရောစေယျာ–ကြားလျှောက်လောဟု၊ ကပ္ပကဿ–ဆတ္တာသည်အား၊ ဝတွာ–ဆို၍၊ အပရာဘာဂေ–နောင်အဖို့၌၊ တေန–ထိုဆတ္တာသည်သည်၊ ပလိတာနိ–ဖြူလောဆံပင်တို့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်သည်ဖြစ်၍၊ အာရောစိတေ–ကြားအပ်သည်ရှိလော်၊ သုဝဏ္ဏသဏ္ဌာသေန–ရှေမွေးညှပ်ဖြင့်၊ ဥဒ္ဒရာပေတွာ–နှုတ်ခေါ်၍၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ပတိဋ္ဌာပေတွာ–ထားစေ၍၊ ပလိတံ–ဆံဖြူကို၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ မယံ–ငါ့အား၊ ခေါ–စင်စစ်၊ ဒေဝဒူတော–သေမင်းတမန်သည်၊ ပါတုဘူတော–ထင်ရှားစွာဖြစ်၍ ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ သံဝေဂဇာတော–ထိပ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါနိ–ယခုအခါ၌၊ မယာ–ငါသည်၊ ပဗ္ဗဇိတုံ–ရဟန်းပြုခြင်းငှါ၊ ဝဋ္ဋတိ–သင့်၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ သတသဟဿသုဒ္ဓာဒုကံ–အခွန်တစ်သိန်းထွက်သော၊ ဂါမဝရံ–ရွာဆုကို၊ ကပ္ပကဿ–ဆတ္တာသည်အား၊ ဒတွာ–ပေး၍၊ ဧဒဋ္ဌကုမာရံ–သားအကြီးကို၊ (သြရသကိုလည်းဟု၊) ပဏ္ဍောသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ တဿ–ထိုသားအကြီးသြရသအား၊ တာတ–အိုချစ်သား၊ မယံ–ငါသည်၊ ၏၊ ဥတ္တမဂိဟာ–ဦးခေါင်းတိပ်ဌာရောဂါကုန်ကော၊ ဣမေ–ဤဆံပင်ဖြူ

တို့သည်၊ ဇာတာ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဝယောဟရာ–အိုသောအရွယ်ကိုဆောင်ကုန်၏၊ ဒေဝဒူတာ–သေမင်း၏တမန်တို့သည်၊ ပါတုဘူတာ–ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်၏၊ မမ–ငါ၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ–ရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ သမယော–အခါတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုရ၏၊ သာဓုကံ–ကောင်းစွာ၊ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်၌၊ အနုသာသေတွာ–ဆုံးမ၍၊ အတ္တာနော–မိမိအား၊ အညာနိပိ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ (စတုရာသီတိဝဿသဟဿာနိ–အနှစ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံး၊ အာယု–အသက်သည်၊ ယဒိအတ္ထိ–အကယ်၍ရှိသေး၏၊ ဧဝံသန္တေပိ–ဤသို့အသက်ကြွင်းရှိသေးလျက်လည်း၊ မစ္စုနော–သေမင်း၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ ဋ္ဌိတံဝိယ–တည်သကဲ့သို့၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ မညမာနော–မှတ်အောင်းမေ့လျက်၊ သံဝိဂ္ဂဟဒယော–ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ပဗ္ဗဇ်–ရဟန်းအဖြစ်ကို၊ ရောစေသိ–နှစ်သက်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သိရသ္မိ ပလိတံဒိသွာ–ပ–ပဗ္ဗဇ်ံ သမရောစယိတိ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ဒိသံပတိ–အရပ်မျက်နှာတို့၏အရှင်ဖြစ်သော၊ မိရော–ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဃဒေဝေါ–မဃဒေဝမင်းသည်၊ သိရသ္မိ–ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတံ–ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ သံဝေဂံ–သံဝေဂကို၊ အလဘိ–ရလေ၏၊ လဘိတ္တာ–ရ၍၊ ပဗ္ဗဇ်–ရဟန်း၏အဖြစ်ကို၊ သမရောစယိ–ကောင်းစွာနှစ်သက်လေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏။

သော–ထိုမဃဒေဝမင်းသည်၊ ပုတ္တံ–သားကြီးသြရသကို၊ တာတ–ချစ်သား၊ မယာ–ငါသည်၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ပဋိပန္နံ–ကျင့်အပ်သောသဘောသည်၊ အတ္ထိ–၏၊ ဣမိနာနိဟာရေနေဝစ–ဤငါကဲ့သို့သောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ တွံ–သင်ချစ်သားသည်၊ ဝတ္တေယျာသိ–ကျင့်ရစ်လေလော့၊ ခေါ–စင်စစ်၊ တွံ–သင်သည်၊ အန္ဓိမပုရိသော–အန္ဓိမယောကျားသည်၊ မာအဟောသိ–မဖြစ်ရစ်လေသင့်၊ ဣတိ–သို့၊ သြဝဒိတ္တာ–ဆုံးမခဲ့၍၊ နဂရာ–မိထိလာပြည်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်၍၊ ဘိက္ခုပဗ္ဗဇ်

–ရဟန်း ရသေ့၏အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတ္တာ–ရဟန်းပြု၍၊ စတုရာသီတိဝဿ သဟဿာနိ–အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဈာနသမာ ပတ္တီဟိ–ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့်၊ ဝိတိနာမေတ္တာ–လွန်စေ၍၊ အာယုပရိ ယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မလောကပရာယနော–ဗြဟ္မပြည် သို့လားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။ တထာ–ထိုမယဒေဝမင်းအတူ၊ တသ–ထိုရဟန်းပြု သောမင်း၏၊ ပုတ္တောပိ–သားသည်၊ ဗဟူနိ–များစွာ ကုန်သော၊ ဝဿသဟဿာနိ–အနှစ်တစ်ထောင်တို့ပတ်လုံး၊ ဓမ္မေန တရားနှင့်အညီ၊ ရဇ္ဇံ–မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတ္တာ–ပြု၍၊ တေနေဝဥပါ ယေန–ထိုအကြောင်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပဗ္ဗဇိတ္တာ–ရဟန်းပြု၍၊ ဗြဟ္မလောက ပရာယနော–ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊တထာ–ထို အတူ၊ တသ–ထိုမင်း၏၊ ပုတ္တောပိ–သားသည်၊ ပဗ္ဗဇိ–ရဟန်းပြု၏။ ကွတိ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဒ္ဝိဟိ–နှစ်ယောက်သောမင်းတို့ဖြင့်၊ ဥနာနိ– လျော့ကုန်သော၊ စတုရာသီတိခတ္တိယသဟဿာနိ–ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောမင်းတို့သည်၊ သီသေ–ဦးခေါင်း၌၊ ပလိတ်–ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတာနိ–ရဟန်းပြုကုန်၏။ အထ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဗြဟ္မလောကေ–ဗြဟ္မပြည်၌၊ ဌိတောဝ–တည်လျက်လျှင်၊ မယာ–ငါသည်၊ မနုဿလောကေ– လူ့ပြည်၌၊ ကတကလျာဏဝတ္တံ–ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်း ဟူသော၊ ကျင့်ဝတ်သည်၊ ပဝတ္တတိနုခေါ–ဖြစ်ပါလေသေး၏လော၊ ကွတိ–သို့၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဧတ္ထကံအဒ္ဓါနံ– ဤမျှလောက်သော အဝန့်သည်၊ ပဝတ္တံ–ဖြစ်၏။ ကွဒါနိ–ယခုအခါ၌၊ နပ္ပဝတ္တိဿတိ–မဖြစ်လတ္တံ့၊ ကွတိ–သို့၊ အပ္ပဝတ္တနံ–မဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို၊ အဒ္ဒသ–မြင်လေ၏။ သော–ထိုမယဒေဝဗြဟ္မာမင်းသည်၊ ခေါပန–စင်စစ်သဖြင့်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ မယံ–ငါ၏၊ ပဝေဏိယာ– အစဉ်အဆက်ကို၊ ဥစ္ဆိဒ္ဓိတုံ–ဖြတ်ခြင်းငှါ၊ အဟံ–ငါသည်၊ နဒဿာမိ– မမြင်ပေ၊ ကွတိ–သို့၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝံသေ–အမျိုးအနွယ်၌၊ ဇာတရ ညောဇေ–ဖြစ်သောမင်း၏သာလျှင်၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ–မိဖုရားကြီး၏၊

ကုစ္ဆိမိ–ဝမ်းဌ၊ ပဋိသန္ဓိ–ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဏ္ဌိတွာ–ယူ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝံသဿ–အနွယ်အဆက်၏၊ နေမိ–အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဋေန္တောဝိယ–စပ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗတ္တေတာ–ဖြစ်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နေမိ–အကွပ်ကို၊ ဃဋ္ဋေန္တောဝိယ–စပ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့၊ ဥပ္ပန္နော–ဖြစ်လာ၏။ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ နေမိတိလဒ္ဓနာမော–နေမိဟူသောအမည်ရှိ၏။

ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ တဿ–ထိုသတို့သားအား၊ နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ–အမည်မှည့်အုံ့သောနေ့ဌ၊ ပိတရာ–အဖမင်းသည်၊ အာနိတာ–ဆောင်ယူအပ်ကုန်သော၊ လက္ခဏပါဌကာ–လက္ခဏာဖတ်တတ်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ လက္ခဏာနိ–လက္ခဏာတို့ကို၊ ဩလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အယံကုမာရော–ဤမင်းသားသည်၊ တုမှာကံ–အရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ ဝံသံ–အနွယ်အဆက်ကို၊ ပဂ္ဂဏှတိ–ချီးမြှောက်လာပေ၏။ ပိတာပိ–ဖခင်းတော်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ မဟေသိပိ–မယ်တော်မိဖုရားသည်လည်းကောင်း၊ မဟာနုဘာဝေါ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိလတ္တံ့၊ မဟာပုညော–ကြီးသောဘုန်းတော်ရှိလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဗျာကရိတ္ဝာ–ကြားကြကုန်၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္ဝာ–ကြားရ၍၊ ရာဇာ–အဘမင်းသည်၊ ယထာဝုတ္တေန–ဆရာပုဏ္ဏားတို့ဆိုကိုင်းဖြစ်သော၊ အတ္ထေန–အကြောင်းအားဖြင့်၊ အသ–ထိုသတို့သားအား၊ နိမိတိနာမံ–နေမိဟူသောအမည်ကို၊ အကာသိ–မှည့်၏၊ သော–ထိုနေမိသတို့သားသည်၊ ဒဟရတောပဋ္ဌာယ–ငယ်ရွယ်သောကာလမှ၊ ပဌာယ–စ၍၊ သီလေစ–ပဉ္စင်္ဂသီလကို ဆောက်တည်ခြင်းဌ လည်းကောင်း၊ ဥပေါသထကမ္မေစ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းဌလည်းကောင်း၊ ယုတ္တပ္ပယုတ္တော–မပြတ်မလတ်၊ ယှဉ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါဌ၊ အသ–ထိုနေမိသတို့သား၏၊ ပိတာ–အဖမင်းသည်၊ ပုရိမနယေနေဝ–ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပလိတံ–ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ကပ္ပကသ–ဆတ္တာသည်အား၊ ဂါမဝရံ–ရွာဆုကို၊ ဒတ္ဝာ–ပေး၍၊ ပုတ္တံ–သားကြီးသြရသ်ကို၊ ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်ဌ၊ အနုသာသေတွာ–ဆုံးမခဲ့၍၊ နဂရာ–မိထိလာမြို့မှ၊ နိက္ခမ္မ–ထွက်လေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ–ရဟန်းပြုလေ၍၊

စျာနာနိ-စျာန်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တေ တွာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဗြဟ္မလောကပရာယနော-ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏။

နိမိရာဇော-နေမိမင်းသည်၊ ဒါနဗ္ဗာသယတာယ-အလှူပေးခြင်း၌ ဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စတုသုဒ္ဒါရေသုစ-မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေစ-မြို့၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍဒါနသာလာယော-ငါးဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ ဧကေကာယ-တစ်ဆောင်တစ်ဆောင်သော၊ ဒါနသာလာယ-အလှူတင်းကုပ်၌၊ သတသဟဿံ-သတသဟဿံ-တစ်သိန်းတစ်သိန်းသောဥစ္စာကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဒေဝသိကံ-ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ပဏ္ဍသတသဟဿာနိ-ငါးသိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ပရိစ္စဇိ-ပေးလှူစွန့်ကြ၏။ ပဏ္ဍသီလာနိ-ပဏ္ဍင်္ဂသီလတို့ကို၊ ရက္ခိ-စောင့်၏။ ပက္ခဒိဝေသေသု-လဆန်း လဆုတ်ပက္ခတို့၌၊ ဥပေါသထကမ္မံ-အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥပုသ်ကို၊ သမာဒိယိ-ကောင်းစွာဆောက်တည်၏၊ မဟာဇနံ-လူအပေါင်းကို၊ ဒါနာဒီသု-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညေသု-ကောင်းမှုတို့၌၊ သမာဒပေသိ-ကောင်းစွာဆောက်တည်စေ၏။ သဂ္ဂမဂ္ဂံ-နတ်ရွာမင်ဖိုလ်ခရီးကို၊ အာစိက္ခိ-ကြားစေ၏၊ နိရယဘယေန-ငရဲဘေးဖြင့်၊ တဇ္ဇေသိ-ခြိမ်းခြောက်၏၊ ပါပတော-မကောင်းမှုမှ၊ နိဝါရေသိ-တားမြစ်၏၊ တဿ-ထိုနေမိမင်း၏၊ သြဝါဒေ-အဆုံးအမ၌၊ ဌတွာ-တည်၍၊ မဟာဇနော-လူများသည်၊ ဒါနာဒီနိ-အလှူပေးခြင်းအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ တတော-ထိုလူပြည်မှ၊ စုတော-စုတေကြသော်၊ ဒေဝလောကေ-နတ်ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်လေ၏၊ ဒေဝလောကော-နတ်ပြည်သည်၊ ပရိပူရိ-ပြည့်လေ၏၊ နိရယော-ငရဲပြည်သည်၊ တုစ္ဆောဝိယ-အချီးအနှီးကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါပန-ထိုအခါ၌ကား၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒါနဗ္ဗာ သယသ-အလှူပေးခြင်းဆန္ဒ၏၊ ဥဒ္ဒာရဘာဝဿ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သံဝိဿသံ-အထူးအခြားရှိ၍၊ ဒါနပါရမိယာ-ဒါနပါရမီ၏၊

ပူရိတဘာဝ၌-ပြည့်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဝေဒေန္တော-ထင်ရှားစွာသိတော်မူစေသည်ဖြစ်၍၊ သတ္ထာ-သည်၊ တဒါဟံ-မာပယိတွာန-ပ-နရာဒိနန္တိ-တဒါဟံမာပယိတွာန-ပ-နရာဒိနံ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ-အဟံ-ငါသည်၊ တဒါ-ထိုနေမိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ စတုမုခံ-တံခါးလေးမျက်နှာရှိသော၊ စတုသာလံ-တစ်ဆက်တည်းရှိသော လေးဆောင်ဧရပ်ကို၊ မာပယိတွာန-ဖန်ဆင်းစီရင်စေ၍၊ တတ္ထ-ထိုဧရပ်သို့၊ အာဂတာနံ-ရောက်လာကုန်သော၊ မိဂပက္ခိနဋ္ဌ-သားငှက်တို့အားလည်းကောင်း၊ နရာဒိနဋ္ဌ-ယောက်ျား မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ကွတိအာဒိ-ဤသို့အစရှိသော စကားကို၊ သတ္ထာ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူလေ၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံနိမိရာဇကာလေ-ထိုနေမိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ မာပယိတွာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာရောပေတွာ-ပြုစေ၍၊ စတုသာလန္တိ-ဟူသည်ကား၊ စတုသုဒိသာသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ သမ္မန္နသာလံ-စပ်၍ ဆောက်အပ်သောစရပ်တည်း၊ စတုမုခန္တိ-ဟူသည်ကား၊ စတူသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ စတူဟိဒ္ဓါရေဟိ-လေးပေါက်သောတံခါးတို့၌၊ ယုတ္တံ-ယှဉ်သော စရပ်ကို၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ဒါနသာလာယ-အလှူတင်းကုပ်စရပ်၌၊ မဟန္တဘာဝတောစ-ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေယျဓမ္မသမ္ပ-လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏လည်းကောင်း၊ ယာစကဇနသမ္ပ-အလှူခံသောယာစကာ၏လည်းကောင်း၊ ဗဟုဘာဝတောစ-များလှသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဧကေနေဝ ဒ္ဒါရေန-တစ်ပေါက်တည်းသော တံခါးဖြင့်လျှင်၊ ဒါနဓမ္မံ-လှူးဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ပရိယန္တံ-ကုန်စင်သည်ကို၊ ကာတုံ-ပြုခဲ့သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဒေယျဓမ္မဋ္ဌ-လှူးဖွယ်ဝတ္ထုကိုလည်း၊ ပရိယောသာပေတုံ-ဆုံးစိမ့်သောငှာ၊ နသက္ကာ-မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ကွတိ-သို့၊ မနသိကတွာ-နှလုံးထား၍၊ သာလာယ-စရပ်၏၊ စတုသုဒိသာသု-အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌၊ စတ္တာရိမဟာဒ္ဒါ

ရာနိ–တံခါးအကျယ်လေးပေါက်တို့ကို၊ ကာရာပေသိ–ပြုစေ၏၊ ဟတ္ထ–ထိုဇရပ်၌၊ ဒွါရတော–တံခါးဝမှ၊ ယာဝကောနာ–အထောင်တိုင်အောင်၊ ဒေယျဓမ္မော–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ရာသီကတော–အစုအပုံပြုအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တိဋ္ဌတိ–တည်ထား၏၊ အရုဏုဂ္ဂံ–နေအရုဏ်ဟက်သောအခါကို၊ အာဒိံကတွာ–အစပြု၍၊ ပကတိယာ–ကြပတ်ဖြင့်၊ ယာဝသံဝေသနကာလော–သွင်းသောအခါသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တာဝ–ထိုရွှေလောက်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ ကုတရသ္မိပိ–နေ့အခါမှ တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော၊ ကာလေ–ညဉ့်အခါ၌၊ အနေကသတာ–အရာမကကုန်သော၊ ပဒီပါ–ဆီမီးတို့ကို၊ စျာယန္တိ–ထွန်းကုန်၏၊ ယဒါယဒါ–အကြင်အကြင် အခါ၌၊ အတ္ထိကာ၊ အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကုန် ၏၊ တဒါတဒါ–ထိုထိုသောအခါ၌၊ ဒိယတေဝ–လှူလေသည်သာတည်း၊ တဿဒါနံ–ထိုအလှူကိုလည်း၊ ကပဏဒ္ဓိကဝနိဗ္ဗကယာစကာနညေဝ–အထီးကျန်သော သူဆင်းရဲယာစကာတို့အားသာလျှင်၊ နဒေတိ–ပေးသည်မဟုတ်၊ အထခေါ–စင်စစ်သဖြင့်သော်ကား၊ အမှာနံ–ကြွယ်ဝကုန်သော၊ မဟာဘောဂါနမ္ပိ–များသောဥစ္စာရှိသောသူတို့အားလည်း၊ ဥပကပ္ပနဝသေန–အနီးသို့ရောက်လာသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ မဟာသုဒဿန ဒါနသဒိသဥဿာရတရပဏိတ တရာနံ–မဟာသုဒဿန စကြာမင်း၏ အလှူနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အထူးသဖြင့်မြတ်သည်ထက်မြတ်ကုန်သော၊ ဒေယျဓမ္မာနံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပရိစ္စဇနတော–စွန့်ကြဲပေးလှူသောအားဖြင့်၊ သဗ္ဗေပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သကလဇမ္ဗုဒီပဝါသိနော–အလုံးစုံဇမ္ဗုဒီပါကျွန်း၌နေကုန်သော၊ မနုဿာ–လူတို့သည်၊ ပဋိဂ္ဂဟေသုံ စေဝ–ခံလည်းခံကြကုန်၏၊ ပရိဘုဉ္ဇိံသုစ–သုံးဆောင်လည်း သုံးဆောင်ကြ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ သကလဇမ္ဗုဒီပံ–ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းအလုံးကို၊ ဥန္နဒ်လံ–ခုံလောက်စပ်ကာရှိသည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မဟာဒါနံ–ကြီးလှစွာသောအလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ မနုဿာနံ–လူတို့အား၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိယထာစ–

ဖြစ်စေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဧဝံတထာ–ထို့အတူ၊ မိဂပက္ခိကေ–သားငှက်တို့ကို၊ အာဒီကတွာ–အစပြု၍၊ ဒါနသာလာယ–အလှူတင်းကုတ်၏၊ ဗဟီ–အပေါ်၌၊ ဧကမန္တေ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌၊ တိရစ္ဆာနဂတာနံ–တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော၊ တေသမ္မိ–ထိုသတ္တဝါတို့အားလည်း၊ ဥပကပ္ပနဝသေန–အနီးသို့ရောက်လာသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တတ္ထဒါနံ ပဝတ္တေသိ၊ မိဂပက္ခိနရာဒိနန္တိ–တတ္ထဒါနံ ပဝတ္တေသိ၊ မိဂပက္ခိနရာဒီနံ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ အနက်ကို ရှုတ်ဆိုအပ်ပြီ၊ ကေဝလဗ္ဗ–စင်စစ်သော်ကား၊ တိရစ္ဆာနမေဝ–တိရစ္ဆာန်တို့အားသာလျှင်၊ ဒါနံ–ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ နမဟုတ်လေသေး၊ ပေတာနံပိ–ပိတ္တာတို့အားလည်း၊ ဒိဝိသေ–ဒိဝသေ–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ပတ္တိ–ကောင်းမှု၏အဖို့ကို၊ ဒါပေသိ–ပေးဝေစေ၏၊ ဧကိဿာ ဒါနသာလာယ–တစ်ဆောင်သော အလှူတင်းကုတ်၌၊ ပဝတ္တတိယထာစ–အလှူကိုဖြစ်စေသကဲ့သို့၊ ဧဝံ တထာ–ထို့အတူ၊ ပဋ္ဌသုပိဒါနသာလာသု–ငါးဆောင်သောအလှူတင်းကုတ်တို့၌လည်း၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ပဝတ္တိတ္ထ–ဖြစ်စေ၏၊ ပါဋိယံပန–ပါဠိတော်၌ကား၊ တဒါဟံမာပယိတွာနစတုသာလံစတုမုခန္တိ–တဒါဟံ မာပယိတွာန၊ စတုသာလံ စတုမုခံ–ဟူ၍၊ ဧကံဝိယ–တစ်ဆောင်သော အလှူတင်းကုတ်ကဲ့သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ နဂရမဇ္ဈေ–မြို့၏အလယ်၌၊ ဒါနသာလံ–အလှူတင်းကုတ်ကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၂။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တတ္ထ–ထိုအလှူတို့တွင်၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ဧကဒေသေန–တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြင့်၊ ဒသေန္တော–ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ အစ္ဆာဒနံသယနဉ္စ၊ အန္နပါနဉ္စဟောဧနန္တိ–အစ္ဆာဒနံသယနဉ္စ၊ အန္နပါနဉ္စဟောဧနံ–ဟူ၍၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ အစ္ဆာဒနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ခေါမသုခုမာဒိနာနာဝိဓနိဝါသနပါရုပနံ–ခေါမချည်သိမ်မွေ့သော ချည်အစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြီးသော အထူးထူး အပြားပြားရှိသော အဝတ်ပုဆိုး အပေါ်ရုံပုဆိုးကို

လည်းကောင်း၊ သယနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မဗ္ဗပလ္လင်္ကဒိဗ္ဗေဝ–ညောင်စောင်းပလ္လင် အစရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဂေါနကစိတ္တကာဒိ–ကာဇော အဆန်းအကြယ် အစရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ အနေကဝိဓံ–တစ်ပါးမက များသောအပြားရှိသော၊ သယိတဗ္ဗကံ–အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ ဇတ္ထ–ဤသယနံဟူသောပုဒ်၌၊ အာသနမ္ပိ–နေရာကိုလည်း၊ သယနဂ္ဂဟဏေနေဝ–သယနသဒ္ဒါဖြင့်သာလျှင်၊ ဂဟိတံ–ယူအပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ (သယနသဒ္ဒါဖြင့်၊ (အာသနသဒ္ဒါကို လည်း ယူအပ် သင်္ဂြိုဟ်အပ်တော့သည်ဟူလိုသည်၊) အနုံပါနဗ္ဗတောဇနံတိ–ဟူသည်ကား၊ တေသံတေသံသတ္တာနံ–ထိုထိုသတ္တဝါတို့အား၊ ယထာဘိရုစိတံ–ကြိုက်နှစ်သက်အပ်သော၊ နာနဂ္ဂရသံ–အထူးထူးသော အရသာရှိသော၊ အနုဗ္ဗေဝ–ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါနဗ္ဗ–အဖျော်ကိုလည်းကောင်း၊ အဝသိဋ္ဌနာနာ ဝိဓောဇနဝိကတိဗ္ဗ–ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ အကြွင်းဖြစ်သော ဆောင်းအထူးကိုလည်းကောင်း၊ အဗ္ဘောစ္ဆိန္နံကရိတ္တာ နာတိ–ဟူသည်ကား၊ အာရမ္ဘတော–အားထုတ်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ယာဝအာယု ပရိယောသာနာ–အသက်ထက်ဆုံး၊ အဟောရတ္တံ–နေ့ညဥ့်ကို၊ အဝိစ္ဆိန္နံ–မပြတ်မလပ်သည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍။

၄၃–၄။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တသ္သဒါနသ္သ–ထိုအလှူ၏၊ သမ္မာ သမ္ဗောဓိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အာရဗ္ဘ–အကြောင်းပြု၍၊ ဒါနပါရမိ ဘာဝေန–ဒါနပါရမီ၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဝတ္တိတဘာဝံ–ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေန္တော–ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အဠာသယော–အလိုဆန္ဒသည်၊ ပဝတ္တော–ဖြစ်၏၊ ကထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ တံ–ထိုအလိုကို၊ ဥပမာယ–ဥပမာဖြင့်၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ယထာပိသေဝကောတိအာဒိ–ယထာပိသေဝကော အစရှိသောဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏၊ တသ္သ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ယထာနာမ–ဥပမာမည်သည်ကား၊ သေဝကပုရိသော–သူရင်းငှားယောကျ်ားသည်၊ အတ္တ

နော–မိမိ၏၊ သာမိကံ–အရှင်ကို၊ ကာလာနုကာလံသေဝနဝသေန–အခါ အခါ မှီဝဲသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဥပဂတော–ချည်းကပ်သည်ရှိသော်၊ လဒ္ဓဗ္ဗဓနဟေတု–ရအပ်သောဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ ကာယေန–ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါစာယ–စကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနသာ–နှလုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗထာပိ–အလုံးစုံအချင်းအရာအားဖြင့်၊ ကာယဝစီ မနောကမ္မေဟိ–ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့ဖြင့်၊ သော–ထုဥစ္စာရှင်ကို၊ အာရာဓကော–နှစ်သက်စေအပ်သည်၊ ဟောတိယထာ–ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ–ထို့အတူ၊ အာရာဓနိယံ–နှစ်သက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အာရာဓနမေဝ–နှစ်သက်အပ်သည်ကိုသာလျှင်၊ ဧသတိယထာ–အလိုရှိသကဲ့သို့၊ ဂဝေသတိယထာ–ရှာမှီးသကဲ့သို့၊ တထာ–ထို့အတူ၊ အဟံပိ–ငါသည်လည်း၊ ဗောဓိသတ္တော ဘူတော–ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ သဒေဝကဿ–နတ်နှင့်တကွသော၊ လောကဿ–လူအပေါင်း၏၊ သာမိဘူတံ–အရှင်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ အနုတ္တရံ–အတုမရှိသော၊ ဗုဒ္ဓဘာဝံ–ဘုရား၏အဖြစ်ကို၊ သေဝေတုကာမော–မှီဝဲလိုသည်ဖြစ်၍၊ တဿ–ထိုလူအပေါင်းကို၊ အာရာဓနတ္ထံ–နှစ်သက်စိမ့်သောငှာ၊ သဗ္ဗသိမ္ဘိုဗ္ဗတ္တ ဘဝေ–အလုံးစုံသော ဖြစ်ခြင်းရှိသောဘဝ၌၊ ဒါနပါရမိ–ဒါနပါရမီကို၊ ပရိပူရဏဝသေန–ဖြည့်သည်၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော၊ ဓနေန–ဥစ္စာဖြင့်၊ သဗ္ဗသတ္တေ–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့ကို၊ သန္တပ္ပေတွာ–ရောင့်ရဲစေ၍၊ ဗောဓိသခ်ါတတော–အရဟတ္တမဂ်ဟူဆိုအပ်သော၊ အရိယမဂ္ဂညာဏတော–အရိယမဂ်တည်းဟူသောဉာဏ်ကြောင့်၊ ဇာတတ္တာ–ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဗောဓိဇ္ဇော–ဗောဓိဇ်ဟူ၍၊ လဒ္ဓနာမံ–ရအပ်သောအမည်ရှိသော၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပရတော–အတိုင်းထက်အလွန်၊ သဗ္ဗထာနာနုပါယေဟိ–အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာတို့ဖြင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဧသိဿာမိ–အလိုရှိအံ့၊ ဂဝေသိဿာမိ–ရှာမှီးအံ့၊ (ဗောဓိဇ်ဟူသောပုဒ်ကို ဗောဓိတောဇာတံ ဗောဓိဇ်ဟု ပဋ္ဌမိတပ္ပုရိသ်ကြီ၍၊ ဗောဓိတော–အရဟတ္တမဂ်ကြောင့်၊ ဇာတံ–ဖြစ်သောဉာဏ်တည်း၊

ဗောဓိံ–အရဟတ္တမဂ်ကြောင့်ဖြစ်သောဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတညာဏ်ကို ရစေအပ်သောကြောင့်၊ လဒ္ဓနာမံ သဗ္ဗညုတညာဏံ–ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊) ဥတ္တမံ–မြတ်သော၊ ဗောဓိ–ဗောဓိဟုဆိုအပ်သော၊ တံ သဗ္ဗောဓိ–ထိုသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ဧဝံတပရိစာဂါဒိ–အသက်ကိုစွန့်ခြင်းအစရှိသော၊ ယံကိဉ္စိ–အမှတ်မရှိသော တစ်စုံတစ်ခုကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣဒ္ဓိမာမိ–အလိုရှိ၏၊ အဘိပတ္ထေမိ–အလွန်တောင့်တ၏၊ (ရှေးဗောဓိံဟူသောပုဒ်၌ ဗောဓိသဒ္ဒါ အရဟတ္တမဂ်ကို ဟောစေ၊ နောက်ဗောဓိမုတ္တမံဟူသောပုဒ်၌၊ ဗောဓိသဒ္ဒါကား၊ သဗ္ဗညုတညာဏ်ကို ဟောစေလို၍၊ ဗောဓိဇ္ဈန်လဒ္ဓနာမသဗ္ဗညုတညာဏံ–ဟု ရှေပုဒ်ကို ဖွင့်တော်မူသည်၊ တံဥတ္တမံ ဗောဓိသမ္မာသမ္ဗောဓိ–ဟု နောက်ပုဒ်ကိုဖွင့်တော်မူသည်။)

ဧဝံ–ဤသို့၊ ဣဒ–ဤစရိယာပိဋကကျမ်း၌၊ ဒါနဠာ သယသ–အလျှုပေးခြင်း၌ အလိုဆန္ဒ၏၊ ဥဠာရဘာဝံ–မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ဒါနပါရမိဝသေနေဝ–ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်လျှင်၊ ဒေသနာ–ဒေသနာတော်ကို၊ ကထာ–ပြုအပ်၏၊ ဇာတက ဒေသနာ ယံပန–နေမိဇာတ်တော်၌ကား၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သီလပါရမီ အာဒီနမ်ပိ–သီလအစရှိသောပါရမီတို့၏လည်း၊ ပရိပူရဏံ–ပြည့်စုံကြောင်းကို၊ ဝိဘာဝိတမေဝ–ထင်ရှားစေအပ်သည်သာတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နေမိဇာတ်တော်၌ သီလပါရမီ၏ပြည့်စုံကြောင်းကို ဒေသနာပြတော်မူအပ်သည်၊ ဤစရိယာပိဋကတကျမ်း၌ကား၊ ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့် ဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူအပ်၏၊ ဟူလိုသည်၊) တထာဟိ တတောဧဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ အသ–ထိုနေမိမင်းအား၊ (ဥပပ္ပဇ္ဇန်၌ သမ္ဘာန်စပ်လေ၊) ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ သီလာဒိဂုဏေဟိ–သီလအစရှိသော ကျေးဇူးတို့ဖြင့်၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ အလင်္ကရိတ္ဝာ–တန်ဆာဆင်၍၊ မဟာဇနံ–လူအပေါင်းကို၊ တတ္ထ–ထိုသီလအစရှိသော တရားတို့၌၊ ပတိဋ္ဌပေန္တသ–

တည်စေလျက်၊ သြဝါဒေ–အဆုံးအမ၌၊ ဌတ္တာ–တည်ကြကုန်၍၊ နိဗ္ဗတ္တာဒေဝတာ–ဖြစ်သောနတ်တို့သည်၊ သုဓမ္မာယံ–သုဓမ္မာအမည်ရှိသော၊ ဒေဝသဘာယံ–နတ်သဘင်၌၊ သန္နိပတိတာ–အညီအညွှတ်စည်းဝေးကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမှာကံ–ငါတို့အား၊ နိမိရာဇာနံ–နေမိမင်းကို၊ နိဿာယ–မှီမိပေ၍၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဣဒံသမ္ပတ္တိ–ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာသို့၊ ပတ္တာ–ရောက်ကြကုန်လျက်၊ ဧဝရူပါ ပိနာမ–ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို၊ ဗုဒ္ဓေ–ဘုရားသည်၊ အနုပဗ္ဗေ–မဖြစ်သေးဘဲလျက်၊ မဟာဇနဿ–လူအပေါင်းအား၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စံ–ဘုရားကိစ္စကို၊ သာယေမာနာ–ပြီးစေကုန်လျက်၊ အစ္ဆရိယမနုဿာ–အံ့ဖွယ်သရဲနှင့်ယှဉ်သောသူတို့သည်၊ လောကေ–လောက၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ–ဖြစ်ကုန်သည်ကား၊ အဟော–အံ့သြဖွယ်ရှိပေစွတကား၊ ဣတိ–သို့၊ မဟာပုရိသဿ–ယောက်ျားမြတ်၏၊ ဂုဏေ–ကျေးဇူးတို့ကို၊ ဝဏ္ဏေန္တာ–ချီးမွမ်းကုန်လျက်၊ အဘိတ္ထဝိံသု–ထင်ရှားစွာပြောဆိုကြကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အစ္ဆေရံဝတလောကသ္မိံ–ပ–မဏ္ဍိတောကုသလတ္ထိ ကောတိ အစ္ဆေရံဝတလောကသ္မိံ–ပ–ပဏ္ဍိတော ကုသလတ္ထိကော–ဟူ၍ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ ကုသလတ္ထိကော–ကုသုလကုအလုရှိသော၊ ပဏ္ဍိတော–ပညာရှိသော၊ နေမရာဇာ–နေမမင်းသည်၊ အာဟု–ဖြစ်ပေ၏၊ လောကသ္မိံ–လောက၌၊ ဝိစက္ခဏာ–ပညာရှိတို့သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အစ္ဆေရံဝတ–အံ့သြဖွယ်ရှိလေစွတကား၊ ဣတိအာဒိ–ဤသို့အစရှိသော စကားကို၊ အဘိတ္ထဝိံသု–အနှံ့ချီးမွန်းကုန်၏။

တံ–ထိုချီးမွမ်းသောစကားကို၊ ဒေဝါနမိန္ဒံ–နတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ သက္ကံ–သကြားမင်းကို၊ အာဒိံကတ္တာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗေဒေဝါ–ခပ်သိမ်းသောနတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒဋ္ဌုကာမာ–ဖူးမြင်ခြင်းငှာအလိုရှိကုန်သည်၊ အဟောသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊

ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့သ၌၊ မဟာပူရိသသ–ယောက်ျားမြတ်အား၊ ဥပေါ သထိကသ–ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်လျက်၊ ဥပရိပါသာဒဝရဂ တသ–အထက်မြတ်သော နန်းပြာသဒ်၌နေစဉ်၊ ပစ္ဆိမယာမေ–မိုး သောက်ယံ၌၊ ပလ္လင်္ကံ–ထက်ဝယ်ကို၊ အာဘုဇိတ္တာ–ခွေ၍၊ နိသိန္နသ– နေလျက်၊ ဧဝံ–သို့၊ စေတသော–စိတ်၏၊ ပရိဝိတက္ကော–အကြံအစည် သည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ ခေါ–စင်စစ်၊ ဒါနံ–အလှူပေးခြင်း ကုသိုလ်သည်၊ ဝရံ–မြတ်လိမ့်မည်လော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ဗြဟ္မစရိယံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းသည်၊ ဝရံ–မြတ်လိမ့်မည်လော၊ ဣတိ–သို့၊ ပရိဝိတက္ကော–အကြံသည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားဖြစ်၏၊ သော– ထိုနေမိမင်းသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကံ–ယုံမှားသင်္သယကို၊ ဆိန္ဒိတုံ– ဖြတ်အံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိ–မတတ်နိုင်လေ၊ တသ္မိံခဏေ–ထိုခဏ၌၊ သက္ကသ–သိကြားမင်း၏၊ ဘဝနံ–နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာ ကာရံ–ပူသောအချင်းအရာကို၊ ဒဿယိ–ပြ၏၊ သက္ကော–သိကြားမင်း သည်၊ တံကာရဏံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်သည်ရှိ သော်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ တဏှာဝိတက္ကံ–ထိုသို့သော အကြံအစည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ဟန္ဒ–ယခု၊ အသ–ထိုနေမိမင်း၏၊ ဝိတက္ကံ–အကြံကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဆိန္ဒိဿามိတိ–ဖြတ်အံ့ဟု၊ အာဂန္တွာ–လာ၍၊ ပုရတော–ရှေ့ရှု၊ ဋ္ဌိတော–ရပ်လာသော်၊ တေန–ထို နေမိမင်းသည်၊ တွံ–သင်သည်၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ အသိ–ဖြစ် သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုဋ္ဌော–မေးအပ်သော သိကြားမင်းသည်၊ အတ္တ နော–မိမိ၏၊ ဒေဝရာဇာဘာဝံ–သိကြားနတ်မင်း၏အဖြစ်ကို၊ အာရောစေတွာ–ကြား၍၊ မဟာရာဇ–နေမိမင်းကြီး၊ တွံ–သင်မင်းကြီးသည်၊ ကိ–အဘယ်သို့သောအကြံကို၊ စိန္တေသိ–ကြံသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ– ဆိုသည်ရှိသော်၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသိ–ကြားလေ၏၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ ဗြဟ္မစရိယမေဝ–ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းကို သာလျှင်၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဒဿယေန္တော–ပြလိုသည်

ဖြစ်၍၊ ဟီနေန-ဗြဟ္မစရိယေန-ပ-အနဂါရာတပသိနောတိ-ဟီနေန ဗြဟ္မစရိယေန-ပ-အနဂါရာတပသိနော-ဟူ၍၊ အာဟ-ပြောဆိုလေ၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-နေမိမင်းကြီး၊ ဟီနေန-မေထုံ ကိုကြဉ်ရှောင်ကာမျှလည်းဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မစရိယေန-ဥပုသ်သတင်းသုံး ခြင်းဖြင့်၊ ခတ္တိယေ-မင်း၏အမျိုးဌာ၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ မဇ္ဈိမေနစ-အလတ်ဖြစ်သော ဥပုသ်သုံးခြင်းဖြင့်၊ ဒေဝတ္တံ-နတ်၏အဖြစ်သည်၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဥတ္တမေဝ-မြတ်သောဥပုသ်ကိုသုံးခြင်းဖြင့်သာ လျှင်၊ ဝိသုဒ္ဓတိ-စင်ကြယ်၏၊ မဟာရာဇ-နေမိမင်းကြီး၊ အနာဂါရာ-အိမ်ရာ မထောင်ကုန်သော၊ တပသိနော-ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိကုန်သော၊ ယေ-အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ကာယေန-ဗြဟ္မာနှင့်စပ်ယှဉ်ခြင်းဌာ၊ ဥပပဇ္ဇန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ကေနစိ-တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ယာစယောဂေန-အလှူခံသော စကားနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊ ဇေတကာယ-ထိုဗြဟ္မာနှင့်စပ်ယှဉ်သော ကိုယ် တို့ကို၊ နသုလဘာဟိ-မရလွယ်ကုန်သည်သာတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏။

တတ္ထတာသု၊ ဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့ဌာ၊ ပုတုတိတ္ထာယတ နေသု-အဓွန်ရှည်စွာ သံသရာသို့၊ ကူးသွားကုန်သောသူတို့တွင်၊ မေထုန ဝိရတိ မတ္တံ-မေထုံရှောင်ကာမျှဖြစ်သော၊ ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ်သုံး ခြင်းသည်၊ ဟီနံနာမ-ဟီနသီလမည်၏၊ တေန-ထိုဟီနသီလဖြင့်၊ ခတ္တိယေ-မင်း၏အမျိုးဌာ၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ စျာနသ-စျာန် တရား၏၊ ဥပစာရမတ္တံ-ဥပစာရမျှတိုင်အောင်သော၊ ဗြဟ္မစရိယံ-ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းသည်၊ မဇ္ဈိမံနာမ-မဇ္ဈိမသီလမည်၏၊ တေန-ထိုမဇ္ဈိမသီလဖြင့်၊ ဒေဝတ္တံ-နတ်၏ အဖြစ်သည်၊ ဥပပဇ္ဇတိ-ဖြစ်တတ် ၏၊ အဌသမာပတ္တိနိဗ္ဗတ္တနံ-ရှစ်ပါးသော သမာပတ်ကိုဖြစ်စေသော သီလသည်၊ ဥတ္တမံ-နာမ-မြတ်သော သီလမည်၏၊ တေန-ထိုမြတ်သော သီလဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကေ-ဗြဟ္မာပြည်ဌာ၊ နိဗ္ဗတ္တတိ-ဖြစ်တတ်၏၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ တံ-ထိုဗြဟ္မာပြည်ကို၊ ဗာဟိရကာ-ဗာဟိရကပုဂ္ဂိုလ်

တို့သည်၊ နိဗ္ဗာနန္တိ–နိဗ္ဗာန်ဟူ၍၊ ကထေန္တိ–ဆိုကြပြောဟောကြကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဝိသုဒ္ဓေတိ–ဝိသုဒ္ဓေတိဟူ၍၊ အာဟ–ဆို၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သိကြားမင်းသည် နေမိမင်းအား ဟိနသီလဖြင့် မင်းဖြစ်၏၊ မဇ္ဈိမသီလဖြင့် နတ်ဖြစ်၏၊ မြတ်သောသီလဖြင့် ကိလေသာမှ စင်ကြယ်၏၊ ဟုဆိုအပ်သော စကားခဲ့၊ ဗာဟိရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အယူဝါဒသည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ကို နိဗ္ဗာန်ဟု အယူသို့လိုက်၍၊ ဥတ္တမေန–ဝိသုဒ္ဓေတိ–ဟုပြောဆိုသည်ဟူလိုသည်၊ ဗာဟိရကတို့၏ အလိုကိုပြပြီး၍၊ ဘုရားရှင် သာသနာတော်ကို ပြအံ့သောငှာ သာသနေပန အစရှိသော စကားကို ဆိုအပ်သတည်း၊) သာသနေပန–ဘုရားရှင် သာသနာတော်ခဲ့ကား၊ ပရိသုဒ္ဓသီလသ–စင်ကြယ်သောသီလရှိသော၊ ဘိက္ခုနော–ရဟန်းအား၊ အညတရံ–တစ်ပါးသော၊ ဒေဝနိကာယံ–နတ်၏ အဖြစ်ကို၊ ပတ္ထေန္တသ–တောင့်တလျက်၊ ဗြဟ္မစရိယံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းသည်၊ စေတနာဟိနတာယ–စေတနာညံ့သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဟီနံနာမ–ဟီနသီလမည်၏၊ တေန–ထိုအညံ့ဖြစ်သော စေတနာဖြင့်၊ယထာပတ္ထိတေ–မိမိတောင့်တတိုင်းသော၊ ဒေဝလောကေ–နတ်ပြည်ခဲ့၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်၏၊ ပရိသုဒ္ဓသီလသ–စင်ကြယ်သောသီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အဌသမာပတ္တိယော–ရှစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တနံ–ဖြစ်စေတတ်သောသီလသည်၊မဇ္ဈိမံနာမ–မဇ္ဈိမဖြစ်သော အလတ်သီလမည်၏၊ တေန–ထိုအလတ်ဆောသီလဖြင့်၊ ဗြဟ္မလောကေ–ဗြဟ္မပြည်ခဲ့၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်၏၊ ပရိသုဒ္ဓိသီလသပန–စင်ကြယ်သောသီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အားကား၊ ဝိပဿနံ–ဝိပဿနာကို၊ ဝဎ္ဎေတွာ–ပွားစေ၍၊ အရဟတ္တပတ္တိ–အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းသည်၊ ဥတ္တမံနာမ–မြတ်ဆောသီလမည်၏၊ တေန–ထိုမြတ်သောသီလဖြင့်၊ ဝိသုဒ္ဓေတိ–ကိလေသာမှ စင်ကြယ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ ဒါနတော–အလှူထက်၊ ဗြဟ္မ စရိယဝါသောဝ–မြတ်သောသတင်းကို သုံးခြင်းသည်လျှင်၊

သတဂုဏေန–အရာသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟသဂုဏေန–အထောင်သော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ မဟပ္ဖလော–ကြီးမြတ်သောအကျိုးရှိ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဏ္ဏေသိ–ချီးမွမ်း၏၊ ကာယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဃဋ္ဌာ–ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်၊ ယာစယောဂေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ယာစန ယုတ္တေန–အလျှုံခံယာစကာနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊ ယဇယောဂေနာတိပိ–ယဇယောဂေန–ဟူ၍လည်း၊ ပါဋိ–သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ယဇနယုတ္တေန–ပူဇော်အပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော၊ ဒါနယုတ္တေန–ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သဖြင့်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား ဂါထာ၌ ယာစယောဂေန ဟူ၍ရှိ၏၊ ယဇနယောဂေန–ဟူ၍ ပါဋိရှိ၏၊ ထိုသို့ရှိသည်သို့လိုက်၍ အနက်ယောဇနာသော်၊ ယာစနယုတ္တေန၌ အလျှုံခံယာစကာနှင့်ယှဉ်သဖြင့်ဟု ယောဇနာ၊ ယာဇယောဂေနဟုရှိသော ပါဋိအလိုကား၊ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သဖြင့်ဟု ယောဇနာလိုသည်ဟု၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊) တပသိ နောတိ–ဟူသည်ကား၊ တပနိသိတကာ–ခြိုးခြံသော အကျင့်သီတင်းကို မှီကုန်သော၊ ဣမာယပိဂါထာယ–ဤဂါထာဖြင့်လည်း၊ ဗြဟ္မစရိယဝါသသေဝ–မြတ်သောသီတင်းကို သုံးခြင်း၏သာလျှင်၊ မဟာနုဘာဝတံ–ကြီးမြတ်သောအာနုဘော်ရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒီပေတိ–ပြ၏၊ ဧဝဉ္စပန–ဤသို့သောစကားကိုလည်း၊ ဝတ္ဝာ–ဆို၍၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ ဒါနတော–အလှူပေးသောထက်၊ ဗြဟ္မစရိယမေဝ–မြတ်သောသီတင်းကို သုံးခြင်းသာလျှင်၊ ကိဉ္စာပိမဟပ္ဖလံ–အကယ်၍ကား အကျိုးကြီးမြတ်၏ရှင့်၊ ပနတထာပိ–ထိုသို့အလှူပေးခြင်းထက်မြတ်သော သတင်းသုံးခြင်း အကျိုးကြီးမြတ်သော်လည်း၊ ဒွေပိ–နှစ်ပါးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဧတေ–ထိုဒါနသီလတရားတို့ကို၊ မဟာပုရိသ–အိုယောကျ်ားမြတ်၊ တယာ–သင်သူတော်ကောင်းသည်၊ ကတ္တုဗ္ဗာဝ–ပြုအပ်ကုန်သည်သာတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နေမိမင်းသည်၊ ဒါနသီလတရား၌ အဘယ်သည်လျှင် အထူးအကျိုး

ကြီးသနည်း၊ တွေးတောသင်္ကာရှိလေသော် သိကြားမင်းသည် ဒါနထက် သီလအကျိုးကြီးကြောင်းကိုပြုပြီးသည်ဖြစ်၍၊ မင်းကြီးအလှူထက် သီလသည် အကယ်၍ကား အကျိုးကြီးမြတ်၏ရှင့်၊ ထိုသို့ ဒါနထက် သီလအကျိုးကြီးမြတ်သော်လည်း၊ ဒါနကိုလည်း မလျှော့အပ် နှစ်ပါးစုံကိုပင် ကြံအပ်တော့သည်ဟု တရားကို အပြီးအပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တစ်ဖန် ဒါနကိုသွတ်သွင်း၍ အလိုတူ အားထုတ်စိမ့်သောငှာ ပြုပြန်ခြင်းသည်၊ **ကိုဠာပိလုန်း၊ တချမ်းဝန်ခံ၊ အပယ်လုန်၊ လက်ခံကျန်တစ်ခုဟု** နိယံဆရာဆိုအပ်သောစကားနှင့် လျော်သည်ဟု ကြံအပ်သည်။) မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ ဒ္ဒိသုပိ–နှစ်ပါးသော ဒါနသီလတရားတို့၌၊ အပ္ပမတ္တော–မမေ့မလျော့သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တွံ–သင်မင်းကြီးသည်၊ ဒါနဉ္စ အလှူကိုလည်း၊ ဒေဟိ–ပေးပါလော၊ သီလဉ္စ–သီလကိုလည်း၊ ရက္ခာဟိ–စောင့်ပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုရ၍၊ တံ–ထိုနေမိမင်းကို၊ ဩဝဒိတ္တာ–ဆုံးမခဲ့၍၊ သကဋ္ဌာနံ ဂေဝ–မိမိနေရာနတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဒေဝဂဏော–နတ်အပေါင်းသည်၊ မဟာရာဇ–သိကြားမင်းကြီး၊ ကုဟိ–အဘယ်အရပ်သို့၊ တုမှေ–ရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊ ဂတတ္ထာတိ–ကြွသွားတော်မူလေသနည်းဟု၊ အာဟ–၏၊ ဟောန္တော–အိုနတ်အပေါင်းတို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ မိထိလာယံ–မိထိလာမြို့၌၊ နိမိရညော–နေမိမင်း၏၊ နေမိမင်းအားလည်းဟူ၊ ကခ်ါ–ယုံမှားသင်္ကာခြင်းကို၊ ဆိန္ဒိတုံ–ဖြတ်အံ့သောငှာ၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂတော–သွား၏၊ ဣတိ–သို့၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသေတွာ–ထင်ရှားစေလို၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏံ–ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ဝိတ္ထာရတော–အကျယ်ချဲ့သောအားဖြင့်၊ ဝဏ္ဏေသိ–ချီးမွမ်း၏၊ တံ–ထိုချီးမွမ်းအပ်သောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားကြားကုန်၍၊ ဒေဝါ–နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ မဟာရာဇ–သိကြားမင်းကြီး၊ မယံ–အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ နေမိရာဇာနံ–နေမိမင်းကြီးကို၊

ဒဠ္ဌကာမာ-ဖူးမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်သည်။ အမှာ-ဖြစ်ကုန်၏၊ သာဓုအာယာစာမ-အခွင့်တောင်းပါကုန်၏၊ နံ-ထိုနေမိမင်းမြတ်ကို၊ ဣဒ-ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ ပဏ္ဏောသာပေဟိ-ခေါ်ပင့်တော်မူပါလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝဒိံသု-ဆိုကြကုန်၏၊ သဏ္ဌော-သိကြားသည်၊ သာဓုတိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္မဋ္ဌိတ္တာ-ဝန်ခံ၍၊ မာတလိ-မာတလိနတ်သားကို၊ အာမန္တေသိ-ခေါ်၏၊ သမ္မမာတလိ-အချင်းမာတလိ၊ တွံ-သင်သည်၊ မနုဿလောကံ-လူ့ပြည်သို့၊ ဂစ္ဆ-သွားလေ၊ နေမိရာဇာနံ-နေမိမင်းမြတ်ကို၊ ဝေဇယန္တရထံ-ဝေဇယန္တာရထားထက်သို့၊ အာရောပေတွာ-တင်၍၊ အာနေဟိ-ဆောင်ချေပင့်ချေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဏာပေသိ-စေလိုက်၏၊ သော-ထိုမာတလိနတ်သားသည်၊ သာဓုတိ-ကောင်း၏ဟု၊ သမ္မဋ္ဌိတ္တာ-ဝန်ခံ၍၊ ရထေန-ဝေဇယန္တာရထားဖြင့်၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ တတ္ထ-ထိုဝေဇယန္တာရထား၌၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ အာရောပေတွာ-တင်ပြီး၍၊ တေန-ထိုနေမိမင်းသည်၊ ယာစိတော-တောင်းပန်အပ်သော်၊ မာတလိ-မာတလိနတ်သည်၊ ယထာဣမံ-အစဉ်အတိုင်း၏ ပါပကမ္မိနဉ္စ-မကောင်းမှုကို ပြုမိသောသူတို့၏လည်းကောင်း၊ ပုညကမ္မိနဉ္စ-ကောင်းမှုပြုသောသူတို့၏လည်းကောင်း၊ ဌာနာနိ-နေရာတို့ကို၊ အာစိက္ခန္တော-ပြောကြားပြီး၍၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဒေဝလောကံ-နတ်ပြည်သို့၊ နေသိ-ဆောင်ခဲ့၏၊ ဒေဝါပိခေါ-နတ်တို့သည်လည်း၊ နိမိရာဇာ-နေမိမင်းမြတ်သည်၊ အာဂတော-ရောက်လာလေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ သုတ္တာ-ကြား၍၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓမာလာဝါသ ပုပ္ဖဟတ္ထာ-နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာ ပန်း ထုံသင်းပန်းပွင့်တို့ဖြင့် လက်စွဲကုန်လျက်၊ ယာဝစိတ္တကူဋဒ္ဓါရ ကောဋ္ဌကာ-စိတ္တကူဋ်တံခါးမုတ်ဝတိုင်အောင်၊ ပစ္စုဂန္တ္မာ-ခရီးဦးကြိုဆို လာကုန်၍၊ မဟာသတ္တံ-ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓာဒီဟိ-နတ်တို့၏ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက်၊ သုဓမ္မံ-သုဓမ္မာ အမည်ရှိသော၊ ဒေဝသဘံ-နတ်၏သဘင်သို့၊ အာနယိံသု-ဆောင်ကြလေကုန်၏၊ ဣဒ-နေမိမင်းသည်၊

ရထာ–ရထားမှ၊ သြတရိတ္တာ–သက်၍၊ ဒေဝသဘံ–သုဓမ္မာနတ်သဘင်တွင်းသို့၊ ပဝိသိတ္တာ–ဝင်၍၊ သက္ကေန–သိကြားမင်းနှင့်၊ ဧကာသနေ–တူသောနေရာ၌၊ နိသီဒိတ္တာ–နေ၍၊ တေန–ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗေဟိ–နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ကာမေဟိ–ပျော်ရွှင်မှုကာမတရားတို့ဖြင့်၊ နိမန္တိယမာနော–ဖိတ်မန္တကပြုသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ–သိကြားမင်းကြီး၊ မယုံ–ငါ့အား၊ ယာစိတကုပ မေဟိ–သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို ၄ားသည်နှင့် တူသော၊ ဣမေဟိကာမေဟိ– ဤပျော်ရွှင်မှုကာမတရားတို့ဖြင့်၊ အလံ–အလိုမရှိပါ၊ ဣတိ–သို့၊ ပဋိက္ခိပိတ္တာ–ပယ်လိုက်၍၊ အနေကပရိယာယေန–များစွာသောအကြောင်းဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေတ္တာ–ဟောပြော၍၊ မနုဿလောကဂဏာနာယ–လူတို့အရေအတွက်ဖြင့်၊ သတ္တာဟမေဝ–ခုနစ်ရက်အတိုင်းအရှည်လျှင်၊ ဌတ္တာ–တည်၍၊ သက္ကော–သိကြားမင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂစ္ဆာမိ–သွားပါအုံ့၊ တတ္ထ–ထိုလူ့ပြည်၌၏ ဒါနာဒီနိ–အလှူ အစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရိဿာမိ–ပြုအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–၏၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ နေမိရာဇာနံ–နေမိမင်းကို၊ မိထိလံ–မိထိလာပြည်သို့၊ နေဟိတိ–ပို့ဆောင်လေဦးလော့ဟု၊ မာတလိ–မာတလိနတ်သားကို၊ အာဏာပေသိ–စေ၏၊ သော–ထိုမာတလိနတ်သားသည်၊ ဝေဇယန္တရထံ–ဝေဇယန္တာရထားထက်သို့၊ အာရောပေတ္တာ–တင်၍၊ ပါစိနဒိသာဘာဂေန–အရှေ့မျက်နှာအဖို့ဖြင့်၊ မိထိလံ–မိထိလာပြည်သို့၊ ပါပုဏိ–ရောက်လေ၏၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗရထံ–နတ်ရထားကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်ကြ၍၊ ရညော–နေမိမင်းအား၊ ပစ္စုဂ္ဂမနံ–ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ မာတလိ–မာတလိနတ်သားသည်၊ သီဟပဉ္ဇရေ–ခြင်္သေ့ခံသော လေသာတံခါး၌၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ သြတာရေတ္တာ–ချ၍၊ အာပုစ္ဆိတ္တာ–ပန်ကြားခဲ့၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ–မိမိနေရာနတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ မဟာဇနောပိ–လူအပေါင်းသည်လည်း၊ ရာဇာနံ–နေမိမင်းကို၊ ပရိဝါရေတ္တာ–ဝန်းရံ၍၊ ဒေဝ–

လူတို့သခင် အရှင်မင်းကြီး၊ ဒေဝလောကော–တာဝတိံသာနတ်ပြည်သည်၊ ကိဒိသော–အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း၊ ကွတိ–သို့! ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ ရာဇာ–နေမိမင်းသည်၊ ဒေဝလောက သမ္ဘတ္တိ–တာဝတိံသာနတ်ပြည်၏ ပြည့်စုံကြောင်းကို၊ ဝဏ္ဏေတွာ–ချီးမွမ်း၍၊ တုမှေပိ–သင်လူအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ ဒါနာဒီနိ–အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောထ–ပြုကြကုန်လော၊ ဧဝံ–ဤသို့ကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံသည်ရှိသော်၊ တုမှေ–သင်လူအပေါင်းတို့သည်၊ တသ္မိံဒေဝလောကေ–ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဿထ–ဖြစ်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ကွတိ–သို့၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေသိ–ဟောတော်၏၊ သော–ထိုမင်းကြီးသည်၊ အပရဘာဂေ–နောက်အဖို့၌၊ ပုဗ္ဗေ–ရှေး၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ပလိတံ–ဆံဖြူကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ပုတ္တသ–သားအား၊ ရဇ္ဇံ–မင်းအဖြစ်ကို၊ ပဋ္ဌာပေတွာ–ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊ ကာမေ–ကာမတရားတို့ကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇ္ဇံ–ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်ကို၊ ပဗ္ဗဇိတွာ–ရဟန်းပြု၍၊ စတ္တာရော–လေးပါးကုန်သော၊ ဗြဟ္မဝိဟာရေ–ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို၊ ဘာဝေတွာ–ပွားစေ၍၊ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ–ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တဒါ–ထိုနေမိမင်းဖြစ်တော်မူသောကာလ၌၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ အနုရုဒ္ဓေါ–ရှင်အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ မာတလိ–မာတလိသည်၊ အာနန္ဒော–ရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ စတုရာသီတိ ရာဇသေဟသဿာနိ–ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောမင်းတို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ–ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်လာကုန်၏၊ နေမိရာဇာ–နေမိမင်းသည်၊ လောကနာထော–နတ်လူတို့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။

ကွဓါပိ–ဤနေမိဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ တသ–ထိုနေမိဇာတ်တော်၏၊ ဗောဓိသမ္ဘာရာ–သဗ္ဗညုတဉာဏ် အဆောက်အဦးတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–

ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဗြဟ္မလောကသမ္ဘတ္တိ–ဗြဟ္မာ့ပြည်ဌဖြစ်သော ချမ်းသာကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ပုဗ္ဗေ–ရှေးဘဝ၌၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ ပဝတ္တိတံ–ဖြစ်စေအပ်သော၊ ကလျာဏဝတ္တံ–ကုသိုလ်တည်းဟူသောဝတ်ကို၊ အနုပ္ပဗန္ဓေသာမိတိ–အစဉ်အတိုင်း စေ့စပ်ပြန့်အံ့ဟု၊ မဟာကရုဏာယ–မြတ်သောကရုဏာဖြင့်၊ မနုဿလောကေ–လူ့ပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တနံ–ဖြစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဥဗ္ဘာရ ဒါနဗ္ဗာသယေသု–အလှူပေးခြင်းအစရှိသည်တို့၌၊ ပဋိပတ္တိ–ကျင့်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ မဟာဇနဿစ–လူအများကိုလည်း၊ တတ္ထ–ထိုအလှူပေးခြင်း အစရှိသည်တို့၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေခြင်းလည်းကောင်း၊ ယာဝ–အကြင်ရွှေလောက်၊ ဒေဝမနုဿာ–နတ်လူတို့သည်၊ နံ–ထိုနေမိမင်းကို၊ ပတ္ထဌယသတာ–တောင့်တခြင်းရှိကုန်၏၊ တာဝ–ထိုရွှေလောက်၊ အဿ–ထိုနေမိမင်း၏၊ ပတ္ထာ–နတ်ရှာသို့ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဒေဝရာဇဿ–နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဥပသင်္ကမေ–ချဉ်းကပ်ခြင်း၌၊ အတိဝိမှယတာ–အလွန်အံ့ဖွယ်ရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ တေန–ထိုသိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗသမ္ဘတ္တိယာ–နတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့်၊ နိမန္တိယမာနောပိ–ပန်ကြားဖိတ်ဆိုကြားသော်လည်း၊ တံ–ထိုနတ်စည်းစိမ်ကို၊ အနလင်္ကရိတ္တာ–တန်ဆာမဆင်မူ၍၊ ပုညသမ္ဘာရံ–ကောင်းမှုတည်းဟူသော အဆောက်အဦးကို၊ ပရိဗြူဟနတ္ထံ–ပြင်းစွာအားထုတ်အံ့သောငှာ၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ မနုဿဝါသံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဥပဂမနံ–ကပ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ လာဘသမ္ဘတ္တိသု–လာဘ်သပ္ပကာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့၌၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံတို့၌၊ အလဂ္ဂဘာဝေါ–မငြိစွမ်းသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ ဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝေါ–ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပန။

ဆဋ္ဌ–ခြောက်ခုမြောက်သော၊ နိမိဇာတက်–နေမိဇာတ်တော်သည်၊

နိဋ္ဌိတံ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၇။ စန္ဒကုမာရစရိယာဝဏ္ဏနာ

(၄၅)။ သတ္တမေ–ခုနစ်ခုမြောက်သော ဇာတ်၌၊ ဧကရာဇေ–အတြ ဧောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကရာဇေသနာမ–ဧကရာဇ်အမည်ရှိသော၊ ကာသိကရညော–ကာသိကရာဇ်မင်း၏၊ သြရသပုတ္တော–သားအကြီး တည်း၊ နဂရေပုပ္ဖဝတိယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပုပ္ဖဝတိနာမကေ–ပုပ္ဖဝတိ အမည်ရှိသော၊ နဂရေ–ပြည်၌၊ စိန္ဒသဝှယောတိ–ဟူသည်ကား၊ စန္ဒ သဒ္ဒေန–စန္ဒသဒ္ဒါဖြင့်၊ အတ္ထာတဗ္ဗော–ခေါ်ဝေါ်အပ်၏၊ စန္ဒနာမော–စန္ဒ ကုမာရမင်းသားမည်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက် တည်း။

အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ အယံဗာရာဏသီ–ဤ ဗာရာဏသီပြည်သည်၊ ပုပ္ဖဝတီနာမ–ပုပ္ဖဝတီဟုအမည် တွင်ဖူးသည်၊ အဟောသိကိရ–ဖြစ်လေသတတ်၊ တတ္ထ–ထိုပုပ္ဖဝတီပြည်၌၊ ဝသဝတ္တိရ ညော–ဝသဝတ္တီမင်း၏၊ ပုတ္တော–သားဖြစ်သော၊ ဧကရာဇနာမ– ဧကရာဇ်မည်သောမင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ–ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ–ထိုဧကရာဇ်မင်း၏၊ ဂေါတ မိယာနာမ–ဂေါတမီအမည်ရှိသော၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ–မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမှိ–ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိं–ပဋိသန္ဓေကို၊ အဂ္ဂဟေသိ–ယူလေ၏၊ အသ– ထိုသတို့သားအား၊ စန္ဒကုမာရောတိနာမံ–စန္ဒကုမာရဟူသောအမည်ကို၊

အကံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ တသ–ထိုစန္ဒကုမာရသတို့သားအား၊ ပဒသာ–ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ–သွားသောကာလ၌၊ အပရောပိ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဥပ္ပန္နော–ဖြစ်ပြန်၏၊ တသ–ထိုသတို့သားအား၊ သူရိယကုမာရောတိနာမံ–သူရိယကုမာရ ဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ တသ–ထိုသူရိယကုမာရ သတို့သားအား၊ ပဒသာ–ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ–သွားလေသောကာလ၌၊ ဧကော–တစ်ယောက်သော၊ ဓိတာ–သမီးသည်၊ ဥပ္ပန္နာ–ဖြစ်၏၊ တသ–ထိုသတို့သမီးအား၊ သေလာတိနာမံ–သေလာဟူသောအမည်ကို၊ အာကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ နေသံ–ထိုစန္ဒကုမာရ မောင်နှမသုံးယောက်တို့အား၊ ဝေမာတိကာ–အမိကွဲဖြားသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒွေဘာတရော–ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည်၊ ဘဒ္ဒသေနောစ–ဘဒ္ဒသေနဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူရောစ–သူရဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ အဟသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အနုပုဗ္ဗေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဝုဒ္ဓိပ္ပတ္တော–ကြီးသောအရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်၊ သိပ္ပေသုစ–အတတ်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဌာနေသုစ–ပညာ၏အရာ၌လည်းကောင်း၊ ပါရံ–အပြီးအဆုံးသို့၊ အဂမာသိ–ရောက်လေ၏၊ တသ–ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားအား၊ အနုစ္ဆဝိကံ–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ စန္ဒံနာမ–စန္ဒာအမည်ရှိသော၊ ရာဇဓီတရံ–မင်းသမီးကို၊ အာနေတွာ–ဆောင်ယူ၍၊ ဥပရဇ္ဇံ–အိမ်ရှေ့အရာကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ဖောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဧကော–တစ်ယောက်သော၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဥပ္ပန္နော–ဖြစ်၏၊ တသ–ထိုသတို့သားအား၊ ဝါသုလောတိနာမံ–ဝါသုလဟူသော အမည်ကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ တသပနရညော–ထိုဧကရာဇ်မင်းအား၊ ခဏ္ဍဟာလောနာမ–ခဏ္ဍဟာလ အမည်ရှိသော၊ ပုရောဟိတော–ပုရောဟိတ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တံ–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို၊ ဝိနိစ္ဆယေ–တရားဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ ဌပေသိ–ထား၏၊ သော–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ လဿဝိတ္ဘကော–တံစိုးစားသည်၊

ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ လဇ္ဇီ–တံစိုးကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ အသာမိကေ–ဥစ္စာရှင်မဟုတ်သောသူတို့ကို၊ သာမိကေတိ–ဥစ္စာရှင်တို့ဟူ၍၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ သာမိကေစ–ဥစ္စာရှင် ဖြစ်သောသူတို့ကိုလည်း၊ အသာမိကေတိ–ဥစ္စာရှင်မဟုတ်ဟူ၍၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့သ၌၊ အန္ဓပရာဇိတော–တရားရှုံးသော၊ ဧကော–တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသော–ယောကျ်ားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနေ–တရားဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ ဥပဂ္ဂောသေန္တော–ဟစ်ကျော်လျက်၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်လေသော်၊ ရာဇုပဋ္ဌာနံ–မင်းရင်ပြင်အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တံ–သွားလတ်သော၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊တသ–ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသား၏၊ ပါဒေသု–ခြေတို့၌၊ နိပတိတ္တာ–ဝတ်၍၊ သာမိ–အရှင်သား၊ ခဏ္ဍဟာလော–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ–တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ ဝိလောပံ–တရားပျက်ကြောင်းတံစိုးကို၊ ခါဒတိ–စားခဲ့၏၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်ကို၊ တေန–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ လဇ္ဇီ–တံစိုးကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ ပရာဇယံ–ရှုံးခြင်းသို့၊ ပါပိတော–ရောက်စေအပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ အန္ဓသာရံ–တရားရှုံးသောအသံကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သမ္မ–အိုအချင်း ယောကျ်ား၊ တွံ–သင်သည်၊ မာဘာယိ–မကြောက်လင့်၊ ဣတိ–သို့၊ တံ–ထိုတရားရှုံးသောယောကျ်ားကို၊ အဿာသေတ္တာ–သက်သာရာရစေ၍၊ ဝိနိစ္ဆယံ–တရားသဘင်သို့၊ နေတ္တာ–ဆောင်၍၊ သာမိကမေဝ–ဥစ္စာရှင်ကိုသာ လျှင်၊ သာမိကန္တိ–ဥစ္စာရှင်ဟူ၍၊ အကာသိ–၏၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ မဟာသဒ္ဒေန–သည်းစွာသောအသံဖြင့်၊ သာဓုကာရံ–ကောင်းချီးကို၊ အဒါသိ–ပေး၏။

ရာဇာ–အဖခေကရာဇ်မင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တေန–ဘုရားလောင်းသည်၊ အန္ဓော–တရားကို၊ သုဝိနိစ္ဆိတောကိရ–ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ပေသတတ်၊ ဣတိ–သို့၊ သုတ္တာ–ကြားရလေသော်၊ တံ–ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသားကို၊ အာမန္တေတ္တာ–ခေါ်၍၊ တာတ–ချစ်သား၊ ဣတော–ဤနေ့မှ

ပဌာယ–စ၍၊ တွမေဝ–သင်ချစ်သားသည်သာလျှင်၊ အန္ဓကာရဏော–တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြုရာ၌၊ ဝိနိစ္ဆိနာဟိ–ဆုံးဖြတ်လေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝိနိစ္ဆယံ–တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကို၊ ဟောဒိသတ္ထသ–ဘုရားလောင်းအား၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ခဏ္ဍဟာလသ–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားအား၊ အာယော–လက်ဆောင်သည်၊ ပဋ္ဌိဒ္ဓိ–ပြတ်လေ၏၊ သော–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ တတော–ထိုကာလမှ၊ ပဌာယ–စ၍ ဟောဒိသတ္ထော–ဘုရားလောင်း၌၊ အယာတံ–ရန်သို့ကို၊ ဗန္ဓိတွာ–ဖွဲ့၍၊ သြတာရ–ပေတွာ–နှိပ်စက်လိုသော အခွင့်ကိုငုံလျက်၊ ဝိစရိ–ရှာဖွေ၏၊ သောပန ရာဇာ–ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်၊ မုဓပွသန္ဓော–ချွတ်ယွင်းသောအမှု၌ ယုံကြည်၏၊ သော–ထိုဧကရာဇ်မင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့သ၌၊ သုပိနန္တေန–အိမ်မက်ဖြင့်၊ ဒေဝလောက–နတ်ပြည်ကို၊ ပဿိတွာ–မြင်မက်သည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထ–ထိုနတ်ပြည်သို့၊ ဂန္တ္ဝါကာမော–သွားလိုသည်၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ ပုရောဟိတံ–ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကို၊ ဗြဟ္မလောက ဂါမိမဂ္ဂံ–ဗြဟ္မပြည်သို့လားအံ့သောအကြောင်းကို၊ အာစိက္ခာဟိတိ–ကြားပါလောဟု၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အတိဒါနံ–အလွန်သောအလှူကို၊ ဒဒန္တော–ပေးလိုသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗစတုက္ကေန–အလုံးစုံကို လေးခုစီစုသဖြင့်၊ ယညံ–ယဇ်ကို၊ ယဇသု–ပူဇော်လေလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတွာ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရညာ–ဧကရာဇ် မင်းသည်၊ အတိဒါနံ–အလွန်သောအလှူသည်၊ ကိံ–အဘယ်သို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုဋ္ဌော–မေးအပ်သော ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိယပုတ္တာ–ချစ်လှစွာသောသားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိယဓိတရော–ချစ်လှစွာသောသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဝိဘဝါ–များသောဥစ္စာရှိကုန်သော၊ သေဋ္ဌိနော–သူဌေးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မဂ်လဟတ္ထိ အဿာဒယော–မဂ်လာရှိသော ဆင်မြင်း အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဧတေ–ထိုသူအပေါင်းတို့ကို၊ စတ္တာရော–

စတ္တာရော–လေးယောက်စီ လေးယောက်စီတို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဒိပဒစတုပ္ပဒေ–ခြေနှစ်ချောင်း၊ ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ကို၊ ယညတ္ထာယ–ယစ်ပူဇော်အံ့သောငှာ၊ ပရိစ္စဇိတ္တာ–စွန့်၍၊ တေသံ–ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊ ဂလလောဟိတေန–လည်ချောင်းသွေးဖြင့်၊ ယဇနံ–ယစ်ပူဇော်ခြင်းသည်၊ အတိဒါနံနာမ–အလွန်သောအလှူကြီးမည်၏၊ ဣတိ–သို့၊ သညာပေတိ–သိစေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ သော–ထို ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ သဂ္ဂမဂ္ဂံ–နတ်ရွာခရီးကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ အာစိက္ခိဿာမိတိ–ကြားအံ့ဟု၊ အာရောစိတေ–ကြားသည်ရှိသော်၊ နိရယမဂ္ဂံ–ငရဲသို့ သွားအံ့သောခရီးကို၊ အာစိက္ခိ–ကြားမှာလေ၏။

ရာဇာပိ–ဧကရာဇ်မင်းသည်၊ တသ္မိံ–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၌၊ ပဏ္ဍိတသညီ–ပညာရှိ၏ဟု အမှတ်ရှိမိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တေန–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝုတ္တဝိဓိ–ဆိုအပ်ပြီးသောအစီအရင်ကို၊ သဂ္ဂမဂ္ဂေါတိ–နတ်ရွာခရီးဟူ၍၊ သညာယ–အမှတ်ဖြင့်၊ တံ–ထိုအစီရင်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇိတုကာမော–ကျင့်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ယညာဝါဋံ–ယစ်တွင်းကို၊ ကာရာပေတွာ–ပြုစေ၍၊ တတ္ထ–ထိုယစ်တွင်းသို့၊ ဗောဓိသတ္တာဒိကေ–ဘုရားလောင်းအစရှိကုန်သော၊ စတ္တာရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ ရာဇကုမာရေ မင်းသားတို့ကို၊ အာဒိံကတ္တာ–အစပြု၍၊ ခဏ္ဍဟာလေန–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်စီရင်အပ်သော၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဒ္ဝိပဒစတုပ္ပဒံ–ခြေနှစ်ချောင်း ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ကို၊ ယညပသုတဌာနေ–ယဇ်ပူဇော်ရာအရပ်သို့၊ နေတ–ဆောင်လေကုန်၊ ဣတိ–သို့၊ အာဏာပေသိ–စေလိုက်၏၊ သဗ္ဗဋ္ဌ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ယညာသမ္ဘာရံ–ယစ်ပူဇော်ရာ အဆောက်အဦးကို၊ ဥပကၠဋ္ဌံ–စီရင်အပ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ကောလာဟလံ–အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ ရာဇာပိ–ဧကရာဇ် မင်းသည်လည်း၊ ဝိပ္ပဋိသာရီ–နှလုံးမသာရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မော စဿေ–လွတ်စေသည်ရှိသော်၊

ခန္ဓဟာလေန–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပ ထမ္ဘိတော–ထောက်ပံ့ခိုင်ခန့်စေအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပုနပိ–တစ်ဖန်လည်း၊ တထာ–ထိုရှေးအတူ၊ အာဏာပေသိ–စေပြန်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရား လောင်းသည်၊ ခဏ္ဍဟာလေန–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနံ–တရားဆုံးဖြတ်သောအရာကို၊ အလဘန္တေန–မရလေသဖြင့်၊ မယိ–ငါ၌၊ အာဃာတံ–ရန်ညှိုးကို၊ ဗန္ဓိတ္တာ–ဖွဲ့၍၊ မမေဝ–ငါ့အားသာလျှင်၊ မရဏံ–သေခြင်းကို၊ ဣစ္ဆန္တေန–အလိုရှိသောအားဖြင့်၊ မဟာဇနသ–လူအပေါင်းအား၊ အနယဗျသနံ–အကျိုးမရှိ ပျက်စီးခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒိတံ–ဖြစ်စေအပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဇာနိတ္တာ–သိ၍၊ နာနာဝိဓေဟိ–အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော၊ ဥပါယေဟိ–အကြောင်းတို့ဖြင့်၊ ရာဇာနံ–အဖမင်းကြီးကို၊ ဒုဋ္ဌဟိတဋ္ဌါဟကော–မကောင်းသောအယူကို ယူစေအပ်၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိဝေစေတုံ–အယူကိုစွန့်စိမ့်သောငါ၊ ဝါယမိတ္တာပိ–လုံ့လပြုပါသော်လည်း၊ နာသက္ခိ–မတတ်နိုင်ချေ၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ပရိဒေဝိ–ငိုကျွေး၏၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ကာရုညံ–သနားဖွယ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မဟာဇနသ–လူအပေါင်း၏၊ ပရိဒေဝန္တသေဝ–ငိုကျွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ ယညေဝါဒ္ဓေ–ယစ်တွင်း၌၊ သဗ္ဗကမ္မာနိ–အလုံးစုံသောအမှုတို့ကို၊ နိဋ္ဌာပေသိ–ပြီးစေ၏၊ ရာဇပုတ္တံ–စန္ဒကုမာရမင်းသားကို၊ နေတ္တာ–ဆောင်၍၊ ဂိဝါယ–လည်ပင်းကို၊ နာမေတ္တာ–ညွှတ်စေ၍၊ နိသီဒါပေသုံ–နေစေကုန်၏၊ ခဏ္ဍဟာလော–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ သုဝဏ္ဏပါတီ–ရွှေခွက်ကို၊ ဥပနာမေတ္တာ–ညွှတ်စေ၍၊ ခဂ္ဂံ–သံလျက်ကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ တသ–ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊ ဂိဝံ–လည်ပင်းကို၊ ဆိန္ဒိသမိတိ–ငါဖြတ်အံ့ဟု၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်၏၊ တံ–ထိုအမှုအရာကို၊ ရာဇပုတ္တသ–စန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊ ဒေဝီ–မိဖုရားဖြစ်သော၊ စန္ဒာနာမ–စန္ဒာအမည်ရှိသော မင်းသမီးသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ အညံ–တစ်ပါးသော၊ ပဋိသရဏံ–ကိုးကွယ်ရာသည်၊ နတ္ထိ–မရှိပြီ၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သစ္စဗလေန–သစ္စာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ သာမိကသ–အရှင်သားအား၊ သောတ္ထိ–ချမ်းသာခြင်းကို၊ ကရိဿာ မိတိ–ပြုအံ့ဟု၊ အဠလိ–လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂယှ–ချီ၍၊ ပရိသာယ–ပရိသတ်၏၊ အန္တရေ–အလယ်၌၊

ဝိစရန္တိ-လှည့်လည်သွားလျက်၊ ခဏ္ဍာဟာလော- ခဏ္ဍာဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ယံ-အကြင်ယစ်ပူဇော်သောအမှုကို၊ သဂ္ဂမဂ္ဂေါတိ-နတ်ရွာခရီးဟူ၍၊ ကရောတိ-ပြု၏၊ တွဲ-ဤယစ်ပူဇော်သောအမှုသည်၊ ဧကန္တေန-စင်စစ်သဖြင့်၊ ပါပကမ္မံ-မကောင်းမှုသာတည်း၊ မယှံ-ငါ၏၊ တုမှိနာသစ္ဆ ဝစ္ဆေန-ဤသို့သော သစ္စာစကားဖြင့်၊ မမ-ငါ၏၊ သာမိကဿ-အရှင်သားအား၊ သောတ္ထိ-ချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဟောတု-ဖြစ်စေသတည်း။

တုဝေလောကေ-ဤလောကဌ၊သဗ္ဗာ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ယာ ဒေဝတာ-အကြင်နတ်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တာသဗ္ဗာ-ထိုခပ်သိမ်းသော နတ်တို့သည်၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ခြင်းကို၊ ဂတာ-ရောက်ကုန်၏၊ ယထာ-အကြင်အချင်းဖြင့်၊ အဟံ-ငါသည်၊ အနာထံ-ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ၊ တာယ-ထိုသို့သောအကြောင်းကြောင့်၊ မမံ-ငါ့ကို၊ တာယထ-စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့၊ တထာ-ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပဌမံ-ရှေးဦးစွာသော၊ မေ-ငါ၏၊ ပတိ-လင်ဖြစ်သော အရှင်သားကို၊ အာဒိယန္တိ-ယူပါစေကုန်သတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ သစ္စကိရိယံ-သစ္စာအမှုအရာကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ တဿ-ထိုလူအပေါင်း၏၊ ပရိဒေဝနသဒ္ဒံ-ငိုကြွေးသောအသံကို၊ သုတ္တာ-ကြားရ၍၊ တံပဝတ္တိံ-ထိုအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို၊ ညတ္တာ-သိ၍၊ ဧလိတံ-ပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ အယောကုဋ်-သံဆောက်ပုတ်ကို၊ အာဒါယ-ယူခဲ့၍၊ အာဂန္တာ-လာ၍၊ ရာဇာနံ-ဧကရာဇ်မင်းကို၊ တာသေတွာ-ခြိမ်းချောက်၍၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ-လွှတ်စေ၏၊ သက္ကောပိ-သိကြားမင်းသည်လည်း၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဒိဗ္ဗရူပံ-နတ်၏အသွင်ကို၊ ဒဿေတွာ-ပြ၍၊ သမ္ဗဇ္ဇလိတံ-အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ သဇောတိဘူတံ-အလျှံနှင့်တကွသော၊ ဝဇိရံ-မိုးကြိုးလက်နက်ကို၊ ပရိဘ္ဗမန္တော-ဝန်းဝန်းလှည့်လျက်၊ အရေပါပရာဇ-ဟယ်ယုတ်မာလှစွာသောမင်း၊ ကာဠကဏ္ဏိက-မိုက်သောမင်း၊ ကဒါ-အဘယ်ကာလ၌၊ တယာ-သည်၊ ပါဏာတိပါတေန-သူတစ်ပါး၏အသက်ကိုသတ်သဖြင့်၊ သုဂတိဂမနံ-သုဂတိဘဝသို့သွားရခြင်းကို၊ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ-ရှေးကာလမြင်ဖူးပါသလော၊ စန္ဒကုမာရဇ-စန္ဒကုမာရမင်းသားကို

လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဣမံဇနဋ္ဌ–ဤလူအပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓနတော–အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မောစေဟိ–လွတ်စေလော့၊ နောစေမောစေသိ–အကယ်၍ မလွတ်သည်ဖြစ်အုံ့၊ ဇတ္ထော–ဤအရပ်၌ ပင်လျှင်၊ တေ–သင်သူမိုက်၏၊ သီသဋ္ဌ–ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဣမသဿစဒုဋ္ဌဗြဟ္မဏသ–ဤဆိုးရွားသောပုဏ္ဏား၏ လည်းကောင်း၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဖာလေသာမိတိ–ခွဲအုံ့ဟု၊ အာကာ သေ–ကောင်းကင်၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်၏၊ တံအစ္ဆရိယံ–ထိုအံ့ဖွယ်သရဲသော အမူအရာကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ ရာဇာစ–ဧကရာဇ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏောစ–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း၊ သီဃံ–လျင်စွာ၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို၊ ဗန္ဓနာ–အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မောစေသုံ– လွတ်စေကုန်၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ဧကေကောလာ ဟလံ–တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ သဟသာ–အဆောတလျှင်၊ ယညာဝါဠံ–ယဇ်ကွင်းကို၊ အဗ္ဗောတ္ထရိတ္တာ– လွှမ်းမိုး၍၊ ခဏ္ဍဟာလသဿ–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ အားး၊ ဧကေကံ– ကိုယ်စီကိုယ်၎၊ လေဋ္ဌုပ္ပဟာရံ–အုတ်ခဲဖြင့်ပစ်ခတ်ခြင်းကို၊ ဒေန္တော–ပေး ကြသည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ–ထိုယစ်တွင်းအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဧဝိတက္ခယံ– အသက်၏ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေတွာ–ရောက်စေ၍၊ ရာဇာနံပိ–ဧကရာဇ်မင်း ကိုလည်း၊ မာရေတုံ–သေစိမ့်သောငှာ၊ အာရဘိ–အားထုတ်၏၊ ဗောဓိ သတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ပုရေတရဝေ–ရှေးဦးစွာလျှင်၊ ပိတရံ– အဖဖြစ်သော ဧကရာဇ်မင်းကို၊ ပလိဿဧတွာ–ကိုယ်အားဖြင့်ဖိ၍ ဋ္ဌိတော–တည်လျက်၊ မာရေတုံ–သေစိမ့်သောငှာ၊ နအဒါသိ–မပေး၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ဧဝိတံ–အသက်ကို၊ အဿပါပရညော– ဤမင်းယုတ်မာအား၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ ဒေမ–ပေး ကြကုန်ဦးအုံ့၊ အဿ–ထိုမင်းယုတ်မာအား၊ ဆတ္တံဝါပန–ထီးဖြူကို လည်းကောင်း၊ နဂရေ–မြို့၌၊ ဝါသံဝါ–နေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နဒဿာမ–မပေးကုန်အုံ့၊ တံ–ထိုမင်းမိုက်ကို၊ စဏ္ဍာလံ–ဒွန်းစဏ္ဍားအမှု အရာကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဗဟိနဂရေ–မြို့၏အပ၌၊ ဝါသာပေဿာမာတိ–

နေစေကုန်အံ့ဟု၊ ရာဇဝေသံ-မင်း၏အသွင်ကို၊ ပဟာရေတွာ-ပါယ်၍၊ ကာသာဝံ-ဖန်ရည်ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးကို၊ နိဝါသာပေတွာ-ဝတ်စေ၍၊ ဟလိဒ္ဒိပိလောတာယ-နန္ဒင်းဖြင့်ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးနွမ်းဖြင့်၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဝေဋ္ဌေတွာ-ရစ်၍၊ စက္ကာလံ-ဒွန်းစက္ကား အသွင်ကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ စက္ကာလဒ္ဒာနံ-ဒွန်းစက္ကားနေရာ အရပ်သို့၊ ပဟိဏိသု-စေကုန်၏၊ ယေပန-အကြင်သူတို့သည်ကား၊ တံပသုဃာတယည်-ထိုသားကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို၊ ယဇိသုစေ-မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မူလည်း ပူဇော်ကုန်အံ့၊ ယဇာပေသုဉ္စ-သူတစ်ပါးကို ပူဇော်သော်လည်း ပူဇော်စေကုန်အံ့၊ အနုမောဒိသုစ-ဝမ်းမူလည်းမြောက်ကုန်အံ့၊ တေသဗ္ဗေ-ထိုခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၊ နိရယပရာယနာ-ငရဲသို့လားကုန်သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဘဝဂါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာနိရယံ-ပ-လဗ္ဘာသုဂတိ-ဣတောဂန္ဓံ့တိဂါထံ သဗ္ဗေပဝိဋ္ဌာနိရယံ-ပ-လဗ္ဘာသုဂတိ ဣတောဂန္ဓံ့-ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ တံပါပကံမ္မံ-ထိုယဇ်ပူဇော်သောအမှုကို၊ ကရိတွာန- ပြုကုန်သောကြောင့်၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ နိရယံ-ငရဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌာ-ကျလေကုန်၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ပါပကမ္မံ-မကောင်းမှုကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ ဣတောဂ-ဤလူ့ပြည်မှ၊ သုဂတိ-သုဂတိသို့၊ ဂန္တုံ-သွားအံ့သောငါ၊ နလဗ္ဘာ-မရနိုင်ကုန်ရာ၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗေပိ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရာဇပရိသာစ-မင်း၏ပရိသတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇာနပဒါစ-ဇနပုဒ်သူအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သမာဂန္တွာ-အညီအညွတ်လာကုန်၍၊ ဗောဓိသတ္တံ-ဗောဓိသတ္တာ-ဘုရားလောင်းကို၊ ရဇ္ဇေ-မင်း၏အဖြစ်၌၊ အဘိသိဉ္စိသု-အဘိသိက်သွန်းကုန်၏၊ သော-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်၊ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ အနုသာသန္တော-ဆုံးမသွန်သင်၍၊ အတ္တနောစ-မိမိအားလည်းကောင်း၊ မဟာဇနသမ-လူအပေါင်းအားလည်းကောင်း၊ အကာရဏောနေဝ-အကြောင်းမဟုတ်ပဲလျက်

လျှင်၊ တံအနယဗျသနံ–ထိုသို့ပျက်စီးအံ့သော အခြင်းအရာကို၊ အနုသရိတွာ–ဆောင်းမေ့၍၊ သံဝေဂဇာတော–ထိပ်လန့်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပုညကိရိယာသု–ပုညကိရိယဝတ္ထုတို့၌၊ ဘိယျောသောမတ္တာယ–အတိုင်းထက်အလွန်၊ ဥဿာဟဇာတော–အားထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏။ သီလာနိ–ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ရက္ခိ–စောင့်ရှောက်၏၊ ဥပေါသထေကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ သမာဒိယိ–ကောင်းစွာဆောက်တည်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တဒါဟံယဇနာမုတ္တော–ပ–မဟာဒါနံပဝတ္တယိန္တိ–တဒါဟံယဇနာမုတ္တော–ပ–မဟာဒါနံပဝတ္တယိ–အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၆။ အတ္ထကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ယဇနာ–ယစ်ပူဇော်ခြင်းမှ၊ မုတ္တော–လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ ယညာဝါဋေတော–ယစ်တွင်းမှ၊ နိက္ခန္တော–ထွက်ရပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သံဝေဂံ–တရားသံဝေဂကို၊ ဇနယိတ္တာနု–ဖြစ်စေ၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တယိ–ဖြစ်စေ၏၊ ဣတိအာဒိ–ဤသို့အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဤ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ယဇနာမုတ္တောတိ–ဟူသည်ကား၊ ခဏ္ဍဟာလေန–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည် ဝိဟိတယညဝိဓိတော–စီရင်အပ် ယဇ်အစီအစဉ်မှ၊ ဝုတ္တနယေန–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်၊ ယာတေတဗ္ဗတော–သတ်အပ်သည်မှ၊ မုတ္တော–လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ နိက္ခန္တောယညာဝါဋေတောတိ–ဟူသည်ကား၊ အဘိသေကကရဏတ္ထာယ–အဘိတ်သိုက်သွန်းအံ့သောငှါ၊ ဥဿာဟဇာတေန–အားထုတ်သောသဘောရှိသော၊ မဟာဇနေန–လူအပေါင်းနှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ တတောယညဘူမိတော–ထိုယဇ်တွင်းမှ၊ နိဂ္ဂတော–ထွက်မြောက်သည်ဖြစ်၍၊ သံဝေဂံဇနယိတ္တာနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ–သို့၊ လောကသန္ဓိဝါသော–လောကဌ်အစုအဝေးနေရခြင်းသည်၊ ဗဟု အန္တရာယော–များသောအန္တရာယ်ဌ်ရှိခဲ့၏တကား၊ ဣတိ–သို့၊ အတိဝိယ–အလွန်လျှင်၊ သံဝေဂံ–ထိတ်လန့်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ မဟာ ဒါနံ–ပဝတ္တယိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဆဒါနသာလာယော–ခြောက်ဆောင်သော အလှူဂြိုဟ်ကုတ်တို့ကို၊ ကာရာပေတွာ–ပြုစေ၍၊ မဟတာ–များစွာသော၊ ဓနပရိစ္စာဂေန–ဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့်၊ ဝေဿန္တရ

ဒါနသဒ္ဒိသံ-မင်းဝေဿန္တရာ ၏အလှူနှင့်တူသော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ အဒါသိ-လှူ၏၊ ဇတေန-ဤမဟာဒါနံ ပဝတ္တယိတ္ဝာသော ပါဒ်ဖြင့်၊ အဘိသေက ကရဏတော-အဘိသိက်သွန်းသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ တသ-ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား အား၊ မဟာဒါနဿ-အလှူကြီး၏၊ ပဝတ္တိတဘာဝံ-ဖြစ်စေသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေသိ-ပြ၏။ ၄၇။ ဒက္ခိဏောယျအဒတ္တာနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏာရဟ ပုဂ္ဂလေ-မြတ်သောအလှူခံထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ အပရိစ္စဇိတ္ဝာ-မပေးစွန့်မူ၍၊ အပိဆပ္ပဗ္ဗရတ္တိယောတိ-ဟူသည်ကား၊ အပ္ပေကဒါ-တရံသောကာလ၌၊ ဆပိရတ္တိယော-ခြောက်ညဉ့်တို့ လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗပိရတ္တိယော-ငါးညဉ့်တို့လည်းကောင်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဝနခါဒနဘုဇ္ဇနာနိ-သောက်ဖွယ်ခဲဖွယ်စားဖွယ်တို့ကို၊ နကရောမိ-မပြု၊ ဟုတိ-သို့၊ ဒဿေသိ-ပြ၏။ (ရံခါခြောက်ရက်မှ တစ်ကြိမ်ရံခါ ငါးရက်မှတစ်ကြိမ်စားခြင်းသောက်ခြင်းကို ပြု၏ဟူလိုသည်။)

တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဖောမိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သကလ ဇမ္ဗုဒီပံ-ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းအလုံးကို၊ ဥန္နင်္ဂလံ-ခုံလောက်စပ်သည်ကို၊ ကတ္ဝာ-ပြု၍၊ မဟာမေဃော-မိုးကြီးသည်၊ အဘိဝဿန္တောဝိယ-ရွာဘိသက်သို့၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဒါနသာလာသု-အလှူတင်းကုတ်တို့၌၊ အန္နပါနာဒိ-ထမင်းအဖျော်အစရှိသော၊ ဥဒ္ဒါရဥဒ္ဒါရံ-မြတ်ရာမျှားရာ၊ ပဏီတပဏီတမေဝ-ကောင်းနိုးရာရာကိုလျှင်၊ ယာစကာနံ-အလှူခံယာစကာတို့အား၊ ယထာရုစိတံ-အလိုရှိတိုင်း၊ ဒိဝသေဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ကိဏ္ဍာပိဒိယတိ-အကယ်၍ကား လှူအပ်၏ရှင့်၊ တထာပိ-ထိုသို့လှူသော်ငြားလည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ အတ္ထာယ-အလို့ငှါ၊ သဒ္ဓိတံ-စီရင်အပ်သော၊ အဟာရံ-အာဟာရဖြစ်သော၊ ရာဇရဟသောဇနံပိ-မင်းအား စားထိုက်သော သောဇဉ်ကိုလည်း၊ ယာစကာနံ-အလှူခံတို့အား၊ အဒတ္ဝာ-မပေးမူ၍၊ နဘုဇ္ဇတိ-မစား၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သန္ဓာယ-ရည်၍၊ နာဟံပိဝါမိတိအာဒိနာ-နာဟံပိဝါမိ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

၄၈။ ဣဒါနိ–ယခုအခါ၌၊ တထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ယာစကာနံ–အလျှုံ့ယာစကာတို့အား၊ ဒါနေ–ပေးလှူခြင်း၌၊ ကာရဏံ–အကြောင်းကို၊ ဒဿနော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယထာပိဝါဏိဇနာမာတိအာဒိနာ–ယထာပိဝါဏိဇနာမအစရှိသောစကားဖြင့်၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ ဥပမံ–ဥပမာကို၊ အာဟ ရတိ–ဆောင်တော်မူပေ၏။ တသ္မာ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ယထာနာမ–ဥပမာမည်သည်ကား၊ ဝါဏိဇော–ကုန်သည်သည်၊ တံဘဏ္ဍဒ္ဒါနံ–ထိုလိုအပ်သောဥစ္စာရှိရာအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ အပ္ပေနပိ–အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော၊ ပါဘတေန–ဆောင်ခဲ့အပ်သောဥစ္စာဖြင့်၊ ဗဟုဘဏ္ဍံ–များစွာသောဥစ္စာကို၊ ဝိက္ကိဏိတ္ဝာ–ရောင်း၍၊ ဝိပုလံ–ပြန့်ပြောစွာ၊ ဘဏ္ဍသန္ဓိစယံ–ဥစ္စာဆည်းပူးခြင်းကို၊ ကတ္ဝာ–ပြု၍၊ ဒေသကာလံ–ရောင်းအပ်သောအရပ်ကာလကို၊ ဇာနိတ္ဝာ–သိသည်ဖြစ်၍၊ ယတ္ထ–အကြင်အရပ်၌၊ အသ–ထိုကုန်သည်အား၊ လာဘော–ရအပ်သော၊ ဥဒယော–ဆည်းပူးအပ်သောဥစ္စာသည်၊ မဟာ–များသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ဒေသေဝါ–အရပ်၌လည်းကောင်း၊ ကာလေဝါ–အခါကာလ၌လည်းကောင်း၊ တံဘဏ္ဍံ–ထိုဥစ္စာကို၊ ဟရတိ–ဆောင်၏၊ ဥပနေတိ–ကပ်လေ၏၊ ဝိက္ကိဏာတိ–ရောင်းသကဲ့သို့။

၄၉။ သကဘုတ္တာပိတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ ပရိဘုတ္တတောပိ–သုံးဆောင်စားသောက်သောထက်လည်း၊ (သကပရိဘုတ္တာတိပိ–သကပရိဘုတ္တာဟူ၍လည်း၊ ပါဌော–ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏။ အနက်အတူပင်) ပရေတိ–ပရေဟူသည်ကား၊ ပရသ္မိं–တစ်ပါးသော၊ ပဋိဂ္ဂါဟကပုဂ္ဂလေ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သတဘာဂေါတိ–ဟူသည်ကား၊ အနေကသတဘာဂေါ–အရာမကများစွာသော အဖို့ရှိ၏၊ အာယတိं–နောင်သံသရာဘဝ၌၊ ဘဝိဿတိ–အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တံ ဝုတ္တောဟ–ဆိုလိုသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။ ဝါဏိဇေန–ကုန်သည်သည်၊ ကိတ်ဘဏ္ဍံ–ရောင်းအပ်သောဥစ္စာသည်၊ ဟောတိယထာ–ဖြစ်လေသကဲ့သို့၊ တထေဝ–ထို့အတူလျှင်၊ အဝိက္ကိဏိတ္ဝာ–မရောင်းမူ၍၊ ကထာရူပေ–ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဒေသေ–အရပ်၌လည်းကောင်း၊

ကာလေ–ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဝိက္ကိဏိယမာနံ–ရောင်းအပ်သော၊ ဗဟု–များစွာသော၊ ဥဒယံ–ပွားများအပ်သော ဥစ္စာသည်၊ ဝိပုလံ ဖလံ–ပြန့်ပြောသောအကျိုးရှိသည်၊ ဟောတိယထာ–ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တထေဝ–ထို့အတူလျှင်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သန္တကံ–ဥစ္စာကို၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ အနုပဘုဉ္ဇိတွာ–မသုံးဆောင်မူ၍၊ ပရသ္မိံ–တစ်ပါးသော၊ ပဋိဂ္ဂါဟကပုဂ္ဂလေ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌၊ ဒိန္နံ–ပေးအပ်အလှူသည်၊ မဟပ္ဖလံ–ကြီးမြတ်သောအကျိုးရှိသည်ဖြစ်၍၊ အနေကသတဘာဂေါ–တစ်ပါးမက များစွာသောအဖို့ရှိသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ တဿာ–ထို့ကြောင့်၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ အဘုဉ္ဇိတွာပိ–မစားမသုံးစွဲမူ၍လည်း၊ ပရဿ–သူတစ်ပါးအား၊ ဒါတဗ္ဗမေဝ–ပေးလှူအပ်သည်သာတည်း၊ ဧတံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တိရစ္ဆာနဂတေ–တိရစ္ဆာန်တို့ကို၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတွာ–ပေးလှူ၍၊ သတဂုဏာ–အရာ မကများသောကျေးဇူးရှိသော၊ ဒက္ခိဏာ–အလှူကို၊ ပါဋိဂ်ဧါတဗ္ဗာ–အလိုရှိ အပ်၏၊ ပုထုဇနဒုဿီလေ–ပုထုဇဉ်ဒုဿီလတို့ကို၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတွာ–ပေးဖူးသောကြောင့်၊ သဟဿဂုဏာ–အထောင်မျှလောက်သောကျေးဇူးကို၊ ပါဋိဂ်ဧါတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်ကား၊ ဝိတ္ထာရော–အကျယ်တည်း၊ အပရံပိ–ထိုထက်အလွန်ကိုလည်း၊ ဘဂဝတာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။ ဘိက္ခဝေ–တို့၊ သတ္တာ–သတ္တဝါတို့သည်၊ ဒါနသံဝိဘာဂဿ–အလှူကို ဝေဖန်ခြင်း၏၊ ဝိပါကံ–အကျိုးကို၊ အဟံ–ငါဘုရားသည်၊ ဇာနာမိယထာ–သိတော်မူသကဲ့သို့၊ သစေဇာနေ ယျံ–အကယ်၍သိကြလေကုန်အံ့၊ အဒတွာ–သူတစ်ပါးအား မပေးမူ၍၊ နဘုဉ္ဇေယျုံ–မစားလေကုန်ရာ၊ နေသံ–ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ မစ္ဆေရမလံ–မစ္ဆေရတည်းဟူသော အညစ်အကြေးရှိသော၊ စိတ္တံ–စိတ်သည်၊ ပရိယာဒါယ–ဖြုတ်ခြင်စေ၍၊ နစတိဋ္ဌေယျ–မတည်သည်ဖြစ်အံ့၊ နေသံ–ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ စရိမော–အဆုံးစွန်ဖြစ်သော၊ ယောပိအာလောပေါ–အကြင်ဆွမ်းလုပ်သံသည်လည်း၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တတောပိ–ထိုအဆုံးသောဆွမ်းလုပ်မှသည်၊ စရိမံ–အဆုံးဖြစ်သော၊ ကဗလံ–ဆွမ်းလုပ်ကို၊ အသံဝိဘဇိတွာ–မခွဲမဝေမူ၍၊ နဘုဉ္ဇေယျုံ–မစားကုန်ရာ၊ ဣတိအာဒိ–ဤသို့အစရှိသော

တရားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၅၀။ ဧတမတ္ထဝသံဘုတ္တာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒါနသာ–အလှူ၏၊ ဧတံ မဟာပဂ္ဂလဘာဝသင်္ခါတဿ–ဤသို့ကြီးမြတ်သော အကျိုး၏အဖြစ်ကို၊ ရေတွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိယာ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏၊ ပစ္စယဘာဝသင်္ခါတဿ–အကြောင်း၏အဖြစ်ကို ရေတွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အတ္ထဝသံ–လိုအပ်သော အကျိုးဟုဆိုအပ်သော၊ ကာရဏံ–အကြောင်းကို ဇာနိတွာ–သိ၍၊ နပဋိက္ခမာမိဒါနတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒါနပါရမီ တော–ဒါနပါရမီမှ၊ ဤသကမ္မိ–စဉ်းငယ်မျှလည်း၊ နနိဝတ္တာမိ–နောက်သို့မဆုတ်၊ အဘိက္ခမာမိဧဝ–တိုးမြင့်လှုံ့ဆော်သည်သာတည်း၊ ကိမတ္ထံ–အဘယ်အကျိုးငှါ၊ နနိဝတ္တတိ–မဆုတ်လေသနည်းဟူမူကား၊ သမ္ဘောဓိမနုပတ္တိ ယာတိ–ဟူသည်ကား၊ သမ္ဘောဓိ–သမ္ဘောဓိဟုဆိုအပ်သော၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ အနုပတ္တိယာ–အစဉ်အတိုင်းရောက်တော် မူစိမ့်သောငှါ၊ အနုပတ္တိယတ္ထံ–ရောက်ခြင်းအကျိုးငှါ၊ အဓိဂန္တုံ–ရခြင်းငှါ၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

တဒါ–ထိုစန္ဒကုမာရဖြစ်သောအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ မဟာဇနေန–လူအပေါင်းသည်၊ ပိတရိ–အဖဇကရာဇ်မင်းကို၊ စဏ္ဍာလဝါသံ–ဒွန်းစဏ္ဍားနေရာအရပ်သို့၊ ပဝေသိတော–သွင်းအပ်ပြီးသော်၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ–ပေးအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော၊ ပရိဗ္ဗယံ–မျိုးရိုးကွာကို၊ ဒါပေသိ–ပေးစေ၏၊ နိဝါသနပါရုပနာနိစ–ကိုယ်ဝတ်အပေါ်ရုံပုဆိုးတို့ကိုလည်း၊ ဒါပေသိ–ပေးစေ၏၊ သောပိ–ထိုဇကရာဇ်မင်းသည်လည်း၊ နဂရံ–မြို့တွင်းသို့၊ ပဝိသိတုံ–ဝင်အံ့သောငှါ၊ အလဘန္တော–မရသည်ဖြစ်၍၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥယျာနကီဠာဒီအတ္ထံ–ဥယျာဉ်ကစားခြင်းအစရှိသော အလို့ငှာ၊ ဗဟိ–မြို့အပသို့၊ ဂတော–ရောက်လာသော်၊ ဥပသင်္ကမတိ–ချဉ်းကပ်လာ၏၊ ပုတ္တသညာယပန–သားဟူသောအမှတ်ဖြင့်ကား၊ နဝန္ဒ တိ–ရှိမခိုး၊ အङ္ဂုလိကမ်ဗံ–လက်အုပ်ကို၊ နကရောတိ–မပြု၊ သာမိ–အရှင်၊ စိရံ–ကြာမြင့်စွာ၊ ဇီဝတု–အသက်ရှည်စေသတည်းဟု၊ ဝဒတိ–ဆို၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ဒိဋ္ဌဒိဝသေ–မြင်သောနေ့၌၊ အတိရေကသမာနံ–အတိုင်းထက်အလွန်မြတ်နိုး

ခြင်းကို၊ ကရောတိ–ပြု၏။ ဣဟ–ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသားသည်၊ ဧဝံ–သို့၊ ဓမ္မေန–တရားသဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ–မင်းအဖြစ်ကို၊ ကာရေတွာပြု၍၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏ အဆုံး၌၊ သပရိသော–ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ ဒေဝလောကံ–နတ်ရွာကို၊ ပူရေသိ–ပြည့်စေ၏။ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ခဏ္ဍဟာလော–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော–ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောတိ–ဖြစ်လေ၏၊ ဂေါတမီ ဒေဝီ–ဂေါတမီမိဖုရားသည်၊ မဟာမာယာ–မယ်တော်မာယာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ စန္ဒာ–စန္ဒာအမည်ရှိသော၊ ရာဇမိတာ–မင်းသမီးသည်၊ ရာဟုလမာတာ–ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။ ဝါသုလော–ဝါသုလမင်းသားသည်၊ ရာဟုလော–ရာဟုလာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သေလာ–သေလာမည်သော မင်းသမီးသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ–ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဘဒ္ဒသေနော–ဘဒ္ဒသေနမင်းသားသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနော–မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သူရိယကုမာရော–သူရိယမင်းသားသည်၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ စန္ဒရာဇာ–စန္ဒကုမာရမင်းသည်၊ လောက နာထော–လူနတ်တို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။

ဣဒါပိ–ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ ပုဗ္ဗေ–ရှေ့၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင်၊ တသ–ထိုစန္ဒကုမာရမင်းသား၏၊ သေသပါရမိယော–ကြွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည် အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ခဏ္ဍဟာလသ–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ ကက္ခဋဘာဝံ–ကြမ်းတမ်းရိုးရင်းသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနန္တော–သိလျက်လည်း၊ အဠ္ဠုပေက္ခိတွာ–မဲ့မကွက်မူ၍၊ ဓမ္မေန–တရားနှင့်၊ သမေန–ညီစွာ၊ အဋ္ဌဝိနိစ္ဆယော–တရားကိုဆုံးဖြတ်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ မာရေတုကာမ သော–သေစေခြင်းငါအလိုရှိသော၊ ခဏ္ဍဟာလသ–ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ တထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ယညဝိဓာနံ–ယဇ်၏အစီအရင်ကို၊ ဇာနိတွာ–သိ၍၊ တသ္သာပိ–ထိုခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏား၏၊ အားလည်း၊ ဥပရိ–လွန်စွာ၊ စိတ္တပ္ပ ကောပါဘာဝေါ–စိတ်၏ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသောဂုဏ်လည်း

ကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပရိသံ–ပရိသတ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ပိတု–အဖ၏။ သတ္တု–ရန်သူသည်၊ ဘဝိတုံ–ဖြစ်ခြင်းငှါ၊ သမတ္တောပိ–စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ မာဒိသဿနာမ–ငါမည်သောသူအား၊ ဂုရုဟိ–ဝန်လေးသောအဖတို့နှင့်၊ ဝိရောဓော–ဆန့်ကျင်သောအမှုသည်၊ နယုတ္တောတိ–မသင့်ဟူ၍၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ပုရိသပံသုံ–မြေမှုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော ယောကျ်ားကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဃာတာပေတု ကာမဿ–သတ်စေခြင်းငှါ အလိုရှိသော၊ ပိတု–အဖအား၊ အာဏာယ–အမိန့်၌၊ အဝဋ္ဌာနံ–မထားခြင်း ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အဝတ္ထာနံ–ပြီးစီး၍ တားခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ကောသိယာ–သံလျက်အိမ်မှ၊ အသိ–သံလျက်ကို၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒိတုံ–ဖြတ်အံ့သောငှါ၊ ဥပက္ကမန္တော–လုံ့လပြုသော၊ ပုရောဟိတေစ–ခဏ္ဍာဟာလ ပုရောဟိတ်၌လည်းကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိတရိစ–အဖ၌လည်းကောင်း၊ ပုတ္တေစ–သား၌လည်းကောင်း၊ မဟာဇနေ–လူအပေါင်းသည်၊ ပိတရံ–အဖကို၊ မာရေတုံ–သတ်အံ့သောငှါ၊ ဥပက္ကမန္တော–လုံ့လပြုသည်ရှိသော်၊ ဗလိဿဒ္ဓိတွာ–အားဖြင့်စီရင်၍၊ တဿ–ထိုအဘအား၊ ဧဝိတဒါနဿ–အသက်လျှူပေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဒိဝသေဒိဝသေ–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဝေသန္တရဒါနသဒိသံ–မင်းဝေသန္တရာ၏ အလျှူနှင့်တူသော၊ မဟာဒါနံ–အလျှူကြီးကို၊ ဒဒတောပိ–ပေးသောဘုရားလောင်း၏၊ ဒါနေန–အလျှူပေးခြင်းဖြင့်၊ အတိတ္တဘာဝေါ–မရောင့်ရဲသည်၏ အဖြစ်ဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာဇနေန–လူအပေါင်းသည်၊ စဏ္ဍာလေသု–ခွန်းစဏ္ဍားအရပ်တို့၌၊ ဝါသာပိတဿ–နေစေအပ်သော၊ ပိတု–အဖအား၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ–ပေးအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သည်ကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ပေါသနံ–ကျွေးမွေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာဇနံ–လူအပေါင်းကို၊ ပုညကိရိယာသု–ကောင်းမှုကိုပြုခြင်းတို့၌၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣတိဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်အာနုဘော်တို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိ သဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနေ၊

သတ္တမံ–ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ စန္ဒရာဇစရိယံ–
စန္ဒကုမာရမင်း၏ ဇာတ်သည်၊
နိဋ္ဌိတံ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၈။ သိဝိရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

၅၁။ အဌမေ–ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော ဇာတ်တော်၌၊ အရိဋ္ဌသဝုယေန ဂရေတိ–ဟူသည်ကား၊ အရိဋ္ဌပုရနာမကော–အရိဋ္ဌပုရအမည်ရှိသော၊ နဂရေ–ပြည်၌၊ သိဝနာမာသိခတ္တိယောတိ–ဟူသည်ကား၊ သိဝိဂေါတ္တော–သိဝိအမျိုးမှ၊ ဧဝံနာမကော–ဤသို့သော အမည်ရှိသော၊ ရာဇာ–မင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ သိဝိရဋ္ဌေ–သိဝိတိုင်း၌၊ အရိဋ္ဌပုရနဂရေ၊ အရိဋ္ဌပုရမည်သောပြည်၌၊ သိဝိရာဇေ–သိဝိအမည်ရှိသောမင်းသည်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တေ–ပြုသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ–ထိုသိဝိမင်း၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိကိရ–ဖြစ်သတတ်၊ အဿ–ထိုသတို့သားအား၊ သိဝိကုမာရောတိနာမံ–သိဝိမင်းသားဟူသော အမည်ကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ သော–ထိုသိဝိမင်းသားသည်၊ တက္ကသိလံ–တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ အာဂန္တွာ–သွားခဲ့၍၊ ဥဂ္ဂဟိတသိပ္ပေါ–သင်ယူအပ်ပြီးသော အတတ်ပညာရှိသည်ဖြစ်၍၊ အာဂန္တွာ–ပြန်လာပြီး၍၊ ပိတု–အဖသိဝိမင်းအား၊ သိပ္ပံ–အတတ်ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ ဥပရဇ္ဇံ–အိမ်ရှေ့မင်း၏အဖြစ်ကို၊ လဘိတွာ–ရ၍၊ အပရဘာဂေ–နောင်ကာလ၌၊ ပိတု–အဖသိဝိသူရမင်း၏၊ အစ္စယေန–လွန်သဖြင့်၊ ရာဇာ–မင်းသည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်၍၊ အဂတိ–ဂမနံ–မလိုက်အပ်သော အဂတိသို့လိုက်ခြင်းကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊

ဒသရာဇမေ့မွေ-မင်းကျင့်တရား၊ဆယ်ပါးတို့ကို၊ အကောပေတွာ-မပျက်စေမူ၍၊ ရဇ်-မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေန္တော-ပြုလျက်၊ နဂရသ-မြို့၏၊ စတူသုဒ္ဓါရေသု-တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေ-မြို့၏အလယ်၌ လည်းကောင်း၊ နိဝေသနဒ္ဓါရေ-နန်းအိမ်တံခါး၀၌ လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါနသာလာယော-ခြောက်ဆောင်သော အလျှုတင်းကုတ်တို့ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ ဒေ၀သိက်ဒေ၀သိက်-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟ သသပရိစ္စာဂေန-ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်သဖြင့်၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပ၀တ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏။ အဌမိစတုဒ္ဒသီပန္နရသီသု-ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ တဆယ့်လေးရက်မြောက်သောနေ့ တဆယ့်ငါးရက် မြောက်သောနေ့တို့၌၊ သယံ-မိမိကိုယ်တိုင်၊ ဒါနသာလံ-အလှူတင်းကုတ်ကို၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ ဒါနဂ္ဂံ-အလှူအဖို့ကို၊ ဩလောကေသိ-ကြည့်၏။ သော-ထိုသိဝိမင်းသည်၊ ဧကဒါ-တစ်ရံသောအခါ၌၊ ပုဏ္ဏမဒိ၀သေ-လပြည့်နေ့၌၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ သမုဿိတသေတဆတ္တေ-ကောင်းစွာဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ-ရာဇပလ္လင်ထက်၌၊ နိသိန္နော-နေလျက်၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ဒိန္နဒါနံ-ပေးအပ်သောအလှူကို၊ အာ၀ဇ္ဇေန္တော-ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ အတ္တနာ-မိမိသည်၊ ဗာဟိရ၀တ္ထုံ-ဗာဟိရ၀တ္ထုကို၊ အဒိန္နံနာမ-မပေးလှူအပ်သောမည်သည်ကို၊ အဒိသွာ-မမြင်မူ၍၊ မေ-ငါ၏၊ ဗာဟိရကဒါနံ-အပဟူသော အလှူမည်သည်၊ အစ္ဆေ့ဗ္ဗိကဒါနံယထာ-အစ္ဆေ့ဗ္ဗိကအလှူကဲ့သို့၊ တထာ-ထိုအတူ၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ နတောသေတိ-နှစ်သက်စေတတ်သည်မဟုတ်၊ မမ-ငါ့အား၊ ဒါနသာလံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဂတကာလေ-သွားသော ကာလ၌၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ယာစကော-ယာစကာသည်၊ဗာဟိရ၀တ္ထုံ-ဗာဟိရ၀တ္ထုကို၊ အယာစိတွာ-မတောင်းမူ၍၊ အစ္ဆေ့ဗ္ဗိကမေ၀-အစ္ဆေ့ဗ္ဗိကအလှူကိုသာလျှင်၊ အဟောဝတယာစေယျ-တောင်းလာပေမူကားခြေကောင်းလေ၏။ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မေ-ငါ၏၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ မံသံ၀ါ-အသားကိုလည်းကောင်း၊ လောဟိတံ၀ါ-အသွေးကိုလည်းကောင်း၊ သီသံ၀ါ-

ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယံပါ–နှလုံးသားကိုလည်းကောင်း၊ အက္ခိနိုဝါ–မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဓု သရီရံဝါ–ထက်ဝက်သောကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သကလပေဝ–အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော၊ အတ္တဘာဝံဝါ–ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသဘာဝေန–ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ယာစေယျ–

တောင်းလာကြားအုံ့၊ အသ–ထိုပဘာစကာအား၊ တံတဒေဝအဓိပ္ပာယံ–ထိုထိုသောအလိုရှိရာကို၊ ပူရေန္တော–ပြည့်စေလျက်၊ ဒါတုံ–လှူခြင်းငှါ၊ အဟံ–ငါသည်၊ သက္ကောမိတိ–တတ်နိုင်၏ဟု၊ သိဝိ–သိဝိမင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ ပါဋိယံပန–ပါဋိဌ်ကား၊ အက္ခိနံဇ–မျက်စိတို့၏သာလျှင်၊ ဝဏေန–အံ့ဖွယ်ဖြင့်၊ အာဂတာ–လာ၏။ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နိသဒ္ဓပါသာဒဝရေ–ပ–ဒဒေယျံအဝိကမ္ပိတော တိ–နိသဒ္ဓပါသာဒဝရေ–ပ–ဒဒေယျံအဝိကမ္ပိတော–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာ ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုသိဝိမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ပါသာဒဝရေ–မြတ်သောပြာသာဒ်၌၊ နိသဒ္ဓ–နေ၍၊ ဇဝံ–ဤသို့၊ စိန္တေသိ–ကြံဖူး၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌။

၅၂။ ယံကိဉ္စိ–အမှတ်မရှိသော၊ မာနုသံ–လူ၌ဖြစ်သော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အဒိန္နံ–မလှူအပ်သောမည်သည်၊ မေ–ငါ့အား၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ ယောပိ–အကြင်သူသည်လည်း၊ မံ–ငါ၏၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ယာစေယျ–တောင်းညားအုံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဝိကမ္ပိတော–မတုံမလှုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒဒေယျံ–ပေးလှူအုံ့၊ တ္တတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌ မာနုသံဒါနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပကတိ မနုဿေဟိ–ပြကတော့သောလူတို့သည်၊ ဒါတဗ္ဗဒါနံ–ပေးအပ်သောအလှူသည်၊ အနုပါနာဒိ–ထမင်းအဖျော်အစရှိ၏၊ ဇဝံပန–ဤသို့မူကား၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဥဒ္ဒါရဒါနဗ္ဗာသယေ–မြတ်သောအလိုဆန္ဒသည်၊ ဥပဓေ–ဖြစ်လေသော်၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္ပလသိလာသနံ–ပဏ္ဍုကမ္ပလာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာကာရံ–ပူပြင်းသောအခြင်း အရာကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ သော–ထိုသိကြားမင်းသည်၊ တံကာရဏံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊

ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်းသိဝိမင်း၏၊ အဗ္ဘာသယံ-အလိုဆန္ဒကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ သိဝိရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ အဇ္ဇ-ဤယခုအခါ၌၊ သမ္ဗတ္တယာစကာ-ရောက်လာသော ယာစကာတို့သည်၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ စေယာစန္တိ-အကယ်၍ တောင်းကုန်အံ့၊ နေသံ-ထိုယာစကာတို့အား၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋေတွာဝ-နှုတ်စေ၍လျှင်၊ ဒဿာမိတိ-ငါလှူအံ့ဟု၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏။ ဣတိ-သို့၊ သဏ္ဌာ-သိကြားမင်းသည်၊ ဒေဝပရိသာယ-နတ်ပရိသတ်အား၊ ဝတ္ဝာ-ပြောဆို၍၊ သော-ထိုသိဝိမင်းသားသည်၊ တံဒါနံ-ထိုမျက်စိဟူသောအလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးအံ့သောငါ၊ သက္ခိဿတိနုခေါ-တတ်နိုင်လတ္တံ့လော၊ ဥဒါဟု-သို့မဟုတ်၊ နောသက္ခိဿတိနုခေါ-မတတ်နိုင်လတ္တံ့လော၊ ဣတိ-သို့၊ နံ-ထိုသိဝိမင်းကို၊ တာဝ-ရေးဦးစွာ၊ ဝိမံသိသာမိ-စုံစမ်းအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ အာဝဇ္ဇေသိ-ဆင်ခြင်၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ သောဌသဟိ ဂန္ဓောဒကဃဋေဟိ-တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးသော နံ့သာရေအိုးတို့ဖြင့်၊ နှတ္ဝာ-ရေချိုး၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရေဟိ-အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့်၊ ပဋိမဏ္ဍိတော-ဆင်ယင်ပြီးသော်၊ အလင်္ကတဟတ္ထိခန္ဓဝရဂတော-တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသော မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုံးခ်ိန်နေလျက်၊ ဒါနဂ္ဂံ-အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားလေသော်၊ ဇရာဇိဏ္ဏော-အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သော၊ အန္ဓဗြာဟ္မဏောဝိယ-ကန်းသောပုဏ္ဏားအယောင်ကဲ့သို့၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ တဿ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ စက္ခုပထေ-မျက်စိမြင်ရာဖြစ်သော၊ ဇေသ္ဌံ-တစ်ခုသော၊ ဥန္နတပဝဒေသေ-ကုန်းမြင့်ရာအရပ်၌၊ ဥဘောဟတ္ထေ-လက်နှစ်ဖက်တို့ကို၊ ပသာရေတွာ-ဆန့်၍၊ ရာဇာနံ-သိဝိမင်းကို၊ ဇယာပေတွာ-အောင်စေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဌိတောဝ-တည်၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒဘိမုခံ-ထိုပုဏ္ဏားကန်းသို့ရှေ့၊ ဝါရဏံ-မင်္ဂလာရှိသောဆင်ကို၊ ပေသေတွာ-နှင်၍၊ ဗြာဟ္မဏာ-အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ-သင်သည်၊ ကိံ ဣဓ-အဘယ်ကိုအလိုရှိသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတော-မေးအပ်သည်ရှိသော်၊ တဝ-သင်မင်းကြီး၏၊ ဒါနစ္ဆာသယံ-အလှူပေးလိုသောဆန္ဒကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ သမုဋ္ဌတေန-ကောင်းစွာတက်သော၊ ကိတ္တိယောသေန-ကျော်ဇောသောအသံဖြင့်၊ သကလလောက

သန္ဓိဝါသော–အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည်၊ နိရန္တံ–မပြတ်မလတ်၊ ဖုဋ္ဌော–အနှံ့ထင်ရှား၏၊ အဟဟ္ဝေ–ငါသည်လည်း၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ အန္ဓော–ကန်း၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တံ–သင်မင်းကြီးကို၊ ယာစာမိတိ–တောင်းအံ့ဟု၊ ဥပစာရဝသေန–အနီးသို့ရောက်လာသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဧကံ–တစ်ဘက်သော၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မမသက်ပွမညာယ–ပ–တွမ်ဗိုကေန ယာပယာတိ–မမသက်ပွမညာယ–ပ–တွမ်ဗိုကေနယာပယ ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၅၃။ အတ္ထကား၊ မမ–ငါ၏၊ သက်ပွံ–အကြင်ကို၊ အညာယ–သိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ တွမ်ဗိ–သင်မင်းကြီးသည်လည်း၊ ဧကေန–တဖက်သော၊ စက္ခုနာ–မျက်စိဖြင့်၊ ယာပယ–မျှပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ သဏ္ဌော–သိကြားသည်၊ ယာစိ–တောင်းလေ၏၊ (ဤကားပေယျာလပါဠိသို့လိုက်၍၊ ယောဇနာလိုက်သည်၊ ပါဠိတော်အရကိုသွင်း၍ယောဇနာသည်ရှိသော်၊ အဓိပ္ပါယ်သိလွယ်ကြောင်းဖြစ်၍၊ ပါဠိတော်နည်းကို သွင်း၍ယောဇနာပြုလိုက်ဦးအံ့) သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ဒေဝါနမိသရော–နတ်တို့ကိုအစိုးရသော၊ သဏ္ဌော–သိကြားမင်းသည်၊ ဒေဝပရိသာယံ–နတ်ပရိတ်သတ်၌၊ နိသန္နော–နေလျက်၊ မမ–ငါ၏၊ သက်ပွံ–အကြင်ကို၊ အညာယ–သိ၍၊ ဒေဝလောကတော–နတ်ပြည်မှ၊ အာဂန္တွာ–လာခဲ့၍၊ (ဒေဝလောကတော အာဂန္တွာကား ပါဠိဆေသ ထည့်သည်၊) ဣဒံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏။

၅၄။ ပါသာဒဝရေ–မြတ်သောပြာသာဒ်၌၊ နိသဒ္ဒ–နေ၍၊ မဟိဒ္ဓိကော–ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော၊ သိဝိရာဇာ–သိဝိမင်းသည်၊ ဝိဝိဓံ–အထူးအပြားပြားသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ စိန္တေန္တော–ကြံသည်ရှိသော်၊ ဃာရာဇာ–ထိုမင်းသည်၊ အဒေယျံ–မပေးဘူးသော အလှူဝတ္ထုမည်သည်ကို၊ နပဿတိ–မမြင်လေ။

၅၅။ ဧတံ–ဤအကြောင်းသည်၊ တထံ–မှန်ရာလေသလော၊ ဝိတထံ–ချွတ်ယွင်းလေရာသလော၊ တံ–ထိုသိဝိမင်းကို၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိ–စုံစမ်းအံ့၊ ယာဝ–အကြင်ရွေလောက်၊ တံမနံ–ထို

စိတ်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇာနာမိ–သိရ၏၊ တာဝ–ထိုရွှေလောက်၊ တုမှေ–သင်နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ မုဟုတ္တံ–အခိုက်အတန့်၊ အာဂမေယျာထ–ငံ့လင့်ကြကုန်ဦးလော့။

၅၆။ ပဝေဓနမာနော–တုံလှုပ်လျက်၊ ပလိတသိရော–ဖြူသောဆံပင်ရှိသည်၊ ဝလိဂတ္တော–တွန့်သောအရေရှိသည်၊ ဇရာတုရော–အိုခြင်းတရားဖြင့်၊ နာကျင်ခြင်းရှိသည်၊ အန္ဓဝဏ္ဏောဝ–ကန်းသောအဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသကဲ့သို့၊ ဟုတ္တာန–ဖြစ်၍၊ ရာဇာနံ–သိဝိမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိ–၏။

၅၇။ သော–ထိုသိကြားသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဝါမဒက္ခိဏဟတ္ထံ–လက်ဝဲလက်ယာလက်ရုံးကို၊ ပဂ္ဂဟေတ္တာန–ချီ၍၊ ဝါမဒက္ခိဏဟတ္ထံ–လက်ဝဲလက်ယာလက်ရုံးကို၊ သိရသိုံ–ဦးခေါင်း၌၊ အဋ္ဌလိုံ–လက်အုပ်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဣဒံဝစနံ–ဤသို့သော်စကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏။

၅၈။ ဓမ္မိက–တရားစောင့်သော၊ ရဋ္ဌဝမု နေ–တိုင်းနိုင်ငံ၏ အစီးအပွားကို ဖြစ်စေတတ်သော၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ တံ–သင်မင်းကြီးကို၊ ယာစာမိ–တောင်း၏၊ တဝ–သင်မင်းကြီး၏၊ ဒါနရတာ–အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်၊ ဒေဝမနုဿေ–နတ်လူအပေါင်း၌၊ ကိတ္တိ–ကျော်စေခြင်းသည်၊ ဥဂ္ဂတာ–အနှံ့တက်၍၊ ဝါ–နှံ့၍တက်၏။

၅၉။ မမ–ငါ့အား၊ ဥဘောပိ–နှစ်တက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နေတ္တာ–ရှေ့ဆောင်ဖြစ်ကုန်သော၊ နယနာ–မျက်စိတို့သည်၊ ဥပဟတာ–တိုက်ခိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အန္ဓာ–ကန်းကုန်၏၊ မေ–ငါ့အား၊ ဧကံနယနံ–တစ်ဖက်သောမျက်စိကို၊ ဒေဟိ–ပေးပါလော့၊ တွမ္မိ–သင်မင်းကြီးသည်လည်း၊ ဧကေန–တစ်ဖက်သောမျက်စိဖြင့်၊ ယာပယ–မျှတပါလော၊ ဣဒံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏၊ (အချို့သော အဋ္ဌကထာပါဠိ၌၊ ဂါထာအစုံပါ၏၊ အချို့မှာ ပေယျာလရှိ၏။)

တတ္ထတာသုဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ စိန္တေန္တော ဝိဝိဓံ ဒါနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ ဒိန္နံ–လှူအပ်သော၊ ဝိဝိဓံ ဒါနံ–အထူးထူး အပြားပြားရှိသော အလှူကို၊ စိန္တေန္တော–ကြံလျက်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်၍၊ အတ္တနာ–မိမိသည်ဒိဋ္ဌန်–ပေးလှူအပ်သော၊ ဝိဝိဓံ–အထူးထူးအပြားပြား ရှိသော၊ ဗာဟိရံ–အပဖြစ်သော၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်

ဝတ္ထုဖြစ်သော၊ ဒါနံဝါ–အလှူကိုလည်းကောင်း၊ ဒိန္နံ–ပေးလှူအပ်ပြီ၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေန္တော–ကြံလျက်၊ အဒေယျံသောနပသဿတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗာဟိရံဝ–ဗာဟိရကဲ့သို့၊အဋ္ဌတ္တိကဝတ္ထုသို့–အဋ္ဌတ္တိကအလှူ၌၊ အဒေယျံ–မပေးမလှူအပ်သည်ကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငါ၊ အသက္ကုဏော–ယျံ–မတတ်နိုင်သည်ကို၊ နပသဿတိ–မမြင်၊ စက္ခုနိုပိ–မျက်စိတို့ကိုလည်း၊ ဥဒ္ဓာရေတွာ–ဆွာ၍၊ ဝါ–ထုတ်၍၊ ဒဿာမိတိ–ပေးလှူအုံ့ဟု၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏။ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိဗ္ဗာယော–အဓိဗ္ဗာယ်တည်း၊ (ဒဒေယျံသောမနုဿတိဟု ပါဠိတော်ပါ၌၌၊ ငါ၏ လှူအပ်သောအလှူသည်၊ ဗာဟိရအလှူ မကြွင်းမကြံလေပြီဟူသော အကြံကိုမလို၊ ထိုသိဝိမင်းသည်၊ မပေးအပ် သောအလှူကို မမြင်ဟုကြံရာ၌၊ အဋ္ဌတ္တိက–အလှူဖြစ်သော မျက်စိကိုပင်သော်လည်း ငါလှူမည်ကြံလေသည်ကို အလိုရှိအပ်၏ဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာ ဖွင့်တော်မူချက်စကားကျကိုသိမ်း၍ ဖွင့်တော်မူသည်၊ သိကြားမင်းလည်း မျက်စိကို တောင်းလေသည်နှင့်လည်းလျော်သည်၊ နိယံဆရာလည်း၊ **အဓိဗ္ဗာယော၊ အတ္ထောဝါကျ၊ အကြံသိလင့်၊ စကားကျ**ဟု ပြအပ်လေသတည်း၊) တထံဌဝိတထံ နေတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌတ္တိက ဝတ္ထုနောပိ–အဋ္ဌတ္တိကဝတ္ထုလည်း၊ အဒေယျသ–မပေးမလှူအပ်သည်၏၊ ဧတံအဒဿနံ–ထိုသို့သော မမြင်ခြင်းသည်၊ ဒေယျဘာဝေန–ပေးလှူအပ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လျှင်၊ ဧတံဒဿနံ–ထိုသို့သောမြင်ခြင်းသည်၊ ဧတံစိန္တနံ–ထိုသို့သော ကြံခြင်းသည်၊ သစ္စံနုခေါ–မှန်လေအုံ့လော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အသစ္စံ–မမှန်လေအုံ့လော၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ သောတဒါပဂ္ဂဟေ တွာနဝါမံဒက္ခိဏဗာဟုဆ္ဆာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝါမဗာဟုံစ–လက်ဝဲလက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဒက္ခိဏဗာဟုံစ–လက်ယာလက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ပဂ္ဂဟေတွာ–ချီ၍၊ ဥဘော ဗာဟူ–လက်နှစ်ဘက်တို့ကို၊ ဥက္ခိပိတွာ–ချီ၍၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ရဋ္ဌဝမှ နာတိ–ဟူသည်ကား၊ ရဋ္ဌဝုဒ္ဓိကရ–ပြည်တိုင်းကား၏ အကျိုးစီးပွားကိုပြုတတ်သောမင်းကြီး၊ တွမ္မိဇေကေနယာပယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကေနစက္ခုနာ–တစ်ဖက်သောမျက်စိဖြင့်၊

သမဝိသမံ–ညီညွတ်သည် မညီညွတ်သည်ကို၊ ပဿန္တော–ကြည့်ရှုလျက်၊ သက်အတ္တဘာဝံ–မိမိကိုယ်၏သဘောကို၊ တွံ–သင်မင်းမြတ်သည်၊ ယာပေဟိ–မျှတပါလော၊ အဟံပိ–ငါသည်လည်း၊ ဘာဝတော–အရှင်ထံမှ၊ လဒ္ဓေန–ရအပ်သော၊ ဧကေန စက္ခုနာ–တစ်ဖက် သောမျက်စိဖြင့်၊ သမဝိသမံ–ညီညွတ်သည်မညီညွတ်သည်ကို၊ ယာပေမိ–မျှတနိုင်ပါလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။

တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တုဋ္ဌမာနသော–နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒါနေဝ–ယခုနေ့ပင်လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပါသာဒေ–ပြာသာဒ်၌၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ ဧဝံ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ အာဂတော–လာခဲ့၏၊ အယဉ္စ–ဤပုဏ္ဏားအိုသည်လည်း၊ မေ–ငါ၏၊ စိတ္တံ–စိတ်ကို၊ ညတ္တွာဝိယ–သိလေသကဲ့သို့၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ယာစတိ–တောင်း၏၊ မေ–ငါ့အား၊ လာဘာ–ရခြင်းသည်၊ အဟောဝတ–ကြောင်သင့်တင့်ပေစွတကား၊ အဓ–ဤယခု၊ မေ–ငါ၏၊ မနောရထော–နှလုံး၏အလိုသည်၊ မတ္ထကံ–အပြီးသို့၊ ပါပုဏိ ဃတိ–ရောက်လတ္တံ့၊ ဝတ–စင်စစ်၊ အဒိန္နံပုဗ္ဗံ–ရှေးကာလ၌ မလျှစ်ဖူးသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿမိတိ–လှူရလတ္တံ့ဟု၊ ဥဿာဟဇာတော–အားထုတ်ခြင်းသဘော ရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တမတ္တံ–ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသန္တော–ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏၊ ပကာသန ဂါထာ၏ အတ္ထကား။

၆၀။ သရိပုတ္တရ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏားအို၏၊ ဝစနံ–စကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရပေ၍၊ ဟဋ္ဌော–ရွှင်သောစိတ်ရှိ၏၊ သံဝိဂ္ဂမာနသော–သံဝေဂရသောစိတ်ရှိ၏၊ ကတဉ္ဇလိ–လက်အုပ်ချီခြင်းကို၊ ဝေဒဇာတော–နှစ်သက်သောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏။

၆၁။ ယာစက–အိုပုဏ္ဏားယာစကာ၊ ဣဒါနိ–ဤယခုပင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပါသာဒတော–ပြာသာဒ်ထက်မှ၊ စိန္တယိတွာ–ကြံခဲ့၍၊ ဣဓ–

ဤအလှူတောင်းကုတ်သို့၊ အာဂတော-လာ၏၊ တွံ-သင်သည်၊ မမ-ငါ၏၊ စိတ္တံ-ကြည်သောစိတ်ကို၊ အညာယ-သိသကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ နေတ္တံ-မျက်စိကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငါ၊ အာဂတော-လာပေ၏။

(၆)။ မေ-ငါ၏၊ မာနသံ-စိတ်သည်၊ အဟောသိဒ္ဓံ-သြော်ပြီးပေအံ့၊ သက်ပွေား-ကောင်းသောအကြံသည်၊ ပရိပူရိတော-ပြည့်စုံစေအံ့၊ အဓ-ဤယခု၊ ယာစကေ ယာစကဿ-ယာစကာအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗံ-ရှေးကာလမလှူဖူးသော၊ ဒါနဝရံ-မြတ်သောအလှူကို၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူရပေအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ တမတ္ထံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ပကာသနော-၍၊ သတ္ထာ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထတာသု-ဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ တဿတိ-ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဏရူပဓရဿ-ပုဏ္ဏားအိုး၏ အယောင်ကိုဆောင်သော၊ တဿ သက္ကဿ-ထိုသကြားအား၊ ဟဒ္ဒေါတိ-ဟူသည်ကား၊ တုဋ္ဌော-ရွှင်သော စိတ်ရှိ၏၊ သံဝိဂ္ဂမာနသောတိ-ဟူသည်ကား၊ မမ-ငါ၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ဇာနိတွာဝိယ-သိလေသကဲ့သို့၊ ဣမိနာ-ဗြဟ္မဏေန-ဤပုဏ္ဏားအိုသည်၊ စက္ခုံ-မျက်စိကို၊ ယာစိတံ-တောင်းလာပေ၏၊ ဧတ္ထက်ကာလံ-ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး၊ ဧဝံ-ဤသို့သော အကြံကို၊ အစိန္တေတွာ-မကြံမိမူ၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝတ-စင်စစ်၊ ပမဒ္ဒိတော-မေ့လျော့နေသည်၊ အမှိ-ဖြစ်ရလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝိဂ္ဂစိတ္တော-သံဝေဂစိတ်ရှိ၍၊ ဝေဒဇာတောတိဟူသည်ကား၊ ဇာတပိတိပါမောဒ္ဓော-သဘောအတိုင်းနှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍၊ အဗြဝိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဘာသိ-ဆိုလေ၏၊ မာနသန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မနသိ-စိတ်၌၊ ဘဝံ-ဖြစ်သည်တည်း၊ မာနသံ-စိတ်၌ဖြစ်ခြင်း၊ ဒါနဗ္ဗာသယော-လှူအံ့ဟူသော အလိုဆန္ဒရှိသည်၊ စက္ခုံဒဿာမိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပ္ပန္နာဒါနဗ္ဗာသယော-အလှူပေးခြင်း၌ ဆန္ဒဖြစ်ခြင်းရှိသည်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ သက်ပွေားတိ-ဟူသည်ကား၊ မနောရထော-နှလုံးအလိုသည်၊ ပရိပူရိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ပရိပုဏ္ဏော-ပြည့်စုံပေအံ့။

အထ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ-

ကြောင့်၏၊ အယံဗြာဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ မမ–ငါ၏၊ စိတ္တာစာရံ–စိတ်၏အကျင့်ကို၊ ဉာတွာဝိယ–သိလေသကဲ့သို့၊ ဒုစ္စဇမ္မိ–သူတစ်ပါးစွန့်ခဲ့သည်လည်းဖြစ်သော၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ မံ–ငါ့အား၊ ယာစတိ–တောင်းလာပေ၏၊ ကာယစိဒေဝတာယ–တစ်စုံတစ်ယောက်နတ်သည်၊ အနသိဋ္ဌော–တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်သည်၊ သိယာနုခေါ–ဖြစ်ရာလေသလော၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ နံ–ထိုပုဏ္ဏားအိုကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ပုစ္ဆိဿာမိ–မေးဦးအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ တံဗြာဟ္မဏံ–ထိုပုဏ္ဏားအိုကို၊ ပုစ္ဆိ–မေးလေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဘဝဂါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇာတကဒေသနာယံ–သိဝိဇာတ်တော်ဒေသနာ၌၊ ကေနာနုသိဋ္ဌော ဣမမာဂတော သိ–ပ–ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေနဒုစ္စဇန္တိ–ကေနာနုသိဋ္ဌော ဣမမာဂတော သိ–ပ–ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေနဒုစ္စဇံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏၊ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဝနိဗ္ဗက–အိုယာစကာပုဏ္ဏား၊ ကေန–အဘယ်သူသည်၊ အနုသိဋ္ဌော–ဆုံးမစီရင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍လည်းဟူ၊ ဣဒ–ဤငါ၏အထံသို့၊ တွံ–သင်သည်၊ စက္ခုပထာနိ–ခရီးသွားကြောင်းဖြစ်သော၊ မျက်စိတို့ကို၊ ယာစိတုံ–တောင်းအံ့သောငှါ၊ အာဂတော–ရောက်လာသည်၊ အသိ–ဖြစ်သလော၊ ပုရိသေန–ယောကျ်ားတကာသည်၊ နေတ္တံ–မျက်စိကို၊ ဒုစ္စဇန္တိ–စွန့်နိုင်ခဲ၏ဟု၊ ယံဝစနံ–အကြင်စကားကို၊ အာဟု–ဆိုကြကုန်၏၊ တွံ–သင်ပုဏ္ဏားသည်၊ မေ–ငါ၏၊ ဉတ္တမင်္ဂံ–မြတ်သောအင်္ဂါဖြစ်သော၊ သုဒုစ္စဇံ–သူတစ်ပါးတို့ စွန့်ခဲလှသော၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ဣဒ္ဓသိ–အလိုရှိ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဇာတကဒေသနာယံ–ဇာတ်ဒေသနာတော်၌၊ ဘဂဝါ–သည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

တံ–ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားလေ၍၊ ဗြာဟ္မဏရူပဓရော–ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကိုဆောင်သော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ ယမာဟုဒေဝေသု–သုဇမ္ပတိတိ–ပ–ယမာဟုနေတ္တံပုရိသေနဒုစ္စဇံ–ဟူသော ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ–ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒေဝေသု–

နတ်ပြည်တို့၌၊ ယံ-အကြင်သိကြားကို၊ သုဇမ္ပတိတိ-သုဇာနတ်သမီး၏ လင်ဟူ၍၊ ဒေဝေသု-နတ်ပြည်တို့၌၊ အာဟုကထေန္တိ-ခေါ်ဆိုကြကုန်၏၊ မနုဿလောကေ-လူ့ပြည်၌၊ မဃဝါတိ-မဃဝါဟူ၍၊ အာဟုကထေန္တိ-ခေါ်ဆိုကြကုန်၏၊ ဘေနေ-ထိုသကြားမင်းသည်၊ အနုဒိဋ္ဌော-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်သော၊ ဝနိဗ္ဗကော-သူတောင်းစားဖြစ်၍၊ စက္ခုပထာနိ-ခရီးညွှန်မျက်စိတို့ကို၊ ယာစိတုံ-တောင်းအံ့သောငါ၊ ဣဓ-ဤလူ့ပြည်သို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ အာဂတော-ရောက်လာသည်၊ အသ္မိ-ဖြစ်၏၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ဝနိဗ္ဗကော-သူတောင်းစားအလျှံခံဖြစ်သော၊ မယံ-ငါ၏၊ ဝနိ-တောင်းခံလာခြင်းသည်၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိလေတကား၊ မေ-ငါ့အား၊ စက္ခုပထာနိ-ခရီးညွှန်မျက်စိတို့ကို၊ ယာစိတော-တောင်းလာသောသူအား၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဒါမိတိ-ပေးလျှအံ့ဟု၊ တွံ-သင်မင်းမြတ်သည်၊ မေ-ငါ့အား၊ အနုတ္တရံ-အတုမရှိသော၊ စက္ခုပထံ-ခရီးညွှန်ဖြစ် သောမျက်စိကို၊ ဒဒါဟိ-ပေးပါလော၊ ပုရိသေန-ယောကျ်ားတော် ဒကာသည်၊ နေတ္တံ-မျက်စိကို၊ ဒုစ္စဇန္တိ-စွန့်နိုင်ခဲ၏ဟု၊ ယံဝစနံ-အကြင်စကားကို၊ အာဟုကထေန္တိ-ဆိုကြကုန်၏၊ ဣတိ-သို့၊ တံဝစနံ-ထိုစကားကို၊ ဝုတ္တေ-ဆိုလေသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-သည်၊ အာဟ-မိန့်၏၊ ဗြာဟ္မဏ-အိုပုဏ္ဏား၊ ယံအတ္ထံ-အကြင်အလိုကို၊ အဘိပတ္ထယံ-အဘိပတ္ထ ယန္တော-တောင့်တသည်ဖြစ်၍၊ ယေန အတ္ထေန-အကြင်အလိုဖြင့်၊ ယာစကော-ယာစကာသည်၊ အာဂစ္ဆိ-ရောက်လာ၏၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ တွံ-သင်သည်၊ လဘ-ရလေ

လော၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥဘယာနိ-နှစ်ဖက်သောမျက်စိတို့ကို၊ ဒဒါမိ-ပေးလျှအံ့၊ တွံ-သင်သည်၊ သစက္ခု မာ-မျက်စိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဇနသ-လူအပေါင်းကို၊ ပေက္ခတော-ကြည့်လျက်၊ ဂစ္ဆ-သွားလေလော၊ တွံ-သင်သည်၊ ယံ-အကြင်မျက်စိကို၊ ဣစ္ဆသေ-အလိုရှိအံ့၊ တေ-သင်အား၊ တံ-ထိုမျက်စိသည်၊ သမိဒ္ဓတု-ကောင်းစွာပြည့်စုံစေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာဟ-မိန့်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာတို့၌၊ ဝနိဗ္ဗကာတိပဒေန-ဝနိဗ္ဗက ဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ တံ-ထိုပုဏ္ဏားကို၊ အာလပတိ-ခေါ်၏၊ စက္ခုပထာ နိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒဿနသ-မြင်ခြင်း၏၊ ပထဘာဝတော-အကြောင်းရင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ စက္ခုနုမေဝ-မျက်စိတို့၏သာလျှင်၊ ဧတံနာမံ-ထိုသို့ သောအမည်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ စက္ခုပထာနိ-ဟူသော ပါဠိတော်ပါ၌၏အရကို၊ စက္ခုနုံပထာနိစက္ခု ပထာနိဟု ဆင့်ဒီတပ္ပုရိသ်သမာသ်-ကြ၍၊ စက္ခုဿဒ္ဒါကိုမြင်ခြင်း အနက်ကို ဟောစေသည်ရှိသော်၊ စက္ခုနုံ-မြင်ခြင်းတို့၏၊ ပထာနိ-အကြောင်းရင်းတို့တည်းဟု၊ ဝစနတ္ထ-ပြု၍၊ ပသာဒစက္ခုမံသစက္ခုတို့ကို ရစေအပ်သည် ဟူလိုသည်) ယမာဟူတိ-ဟူသည်ကား၊ လောကေ-လောက၌၊ ယံ-အကြင်မျက်စိအလျှကို၊ ဧနာ-လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဒုစ္စဇန္တိ-စွန့်နိုင်ခဲ၏ဟူ၍၊ ကထေန္တိ-ဆို ကြကုန်၏၊ ဝနိဗ္ဗကောတိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစန္တသ-တောင်းသောသူ အား၊ ဝနိန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစနံ-တောင်းလာခြင်းသည်၊ တေတေတိ-ဟူသည်ကား၊ တေတဝ-သင်၏၊ တသ္မာသ-ထိုသူကန်း၏၊ သက်ပွါ-အကြံတို့သည်၊ သစက္ခုမာတိ-ဟူသည်ကား၊ သောတွံ-ထိုသင်သည်၊ မမ-ငါ၏၊ စက္ခုဟိ-မျက်စိတို့ဖြင့်၊ စက္ခုမာ-မျက်စိနှင့်ပြည့်စုံသည်၊ ဟုတ္မာ-ဖြစ်၍၊ တံတေသမိဒ္ဓတ္ဂုတိ-ဟူသည်ကား၊ တွံ-သင်သည်၊ မမ-ငါ၏၊ သန္တိကာ-အထံမှ၊ ယံ-အကြင်မျက်စိကို၊ ဂ္ဂဏ္ဍသိ-အလိုရှိ၏၊ တေ-သင်အား၊ တံ-ထိုလိုအပ်သောမျက်စိသည်၊ သမိဒ္ဓတ္ဂု-ပြည့်စုံစေသတည်း။

ရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ ဧတ္တကံ-ဤမျှလောက်သော စကားကို၊ ကထေတ္မာ-ပြောဆို၍၊ အယံဗြာဟ္မဏော-ဤပုဏ္ဏားကို၊ သက္ကေန-သိကြားသည်၊ အနုသိဋ္ဌော-တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဓ-ဤငါ၏ အထံသို့၊ အာဂတော-ရောက်လာသည်အသိဖြစ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဏတိ-ဆို၏၊ ဣမသ-ဤပုဏ္ဏားအား၊ ဣမိနာဥပါယေန-ဤသို့ သောအကြောင်းဖြင့်၊ စက္ခု-မျက်စိသည်၊ သမ္ပဒ္ဒိသတိ-ပြည့်စုံလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဥတ္မာ-သိ၍၊ ဣဓေဝ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊

စက္ခုနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဒေတွာ–နှုတ်စေ၍၊ ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငှါ၊ အသာရပ္ပံနနု–မလျောက်ပတ်လေသေးတကား၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဗြာဟ္မဏံ–ပုဏ္ဏားကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ အန္တေပုရံ–နန်းတွင်းသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ရာဇာသနေ–မင်း၏နေရာ၌၊ နိသီဒိတွာ–နေ၍၊ သိဝ ကံနာမ–သိဝကအမည်ရှိသော၊ ဝဇ္ဇ–ဆေးသမား‌ကို၊ ပဏ္ဏောသာပေသိ–ခေါ်စေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အမှာကံ–ငါတို့၏ ရာဇာ–မင်းသည်၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဒေတွာ–နှုတ်စေ၍၊ ဗြဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါတုကာမောတိ–လှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု၊ သကလနဂရေ–မြို့အလုံး၌၊ ဧကကောလာဟလံ–တစ်ပြိုင်နက်အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည်အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုသိဝိမင်းကို၊ ရညော–မင်း၏ဥာတိ သေနာပတိအာဒယောစ–အမျိုးအဆွေစစ်သူကြီးအစရှိကုန်သော၊ရာဇ ဝလ္လဘာ–မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်ကုန်သော၊ အမစ္စာစ–အမတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ပါရိသဇ္ဇာစ–အလုပ်အကျွေးတို့သည်လည်းကောင်းနာဂ ရာစ–ပြည်သူတို့သည်လည်းကောင်းသြရောဓာစ–မင်းမောင်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံသောသူတို့သည်၊ သန္ဓိပတိတွာ–စုရုံး တိုင်ပင်ကြကုန်၍၊ နာနာဥပါယေဟိ–အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်၊ နိဝါရေသုံ–တားမြစ်ကြကုန်၏၊ ရာဇာပိ–သိဝိမင်းသည်လည်း၊ နေ–ထိုသူ အပေါင်းတို့ကို၊ အနုဝါရေသိ–အလိုသို့မလိုက်၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မာနောဒေဝအဒါစက္ခုံ–ပ–ဧဝံဒေဟိရဏေသဘာတိ–မာနောဒေဝအဒါစက္ခုံ–ပ–ဧဝံဒေဟိရဏေသဘ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာတို့ကို၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဒေဝ–အရှင်မင်းကြီး၊ စက္ခုံ–မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါ–မပေးပါလင့်၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံသော၊ နော–အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ မာပရာကရိ–မစွန့်ပါလင့်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဒေဟိ–ပေးတော်မူပါလော့၊ မုတ္တော–ပုလဲရတနာသည်၊ ဗဟူ–များပါ၏၊ ဝေဠုရိယာ–ကျောက်မျက်ရွဲတို့သည်၊ ဗဟူ–များပါကုန်၏၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ ယုတ္တော–မြင်းတို့ဖြင့် ကအပ်ကုန်သော၊ ရထေ–ရထားတို့ကို၊

ဒေဟိ–ပေးပါလော၊ အလက််တော–တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော၊ အာဇာနိ ယေ–အာဇာနည်မြင်းတို့ကို၊ ဒေဟိ–လျှောက်မူပါလော၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဟေမကပွနဝါသသေ–ရွှေကျွေးကွန်ရှက်တို့ဖြင့် ဆင်အပ်သောက ရှိကုန်သော၊ နာဂေ–ဆင်ပြောင်ရတနာတို့ကို၊ ဒေဟိ–လျှောက်မူပါလော၊ စက္ခု–မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါသိ–မလျှုပါလင့်၊ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ တံ–ရှင်မင်းကြီးကို၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ သိဝယော–သီဝရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ သယောဂ္ဂါ–ယဉ်နှင့်တကွ–သရထာ–ရထားနှင့်တကွ၊ သမန္တာ–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယထာ–အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ပရိကိရေယျုံ–ခြံရံကုန်၏၊ ဧဝံတထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ရထေ သဘ–မင်းမြတ်၊ ဒါနံ–အလျှကို၊ ဒေဟိ–ပေးတော်မူလော၊ စက္ခု–မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါသိ–မပေးမလျှုပါလင့်၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ–သီဝိမင်းသည်၊ တိသောဂါထာ–သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ–ဆိုလေ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဘောန္တော–အိုလူများတို့၊ ယော–အကြင်သူသည်၊ ဝေ–စင်စစ်၊ ဒဿန္တိ–ပေးလှူအံ့ဟု၊ ဝတ္တာန–ဆိုပြီး၍၊ အဒါနေ–မပေးမလှူသည်၌၊ မနော–နှလုံးသည်၊ ကုရုတေ–ပြုပြန်အံ့၊ သော–ထိုသူသည်၊ ဘူမျံ–မြေ၌၊ ပတိတံ–ကျသော၊ ပါသံ–ကျော့ကွင်းသည်၊ ဂီဝါယံ–လည်ပင်း၌၊ ပဋိမုဉ္စတိ ယထာ–စွတ်မိပြန်သကဲ့သို့၊ ပဋိမုဉ္စတိ–စကားမမှန်ရာသို့ဝင်၏၊ ဘောန္တော–အိုလူအများတို့၊ ယော–အကြင်သူသည်၊ နဒဿန္တိ–မပေးမလှူဟူ၍၊ ဝတ္တာန–ဆို၍၊ အဒါနေ–မလှူမပေးသည်၌၊ မနော–နှလုံးသည်၊ ကုရုတေ–အလေးပြုအံ့၊ သော–ထိုသူသည်၊ ပါပါ–မကောင်းသောသူယုတ်မာအောက်၊ ပါပတရော–အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသောသူသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်ခဲ့၏၊ ယမသာဓနံ–ယမမင်းအာဏာဖြစ်ရာ အရပ်သို့၊ သမ္ပတ္တော–ရောက်လေ၏၊ ဘောန္တော–အိုလူများတို့၊ ယံဟိ–အကြင်အလိုကိုလျှင်၊ ယာစကော–ယာစကာသည်၊ ယာစေ–တောင်းလာအံ့၊ တံဟိ–ထိုအလိုကိုသာလျှင်၊ ဒဒေ–ပေးရာ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ယံ–အကြင်မလိုအပ်သည်ကို၊ နယာစေ–

မတောင်းလာ၊ တံ–ထိုမလိုအပ်သည်ကို၊ နဒေ–မပေး၊ အယံဗြာဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ယံ–အကြင်အလိုရှိအပ်သော မျက်စိကို၊ ယာစတိ–တောင်းလာ၏၊ တမေဝ–တိုတောင်းလာသော မျက်စိကိုသာလျှင်၊ သွာဟံသောအဟံ–ထိုငါသည်၊ ဒဿာမိ–ပေးလျှောက်၊ ဣတိ–သို့၊ တိသောဂါထာ–သုံးဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ–ဆိုလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာတို့၌၊ မာနောဒေဝါတိဇ္ဇော–မာနောဒေဝဟူသော ဤပုဒ်၌၊ နောတိပဒံ–နောဟူသောပုဒ်သည်၊ နိပါတမတ္တံ–နိပါတ်ပုဒ်မျှသာတည်း၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ စက္ခုံ–မျက်စိတော်ကို၊ မာအဒါသိ–မပေးမလျှောက်ပါလင့်၊ မာနော်သဗ္ဗေပရာဂရိတိ–ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သော၊ အမှေ–အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ မာပရိစ္စဇိ–မစွန့်ပါလင့်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်ပါ၏၊ အဂ္ဂီသု–မျက်စိတော်တို့ကို၊ ဒိန္နေသု–လျှောခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်၊ တွံ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ နကရိဿတိ–မပြုရလတ္တံ့၊ ဧဝံ–ဤသို့ မျက်စိကိုပေးလျှောခဲ့သည်ရှိသော်၊ တယာ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ မယံ–အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ပရိစ္စတ္တာနာမ–စွန့်အပ်ကုန်သည် မည်သည်၊ ဘဝိဿာမ–ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိအဓိပ္ပါယေန–ဤသို့သောအလိုဖြင့်၊ ဧवံ–ဤသို့၊ အာဟံသု–ဆိုကြကုန်၏၊ ပရိကိရေယျုန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပရိဝါ ရေယျုံ–ခြံရံကုန်ရာ၏၊ ဧဝံဒေဟီတိ–ဟူသည်ကား၊ အဝိကလ စက္ခု–မျက်စိတော်မချို့ပါသော၊ တံ–ရှင်မင်းကြီးကို၊ သိဝယော–သိဝိပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ စိရံ–ကြာမြင့်စွာ၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ပရိဝါ ရေယျုံ–ခြံရံကုန်ရာ၏၊ ဧवံတထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ စနမော–ဥစ္စာကိုသာလျှင်၊ ဒေဟိ–ပေးပါလော၊ အသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ အဂ္ဂီနံ–မျက်စိတို့ကို၊ မာဒေဟိ–မပေးပါလင့်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ အဂ္ဂီသု–မျက်စိတို့ကို၊ ဒိန္နေသု–လျှောခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်၊ တွံ–ရှင်မင်းကြီးကို၊ သိဝိဟိ–သိဝိရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ နပရိဝါရေဿတိ–မခြံရံလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။

ပဋိမုဏ္ဍတီတိ–ဟူသည်ကား၊ ပဋိပဝေသေတိ–တစ်ဖန်စကား ဝင်ပြောလာ၏၊ ပါပါပါပတရောဟောတီတိ–ဟူသည်ကား၊ လာမကာ–သူယုတ်

မာအောက်၊ လာမကတရောနာမ–အထူးသဖြင့် သူယုတ်မည်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်ခဲ့၏၊ သမ္မတ္တောယမသာဓုနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယမသ–ယမမင်း၏၊ အာဏာပဝတ္တိဌာနံ–အာဏာဖြစ်ရာအရပ်သို့၊ သမ္မတ္တော–ရောက်လေရာ၏၊ ဒေဝေသော–ဤစကားမမှန်သောသူသည်၊ ဥဿဒနိရယံ–ဥဿဒရက်ငရဲသို့၊ ပတ္တောနာမ–ရောက်သော်မည်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ယဒိယာစေတိ–ဟူသည်ကား၊ ယံဝတ္ထုံ–အကြင်ဝတ္ထုကို၊ ယာစ ၊ကာ–ယာစကာသည်၊ ယာစတိ–တောင်းလာ၏၊ ဒါယကောပိ–ဒါယကာသည်လည်း၊ တဒေဝ–ထိုလိုအပ်သောဝတ္ထုကိုသာလျှင်၊ ဒဒေယျ–ပေးရာ၏၊ အယာစိတံ–မတောင်းသောဝတ္ထုကို၊ နဒဒေယျ–မပေးရာ၊ အယဉ္စ ဗြာဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ၏၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ယာစတိ–တောင်းလာ၏၊ မုတ္တာဒိကံ–ပုလဲအစရှိသော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ နယာစတိ–မတောင်း၊ တံ–ထိုတောင်းအပ်သောမျက်စိကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိ–ပေးအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဒတိ–ဆို၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုသိဝိမင်းကို၊ အမစ္စာ–အမတ်တို့သည်၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ အာယု အာဒီသု–အသက်ရှည်ခြင်းအစရှိသည်တို့တွင်၊ ကိံ–အဘယ်အံ့ကျိုးကို၊ ပတ္ထေတ္ဝာ–တောင့်တ၍၊ စက္ခုနိ–မျက်စိတော်တို့ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒေမိတိ–ပေးလျှအံ့ဟု၊ ဝဒတိ–ဆိုတော်မူလေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိသု–မေးကုန်၏၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဘောန္တော–အိုအမတ်တို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကံ–ပစ္စုပ္ပန်နှင့်စပ်သော၊ သမ္မတ္တိံ ဝါ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ သမ္မရာယိကံ–တမလွန်ဘဝသို့ စပ်သော၊ သမ္မတ္တိံဝါ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ပတ္ထေတ္ဝာ–တောင့်တ၍၊ နဒေမိ–မပေးမလှူ၊ အပိစ–စင်စစ်သော်ကား၊ ယဒိဒံယံ ဒါနပါရမိပုရဏံနာမ–အကြင်ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ခြင်းမည်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ သေဿော–ဤသို့သောပါရမီကို ဖြည့်ခြင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့၏၊ အာစိဏ္ဏသမာစိဏ္ဏော–အဖန်တလဲလဲ ကျင့်အပ်သောအကျင့်ဖြစ်သော၊ ပေါရာဏကမဂ္ဂေါ–ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ သွားရာလမ်းကြောင်း၊ ကောင်းသောခရီးတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏၊

တေနေ–ထို့ကြောင့်၊ အာယုံနေ့ဝဏ္ဏနေ့သုခံဗလံနေ့–ပ–ဣစ္ဆေ့ဝဒါနေရ မတေ မနောမမန္တိ–အာယုံနေ့ဝဏ္ဏနေ့သုခံဗလံနေ့–ပ–ဣစ္ဆေ့ဝဒါနေရမတေမနော မမံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဇနိန္ဒ–လူတို့၏အရှင်သခင်မင်းမြတ်၊ အာယုံနေ့–အသက်ရှည်ခြင်းကို တောင်းတတော်မူသလော၊ ဝဏ္ဏံနေ့–အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြီးအင်လက္ခဏာကို တောင့်တတော်မူသလော၊ သုခံနေ့–ချမ်းသာကိုတောင့်တ တော်မူသလော၊ ဗလံနေ့–ခွန်အားကိုတောင့်တတော်မူသလော၊ ကိံ–အာဘယ်အလိုကို၊ ပတ္ထယာနောနေ့–တောင့်တတော်မူလေသနည်း၊ သိဝိနံ–သိဝိရာဇ်တိုင်းသူတို့ထက်၊ အနုတ္တရော–မြတ်သော၊ ရာဇာ–မင်းမြတ်သည်၊ ကထံဟိကထံဇေ–အာဘယ်ကြောင့်လျှင်၊ ပရလောကဟေတု–တမလွန်ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ စက္ခူနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဒဇ္ဇာ–ပေးလှူလေအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ဘောန္တော–အိုအမတ်တို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇေတံ–ဤမျက်စိဟူသော အလှူကို၊ ဝေ–စင်စစ်၊ ယသသာ–အခြံအရံကိုလိုသောကြောင့်၊ နဒဒါမိ–မပေးမလှူ၊ ပုတ္တံ–သားကို၊ ဣစ္ဆေန–လိုသဖြင့်၊ နဒေမိ–မလှူ၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဣစ္ဆေန–လိုသဖြင့်၊ နဒေမိ–မလှူ၊ ရဋ္ဌံ–ပြည်တိုင်းကားကို၊ ဣစ္ဆေန–လိုသောကြောင့်၊ နဒဒါမိ–မလှူ၊ သတံ–သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ပုရာဏော–ရှေးဦးဖြစ် သော၊ ဓမ္မော–တရားကို၊ စရိတော–ကျင့်အပ်၏၊ ဣစ္ဆေ့ဝဣတိဇေ–ဤ အကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ ဒါနေ–အလှူပေးခြင်းဌ၊ မမ–ငါ၏၊ မနော–နှလုံးသည်၊ ရမတေ–မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအ၏။

☰ တတ္ထ–ထိုဂါထာဌ၊ ပရလောကဟေတူတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာ ရာဇ–မင်းမြတ်၊ ကထံနာမ–အာဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်၊ တုမှာ ဒိသော–ရှင်မင်းကြီးနှင့်တူသော၊ ပဏ္ဍိတပုရိသော–ပညာရှိသော ယောကျ်ားသည်၊ သက္ကသမ္ဘတ္တိသဒိသံ–သိကြားမင်းစည်းစိမ်နှင့်တူသော၊ သန္ဒိဋ္ဌိကံ–မျက်မှောက်ဌဖြစ်ဘူးသော၊ ဣဿရိယံ–အစိုးရခြင်းကို၊ ပဟာ ယ–ပစ်စွန့်၍၊ ပရလောကဟေတု–တမလွန်ဘဝဟူသောအကြောင်း

ကြောင့်၊ စက္ခုနှိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဒဒေယျ-လှူရာလေအံ့နည်း။

နဝါဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝေ-စင်စစ်၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယသ သာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗသဝါ-နတ်၏လည်းကောင်း၊ မနုဿသဝါ-လူ၏လည်းကောင်း၊ ဣဿရိယသ-အစိုးရခြင်း၏၊ ကာရဏာ-အကြောင်းကြောင့်၊ စက္ခုနှိ-မျက်စိတို့ကို၊ နဒေမိ-မပေးမလှူပါ၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ သတံ-သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ဗုဒ္ဓကာရကော-ဘုရား၏အဖြစ်ကိုပြုတတ်သော၊ ဓမ္မော-တရားကို၊ စရိတော-ကျင့်အပ်၏၊ အာစိဏ္ဏော-လေ့ကျင့်အပ်၏၊ ပုရာတနော-ဖြည့်အပ်၏၊ ဣဒ္ဓေ-ဣမိနာကာရဏေန-ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်လျှင်၊ ဣဒိသ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒါနေယေ-အလှူပေးခြင်း၌လျှင်၊ မမ-ငါ၏၊ မနော-နှလုံးသည်၊ နိရတော-အမြဲမွေ့လျော်ပျော်ပါး၏။

ဣတိဇေ္ဇပန-ဤသို့သောစကားကိုလည်း၊ ဝတ္တာ-ဆိုရ၊ ရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ အမစ္စေ-အမတ်တို့ကို၊ သညာပေတ္တာ-သိစေ၍၊ သိဝကံ-သိဝကအမည်ရှိသော၊ ဝဇ္ဇံ-ဆေးသမားကို၊ အာဏာပေသိ-စေခိုင်း၏၊ သိဝက-အချင်းသိဝက-တွံ-သင်သည်၊ ဧဟိ-လာလော့၊ မမ-ငါ၏၊ ဥဿောပိ-နှစ်ဘက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ စက္ခုနှိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဣမသ ဗြာဟ္မဏသ-ဤပုဏ္ဏားအား၊ ဒါတုံ-ပေးအံ့သောငှာ၊ သီဃံ-လျင်စွာ၊ ဥပဂန္တွာ-နှုတ်၍၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ ပတိဋ္ဌပေဟိ-ထားပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-မိန့်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဟိသိဝကာဒိအာဒိဧဟိ သိဝက-အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဥဒ္ဓေဟိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဓာနစရိယံ-ထကြွခြင်းကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ကရောဟိ-ပြုလော့၊ မမ-ငါ၏၊ ဣမသ္မိံ စက္ခုဒါနေ-ဤမျက်စိကိုလှူခြင်း၌၊ သဟာယကိစ္စံ-အပေါင်းအဖော်ကိစ္စကို၊ ကရောဟိ-ပြုလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏၊ မာဒန္ဓယီတိ-ဟူသည်ကား၊ မာစိရာသိ-မကြာစေလင့်၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ မယာ-ငါသည်၊ အယံပရိစ္စာဂေါ-ဤသို့ စွန့်ကြဲခြင်းကို၊ အတိဒုလ္လဘော-အလွန်

ရခဲ့၏၊ စိရကာလံ-ကာလရှည်စွာ-ဥတ္တမော-မြတ်သောအလျှုကို၊ ပတ္ထိတော-တောင့်တအပ်၏၊ ဒါနက္ခဏော-မျက်စိလျှုရသော အခွင့်ကို၊ ပဋိလဒ္ဓေါ-အလွန်ရခဲ့၏၊ သောပရိစ္စာဂေါ-ထိုပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ မာဝိရဒ္ဓိ-မချွတ်မယွင်းစေလင့်၊ ကွတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော-အလိုတည်း၊ မာပဝေဒယိတိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အမှာကံ-ငါတို့၏၊ ရညော-မင်းကြီး၏၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပါ ဒေမိတိ-နှုတ်မိချေ၏ဟု၊ စိတ္တုတ္တြာသဝသေန-ထိတ်လန့်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ မာဝေဒယိ၊ မတုန်လှုပ်လေလင့်၊ သရီရကမ္ပံ-ကိုယ်တုန်လှုပ်သောအမှုသို့၊ မာအာပဇ္ဇိ-မရောက်စေလင့်၊ ဥဘောပိနယနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥဘောပိ-နှစ်ဖက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နယနေ-မျက်စိတို့ကို၊ ဝနိဗ္ဗကောတိ-ဟူသည်ကား၊ ယာစကဿ-ယာစကာပုဏ္ဏားအား၊ မယှန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မာယာ-ငါသည် ဥဒ္ဓရိတ္တာ-နှုတ်၍၊ ပါဒါသိ-ပေးလှူပါ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ သောဝဇ္ဇော-ထိုဆေးသမားသည်၊ ရညော-သိဝိမင်း၏၊ အက္ခိကူပတော-မျက်ကွင်းမှ၊ ဥဘောပိ-နှစ်ဖက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဇ္ဇေတ္တာ-နှုတ်၍၊ ရညော-သိဝိမင်း၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ အဒါသိ-ပေး၏၊

ဒေန္တောစ-ပေးလှူသော်လည်း၊ သတ္ထကေန-ဓားငယ်ဖြင့်၊ ဥဒ္ဓရိတ္တာ-နှုတ်၍၊ နအဒါသိ-မပေး၊ ဟိသစ္စံ-ပွန်၏၊ သော-ထိုဆေးသမားသည်၊ သုသိက္ခိတဝဇ္ဇသ-ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသောဆေးအတတ်ရှိသော၊ မာရိသသ-ငါသို့သောဆေးသမားအား၊ ရညော-ရှင်မင်းကြီး၏၊ အက္ခိသု-မျက်စိတို့၌၊ သတ္ထပါတနံ-ဓားငယ်ကျစေခြင်းသည်၊ အယုတ္တံ-မသင့်၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေသိ-ကြံ၏၊ နိုလုပ္ပလ-ကြာညိုပွင့်ကို၊ ပရိဘာဝေတ္တာ-ထုံမွမ်း၍၊ ဒက္ခိဏက္ခိ-လက်ျာမျက်စိကို၊ ဥပသိဃ်ာပေသိ-တို့စေ၏၊ အက္ခိ-လက်ျာမျက်စိသည်၊ ပရိဝတ္တိ-ပြောင်းပြန်လည်၏၊ ဒုက္ခော-ဆင်းရဲ သော၊ ဝေဒနာ-ဝေဒနာသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုဆေးသမားသည်၊ ပရိဘာဝေတ္တာ-ဆေးထုံမွမ်း၍၊ ပုန-တစ်ဖန်လည်း၊ ဥပသိဃ်ာပေသိ-တို့စေ၏၊ အက္ခိ-မျက်စိသည်၊

အက္ခိကူပတော–မျက်ကွင်းမှ၊ မုစ္စိ–လွတ်ထွက်၏၊ ဗလဝတရာ–အလွန်ပြင်းထန်သောဝေဒနာသည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ တတိယဝါရေ–သုံးကြိမ်သောဝါရ၌၊ ခရတရံ–ကြမ်းတမ်းလှသောဆေးကို၊ ပရိဘာဝေတွာ–ထုံမွမ်း၍၊ ဥပနာမေသိ–ကပ်လေ၏၊ အက္ခိ–မျက်လုံးသည်၊ သြသဓလေန–ဆေး၏အာနုဘော်တော်အစွမ်းဖြင့်၊ ပရိဗ္ဗမိတွာ–ဝန်းဝန်းလည်၍၊ အက္ခိကူပတော–မျက်ကွင်းမှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍၊ နှာရှသုတ္တကေန–မျက်ကြောမျှင်ဖြင့်၊ သြလမ္ဗမာနံ–တွဲလဲဖြစ်၍၊ အဌာသိ–ရပ်တည်၏၊ အဓိမတ္တာ–လွန်စွာသော၊ ဝေဒနာ–ဝေဒနာသည်၊ ဥဒပါဒိ–ဖြစ်၏၊ လောဟိတံ–သွေးသည်၊ ပဋ္ဌရိ–ယိုစီး၏၊ နိဝတ္ထသာဋကာပိ–ဝတ်သောပုဆိုးတို့သည်လည်း၊ လောဟိတေန–သွေးဖြင့်၊ တေမိံသု–စွတ်ကုန်၏၊ သြရောဓစ–မင်းမောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ အမစ္စာစ–အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ရညော–သိဝိမင်း၏၊ ပါဒမူလေ–ခြေရင်း၌၊ ပတိတွာ–ဝတ်၍၊ ဒေဝ–အရှင်မင်းကြီး၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတော်တို့ကို၊ မာဒေဟိ–ပေးတော်မမူပါလင့်၊ မာဒေဟိ–ပေးတော်မမူပါလင့်၊ ဣတိ–သို့၊ မဟာပရိဒေဝံ–သည်းစွာသော ငိုကျွေးခြင်းကို၊ ပရိဒေဝိံသု–ငိုကျွေးကုန်၏။

ရာဇာ–သိဝိမင်းသည်၊ ဝေဒနံ–ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေတွာ–သည်းခံ၍၊ တာတ–အချင်းဆေးသမား၊ တွံသင်သည်၊ ပဝဠ္ဆံ–ကြာမြင့်ခြင်းကို၊ မာကရိတိ–မပြုလင့်ဟု၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုဆေးသမားသည်၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု–ကောင်းပါပြီ၊ ဣတိ–သို့၊ ဝါမဟတ္ထေန–လက်ဝဲလက်ဖြင့်၊ အက္ခိ–မျက်လုံးကို၊ ဓာရေတွာ–ဆောင်၍၊ ဒက္ခိဏဟတ္ထေန–လက်ျာလက်ဖြင့်၊ သတ္ထကံ–ဓားငယ်ကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ အက္ခိသုတ္တကံ–မျက်ကြောမျှင်ကို၊ ဆိန္ဒိတွာ–ဖြတ်၍၊ အက္ခိ–လက်ျာမျက်လုံးကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဌပေသိ–ထား၏၊ သော–ထိုသိဝိမင်းသည်၊ ဝါမက္ခိနာ–လက်ဝဲမျက်စိဖြင့်၊ ဒက္ခိဏက္ခိ–လက်ယာမျက်လုံးကို၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ ပရိစ္စာဂပိတိယာ–စွန့်ကြဲခြင်း၌ နှစ်သက်သဖြင့်၊ အဘိဘုယျ

မာနံ–အလွန်နှိပ်စက်သော၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲသော၊ ဝေဒနံ–ဝေဒနာကို၊ ဝေဒေန္တော–ခံစားလျက်၊ ဗြာဟ္မဏာ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ ဟေတိ–လာလတ္တံ့ဟု၊ ဗြာဟ္မဏံ–ပုဏ္ဏားကို၊ ပဏ္ဏောသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ မေ–ငါ၏၊ ဣတောစက္ခုတော–ဤမျက်စိထက်၊ သတဂုဏေန–အရာသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန–အထောင်သောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟဿဂုဏေန–တစ်သိန်းသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္တစက္ခုမေဝ–ထက်ဝန်းကြင်မြင်ခြင်းတည်းဟူသော သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ ပိယတရံ–အတိုင်းထက်အလွန် ချစ်ခင်ပါ၏၊ မေ–ငါ့အား၊ ဣဒံအက္ခိဒါနံ–ဤမျက်စိဟူသော အလှူသည်၊ သမန္တစက္ခုနော–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်တည်းဟူသော မျက်စိအား၊ ပစ္စယော–အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတု တိ–ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ဗြာဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ အက္ခိ–မျက်စိကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ သော–ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ တံ–ထိုမျက်လုံးကို၊ ဥက္ခိပိတွာ–ချီ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အက္ခိမှိ–မျက်စိ၌၊ ဌပေသိ–ထား၏၊ တံ–ထိုသွင်းအပ်သော မျက်စိသည်၊ တသ–ထိုသိကြား၏၊ အာနုဘာဝေန–အာနုဘော် အားဖြင့်၊ ဝိကသိတနီလုပ္ပလဝိယ–ကားကားပွင့်သော ကြာညိုပန်းကဲ့သို့၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ ဥပဋ္ဌာသိ–တည်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝါမအက္ခိဏာ–လက်ဝဲမျက်စိဖြင့်၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ တံအက္ခိ– ထိုသွင်းသောမျက်စိကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ မဃာ–ငါသည်၊ အက္ခိ–မျက်စိ ကို၊ အဟောသုဒိန္နံ–ပေးလှူရသည်ကား အော်ကောင်းလေစွ၊ ဣတိ–သို့၊ အဇ္ဈောသ မုဂ္ဂတာယ–ကိုယ်၏အတွင်း၌၊ ကောင်းစွာတက်သော၊ ပီတိယာ–ပီတိဖြင့်၊ နိရန္တရံ–မပြတ်၊ ဖုဋ္ဌသရီရော–တွေ့သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ အပရမ္မိ–အခြားတစ်လုံးတည်းသောမျက်စိကိုလည်း၊ အဒါသိ–လှူပြန်လေ၏၊ သဏ္ဌာပိ–သိကြားသည်လည်း၊ တံ–ထိုလက်ဝဲ မျက်စိကို၊ တထေဝ–ထိုလက္ခဏာ မျက်စိအတူလျှင်၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ရာဇနိဝေသနာ–မင်းအိမ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်ခဲ့၍၊ မဟာဇနဿ–လူအပေါင်း၏၊ သြလောကေန္တဿ

–ကြည့်စဉ်ပင်လျှင်၊ နဂရာ–မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဒေဝလောက မေဝ–နှတ်ပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတောဿ–သွားလေ၏။

ရညော–သိဝိမင်း၏၊ အက္ခီနိ–မျက်စိတို့သည်၊ နစိရသေဝ–မကြာမြင့်မီလျှင်၊ အာပါဒူဘာဝံ–တွင်း၏အဖြစ်သို့၊ အပ္ပတ္တာနိ–မရောက်ကုန်ဘဲ၊ ကဗ္ဗလဂေဏ္ဍုတံဝိယ–ကဗ္ဗလာနီဖြင့် ပြီးသော ကျင်ပုကဲ့သို့၊ ဥဂ္ဂတောန–အသားသစ်တက်သော၊ မံသပိဏ္ဍောန–အသားတစ်ဖြင့်၊ ပူရေတွာ–ပြည့်၍၊ စိတ္တကမ္မရူပသဝိယ–ပန်းချီဆေးရုပ်ကဲ့သို့၊ ရုဟိသုရောက်ကုန်၏၊ ဝေဒနာ–ဝေဒနာသည်၊ ပစ္ဆိဒ္ဒိ–ပြတ်လေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ မျက်လုံးကို လှူအပ်ပြီးသော် မျက်ကွင်းထဲက အသားပိုတက်၍ ပြည့်ပြန်လျှင်၊ ပန်းချီဆေးရုပ်ကဲ့သို့သော မျက်စိအဟန်ရှိလေ၏၊ ကမ္မဇရုပ်ဖြစ်သော ပသာဒစက္ခုမူကားမဖြစ်၊ နောင်မှသစ္စာပြု၍ သစ္စာ၏အာနိသင်အကျိုးဆက်အားဖြင့်၊ ရူပါရုံကို မြင်ခြင်း၏အကြောင်းပသာဒစက္ခု ရပြန်သည်ဟူလိုသည်။) အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ကတိပါဟံ–နှစ်ရက်သုံးရက်၊ ပါသာဒေ–နန်းပြာသာဒ်၌၊ ဝသိတွာ–နေလေပြီး၍၊ အန္ဓသ–သူကန်းဖြစ်သောငါ့အား၊ ရဇ္ဇေန–မင်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ကိ–အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အမစ္စာနံ–အမတ်တို့အား၊ ရဇ္ဇံ–ပြည်ကို၊ နိယျာဒေတွာ–ဆောင်နှင်းခဲ့၍၊ ဥယျာနံ–ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ–ရဟေပြု၍၊ သမဏာဓမ္မံ–ရဟန်းတရားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကရိဿာမိတိ–ပြုအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ အမစ္စာနံ–အမတ်တို့အား၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ–ကြား၍၊ မုခဓောဝနာဒီနိ–မျက်သစ်ရေ ချိုးပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ကို၊ ဒါယကော–ပေးတတ်သော၊ ဧကောဝ–တစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ပုရိသော–ယောကျ်ားသည်၊ မယှံ–ငါ၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ ဟောတု–ဖြစ်စေလော၊ သရီရကိစ္စဋ္ဌာနေသုပိ–ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာအရပ်တို့၌လည်း၊ မေ–ငါ၏၊ အတ္ထာယ–အကျိုးငှာ၊ ရဇ္ဇု–ကြိုးကို၊ ဗန္ဓထ–ဖွဲ့လေကုန်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတွာ–ဆို၍၊ သိဝိကာယ–ထမ်းစင်ဖြင့်၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပေါက္ခရဏီတီရေ–ရေကန်နား၌၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ–

ရာဇပလ္လင်ထက်၌၊ နိသိဒိ–နေလေ၏၊ အမစ္စာပိ–အမတ်တို့သည်လည်း၊ ဝန္ဒိတ္ဝာ–ရှိခိုးခဲ့၍၊ ပဋိက္ကမိသု–ပြန်လေကုန်၏၊ ဟောဒိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အာဝဇ္ဇေသိ–ဆင်ခြင်၏၊ တသ္မိံခဏေ–ထိုခဏ၌၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ အာသနံ–နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏ္ဍာကာရံ–ပူသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေသိ–ပြ၏၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ တံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ မဟာဇနဿ–သီဝိမင်းမြတ်အား၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ဒတ္ဝာ–ပေး၍၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ပဋိပါကဋိကံ–ပြကတော်ရှိသည်ကို၊ ကရိဿာမိတိ–ပြုအံ့ဟု၊ ဟောဒိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ သမီပံ–အနီးသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပဒသဒ္ဒံ–ခြေသံကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ မဟာသတ္တောနေ–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧသော–ဤလာသောသူသည်၊ ကော–အဘယ်မည်သောသူပေနည်း၊ ဣတိသို့ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။

ရာဇ–သီဝိမင်းမြတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒေဝိန္ဒော–နတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ သက္ကော–သကြားသည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ တဝ–သင်မင်းကြီး၏၊ သန္တိကေ–အထံသို့၊ အာဂတော–လာသည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ တွံ–သင်မင်းမြတ်သည်၊ ယံကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုလိုအပ်သောဆုကို၊ မနသိ–စိတ်၌၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုရှိအံ့၊ ဝရံ–လိုအပ်သောဆုကို၊ ဝရသု–အလိုရှိပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ တေန–ထိုသကြားသည်၊ ဝတ္ဝာ–ဆိုသောကြောင့်။

သက္က–အိုသကြားမင်း၊ ဗလ–အားသည်၊ ပဟူတံ–စွမ်းနိုင်ကောင်းလျက်၊ မေဓနံ–တုန်ယိုက်ခဲ့၏၊ အန္ဓသ–ကန်းသော၊ မေ–ငါ့အား၊ သတော–ဖြစ်ရခြင်းသည်၊ ဝနိဗ္ဗကော–အထီးကျန်ခဲ့၏၊ သော–ထိုအထီးကျန်သောသူဖြစ်ရခြင်းသည်၊ ကော–အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း၊ ဒါနိ ဣဒါနိ–ဤယခုအချိန်၊ မရဏသေဝ–သေရခြင်းသည်သာလျှင်၊ မေ–ငါ့အား၊ ရုစ္စတိ–နှစ်သက်ပါ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ အာဟ–ဆို၏၊ သိဝိရာဇ–သိဝိမင်းကြီး၊ တွံ–သင်မင်းမြတ်သည်၊ ကိံပန

–အာဘယ်အကြောင်းကြောင့်ကား၊ မရိတုကာမော–သေခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မရဏံ–သေခြင်းကို၊ ရောစေသိ–နှစ်သက်လေသလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အန္ဓဘာဝေန–မျက်စိကန်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရဏံ–သေခြင်းကို၊ ရောစေသိ–နှစ်သက်လေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒါနံနာမ–အလှူမည်သည်ကား၊ ကေဝလံ–စင်စစ်၊ သမ္ဘရာယတ္တာ မေဝ–တမလွန်ဘဝ၌၊ အကျိုးကိုသာလျှင်၊ ဒီယျတိ–ပေးသည်မဟုတ်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မတ္ထာယပိ–မျက်မှောက်အကျိုး၏လည်း၊ ပစ္စယော–အကြောင်းသည်၊ယသ္မာ–ကြောင့်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တဝ–သင်မင်းမြတ်အား၊ ဒါနပုညမေဝ–အလှူကောင်းမှုကိုသာလျှင်၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ သစ္စကိရိယံ–သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ကရောဟိ–ပြုပါလော၊ တသ–ထိုသစ္စာ၏၊ ဗလေနေဝ–အစွမ်းဖြင့်လျှင်၊ တေ–သင်မင်းမြတ်အား၊ စက္ခု–မျက်စိသည်၊ ဥပဋ္ဌိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ သက္ကာ–အိုသိကြားမင်း၊ တေနဟိ–သို့ဆိုတပြီးကား၊ မယာ–ငါသည်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ သုဒိန္နံ–ကောင်းစွာလှူအပ်ပြီ၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ သစ္စကိရိယံ–သစ္စာပြုခြင်းကို၊ ကရောန္တော–ပြုလိုသည်ဖြစ်၍။

သက္ကာ–အိုသိကြား၊ နာနာဂေါတ္တာ–အထူးထူးသော အနွယ်ရှိကုန်သော၊ ယေဝနိဗ္ဗကာ–အကြင်ယာစကာတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယာစိတုံ–တောင်းအံ့သောငှာ၊ အာယန္တိ–လာကုန်၏၊ ယောပိ–အကြင်သူသည်လည်း၊ မံ–ငါ့ကို၊ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ယာစတေ–တောင်းလာ၏၊ မေ–ငါသည်၊ မနသာ–စိတ်နှလုံးဖြင့်၊ သောပိ–ထိုတောင်းလာသောသူကိုလည်း၊ ပိယော–ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်ပါ၏၊ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန–ဤသို့သောသစ္စာစကားဖြင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ စက္ခု–မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇထ–ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သစ္စံ–သစ္စာစကားကို၊ အာဟ–မိန့်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ယေမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယေ–အကြင်သူတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယာစိတုံ–တောင်းအံ့သောငှာ၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကုန်၏၊

တေသုအာဂတေသု–ထိုလာသောသူတို့တွင်၊ ယော–အကြင်သူသည်၊ ဣမံနာမံ–ဤမည်သောလိုဖွယ်ကို၊ ဒေဟိ–ပေးပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝါစံ–နှုတ်ကို၊ နိစ္ဆာရေန္တော–မြှော်၍၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယာစတိ–တောင်းလာအုံ့၊ သောပိ–ထိုတောင်းလာသောသူကိုလည်း၊ မေ–ငါသည်၊ မနသော–စိတ်နှလုံးဖြင့်၊ ပိယော–ချစ်အပ်ပါ၏၊ ဧတေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ့အား၊ သဗ္ဗေပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ယာစကာ–အလျှောခံ ယာစကာတို့သည်၊ ပိယာ–ချစ်မြတ်နိုးပါကုန်၏၊ ဧတံသစ္စမေဝ–ဤမှန်သောစကား၏ အချက်ကိုလျှင်၊ သစေဝုတ္တံ–အကယ်၍ ဆိုမိပါအုံ့၊ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန–ဤသို့သောစကားဖြင့်၊ ဧကံ–တစ်ဖက်သော၊ စက္ခု–မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇထ–ဥပပဇ္ဇတု–ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

အထ–ထိုအခါ၌၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဝစနသမနန္တရ မေဝ–တောင်းသောသစ္စာစကား၏ အခြားမဲ့၌လျှင်၊ ပထမံ–ရှေးဦးစွာ သော၊ စက္ခု–မျက်စိသည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်၏၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ဒုတိယသ–နှစ်ကြိမ်သောမျက်စိကို၊ ဥပပဇ္ဇနတ္ထာယ–ဖြစ်စိမ့် သောငှာ၊ သက္ကေ–အိုသိကြားမင်း၊ ယံယောဗြာဟ္မဏယာစကော–အကြင်ပုဏ္ဏား ယာစကာသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ သောဗြာဟ္မဏော–ထိုယာစကာပုဏ္ဏား သည်၊ မံ–ငါ၏၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ယာစိတုံ–တောင်းအုံ့သောငှာ၊ အာဂါ–ရောက်လာ၏၊ ဝနိဗ္ဗကော–ယာစကာဖြစ်သော၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာရာဇ–အရှင်မင်းကြီး၊ မေ–ငါ့အား၊ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ဒေဟိ–ပေးလော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ တဿ–ဗြာဟ္မဏသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ စက္ခုနိ–မျက်စိတို့ကို၊ အဒါသိ–လှူ၏၊ ဘိယျော–လွန်စွာ၊ မံ–ငါ့အား၊ ပီတိ–ပီတိတံရားသည်၊ ပဝိသိ–ဝင်၏၊ အနုပဂံ–အတိုင်းမသိသော၊ သောမနဿဉ္စ–ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်လည်း၊ ဥပပဇ္ဇတိ–ဖြစ်၏၊ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန–ဤသို့သော သစ္စာစကားဖြင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဒုတိယံ–နှစ်ခုမြောက်သော မျက်စိသည်၊ ဥပပဇ္ဇတု–ဖြစ်စေသတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သစ္စဝစနံ–သစ္စာစကားကို၊ အာဟ–ဆို၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ယံမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယော–အကြင်ယာ စကာ ပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ သောတိ–ဟူသည်ကား၊ သောစကျဃာ စကော–ထိုမျက်စိကိုတောင်းသော၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဂါတိ –ဟူသည်ကား၊ အာဂတော–ရောက်လာ၏၊ ပနိဗ္ဗကောတိ–ဟူသည် ကား၊ ယာစန္တသ–တောင်းလာသော၊ မံအာဝိသိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ စက္ခုနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဒတ္တာ–ပေးပြီး၍၊ အန္ဓကာလေပိ–ကန်းသောကာလ၌လည်း၊ တထာရူပံ–ထိုသို့သဘောရှိ သော၊ ဝေဒနံ–ဝေဒနာကို၊ အဂဏှတ္တာ–မရေတွက်မူ၍၊ မေမယာ– ငါသည်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ အဟောသုဒိန္နံ–အော်ကောင်းစွာလှူအပ်လေ ပြီတကား၊ ဣတိ–သို့၊ ပစ္စဝေက္ခန္တံ–ဆင်ခြင်စဉ်၊ ဘိယျောအတိရေက တရာ–အတိုင်းထက်အလွန်၊ ပီတိ–ပီတိတရားသည်၊ အာဝိသိ–ဝင်၏၊ သောမနဿဗ္ဗနုပ္ပဂန္ဓိ–ဟူသည်ကား၊ အပရိမာနံ–အတိုင်းမသိသော၊ သောမနဿံ–ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ ဧတောနာတိ– ဟူသည်ကား၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မေ–ငါ့အား၊ အနုပ္ပကံ–အတိုင်းမသိ သော၊ ဝိတိသောမနဿံ–နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇံ– ဖြစ်ပါ၏၊ ဧတံသစ္စမေဝ–ဤမှန်သောစကားကိုသာလျှင်၊ မယာ– ငါသည်၊ သစေဝတ္တံ–အကယ်၍ဆိုမိပါအုံ့၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဆိုမိပါသည် ရှိသော်၊ ဧတေနသစ္စဝစနေန–ဤသို့သောစကားဖြင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဒုတိယမ္ပိ–နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော၊ စက္ခု–မျက်စိသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတု–ဖြစ်ပါစေ သတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သစ္စကိရိယာ–သစ္စာပြုသည်ရှိသော်၊ တံခဏညေဝ –ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ ဒုတိယမ္ပိ–နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းဖြစ်သော၊ စက္ခု –မျက်စိသည်၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၏၊ (ယခုအခါ ဆရာကား၊ သိဝိမင်းအား မျက်စိသစ်ဖြစ်သင့်သည် မဖြစ်သင့်သည်ကို စေါဒနာ အာဘော်ကို နှလုံးထား၍ ပြအုံ့သောငှာ၊ တာနိပနသ–အစရှိသော အထက်စကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတည်း။)

ထိုပါဠိတို့၏အတ္ထကား၊ အသ–ထိုသိဝိမင်းအား၊ တာနိစက္ခုနိ– ထိုအသစ်ဖြစ်သောမျက်စိတို့သည်၊ ပါကတိကာနိ–ပြကတော့ မျက်စိတို့

သည်၊ နေဝဘဝေယျံ–မဖြစ်ကုန်ရာ၊ ဒိဗ္ဗာနိ–နတ်မျက်စိတို့သည်၊ နဘဝေ
ယျုံ–မဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ သက္ကြာဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏား
အယောင်ဆောင်သော သိကြားအား၊ ဒိန္နံ–လှူအပ်လေပြီးသော၊ စက္ခုံ–
မျက်စိကို၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ ပါကတိကံ–ပြကတော့ရှိသည်ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့
သောငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်စကောင်း၊ ဥပဟတစက္ခုနောစ–ပျက်စီး
လေပြီးသော၊ မျက်စိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်း၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုနာမ–ဒိဗ္ဗစက္ခု
ဖြစ်သောမည်သည်၊ နုပ္ပဇ္ဇတိ–ဖြစ်ဖူးသည်မရှိ၊ ဝုတ္တနယေနပန–ဆိုအပ်ပြီး
သောနည်းဖြင့်ကား၊ အသ–ထိုသိဝိမင်း၏၊ အာဒိမဗ္ဗပရိယောသာနေသု
–အစ အလယ် အဆုံးတို့၌၊ အဝိပရီတံ–မဖောက်ပြန်သည်၊ ဟုတ္ဝာ–
ဖြစ်၍၊ အတ္ထနော–မိမိ၏၊ ဒါနပိတိ–အလှူ၌ခန့်သက်ခြင်းပီတိကို၊
ဥဒါဟရဏ ဝသေန–ဆောင်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ နိဗ္ဗတ္တာနိ–ဖြစ်ကုန်
သော၊ စက္ခူနိ–မျက်စိတို့ကို၊ သစ္စပါရမိတာတိ–သစ္စာပါရမီကြောင့်ဟူ
၍၊ ဝုတ္တာနိ–မိန့်တော်မူအပ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒဒမာနသ
ဒေန္တသ–ပ–ဗောဓိယာယေဝကာရဏာတိ–ဒဒမာနသဒေန္တသ–ပ–ဗောဓိ
ယာယေဝကာရဏာ–ဟူသည့်ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။
၆၅။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ဒဒမာနသ–မျက်စိ
ကိုလှူခြင်းငှာ အလိုရှိသော၏ ဒေန္တသ–ပုဏ္ဏား၏လက်၌ ပေးလှူအပ်
ပြီးသော၊ ဒိန္နဒါနသ–မျက်စိတည်းဟူသော အလှူရှိထသော၊ မေ–
ဝါ၏၊ စိတ္တသ–စိတ်၏၊ အညထာ–တစ်ပါးသောအခြင်းအရာဖြင့်၊
သတော–ဖြစ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ ဗောဓိယာယေဝ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏
သာလျှင်၊ ကာရဏာ–အကြောင်းကြောင့်၊ အညထာ–တစ်ပါးသော
အခြင်းဖြင့်၊ စိတ္တသ–စိတ်၏၊ သတော–ဖြစ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊
ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဒဒမာနသာတိ–ဟူသည်ကား၊ စက္ခူနိ–
မျက်စိတို့ကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇေန–ဆေးသမားကို၊ ဥပဂ္ဂေန္တ
သ–နှုတ်စေသော၊ ဒေန္တသာတိ–ဟူသည်ကား၊ စက္ခူနိ–မျက်စိတို့ကို၊
ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငှာ၊ ဝဇ္ဇေန–ဆေးသမားကို၊ ဥပဂ္ဂေန္တသ–နှုတ်စေ

သော၊ ဒေန္တသာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥပ္ပာဒိတာနိ–နှုတ်အပ်ပြီးသော၊ နေတ္တာနိ–မျက်စိတို့ကို၊ သက္ကသဗ္ဗဟ္မဏသ–သကြားဖြစ်သောပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဌပေန္တသ–ထားသော၊ ဒိန္နဒါနသာတိ–ဟူသည်ကား၊ စက္ခုဒါနံဒိန္နဝတော–မျက်စိအလှူကိုလှူခြင်းရှိသော၊ စိတ္တသ အညာထာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒ–ထိုမျက်စိဟူသောအလှူသည်လည်း၊ သဗ္ဗညုတညာဏသ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏ လျှင်၊ ဟေတု–အကြောင်းတည်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။ ၆၆။ သဗ္ဗညုတညာဏသ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏၊ သုဒုလ္လဘတာယ–အလွန်ရခဲသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဧဝံ–သို့၊ သုဒုက္ခရံ–အလွန်ပြုခဲလှသောအလှူကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ကတံ–ပြုအပ်၏၊ စက္ခူနံ–မျက်စိတို့၏၊ အတ္တဘာဝသပိ–အတ္တဘောဝ၏လည်း၊ အပ္ပိယတာယ–မချစ်မနှစ်လိုသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ နဒေမိ–မပေးမလှူပါ၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေန္တော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ နမေဒေသာတိ–နမေဒေသာ ဟူသော၊ သြသာနဂါထံ–အဆုံးဖြစ်သောဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ အတ္ထာနုမေနဒေသိယောတိ ဌေ အတ္တာနုမေနဒေသိယော–ဟူသော ဤပုဒ်၌၊ ပဌမော–ရှေးဦးစွာသော၊ နကာရော–နအက္ခရာသည်၊ နိပါတမတ္တံ–နိပါတ်ပုဒ်မျှသာတည်း၊ မေမယာ–ငါသည်၊ အတ္တာပိ–မိမိကိုယ်ကိုလည်း၊ နကုဏ္ဍိတဗ္ဗောအနုပ္ပိယော–မချစ်သည်မဟုတ်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (အတ္တာနုမေနဒေသိယန္တိပိ–အတ္တာနုမေနဒေသိယံဟူ၍လည်း၊ ပါဌော–ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊) တဿ–ထိုပါဌ်၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ မေ–ငါ၏၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ အဟံနဒေသိယံနကုဏ္ဍေယျံ–အမျက်မထွက်အပ်၊ ကုဏ္ဍိတုံ–အမျက်ထွက်အံ့သောငှာ၊ နအရဟာမိ–မထိုက်၊ သော–ထိုကိုယ်ကို၊ နကုဏ္ဍိတဗ္ဗော–အမျက်မထွက်အပ်၊ အတ္တာပိ မေနဒေသိယောတိပိ–အတ္တာပိမေနဒေသိယော ဟူ၍လည်း၊ ပဌန္တိ–ရွတ်ကြကုန်၏၊ မေ–ငါသည်၊ အတ္တာပိ–မိမိကိုယ်ကိုလည်း၊ နဒေသိယော–အမျက်မထွက်အပ်၊ အဒါသဟန္တိ–

ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဒါသိ–လှူပြုလေ၏၊ (အဒါသိဟန္တိပိ–
အဒါသိဟံဟူ၍လည်း၊ ပါဌော–ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ အနက်တူပင်။)

တဒါပန–ထိုအခါ၌ကား၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ သစ္စကိရိယာယ–သစ္စာပြုသဖြင့်၊ စက္ခုသု–မျက်စိတို့သည်၊ ဥပ္ပန္နေသု–ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ သက္ကာနုဘာဝေန–သိကြားမင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့်၊ သဗ္ဗာ–အလုံးစုံသော၊ ရာဇပရိသာ–မင်း၏ပရိသတ်သည်၊ သန္ဓိပ်တိ တာဝ–အညီအညွှတ်စည်းဝေးသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ (ဂတောဋ္ဌစပ်လေ) အသ–ထိုမင်း၏၊ မဟာဇနမဇ္ဈေ–လူများ၏အလယ်၌၊ အာကာသေ–ကောင်းကင်၌၊ ဌတ္ဝာ–ရပ်၍၊ ဓမ္မေန–တရားသဖြင့်၊ ဘာသိတာ–ဆိုအပ်၏၊ သိဝိနံ–သိဝိပြည်သူတို့၏၊ ရဋ္ဌဝနံ–တိုင်းသားပြည်သူတို့၏ အစီးအပွားဖြစ်သော၊ မဟာရာဇ–သိဝိမင်းမြတ်၊ တဝ–သင်မင်းမြတ်အား၊ ဇေတာနိနေတ္တာနိ–ထိုမျက်စိတို့သည်၊ ပဋ္ဌဒိသရေ–ထင်မြင်ကုန်၏၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ တေ–သင်မင်းမြတ်၏၊ စက္ခုနိ–မျက်စိတို့သည်၊ တိရောကုဋ္ဋ–နံရံ၏တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေလ–ကျောက်ဖျာ၏တစ်ဖက် ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတံ–တောင်တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ သမတိက္ကမ္ဓ–လွန်ကြူး၍၊ သမန္တာ–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယောဇနသတံ–ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်၊ ဒဿနံ–မြင်ခြင်းကို၊ အနုဘောန္တိ–ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ ဣဒါနိ–သို၊ ဣမာဟိ–ဂါထာဟိ–ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ ထုတိ–ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ ကတ္ဝာ–ပြု၍၊ ဒေဝလောကမေဝ–နတ်ရွာသို့သာလျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ မဟာဇနပရိဝုတော–လူများအပေါင်း ခြံရံလျက်၊ မဟန္တေန–များစွာသော သက္ကာရေန–ပူဇော်သကာဖြင့်၊ နဂရံ–မြို့သို့၊ ပဝိသေတွာ–ဝင်လေ၍၊ ရာဇဂေဟဒ္ဒါရေ–မင်းအိမ်တံခါးဝ၌၊ သုသဇ္ဇိတေ–ကောင်းစွာစီရင်အပ်သောမဟာမဏ္ဍပေ–ကျယ်သောမဏ္ဍပ်၌၊ သမုဿိတသေတဆတ္တေ–ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော၊ ရာဇပလ္လင်္ကေ–ရာဇပလ္လင်၌၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ စက္ခုပဋ္ဌိလာဘေန–

မျက်စိသစ်ရသဖြင့်၊ ဒဠ္ဠ-ဖုံးမြင်အံ့သောငှာ၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌပမုဒိတာနံ-အလွန်ဝမ်းမြောက်ကုန်သော၊ အာဂတာနံ-ရောက်လာကုန်သော၊ နာဂ ရာနဋ္ဌ-ပြည်သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ဧနပဒါနဋ္ဌ-ဧနပုဒ်သားတို့အား လည်းကောင်း၊ ရာဇပရိသာယစ-မင်း၏ ပရိသတ်အားလည်းကောင်း၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေန္တော-ဟောလိုသည်ဖြစ်၍၊ ကောနိဓဝိတ္တံ နဒဒေယျယာစိတော-ပ-အနိန္ဒိတာ သဂ္ဂမုပေထဋ္ဌာနန္တိ-ကောနိဓဝိတ္တံ-နဒဒေယျယာစိတော-ပ-အနိန္ဒိတာသဂ္ဂမုပေထဋ္ဌာနံ-ဟူ၍၊ ဣမံ-ဤဂါထာကို၊ အဘာသိ-ဟောလေ၏။

ဂါထာတို့၏အတ္ထကား၊ ဘောန္တော-အိုလူအပေါင်းတို့၊ ဣဓ-ဤလောကဌ်၊ အတ္တနော-မိမိသည်၊ သုပိယမ္မိ-ကောင်းစွာချစ်ခင်အပ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ အပိဝိသိဋ္ဌ-စင်စစ်မြတ်သော၊ ဝိတ္တံ-မျက်စိတည်းဟူသောဥစ္စာကို၊ ယာစိတော-တောင်းလာသောသူအား၊ ကေန-အဘယ်သူသည်၊ နဒဒေယျ-မပေးမလျှူနေအံ့နည်း၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ သိဝယော-သီဝိရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ သမာဂတာ-အညီအညွတ်စည်းဝေးရောက်လာကုန်ပြီ၊ တံ-ထိုအလျှူပေးခြင်းကို၊ ဣဃ-တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပါ၏၊ ကေန-အဘယ်သူသည်၊ ယာစိတော-တောင်းလာသောသူအား၊ ဝိတ္တံ-ဥစ္စာကို၊ နဒဒေယျ-မပေးမလျှူနေအံ့နည်း၊ အဓ-ဤယခု၊ မမ-ငါ့အား၊ ဒိဋ္ဌါနိ-နတ်ဌ်ဖြစ်ကုန်သော၊ နေတ္တာနိ-မျက်စိတို့ကို၊ တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ပဿထ-ကြည့်ရှုကြကုန်လော၊ တိရောကုဋ္ဋ-နံရံ၏ တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေလံ-ကျောက်ဖြာ၏ တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတံ-တောင်ကိုလည်းကောင်း၊ သမ တိက္ကယ-လွန်ကျူး၍၊ သမန္တာ-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ယောဇနသတံ-ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဒဿနံ-မြင်ခြင်းကို၊ စက္ခုနိ-မျက်စိတို့သည်၊ အနုဟောန္တိ- ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ စာဂပတ္တာ-ပေးကမ်းစွန့်ခြင်းအတိုင်းအရှည်ထက်၊ ပရမံ-လွန်မြတ်သော၊ ကိဉ္စိ-တစ်စုံတစ်ခုသည်၊ ပဇာနံ-သတ္တဝါတို့၏၊ ဣဓဇီဝိတေ-ဤအသက်ရှင်သောလူ့ရွာ၌၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ မေမယာ-ငါသည်၊ မာနသံ-လူဌ်ဖြစ်သော၊ စက္ခုံ-မျက်စိကို၊

ဒတ္တာန–လှူသောကြောင့်၊ အမာနုသံ–နတ်၌ဖြစ်သော၊ စက္ခု–မျက်စိကို၊ လဒ္ဓံ–ရအပ်ပေ၏၊ ဘောန္တော–အိုပြည်သူတို့၊ သိဝယော–သိဝရာဇ်ပြည်သူတို့သည်၊ ဧတမ္မိ–ထိုမျက်စိတို့ကိုလည်း၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ ဒါနာနိ–အလှူတို့ကို၊ ဒေထ–ပေးလှူကြကုန်လော၊ ဘုဥ္ဇထ–သုံးဆောင်ကုန်လော၊ ဒတ္တာစ–အလှူပေး၍ လည်းကောင်း၊ ဘုတ္တာစ–သုံးဆောင်၍ လည်းကောင်း၊ ယထာနုဘာဝံ–ဖြစ်သင့်သည်အားလျော်စွာ၊ အနိန္ဒိတာ–သူတစ်ပါးတို့ မကဲ့ရဲကုန်သည် ဖြစ်၍၊ သဂ္ဂံ–နတ်ပြည်ဖြစ်သော၊ ဌာနံ–အရပ်သို့၊ ဥပေထ–ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော၊ ကွတိ–သို့၊ ကွမာ ဂါထာ–ဤဂါထာတို့ကို၊ အဘာသိ–ဟောလေ၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ ဓမ္မေနဘာသိတာနိတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ တေ–ရှင်မင်းမြတ်၏၊ ကွမာ ဂါထာ–ဤဂါထာတို့ကို၊ ဓမ္မေနသဘာဝေနေဝ–သဘောအားဖြင့်လျှင်၊ ဘာသိတာ–ဟောအပ်ကုန်၏၊ ဒိဋ္ဌါနိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒိဋ္ဌါနုဘာဝ ယုတ္တာနိ–နတ်၏အာနုဘော်နှင့်ယှဉ်ကုန်သော၊ ပဋိဒိသရေတိ–ဟူသည်ကား၊ ပဋိဒိသန္တိ–တစ်ဖန် မျက်စိမြင်လာကုန်၏၊ တိရောကုဋ္ဋန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပရကုဋ္ဋံ–နံရံ၏တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ တိရောသေလန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပရသေလံ–ကျောက်ဖျာ၏တစ်ဖက်ကိုလည်းကောင်း၊ သမတိက္ကမိတ္မာ–လွန်၍၊ သမန္တာ ဒသဒိသာ–ထက်ဝန်းကျင်အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှ၊ ယောဇနသတံ–ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်၊ ရူပဒဿနံ–ရူပါရုံဖြစ်ခြင်းကို၊ စက္ခုနာ–မျက်စိတို့သည်၊ အာနုဘောန္တု–ခံစားနိုင်ကုန်၏၊ သာဓေန္တိ–ပြီးစေနိုင်ကုန်၏၊ ကောနိဓတိ–ဟူသည်ကား၊ ကွဓ–ဤလူ့ပြည်၌၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ အပိဝိသိဋ္ဌန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမံ–မြတ်သည်၊ သမာနံပိ–ဖြစ်လျက်လည်း၊ နစာဂမတ္တာတိ–ဟူသည်ကား၊ စာဂပဓမာဏတော–စာဂအတိုင်းအရှည်ထက်၊ အညံ–တစ်ပါးသော၊ ပရံနာမ–လွန်သောတရား

မည်သည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ ကွဓဇီဝိတေတိ–ဟူသည်ကား၊ ကွမသ္မိံဇီဝလောကေ–ဤအသက်ရှည်သောလူ၏ရှေ့၌၊ (ကွဓဇီဝိ တန္တိပိ–ကွဓဇီဝိတံ

ဟူ၍လည်း၊ ပဋ္ဌန်-ရှတ်ကြကုန်၏၊) ကွမသို့ လောကေ-ဤလောကဌ၊ ဧဝမာနာနံ-အသက်ရှင်ကုန်သော၊ မစ္စာနံ-သတ္တဝါတို့အား၊ (မစ္စာနံ-ဟူ၍၊ ပါဠိသေသထည့်၍ ယောဇနာသည်) ကွတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ အမာနုသန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မယာ-ငါသည်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုံ-နတ်မျက်စိကို၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်၏၊ ကွမိနာကာရဏေန-ဤလူ့ပြည်ဌဖြစ်သော မျက်စိကို လျှော်သောကြောင့်၊ တေ-ထိုဒိဗ္ဗစက္ခု မျက်စိကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ-သိအပ်၏၊ စာဂတော-စာဂတရားထက်၊ ဥတ္တမံ နာမ-မြတ်သောတရားမည်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဧတံပိဒိ သွာတိ-ဟူသည်ကား၊ မယာ-ငါသည်၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်သော၊ ဧတံဒိဗ္ဗစက္ခုံ-ဤနတ်မျက်စိကို၊ ဒိသ္မာပိ-မြင်ရ၍လည်း။

ကွတိ-သို့၊ ကွမာဟိ-ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ စတူဟိဂါထာဟိ-လေးဂါထာတို့ဖြင့်၊ ကေဝလံ-စင်စစ်၊ တသ္မိံယေဝခဏေ-ထိုခဏာဌ်လျှင်၊ နဒေသေသိ-ဟောသည်မဟုတ်လေသေး၊ အထ ဆေါ-စင်စစ်သဖြင့်သော်ကား၊ အန္ဓဗ္ဗမာသံပိ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ ဥပေါသထေ-ဥပုသ်နေ့ဌ်၊ မဟာဇနံ-လူအပေါင်းကို၊ သန္နိပါတေတွာ-စည်းဝေးစေ၍၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေသိ-ဟောလေ၏၊ တံ-ထိုတရားစကားကို၊ သုတ္တာ-ကြား၍၊ မဟာဇနော-လူများသည်၊ ဒါနာဒီနိ-အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ-ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ ဆေဝလောကပရာယနော-နတ်ရွာသို့လားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သကွော-သိကြားသည်၊ အနုရုဒ္ဓထေရော-အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သေသပရိသာ-ကြွင်းသောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ သိဝိရာဇာ-သိဝိမင်းသည်၊ လောကနာထော-နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏။

တသ-ထိုသိဝိမင်း၏၊ (ပါရမီယောဌ် သမ္ဘာန်စပ်လေ၊) ကွဓာပိ-ဤသိဝိဇာတ်ဌ်လည်း၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ပါရမီယော-ပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဓါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ယထာ-အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗံ-

ရှေးကာလ မလှုစဖူးသော၊ ဗာဟိရ-ဗာဟိရဖြစ်သော၊ ဒေယျဓမ္မဝတ္ထု-လှူဖွယ်ဝတ္ထုမည်သည်၊ နဟောတိ-မဖြစ်သေး၊ တထာ-ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဒိဝသေဒိဝသေ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ဒေတိ-ပေး၏၊ ဧဝံ-သို့၊ အပရိမိတံ-မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော၊ မဟာဒါနံ-အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေန္တသ-ဖြစ်စေသော၊ တေန-ထိုသိဝိမင်းသည်၊ အပရိတုဋ္ဌသ-မနှစ်သက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဗ္ဗတ္တိကဝတ္ထုကံ-အဗ္ဗတ္တိကဖြစ်သော၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ကထံနုခေါ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဒဒေယျံ-ပေးလှူရအံ့နည်း၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယာစကာသည်၊ အာဂန္တွာ-လာ၍၊ အဗ္ဗတ္တိကံ-အဗ္ဗတ္တိကဖြစ်သော၊ ဒေယျဓမ္မံ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ ယာစေယျနုခေါ-တောင်းပန်လတ္တံ့နည်း၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ယာစကော-ယာစကာသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ဟဒယမံ သဿနာမ-နှလုံးသားကို၊ သစေဂဏ္ဍောယျ-အကယ်၍ အလှူခံလိုအံ့၊ နံ-ထိုနှလုံးသားကို၊ နိဟရိတ္တာ-ဆောင်၍၊ ကဏ္ဍယေန-ကျိုးသေဖြင့်၊ ပသန္နဥဒကတောဟ-ကြည်သောရေမှ-သနာဇဋ်-အရိုးတံနှင့်တကွ၊ ပဒုမံ-ကြာပဒုမ္မာကို၊ ဥद्ध ါရန္တော ဝိယ-နှုတ်ယူဘိသကဲ့သို့၊ လောဟိတဗိန္ဒုပဋ္ဌရန္တံ-တစ်စက်စက်ယိုသော သွေးပေါက်ရှိသော၊ ဟဒယံ-နှလုံးသားကို၊ နိဟရိတ္တာ-ထုတ်၍၊ အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊ ဒဿာမိ-ပေးခြင်လုပါ၏၊ သရိရမံသဿ-ကိုယ်၏အသားကို၊ သစေပိ ဂဏ္ဍောယျ-အကယ်၍ ယူလို အံ့၊ အဝလေခဏောနေ-ပြတ်သောခေါင်းဖြင့်၊ တာလရုဋ္ဌပဋ္ဌလံ-ထန်းသီးစိုင်ကို ဥဟာရေနေ္ဒ-နှုတ်ယူဘိသကဲ့သို့၊ သရိရမံသံ-ကိုယ်၏အသားကို၊ ဥဟာရေတ္တာ-နှုတ်၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊ လောဟိ တဿနာမ-သွေးမည်သည်ကို၊ သစေ ဂဏ္ဍောယျ-အကယ်၍ ယူလိုအံ့၊ အသိနာ-သံလျက်ဖြင့်၊ ဝိဗ္ဘိတ္တာ-ထိုး၍၊ ယန္တမုခေဝါ-ယန္တရားဏ၏အဝ၌လည်း၊ ပတိတ္တာ-ဆင်း၍၊ ဥပနိတံ-ဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ ဘာဇနံ-အိုးကို၊ အိုးဖြင့်လည်းဟူ၊ ပူရေတ္တာ-ပြည့်စေ၍၊ လောဟိတံ-သွေးကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဒဿာမိ-ပေးလှူအံ့၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ဂေဟေ-အိမ်၌၊

ကမ္မံ–အမှုကြီးငယ်သည်၊ နပဝတ္တတိ–မဖြစ်တတ်သေး၊ မေ–ငါ၏၊ တတ္ထ–ထိုအိမ်၌၊ ဒါသကမ္မံ–ကျွန်အမှုလုပ်ကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ကရောဟိ–ပြုလာလော့၊ ဣတိ–သို့၊ စေဝဒေယျ–အကယ်၍ ဆိုလာပေအုံ့၊ ရာဇဝေသ–မင်း၏အသွင်ကို၊ အပနေတွာ–ပယ်၍၊ တသ–ထိုသူအား၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ သာဝေတွာ–ကြားစေ၍၊ ဒါသကမ္မံ–ကျွန်မှုလုပ်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကရိဿာမိ–ပြုပါအုံ့၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မေ–ငါ၏၊ အက္ခိနိနာမ–မျက်စိတို့ကို၊ သစေဂဏှေယျ–အကယ်၍ယူလိုအုံ့၊ တာလမိဠုံ–ထန်းသီးညှောင့်ကို၊ နိဟရန္တောဝိယ–ထုတ်ယူသကဲ့သို့၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋေတွာ–နှုတ်စေ၍၊ တသ–ထိုလိုသောသူအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိ–ပေးလျှအုံ့၊ ဣတိ ဧဝံ–ဤသို့၊ အနုညသာဓာရဏာ–သူတစ်ပါးနှင့် မဆက်ဆံသော ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းကောင်း၊ ဝသိဘာဝပတ္တာနံ–အလေ့အကျက်သို့ရောက်ကုန်သော၊ မဟာဗောဓိသတ္တာနံ ယေဝ–မြတ်သော ဘုရားလောင်းတို့အားသာလျှင်၊ အာဝေနိကာ–အသီးအခြားဖြစ်သော၊ ဥဒ္ဒါရိကတရာ–အထူးသဖြင့်မြတ်သော၊ ပရိဝိတက္ကုပ္ပတ္တိ–အဖန်တလဲလဲ အထူးကြံခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ စက္ခုယာစကံ–မျက်စိကိုတောင်းလာသော ယာစကာကို၊ လဘိတွာ–ရလေ၍၊ အမစ္စပါရိသဇ္ဇာ ဒီဟိ–အမတ်အလုပ်အကျွေး အစရှိသောသူတို့သည်၊ နိဝါရိယမာနသာ ပိ–တားဆီးအပ်သော်လည်း၊ တေသံ–ထိုသူတို့၏၊ ဝစနံ–စကားကို၊ အနာဒိယိတွာ–မယူမူ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပရိဝိတက္ကာနုရူပံ–အကြံအားလျော်စွာ၊ ပဋိပတ္တိကတာ–ကျင့်သည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ယာဝ–အကြင်ရွေ့လောက်၊ ပရမာပိတိပဋိသံဝေဒနာ–လွန်မြတ်သော ပီတိကို အဖန်တလဲလဲခံစားခြင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းကောင်း၊ တာဝ–ထိုရွေ့လောက်၊ ပီတိမနတာယ–နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အဝိတထဘာဝံ–မဖောက်မပြန်သည်၏အဖြစ်ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ သက္ကသ–သိကြား၏၊ ပုရတော–ရှေ့မှ၊ သစ္စကိရိယာ–သစ္စာမှုသဖြင့်၊ ကရဏံ–ပြုခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တေနစ–ထိုသစ္စာမှုသဖြင့်၊ အတ္တ

နော–မိမိ၏၊ စက္ခုနုံ–မျက်စိတို့၏၊ ပကတ်ကဘာဝေါ–ပြကတေ့ မြင်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တေသဗ္ဗ–ထိုမျက်စိတို့၏လည်း၊ ဒိဗ္ဗာနုဘာဝတ္တာ–နတ်၏အာနုဘော်နှင့် တူသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကွတိ–သို့၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဇေမာဒယော–ဤသို့အစ ရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊

အဋ္ဌမံ–ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ သိဝိရာဇစရိယံ–သိဝိမင်း၏ ကျင့်ခြင်းပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတံ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၉။ ဝေသန္တရစရိယာဝဏ္ဏနာ

နဝမေ–ကိုးခုမြောက်သောဇာတ်၌၊ ယာမေအဟောသိ–ဧနိကာတိ ဇ္ဇေ၊ယာမေအဟောသိဧနိကာ–ဟူသော ဤပုဒ်၌၊ မေတိပဒံ–မေဟူသော ပုဒ်ကို၊ ဝေသန္တရဘူတံ–ဝေသန္တရာဖြစ်၍ ဖြစ်ဖူးသော၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ သတ္ထာ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝဒတိ–ဟောတော်မူပေ၏၊ တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဖုဿတီနာမခတ္တိ ယာတိ အာဒိ–ဖုဿတီနာမခတ္တိယာအစရှိသောစကား.ကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။ ဟိသဒ္ဒါကား ဝါကျာရမ္ภပုဒ်တည်း၊ တဒါ–ထိုကာလ၌၊ အသ–ထိုဝေသန္တရာမင်း၏ မာတာ–မိခင်သည်၊ ဖုဿတီတိ–ဖုဿတီဟူ၍၊ ဇဝံနာ မိကာ–ဤသို့သော အမည်ရှိသော၊ ခတ္တိယာနီ–မင်းမိန်းမသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်ဖူး၏။ သာအတိတာသုဇာတိသုတိ–ကား၊ အတီတတော–လွန်လေပြီးသော ဘဝအားဖြင့်၊ အန္တရာတိတဇာတိယံ–အခြားမဲ့လွန် လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဇတံ–ဤအတီတာသုဇာတိသုဟူသော ပုဒ်သည်၊ ဇကတ္ထေ–ဇကဝုစ်အနက်၌၊ ဗဟုဝစနံ–ဗဟုဝုစ်အနက်ကို၊ ကတံ–ပြုအပ် ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ အတီတာသုဇာတိသုဟူသော ပုဒ်၌၊ ဗဟုဝုစ်ဝိဘတ်ဖြင့်ရှိသည်၊ (ဝေသန္တရာမင်းဇာတ်တော် မဖြစ်မီ အခြားမဲ့သော ဘဝကိုလိုအပ်သောကြောင့်၊ ဇကဝုစ်လိုသည်ဟု ဇကတ္ထေဗဟုဝစနံဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာဖွင့်အပ်သတည်း။ အချို့ပါဠိတော်၌၊ သာအတိတာယဇာတိယာဟူ၍ပင် ပါဠိရှိ၏။ အဋ္ဌကထာဆရာ အလိုကား

ဝစနဝိပွလ္လာသ ဝိဘတ်ပြန်ဟူလိုသည်၊ အဋ္ဌကထာအလိုဆော်၊ အတီတာ ယဇာတိယာ ရှိဆောပါ၌သည်၊ ပမာဒလေခလက္ခဏာရှိ၏၊) သက္ကသ-သိကြားမင်းသည်၊ ပိယာ-ချစ်အပ်သော၊ မဟေသိ-မိဖုရားသည်၊ အဟေ သိ-၏၊ ဣတိ-သို့၊ သမ္ဘဒ္ဓော-ပုဒ်၏စပ်ခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗော-ပြုအပ်၏၊ အထဝါ-တစ်နည်းသော်ကား၊ ဣမသ္မိံစရိမတ္တဘာဝေ-ဤအဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌၊ မေ-ငါ၏၊ ဇနိကာ-မိခင်ဖြစ်သော၊ ယာမာယာ-အကြင်မာယာမိဖုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုမာယာ မယ်တော်သည်၊ အတီတာသုဇာတီသု-ရှေးလွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဖုဿတီနာမ-ဖုဿတီမည်၏၊ တတ္ထအဓိတဇာတိယာ-ထိုရှေးလွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ခတ္တိယာ-မင်းမိန်းမသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတြ-ထိုရှေးဘဝ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဿာ-ထိုဖုဿတီမိဖုရား၏၊ ကုစ္ဆိမှိ-ဝမ်း၌၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာသည်၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတောအန္တရာတီတာယ-ထိုအခြားမဲ့လွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ သက္ကသ-သိကြားသည်၊ ပိယာ-ချစ်အပ်သော၊ မဟေသီ-နတ်မိဖုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သောစကားတည်း။

ဟိဝိတ္ထာရယိဿာမိ-ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့လိုက်အုံ့၊ ဣတော-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ၊ ဧကနဝုတိကပ္ပေ-ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာထက်၌၊ ဝိပဿီနာမ-ဝိပဿီအမည်တော်ရှိသော၊ သတ္ထာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ လောကေ-လောက၌၊ ဥဒပါဒိ-ထင်ရှားဖြစ်တော်မူပေ၏၊ တသ္မိံ-ထိုဝိပဿီဘုရားရှင်သည်၊ ဗန္ဓုမတီနဂရံ-ဗန္ဓုပတီပြည်ကို၊ နိဿာယ-မှီ၍၊ ခေမေ-ခေမအမည်ရှိသော၊ မိဂဒါယေ-မိဂဒါဝုန်တောအရပ်၌၊ ဝိဟရန္တေ-နေတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဗန္ဓုမာရာဇာ-ဗန္ဓုမည်သောမင်းသည်၊ အဒါသိ-၌၊ ဝုတ္တကတ္တားစပ်၊ ကေနစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ရညော-မင်းသည်၊ ပေသိတံ-စေအပ်သော၊ မဟာဃစန္ဒနသာရံ-အဖိုးများစွာထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဇေဋ္ဌဓီတာယ-သမီးအကြီးအား၊

အဒါသိ-ပေး၏၊ သော-ထိုသမီးအကြီးသည်၊ တေန-ထိုစန္ဒကူးဖြင့်၊ သုခုမစန္ဒနစုဏ္ဏံ-သိမ်မွေ့နူးညံ့သော နံ့သာမှုန့်ကို၊ ကာရေတွာ-ပြုစေ၍၊ သမုဂ္ဂံ-တံတင်ကို ပုံတောင်ကိုလည်းဟူ၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ ဝိဟာရံ ကျောင်းတော်သို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ သတ္ထု-ဝိပဿီဘုရားရှင်၏၊ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏံ-ရွှေ၏အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော၊ သရီရံ-ကိုယ်တော်ကို၊ ပူဇေတွာ-ပူဇော်ပြီး၍၊ သေသစုဏ္ဏာနိ-ကြွင်းသော နံ့သာမှုန့်တို့ကို၊ ဂန္ဓကုဋ္ဌိယံ-ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်၌၊ ဝိကိရိတွာ-ကြဲ၍၊ ဘန္တေ-အရှင်ဘုရား၊ အနာဂတေ-လာလတ္တံ့သော၊ ကာလေ-ကာလ၌၊ တုမှာဒိ သဿ-အရှင်ဘုရားနှင့်တူသော ဘုရားရှင်၏၊ မာတာ-မိခင်သည်၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဘဝေယျံ-ဖြစ်ရပါလိုမူ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ပတ္ထနံ-ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ သာ-ထိုမင်းသမီးသည် တတော-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊ တသ-ထိုဝိပဿီ ဘုရားရှင်အား၊ စန္ဒနစုဏ္ဏပူဇာယ-စန္ဒကူးမှုန့်ပူဇော်ခြင်း၏၊ ဗလေန-အကျိုးအားဖြင့်၊ ရတ္တစန္ဒန ပရိဘေသိတေန-ဝိယ-ဒန်စကူးနီရည်ဖြင့်၊ ဖျန်းဆွတ်သကဲ့သို့သော၊ သရီရေန-ကိုယ်ဖြင့်၊ ဒေဝေသုစ-နတ်ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ မနုဿေသုစ-လူ့ပြည်တို့၌လည်းကောင်း၊ သံသရန္တိ-ကျင်လည်လေသည်ရှိသော်၊ တာဝတိံသဘဝနေ-တာဝတိံ သာနတ်ပြည်၌၊ သက္ကသ-သိကြားဖြစ်သော၊ ဒေဝရညာ-နတ်မင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိ-မိဖုရားကြီးသည်၊ ဟုတွာ-ဖြစ်၍၊ နိပ္ပတ္တိ-ဖြစ်လေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ တသ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီး၏၊ အာယုပရိယောသာနေ-အသက်၏အဆုံး၌၊ ပုဗ္ဗနိမိတ္တေသု-ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည်၊ ဥပ္ပန္နေသု-ဖြစ်လေကုန်သော်၊ သက္ကော-သိကြားဖြစ်သော၊ ဒေဝရာဇာ-နတ်မင်းသည်၊ တသ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီး၏၊ ပရိကိ္ခဏာယုကံ-သက်တမ်းကုန်သည်ကို၊ ဉတွာ-သိ၍၊ တသ-ထိုဖုဿတီနတ်သမီးအား၊ အနုကမ္ပာယ-သနားသဖြင့်၊ တေ-သင့်အား၊ ဒသ-ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ဂဏှသု-ယူပါလော၊ ဣတိ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ တသ္သာအာယုက္ခယံဉတွာ-ပ-ဝယဘဒ္ဒေယဒိစ္ဆသိတိ

–တသာအာယုကွယ်ဉာတွာ–ပ–ဝယဘဒ္ဒေယဒိစ္ဆသိဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၆၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တသာ–ထိုနတ်သမီး၏၊ အာယုကွယံ–အသက်၏ကုန်ခြင်းကို၊ ဉာတွာ–သိ၍၊ ဒေဝိန္ဒော–နတ်တို့ကိုအစိုးရသော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနမ၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ယံဝရံ–အကြင်ဆုကို၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုရှိအံ့၊ တေ–သင်နှမအား၊ ဒသဝရေ–ဆယ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒါမိ–ပေး၏၊ ဣတိ–ထိုကဲ့သို့ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဝရာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝရံသုဝရံ–လိုအပ်သော ဆုကို၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ဂဏှ–ယူလော၊ ဘဒ္ဒေယဒိစ္ဆသိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဘဒ္ဒေဖုဿတိ–အိုဖုဿတီနတ်သမီး၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆသိ–အလိုရှိ၏၊ ယံ–အကြင်ဝတ္ထုကို၊ တဝ–သင်အား၊ (သင်သည်လည်းဟူ၊) ပိယံ–ချစ်အပ်၏၊ ဒသဟိကောဋ္ဌာသေဟိ–ဆယ်ခုသောအဖို့တို့ဖြင့်၊ တံဝရံ–ထိုဆုကို၊ ဝရိညု–အလိုကိုသိ၍၊ ပတိဂဏှာဟိ–ယူပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဒတိ–ဆို၏။

၆၉။ ပုနိဒမဗြဝီတိ–ဟူသည်ကား၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဣဒံစဝနမမ္ဘတံ–ဤစွတေအပ်သောသဘောကို၊ အဇာနန္တီ–မသိအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကိနုမေအပရာဝတ္ဌိကံတိအာဒိကံ–ကိနုမေအပရာဝတ္ဌိကံ–အစရှိသောစကားကို၊ အဘာသိ–ဆိုလေ၏။ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ သာ–ထိုဖုဿတီနတ်သမီးသည်၊ ပမတ္တာ–မေ့လျော့သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ အတ္တနာ–မိမိ၏၊ အာယုကွယံ–အသက်၏ကုန်ခြင်းကို၊ အဇာနန္တီ–မသိသည်ဖြစ်၍၊ အယံ–ဤသိကြားသည်၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ဂဏှ–ယူလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဒေန္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကတ္တစိ–တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်၌၊ မမ–ကျွန်ုပ်၏၊ ဥပဋ္ဌာနံ–ဖြစ်ခြင်းကို၊ ဣစ္ဆတိတိ–အလိုရှိချေ၏ဟူ၍၊ ဉာတွာ–သိ၍၊ ဧဝံ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ အပရာဝတ္ဌိတိ၊ ဟူသည်ကား၊ အပရာဓေါ–ပြစ်မှားခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိသလော၊ ကိံနုဒေါသာအဟန္တွဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ ကိံကာရဏာ–အဘယ်ကြောင့်

အဟံ–ငါသည်၊ တဝ–သင်အား၊ ဒေါသာဂုစ္ဆိတဗ္ဗာ–အမျက်ထွက်အံ့နည်း၊ အပ္ပိယဇာတာ–မချစ်သောသဘောရှိလေအံ့နည်း၊ ရမ္မာစာဝေသိမံ ဌာနာတိ–ဟူသည်ကား၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ရမ္မဏီယာ–မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဣမသ္မာဌာနာ–ဤနတ်ရွာမှ၊ စာဝေသိ–စုတေလတ္တံ့၊ ဝါတောဝရဏန္တိရဟန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယေနကာရဏေန–အကြောင်းပုဗ္ဗနိမိတ်ကြောင့်၊ ဗလဝါ–အားကြီးသော၊ မာလုတော–လေသည်၊ ရုက္ခံ–သစ်ပင်ကို၊ ဥပိလေန္ဓောဝိယ–နှိပ်စက်လေသကဲ့သို့၊ ဣမသ္မာဒေဝ လောကာ–ဤနတ်ပြည်မှ၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ စာဝေတုကာမော–ရွှေ့လျောလိုသည်၊ အသိ–ဖြစ်ခဲ့၏၊ ကာရဏံ–အကြောင်းကား၊ ကိံနု–အဘယ်နည်း၊ ဣဟတိ–သို့၊ ပုစ္ဆတိ–မေး၏။

၇၀။ တသိဒန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တသာ–ထိုဖုသတီအား၊ ဣဒံ–ဤစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏၊ နစေဝတောကတံပါပန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တယာ–သင်နှမသည်၊ ယံကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ပါပံ–မကောင်းမှုကို၊ နစေဝကတံ–မပြုအပ်သည်သာတည်း၊ (မပြုစဖူးသည်သာတည်းလည်းဟူ၊) ယေန–အကြောင်စုတေလိုသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြင့်၊ တေ–သင်အား၊ အပရာဓော–အပြစ်သည်၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ နစမေတွမသိအပ္ပိယာတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ့အား၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ နစာပိအပ္ပိယာ–မချစ်သည်လည်းမဟုတ်ပေ၊ ယေန–အကြောင်နိမိတ်ထင်သောကြောင့်၊ မမ–ငါ့အား၊ ဒေါသနာမ–အမျက်ဒေါသရှိသောမည်သည်၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဣဟိတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော–အဓိပ္ပာယ်တည်း။

၇၁။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ ယေနအဓိပ္ပာယေန–အကြောင်အလိုဖြင့်၊ ဝရေ–ဆုတို့ကို၊ ဒါတုကာမော–ပေးခြင်းငါ အလိုရှိ၏၊ တံ–ထိုအလိုကို၊ ဒသေန္တော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ တေ–သင်နှမ၏၊ အာယု–အသက်သည်၊ ဇေ့ဋ္ဌကံယေဝ–ဤမျှလောက်သာလျှင်တည်း၊ စဝနကာလော–စုတေအံ့သောအခါသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–၍၊ ရေ–ဆုတို့ကို၊ ဂဏ္ဍာပေန္တော–ယူစေလိုသည်ဖြစ်၍၊ ပဋ္ဌိဂ္ဂဏှာမယာဒိနော၊ ဂဒသဝရတ္တာမေတိအာဒိ–ပဋ္ဌိဂ္ဂဏှာမယာဒိနော၊ ဝရေဒသဝရတ္တာမေ–အစ

ရှိသော အထက်ဂါထာတို့ကို၊ အာဟ–ဆိုစ၊ တတ္ထတာသုဂါထာသု–ထို ဂါထာတို့၌၊ ဝရုတ္တမေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝရေသု–လိုအပ်သောဆုတို့တွင် ဥတ္တမေအဂ္ဂဝရေ–မြတ်သောဆုတို့ကို။

၇၂။ ဒိန္နဝရာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝရေ–ဆုတို့ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–ပေးအံ့ဟု၊ ပဋိညာဒါနဝသေန–ဝန်ခံပေဖူးသည်၏အစွမ်း ဖြင့်၊ ဒိန္နဝရာ–ပေးအပ်သောဆုရှိသော၊ တုဋ္ဌဟဋ္ဌာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဋ္ဌာနိဋ္ဌတလာဘပရိ–လိုအပ်ရအပ်သော ဆုရှိသည်ဖြစ်၍၊ တောသေန– နှစ်သက်ခြင်းဖြင့်၊ တုဋ္ဌာစေဝ–နှစ်သက်သည်သာဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ တသ–ထိုသကြားမင်းအားလည်း၊ သိခါပဋ္ဌာဒဿနေန–အဆုံးသို့ ရောက်သောမြင်ရခြင်းဖြင့်၊ ဟာသဝသေန–ရွှင်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ တုဋ္ဌာ စ–ရွှင်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ပမောဒိတာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗလဝပါ မောဇ္ဇေန–အားကြီးသောဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်၊ ပမောဒိတာ–ဝမ်းမြောက် သည်ဖြစ်၍၊ မမအဗ္ဘန္တရံကတ္တာတိ–ဟူသည်ကား၊ တောသုဝရေသု–ထိုလို အပ်သော ဆုတို့၌၊ မံ–ငါ၏၊ အဗ္ဘန္တရိမံ–ကိုယ်တွင်း၌ရှိသည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဒသဝရေ–ဆယ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ ဝရိ–အလိုရှိပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ အာဟ–ဆိုစ၊ ဖုဿတိဒေဝိ– ဖုဿတီနတ်သမီးသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ခိဏာယုကဘာဝံ–အသက် ကုန်အံ့သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဉတ္တာ–သိ၍၊ သက္ကေန–သိကြားသည်၊ ဝရဒါ နတ္ထံ–ဆုပေးအပ်သောအကျိုးကို၊ ကတောကာသာ–ပြုအပ်သောအခွင့်ရှိ သည်ဖြစ်၍၊ သကလဇမ္ဗု ဒီပတလ–အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပါမြေအပြင်ကို၊ သြလောကေန္တိ–ကြည့်လိုသော်၊ အတ္တနော–မိမိအား၊ အနုစ္ဆဝိကံ– သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ သိဝိရညော–သိဝိမင်း၏၊ နိဝေသနံ– နန်းအိမ်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ တတ္ထ–ထိုနန်းအိမ်၌၊ တသ–ထိုသိဝိမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိဘာဝေါစ–မိဖုရားကြီး၏ အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ နိလနေတ္တတာစ–ညိုသောမျက်စိရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နိလဘမုကထာစ–ညိုသောမျက်မှောင်ရှိသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဖုဿတီတိနာမဉ္စ–ဖုဿတီဟူသောအမည်လည်းကောင်း၊ ဂုဏဝိသေသ

ယုတ္တာပုတ္တာပဋိလာဘောစ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးနှင့်ယှဉ်သော သားကိုရခြင်း လည်းကောင်း၊ အနုန္နတကုစ္ဆိဘာဝေါစ–မကောမဝန်းသောဝမ်းရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အလမ္မတ္ထထနတာစ–သမြတ်တွဲလွဲ မရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အပလိတဘာဝေါစ–ဆံပင်မဖြူသည်၏အဖြစ် လည်းကောင်း၊ သုခုမဆဝိတာစ–သိမ်မွေ့သောအရေရှိသည်၏အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဝဠ္ဍဇနာနံ–နောင်အိမ်သင့်အပ်သောသူတို့ကို၊ မောစနသ မတ္တတာစ–လွတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ– သို့၊ ဒသ–ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ဣမေဝရေ–ဤဆုတို့ကို၊ ဂဏှိ– ယူလေ၏။

ဣတိ–သို့၊ သာ–ထိုဖုဿတီနတ်သမီးသည်၊ ဒသဝရေ–ဆယ်ပါး သောဆုတို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ တတော–ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ၊ စုတော–စုတေသည်ရှိသော်၊ မဒ္ဒရညော–မဒ္ဒရာဧမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိ ယာ–မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမှိ–ဝမ်းဌ၊ နိဗ္ဗတ္တိ–ဖြစ်လေ၏၊ ဇာယမာနာစ– ဖွားမြင်သည်ရှိသော်ကား၊ စန္ဒစုဏ္ဏပရိပ္ပေါသိတေနဝိယ–စန္ဒကူးရေပေါက် တို့ဖြင့် ဖြန်းဘိသကဲ့သို့သော၊ သရီရေန–ကိုယ်ဖြင့်၊ ဇာတာ–ဖွားမြင်လေ ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အသ–ထိုသတို့သမီးအား၊ နာမဂ္ဂဟဏ ဒိဝသေ–အမည်မှည့်အံ့သောနေ့ဌ၊ ဖုဿတီတွေဝနာမံ–ဖုဿတီဟူသော အမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ သာ–ထိုဖုဿတီသတို့သမီးသည်၊ မဟန္တေန–များစွာသော၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ ဝဍ္ဎတိ တွာ–ကြီး၍၊ သောဌသဝဿကာလေ–တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောကာလဌ၊ ဥတ္တမ ရူပဓရာ–မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ –ထိုအခါဌ၊ နံ–ထိုဖုဿတီသတို့သမီးကို၊ ဧတဒတ္ထာရနဂရေ–ဧတဒတ္ထာရာ မြို့ဌ၊ သိဝိမဟာရာဇာ–သိဝိမည်သောမင်းမြတ်သည်၊ ပုတ္တသ– သားဖြစ်သော၊ သဗ္ဗယကုမာရသ–သိမ်းဆည်းမည်သော သတို့သား၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ တံ–ထိုဖုဿတီသတို့သမီးကို၊ အာနေတွာ–ဆောင် ယူ၍၊ သေတဆတ္တံ–ထီးဖြူကို၊ ဥဿာပေတွာ–ဆောင်းစေ၍၊ တံ–ထို ဖုဿတီသတို့သမီးကို၊ သောသန္ဓံ ဣတ္ထိသဟဿာနံ–တစ်သောင်း

ခြောက်ထောင်သောမောင်းမတို့တွင်၊ ဧဒ္ဒကံ–အကြီးကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အဂ္ဂမဟေသီ–မိဖုရားကြီး၏အရာ၌၊ ဌပေသိ–ထားလေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တတော စုတာသာဖုဿတီ–ပ–သဗ္ဗယျေန–သမာဂမိတိ–တတောစုတာသာဖုဿတီ–ပ–သဗ္ဗယျေန–သမာဂမိ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူ၏။

၇၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ တတော–ထို တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ၊ သာဖုဿတီ–ထိုဖုဿတီနတ်သမီးသည်၊ ဧဝတုတ္တရမှိ–ဧဝတုတ္တရာအမည်ရှိသော၊ နဂရေ–မြို့၌၊ ခတ္ထိယေ–မင်း၏အမျိုး၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ–ဖြစ်လေ၏၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတ္တာ–ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗယေန–သဗ္ဗယမင်းသားနှင့်၊ သမာဂမိ–ပေါင်းဖော်မိလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ သာ–ထိုဖုဿတီနတ်သမီးကို၊ သဗ္ဗယသရညော–သဗ္ဗယမင်းသည်၊ ပိယာ–ချစ်အပ်သည်၊ မနာပါ–နှစ်လိုအပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗော–သိကြားသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ကြည့်လတ်သော်၊ မယာ–ငါသည်၊ ဖုဿတီယာ–ဖုဿတီနတ်သမီးအား၊ ဒိန္နဝရော–ပေးအပ်သောဆုတို့တွင်၊ နဝဝရာ–ကိုးပါးသော ဆုတို့သည်၊ သမိဒ္ဓါ–ပြည့်စုံကုန်လေပြီ၊(မြတ်သောသားသမီးကြင်းသော်ကြောင့်၊ ကိုးပါးသောဆုမူကား ကိုယ်၌ ထင်ရှားရှိပြီဖြစ်၍၊ ကိုးပါးသောဆုဟု ဆိုအပ်သတည်း၊) ဣတိ–သို့၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ပုတ္တဝရော–သားဆုသည်၊ နသမိဒ္ဓေါ–မပြည့်စုံသေး၊ တံပိ–ထိုသားဆုကိုလည်း၊ အသ–ထိုဖုဿတီအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–ပေးအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ တာဝတိံသဒေဝလောကေ–တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ခိဏာယုကံ–အသက်ကုန်သည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဟရိသ–အချင်းနတ်သား၊ တယာ–သင်သည်၊ မနုဿလောကေ–လူ့ပြည်၌၊ သိဝိရညော–သိဝိမင်း၏၊ ပုတ္တသ–သားဖြစ်သော၊ သဗ္ဗယသ–သဗ္ဗယမင်း၏၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ–မိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမှိ–ဝမ်း၌၊ ပဋိသန္ဓိ–ပဋိသန္ဓေကို၊ ဂဏှိတုံ–ယူအံ့အလောငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ–

သင့်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာ-ဆိုရ၏၊ တသ္မိ-ထိုအလောင်းနတ်သား၏လည်းကောင်း၊ အညေသံ-အလောင်းနတ်သားမှတစ်ပါးကုန်သော၊ စဝနဓမ္မာနံ-စုတေအပ်သော သဘောရှိကုန်သော၊ သဒ္ဒိသဟဿာနံ-ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရည်ရှိကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာနံ-နတ်သားတို့၏၊ ပဒ္ဒိညံ-ဝန်ခံကြောင်းစကားကို၊ ဂဟေတ္တာ-ယူ၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ-မိမိနေရာအရပ်သို့လျှင်၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တောပိ-ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ တတော-ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ၊ စဝိတ္တာ-စုတေ၍၊ တတ္ထ-ထိုမိဖုရားဝမ်းဌ၌၊ ဥပပန္နော-ဖြစ်လေ၏၊ သေသာ-ကြွင်းကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာပိ-နတ်သားတို့သည်လည်း၊ သဒ္ဒိသဟဿာနံ-ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရည်ရှိကုန်သော၊ အမစ္စာနံ-အမတ်တို့၏၊ ဂေဟေသု-အိမ်တို့၌၊ နိပ္ပတ္တိံသု-ဖြစ်လေကုန်၏၊ (အမတ်တို့၏အိမ်တို့၌ ဟူ၍ဆိုကြားသော်လည်း၊ မဠာယောသန္တိ-ညောင်စောင်းကျွေးကြော်၏ဟု ဆိုအပ်သကဲ့သို့၊ ဌာနုပစာရအားဖြင့် အမတ်တို့၏မယားဝမ်းဌ ပဋိသန္ဓေနေကြကုန်သည်ဟု ယူလေအပ်သည်၊) မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ကုစ္ဆိဂတော-ပဋိသန္ဓေသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဒေဝီ-ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ စတူသုနဂရဒ္ဒါရေသု-မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း၊ နဂရမဇ္ဈေ-မြို့၏အလယ်၌လည်းကောင်း၊ နိဝေသနဒ္ဒရေ-နန်းအိမ်တံခါးဝ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဆဒါနသာဃယောခြောက်ဆောင်သောအလှူတော်ကုတ်တို့ကို၊ ကာရေတ္တာ-ပြုစေ၍၊ ဒေဝသိကံ ဒေဝသိကံ-နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသဟဿာနိ-ခြောက်သိန်းသောဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေတ္တာ-စွန့်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒါတုံ-ပေးအံ့သောငှာ၊ ဒေါဟဠိနိ-ချင်ချင်းရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ရာဇာ-သဗ္ဗဃမင်းသည်၊ တသ္သာ-ထိုဖုဿတီမိဖုရား၏၊ ဒေါဟဠံ-ချင်ချင်းကို၊ သုတ္တာ-ကြားရ၍၊ နိမိတ္တကေ-နိမိတ်ဖတ်တတ်ကုံသော၊ ဗြဟ္မဏေ-ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပက္ကောသာပေတ္တာ-ခေါ်စေ၍၊ ပုစ္ဆိတ္တာ-မေးမြန်းသည်ရှိသော်၊ မဟာရာဇ-မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဒေဝီယာ-ဖုဿတီမိဖုရားကြီး၏၊ ကုစ္ဆိမှိ-ဝမ်းဌ၌၊ ဒါနာဘိရတော-အလှူပေးခြင်းဌ၌မွေ့လျော်သော၊

ဥဒ္ဒါရော–မြတ်သော၊ သတ္တော–သတ္တဝါသည်၊ ဥပ္ပန္နော–ဖြစ်၏၊ ဒါနေန–အလှူပေးခြင်းဖြင့်၊ တိတ္ထိ–ရောင့်ရဲခြင်းသို့၊ နပါပုဏိသတိ–မရောက်နိုင်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တဝစနံ–ပုဏ္ဏားတို့ဆိုသောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ တုဋ္ဌမာနသော–နှစ်သက်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝုတ္တပ္ပကာရံ–ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ပဋ္ဌပေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ သမဏာဗြဟ္မဏာဇိဏ္ဏာတုရ ကပဏာဒ္ဓိက ဝနိဗ္ဗကယာစကေ–ရဟန်း ရဟေ့ ပုဏ္ဏား လူအိုလူနာ အထီးကျန်သူဆင်းရဲ ဘုန်းတောင်းယာစကာတို့ကို၊ သန္တပ္ပေသိ–ကောင်းစွာရောင့်ရဲစေ၏၊ ဟေမိသတ္တာသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပဋိသန္ဓိဂဟဏကာလတော–ပဋိသန္ဓေယူသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ရညော–သဗ္ဗယမင်းအား၊ အာယသ–လာဘ်သပ်ကကာအတုတ်အခွန်၏၊ ပမာဏံ–အတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊ နဟောသိ–မဖြစ်၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပုညာနုဘာဝေန–ကောင်းမှု၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သကလဇမ္ဗုဒီပေ–အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းဌ၊ ရာဇာနော–မင်းတို့သည်၊ ပဏ္ဏာကာရံ–လက်ဆောင်ကို၊ ပဟိဏန္တိ–ဆက်သလာကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ယဒါဟံ ဖုသတိယာကုစ္ဆိ–ပ–ဒေတိ ဒါနံ–အကိုဆ္ဆနေတိ–ယဒါဟံ ဖုသတိယာကုစ္ဆိ–ပ–ဒေတိ ဒါနံ အကိုဆ္ဆနေဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၇၄။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဖုသတိယာ–ဖုသတီအမည်ရှိသော၊ ပိယမာတုယာ–ချစ်လှစွာသော မိခင်၏၊ ကုစ္ဆိ–ဝမ်းသို့၊ သြက္ကန္တော–သက်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မမ–ငါ၏၊ တေဇေန–တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့်၊ မေ–ငါ၏၊ မာတာ–မိခင်သည်၊ သဒါ–အခါခပ်သိမ်း၊ ဒါနရတာ–အလှူပေးခြင်း၌၊ မွေ့လျော်သည်၊ အဟု–ဖြစ်၏။

၇၅။ အဓနေ–ဥစ္စာမရှိသောသူ၌လည်းကောင်း၊ အာတုရေ–အနာနှိပ်စက်သောသူ၌လည်းကောင်း၊ ဇိဏ္ဏေ–အိုမင်းသောသူ၌လည်းကောင်း၊ ယာစကေ–သူဘုန်းစား၌လည်းကောင်း၊ အဒ္ဓိကေ–ခရီးသွားသော၊ ဇနေ–လူ၌လည်းကောင်း၊ (အချို့သောစာတို့၌ ပလိတေဟူ၍ရှိ၏၊ အချို့သောစာတို့၌ သန္ဓိကေဟုရှိ၏၊ ပန္ထိကေ–ရှိသောပါ၌မူကား၊ မှား၏၊) သမ

ဏော–ရဟန်းရသော့ခ်ၵလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားခ်ၵလည်းကောင်း၊ အကိဉ္စနေ–သိမ်းဆည်းခြင်းခ်ၵလည်း ကြောင့်ကြမရှိသော၊ ခီဏော–ဥစ္စာကုန်သောသူခ်ၵလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒါန်–အလှူကို၊ ဒေတိ–ပေး၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာခ်ၵ၊ မမတေဇေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ၏၊ ဒါနစ္ဆာသယာနုဘာဝေန–အလှူပေးခြင်းခ်ၵ ဆန္ဒ၏၊ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ ခီဏောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဘောဂါဒီဟိ–ဥစ္စာအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပရိဟီဏော–ကုန်ခမ်းခြင်းရှိသော၊ ပါရိဇုညပတ္တော–ဆုံးရှိခြင်းသို့ရောက်သောသူခ်ၵလည်းကောင်း၊ အကိဉ္စနေတိ–ဟူသည်ကား၊ အပရိဂ္ဂဟော–သိမ်းဆည်းအပ်သောဥစ္စာမရှိသောသူခ်ၵလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံသောပုဒ်တို့ခ်ၵ၊ ဝိသယေ–အာဓာရအနက်ခ်ၵ၊ ဘုမ္မံ–သတ္တမီဝိဘတ်တည်း၊ ဟိသစ္ဒံ–မှန်၏၊ အဓနာဒယော–အဓနာ အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ သည်၊ ဒါနဓမ္မသ–အလှူပေးခြင်းသဘော၏၊ ပဝတ္တိယာ–ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ဝိသယာ–အာဓာရပုဒ်တို့တည်း၊ (သတ္တမီဝိဘက်တို့လည်းဟူ) (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ဒေတိဒါနံဟု ကံပုဒ်ထင်ရှားလည်းရှိပြီ၊ ဒါဓါတ်သည်၊ သမ္ပဒါန်ရှိမြဲဖြစ်၍၊ အဓနေအာတုရေ–အစရှိသောပုဒ်အပေါင်းသည်၊ သမ္ပဒါန်–ဖြစ်ကောင်းလျက်၊ အဌကထာဆရာသည်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းသည်၊ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၏တည်ရာ အာဓာရဖြစ်ကောင်းသောကြောင့်၊ အာဓာရသတ္တမီပုဒ်ချည်းကြီးသော် သင့်၏ဟု အကြံရှိတော်မူ၏၊ သဗ္ဗတ္ထ ဝိသယေဘုမ္မံ အဓနာဒယော ဟိဒါနဓမ္မသ ဝိသယောဟု အနက်လည်း အာဓာရ၊ ဝိဘတ်မူလည်း သတ္တမီဟု ပြတော်မူအပ်သည်၊ ဤအရာခ်ၵ ထူးခြားဏ် မှတ်လေအပ်သည်။)

ဒေဝိ–ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ မဟန္တေန–များစွာသော၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ ဂဗ္ဘ–ကိုယ်ဝန်ကို၊ ဓာရေန္တိ–ဆောင်လျက်၊ ဒသမာသေ–ဆယ်လသည်၊ ပရိပုဏ္ဏေ–ပြည့်လသော်၊ နဂရံ–မြို့အလုံးကို၊ ဒဋ္ဌုကာမာ–မြင်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ရညော–သဗ္ဗယမင်းအား၊ အာရောစေသိ–ကြား၏၊ ရာဇာ–သဗ္ဗယမင်းသည်၊ ဒေဝနဂရံ ဝိယ–နတ်တို့၏ပြည်ကဲ့သို့၊ အလင်္ကာရပေတွာ–တန်ဆာဆင်စေ၍၊

ဒေဝီ–ဖုဿတီမိဖုရားကို၊ ရထဝဏ်–မြတ်သောရထားထက်သို့၊ အာရောပေတွာ–တင်၍၊ နဂရံ–မြို့အလုံးကို၊ ပဒက္ခိဏံ–လက်ယာရစ်လည်သည်ကို၊ ကာရေသိ–ပြုစေ၏၊ တသ–ထိုဖုဿတီမိဖုရားအား၊ ဝေဿဝိ ထိယာ–ကုန်သည်တို့သွားရာခရီး၏၊ မဗ္ဗပတ္တကာလေ–အလယ်သို့ရောက်သောကာလ၌၊ ကမ္မဝေါတာ–ကမ္မဇလေတို့သည်၊ စလိသု–လှုပ်ရှားကုန်၏၊ အမစ္စာ–အမတ်တို့သည်၊ ရညော–သဗ္ဗညမင်းအား၊ အာရောစေသုံ–ကြားကုန်၏၊ သော–ထိုသဗ္ဗညမင်းသည်၊ ဝေဿဝိထိသိခါယံ ယေဝ–ကုန်သည်တို့၏ ခရီးလမ်းလယ်၌ပင်လျှင်၊ အသ–ထိုဖုဿတီမိဖုရားအား၊ သုတိဃရံ–သားဖွားရာအိမ်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အာရက္ခံ–အစောင့်အရှောက်ကို၊ ဂဏှာပေသိ–ယူစေ၏၊ သာ–ထိုဖုဿတီသည်၊ တတ္ထ–ထိုခရီးလယ်၌၊ ပုတ္တံ–သားကို၊ ဝိဇာယိ–ဖွား၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒသမာသေဓရယိတ္တာန–ပ–တသ္မာဝေဿန္တရောအဟူတိ–ဒသမာသေဓရယိတ္တာန–ပ–တသ္မာ–ဝေဿန္တရောအဟုဟူ၍၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

၇၆။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ မမံ–ငါ့ကို၊ ဖုဿတီ–ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ ဒသမာသေ–ဆယ်လတို့ပတ်လုံး၊ ဓာရယိတ္တာ–ဆောင်၍၊ ပူရပဒက္ခိဏံ–မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကရောန္တေ–ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဝေဿာနံ–ကုန်သည်တို့၏၊ ဝိထိယာ–ခရီး၏၊ မဇ္ဇေ–အလယ်၌၊ ဇနေသိ–ဖွားမြင်၏။

၇၇။ မယံ–ငါ၏၊ နာမံ–အမည်သည်၊ မတ္တိကံ–မိခင်မှည့်အပ်သော အမည်သည်၊ နု–မဟုတ်၊ မေ–ငါ၏၊ နာမံ–အမည်သည်၊ ပေတ္တိက သဗ္ဗဝံ–ဖခင်မှည့်၍ဖြစ်သော၊ နာမံ–အမည်သည်၊ နု–မဟုတ်၊ ဇတ္ထ–ထို အခါ၌၊ ဝေဿဝိထိယံ–ကုန်သည်တို့၏ခရီး၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ဇာတော–ဖွား၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဝေဿန္တရော–ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်သည်၊ အဟု–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကရောန္တေပုရဒက္ခိဏန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဒေဝီ–ဖုဿတီမိဖုရားကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ သဗ္ဗညမဟာရာဇေန–သဗ္ဗည

မင်းမြတ်သည်၊ နဂရံ-ဧတုတ္တရာမြို့ကို၊ ပဒက္ခိဏံ-လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကုရုမာနေ-ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ဝေဿာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝါဏိဇာနံ-ကုန်သည်တို့၏။

နမတ္ထိကံ-နာမန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မာတုအာဘင်္ဂံ-မိခင်သည်ဆောင်အပ်သော၊ မတာမဟာဒိနံ-အဖွားကြီး အစရှိသောသူတို့၏၊ နာမံ-အမည်သည်၊ နေ-မဟုတ်၊ ပေတ္တိကသမ္ဘဝန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ပိတု-အဖ၏၊ ဣဒံ-ဥစ္စာဟူသောအမည်တည်း၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ပေတ္တိကံ-ပေတ္တိကမည်၏၊ အဖ၏ဥစ္စာဖြစ်သောအမည်ကိုရစေ၊ ဧတသ္မာ-ထိုအဘဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ နာမာ-အမည်တို့သည်၊ သမ္ဘဝန္တိ-ဖြစ်တတ်ကုန်၏၊ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဧတသ္မာတိပဒေန-ဧတသ္မာဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒေါ-ညွှန်အပ်သော၊ သောနာမော-ထိုအမည်သည်၊ သမ္ဘဝေါ-သမ္ဘဝမည်၏၊ အဖအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော အမည်ကိုရစေ၊ ဧတသ-ထိုသားအား၊ ပေတ္တိကော-အဖကြောင့်ဖြစ်သော၊ သမ္ဘဝေါ-အမည်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ပေတ္တိကသမ္ဘဝံ-အဖကြောင့်ဖြစ်သော၊ နာမံ-အမည်တည်း၊ အဖကြောင့်ဖြစ်သော နာမပညတ်ကိုရစေ၊ မာတာပိတု သမ္ဘန္ဓဝသေန-မိခင်ဖခင်နှင့် စပ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊နကတံ-မမှည့်အပ်၊ ဣတိ-သို့၊ ဒသေတိ-ပြ၏၊ အဓိပ္ပာယ်ကား၊ မိခင်တို့မှည့်အပ်သော အမည်သည်၊ မတ္တိက-အဖတို့မှည့်အပ်သောအမည်သည်၊ ပေတ္တိက-ဖြစ်သည်၊ မင်းဝေဿန္တရာမူကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ဟု သိစေလို၍၊ နကတံဟု ပဋိသေဓပုဒ်ဖြင့် ပြအပ်သည်၊ ဇာတေတ္ထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဇာတော-ဖွား၏၊ ဇာတောမှိတိပိ-ဇာတောမှိဟူ၍လည်း၊ ပါဌော-ပါဋ်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တသ္မာဝေဿန္တရောအာဟုတိ-ဟူသည်ကား၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဝေဿဝိထိယံ-ကုန်သည်တို့၏ခရီး၌၊ ဇာတော-ဖွား၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဝေဿန္တရောတိနာမံ-ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဝေဿန္တရောတိနာမံ-ဝေဿန္တရာဟူသောအမည်ကို၊ အကံသု-ပြုကြကုန်၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတုကုစ္ဆိတော-အမိဝမ်းမှ၊

နိုက္ခေ္ခာ–ဖွားသည်ရှိသော်၊ ဝိသဒေါ–သန့်ရှင်းသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဥမ္မီလိတ္တာဝ–ဖွင့်၍လျှင်၊ နိုက္ခမိတ္တာ–ဖွားဇာ၊ နိုက္ခန္တမတ္တောဇဝ–ဖွားကာမျှပင်လျှင်၊ မာတု–မိခင်အား၊ ဟတ္ထံ–လက်ကို၊ ပသာရေတ္တာ–ဆန့်၍၊ အမ္မ–အိုမိခင်၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒဿာမိ–ပေးလှူအံ့၊ ကိဿ–တစ်စုံတစ်ခုသောလှူဖွယ် ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိ–ရှိပါ၏လော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အသ–ထိုဝေဿန္တရာ၏၊ မာတာ–မိခင်ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ တာတ–ချစ်သား၊ တွံ–သင်ချစ်သားသည်၊ ယထဇ္ဈာသယံ–အလိုရှိတိုင်း၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒေဟိ–ပေးပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဟတ္ထသမီပေ–လက်၏အနီး၌၊ သတသဟဿဃဝိကံ–ဥစ္စာအသပြာ ထောင်ထုပ်ကို၊ ဌပေသိ–ထားလေ၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥမင်္ဂဇာတကေ–မဟောသဓဇာတ်၌လည်းကောင်း၊ ဣမသ္မိံဇာတကေ–ဤဝေဿန္တရာဇာတ်၌လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမဘဝေ–အဆုံးစွန်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ တီသု ဌာနေသု–သုံးပါးသော အရာတို့၌၊ ဇာတမတ္တောဝ–ဖွားတည့်သောကာလပင်လျှင်၊ ကထေသိ–စကားပြောတတ်၏၊ ရာဇာ–သဋ္ဌယမင်းသည်၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ အတိဒီဃာဒီဃေါသဝဇ္ဇိတာ–အလွန်မြင့်ခြင်းအစရှိသော အပြစ်ရှိသော မိန်းမတို့ကိုကြဉ်၍၊ မဓုရခိရာ–ချိုမြိန်သော နို့ရည်ရှိကုန်သော၊ စတုသဋ္ဌိဓာတိယော–ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်သော နို့ထိန်းတို့ကို၊ ဥပဋ္ဌပေသိ–နှံထား၏၊ တေန–ထိုဇဝေဿန္တရာမင်းသားနှင့်၊ သဒ္ဓိ–အချိန်ကာလ၊ တစ်ချက်တည်း၊ ဇာတာနံ–ဖွားကုန်သော၊ သဋ္ဌိ–ဒါရကသဟဿာနမ္ပိ–ခြောက်သောင်းသော သတို့သားတို့အားလည်း၊ ဓါတိယော–နို့ထိန်းတို့ကို၊ ဌပေသိ–ထားလေ၏၊ သော–ထိုဝေဿန္တရာမင်းသားသည်၊ သဋ္ဌိဒါရကသဟဿေဟိ–ခြောက်သောင်းသောသတို့သားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ မဟာဇနေန–များစွာသော၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ ဝမ္ဘ တိ–ကြီးရင့်၏၊ တဿ–ထိုဝေဿန္တရာသတို့သား၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ ရာဇာ–သဋ္ဌယမင်းသည်၊ သတသဟဿဃ္ဃနိကံ–အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော၊ ကုမာရပိလန္ဓနံ–သတို့သားတို့ ဆင်စရာ

သော တန်ဆာကို၊ ကရောသိ–ပြုလုပ်စေ၏၊ သော–ထိုဝေဿန္တရာ မင်းသားသည်၊ စတုပဋ္ဌဝဿိကကာလေ–လေးငါးနှစ်ရှိသောကာလ၌၊ တံ–ထိုအဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သောတန်ဆာကို၊ သြမုဇ္ဇတ္တာ–ချွတ်၍၊ ဓာတိနံ–နို့ထိန်းတို့အား၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ တာဟိ–နို့ထိန်းတို့သည်၊ ဒိယမာနံ–ပေးပြန်အပ်သောတန်ဆာကို၊ နဂဏ္ဍာထိ–မယူလေ၊ ဣတိ–သို့၊ တံ–ထိုစကားကို၊ ရာဇာ–သဋ္ဌယမင်းသည်၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ မမ–ငါ၏၊ ပုတ္တေန–သားတော်သည်၊ ဒိန္နံ–ပေးခြင်းသည်၊ သုဒိန္နံ–ကောင်းသော ပေးခြင်းတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ အပရမ္ပိ–တစ်ပါးသောတန်ဆာကိုလည်း၊ ကာရေသိ–ပြုပြန်လုပ်ပြန်စေ၏၊ တမ္ပိ–ထိုတန်ဆာကိုလည်း၊ ဒါရကကာလေယေဝ–သူငယ်ဖြစ်သောကာလ၌လျှင်၊ ဓာတိနံ–နို့ထိန်းတို့ အား၊ နဝဝါရေပိ–ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင်၊ ပိလန္ဓနံ–တန်ဆာကို၊ အဒါသိ–ပေး၏။

အဋ္ဌဝဿိကကာလေပန–ရှစ်နှစ်ရှိသော ကာလ၌ကား၊ သယနပိဋ္ဌေ–အိပ်ရာအင်းပြင်ထက်၌၊ နိသိန္နေ–ထိုင်လျက်၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဗာဟိရဒါနံ–ဗာဟိရအလှူကို၊ ဒေသိ–လှူ၏၊ တံ–ထိုဗာဟိရအလှူသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ နပရိတောသေတိ–မနှစ်သက်တတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဇ္ဈတ္တိကဒါနံ–အဇ္ဈတ္တိကအလှူကို၊ ဒါတုကာမော–လှူခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အမှိ–ဖြစ်၏၊ မံ–ငါ့ကို၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ဟဒယံ–နှလုံးသားကို၊ သစေပိယာစေယျ–အကယ်၍ တောင်းလာအံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဟဒယံ–နှလုံးသားကို၊ နိဟရိတ္တာ–ထုတ်၍၊ ဒဒေယျံ–ပေးခြင်း၏၊ အက္ခီနိ–မျက်စိတို့ကို၊ သစေယာစေယျ–အကယ်၍တောင်းလာအံ့၊ အက္ခီနိ–မျက်စိတို့ကို၊ ဥပ္ပာဋေတ္တာ–နှုတ်၍၊ ဒဒေယျံ–ပေးခြင်း၏၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ သကလသရီရမံသရုဟိရံပိ–ကိုယ်၏အလုံးဌ၌ရှိသော အသားအကြောကိုလည်း၊ ယာစေယျ–တောင်းလာအံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ သကလသရီရတော–အလုံးစုံသော ကိုယ်မှ၊ မံသံ–အသားကို၊ ဆိန္ဒိတ္တာ–ဖြတ်၍၊ ရုဟိရံ–အကြောကို၊ အသိနာ–ဓားသံလျက်ဖြင့်၊ ဝဓ္ဓိတ္တာ–ဖြတ်၍၊ ဒဒေယျံ–ပေးခြင်း၏၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ တွံ–သင်မင်းသား

သည်၊ မေ–ငါ၏၊ ဒါသော–ကျွန်သည်၊ ဟောဟိတိ–ဖြစ်လေလော၏၊ အထာပိဝေယျ–အကယ်၍ဆိုလာကြားအုံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ တသ–ထိုသူ၏၊ ဒါသဘာဝံ–ကျွန်၏အဖြစ်ကို၊ သာဝေတွာ–ကြားစေ၍၊ ဒဒေယျံ–လှူခြင်း၏၊ သရသံ–အလှူပေးလိုသောကိစ္စနှင့်တကွ သော၊ သဘာဝံ–သဘောတရားကို၊ စိန္တေန္တသ–ကြံစဉ်၊ စတုနဟုတာဓိကဒ္ဓိသတသဟဿယောဇနဗဟလာ–နှစ်သိန်းလေးသောင်းသော ယူဇနာအထုထူသော၊ အယံမဟာပထဝီ–ဤမြေကြီးသည်၊ ဥဒကပရိယန္တံ–ရေအဆုံးရှိသည့်တိုင်အောင်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ကမ္မံ–တုန်လှုပ်၏၊ သိနေရုပဗ္ဗတရာဇာ–မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည်၊ သြနုမိတ္တာ–ကိုင်းညွှတ်၍၊ ဇေတုတ္တရနဂရာဘိမုခေါ–ဇေတုတ္တရာမြို့သို့ ရှေးရှု၊ အဌာသိ–တည်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ယဒါဟံ ဒါရကောဟောမိ–ပ–သိနေရုဝနဝဏ္ဏသကာတိ–ယဒါဟံ–ဒါရကောဟောမိ–ပ–သိနေရုဝနဝဏ္ဏသကာ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၇၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ–ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇာတိယာ–ဖွားမြင်သောအားဖြင့်၊ အဌဝသိကော–ရှစ်နှစ်ရှိသော၊ ဒါရကော–သူငယ်သည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ပါသာဒေ–ပြာသာဒ်၌၊ နိသဇ္ဇ–နေ၍၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူခြင်းငှါ၊ ဝိစိန္တယိ–အထူးကြံ၏။

၇၉။ မေ–ငါ၏၊ ဟဒယံ–နှလုံးကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒေယျံ–ပေးလှူခြင်း၏ စက္ခုံ–မျက်စိကို၊ ဒဒေယျံ–ပေးလှူခြင်း၏၊ မံသံပိ–အသားကိုလည်း၊ ဒဒေယျံပေးလှူခြင်း၏၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ ရုဓိရံပိ–အကြောကိုလည်း၊ ဒဒေယျံ–ပေးလှူခြင်း၏၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ မံ–ငါ့အား၊ ကာယံ–ကိုယ်ကို၊ ဒါသဘာဝံ–ကျွန်ပြုလိုသည်၏အဖြစ်ကို၊ သာဝေတွာ–ကြားစေ၍၊ ယဒိယာစယေ–အကယ်၍ တောင်းလာအုံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒေယျံ–လှူခြင်း၏။

၈၀။ ဣတိ–သို့၊ သဘာဝံ–အလှူပေးလိုသောသဘောကို၊ စိန္တယန္တသ–ကြံစဉ်၊ အကမ္ပိတံ–စိတ်၏တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ အသဏ္ဌိတံ–စိတ်၏တွန့်တိုခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍၊ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ပထဝီ–

နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုထူသော မြေကြီးသည်၊ အကမ္မိ–ပြင်းစွာ လှုပ်လေ၏။ သိနေရုဝနဝဠုံသကာ–တောတောင်မြင်းမိုရ်တို့သည် ကိုင်းညွှတ်လေကုန်၏။ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ သာဝေတ္ထာတိ–ဟူသည်ကား၊ အနုပဒ္ဒာယ–ဤယနေ့မှစ၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမသ–ဤသူ၏ ဒါသောတိ–ကျွန်တည်းဟု၊ ဒါသဘာဝံ–ကျွန်၏အဖြစ်ကို၊ သာဝေတ္ထာ–ကြားစေ၍၊ ယဒိ ကောစိယာစေယျမမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယဒိယာစေယျ–အကယ်၍တည်းတောင်းလာအုံ၊ သဘာဝံစိန္တယသာတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အဝိပရိတံ–မဖေါက်မပြန်သော၊ ယထာဘူတံ–ဟုတ်မှန်တိုင်းသော၊ သဘာဝံ–တရားသဘောကို၊ အတိတ္တိကံ–ရောင့်ရဲခြင်းမရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ယထဋ္ဌာသယံ–အလိုရှိတိုင်းကို၊ မမ–ငါ့အား၊ စိန္တေန္တသ–ကြံစဉ်၊ မယံ–ငါသည်၊ စိန္တေန္တေ–ကြံသည်ရှိသော်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ အကမ္မိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ကမ္မိတရဟိတံ–တုန်လှုပ်ခြင်းမှကင်းသော၊ အသဏ္ဌိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သကၾံစရဟိတံ–တွန့်တိုခြင်းမရှိသော၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏။ ယေနလောဘာဒိနာ–အကြင်မက်မောသော လောဘအစရှိသည်ဖြင့်၊ အဟောမိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်း မဟုတ်သော သူတို့အား၊ စက္ခာဒိဒါနေ–စက္ခုအစရှိသည် ပေးလှူသောအခါ၌၊ စိတ္တုတ္တာသသခ်ံတံ–စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ကမ္မိတဠ–တုန်လှုပ်ခြင်းသည်လည်း၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ သကၾံစ–သခ်ါတံ–တွန့်တိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ သဏ္ဌိတဠ–တည်တံ့ခြင်းရှိသည်လည်း၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏။ တေန–ထိုမက်မောသော လောဘအစရှိသည်နှင့်၊ ဝိနာ–ကင်း၍၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ အကမ္မိတိ–ဟူသည်ကား၊ အစလိ–မတုံလှုပ်၊ သိနေရုဝနဝဠုံသကာတိ–ဟူသည်ကား၊ သိနေရုမှိ–မြင်းမိုရ်တောင်၌၊ ဥဒ္ဓိတနဒ္ဒနဝန ဖာရုသကဝန မိဿကဝန စိတ္တလတာဝနာ ဒိကပ္ပကတရုဝနံ–ဝနဒ္ဒဝန်ဥယျာဉ် ဖက်သက်တယော် ဥယျာဉ်မိဿကဥယျာဉ်စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်တော အစရှိသော ပဒေသာပင် ဥယျာဉ်အပေါင်းသည်၊ သိနေရုဝနံ–သိနေရုဝနမည်၏၊ အထဝါ–

တစ်နည်းသော်ကား၊ သိနေရစ–မြင့်မိုရ်တောင်၌ တည်သောတောသည်လည်းကောင်း၊ ဧမ္ဗုဒ္ဒီပါဒီသု–ဧမ္ဗုဒ္ဒီပါကျွန်းအစရှိသည်တို့၌၊ ရမဏီယဝနဋ္ဌ–မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော တောအပေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ သိနေရဝနံ–သိနေရဝနမည်၏၊ ဇေတိသာဒါနပါရမိယာ–ထိုဒါနပါရမီအား၊ တံ–ထိုတောတောင်မြင့်မိုရ်သည်၊ ဝဋ္ဌသကံ–ကိုင်းညွှတ်ခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ကွတိ–ထို့ကြောင့်သာ၊ ဒါနပါရမီ–ထိုဒါနပါရမီသည်၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာ–သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာမည်၏။

ဇဝဋ္ဌ–ဤသို့လျှင်၊ ပထဝီကမ္ပနေ–မြေတုန်လှုပ်ခြင်းသည်၊ ဝတ္တမာနေ–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ မဓုရဂမ္ဘီရဒေဝေါ–ချိုမြိန်သော နက်နဲသောမိုးသည်၊ ဂဇ္ဇေန္တော–ကျိုးထစ်လျှက်၊ ခဏိကဝဿံ–ကျသောခဏနှင့်ယှဉ်သောမိုးသည်၊ ဝဿိ–ရွာ၏၊ ဝိဇ္ဇုလတာ–လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်၊ နိစ္ဆရိသု–ပျက်ကုန်၏၊ မဟာသမုဒ္ဒေါ–မဟာသမုद्दရာသည်၊ ဥဒ္ဓုံ–လှိုင်းတံပိုးဖြစ်၏၊ ဒေဝရာဇာ–နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ အဟောဒေတိ–လက်ပန်းပေါက်ခတ်၏၊ မဟာဗြဟ္မာ–ဗြဟ္မာကြီးသည်၊ သာဓုကာရံ–ကောင်းချီးကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ယာဝ ဗြဟ္မလောကာ–ဗြဟ္မပြည်သို့တိုင်အောင်၊ ဧကကောလာဟလံ–တစ်ပြိုက်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ သောဌသဝဿကာလေ ယေဝ–တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌လျှင်၊သဗ္ဗသိပ္ပနိပ္ပတ္တိ–ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့၌ အပြီးသို့၊ ပါပုဏိ–ရောက်၏၊ ပိတာ–အဖသဏ္ဌယမင်းသည်၊ တဿ–ထိုဝေဿန္တရာမင်းအား၊ ရဇ္ဇံ–ပြည်ကို၊ ဒါတုကာမော–ပေးအပ်နှင်းခြင်းငါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မာတရာ–မိခင်ဖုဿတီမိဖုရားနှင့်၊ သဒ္ဓိံ–အတူတကွ၊ မန္တေတွာ–တိုင်ပင်၍၊ မဒ္ဒရာဇကုလတော–မद္ဒရာဇ်မင်း၏အမျိုးမှ၊ မာတုလဓီတရံ–အရီး၏ သမီးဖြစ်သော၊ မဒ္ဒီနာမ–မद္ဒီအမည်ရှိသော၊ ရာဇကညံ–မင်းသမီးကို၊ အာနေတွာ–ဆောင်၍၊ သောဌသန္နံ ဣတ္ထိသဟဿာနံ–တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သောမိန်းမတို့တွင် ဧဋ္ဌက်–အကြီးဖြစ်သော၊ အဂ္ဂမဟေသိ–မြတ်သောမိဖုရားကြီးကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊

ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်၌၊ အဘိသိဉ္စေ–အဘိသိတ်သွန်း၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ရဇ္ဇေ–မင်းအဖြစ်ကို၊ ဋ္ဌိတေ–တည်ပြီးသော်၊ ပတိဋ္ဌိတကာလတော–တည်သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဒေဝသိကံ–နေ့တိုင်း၊ ဆသတသဟဿာနိ–ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေတွာ–စွန့်၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေန္တော–ဖြစ်စေသော်၊ အဒ္ဓမု မာသေ–လခွဲတစ်ကြိမ်၌၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ သြလောကေတုံ–ကြည့်အုံ့သောငှါ၊ ဥပသက်မတိ– ချဉ်းကပ်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒါနံဒါတုံဥပသက်မိတိ–ဒါနံဒါတုံ ဥပသက်မိဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏၊ အပရဘာဂေ–နောင်အဖို့၌၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ပုတ္တံ–သားယောကျ်ားကို၊ ဝိဇာယိ–ဖွား၏၊ တံ–ထိုသတို့သားကို၊ ကဉ္စနဇာလေန–ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်၊ သမ္ပဋ္ဌိတ္တိသု–ခံကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အသ–ထိုသတို့သားအား၊ ဇာလိကုမာရောတွေ၀–ဇာလီသတို့သားဟူ၍သာလျှင်၊ နာမံ–အမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ တသ–ထိုဇာလီသတို့သား၏၊ ပဒသာ–ခြေဖြင့်၊ ဂမနကာလေ–သွားနိုင် သောကာလ၌၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ဓီတရံ–သတို့သမီးကို၊ ဝိဇာယိ–ဖွား၏၊ တံ–ထိုသတို့သမီးကို၊ ဂဏှာဒိနေန–သစ်နက်ရေဖြင့်၊ သမ္ပဋ္ဌိတ္တိသု–ခံကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အသ–ထိုသတို့သမီးအား၊ ဂဏှာဒိနာတွေ၀–ဂဏှာဒိန်ဟူ၍သာလျှင်၊ နာမံ–အမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အန္တဒ္ဓမာသေ ပန္နရသေ–ပ–ဒါနံဒါတုံ ဥပါဂမိန္တိ–အန္တဒ္ဓမာသေ–ပန္နရသေ–ပ–ဒါနံဒါတုံ ဥပါဂမိ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၁။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ–တဒါ–ထိုဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သော ကာလ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ အန္တဒ္ဓမာသေ–လခွဲတစ်ကြိမ် အစဉ်အတိုင်း၌လည်းကောင်း၊ ပန္နရသေ–တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော၊ ပုဏ္ဏမာသေ–လပြည့်နေ့ဖြစ်သော၊ ဥပေါသထေ–ဥပုသ်နေ့၌လည်းကောင်း၊ ပစ္စယံ–ပစ္စယအမည်ရှိသော၊ နာဂံ–ဆင်ဖြောင်ကို၊ အာရုယှ–စီး၍၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူအုံ့သောငှါ၊ ဥပါဂမိ–ချဉ်းကပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ အန္ဓဒ္ဓမာသေတိ–ဟူသည်ကား၊ အနုအနု အဒ္ဓမာသေအဒ္ဓမာသေ–အစဉ်အတိုင်း၊ လခွဲတစ်ကြိမ်လခွဲတစ်ကြိမ်၌၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ပုဏ္ဏမာသေတိ–ဟူသည်ကား၊ ပုဏ္ဏမာသာယံ–လပြည့်နေ့၌၊ မာသပရိပူရိယာစ–တစ်လပြည့်ခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ စန္ဒပရိယာစ–လပြည့်ခြင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတော–ပြည့်စုံသော၊ ပန္နရသေ–တစ်ဆယ့်ငါးရက် မြောက်သော နေ့၌၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူအံ့သောငှါ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဥပါဂမိ–ချဉ်းကပ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ တတြဝစနေ–ထိုစကား၌၊ အယံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ ယောဇနာ–အနက်ယောဇနာခြင်းတည်း၊ ပစ္စယံ–ပစ္စယအမည်ရှိသော၊ နာဂံ–ဆင်ပြောင်ကို၊ အာရယှ–တက်စီး၍၊ အမု မာသေအမု မာသေ–လခွဲတိုင်းလခွဲတိုင်း၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးလှူအံ့သောငှါ၊ ဒါနသာလံ–အလှူတင်းကုတ်သို့၊ ဥပါဂမိ–ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ဧဝံ–သို့၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ ဥပဂစ္ဆန္တော–ကပ်သည်ရှိသော်၊ ပန္နရသေ–တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော၊ ပုဏ္ဏမာသိ–လပြည့်နေ့ဖြစ်သော၊ ဧကသိဒ္ဓိဥပေါသထေ–တစ်ရက်သော ဥပုသ်နေ့၌၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးခြင်းငှါ၊ ဥပါဂမိ–ချဉ်းကပ်လေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာ–ကလိင်္ဂရာဇ် တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗြဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ–ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆုံ–ချဉ်းကပ်လာကုန်၏၊ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ ပစ္စယံနာဂန္တွာ–ဟူသည်ကား၊ ပစ္စယနာမကံ–ပစ္စယအမည်ရှိသော၊ မင်္ဂလဟတ္ထိ–မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ကို၊ ဟိဝိတ္ထာရယိသာမိ–ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့အံ့၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဇာတဒိဝသေ–ဖွားသောနေ့၌၊ ဧကာ–တစ်စီးသော၊ အာကာသစာရိနီ–ကောင်းကင်ပျံသော၊ ကရေဏုကာ–ဆင်မသည်၊ အတိ မင်္ဂလသမတံ–အလွန်သော မင်္ဂလာဟူသမုတ်အပ်သော၊ သဗ္ဗသေတံ–ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ဟတ္ထိပေါသကံ–ဆင်ငယ်ကို၊ အာနေတွာ–ဆောင်ခဲ့၍၊ မင်္ဂလဟတ္ထိဌာနေ–မင်္ဂလာဆင်ထားရာအရပ်၌၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ပက္ကာမိ–သွားလေ၏၊ တသ္မိံ–ထိုဆင်အား၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ပစ္စယံ–အထောက်အပံ့ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ လဒ္ဓတ္တာ–ရသည်၏အဖြစ်

ကြောင့်၊ ပစ္စယောတွေ၀–ပစ္စယဟူ၍သာလျှင်၊ နာမ်–အမည်ကို၊ ကရိုဏ်သ–မှည့်ကြကုန်၏၊ ပစ္စယနာမကံ–ပစ္စယအမည်ရှိသော ဆင်ကို၊ သြပရယုံ–ကတင်၍၊ တံဟတ္ထိနာဂံ–ထိုဆင်ကို၊ အာရယ–တက်စီး၍၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးအံ့သောငှါ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဥပါဂမိ–ချဉ်းကပ်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာ–ပ–သဗ္ဗသေတံဂဇုတ္တမန္တိ–ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာ–ပ–သဗ္ဗသေတံ–ဂဇုတ္တမံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဆို၏။

၈၂။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာ–ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗြဟ္မာဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ မံ–ငါသို့၊ ဥပဂစ္ဆုံ–ချဉ်းကပ်လာကုန်၏၊ မံ–ငါကို၊ ပုညံ–ဘုန်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မင်္ဂလသမတံ–မင်္ဂလာဟူသမျှတ်အပ်သော၊ ဟတ္ထိနာဂံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အယာစုံ–တောင်းလာကုန်၏။

၈၃။ မဟာရာဇာ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧနပဒေါ–ဧနပုဒ်တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ အဝုဒ္ဓကော–မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍၊ မဟာ–များစွာ၊ ဒုဗ္ဘိက္ခော–ငတ်မွတ်ရှားပါးခဲ့၏၊ ဆာတကော–ခေါင်းပါးခဲ့၏၊ တံ–သင်မင်းကြီးသည်၊ သဗ္ဗသေတံ–ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ပဝရံ–ဘုန်းကြီးလက္ခဏာတို့ဖြင့် မြတ်သော၊ ဂဇုတ္တမံ–ဆင်တကာတို့ထက် မြတ်သော၊ နာဂံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒဒါဟိ–ပေးလှူတော်မူပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာတိအာဒိ–ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝိသယာအစရှိသော၊ ဂါထာ–ဂါထာသည် ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ကုရုရာဇစရိယေပိ–ကုရုမမင်း၏၊ ပါရမီ၌လည်း အာဂတာ၀ေ–လာပြီးသည်သာတည်း၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တေသံ–ထိုဂါထာတို့၏၊ အတ္ထောစ–အနက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကထာမဂ္ဂေါစ–စကား၏အစဉ်ကို လည်းကောင်း၊ တတ္ထ–ထိုကုရုမမှတ်၌၊ ဝုတ္တနယေနဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင် ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အောက်၌ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော၊ ကုရုမမှတ်၌၊ ဆင်ရတနာသည်၊ ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆင်နက်ဖြစ်သည်၊ ဤဝေဿန္တရာတ်၌ကား၊ ဘုန်းကြီးလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆင်ဖြူရတနာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ထို့ကြောင့် ဣမေပန

–ဤဝေဿန္တရာဇာတ်၌၊ မဂ်ီလဟတ္ထိနော–မဂ်ီလာရှိသော ဆင်၏၊ သေတတ္တာ–ကိုယ်လုံးဖြူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သဗ္ဗသေတံ–ဂဇုတ္တမန္တိ–သဗ္ဗသေတံဂဇုတ္တမံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ဟောမိသတ္ထော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟတ္ထိခန္ဓဝရဂတော–မြတ်သောဆင်ကျောက်ကုန်းထက်နေလျက်။

၈၄။ ဘောန္တော–အိုပုဏ္ဏားတို့၊ ဗြဟ္မာဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ယံ–အကြင်ငါ့ကို၊ ယာစန္တိ–တောင်းလာကုန်၏၊ သောအဟံ–ထိုငါသည်၊ နဝိကမ္မာမိ–မတုန်လှုပ်၊ ဟတ္ထိနာဂံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ သန္တံ–ထင်ရှားစွာ၊ ဒဒါမိ–ပေးလှူပါ၏၊ နပတိဂူဟာမိ–မလျှိုဝှက်၊ မေ–ငါ၏၊ မနော–စိတ်နှလုံးသည်၊ ဒါနေ–အလှူပေးခြင်း၌၊ ရမတိ–မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ–သို့၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒါနာဘိရတိ–အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်ကို၊ ပဝေဒေန္တော–သူတစ်ပါးအား သိစေလိုသည်ဖြစ်၍။

၈၅။ ဘောန္တော–အိုလူအပေါင်းတို့၊ မေ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ယာစကော–ယာစကာသည်၊ အနုပဂတော–ရောက်လာသည်ရှိသော်၊ ပဋိဂ္ဂဟေ–ပါယ်လိုက်ခြင်းသည်၊ အနုစ္ဆဝေါ–လျှောက်ပတ်သည်၊ နမဟုတ်၊ မေ–ငါ၏၊ သမာဒါနံ–ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သောအလှူသည်၊ မာဘိဒ္ဓိ–မပျက်စီးစေလင့်၊ ဝိပုလံ–ပြန့်ပြောစွာ၊ ဂဇံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒါမိ–ပေးလှူ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ပဋိဇာနိတွာ–သူတစ်ပါးအားသိစေ၍၊ ဟတ္ထိခန္ဓတော–ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ၊ သြရှယ–သက်၍၊ အနလက်ံတဋ္ဌာနံ–ဆင်အပ်သော တန်ဆာမရှိသောအရပ်၌၊ သြလောကနတ္ထံ–ကြည့်ရှုအံ့သောငှာ–အနုပရိယာရိတွာ–ရှာဖွေလှည့်ပတ်၍၊ အနလက်ံတ တဋ္ဌာနံ–တန်ဆာမရှိသောအရပ်ကို၊ အဒိသွာ–မမြင်မူ၍၊ ကုသုမ မိသဂန္ဓောဒက ပုရိတသုဝဏ္ဏ ဘိဂ်ါရံ–ဝတ်ပန်းမှုန်တို့ဖြင့်ပြွမ်းသော နံ့သာရည်ဖြင့် ပြည့်သောရွှေကရားကို၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ ဘော–အိုပုဏ္ဏားတို့၊ ဣတော–ဤအရပ်သို့၊ ဧထာတိ–လာလှည့်ကုန်လော၎၊ အလက်ံတရဇတဒါမသဒိသံ–ငွေပန်းကုံးရတနာနှင့်တူသော၊ ဟတ္ထိသောဏ္ဍံ–ဆင်နှာမောင်းကို၊ တေသံ–ထိုပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ဥဒကံ–ရေစက်ကို၊ ပါတေတွာ–ချ၍၊

အလက််တ ပဝါရဏံ–တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အဒါသိ–ပေးလှူ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နာဂံဂဟေတွာ သောဏ္ဍာယ–ပ–ဗြဟ္မဏာနံအဒံဂဇံန္တိ–နာဂံ ဂဟေတွာ–သောဏ္ဍာယ–ပ–ဗြဟ္မဏာနံ အဒံဂဇံ ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၆။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုဝေဿန္တရာမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ နာဂံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ သောဏ္ဍာယ–နာမောင်း၌၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ ရတနမယေ–ရတနာဖြင့် ပြီးသော၊ ဘိဂ်ါရေ–ရွှေကရား၌၊ ဇလံ–ရေကို၊ ဗြဟ္မဏာနံ–ပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ အာကိရိတ္တာ–လောင်း၍၊ ဂဇံ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အဒံဒဒါမိ–လှူ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

☰ တတ္ထတာသုဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ သန္ဓန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိဇ္ဇမာနံ–ထင်ရှားရှိသော၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ နပဋိဂ္ဂဟာမိတိ–ဟူသည်ကား၊ နပဋိစ္ဆာဒေမိ–ငါမလျှိုဝှက်၊ (နပဋိဂ္ဂဟာမိ–ငါမလျှိုဝှက်ဟူသောစကား၌၊ ပဋိဂ္ဂဟန လက္ခဏာအနွယ်နှင့်တကွ ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလို၍၊ ယောဟိ–အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်သည်၊ ဟိသဒ္ဒါကား၊ တပ္ပါကဋ္ဌိကရဏနိပါတ်ပုဒ်ဟု ကြံလေ၊) ဟိ–ထိုစကားကို ထင်စွာပြအံ့၊ ယော–အကြင်သူသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သန္တကံ–ဥစ္စာသည်၊ မယှမေဝ–ငါ့အားသာလျှင်၊ ဟောတုတိ–ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ ယာစိတောဝါ–တောင်းလာသောသူအားလည်း၊ ပဋိက္ခိပတိ–ပယ်တတ်၏၊ သော–ထိုသူသည်၊ ယာစကာနံ–အလှူခံယာစကာတို့အား၊ အဘိမုခေ–ရှေးရှုသောအရပ်၌၊ ဋ္ဌိတံပိ–ရပ်လာသည်ကိုလည်း၊ အတ္ထတော–အနက်အားဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒေတိနာမ–ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်မည်၏၊ မဟာသတ္တောပန–ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ အာဒိ၊ကတွာ–အစပြု၍၊ အဋ္ဌတ္ဘိ ကဒါနံ–အဋ္ဌတ္ဘိကအလှူကို၊ ဒါတုကာမောဝ–ပေးလှူခြင်းငှာအလိုရှိသည်သာတည်း၊ ဗာဟိရံ–ဗာဟိရအလှူကို၊ ကိံပဋိက္ခိပတိ–အဘယ်သို့ ပယ်လေအံ့သနည်း၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ သန္ဓံနပိဋိဂ္ဂဟာမိတိ–ဟု၍၊ အာဟ–ဆိုလေ၏၊ တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဒါနေမေရုမတိမနော

တိ–ဒါနေမေရမတိမနော–ဟူ၍၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ သေသံ–ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းသော်စကားသည်၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသည်သာတည်း။

တဿပနဟတ္ထိနော–ထိုဆင်၏ကား၊ စတ္ဘုသုပါဒေသု–ခြေလေးဘက်တို့၌၊ အလက်ာရာ–တန်ဆာတို့သည်၊ စတ္တာရိသတသဟဿာနိ–လေးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ ဥဿာသုပဿေသု–နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌၊ အလက်ာရာ–တန်ဆာတို့သည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ–နှစ်သိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ ဟေဋ္ဌာဥဒရေ–အောက်ဝမ်း၌၊ ကမ္မလံ–ကမ္မလာတထည်သည်၊ သတသဟဿံ–အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ ပိဋ္ဌိယံ–ကျောက်ကုန်း၏၊ မုတ္တာဇာလံ–ပုလဲကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ မဏိဇာလံ–ပတ္တမြားကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ ကဉ္ဇနဇာလံ–ရွှေကွန်ရက်လည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ တီဏိဇာလာနိ–သုံးခုသောကွန်ရက်တို့သည်၊ တိဏိသတသဟဿာနိ–သုံးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ ဥဘောကဏ္ဏာ–အလက်ာရော–နှားနှစ်ဖက်၌ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ–နှစ်သိန်းသောအဖိုးလည်း၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ ပိဋ္ဌိယံ–ကျောက်ကုန်း၌၊ အတ္တရဏံ–ခင်းအပ်သော၊ ကမ္မလံ–ကမ္မလာသည်၊ သတသဟဿံ–အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ ကုမ္ဘာလက်ာရော–ဦးကင်း၌ ဆင်အပ်သောတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ–တစ်သိန်းသောအဖိုးသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ တယော–သုံးသွယ်ကုန်သော၊ ဝဋ္ဋံ သကာ–ထိပ်စိုက်ပန်းတို့သည်၊ တိဏိသတသဟဿာနိ–သုံးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ ကဏ္ဏစူလက်ာရော–နှားသွယ်တန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ–တစ်သိန်းသောအဖိုးသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ ဒွိန္နံ ဒန္တာနံ–အစွယ်နှစ်ချောင်းတို့၏၊ အလက်ာရော–တန်ဆာသည်၊ ဒွေသတသဟဿာနိ–နှစ်သိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္နံ–ထိုက်ကုန်၏၊ သောဏ္ဍာယ–နှာမောင်း၌၊ သာဝတ္ထိကာ လက်ာရော–ပတ်သောတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ–အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ နဂ္ဂိဒ္ဓာလက်ာရော–အမြီးတန်ဆာသည်၊ သတသဟဿံ–တစ်သိန်းသော

အဖိုးသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ အာရောဟဏနိသေနိ–တက်သောလှေကားသည်၊ သတသဟဿံ–အဖိုးတစ်သိန်းသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ ဘုဇုနကဋ္ဌာယံ–ဆင်သောက်ရာအင်သည်၊ သတသဟဿံ–တစ်သိန်းသောအဖိုးသည်၊ အဋ္ဌတိ–ထိုက်၏၊ အနဋ္ဌဘဏ္ဍံ–အဖိုးမထိုက်သောဥစ္စာကို၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ဣဒံ–ဤဆိုအပ်ပြီးသောအဖိုး၏ အပိုင်းအခြားသည်၊ တြေကံတာဝ–ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ စတုဝီသတိသတသဟဿာနိ–နှစ်သန်းလေးသိန်းသောအဖိုးတို့သည်၊ အဋ္ဌန္တိ–ထိုက်ကုန်၏၊ ဆတ္တပိဏ္ဍိယံ–ထီးချက်၌၊ မဏိ–တပ်အပ်သောပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ စူဠာမုဏိ–ထီးထွင့်၌တပ်အပ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ မုတ္တာဟာရော–ပုလဲသွယ်လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂိသောမဏိ–ချွန်တောင်း၌တတ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိနော–ဆင်၏၊ ကဏ္ဏဝေဌနမုတ္တာ–နားသယ်ချအပ်သော ပုလဲသွယ်လည်းကောင်း၊ ကုမ္ဘေ–ဦးကင်း၌၊ မဏိ–တင်အပ်သော ပတ္တမြားလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမာနိ–ဆ–ဤခြောက်ပါးသော တန်ဆာတို့သည်၊ အနဂ္ဃာနိ–အဖိုး အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်၊ ဟတ္ထိ–ဆင်ဖြူရတနာသည်၊ အနဋ္ဌေ–အဖိုးအတိုင်းအရှည်မရှိသည်သာတည်း၊ တေန–ဆင်ဖြူရတနာနှင့်၊ သဒ္ဓိံ–တကွ၊ သတ္တ–ခုနစ်ပါးသော ဥစ္စာတို့သည်၊ အနဋ္ဌာနိ–အဖိုး အတိုင်းမသိနိုင်သော၊ သဗ္ဗာနိ–အလုံးစုံကုန်သော၊ တာ–တာနိ–ထိုဥစ္စာတို့ကို၊ ဗြဟ္မဏာနံ–ပုဏ္ဏားတို့အား၊ အဒါသိ–ပေးလှူလေ၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဟတ္ထိနော–ဆင်၏၊ ပရိစာရိကာနိ–အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော၊ ပဌကုလသတာနိ ငါးရာသော အမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိမေဏ္ဍဟတ္ထိ–ဂေါပကေ–ဆင်မျိုးဆင်ထိန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ဣတိ–သို့၊ သမာဒါနေနပန–ကောင်းစွာဆောက်တည် သဖြင့်ကား၊ အဿ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဘူမိကမ္မာဒယော–မြေလှုပ်ခြင်း အစရှိသည်တို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံဒဒန္တသ–ပ–သိနေရဝနဝဠ္ဠ သကာတိ–ပုနာပရံဒဒန္တသ–ပ–သိနေရဝနဝဠ္ဠသကာ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၇။ အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ အပရံ-တစ်ပါးဖြစ်သော၊ သဗ္ဗသေတံ-ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ဂဇုတ္တမံ-ဆင်တကာတို့ ထက်မြတ်သော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ဒဒါမိ-ပေးလျှု၏၊ တဒါပိ-ထိုအခါ၌လည်း၊ ဒဒန္တသ-ပေးလျှုသောငါ့အား၊ ပထဝီ-နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုထူသော မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ-တုန်လှုပ်၏၊ သိနေရုဝနဝဠဲသကာ-တောတောင်မြင့်မိုရ်တို့သည်လည်း ကိုင်းညွှတ်ကုန်၏။

ဇာတကေပိ-ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်၌လည်း၊ တဒါသိယံဘိ သနကံ-ပ-မေဒနိသံပကမ္မထာတိ-တဒါသိယံဘိသနကံ-ပ-မေဒနိသံပကမ္မထ-ဟူသော၊ ဂါထံ-ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ လောကော-လောကဋ္ဌ၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ယံဘိသနကံ-အကြင် ကြောက်မက်ဖွယ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ တံဘိသနကံ-ထိုသို့သော ကြောက်မက်ဖွယ်သည်၊ အာသိ-ဖြစ်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ လောမဟံသနံ-ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်းသည်၊ အာသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဟတ္ထိနာဂေ-ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ပဒိနမ္မိ-ပေးလျှုအပ်ပြီးသော်၊ မေဒနိ-နှစ်သိန်းလေးသောင်းသော အထုထူသော မြေကြီးသည်၊ သမ္မကမ္မထ-ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဤ ၈၈။ တဿနာဂဿဒါနေနာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဆဟိ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ အနုဗ္ဗေဟိ-အဖိုးအတိုင်းမသိသောဥစ္စာတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ စတုဝီသတိသတသဟဿဂ္ဃနိကအလင်္ကာရဘဏ္ဍာသဟိတဿ-နှစ်သန်းလေးသိန်းအဖိုးထိုက်သော တန်ဆာဥစ္စာနှင့်တကွသော၊ တဿမင်္ဂလဟတ္ထိဿ-ထိုမင်္ဂလာရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ပရိစ္စာဂေန-စွန့်ကြဲပေးကမ်းသဖြင့် သိဝိယောတိဟူသည်ကား၊ သိဝိရာဇကုမာရောစေဝ-သိဝိရာဇ်မင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း၊ သိဝိရဋ္ဌဝါသိနောစ-သိဝိတိုင်းခ်ဋ်နေသော သူအပေါင်းတို့လည်းကောင်း၊ သိဝိယောတိဇေတံနာမံ-သိဝိယောဟူသော ဤအမည်သည်၊ ဒေသနာသီသံ-ဒေသနာအရင်းတည်း၊ (အဓိပ္ပါယ်ကား၊ သိဝိယောဟူသော စကား၏အရသည်၊ သိဝိတိုင်းခ်ဋ်

နေသော အမတ်ပုဏ္ဏားသူကြွယ်အပေါင်းတို့ သိမ်းရုံး၍ ဆိုအပ်သော စကားဖြစ်သည်၊ ဟူလိုသည်၊ ထိုစကားကို ထင်စွာပြုလို၍၊ တတ္ထဟိ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊) တတ္ထ–ထိုသိုဝိ ယောဟူသောစကား၌၊ အမစ္စာစ–အမတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပါရိသဇ္ဇာစ–ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏာ ဂဟပတိကာစ–ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖုဿတီဒေဝီစ– ဖုဿတီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ မဒ္ဒီဒေဝီစ–မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်း ကောင်း၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ သဗ္ဗေဝေကုဒ္ဒါတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒေဝတာဝတ္တနေန–နတ်တို့လည့်ပတ်သဖြင့်၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရား လောင်းအား၊ ကုဒ္ဒါ–အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သမာဂတာတိ– ဟူသည်ကား၊ သန္ဓိပတိတာ–အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၍၊ တေဗြဟ္မ ဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ဟတ္ထိ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ကုတော–အဘယ်ကြောင့်၊ အဘိရုဠှာ–တက်စီးကုန်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဝေဿန္တရာမဟာရာဇေန–ဝေဿန္တရာမင်းမြတ် သည်၊ နော–ငါတို့အား၊ ဟတ္ထိ–ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒိန္နော–လှူအပ်လေ ပြီ၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ ကေ–အဘယ်သူတို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဟတ္ထိ ဝိကာရာဒီဟိ–လက်လှုပ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဃဋ္ဋေန္တော–တိုက်ခိုက် ကုန်လျှက်၊ အဂမံသုံ–သွားကြကုန်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အမစ္စာ– အမတ်တို့ကို၊ အာဒိကတွာ–အစပြု၍၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ရာဇဒ္ဒါရေ–မင်းအိမ်တံခါး၌၊ သန္ဓိပတိတွာ–စည်းဝေး၍၊ ရညာနာမ– မင်းမည်သည်ကား၊ ဗြဟ္မဏာနံ–ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဓနံဝါ–ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ ဓညံဝါ–စပါးကိုလည်းကောင်း၊ ခေတ္တံဝါ–လယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုံဝါ–ယာကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသိဒါသပရိစာ ရိကံဝါ–ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ား အလုပ်အကျွေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါတဗ္ဗံ–ပေးလှူအပ်သည်၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ ကထညှိ နာမ–အဘယ် အကြောင်းကြောင့်၊ အယံဝေဿန္တရ မဟာရာဇာ–ဤဝေဿန္တရာမင်းမြတ် သည်၊ ရာဇရဟံ–မင်းတို့သာ သုံးစွဲခြင်းငါထိုက်သော၊မင်္ဂလဟတ္ထိ– မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဒဿတိ–ပေးလှူပစ်လေသနည်း၊

ဣဒါနိဧဝ–ဤယခုပင်လျှင်၊ ရဇ္ဇံ–ပြည်ကို၊ ဝိနာသေတုံ–ဖျက်စီးအံ့သောငါ၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဒဿာမာတိ–ပေးကုန်အံ့ဟု၊ ဥဒ္ဓျာယိတ္တာ–ကဲ့ရဲ့ကုန်၍၊ သဗ္ဗယမဟာရာဇေသ–သဗ္ဗယမင်းမြတ်အား၊ တံအတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတ္တာ–ကြားကုန်၏၊ တေန–ထိုသားတော်ဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ အနုနိယျမာနာ–ဆောင်ယူစေအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အနုနယန္တာ–အစဉ်အတိုင်းဆောင်ကုန်လျက်၊ အာဂမိံသု–သွားရလေကုန်ပြီ။

ကေဝလံပန–စင်စစ်သော်ကား၊ နံ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ဒဏ္ဍေန–လုံဒဏ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတ္ထေန–ဓားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဃဋ္ဋနာရဟော–ရိုက်ခတ်သတ်ညှင်းထိုက်သည်၊ မာဟောတု–မဖြစ်စေသင့်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ သော–ထိုဝေဿန္တရာသည်၊ ဗန္ဓနာရဟော–နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငါထိုက်သည်၊ နေ–မဟုတ်ပဲချေ၊ နံ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ရဋ္ဌာဝ–တိုင်းနိုင်ငံတော်မှလျှင်၊ ပဗ္ဗာဇေဟိ–နှင်ထုတ်ပါလော့၊ ဝင်္ကေ–ဝင်္ကအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတေ–တောင်၌၊ ဝသတု–နေစေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဒိံသု–ဆိုကြကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပဗ္ဗာဇေသုံ–သကာရဋ္ဌာ၊ ဝင်္ကဂစ္ဆံ တုပဗ္ဗတန္တိ–ပဗ္ဗာဇေသုံသကာရဋ္ဌာ၊ ဝင်္ကဂစ္ဆတုပဗ္ဗတံ–ဟူသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ– မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ဝင်္ကေ–ဝင်္ကအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတေ–တောင်သို့၊ ဂစ္ဆတုတိ–သွားစေလောဟု၊ သကာရဋ္ဌာ–မိမိတိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗာဇေသုံ–နှင်ထုတ်ကုန်၏။

တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ ပဗ္ဗာဇေသုံတိ–ဟူသည်ကား၊ ရဋ္ဌတော–တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗဟိ–အပ၌၊ ဝါသတ္ထာယ–နေစိမ့်သောငါ၊ ဥသုက်–ဖြောင့်ဖြောင့်၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ ရာဇာပိ–သဗ္ဗယမင်းသည်လည်း၊ အယံပတိပဏ္ဍော–ဤပြည်သူအပေါင်းအသင်းအပင်းသည်၊ မဟာခေါတိ–များ၏တကားဟု၊ ဘော–အိုအချင်းပြည်သူတို့၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ မမ–ငါ၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ကတိပါဟံ–နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်၊ အစ္ဆတု–နေပါစေဦးလော့၊ ရဋ္ဌတော–တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ဗဟိ–အပ၌၊ ဝသတု–နေစေရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတ္တာ–ကြံ၍၊ ဧသော–ဤအလိုဆန္ဒသည်၊ နပ္ပဒါမသေ–ငါတို့မလိုက်မိသည်ဖြစ်အံ့၊သော–ထိုသားဝေဿန္တရာသည်၊

ဣမံ ရတ္တံ–ဤညဉ့်ကို ဝသတု–နေစေလော့၊ ကာမေစ–ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ ပရိဘုဇ္ဇတု–သုံးဆောင်စေလော့၊ တတောရတ္တာ–ထိုညဉ့်၏၊ ဝိဝသာနေ လင်းပြီးသော်၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ–နေအာရုံသည်၊ ပတိ–ရှေးရှုတက်လတ်သော်၊ သိဝိယော–သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ သမဂ္ဂေါ–ညီညွတ်ကုန်သည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ရဇ္ဇာ–နိုင်ငံမှ၊ နံ–ထိုဝေဿန္တရာကို၊ ပဗ္ဗဇယန္တု–နှင်ထုတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္ဝာ–ဆို၍၊ ပုတ္တသေ–သား၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ ကတ္တာရံ–အမတ်ကို၊ ပေသေသိ–စေလွှတ်၏၊ ကတ္တာ–အိုအမတ်၊ တွံ–သင်သည်၊ ဣမံပဝတ္တိံ–ဤအကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို၊ မမ–ငါ၏၊ ပုတ္တသေ–သားတော်ဝေဿန္တရာအား၊ အာရောစေသိ–ကြားပါလေလော၊ ဣတိ–သို့၊ ပေသေသိ–စေလိုက်၏၊ သော–ထိုစေအပ်သော အမတ်သည်၊ တထာ–ထိုသဘောယမင်းဆိုတိုင်း၊ အကာသိ–ပြုလေ၏။

မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္ဝာ–ကြားရသည်ရှိသော်၊ ကိသ္မိံ–အဘယ်ကြောင့်၊ မမ–ငါ့အား၊ သိဝယော–သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ ကုဒ္ဓါ–အမျက်ထွက်လေကုန်သနည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒုက္ကရံ–မကောင်းသောအမှုကို၊ နပသဿာမိ–မမြင်၊ တံ–ထိုအမှုကို၊ မေ–ငါ့အား၊ တွံ–သင်သည်၊ ဝိယာစိတ္ဝာ–ထင်စွာကြားပါလော၊ ကသ္မာ–အဘယ်ကြောင့်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ပဗ္ဗဇယန္တိ–နှင်ထုတ်ကြလေကုန်သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ကာရဏံ–အကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တေန–ထိုစေအပ်သောအမတ်သည်၊ တုမှာကံ–သင်မင်းသားတို့သည်၊ ဟတ္ထိဒါနေန–ဆင်ဖြူရတနာကို လှူအပ်သောကြောင့်၊ သိဝယော–သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ ပဗ္ဗါဇယန္တိ–နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ သောမနဿပတ္တော–ဝမ်းသာခြင်းသို့ရောက်သည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ကတ္တာ–အိုအမတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဟဒယံစက္ခု–နှစ်လုံး မျက်စိကို၊ ဒဇ္ဇံ–ပေးလှူအံ့၊ မေ–ငါ့အား၊ ဗာဟီရကံ–အပဖြစ်သော၊ ဓနံ–ဥစ္စာသည်၊ ကိံ–အဘယ်ပြုအံ့၊ ဟိရညံဝါ–ငွေကိုလည်းကောင်း၊ သုဝဏ္ဏံဝါ–ရွှေကိုလည်းကောင်း၊ မုတ္တာဝါ–ပုလဲကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဠုရိယာ–မဏိကျောက်မျက်ရွဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒက္ခိဏံ–လက်ျာဖြစ်သော၊ ဗာဟုံဝါ–လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဝါမံ–လက်ဝဲဖြစ်သော၊

ဗာဟုံဝါ–လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း၊ အာဂတံ–ရောက်လာသော၊ ယာစကံ–ယာစကာကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရသော်၊ ဒဒေယျ–ပေးလျှုခြင်း၏၊ နဝိကမ္မေယျ–မတုန်လှုပ်လေရာ၊ မေ–ငါ၏၊ မနော–နှလုံးသည်၊ ဒါနေ–အလှူပေးခြင်း၌၊ ရုမတေ–မွေ့လျော်ပါ၏၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းကုန် သော၊ သိဝယော–သိဝိပြည်သူတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ကာမံ–အလိုရှိတိုင်း၊ ပဗ္ဗာဇေတုံဝါ–နှင်ထုတ်လိုလည်း နှင်ထုတ်စေကုန်၊ ဟနန္တုဝါ–သတ်လိုလည်းသတ်စေကုန်၊ ဒါနာ–အလှူပေးခြင်းမှ၊ အဟံ–ငါသည်၊ နေဝဝိရ မိသံ–မကြည်မရောင်ပေအုံ့၊ သတ္တာဓာ–ခုနစ်စိတ်ခုနစ်ဖြာ၊ ကာမံ–အလို ရှိတိုင်း၊ ဆိန္ဒန္တု–ဖြတ်စေကုန်၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုခဲ့။

နာဂရာ–ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့မျှ၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးခြင်းငှာ၊ သြကာသံ–အခွင့်ကို၊ ဒေန္တု–ပေးစေကုန်၊ သွေ–နက်ဖန်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ တတိယဒိဝသေ–သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ–သွားပါအုံ့၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ ကတ္တာရံ–အမတ်ကို၊ တေသံ–ထိုပြည်သူတို့၏၊ သန္ဓိကေ–အထံသို့၊ ပေသေတွာ–စေလိုက်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ သွေ–နက်ဖန်၊ သတ္တသတသတ္တကံနာမ–ခုနစ်ရာခုနစ်လီဖြစ်သော၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ဒဿာမိ–ပေးအုံ့၊ သတ္တသတ္တာနိ–ခုနစ်ပါးခုနစ်လီတို့သည်ကား၊ သတ္တဟတ္ထိသတာနိ–ခုနစ်ရာသောဆင်တို့လည်းကောင်း၊ သတ္တ အဿသတာနိ–ခုနစ်ရာသောမြင်းတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တရထသတာနိ–ခုနစ်ရာသောရထားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဣတ္ထိသတာနိ–ခုနစ်ရာသော မိန်းမတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဓေနုသတာနိ–ခုနစ်ရာသောနို့ညှစ်နွားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဒါသသတာနိ–ခုနစ်ရာသောကျွန်ယောကျ်ားတို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဒါသိသတာနိ–ခုနစ်ရာသော ကျွန်မိန်းမတို့လည်းကောင်း၊ တွံ–သင်သည်၊ ပဋိယာဒေဟိ–စီရင်လေလော၊ နာနပ္ပကာရ–အထူးထူးအပြားပြားလည်းဖြစ်သော၊ အန္နပါနာဒိ–ထမင်းအဖျော်အစရှိသော၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဒါတဗ္ဗယုတ္တကံ–ပေးအပ်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သည်ကို၊ ဥပဋ္ဌပေသိ–ဖြစ်စေလော၊ ဣတိ–သို့၊ သဗ္ဗကမ္မိကံ–လုံးစုံအမှုနှင့် ယှဉ်သော၊ အမစ္စံ–အမတ်ကို၊ အာဏာပေတွာ–စေ၍၊ ဧကကောဝ–

တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ မဒ္ဒီဒေဝီယာ–မဒ္ဒီမိဖုရား၏၊ ဝဿနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဘဒ္ဒေမဒ္ဒီ–နှမမဒ္ဒီ၊ အနုဂါမိကနိဓိ–အစဉ်အတိုင်းသောရွှေအိုးကို၊ နိဒယမာနော–သိုမှီးလိုသည်ရှိသော်၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ သီလဝန္တေသု–သီလရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဒဒေယျာသိ–ပေးလှူရာ၏လော၊ ဣတိ–သို့၊ တမ္မိ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်း၊ ဒါနေ–အလှူပေးခြင်း၌၊ နိယောဇေတွာ–ဆောင်နှင်း၍၊ တယာ–သင်နှမသည်၊ (နုကဏ္ဍိတာ၌ အဝတ္ထုကတ္ထားစပ်လေ၊) အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဂမနကာရဏာ–သွားအံ့သောအကြောင်းကို၊ အာစိက္ခိတွာ–ကြားခဲ့၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝနံ–တောသို့၊ ဝဿနတ္ထာယ–နေအံ့သောငှာ၊ ဂမိဿာမိ–သွားအံ့၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ဣဒေဝ–ဤနန်းအိမ်၌သာလျှင်၊ အနုဏ္ဏိတာ–မဆန့်ကျင်သည်ဖြစ်၍၊ မမ္မေလျော်သည်ဖြစ်၍၊ ဝသာဟိ–နေရစ်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ မဟာရာဇ–အရှင်မင်းမြတ်၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ တုမှေဟိ–ရှင်မင်းကြီးတို့နှင့်၊ ဝိနာ–ကွာရှင်းရ၍၊ ဧကဒိဝသမ္မိ–တစ်နေ့မျှလည်း၊ နဝသိဿာမိ–မနေချင်ပါ၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒုတိယဒိဝသေ–နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ သတ္တသတက်–ခုနစ်ရာခုနစ်လီရှိသော၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ တဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ သတ္တသတကံ–ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီရှိသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒေန္တသော–ပေးလှူစဉ်လျှင်၊ တဿာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားအား၊ သာအယံစိန္တနာ–ဤသို့ဆောအကြံသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အလက်ာတရထေန–တန်ဆာဆင်အပ်သောရထားဖြင့်၊ မာတာပိတုနံ–မိခင် ဖခင်တို့၏၊ ဝဿနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ အမ္မာ–အိုမိခင်တို့၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ သွေ–မနက်ဖန်၊ ဂမိဿာမိတိ–သွားပါအံ့ဟု၊ တေ–ထိုမိခင် ဖခင်တို့ကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ–ပန်ကြားသည်ရှိသော်၊ အကာမကာနံ–အလိုမတူကုန်သော၊ အဿုမုခါနံ–ယိုသော မျက်ရည်ရှိကုန်သော၊ တေသံ–ထိုမိခင်ဖခင်တို့၏၊ ရောဒန္တာနံယေဝ–ငိုကြွေးကုန်စဉ်လျှင်၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊ ပဒက္ခိဏံ–လက်ျာရစ်လှည့်သည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ နိက္ခမိတွာ

–ထွက်၍၊ တံဒီဝသံ–ထိုနေ့၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ နိဝေသနေ–အိမ်၌၊ ဝသိတွာ–နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ–မိုးသောက်သောနေ့၌၊ ဂမိဿာမိတိ–ငါသွားအုံဟု၊ ပါသာဒတော–ပြာသာဒ်မှ၊ သြတရိ–သက်၏၊ မဒ္ဒိဆဝိ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ သသုသသုယေဟိ–ယောကျ္စမယောကျ်ား မိန်းမတို့သည်၊ နာနာနယေဟိ–အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ယာစေတွာ–တောင်းပန်ကြသော်၊ နိဝတ္တယမာနာပိ–ပြန်လိုသော်လည်း၊ တေသံ–ထိုယောကျ္စမတို့၏၊ ဝစနံ–စကားကို အနာဒိယိတွာ–နားမထောင်မူ၍၊ တေ–ထိုယောကျ္စမတို့ကို၊ ဝန္ဒိတွာ–ရှိခိုး၍၊ ပဒက္ခိဏံ–လက်ျာရစ်လည်သည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဃသိတ္ထိယော–ကြွင်းသောမိန်းမတို့ကို၊ အပလောကေတွာ–ပန်ကြား၍၊ ဒွေပုတ္တေ–သားနှစ်ယောက်တို့ကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ဝေဿန္တရဿ–ဝေဿန္တရာမင်း၏၊ ပထမတရံ–ရှေးဦးစွာ၊ ဂံတွာ–သွားလေ၍၊ ရထေ–ရထား၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်လင့်၏။

မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ရထံ–ရထားထက်သို့၊ အဘိရူဟိတွာ–တက်၍၊ ရထေ–ရထား၌၊ ဋ္ဌိတော–ရပ်လျက်၊ မဟာဇနံ–လူအပေါင်းကို၊ အာပုစ္ဆိ–ပန်ကြား၏၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ အပ္ပမတ္တာ–မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒါနာဒီနိ–အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကရောထာတိ–ပြုရစ်ကြကုန်လောဟု၊ အဿ–ထိုလူအပေါင်းအား၊ သြဝါဒံ–အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ–ပေးခဲ့၍၊ နဂရတော–မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဇောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ မာတာ–အမိဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ မေ–ငါ၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဒါနစိတ္တကော–အလှူပေးခြင်း၌ စိတ်ရှိ၏၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒေတုတိ–ပေးစေလောဟု၊ အာဘရဏောဟိ–တန်ဆာတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ–သတ္တရတနပုရာနိ–ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော၊ သကဋာနိ–လှည်းတို့ကို၊ ဥဿာသု၊ ပဿေသု–နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌၊ ပေသေသိ–စေလွှတ်လိုက်၏၊ သောပိ–ထိုဝေဿန္တရာသည်လည်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကာယာရဋ္ဌမေဝ–ကိုယ်၌ရှိအပ်တင်အပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အာဘရဏာဘဏ္ဍံ–ဆင်အပ်သောတန်ဆာကို၊ သမ္ပတ္တိယာစကာနံ–ရောက်လာကုန်သော ယာစကာတို့အား၊ အဋ္ဌာရသဝါရေ–တစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တို့ကို၊ ဒတွာ–

ပေး၍၊ သေသံ–အကြွင်းဖြစ်သော၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ နဂရာ–မြို့မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍လျှင်၊ နိဝတ္တိတွာ–ပြန်၍၊ သြလောကေ တုကာမော–ကြည့်ခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထို အခါ၌၊ အသ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပုညာနုဘာဝေန–ကောင်းမှုအာနုဘော်အားဖြင့်၊ ရထပွမာဏော–ရထားအတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ ဌာနေ–အရပ်၌၊ မဟာပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ဘိန္ဒိတွာ–ကွဲ၍၊ ပရိဝတ္တိတွာ–ပြန်၍၊ ရထံ–ရထားကို၊ နဂရာဘိမုခံ–မြို့သို့ရှေးရှု၊ အကာသိ–ပြု၏၊ ဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ မာတာပိတု–မိခင် ဖခင်တို့၏၊ ဝသနဌာနံ–နေရာအရပ်ကို၊ သြလောကေသိ–ကြည့်၏၊ တေနကာရဏေန–ထိုသို့ သောကရုဏာကြောင့်၊ ပထဝီကမ္ပော–မြေကြီးလှုပ်ခြင်းသည်၊ အဟော သိ–ဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တေသံနိစ္ဆဘာမနာနန္တိ–အာဒိ–တေသံ နိစ္ဆဘာမနာနံအစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၈၉–၉၀။ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ နိစ္ဆဘာမနာနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တေသုသိဝိသု–ထိုသိဝိပြည်သူတို့သည်၊ နိကမ္ပ ဣဿု–ထွန်လိုက် အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ပဇ္ဇာဧဣဿု–နှင်ထုတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ တေသံ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာတို့သည်၊ နိက္ခမန္တာနံ–ထွက်သွားကုန်သည် ရှိသော်၊ မဟာဒါနံ ပဝတ္တေတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သတ္တသတကမဟာဒါနံ –ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီရှိသောအလှူကို၊ ဒါတုံ–ပေးခြင်းငှာ၊ အယာစိသန္တိ– ဟူသည်ကား၊ ယာစိသံ–ငါခွင့်တောင်း၏၊ သာဝယိတွာတိ–ဟူသည် ကား၊ ဃောသာ ပေတွာ–ကြွေးကြော်စေ၍၊ ကဏ္ဏဆောရိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယုဂ္ဂဠမဟာဘေရံ–အစုံသောစည်ကြီးကို၊ ဒဒါမဟန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒါမိ–လှူလေ၏။

၉၁။ အထေတ္ထာတိ–ဟူသည်ကား၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဒါနေ–အလှူကို၊ ဒီယမာနေ–လှူအပ်သည်ရှိသော်၊ ဧတသ္မိံဒါနဂ္ဂေ–ထို အလှူတင်းကုတ်၌၊ တုမှုလောတိ–ဟူသည်ကား၊ တုမှုလော–ဧကကော လာဟလီဘူတော–တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍၊ ဘေရ ဝေါတိ–ဟူသည်ကား၊ ဘယာဝဟော–ကြောက်ဖွယ်ကိုဆောင်၏၊

ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ အညေသံ–တစ်ပါးသောသူတို့အား၊ သောဘိယျံ–ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကို၊ ဇနေတိ–ဖြစ်စေတတ်၏၊ တဿ–ထိုလူအပေါင်းအား၊ ဘယနာကာရံ–ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော အခြင်းအရာကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ အနေနတံနိဟရန္တိအာဒိ–အနေနတံနိဟရန္တိ–အပိုင်းအခြားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်၏၊ ကွမ်ဝေဿန္တရမဟာရာဇာနံ–ဤဝေဿန္တရာမင်းမြတ်ကို၊ ဒါနေနဟေတုနာ–အလှူပေးခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ သိဝယော–သိဝိတိုင်းသားတို့သည်၊ ရဋ္ဌတော–တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ နိဟရန္တိ–ပဗ္ဘာဇေန္တိ–နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ တထာပိ–ထိုမှတစ်ပါးလည်း၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အယံ–ဤမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ ဇဝရုပ်–ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒေတိ–ပေးပြန်၏။

၉၂–၉၄။ ကွဒါနိ–ဤယခုအခါ၊ တံ–ဒါနံ–ထိုဆင်ဖြူလှူပြီးသည်မှနောက်ဖြစ်သော၊ အလှူကို ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ဟတ္ထိတိဂါထံ–ဟတ္ထိအစရှိသော ဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာတို့၌၊ ဂဝန္တိ–ဂဝံဟူသည်ကား၊ ဓေနုံ–နို့ညစ်သောနွားမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စတုဝါဟိ'ရထံ–ဒတ္တာတိ–ဇတ္ထစတုဝါဟိ'ရထံဒတ္တာ ဟူသောပါဌ်၌၊ အဿာ–မြင်းတို့သည်၊ ရထံဘာရံ–ရထားတည်းဟူသောဝန်ကို၊ ဝဟန္တိ–ဆောင်ရွက်တတ်ကုန်၏၊ ကွတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဝါဟိနော–ဝါဟိနမည်ကုန်၏၊ စတုရော–လေးစီးကုန်သော၊ အာဇညသိန္ဓဝေ–အဿဇာနည်သိန္ဓောမြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရထဉ္စ–ရထားကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏာနံ–ပုဏ္ဏားတို့အား၊ ဒတ္တာ–လှူပြီး၍၊ ကွတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ နဂရတော–မြို့မှ၊ နိက္ခမန္တော–ထွက်လာသော်၊ သဟဇာတေ–ဖွားဖက်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဋ္ဌိသဟဿေ–ခြောက်သောင်းအတိုင်းအရည်ရှိကုန်သော၊ အမစ္စေစ–အမတ်တို့လည်းကောင်း၊ ဃသဇနဉ္စ–ကြွင်းသောလူအပေါင်းတို့လည်းကောင်း၊ အဿုပုဏ္ဏမုခံ–ပြည့်သောမျက်ရည်ရှိလျက်၊ အနုဗန္ဓံ–အစဉ်အတိုင်း လိုက်လေသည်ကို၊ နိဝတ္တေတွာ–ပြန်ရစ်စေ၍၊ ရထံ–ရထားကို ပါဒေန္တော–နှင်လျက်၊ မဒ္ဒီ–

မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ အာဟ–ဆို၏၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနှမ၊ ပစ္ဆတော–နောက်မှ၊ ယာစကာ–အလှူခံတို့သည်၊ သစေအာဂစ္ဆန္တိ–အကယ်၍လိုက်လေကုန်အံ့၊ တံ–သင်နှမသည်၊ ဥပဓာရေယျာသိ–စုံစမ်းဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်လော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ သြလောကေန္တီ–ကြည့်လျှက်၊ နိသိဒိ–နေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊အသ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ သတ္တသတကမဟာဒါနဂမနကာလေ–ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီအလှူကြီးကိုပေးခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌၊ ကတဒါနဋ္ဌ–ပြုအပ်သောအလှူကိုလည်း၊ သမ္ဘာဝုဏိတုံ–မှီရောက်ခြင်းငှါ၊ အသက္ကောန္တာ–မတတ်နိုင်ကုန်သော၊ စတ္တောရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ ဗြဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အာဂန္တာ–လာလတ်ကုန်၍၊ ဝဿန္တရော–ဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ ကုဟိं–အဘယ်မှာနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးမြန်းသည်ရှိသော်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတ္တွာ–ပေးလှူပြီး၍၊ ရထေန–ရထားဖြင့်၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ အဿ–မြင်းတို့ကို၊ ယာစိဿာမာတိ–ငါတို့တောင်းကုန်အံ့ဟု၊ အနုဗန္ဓိံသု–အစဉ်အတိုင်းလိုက်လေကုန်၏၊ မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ အာဂစ္ဆန္တေ–လိုက်လေကုန်သော၊ တေ–ထိုလေးယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ ယာစကာ–တို့သည်၊ အာဂတာ–လိုက်လာကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာရောစေသိ–ကြားလေ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ရထံ–ရထားကို၊ ဌပေသိ–ရပ်ထား၏၊ တန်ရပ်၏လည်းဟူ၊ ဗြဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ အဿ–မြင်းတို့ကို၊ ယာစိံသု–တောင်းကုန်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အဿ–ထိုမြင်းတို့ကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ တေ–ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်၊ တေ–ထိုမြင်းတို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဂတော–သွားလေကုန်၏၊ အဿေသု–မြင်းတို့ကို၊ ဒိန္နေသုပန–ပေးလှူအပ်လေပြီးကုန်သော်ကား၊ ရထဓုရံ–ရထားဦးပွတ်သည်၊ အာကာသေယေव–ကောင်းကင်၌သာလျှင်၊ အဋ္ဌာသိ–တည်လေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ စတ္တောရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ ဒေဝပုတ္တာ–နတ်တို့သည်၊ ရောဟိစ္စမိဂဝဏ္ဏေန– စိုင်၏အသွင်ဖြင့်၊ အာဂန္တာ–လာခဲ့ကြ၍၊ ရထဓုရံ–ရထားဦးပွတ်ကို၊ သမ္ဘဉ္ဇိတ္ဝာ–ကောင်းစွာခံ၍၊

အာဂမံသု–သွားလေကုန်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တေသံ–ထိုစိုင်တို့၏၊ ဒေဝပုတ္တာဘာဝံ–နတ်သား၏အဖြစ်ကို၊ ဉာတွာ–သိ၍၊ မဒ္ဒီ–အိုနှမ မဒ္ဒီ၊ ဣဃဿ–တိုက်တွန်း၏၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ နိယာမေဟိ–မှတ်လင့်ပါလော့၊ စိတ္တရုပ်ဝ–အံ့ဖွယ်သရဲသော အဆင်းကဲ့သို့၊ ဒိဿတိ–ထင်၏၊ ရောဟိစ္စဝဏ္ဏေန–စိုင်၏အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့်၊ မိဂါ–သားတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဒက္ခိဏာယ–လက်ျာရစ်လှည့်ကုန်သော၊ အဿာဝိယ–မြင်းကဲ့သို့၊ ဝဟန္တိ–ဆောင်ရွက်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဟန္တိ–ရွက်ဆောင်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ မဒ္ဒီယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားအား၊ အာဟ–ဆိုစ၏။

တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ စိတ္တရုပ်ဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ အစ္ဆရိယရုပ်ဝိယ–အံ့ဖွယ်သရဲရှိသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့တကား၊ ဒက္ခိဏာသတိ–ဟူသည်ကား၊သုသိက္ခိတအဿာဝိယ–ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသောမြင်းတို့ကဲ့သို့၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဝဟန္တိ–ဆောင်ကုန်၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဧဝံ–သို့၊ ဂစ္ဆန္တံ–သွားသော၊ နံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ အပရော–တစ်ယောက်သော၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဂံတွာ–လာပြန်၍၊ ရထံ–ရထားကို၊ ယာစိ–တောင်းလေ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ပုတ္တဒါရံ–သားမယားကို၊ ဩတာရေတွာ–ချ၍၊ ရထံ–ရထားကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ ရထေ–ရထားကို၊ ဒိန္နေပန–လှူအပ်သည်ရှိသော်ကား၊ ဒေဝပုတ္တာ–နတ်သားတို့သည်၊ အန္တရဓာယိသု–ကွယ်လေကုန်၏၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ပဋ္ဌာယပန–စ၍ကား၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သော သားမယားတစ်စုတို့သည်၊ ပတ္တိကာဝ–ခြေချည်းသို့သာလျှင်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မဒ္ဒီ–အိုနှမ မဒ္ဒီ–တွံ–သင်နှမသည်၊ ဂဏ္ဍာဓိနံ–ဂဏ္ဍာဓိန်သတို့သမီးကို၊ ဂဏ္ဍာဟိ–ပိုက်ယူလော့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇာလိကုမာရံ–ဇာလိသတို့သားကို၊ ဂဏ္ဍာမိ–ပိုက်ယူအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ဥဘောပိ–နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သောသူတို့သည်၊ ဒွေ–နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ အင်္ဂေန–ရင်ခွင်ဖြင့်၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ ပိယသလ္လာပါ–ချစ်ဖွယ်သော

စကားကို ပြောကြကုန်လျက်၊ ပတိပထံ–ခရီးရင်ဆိုင်၊ ဂစ္ဆန္တေ–သွားကုန်သော၊ မနုသေ–လူတို့ကို၊ ဝဂ်ံပဗ္ဗတသေ–ဝဂ်ံပါတောင်၏၊ မဂ္ဂ–ခရီးကို၊ ပုစ္ဆန္တိ–မေးမြန်းကုန်လျက်၊ သယမေဝ–အလိုလိုတို့သာလျှင်၊ သုနတေသု–ကိုင်းညွှတ်ကုန်သော၊ ဖလရုက္ခေသု–အသီးရှိသောသစ်ပင်တို့၌၊ ဖလာနိ–သစ်သီးတို့ကို၊ ဒါရကာနံ–သူငယ်တို့အား၊ ဒေန္တာ–ပေးကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္ထကာမေဟိ–အကျိုးကို အလိုရှိကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ–နတ်တို့သည်၊ မဂ္ဂဿ–ခရီး၏၊ သံခိပိတတ္တာ–ချဉ်းအပ်ရုံးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မြေကြောရုံ့အပ်သည်၏အဖြစ်လည်းဟု၊ တဒဟေဝ–ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ စေတရဋ္ဌံ–စေတတိုင်းသို့၊ သမ္ဘာပုဏ်သု–ကောင်းစွာရောက်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ စတုဝါဟိရထံဒတ္တာတိအာဒိ–စတုဝါဟိရထံ–ဒတ္တာအစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ ကတ္တာစာတုမဟာပထေတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဂမနမဂ္ဂေနစ–သွားသောခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဿတော–နံပါးမှ၊ အာဂတေန–လာသော၊ ဗြဟ္မဏေန–ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဂတမဂ္ဂေနစ–လာသောခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိနိဝိဇ္ဈိတ္တာ–ထုတ်ချင်းတွင်း၍၊ ဂတဋ္ဌာနတ္တာ–ခရီးတည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စတုက္ကသခ်ါတေ–ခရီးလေးဆောင်ဟုဆိုအပ်သော၊ စတုမဟာပထေ–လေးကြောင်းသောခရီးမ၌၊ ဌတ္တာ–ရပ်၍၊ တဿဗြဟ္မဏဿ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ရထံ–ရထားကို၊ ဒတ္တာ–ပေးလျှက်၊ ဧကာကိကောတိ–ဟူသည်ကား၊ အမစ္စသေဝကာဒိသဟာယာဘာဝေန–အမတ်အလုပ်အကျွေးအစရှိသောသူ အဆွေခင်ပွန်းမရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဧကကောဝ–တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ အဒုတိယောတိ–အဒုတိယောဝိဟူ၍၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ မဒ္ဒိဒေဝိ ဣဒမ္ပိ ဗြဟ္မဏိတိ–ဟူသည်ကား၊ မဒ္ဒိဒေဝိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဣဒံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အာဟသိ–ဆို၏။

၉၆–၉၉။ ပဒုမ်ပုဏ္ဏာရိကံဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ ပဒုမ်ဝိယစ–ကြာပဒုမ္မာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏရိကံဝိယစ–ပုဏ္ဏရိတ်ကြာဖြူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂဏ္ဍာဓိနိဂ္ဂဟိတိ–ဟူသည်ကား၊ မဒ္ဒိ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ဂဏ္ဍာဓိနံ–

ဂဏ္ဍာဇိန်သတို့သမီးကို၊ အဂ္ဂဟေသိ–ပိုက်သိမ်းချိုယူလေ၏၊ အဘိဇာတာ တိ–ဟူသည်ကား၊ ဇာတိသမ္ဘူ–ဇာတ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိသမံ သမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိသမံ–မညီညွတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ သမဗ္ဗ– ညီညွတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ ဘူမိပဒေသ–မြေအရပ်ကို၊ ဇန္တိတိ–ဇန္တိ ဟူသည်ကား၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကုန်၏၊ အနုမဂ္ဂေပတိပထေတိ–ဟူသည် ကား၊ အနုမဂ္ဂေဝါ–အစဉ်အတိုင်းဆောခရီးလည်းကောင်း၊ ပတိပထေဝါ– ခရီးရင်ဆိုင်ဌာလည်းကောင်း၊ ဝါသဒ္ဒသ–ဝါသဒ္ဒါ၏၊ လောပေါ– ကျေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အနုမဂ္ဂေ ပဋိပထေဟူသောပုဒ်၌၊ ဝါသဒ္ဒါကျေသည်ဟူလိုသည်၊ ကရဏန္တိ–သော သဒ္ဒေါ–ကရဏံ–ဟူသော ဤသဒ္ဒါသည်၊ ဘာဝနပုံသကနိဒ္ဒေသော– ကြိယာနပုလ္လိင်ကို ပြကြောင်းဖြစ်သောပုဒ်တည်း၊ ကရဏာယိကံ– ကရဏာနှင့်စပ်ယှဉ်သော၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော– အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကရဏာသဒ္ဒါသည်၊ ဣတ္ထိလိင် ဖြစ်သည်၊ သို့ဣတ္ထိလိင်သဒ္ဒါဖြစ်လျက် ဤအရာ၌၊ ကရဏံဟုကြိယာ နပုလ္လိင် ရှိလေသည်ကား၊ ဂိရံသဒ္ဒါသို့လိုက်၍၊ ကရဏံ–သနားကြင် နာစွာသော၊ ဂိရံ–စကားကို၊ ဥဒိရယုံ– မြွက်ဆိုလင့်ကုန်၏ဟု၊ ယောဇနာသင့်သည် ဟူလိုသည်၊) ဒုက္ခံတေပဋိဝေ ဒေန္တိတိ–ဟူသည် ကား၊ ဇဝံ–ဤသို့၊ သုခုမာလာ–သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်သော၊ ဣမေ– ဤသားမယားတစ်စုတို့သည်၊ ပဒသာ–ခြေချည်းဖြင့်၊ ဂစ္ဆန္တိ–သွားကြ ကုန်၏၊ ဒူရေဝဣဟတောဝဂ်ံ ပဗ္ဗတောတိ–ဟူသည်ကား၊ တဒါ– ထိုအခါ၌၊ တေ–ထိုသူအပေါင်းတို့သည်၊ ကာရုညဝသေန–သနားသည် ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အမှေသု–ငါတို့ကြောင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲ ခြင်းကို၊ ပဋိလဘန္တိ–ရကုန်၏၊ တထာ–ထို့အတူ၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဥပဓိဒုက္ခံ–ဖြစ်သောဆင်းရဲကို၊ ပဋိဝေဒေန္တိ–တစ်ဖန် ခံစားကြကုန်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

၁၀၀–၁။ ပဝနေတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနေ–တောကြီးထဲ၌၊ ဖလိ တေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဖလဝန္တေ–အသီးရှိကုန်သော၊ ဥဇ္ဇိဒ္ဓါတိ–ဟူသည် ကား၊ ဥဒ္ဒဂ္ဂတာ–အထက်သို့တက်ကုန်သော ဥစ္စာမြင့်ကုန်သော၊ ဥပဂစ္ဆ

န္တိဒါရကေတိ–ဟူသည်ကား၊ ယထာ–အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ဖလာနိ–သစ်သီးတို့သည်၊ ဒါရကာနံ–သူငယ်တို့၏၊ ဟတ္ထုပဂယှာနိ–လက်လှမ်းယူနိုင်ကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဧဝံတထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ရက္ခာ–သင်ပင်တို့သည်၊ သယမေဝ–မိမိတို့အလိုလိုလျှင်၊ သာခါဟိ–အခက်တို့ဖြင့်၊ သြနမိတွာ–ညွှတ်၍၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ ဥပေန္တိ–ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၁၀၂။ အစ္ဆရိယန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အစ္ဆရာယောဂ်–အံ့ဖွယ်သရဲနှင့်ယှဉ်သော၊ အစ္ဆရံ–လက်ဖြူ ကို၊ ပဟာရိတုံ–ထိုးအံ့သောငှာ၊ ယုတ္တံ–ရှဉ်၏၊ အဘူတပုဗ္ဗဘူတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဘူတံ–ရှေးကာလ မဖြစ်စဖူးသော၊ လောမာနံ–အမွေးတို့၏၊ ဟံသနသမတ္တတာယ–ထခြင်း ရှင်ခြင်းဌ် စွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ လောမဟံသနံ–လောမဟံသနမည်၏၊ သာဟုကာရန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သာဓုကာရံ–ကောင်းချီးကို၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ အယမေဝ–ဤသာဓုကာရဟူသော ပါဠိသည်ပင်လျှင်၊ ပါဠေါ–ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ (သာဟုကာရရှိသောပါဠိကို၊ သာဓုကာရဟု ဖွင့်အပ်သည်၊ သာဓုကာရပင်သော်လည်း ပါဠိရှိလျှင် ဖွင့်ဖွယ်မရှိပြီဖြစ်သည် ဟူလိုသည်၊) ဣဒ္ဓိရတနဘာဝေ–မိန်းမရတနာ၏အဖြစ်ဌ၊ သဗ္ဗေဟိ–အလုံးစုံကုန်သော၊ အင်္ဂေဟိ–အင်္ဂါဖြစ်ကုန်သော၊ အဝယဝေဟိ–အစိတ်တို့ဖြင့်၊ သောဘတိ–တင့်တယ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏာ–သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏာမည်၏၊ အလုံးစုံအင်္ဂါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းရှိ၏လည်းဟူ။

၁၀၃–၄။ အစ္ဆေရံဝတာတိ–ဟူသည်ကား၊ အစ္ဆရိယံဝတ–အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ ဝေဿန္တရဿတေဇေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝေဿန္တရဿ–မင်းဝေဿန္တရာ၏ ပုညာနုဘာဝေန–ကောင်းမှု၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သံခိပိ သုပထံယက္ခာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒေဝတာ–နတ်တို့သည်၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပုညတေဇေန–ကောင်းမှု၏တန်ခိုးအာနုဘော်သည်၊ စောဒိတာ–တိုက်တွန်းအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တံမဂ္ဂံ–ထိုခရီးကို ပရိက္ခယံ–ကုန်ခြင်းသို့၊ ခြင်ခြင်းသို့လည်းဟူ၊ ပါပေသုံ–ရောက်စေကုန်၏၊ အပ္ပကံ–အနည်းငယ်ကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ တံပန

ဝစနံ–ထိုစကားကို၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့၌၊ ကရုဏာယ–သနားကြင်နာသဖြင့်၊ ကတံဝိယ–ပြုအပ်သကဲ့သို့၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဧတေတုတ္တရာမြို့၌၊ ဧတေတိုင်းသည်၊ ယူဧနာသုံးဆယ်ခရီးအကြားရှည်ဝေး၏၊ ထိုသွားသောခရီးကို နေ့ချင်းရောက်သည်ကား၊ ဘုရားလောင်းကောင်းမှု၏ အာနုဘော်သည်၊ တိုက်တွန်းအပ်ကုန်သောနတ်တို့သည်၊ ခရီးကို နေ့ချင်းရောက်စေသည်ကို၊ မြေကျောရုံ့သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊ ထိုစကားကိုလည်း သူငယ်တို့၌ မပင်ပန်းစေလိုသောကရုဏာဖြင့် ပြုအပ်သကဲ့သို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်၊) အနုကမ္ပာယဒါရကေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဟိဝိတ္ထာရယိသာမိ–ထိုစကားကို အကျယ်ဆိုပေအုံ့၊ ဧတေတုတ္တရနဂရတော–ဧတေတုတ္တရာမြို့မှ၊ သုဝဏ္ဏဂိရိတာလောနာမ–သုဝဏ္ဏဂိရိတာလအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတော–တောင်သည်၊ ပဋ္ဌယောဧနာနိ–ငါးယူဧနောကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော–ထိုတောင်မှ၊ ကောန္တိမာယာနာမ–ကောန္တိမာယာအမည်ရှိသော၊ နဒီ–မြစ်သည်၊ ပဋ္ဌယောဧနာနိ–ငါးယူဧနာကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော–ထိုကောန္တိမာယာမြစ်မှ၊ မာရဠနာဂိရိနာမ–မာရဠနာဂိရိမည်သော၊ ပဗ္ဗတော–တောင်သည်၊ ပဋ္ဌယောဧနာနိ–ငါးယူဧနောကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော–ထိုမာရဠနာဂိရိတောင်မှ၊ ဒဏ္ဍဖြဟ္မဏဂါမော–ဒဏ္ဍမည်သောပုဏ္ဏားရွာသည်၊ ပဋ္ဌယောဧနာနိ–ငါးယူဧနောကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တတော–ထိုပုဏ္ဏားရွာမှ၊ မာတုလနဂရံ–ဦးရီးမြို့သည်၊ ဒသယောဧနာနိ–ဆယ်ယူဧနောကွာကုန်သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့ တံရဋ္ဌ–ထိုတိုင်းသည်၊ ဧတေတုတ္တရနဂရတော–ဧတေတုတ္တရာမြို့မှ၊ တိံသယောဧနာနိ–ယူဧနာသုံးဆယ်တို့သည်၊ ဟောန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဒေဝတာ–နတ်တို့သည်၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပုညတေဇေန–ကောင်းမှု၏တန်ခိုးအာနုဘော်သည်၊ စောဒိတာ–တိုက်တွန်းရှိုးဆော်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မဂ္ဂံ–ခရီးကို၊ ပရိကၠယံ–ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေသုံ–ရောက်စေကုန်၏၊ တံသဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံသောအရပ်ကို၊ ဧကာဟေနေဝ–တစ်နေ့ခြင်းဖြင့်၊ အတိက္ကမိံသု–လွန်လေကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နိက္ခန္တဒိဝသေယေဝ–စေတရဋ္ဌမုပါဂမုန္တိ–နိက္ခန္တဒိဝသေယေဝ–စေတရဋ္ဌမုပါ

ဂမုံ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဧဝံ–သို့၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သပရနသမယေ–ညချမ်းသောအခါ၌၊ စေတရဋ္ဌမာတုလနဂရံ–စေတတိုင်းဖြစ်သော ဦးရီးမြို့သို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ တဿနဂရဿ–ထိုစေတမြို့၏၊ ဒွါရသမီပေ–တံခါး၏အနီး၌၊ သာလာယ–စရပ်၌၊ နိသီဒိ–နေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ အဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပါဒေသု–ခြေတို့၌၊ ရဓံ–မြို့ကို၊ မုဋ္ဌိတ္တာ–သုတ်၍၊ ပါဒေ–ခြေတို့ကို၊ သမ္မာဟိတ္တာ–ဆုတ်နယ်ပြီးသော်၊ ဝေဿန္တရဿ–မင်းဝေဿန္တရာ၏၊ အာဂတဘာဝံ–ရောက်လာသည်၏အဖြစ်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ မဟာဇနံ–လူများအပေါင်းကို၊ ဇနာပေဿာမိတိ–သိစေအံ့ဟု၊ သာလတော–စရပ်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်လာ၍၊ တဿ–ထိုလူအပေါင်း၏၊ စက္ခုပထေ–မျက်စိမြင်ရာဖြစ်သော၊ ဒွါရေ–တံခါး၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်လေ၏၊ နဂရံ–စေတမြို့သို့၊ ပဝေသန္တိယော–ဝင်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောစ–မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ နဂရတော–မြို့မှ၊ နိက္ခမန္တိယော–ထွက်ကုန်သော၊ ဣတ္ထိယောစ–မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ တံ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဒိသွာ–မြင်ကုန်၍၊ ပရိဝါရေသုံ–ခြံရံကုန်၏၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ တဋ္ဌ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဿန္တရဋ္ဌ–မင်းဝေဿန္တရာကိုလည်းကောင်း၊ အဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပုတ္တေစ–သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တထာ–ထိုအခြင်းအရာဖြင့်၊ အာဂတေ–ရောက်လာသည်တို့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ရာဇာနံ–မင်းတို့အား၊ အာစိက္ခိ–ကြားလေ၏၊ သဒ္ဒိသဟသရာဇာနော–ခြောက်သောင်းသော မင်းအပေါင်းတို့သည်၊ ရောဒန္တော–ငိုကျွေးကုန်လျက်၊ ဝိရဝန္တာ–မည်တမ်းကုန်လျက်၊ တဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အာဂန္တာ–လာကြကုန်၍၊ မဂ္ဂပရိဝိသမံ–ခရီးသွားခြင်းကြောင့် မညီမညွတ်သော အညောင်းအညာကို၊ ဝိနောဒေတွာ–ငြိမ်စေပြီးသော်၊ တထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ အာဂမနကာရဏံ–လာသောအကြောင်းကို၊ ပုစ္ဆိသု–မေးကုန်၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟတ္ထိဒါနံ–ဆင်ဖြူရတနာလှူသောအဖြစ်ကို၊ အာဒိံကတ္တာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသောစကားကို၊

ကထေသိ–ပြောဆိုဏ်၊ တံ–ထိုအလုံးစုံသောအခြင်းအရာကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ တေ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ရဇ္ဇေန–မင်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိမန္တယိံသု–ဖိတ်ကြကုန်၏၊ မဟာပူရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ မယာ–ငါသည်၊ တုမှာကံ–သင်မင်းတို့၏၊ ရဇ္ဇံ–ပြည်ကို၊ ပဋိဂ္ဂဟိတမေဝ–ယူအပ်ခံအပ်ပေသည်သာလျှင်၊ ဟောတု–ဖြစ်လင့်စေဦး၊ ရာဇာပန–ခမည်းတော်သဖွယမင်းမြတ်သည်ကား၊ မံ–ငါ့ကို၊ ရဋ္ဌံ–တိုင်း နိုင်ငံမှ၊ ယသ္မာ–အကြင်ကြောင့်၊ ပဗ္ဗာဇေသိ–နှင်ထုတ်တော်မူလေ၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဝဂ်ပဗ္ဗတမေဝ–ဝဂ်ပါတောင်သို့သာလျှင်၊ ဂမိဿာ မိတိ–ငါသွားအံ့ဟု၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ တေသံ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ နာနပ္ပကာရံ–အထူးထူးအပြားပြား၊ တုတ္ထ–ထိုစေတရဋ္ဌမြို့၌၊ ဝါသံ–နေခြင်းကို၊ ယာစိယမာနောပိ– တောင်းပန်အပ်သော်လည်း၊ တံ–ထိုမင်း၏အဖြစ်ကို၊ အနလက်ရိတ္တာ–တန်ဆာဆင်လိုခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဆောဟိ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ ဂဟိတာရက္ခော–ယူအပ်သောအစောင့်အရှောက် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံရတ္တိ–ထိုညဉ့်ပတ်လုံး၊ သာလာယမေဝ–ဇရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဝသိတ္တာ–နေ၍၊ ပုနဒိဝသေ–မိုးသောက်သောနေ့၌၊ ပါတောဝ–စောစောကလျှင်၊ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ–အထူးထူးအရသာရှိသော ဆာဇင်းကို၊ ဘုဉ္ဇိတ္တာ–စားပြီးသော်၊ တေဟိ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ ပရိဝုတော–ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်လေ၍၊ ပန္နရသယောဇနံ–တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော၊ မဂ္ဂံ–ခရီးသို့၊ ဂန္တာ–ရောက်၍၊ ဝနဒ္ဒါရေ–တောဏ်အဝင်၌၊ ဌတ္တာ–ရပ်၍၊ တေ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ နိဝတ္တေတ္တာ–ပြန်စေ၍၊ ပူရတော–ရှေ့မှ၊ ပန္နရသယောဇနံ–တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော၊ မဂ္ဂံ–ခရီးကို၊ တေဟိ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ အာစိက္ခိတနိ ယာမေနေဝ–ကြားအပ်၊ မှာထားအပ်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင်၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သဋ္ဌိသဟဿာနိတဒါ–ဝက်မာဂမုပဗ္ဗတန္တိ–သဋ္ဌိသဟဿာနိတဒါ–ပ–ဝက်မာဂမုပဗ္ဗတံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၀၅။ ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ တတ္ထ–ထိုစေတရဋ္ဌမြို့၌၊ သဋ္ဌိသဟဿာ

နိ–ခြောက်သောင်းကုန်သော၊ မာတုလာ–ဦးရီးမင်းတို့သည်၊ ဝဿန္တိ–နေကုန်၏၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သောမင်းတို့သည်၊ အဠလိကာ–လက်အုပ်ချီကုန်သည်၊ ဟုတ္မာ–ဖြစ်ကုန်၍၊ ရောဒမာနာ–ငိုကြွေးကုန်လျက်၊ ဥပါဂမုံ–ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၁၀၆။ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ စေတေဟိ–စေတရဋ္ဌမင်းတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ စေတပုတ္တေဟိ–စေတမင်းသားတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သလ္လာပံ–စကားပြောဟောခြင်းကို၊ ဝတ္တေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ တေ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ တတော–ထိုအရပ်မှ၊ နိဝတ္တေတွာ–ပြန်ရစ်စေ၍၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဝက်ံ–ဝက်ံအမည်ရှိသော၊ ပဗ္ဗတံ–တောင်သို့၊ စတ္တာရောဧနာ–လေးယောက်သားတို့သည်၊ အာဂမံသု–သွားလေကုန်၏။

တတ္ထဝတ္တေတွာသလ္လာပန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ–ထိုအရပ်၌၊ ရာဇူဟိ–မင်းဖြစ်ကုန်သော၊ တေဟိသမာဂမေဟိ–ထိုအပေါင်းအပါတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ ပိတိသမ္ဘောဒမာနာ–ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကုန်လျက်၊ ကထံ–စကားကို၊ ပဝတ္တေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ ပြောဟောခဲ့၍လည်းဟူ၊ စေတပုတ္တေဟိတိ–ဟူသည်ကား၊ စေတရာဇပုတ္တေဟိ–စေတရဋ္ဌမင်းသားတို့နှင့်၊ တေတတော်နိက္ခမိတွာနာတိ–ဟူသည်ကား၊ တေရာဇာနော–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့ကို၊ တတောဝနဒ္ဒါရတော–ထိုတောင်ဝအရပ်မှ၊ နိဝတ္တေတွာ–ပြန်စေ၍၊ ဝက်ံမာဂမုပဗ္ဗတန္တိ–ဝက်ံမာဂမုပဗ္ဗတံ–ဟူသည်ကား၊ စတ္တာရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ ဣမေဧနာ–ဤသူတို့သည်၊ ဝက်ံပဗ္ဗတံ–ဝက်ံပါတောင်သို့၊ ကို၊ ဥဒ္ဒိဿ–ရည်၍၊ အာဂမာ–သွားကြကုန်၏။

☰ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တေဟိ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းသားတို့သည်၊ အာစိက္ခိတမဂ္ဂေန–ကြားအပ်သောခရီးဖြင့်၊ ဂစ္ဆန္တော–သွားကြကုန်သော်၊ ဂန္ဓမာဒနပဗ္ဗတံ–ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ တံဒိဝသံ–ထိုနေ့၌၊ တတ္ထ–ထိုဂန္ဓမာဒနတောင်၌၊ ဝသိတွာ–နေ၍၊ တတော–ထိုဂန္ဓမာဒနတောင်မှ၊ ဥတ္တရာဘိမုခေါ–မြောက်အရပ်သို့ရှေးရှု၊ ဝေပုလ္လပဗ္ဗတပါဒေန–ဝေပုလ္လမည်သောတောင်ခြေရင်းသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ကေတုမတိနာမ–ကေတုမတီ

မည်သော၊ နဒီတီရေ-မြစ်နား၌၊ နိသိဒိတ္တာ-နေ၍၊ ဝနစရကေန-တောမုဆိုးသည်၊ ဒိန္နံ-သော၊ မဂုမံသံ-ကောင်းမြတ်သောအမြိန်အရသာရှိသောအသားကို၊ ခါဒိတ္တာ-စား၍၊ တတော-ထိုမုဆိုးအား၊ သုဝဏ္ဏသုစိ-ရွှေဆံကျင် ရွှေဆံတို့ကို၊ ဒတ္တာ-ပေးပြီး၍၊ နှတ္တာ-ရေချိုး၍၊ ပိဝိတ္တာ-ရေသောက်၍၊ ပဋ္ဌိပဿဒ္ဒဒရ ထော-ပူပန်ခြင်း ငြိမ်းပြီးသော်၊ နဒီ-မြစ်သို့၊ သြတရိတ္တာ-သက်၍၊ သာနုပဗ္ဗတသိခရရေ-တောင်လျင်အဖျားဌ၌၊ ဌိတသာ-တည်သော၊ နိဂြော ဓသ-ပညောင်ပင်၏၊ မူလေ-အရင်း၌၊ ထောကံ-အတန်ငယ်၊ နိသိဒိတ္တာ-နေ၍၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ နာလိကပဗ္ဗတံ-နာလိကမည်သောတောင်ကို၊ ပရိဟရန္တော-တစ်ဖန်တက်၍၊ မုစလိန္ဒ သရံ-မုံစလိန္ဒာအိုင်သို့၊ ဂန္တာ-ရောက်၍၊ သရတီရေန-အိုင်နားဖြင့်၊ ပဗ္ဗတ္တာ ရကောဏံ-အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်သို့၊ ပတ္တာ-ရောက်၍၊ ဧကပဒိက မဂ္ဂေနေဝ-တစ်ယောက်သာသွားလောက်သောခရီးဖြင့်လျှင်၊ ဝနယဋ္ဌ-တောအုပ်သို့၊ ပဝိသိတ္တာ-ဝင်လေ၍၊ တံ-ထိုတောအုပ်ကို၊ အတိက္ကမ္မ-လွန်၍၊ ဂိရိဝ ဒုဂ္ဂါနံ-ကူးသွားခြင်းငှာ ခဲရင်းသော နဒီပဘဝါနံမြစ်တောင်တို့၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ စတုရသံ-လေးထောင့်ရှိသော၊ ပေါက္ခရဏီ-ရေကန်သို့၊ ပါပုဏိ-ရောက်လေ၏။

၁၀၇။ တသ္မိံခဏေ-ထိုခဏ၌၊ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇန္တော-ကြည့်လတ်သော်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိမဝန္တံ-ဟိမဝန္တာသို့၊ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝသနဋ္ဌာနံ-နေရာအရပ်ကို၊ လဒ္ဓါ- ရအံ့သောငှာ၊ ဝဋ္ဌတိတိ-သင့်မြတ်၏ဟု၊ စိန္တေတ္တာ-ကြံ၍၊ ဝိသုကမ္မံ-ဝိသကြံနတ်သားကို၊ပေသေသိ-စေလွှတ်၏၊ သမ္မ-အချင်းဝိသကြံ၊ တွံ-သင်သည်၊ ဝက်ပဗ္ဗတကုစ္ဆိမှိ-ဝက်ပါတောင်၌၊ ရမ္မဏိယဋ္ဌာနေ-မွေ့လျော် သောအရပ်၌၊ အဿမပဒံ-ကျောင်းသခ်ိမ်းကို၊ မာပေဟိ-ဖန်ဆင်းလေလော့၊ ဣတိ-သို့၊ ပေသေသိ-စေလိုက်၏၊ သော-ထိုဝိသကြံနတ်သားသည်၊ တတ္ထ-ထိုတောင်အဝှမ်း၌၊ ဒွေပဏ္ဏာသလာယောစ-နှစ်ဆောင်သောကျောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေစင်္ကမေစ-နှစ်ခုသောစင်္ကြန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒွေရတ္တိဋ္ဌာနဒိဝဋ္ဌာနာနိစ-

နှစ်ခုသောနေ့သန့်စရာ၊ ညဉ့်သန့်စရာ ကုဋ္ဌီတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာပေတွာ–ဖန်ဆင်း၍၊ တေသု တေသုဌာနေသု–ထိုထိုသောအရပ်တို့၌၊ နာနာပုပ္ဖဝိစိတ္တာရကွေ့စ–အထူးထူးပွင့်သောပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သောသစ်ပင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပုပ္ဖဂ္ဂန္ဓေစ–ပန်းချို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကဒလိဝနာဒီနိစ–ငှက်ပျောတော အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မာပေတွာ–ဖန်ဆင်းစီရင်ပြီး၍၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သော၊ ပဗ္ဗဇိတ ပရိက္ခာရေ–ရဟန်းတို့၊ ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ–စီရင်၍၊ ယေကေစိ–အကြင်သူတို့သည်၊ ပဗ္ဗဇိတုကာမာ–ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏၊ တေ–ထိုရဟန်းပြုလိုဆောသူတို့သည်၊ ဂဏ္ဍာန္တိ–ယူကြပါကုန်လောဟု၊ အက္ခရာနိ–အက္ခရာတို့ကို၊ လိက္ခိတွာ–ရေး၍၊ အမနုဿေစ–ဘီလူးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေရဝသဒ္ဒမိဂ ပက္ခိနေစ–ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံရှိသော သားကောင်ငှက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပတိဂ္ဂမာပေတွာ–ဖယ်စေ၍၊ သကဌာနမေဝ–မိမိနေရာ နတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတောဟ–သွားလေ၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကပဒိကမဂ္ဂ–တစ်ယောက်သွားလောက်သောခရီးကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ပဗ္ဗဇိတာနံ–ရဟန်းရသေ့တို့၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သည်၊ ဘဝိဿတီတိ–ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ မဒ္ဒိဠ–မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပုတ္တေစ–သားသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တတ္ထေဝ–ထိုမြင်ရာအရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ အဿမပဒံ–ကျောင်းသစ်မ်းသို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်၍၊ အက္ခရာနိ–အက္ခရာတို့ကို၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ အဟံ–ငါ့ကို၊ သက္ကေန–သိကြားမင်းသည်၊ ဒိဋ္ဌော–မြင်အပ်သည်၊ အဿိတိ–ဖြစ်၏ဟု၊ ပဏ္ဏာသာလံ–ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ ဝိဝရိတွာ–ဖွင့်လှစ်၍၊ ပဝိဋ္ဌော–ဝင်သည်ရှိသော်၊ ခဂ္ဂဆ–သံလျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓနုဆ–လေးကိုလည်းကောင်း၊ အပနေတွာ–ပါယ်၍၊ သာဋကေ–လူဝတ်ပုဆိုးတို့ကို၊ သြမုဋ္ဌိတွာ–ချတ်၍၊ ဣသိဝေသံ–ရသေ့၏အသွင်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ကတ္တရဒဏ္ဍံ–တောင်ဝှေးကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်ခဲ့၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓသဒိသေန–ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့်တူသော၊ ဥပသမေန–ငြိမ်သက်တည်ကြည်ခြင်းဖြင့်၊ ဒါရကာနံ–

သားငယ်တို့၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ မဒ္ဒီဒေဝီပိ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်လည်း၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ ပါဒေသု–ခြေတို့၌၊ ပတိတွာ–ဝပ်၍၊ ရောဒေတွာ–ငိုရ၍၊ တေနေဝ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာနှင့်လျှင်၊ သဒ္ဓိं–အတူတကွ၊ အဿမံ–ကျောင်းသစ်မ်းသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဣသိဝေသံ–ရသေ့မ၏အသွင်ကို၊ ဂဏှိ–ယူလေ၏၊ ပစ္ဆာ–နောက်မှ၊ ပုတ္တေပိ–သားသမီးတို့ကိုလည်း၊ တာပသကုမာရကေ–ရသေ့သူငယ်တို့ကို၊ ကရိံသု–ပြုကြကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မဒ္ဒိं–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ယာစိ–တောင်းပန်၏၊ ဘဒ္ဒေမဒ္ဒိ–အိုနှမမဒ္ဒီ၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဣတော–ဤအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ပဗ္ဗဇိတာနာမ–ရသေ့မည်ကုန်၏၊ ဣတ္ထိစနာမ–မိန်းမမည်သည်ကား၊ ဗြဟ္မစရိယသ–မြတ်သောအကျင့်သတင်း၏၊ မလं–အညစ်အကြေးတည်း၊ ဒါနိဣဒါနိ–ဤအခါ၊ ဝိကာလေ–နေမွန်းလွဲသောအခါ၌၊ မမ–ငါ၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ တွं–သင်နှမသည်၊ မာအာဂစ္ဆ–မလာပါနှင့်၊ ဣတိ–သို့၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ သာဓုတိ–ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ–ဝန်ခံ၍၊ မဟာသတ္တं–ပိ–ဘုရားလောင်းကိုလည်း၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ တုမှေ–ရှင်မင်းကြီးတို့သည်၊ ပုတ္တေ–သားသမီးတို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ထိန်းသိမ်းတော်မူ၍၊ ဣဒေဝ–ဤကျောင်းသစ်မ်း၌သာလျှင်၊ ဟောထ–နေသည်ဖြစ်တော်မူကုန်လေ၊ အဟं–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဖလာဖလं–သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ အာဟရိဿာမိ–ဆောင်ယူပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝရံ–ဆုကို၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ အရညတော–တောအရပ်မှ၊ ဖလာဖလာနိ–သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ အာဟရိတွာ–ဆောင်ယူခဲ့၍၊ တယောဧနေ–သားအဖသုံးယောက်တို့ကို၊ ပဋ္ဌိဧဂ္ဂိ–လုပ်ကျွေး၏၊ ဣတိ–သို့၊ စတ္တာရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ ခတ္တိယာ–မင်းတို့သည်၊ ဝက်ပဗ္ဗတကုစ္ဆိယံ–ဝက်ပါတောင်အဝှမ်း၌၊ သတ္တမာသတ္တံ–ခုနစ်လပတ်လုံး၊ ဝသိंသု–နေကြကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အာမန္တယိတွာဒေဝိနှော–ပ–ဝိသုကမ္မံမဟိဒ္ဓိကန္တိ အာဒိ–အာမန္တယိတွာဒေဝိနှော–ပ–ဝိသုကမ္မံမဟိဒ္ဓိကံ အစရိသောဂါထာ

ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

📖 တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ အာမန္တယိတွာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပဏ္ဏာသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ မဟိဒ္ဓိကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာတိယာ–များစွာသော၊ ဒေဝိဒ္ဓိယာ–နတ်တို့၏တန်ခိုးနှင့်၊ သမန္နာဂတံ–ပြည့်စုံသော၊ အဿမံသုဂတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဿမပဒံ–ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ သုဂတံ–ကောင်းစွာပြုပြင်ခြင်းကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ရမ္မဏီယံ–နှစ်သက်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဝေဿန္တရဿ–မင်းဝေဿန္တရာအား၊ ဝသနာနုစ္ဆဝိကံ–နေခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သော၊ ပဏ္ဏာသာလံ–သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို၊ သုမာပယာတိ–ဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌု–ကောင်းစွာ၊ မာပယာဟိ–ဖန်ဆင်းလေလော့၊ အာနာပေသိ–စေလိုက်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝစနသေသော–ပါဋ္ဌသေသကို၊ ပဝေသိတဗ္ဗော–သွင်းအပ်၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပါဠိတော်၌၊ ပဏ္ဏာသာလံသုမာပယ–ဟူသောပါဋ္ဌ၌၊ ပဏ္ဏာသာသံ–ကျောင်းသစ်မ်းကို၊ မာပယ–ဖန်ဆင်းစီရင်လေလော၊ ဣတိ–သို့၊ သဏ္ဌာ–သိကြားမင်းသည်၊ အာဏာပေသိ–စေလိုက်၏၊ ဟုပါဋ္ဌသေသတည်း၍၊ ယောဇနာလေဟူလိုသည်။) သုမာပယိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိသုကမ္မော–ဝိသကြံနတ်သားသည်၊ သမ္မာ–ကောင်းစွာ၊ မာပေသိ–ဖန်ဆင်းလေ၏။ ၁၁၁။ အသုညောတိ–ဟူသည်ကား၊ ယထာ–အကြင်အခြင်းဖြင့်သော အသမော–ထိုကျောင်းသစ်မ်းသည်၊ အသုညော–မဆိတ်သုံးသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဧဝံတထာ–ထိုအခြင်းဖြင့်၊ တဿ–ထိုသစ်မ်း၏၊ အသုညဘာဝကရဏေန–မဆိတ်သုံးသည်၏အဖြစ်ကို ပြုသဖြင့်၊ အသုညော–မဆိတ်သုံးသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ အသုညေတိ–အသုညေဟူ၍၊ ပါဌော–ပါဋ္ဌသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ မမ–ငါ၏၊ ဝသနေနေဝ–နေသဖြင့်လျှင်၊ အသုညေ–မဆိတ်သုံးသော၊ အဿမေ–ကျောင်းသစ်မ်း၌၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ အနုရက္ခန္တော–အစဉ်အတိုင်းစောင့်ရှောက်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တတ္ထ–ထိုသစ်မ်း၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ တိဋ္ဌာမိ–တည်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ မေတ္တာနုဘာဝေန–မေတ္တာ၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သမန္နာ–ထက်ဝန်းကြင်မှ၊ တိယောဇနေ–သုံးယူဇနာသောအရပ်တိုင်အောင်၊ သဗ္ဗေ–အလုံးစုံကုန်သော၊ တိရိစ္ဆာနာပိ–တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း၊ မေတ္တံ–မေတ္တာစိတ်ကို၊

ပဋိလဘိသု–ရလေကုန်၏။

ဣတိ–သို့၊ တေသု–ထိုမင်းဝေဿန္တရာတို့သည်၊ ဝသန္တေသု–နေကုန်သော်၊ ကလိင်္ဂရဋ္ဌဝါသိ–ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းဌေနေသော၊ ဇူဇကော နာမ–ဇူဇကာအမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ အမိတ္တတာပဠာ ယနာမ–အမိတ္တာပုံအမည်ရှိသော၊ ဘရိယာယ–မယားသည်၊ ဝုတ္တောဌ္ဌ စပ်လေ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တေ–သင်ပုဏ္ဏားအိုအား၊ နိစ္စံ–အမြဲ၊ ဧညကောဋ္ဌ နဥဒကဟာရဏာယာဂုဘတ္တပစနာဒီနိ–စပါးထောင်းရခြင်း၊ ရေခတ်ယူရ ခြင်း ယာဂုထမင်းချက်ရခြင်း အစရှိသည်တို့ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ နသက္ကောမိ–မရနိုင်ချေ၊ မေ–ငါ၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ ပရိစာရိကံ–အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော၊ ဒါသံဝါ–ကျွန်ယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသိဝါ–ကျွန်မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ အာနေဟိတိ–ဆောင်ယူလေလော ဟု၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်သော ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဘော–အိုအမိတ္တာပုံ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒုဂ္ဂတော–ဆင်းရဲခဲ့၏၊ တေ–သင်၏၊ အတ္ထယ–အကျိုးငှာ၊ ဒါသံဝါ–ကျွန်ယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း၊ ဒါသီဝါ–ကျွန်မိန်းမ ကိုလည်းကောင်း၊ ကုတော–အဘယ်မှာ၊ လဘိဿာမိ–ရနိုင်ပေအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တာယ–ထိုအမိတ္တာပုံသည်၊ ဝေဿန္တ ရော–ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော၊ ဒေသဒေသောရာဇာ–ထိုမင်းသည်၊ ဝက်ပဗ္ဗတေ–ဝက်ပါတောင်အပေါ်မှီ၍၊ ဝသတိ–နေ၏၊ တဿ–ထိုမင်း ဝေဿန္တရာ၏၊ ပုတ္တော–သားတို့ကို၊ မယံ–ငါ၏၊ ပရိစာရိကေ–အလုပ် အကျွေးတို့ကို၊ ယာစိတ္တာ–တောင်းခဲ့၍၊ အာနေဟိ–ဆောင်ယူချေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကိလေသဝသေန–မယားခြင်း တပ်မက် မောသော ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ တဿာ–ထိုအမိတ္တာပုံ ပုဏ္ဏားမ အား၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တတာယ–တတ်ဆောစိတ်ရှိသည်အဖြစ်ဖြင့်၊ တဿာ–ထို အမိတ္တာပုံ၏၊ ဝစနံ–စကားကို၊ အတိက္ကမိတုံ–လွန်ခြင်းငှာ၊ အသက္ကော ဣတိ–မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ပါထေယျံ–ရိက္ခာကို၊ ပတိယာဒါပေတွာ– စီရင်စေ၍၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဇေတုတ္တရနဂရံ–ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊ ပတ္တော–ရောက်၍၊ ဝေဿန္တရမဟာရာဇာ–ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်သည်၊ ကုဟိံ–အဘယ်ဌာနရှိသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏။

မဟာဇနော–လူအများသည်၊ ဣမေသံ ယာစကာနံ–ဤယာစကာပုဏ္ဏားတို့အား၊ အတိဒါနေန–အလျှူပေးကြူးသောကြောင့်၊ အမှာကံ–ငါတို့သည်၊ ရာဇာ–မင်းဝေဿန္တရာကို၊ ရဋ္ဌာ–တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗဇိတောနှင်ထုတ်အပ်၏၊ ဇဝံ–ဤအတူ၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ ရာဇာနံ–ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို၊ နာသေတွာ–ဖျက်ဆီး၍၊ ပုနပိ–တဖန်လျှင်၊ ဣဓေဝ–ဤမြို့သို့လျှင်၊ အာဂစ္ဆတိ–ရောက်ပြန်လာ၏မဟု၊ လေဌုဒဏ္ဍာ ဒိဟတ္ထော–အုတ်ကျောက်လုံတံ အစရှိသည်လက်စွဲ၍၊ အဏ္ဏောသန္တော–ဆဲရေးလျှက်၊ ဗြဟ္မဏံ–ဗူဇကာပုဏ္ဏားကို၊ အနုဗန္ဓိ–အစဉ်တစိုက်လိုက်ကြလေ၏၊ သော–ထိုဗူဇကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝတာဝိဂ္ဂဟိတော–နတ်တို့လှည့်ပတ်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တတော–ထိုဇေတုတ္တရာမြို့မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်လေ၍၊ ဝက်ပဗ္ဗတဂါမိမဂ္ဂံ–ဝက်ပါတောင်သို့သွားရာခရီးကို၊ အဘိရုဠှော–သွားတတ်မိလေ၏၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဝနဒွါရံ–တောင်ဝင်ဝသို့၊ ဝန္ဒာ–ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဝနံ–တောကြီးသို့၊ အဇ္ဈောဂါဟေတွာ–ဝင်၍၊ မဂ္ဂမုဋ္ဌော–ခရီးမှားပြန်သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဝိစရန္တော–လှည့်ပတ်သွားသည်ရှိသော်၊ တေဟိ ရာဇုဟိ–ထိုစေတရဋ္ဌမင်းတို့သည်၊ ဇောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်းကို၊ အာရက္ခနတ္ထာယ–စောင့်ရှောက်အံ့သောငှာ၊ ဌပိတေန–ကင်းထားအပ်သော၊ စေတပုတ္တေန–စေတရစ်မင်းသားနှင့်၊ သမာဂစ္ဆိ–ပေါင်းမိလေ၏၊ တေန–ထိုစေတရစ်မင်းသားသည်၊ ဘောဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်ပုဏ္ဏားသည်၊ ကဟံ–အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂစ္ဆတိ–သွားအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုဋ္ဌော–မေးအပ်သော ဗူဇကာသည်၊ ဝေဿန္တရမဟာရာဇသ–ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂစ္ဆာမိ–သွားအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ အဒ္ဓါ–မချွတ်၊ အယံ ဗြဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ တသ–ထိုဝေဿန္တရာမင်းမြတ်၏၊ ပုတ္တေဝါ–သားငယ်သမီးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေဝိဝါ–မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ယာစိတုံ–တောင်းအံ့သောငှာ၊ ဂစ္ဆတိ–သွား၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ တတ္ထ–ထိုဝေဿန္တရာရှိရာသို့၊ မာဂစ္ဆ–မသွားလင့်၊ သစေဂစ္ဆထ–အကယ်၍ သင်သွားအံ့၊ ဇဏ္ဍေဝ–ဤအရပ်ဌပင်လျှင်၊

တေ–သင်၏၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ ဆိန္ဒိတ္တာ–ဖြတ်၍၊ မယှံ–ငါ၏၊ သုနခါနံ–ခွေးတို့၏၊ ဃာသံ–အစာကို၊ ကရိဿာမိ–ငါပြုအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ တေန–ထိုစေတမင်းသားသည်၊ သန္ဓဇ္ဈိတော–ခြိမ်းချောက်အပ်၏၊ မရဏဘယဘီတော–သေအုံ့သောကြောင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ သမ္ဘ–အချင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ အသ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပိတရာ–အဖသိဿယမင်းမြတ်သည်၊ ပေသိတော–စေအပ်သော၊ ဒူတော–တမန်တည်း၊ တံ–ထိုဝေဿန္တရာမင်းမြတ်ကို၊ အာနေဿာမိတိ–ငါဆောင်ယူအုံ့ဟု၊ အာဂတော–လာပါခဲ့၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတ္တာ–ကြံ၍၊ မုသာဝါဒံ–မဟုတ်သောမုသာဝါဒကို၊ အဘာသိ–ဆိုလေ၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ စေတပုတ္တော–စေတရာဇ်မင်းသားသည်၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌော–အလွန်ရွင်သောစိတ်ရှိ၏၊ ဗြဟ္မဏသ–ဧရကာပုဏ္ဏားအား၊ သက္ကာယသမာနံ–လက်သပွတ်ကာမြတ်နိုးရတနာကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဝက်ပဗ္ဗတဂါမိမဂ္ဂံ–ဝက်ပါတောင်သို့ သွားရာခရီးကို၊ အာစိက္ခိ–ကြားလေ၏၊ သော–ထိုဧရကာပုဏ္ဏားသည်၊ တတောပရံ–ထိုမှနောက်၌၊ ဂစ္ဆန္တော–သွားသည်ရှိသော်၊ အန္တရမဂ္ဂေ–ခရီး၏အကြား၌၊ အစ္ဆတောနနာမ–အစ္ဆတအမည်ရှိသော၊ တာပသေ္ဌန–ရသေ့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ သမာဂန္တာ–အညီအညွတ်ပေါင်းမိ၍၊ တမ်ပိ–ထိုအစ္ဆတရသေ့ကိုလည်း၊ မဂ္ဂံ–ခရီးကို၊ ပုစ္ဆိတ္တာ–မေးမြန်း၍၊ တေနာပိ–ထိုအစ္ဆတရသေ့သည်လည်း၊ အာစိက္ခိတသညာယ–ကြားအပ်သောအမှတ်ဖြင့်၊ မဂ္ဂံ–ခရီးကို၊ ဂစ္ဆန္တော–သွားသည်ရှိသော်၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ အဿမ ပဒဋ္ဌာနသမီပံ–ကျောင်းသခ်ိမ်းအရပ်ဌာန၏အနီးသို့၊ ဂန္တွာ–ရောက်လေသော်၊ မဒ္ဒီဒေဝိယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ဖလာဖလတ္ထံ–သစ်သီးကြီးငယ် အလိုဌာ၊ ဂတကာလေ–သွားလေပြီးသော်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတ္တာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ ဥဿာဒါရကေ–သားသူငယ် နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပဝေနေ ဝသမာနသ–ပ–ဇာလိကဏ္ဍာဇိနာစုဘောတိ–ပဝေနေ ဝသမာနသ–ပ–ဇာလိကဏ္ဍာ ဇိနာစုဘော–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၂။ သာရိပုတ္တ–ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ပဝေနေ–တောအရပ်၌၊

ဝသမာနဿ-နေသော၊ မံ-ငါ၏၊ သန္ဓိကံ-အထံသို့၊ အတ္ထိကော-အလိုရှိသော ဧရကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဥပါဂမိ-ချဉ်းကပ်ရောက်လာ၏၊ ဥပသင်္ကမိတ္တာ-ချဉ်းကပ်ရောက်လာပြီး၍၊ ဇာလိစ-ဇာလိကိုလည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍာဇိနဉ္စ-ကဏ္ဍာဇိန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ မယံ-ငါ၏၊ ဥဘော-နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တကေ-သားငယ်တို့ကို၊ အာယာစိ-တောင်းလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဧဝံ-သို့၊ ဗြဟ္မဏေန-ပုဏ္ဏားဧရကာသည်၊ ဒါရကေသု-သားသူငယ်တို့ကို၊ ယာစိတေသု-တောင်းလာအပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ယာစကာ-အလှူခံယာစကာကို၊ အဓိဂတော-ရခြင်းသည်၊ စိရသံဝတ-ကြာမြင့်လှလေပြီတကား၊ အနဝသေသတော-အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့်၊ ဒါနံ-ဒါနပါရမီကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုရေသာမိတိ-ဖြည့်အုံဟု၊ ဣတိအဓိပ္ပါယေန-ဤသို့သောအလိုအားဖြင့်၊ သောပန-ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်ကား၊ ဇာတော-ဖွားမြင်သည်ရှိသော်၊ အဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပသာရိတဟတ္ထော-ဖြန့်သောလက်ဝါးပြင်၌၊ သဟဿထဝိကံ-ဥစ္စာထောင်ထုတ်ကို၊ ဌပေန္တာဝိယ-ထားအပ်သကဲ့သို့၊ ဗြဟ္မဏဿ-ဧရကာပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ ပရိတောသေန္တော-ပြင်းပြစွာ နှစ်သက်စေလျက်၊ သကလဋ္ဌ-အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ တံပဗ္ဗတကုစ္ဆိ-ထိုဝက်ပါတောင်အဝှမ်းကို၊ ဥန္နာဒေန္တော-ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တဝ-သင်ပုဏ္ဏားအား၊ မယံ-ငါ၏၊ ပုတ္တကေ-ချစ်လှစွာသောသားသူငယ်တို့ကို၊ ဒါဒါမိ-ပေးလှူပါအုံ့၊ အပိစ-စင်စစ်သော်ကား၊ မဒ္ဒီဒေဝိပန-မဒ္ဒီမိဖုရားသည်ကား၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ ဖလာဖလတ္ထာယ-သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှာ၊ ဝနံ-တောအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ သာယံညချမ်းအခါ၌၊ အာဂမိဿတိ-လာလတ္တံ့၊ တာယ-ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ အာဂတာယ-လာလေပြီးသော်၊ တေပုတ္တကေ-ထိုသားသူငယ်တို့ကို၊ ဒသေတွာ-မြင်၍၊ တွဉ္စ-သင်ပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ဖလာဖလံ-သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ခါဒိတွာ-စား၍၊ ဧကရတ္တိ-တစ်ညဉ့်မျှ၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ ဝိဂတပရိသမော-ခရီးပင်ပန်းခြင်းငြိမ်းပြီးသော်၊ ပါတောဝ-နံနက်စောစော၊ ဂမိဿတိ-သွား

ရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ ဗြဟ္မဝေါ–ဗြဟ္မာကပုဏ္ဏားသည်၊ သေဋ္ဌောရာဇာ–ဤမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ ဥဋ္ဌရဇ္ဇာသယတာယ–မြတ်သောအလိုဆန္ဒရှိသည်စ၏၊ အဖြစ်ဖြင့်၊ ပုတ္တကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ ကာမဠ္ဆဒဒါတိ–အကယ်၍ကား ပေးလှူပေအံ့တကား၊ ပနတထာပိ–ထိုသို့ပေးလှူစွန့်ရက်သော်လည်း၊ မာတာ–မဒ္ဒီမိခင်သည်၊ ပုတ္တဝတ္ထလာ–သားသူငယ်အလိုရှိတတ်စ၏၊ အာဂန္တာ–လာလေသော၊ ဒါနဿ–အလှူ၏၊ အန္တရာယံပိ–အန္တရာယ်ကိုလည်း၊ ကရေယျ–ပြုလေရာ၏၊ ယံနုနယ ဒိပန–အကယ်၍ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမံ–ဤဝေဿန္တရာမင်းကို၊ နိပ္ပိဠေတွာ–အမြဲမှတ်သားခြင်း၊ ဒါရကေ–သူငယ်မောင်နှမတို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ အဇ္ဇေဝ–ယနေ့ပင်လျှင်၊ ဂစ္ဆေယျံ–သွားရမ္ဘကားကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ မယံ–ငါယာစကာအား၊ ဇေတေစပုတ္တာ–ထိုသားနှစ်ယောက်တို့ကိုလျှင်၊ ဒိန္နာ–လှူအပ်ကုန်ပြီ၊ ဒါနိဏ္ဍဒါနိ–ဤယခု၊ မာတရံ–မိခင်ကို၊ ဒသ္သေတွာ–ပြခြင်းကြောင့်၊ ကိံ–အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဟိသစ္စံ–မှန်စ၏၊ ပေသိတေ–စေအပ်ကုန်သော၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ အဇ္ဇေဝ–ယနေ့ပင်လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ–သွားအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ ဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ ရာဇပုတ္တိ–မင်းသမီး ရှင်မဒ္ဒီကို၊ ဒဋ္ဌုံ–မြင်ခြင်းငှာ၊ သစေနဣဿသိ–အကယ်၍အလိုမရှိအံ့၊ ဣမေဒါရကေ–ဤသားသူငယ်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဇေတုတ္တရနဂရံ–ဇေတုတ္တရာမြို့တော်သို့၊ ဂစ္ဆ–သွားပါလေ၊ တတ္ထ–ထိုဇေတုတ္တရာမြို့တော်၌၊ သံဇယမဟာရာဇာ–သဉ္စယမင်းမြတ်သည်၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ ဂဟေတွာ–သိမ်းပိုက်တော်မူ၍၊ တေ–သင်ပုဏ္ဏားအား၊ မဟန္တံ–များစွာသော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဒဿတိ–ပေးလတ္တံ့၊ တေန–ထိုရွေးသည်အပ်သော ဥစ္စာဖြင့်၊ ဒါသဒါသိယော–ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမတို့ကို ဂဏ္ဍိ ဿသိ–ရပါလတ္တံ့၊ သုခဇ္ဇ–ချမ်းသာစွာလျှင်၊ ဇီဝိဿသိ–အသက်မွေးရလတ္တံ့၊ အညထာ–တစ်ပါးသောအချင်းအရာ အစေအပါးဖြင့်၊ ဣမေ–ဤမောင်နှမနှစ်ယောက်တို့သည်၊ သုခုမာလာ–သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်စ၏၊ ရာဇဒါရကာ–မင်းသားသူငယ်တို့သည်၊ တေ–သင်ပုဏ္ဏားစ၏၊ ဝေယျာ

ဝစ္ခံ–အမှုကြီးငယ်ကို၊ ကိုဏ်ရိသန္တိ–အဘယ်ပြုနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏။

ဗြဟ္မဏော–ဗုဒ္ဓကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝ–ဤသို့ဆိုစီရင်လိုက်သော်လည်း၊ မယာ–ငါတို့သည်၊ ကာတုံ–ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်စကောင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ရာဇဒဏ္ဍိတော–မင်းဒါဏ်ရာဇဝတ်မှ၊ ဘာယာမိ–ကြောက်ခဲ့၏၊ မယှမေဝ–ငါ၏သာလျှင်၊ ဂါမံ–ရွာသို့၊ နေသာမိ–ဆောင်အံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ တေသံ–ထိုပုဏ္ဏားတို့၏၊ ဣမံ ကထာသလ္လာပံ–ဤသို့သော စကားပြောဟောခြင်းကို၊ သုတ္တာ–ကြားသောကြောင့်၊ ဒါရကာ–သူငယ်တို့သည်၊ နော–ငါတို့၏၊ ပိတာ–ခမည်းတော်သည်၊ အမှေ–ငါတို့ကို၊ ဗြဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါတုကာမောတိ–ပေးခြင်းငှာအလိုရှိ၏ဟု၊ ပဏ္ဏမိတ္တာ–ထွက်ပြေးလေ၍၊ ပေါက္ခရဏီ–ရေကန်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပဒုမိနိဂဗ္ဘေ–ပဒုမ္မာကြာတိုက်၌၊ နိလယိသု–ပုန်းလျှိုးကုန်၏၊ ဗြဟ္မဏော–ဗုဒ္ဓကာပုဏ္ဏားသည်၊ ၁ တေ–ထိုသူငယ်တို့ကို၊ အဒိသ္သာဝ–မမြင်၍လျှင်၊ တံ–သင်မင်းကြီးသည်၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ ဒဒါမိတိ–ငါပေးလျှု၏ဟု၊ ဝတ္တာ–ဆိုပြီး၍၊ အပဏ္ဏမာပေသိ–ထွက်ပြေးစေ၏၊ ဒေသော–ဤအမှုအရာသည်၊ တေ–သင်မင်းကြီး၏၊ သာဓုဘာဝေါ–သူတော်ကောင်းတို့၏သဘောလော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သဟသာဝ–အဆောတလျှင်၊ ဥဋ္ဌဟိတ္တာ–ထ၍၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ ဂဝေသန္တော–ရှာဖွေသည်ရှိသော်၊ ပဒုမိနိဂဗ္ဘေ–ကြာပဒုမ္မာချုံ၌၊ နိလိနေ–ပုန်းလျှိုးသည်တို့ကို၊ ဒိသ္သာ–မြင်၍၊ တာတ–အိုချစ်သားမောင်နှမတို့၊ ဒေထ–လာလှည့်ကြကုန်၊ မယံ–ငါ့ဖခင်အား၊ ဒါနပါရမိသ–ဒါနပါရမီ၏၊ အန္တရာယံ–အန္တရာယ်ကို၊ အကတ္ထ–မပြုကြပါကုန်လင့်၊ မမ–ငါ့ဖခင်၏၊ အဗ္ဘာသယံ–အလိုဆန္ဒကို၊ မတ္ထကံ–အပြီးအစီးသို့၊ ပါပေသုံ–ရောက်ပါစေကုန်လော၊ အယဉ္စ ဗြဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ တုမှေ–သင်ချစ်သားတို့ကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ တုံမှေ–သင်ချစ်သားတို့၏၊ အယျကသ–အဘိုးတော်ဖြစ်သော၊ သဗ္ဗယ မဟာရာဇသ–သဗ္ဗယမင်းမြတ်၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဂမိဿတိ–သွားလတ္တံ့၊

တတ္ထ–ထိုဘိုးတော်အထံ၌၊ ဏလီ–ချစ်သားဏလီ၊ တွံ–သင်ချစ်သားသည်၊ ဘူဒိသော–တော်လှန်သောသူတော်ကောင်းသည်၊ ဟောတုကာမော–ဖြစ်ခြင်းငှာအလိုရှိအံ့၊ ဗြဟ္မဏသ–ဗုဒ္ဓကာပုဏ္ဏားအား၊ နိက္ခသဟဿံ–အဖိုးနိက္ခတစ်ထောင်ကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ဘူဒိသော–တော်လှန်သည်၊ ဘဝေယျာသိ–ဖြစ်လေလော၊ ဂဏ္ဍာဒိနေ–ဂဏ္ဍာဒိန်၊ တွံ–သင်ချစ်သမီးသည်၊ ဘူဒိသော–တော်လှန်သည်၊ ဟောတုကာမော–ဖြစ်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်အံ့၊ ဒါသသတံ–ကျွန်အရာလည်းကောင်း၊ ဒါသိသတံ–ကျွန်မိန်းမအရာလည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိသတံ–ဆင်အရာလည်းကောင်း၊ အဿသတံ–မြင်းအရာလည်းကောင်း၊ ဥသဘသတံ–ဥသဘအရာလည်းကောင်း၊ နိက္ခသတံ–နိက္ခအရာလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ သဗ္ဗသတံ–အလုံးစုံအရာစီကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ဘူဒိသော–တော်လှန်သည်၊ ဘဝေယျာသိ–ဖြစ်လေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ကုမာရေ–သတို့သားမောင်နှမတို့ကို၊ အဏ္ဍာပေတွာ–အဖိုးဖြတ်စေ၍၊ သမသာသေတွာ–သက်သာရာရစေ၍၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ အဿမပဒံ–ကျောင်းသစ်မ်းသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ကမဏ္ဍလုနာ–ရေကရားဖြင့်၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ သဗ္ဗ ညုတညာဏဿ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်အား၊ ပစ္စယံ–အကြောင်း အထောက်ပံ့ကို၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ ဗြဟ္မဏဿ–ပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဥဒကံ–ရေစက်ကို၊ ပါတေတွာ–ချ၍၊ အတိဝိယ–အလွန်လျှင် ပိတိ သောမနဿံ–နှစ်လိုဝမ်းသာသောသဘောရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ပထဝိ–မြေကြီးကို၊ ဒိန္နဥန္နဒေန္တောဝိယ–ပဲ့တင်ထပ်စေသကဲ့သို့၊ ပုတ္တဒါနံ–သားသမီးအလှူကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ ဣဓာပိ–ဤသားသမီး အလှူကိုလည်း၊ ပုဗ္ဗေ–ရှေးကာလ၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ပထဝိကမ္ပာဒယော–မြေတုန်လှုပ်ခြင်းအစရှိသည်တို့သည်၊ အဟောသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ယာစကံဥပဂတံဒိသွာ–ပ–သိနေရဝနဝဠဲသကာတိ–ယာစကံဥပဂံတံဒိ သွာ–ပ–သိနေရဝနဝဠဲ သကာ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သ္ဝာရိပုတ္တ–ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊

ယာစက်–အလျှုခံယာစကာကို၊ ဥပဂတ်–အနီးသို့ရောက်လာသည်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ မေ–ငါ့အား၊ ဟာသော–ရွှင်ခြင်းသည်၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ ဥပပဇ္ဇထ–ဖြစ်လေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဥဘောပုတ္တေ–သားနှစ်ယောက်တို့ကို၊ ဂဟေတွာန–ကိုင်၍၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားအား၊ ပုဏ္ဏားဌ်လည်းဟူ၊ အဒါသိ–ပေးလျှု၏၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားဌ်၊ ဟုယောဇနာ ဃောအနက်သည်၊ ဝိသယေဘုမ္မံဟု အောက်ဌ်ဖွင့်ဆိုဖူးသော စကားနှင့် အညီတည်း။

၁၁၄။ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ သကေပုတ္တေ–မိမိဥစ္စာဖြစ်သောသားသမီးတို့ကို၊ ဧဧကာ–ဧဧကာ်အမည်ရှိသော၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားအား၊ ဒဒ္ဒတိ–ပေးစွန့်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ သိနေရုဝနဝဏ္ဏ သကာ–မြင့်မိုရ်တောတောင် ကိုင်းညွှတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္ပိ–တုန်လှုပ်သည်၊ အသိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဗြဟ္မဏော–ဧဧကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ အဂန္တ္ဝကာမတာယ–လိုက်ခြင်းငှာ အလိုမရှိသည်၏ အဖြစ် ကြောင့်၊ လတာယ–နွယ်ဖြင့်၊ ဟတ္ထေသု–လက်တို့၌၊ ဗန္ဓိတ္တာ–ဖွဲ့၍၊ အာဂဏ္ဌိ–ငင်၏၊ တေသံ–ထိုသူငယ်တို့၏၊ ဆဝိ–အရေသည်၊ ဗန္ဓနဋ္ဌာနေ–ဖွဲ့ရာအရပ်၌၊ ဆိဒ္ဓိ–ပြတ်၏၊ လောဟိတံ–သွေးသည်၊ ပဗ္ဗရိ–ယိုစီ၏၊ သော–ထိုဧဧကာပုဏ္ဏားသည်၊ လတာယ–နွယ်၏၊ ဒဏ္ဍေန–အရိုးဖြင့်၊ ပဟာရဏ္ဌော–ရိုက်ခတ်လျှက်၊ အာဂဏ္ဌိ–ငင်၏၊ တေ–ထိုသားငယ် မောင်နှမတို့သည်၊ ပိတရံ–အဖကို၊ ဩလောကေတွာ–ကြည့်၍၊ တာတ–ဖခင်၊ အမ္မာစ–မိခင်သည်လည်း၊ နိက္ခဏ္ဌာ–တောသို့တက်သွားခဲ့လေပြီ၊ တာတ–ဖခင်၊ တွဏ္ဍ–ဖခင်သည်လည်း၊ နော–အကျွန်ုပ်တို့ကို၊ ဒဿတိ–ပေးလျှုတော်မူလိုသည်ဖြစ်အုံ၊ တာတ–ဖခင်၊ တွံ–ဖခင်မင်းကြီးသည်၊ ခေါ–စင်စစ်၊ မာအဒါသိ–မလျှုပါလင့်ဦး၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ နော–အကျွန်ုပ်တို့၏၊ အမ္မာပိ–မွေးမိခင်သည်လည်း၊ ဧဟိ–လာပါရောက်ပါလတ္တံ့၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အယံ ဗြဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ကာမံ–အလိုရှိတိုင်း၊ ဝိက္ကိနာတု ဝါ–ရောင်းစားလိုလည်း

ရောင်းစားပါစေလော့၊ ယနာတုဝါ–သတ်လိုလည်းသတ်ပါစေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုပြီး၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အယံ ဗြဟ္မဏော–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ဧဝရူပေါ–ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ယောရသဒဿနော–ကြောက်ဖွယ်ကြည့်ရှု၏၊ ကုရုရကမ္မော–အမှောင်တကြုတ်ကြုတ် အမှုအရာရှိ၏၊ မနုဿော–လူစင်စစ်ပင်လော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မံသလောဟိတဘောဇနော–လူသွေးလူသားကို စားတတ်သော၊ ယက္ခော–ဘီလူးစင်စစ်ဖြစ်သလော၊ တာတ–ဖခင်၊ ဂါမာ–ရွာမှ၊ အရညံ–တောအရပ်သို့၊ အာဂမ–လာပြန်၍၊ တံဓနံ–ထိုသားတည်းဟူသော၊ ဥစ္စာကို၊ ယာစတိ–တောင်းပြန်လာ၏၊ တာတ–ဖခင်၊ ပိသ္ဓာစေန–ဘီလူးသည်၊ နိယမာနေ–ဆောင်ယူအပ်သည် တို့ကို၊ ကိံ–အဘယ်ကြောင့်၊ ဥဒိက္ခသိ–ကြည့်တော်မူဘိသနည်း၊ ဣတိ အာဒိနိ–ဤသို့အစရှိသောစကားတို့ကို၊ ဝဒန္တာ–ဆိုကုန်လျက်၊ ပရိ ဒေဝိံသု–ငိုကြွေးကုန်၏၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဓနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပုတ္တ ဓနံ–သားတည်းဟူသော ဥစ္စာကို။

ရူဇကောပိ–ရူဇကာပုဏ္ဏားသည်ကား၊ ဒါရကေ–သူငယ်တို့ကို၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပရိဒေဝေန္တေယေव–ငိုကြွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ ပါဒေန္တော ဝ–ရိုက်ခတ်၍လျှင်၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ပက္ကာမိ–သွားလေ၏၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါရကာနံ–သူငယ်တို့၏၊ ကရဏံ–သနားကြင်နာစွာ၊ ပရိဒေဝေန္တေန–ငိုကြွေးလေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ တသ္မိ ဗြဟ္မဏသ–ထိုပုဏ္ဏားရူဇကာ၏လည်း၊ အကာရုညဘာဝေန–သနားကြင်နာခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဗဝလသောကော–ပြင်းပြသော စိုးရိမ်ခြင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ ဝိပ္ပဋိသာရောစ–နှလုံးမသာသည်လည်း၊ ဥဒပါဒိ–ထင်ရှားဖြစ်ပြန်၏၊ သော–ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ တံခဏာညေဝ–ထိုခဏ၌လျှင်၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ပဝေဏိ–အစဉ်အဆက်ကျင့်ကြောင်းကို၊ အနုဿရိ–အောက်မေ့၏၊ သဗ္ဗေဝ–အလုံးစုံသာဖြစ်ကုန်သော၊ ဟိသဒ္ဒါကား၊ တပ္ပါကဋ္ဌိ–ကရဏာကည်း၊ ဗောဓိသတ္တာ–ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ပဋ္ဌမဟာပရိစ္စာဂေ–ငါးပါးသော စွန့်ခြင်းကြီးတို့ကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ–ပေးစွန့်၍၊ ဗုဒ္ဓါ–ဘုရားတို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ–ဖြစ်လေကုန်လတ္တံ့၊ အဟံပိ–ငါသည်လည်း၊ တေသံ–ထို

ဘုရားတို့၏၊ အဗ္ဗန္တရော–အတွင်းသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မဟာပရိစ္စာဂါနံ–စွန့်ခြင်းကြီးတို့တွင်၊ ပုတ္တဒါနဿ–သားဟူသော အလှူသည်၊ အညတရံ–တစ်ပါးသောစွန့်ခြင်းကြီးတည်း၊ ဝေဿန္တရ–အိုဝေဿန္တရာ၊ ကသ္မာ–အဘယ့်ကြောင့်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒတ္တာ–ပေးလှူပြီး၍၊ ပစ္စာနုတာပေါ–နောင်တပူပန်ရှိအံ့နည်း၊ တေ–သင့်အား၊ အနုစ္ဆဝိကော–လျှောက်ပတ်သည်၊ နု–မဟုတ်၊ ဣတိ–သို့၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဘာသေတွာ–ရေရွတ်မည်တမ်း၏၊ ဒိန္နကာလတော–ပေးလှူပြီး သောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ မမ–ငါ့အား၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုမျှ၊ တေ–ထိုစိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတို့သည်၊ နဟောန္တိ–မဖြစ်ကုန်၊ ဣတိ–သို့၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ဥပထမ္ဘေတွာ–ခိုင်ခန့်စေ၍၊ ဒဠ္ဌသမာဒါနံ–မြဲစွာဆောက်တည်ခြင်းကို၊ အဓိဋ္ဌာယ–ကောင်းစွာဆောက်တည်၍၊ ပဏ္ဏာသာလဒ္ဓါရေ–ကျောင်းသစ်မ်းတံခါးဝ၌ ပါသာဏဖလကေ–ကျောက်ဖျာထက်၌၊ ကဋ္ဌနပဋ္ဌိမာဝိယ–ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့၊ နိသိဒိ–နေလေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ အရညေ–တောအရပ်မှ၊ ဖလာဖလံ–သစ်သီးကြီးငယ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူခဲ့၍၊ နိဝတ္တန်–ပြန်လေသော်၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါနန္တရာယော–အလှူ၏အန္တရာယ်သည်၊ မာဟောတု–မဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဝါဠမိဂရူပ ရောဟိ–သားရဲရုပ်၏အသွင်ကိုဆောင်ကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ–နတ်တို့သည်၊ ဥပရုဒ္ဓမဂ္ဂါ–ခရီးဦးပိတ်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တေသု–ထိုကျားခြေလှီ့တည်းဟူသော သားရဲတို့သည်၊ အပဂတေသု–ဖဲကြဉ်ကြကုန်သော်၊ စိရေန–ကာလကြာသဖြင့်၊ အသမံ–သစ်မ်းသို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ အဇ္ဇ–ယနေ့၊ မေ–ငါ့အား၊ ဒုဿုပိနံ–မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်တို့သည်လည်း၊ ဥပပ္ပန္နာနိ–ဖြစ်ခဲ့ကုန်၏၊ ကိံနုခေါ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ စိန္တေတွာ–ကြံပြီး၍၊ အသမံ–ကျောင်းသို့၊ ပဝိသေတွာ–ဝင်လေ၍၊ ပုတ္တကေ–သားငယ်တို့ကို၊ အာပဿယန္တီ–မမြင်သည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ ခေါ–စင်စစ်၊ အမှာကံ–အကျွန်ုပ်တို့၏၊ ပုတ္တကေ–သားငယ် မောင်နှမတို့ကို၊ အဟံ

–အကျွန်ပ်သည်၊ နပသာမိ–မမြင်ရတကား၊ တေ–ထိုသားမောင်နှမ တို့သည်၊ ကုဟိ–အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂတာ–သွားလေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုဝေဿန္တရာသည်၊ တုဏ္ဍိ–တိတ်တိတ် နေသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိခင်သည်၊ ပုတ္တေ–သားသမီး တို့ကို၊ ဥပဒါရေန္တီ–စူးစမ်းရှာဖွေသော်၊ တဟိံတဟိं–ထိုထိုသောအရပ်သို့၊ ဥပဓာဝိတွာ–ပြေးလေ၍၊ ဂဝေသန္တီ–ရှာဖွေသည်ရှိသော်၊ အဒိသွာ– မမြင်၍၊ ပုနပိ–တစ်ဖန်လည်း၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ ဟေဓိသတ္တော –ဘုရားလောင်းသည်၊ ကက္ခဋကထာယ–ငေါက်ငန်းသောစကားဖြင့်၊ နံ–ထိုမဒ္ဒီကို၊ မုတ္တသောကံ–သားဌီးရိမ်ခြင်းကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇဟာပေသာမိတံ–စွန့်စေအံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍။

မဒ္ဒီ–အိုမဒ္ဒီ၊ တွံ–သင်သည်၊ ဝရာရောဟာ–မြတ်သောအဆင်းကို လည်းဆောင်၏၊ ရာဇပုတ္ထီ–မင်းသမီးလည်းဖြစ်၏၊ ယသသိနီ–ကျော် ဟောထင်ရှားလည်းရှိ၏၊ ဥဇ္ဇာယ–အစာရှာစားအံ့သောငှာ၊ ပါတော– နံနက်စောစော–ဂတာ–သွားလေသည်၊ အသိ–ဖြစ်၏၊ ဣဒံသာယံ– အချိန်မဲ့ ဤညဉ့်အခါ၊ ကိं–အဘယ်ကြောင့်၊ အာဂတာ–ရောက်လာ သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတွာ–ပြစ်တင်စကားဆိုသည်ရှိသော်၊ တာယ– ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ စိရာယနကာရဏော–တောအရပ်၌ကြာကြောင်းကို၊ ကထိတော–ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ ပုနပိ–တဖန်လည်း၊ ဒါရကော–သူငယ် တို့ကို၊ သန္ဓာယ–ရည်၍၊ ကိဠိ–တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို၊ နအာဟ– မပြောဆိုဝံ့လေ၊ သာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ပုတ္တသောကေန–သားဌီ စိုးရိမ် ခြင်းဖြင့်၊ တေ–ထိုသားငယ်တို့ကို၊ ဥပဓာရေန္တီ–လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်၊ ပုနပိ–တဖန်လည်း၊ ဝါတဝေဂေန–အဆောတလျှင်၊ ထသော–လေဟုန် ဖြင့်၊ ဝနာနိ–တောအရပ်တို့ကို၊ ဝိစရိ–လှည့်ပတ်ရှာဖွေ၏၊ တာယ– ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ဧကရတ္တိं–တညဉ့်တည်း၌၊ ဝိစရိတဗ္ဗာနံ–လှည့်ပတ် ရှာဖွေသောအရပ်ကို၊ ပရိဂဏ္ဍန္တီ–ပေါင်းစုရေတွက်သိမ်းစည်းလိုက်သည် ရှိသော်၊ ပန္နရသယောဇနမတ္တံ–တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာမျှလောက်သော အတိုင်းအရှည်ရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ ရတ္တိယာ– ညဉ့်သည်၊ ဝိဘာယ–လင်းပြီးသော်၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊

သန္တိုက်-အထံသို့၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ ဒ္ဋိတော-ရပ်လျှက်၊ ဒါရကာနံ-သားသူငယ်တို့ကို၊ အဒဿနေန-မမြင်ခြင်းကြောင့်၊ ဗလဝသောကဘိဘူတာ-ပြင်းစွာစိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိ၍၊ တဿ-ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ ပါဒမူလေ-ခြေရင်းခံ၌၊ ဆိန္နကဒလိဝိယ-ဖြတ်အပ်သောဌက်ပျောပင်ကဲ့သို့၊ ဘူမိယံ-မြေထက်၌၊ ဝိသညိ-မိန်းမောသည်၊ ဟုတ္တာ-ဖြစ်၍၊ ပတိ-လဲလေ၏၊ သော-ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ မတာတိ-သေခဲ့ပြီတကားဟု၊ သညာယ-အမှတ်ဖြင့်၊ ကမ္မမာနော-တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိလျက်၊ ဥပဟတ္ထဗလဝသောကော-ပြင်းစွာဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိ၏၊ သတိ-သတိကို၊ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌာပေတ္တာ-ဖြစ်စေ၍၊ တာဝ-ရှေးဦးစွာ၊ ဇီဝတိ-အသက်ရှိသေးသ၊လော နဇီဝတီတိ-အသက်မရှိလေသလောဟု၊ ဇာနိဿာမိတိ-ငါသိရလတ္တံ့ဟု၊ သတ္တာမာသေ-ခုနစ်လပတ်လုံး၊ ကာယသံသဂ္ဂံ-ကိုယ်လက်သုံးသပ်ခြင်းကို၊ အနာသန္နပုဗ္ဗောပိ-မရှိစဘူးသော်လည်း၊ အညသတစ်ပါး၏၊ အဘာဝေန-မရှိသောကြောင့်၊ တဿာ-ထိုမဒ္ဒီမိဖုရား၏၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဥက္ခိပိတ္တာ-ချီ၍၊ ဥရသု-ပေါင်နှစ်ဖက်တို့၌၊ ဌပေတ္တာ-ထား၍၊ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ ပရိပ္ပေါသိတ္တာ-ဆွတ်၍၊ မုခဉ္စ-မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယဉ္စ-ရင်ဘတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရိမဇ္ဇိ-သုံးသပ်၏၊ မဒ္ဒီပိခေါ-မဒ္ဒီမိဖုရားသည်လည်း၊ ထောကံဝိတိနာမေတ္တာ-အခါကိုလွန်စေ၍၊ သတိ-သတိကို၊ ပဋိလဘိတ္တာ-ရ၍၊ ဟိရောတ္တပ္ပံ-အရှက်အကြောက်ကို၊ ပစ္စုပ္ပဋ္ဌပေတ္တာ-ဖြစ်စေ၍၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ တေဒါရကာ-ထိုသူငယ်မောင်နှမတို့သည်၊ ကုဟိ-အဘယ်အရပ်သို့၊ ဂတာ-သွားရှာတို့လေကုန်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေး၏၊ သော-ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ အာဟ-ဆို၏၊ ဒေဝိ-အိုမဒ္ဒီမိဖုရား၊ မေမယာ-ငါသည်၊ ဧကဿ-တစ်ယောက်သော၊ အာဂတဿ-ငါ့ထံရောက်လာသော၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ ဒိန္နာ၌သမ္ပဒါန်စပ်လေ၊ မံ-ငါ့ကို၊ ယာစိတ္တာ-တောင်းလာသောကြောင့်၊ ဒါသတ္ထာယ-ကျွန်အလို့ငှါ၊ ဒိန္နာ-ပေးလှူအပ်ချေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာ-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ တာယ-ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ ကသ္မာ-အဘယ်ကြောင့်၊ ပုတ္တေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒတ္တာ-ပေးလှူပြီး၍၊ မမ-အကျွန်ုပ်အား၊ သဗ္ဗ

ရတ္တိ-တညဉ့်ပတ်လုံး၊ ပရိဒေဝိတွာ-ငိုကြွေး၍၊ ဝိဝရန္တိဝါ-လှည့်ပတ်သွားလာပြီးမှ၊ အာစိက္ခိ-ကြားတော်မူသနည်း၊ ကွာတိ-သို့၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ပထမမေဝ-ရှေးဦးစွာလျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ ဝုတ္တော-ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ တဝ-သင်နှမ၏၊ စိတ္တဒုက္ခံ-စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည်၊ ဗဟု-များသည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကွာဒါနိပန-ယခုမူကား၊ သရိရဒုက္ခေန-ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်၊ တနုကံ-ငယ်နုသည်၊ ဘဝိဿတီတိ-ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ အာစိက္ခိ-ကြား၏၊ ကွာတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍။

မဒ္ဒီ-အိုနှမ မဒ္ဒီ၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ မံ-ငါ၏၊ ပုတ္တော-သားတို့ကို၊ မာပသိဿတိ-မမြင်ရပြီဟု၊ ဗာဠ်-ပြင်းပြစွာ၊ မာပရိဒေဝေသိ-မငိုကြွေးပါလင့်၊ ပုတ္တော-သားသမီးတို့ကို၊ ဧဝန္တာ-အသက်ရှင်ကြကုန်လျက်၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ လစ္ဆာမ-ရပါဦးအုံ့၊ အရောဂါစ-အနာမရှိကုန်သည်လည်း၊ ဘဝါမသေ-ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့၊ ကွာတိ-သို့၊ သော-ထိုမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ သမဿာသေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ ပုန-တဖန်၊ မဒ္ဒီ-အိုနှမ မဒ္ဒီ၊ သပ္ပုရိသော-သူတော်ကောင်းဖြစ်သော၊ အဟံ-ငါသည်၊ ပုတ္တပသဒ္ဓ-မွေးသောသား ခြေလေးချောင်းရှိသောသားကိုလည်းကောင်း၊ ဓညဒ္ဓ-စပါးဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ဃရေ-နန်းအိမ်၌၊ အညံ-တစ်ပါးသော၊ ယဒ္ဓဓနံ-အကြင်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ အာဂတံ-ရောက်လာသော၊ ယာစကံ-ယာစကာကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒါမိ-ပေးလှူပြီ၊ မဒ္ဒီ-အိုနှမ မဒ္ဒီ၊ ပုတ္တကေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒါနံ-ပေးလှူခြင်းသည်၊ ဥတ္တမံ-မြတ်လှ၏၊ တွံ-သင်နှမသည်၊ အနုမောဒါဟိ-ဝမ်းမြောက်ပါလော၊ ကွာတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပုတ္တဒါနံ-သားသမီးတည်းဟူသောအလှူကို၊ တံ-ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ အနုမောဒါသိ-ဝမ်းမြောက်စေ၏၊ သာပန-ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်ကား၊ ဒေဝ-ရှင်မင်းကြီး၊ တေ-ရှင်မင်းကြီး၏၊ ပုတ္တကေ-သားသမီးတို့ကို၊ ဒါနံ-ပေးလှူခြင်းသည်၊ ဥတ္တမံ-မြတ်ပေ၏၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ အနုမောဒါမိ-ဝမ်းမြောက်ပါ၏၊ ဒတွာ-လှူတော်မူပြီး၍၊ စိတ္တံ-စိတ်တော်ကို၊ ပသာဒေဟိ-ကြည်လင်စေဦးလော့၊ ဘိယ္ယော-လွန်စွာ၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒဒေါ-လှူတော်မူသည်၊ ဘဝ-ဖြစ်တော်မူလော၊ ကွာတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊

မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ အနုမောဒတိ–ဝမ်းမြောက်လေ၏။

ဧဝံ–သို့၊ တေသု–ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည်၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ သမ္မောဒနီယံ–ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊ ကထံ–စကားကို၊ ကထေန္တေသု–ပြောဆိုကြကုန်သော်၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ ဟိယော–ယမန်နေ့၊ ဧဧကသ–ဧဧကာပုဏ္ဏားအား၊ ပထဝိ–မြေကြီးကို၊ ဥန္နဒေတွာ–ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ အဒါသိ–လျှို့၏၊ ဣဒါနိ–ဤယခု၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဟိနကော–သူယုတ်ဖြစ်သော၊ ယောက်ျားသည်၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဒ္ဒီဒေဝိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ယာစိတွာ–တောင်း၍၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ယာစေယျ–တောင်းလာလေရာ၏၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ရာဇာ–မင်းဝေဿန္တရာသည်၊ နိပ္ပစ္စယော–အထောက်အပံ့ကင်းသည်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ခဲ့ရာ၏၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေန–ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ နံ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်၍၊ မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ယာစိတွာ–တောင်း၍၊ ပါရမိကုဋ္ဌံ–ပါရမီအထွဋ်ကို၊ ဂါဟာပေတွာ–ယူစေ၍၊ ကဿစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ အဝိသဇ္ဇိယံ–မပေးစွန့်သည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ပုန–တဖန်၊ တံ–ထိုမိဖုရားကို၊ တဿေဝ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာအားပင်လျှင်၊ ဒတွာ–ပေးအပ်ခဲ့၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ အာဂမိဿာမိ–လာခဲ့အံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ သော–ထိုသိကြားသည်၊ သူရိယုဂ္ဂမနဝေလာယံ–နေအာရုံတက်သောကာလ၌၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေန–ပုဏ္ဏား၏အသွင်ဖြင့်၊ တဿ–ထိုမင်းဝေဿန္တရာ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ တံ–ထိုလာသောပုဏ္ဏားကို၊ မဟာပုရိသော–ယောက်ျားမြတ်သည်၊ နော–ငါတို့၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အတိထိ–ဧည့်သည်သည်၊ အာဂတောတိ–လာပြန်ပြီဟု၊ ပိတိသောမနဿဏာတော–နှစ်လိုဝမ်းသာသောသဘောရှိ၍၊ တေန–ထိုသကြားပုဏ္ဏားတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ မဓုရံ–ကောင်းသော၊ ပဋိသန္ထာရံ–စကားအဆောင်အစပ်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ ကေနတ္ထေန–အဘယ်အလိုဖြင့်၊ ဣဓ–ဤငါတို့နေရာသို့၊ အာဂတော–ရောက်လာသနည်း၊

ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ယာစိ–တောင်း၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပုနဒေဝ သက္ကော–သြရယ–ပ–သီလဝန္တံပတိဗ္ဗတံ–ပုနဒေဝသက္ကော၊ သြရယ–ပ–သီလဝန္တံပတိဗ္ဗတံ ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၅။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ပုနဒေဝ–တစ်ဖန်လျှင်၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ သြရယ–သက်ခဲ့၍၊ ဗြဟ္မဏသန္ထဝေါ–ပုဏ္ဏားအယောင်ဆောင်သည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ သီလဝန္တံ–သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ပတိဗ္ဗတံ–လင်ကိုရိုသေစွာလုပ်ကျွေးမွေးသော၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယာစိ–တောင်းလာ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ပုနဒေဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ ဒိန္နဒိဝသာ–ပေးလှူသောနေ့မှ၊ ပစ္ဆာဧဝ–နောက်မှလျှင်၊ တဒနန္တရမေဝ–ထိုအလှူပြီးသည်၏၊ အခြားမဲ့၌လျှင်၊ ဣတိအပဲ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ သြရယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒေဝ လောကတော–နတ်ရွာမှ၊ သြတရိတ္ဝာ–သက်ခဲ့၍၊ ဗြဟ္မဏသန္ထဝေါတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗြဟ္မဏသမဏာဝဏ္ဏော–ပုဏ္ဏားနှင့်တူသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသည်ဖြစ်၍။

အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိယျော–ယမန်နေ့၊ ဒွေပိဒါရကာ–သားသူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကိုလျှင်၊ ဗြဟ္မဏ သ–ပုဏ္ဏားအား၊ ဒိန္နာ–ပေးအပ်ကုန်ပြီ၊ အဟံ–ငါသည်၊ အရညေ–တောင်၌၊ ဧကကော–တစ်ယောက်အထီးတည်း၊ ကထံ–အဘယ့်ကြောင့်လျှင်၊ တေ–သင့်အား၊ သီလဝတီ–သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ပတိဗ္ဗတံ–လင်ကိုလုပ်ကျွေးမွေးပေသော၊ မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရား၊ တေ–သင်ပုဏ္ဏားအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–ပေးလှူအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အဝတ္ဝာ–မဆိုမူ၍၊ ပသာရိတဟတ္ထော–ဆန့်သောလက်ဝါးပြင်၌၊ အနဂ္ဃရဟနံ–အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သောရတနာကို၊ ဌပေန္တော–ထားလာသကဲ့သို့၊ အသဒ္ဓိတ္ဝာ–အထူးမစီရင်မူ၍၊ အပဒ္ဓိတ္ဝာ–တပ်မက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ အနောလီ နမာနသော–မငြီမစွန်းသောအားဖြင့်၊ အဓ–ဤအခါ၌၊ မေ–ငါ့အား၊

ဒါနပါရမီ–ဒါနပါရမီသည်၊ မတ္တက်–အပြီးသို့၊ ပါပုဏာ–ရောက်ပေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဟဒ္ဒတုဒ္ဒေါ–အလွန်ရှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဂိရိ–ဝက်ပါတောင်ကို၊ ဥပ္ပာဒေန္တောဝိယ–ပဲ့တင်ထပ်စေသကဲ့သို့။

ဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယံ–အကြင် မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ တွံ–သင်ပုဏ္ဏားသည်၊ ယာစသိ–တောင်း၏၊ သောအဟံ–ထိုငါသည်၊ သန္ဓိ–ထင်ရှားစွာ၊ ဒဒါမိ–လှူ၏၊ နဝိကမ္မာမိ–မတုန်လှုပ်၊ နပ္ပတိဂုဟာမိ–မလျှို့ဝှက်၊ မေ–ငါ၏၊ မနော–နှလုံးသည်၊ ဒါနေ–အလှူပေးခြင်း၌၊ ရမ္မတေ–မွေ့လျော်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ သိဃံမေဝ–အလျင်တဆောလျှင်၊ ကမဏ္ဍလုနာ–ကရားဖြင့်၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ဟရိတ္တွာ–ဆောင်၍၊ ဗြဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဥဒကံ–ရေစက်ကို၊ ပါတေတ္တွာ–ချ၍၊ ဘရိယံ–မယားမဒ္ဒီကို၊ အဒါသိ–ပေးလှူ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မဒ္ဒီဟတ္ထေဂဟေတ္တွာန–ပ–တသမဒ္ဒီအဒါသဟန္တိ–မဒ္ဒီဟတ္ထေဂဟေတ္တွာန–ပ–တသမဒ္ဒီအဒါသဟံဟူသော၊ ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၆။ ဂါထာ၏ အတ္တကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ မဒ္ဒိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ဂဟေတ္တွာန–ကိုင်၍၊ ဥဒကဆ္ဆလိ–ရေဖြင့်၊ ပုဏ္ဏား၏လက်ဝါးများကို၊ ပုရိယ–ပြည့်စေ၍၊ ပသန္နမန သက်ပွေ–ကြည်သောစိတ်အကြီးရှိ၍၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ မဒ္ဒိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဥဒကဆ္ဆလိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဒကံ–ရေဖြင့်၊ အဆ္ဆလိ–ပုဏ္ဏား၏လက်ဝါးပြင်ကို၊ ဥဒကန္တိစ–ဥဒကံဟူသောပုဒ်သည်ကား၊ ကရဏတ္ထေ–ကရိဏီးအနက်၌၊ ပစ္စတ္တဝစနံ–ပထမာဝိဘတ်တည်း၊ ဥဒကေန–ရေစက်ဖြင့်၊ တသဗြဟ္မဏသ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ အဆ္ဆလိပသာရိ တဟတ္ထတလံ–ဖြန့်အပ်သောလက်ဝါးပြင်ကို၊ ပုရေတ္တာ–ပြည့်စေ၍၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ပသန္နမနသက်ပွေ ဣတိ–ဟူသည်ကား၊ အဒ္ဓါ–မချေတ်၊ ဣမိနာဒါနပရိစ္စာဂေန–ဤသို့သော အလှူပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့်၊ ဒါနပါရမီမတ္တက်–ဒါနပါရမီ၏အဆုံးသို့၊ ပါပေတ္တာ–ရောက်စေ၍၊ သမ္ဘောဓိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို၊ အဓိ

ဂမိဿာမိတိ–ငါရပါလတ္တံ့ဟု၊ ဥပ္ပန္နသဒ္ဓါပသာဒေန–ဖြစ်သောသဒ္ဓါ ယုံကြည်ခြင်းဖြင့်၊ ပသန္နစိတ္တသက်ဟော–ကြည်လင်သောစိတ်အကြီးရှိ၍၊ တံ်ခဏံ၀ေ–ထိုမဒ္ဒီကိုပေးလှူသောခဏာ၌ပင်လျှင်၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တာပ္ပကာရာ–ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိကုန်သော၊ သဗ္ဗပါဋိဟာရိယာ–အလုံးစုံသော ဗျာဋိဟာတို့သည်၊ ပါတုရဟေသုံ–ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်၏၊ ဣဒါနိ–ဤယခု၊ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည်၊ ဒုရေ–ဝေးသောအရပ်၌၊ နတ္ထိတိ–မရှိပြီဟု၊ ဒေ၀ဂဏာ–နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဂဏဂဏာ–ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အတိ၀ိယ–အလွန်လျှင်၊ ပီတိသောမနဿဇာတာ–နှစ်လိုဝမ်းသာသောသဘောရှိကုန်သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မဒ္ဒီယာ ဒိန္နမာနာယ–ပ–သိနေရ၀နဝဏ္ဏသကာတိ–မဒ္ဒီယာ ဒိန္နမာနာယ–ပ–သိနေရ၀နဝဏ္ဏသကာဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၇။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ–မယာ–ငါသည်၊ မဒ္ဒီယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဒိယမာနယ–ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ ဂဂဏော–ကောင်းကင်ပြင်၌၊ ဒေ၀ါ–နတ်အပေါင်းတို့သည်၊ ပမောဒိတာ–ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ သိနေရ၀နဝဏ္ဏသကာ–မြင့်မိုရ်တောင်ညွှတ်သောသဘောရှိကုန်၏၊ ပထ၀ီ–မြေကြီးသည်၊ အကမ္မိ–တုန်လှုပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ၀ တထာပန တသ္မိံကာလေ–ထိုအခါ၌၊ မဒ္ဒီဒေ၀ိယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ကို၊ ဒိယမာနာယ–ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ တဿာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားအား၊ ရဏ္ဏံ၀ါ–ငိုကြွေးခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဒုမ္မုခံ၀ါ–မျက်နှာမသာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဘာကုတိမတ္တံ၀ါ–မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်လည်းကောင်း၊ နအဟောသိ–မဖြစ်လေ၊ အဿာ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားအား၊ ဧ၀ဏ္ဏ–ဤသို့သောအကြံသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လေ၏၊ ဒေ၀–ရှင်မင်းကြီး၊ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ ယံ–အကြင်အလိုကို၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိ၏၊ တံ–ထိုအလိုရှိတိုင်းကို၊ ကရောတု–ပြုစေလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဧတံ–ဤအကြံသည်၊ အဟောတိ–ဖြစ်၏။

သာမဒ္ဒီ–ထိုမဒ္ဒီမိဖုရားသည်လည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကောမာရိက

သ–ဝေဿန္တရာမင်းသား၏၊ ဘရိယာ–မယားဖြစ်ခဲ့၏၊ မမ–ငါ၏၊ သာမိကော–အရှင်သည်၊ ဣသရော–အစိုးရပေ၏၊ ယသ–အကြင် ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါတုံ–ပေးခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆေ–အလိုတော်ရှိ၏၊ တသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ယထိစ္ဆိတံ–အလိုရှိတိုင်း၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဒဇ္ဇာ–ပေးတော်မူ၏၊ ဗြဟ္မဏောပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဝိဏ္ဏိနေယျဝါ–ရောင်းလိုလည်း ရောင်းစေ၊ ဟနေယျဝါ–သတ်လိုလည်းသတ်စေ၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏။

မဟာပူရိသောပိ–ယောကျ်ားမြတ်သည်လည်း၊ အမ္ဘောဗြဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ မဒ္ဒိတော–မိဖုရားထက်၊ မေမယာ–ငါသည်၊ သတဂုဏေန–အရာမကသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန–အထောင်မကသောကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟဿဂုဏေန–အသိန်းမကသော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတညာဏမေဝ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပိယတရံ–အထူးသဖြင့် ချစ်အပ်၏၊ မေ–ငါ၏၊ ဣဒံဒါနံ–ဤမယားဟူသောအလှူသည်၊ သဗ္ဗညုတညာဏ ပဋိဝေဓ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကိုရခြင်း၏၊ ပစ္စယော–အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတုတိ–ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဝတ္တာ–ဆို၍၊ ဒါနံ–မယားဟူသော အလှူကို၊ အဒါသိ–ပေးလှူ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဇာလိကဏှာဇိနံ ပိယံ–ပ–တသ္မာပိယေအဒါသဟန္တိ–ဇာလိကဏှာဇိနံပိယံ–ပ–တသ္မာ ပိယေအဒါသဟံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၁၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဇာလိ–ဇာလိသားကိုလည်းကောင်း၊ ကဏှာဇိနံ–ကဏှာဇိန်သမီးကို လည်းကောင်း၊ ပိယံ–နှစ်သက်အပ်သော၊ ပတိဗ္ဗတံ–လင်ကိုလုပ်ကျွေးမွေးသော၊ မဒ္ဒိဒေဝိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ စဇမာနော–စွန့်လှူသည်ရှိသော်၊ နစိန္တေသိ–အထူးမကြံ၊ ဗောဓိယာယေဝ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ ကာရဏာ–အကြောင်းကြောင့်။

၁၁၉။ မေမယာ–ငါသည်၊ ဥဘောပုတ္တာ–သားနှစ်ယောက်တို့ကို၊ နဒေ သာ–မချစ်အပ်ကုန်၊ မဒ္ဒိဒေဝိ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ နဒေသ–မချစ်အပ်လော၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ပိယေ–ချစ်မြတ်နိုးသော သားမယားတို့ကို၊ အဟံ–

ငါသည်၊ အဒါသီ–ပေးလှူလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ စဇမာနောနစိန္တေသိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ပရိစ္စဇန္တောစ–ပေးလှူသော်လည်း၊ သန္တာပဝသေန–ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ နစိန္တေသိ–ငါမကြံ၊ ဝိသဒ္ဒေါ–လွတ်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ပရိစ္စဇိ–စွန့်ကြို၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ဇတ္ထ–ဤစကား၌၊ စောဒကော–စောဒကဆရာသည်၊ အာဟ–ဆို၏၊ ကသ္မာပန–အဘယ်ကြောင့်ကား၊ အယံမဟာပုရိသော–ဤယောက်ျားမြတ်သည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုတ္တဒါရေ–သားမယားဖြစ်ကုန်သော၊ ဇာတိသမ္ဘေ–အမျိုးအနွယ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော၊ ခတ္တိယေ–မင်းမျိုးတို့ကို၊ ပရဿ–သူတစ်ပါးအား၊ ဒါသဘာဝေန–ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပရိစ္စဇိ–စွန့်ပစ်လေသနည်း၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ယေသံကေသဋ္ဌိပိ–အမှတ်မရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဘုဇိဿာနံ–တော်လှန်သောသူတို့ကို၊ အဘုဇိဿဘာဝကရဏံ–သူ့ကျွန်၏၊ အဖြစ်ကိုပြုခြင်းသည်၊ သာဓုဝမ္မော–သူတော်ကောင်းတရားသည်၊ နု–မဟုတ်လေစတောင်းတကား၊ ဣတိ–သို့၊ စောဒကော–စောဒကဆရာသည်၊ အာဟ–ဆို၏၊ ပရိဟာရော–အဖြေကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ဝုစ္စတေ–ဆိုပေအုံ့၊ အနုဝမ္မတာ–အစဉ်ဝမ္မတာသဘောအားဖြင့်၊ လောကုတ္တရာတရားအားလျော်သဖြင့်လည်းဟူ၊ ပရိစ္စဇိ–စွန့်လှူလေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ စောဒကာဆရာ စောဒကအာဆော်သည် အဘယ့်ကြောင့် မင်းဝေဿန္တရာသည် မိမိ၏သားမယားအမျိုးမြတ်သောမင်းတို့ကို၊ သူတစ်ပါးအား ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့် စွန့်လေသနည်းဟု၊ စောဒနာရှိသည်၊ ထိုသို့ ငါ စောဒနာသည်လည်း မှန်၏၊ အကြောင်းကား တော်လှန်သောသူကောင်းသားတို့ကို မတော်လှန်သောသူ့ကျွန်၏အဖြစ်ကို ပြုခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတရားမဟုတ်လေတကားဟု အာဆော်ရှိသည်၊ ထိုအာဆော်စောဒနာကို၊ ဝုစ္စတေ ဟူသောပါဋ္ဌဖြင့် ဝန်ခံ၍၊ အနုဝမ္မဘာဝတောဟူသောပါဋ္ဌဖြင့် အကျဉ်းပြအပ်၏၊ အကျယ်ကား၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ အတ္တနိယသ–မိမိသည် မြတ်နိုးအပ်သော၊ သဗ္ဗသ–အလုံးစုံသော၊ မမန္တိပရိဂ္ဂဟိတဝတ္ထုနော–မရက်မစက်

မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းအပ်သောဝတ္ထုကို၊ ယဒိဒံယံဂ္ဂဒံယော ဧသောအနုဝ ဿသပရိစ္စာဂေါ–အကြင်အကြင်းမဲ့စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–၏၊ အယံ ပရိစ္စာဂေါ–ဤသို့သောစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ ဗုဒ္ဓကာရကော–ဘုရား၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မေသု–တရားတို့သို့၊ အနုဂတော–အစဉ်ရောက်သောအားဖြင့်၊ ဓမ္မတာ–သဘောဓမ္မတာတည်း၊ ဟိဝိသေသော–အထူးကား၊ ဒေယျပဋိဂ္ဂါဟဝိကပ္ပရဟိတံ–လျှုဖွယ်ဝတ္ထု အလျှုခံပုဂ္ဂိုလ်၌ အထူးကြဲခြင်းမှကင်းသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနပါရမီ–ဒါနပါရမီကို၊ ပူရေတုံ–ပြည့်ခြင်းငှာ၊ ဥဿုက္ကံ–လုံ့လပြုခြင်းသို့၊ အာပန္နာနံ–ရောက်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ မမန္ဓိပရိဂ္ဂဟိတဝတ္ထုံ–မရက်မစက်မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းအပ်သောဥစ္စာကို၊ ဝါ၏ဥစ္စာဟု သိမ်းဆည်းအပ်သော ဥစ္စာကိုလည်းဟူ၊ ယာစန္တသ–တောင်းလာသော၊ ယာစကဿ–ယာစကာအား၊ ပရိစ္စဇိတုံ–စွန့်အံ့သောငှာ၊ နယုတ္တံ–မသင့်မလျော်သည်၊ နမဟုတ်၊ အယံပရိစ္စာဂမ္မော–ဤသို့သောစွန့်ကြဲခြင်း သဘောတရားသည်၊ ပေါရာဏောပိ–ရှေ့၌ဖြစ်သော၊ အနုဓမ္မော–အစဉ်တရားတည်း၊ ပရိယာယ်ဆရာ၏စကားကား၊ စောဒကဆရာ မိမိသည် မရက်မစက်မြတ်နိုးအပ်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်သားမယားတို့ကို စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ ဘုရား၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော အစဉ်တရားတည်း၊ အထူးဝိသေသ ဖြစ်ဟန်ကား၊ အလျှုဝတ္ထုအလျှုခံပုဂ္ဂိုလ်၌ အထူးမကြဲ မရွေးမဆည်း ဒါနပါရမီကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ၊ လုံ့လပြုသော ဘုရား လောင်းတို့အား၊ မရက်မစက် ဝါမြတ်နိုးအပ်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်တကားဟု ယာစကာအား ပေးလျှုစွန့် ကြဲခြင်းငှာ မသင့်လျော်သည်မဟုတ်၊ ယာစကာအား ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ပေးလျှုစွန့်ကြဲအပ်သည်ရှိသော် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည်သာတည်း ဟူလိုသည်၊) သဗ္ဗေသံ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဟိသဒ္ဒါကား၊ တပ္ပါကဋ္ဌိ ကရဏတည်း၊ ဗောဓိသတ္တာနံ–ဘုရားလောင်းတို့အား၊ သဗ္ဗဿ–အလုံးစုံကို၊ ယဒိဒံယံဂ္ဂဒံယောဧသောပရိစ္စာဂေါ–အကြင်စွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–၏၊ အယံပရိစ္စာဂေါ–ဤသို့သောစွန့်ကြဲခြင်းသည်၊ အာစိဏ္ဏသမာစိဏ္ဏော–အဖန်တလဲလဲကောင်းသောအလေ့အကျင့်တည်း၊ ကုလဝံသော–ဘုရားလောင်းတို့၏အနွယ်တည်း၊ ကုလပ

ဝေဏီ–ဘုရားလောင်းတို့၏အစဉ်တည်း၊ တတ္ထေစ–ထိုဘုရားလောင်း သားမယားကိုစွန့်ရာ၌ကား၊ ဝိသေသတော–အထူးအားဖြင့်၊ ပိယတရ ဝတ္ထုပရိစ္စာဂေါ–ချစ်လှစွာသော သားမယားတည်းဟူသောဝတ္ထုကို စွန့်ကြဲခြင်းတည်း၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ကေစိ–အချို့ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ –ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ဝံသာနုဂတရာ ဧိသရိ ယာဒိဧနေ ပရိစ္စာဂံ– အနွယ်သို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့်မင်းတို့သည်၊ အစိုးရခြင်း အစရှိသော ဥစ္စာကို ပေးစွန့်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိယနယနာဒိ အင်္ဂပရိစ္စာဂံ–မြတ်နိုးအပ်သောမျက်စိ အစရှိသော အင်္ဂါကို စွန့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ပိယဇီဝိတပရိစ္စာဂံ–မြတ်နိုး အပ်သောအသက်ကို စွန့် ကြဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ကုလဝံသပတိဋ္ဌာပကံ–အမျိုးအနွယ်ကို တည်စေ တတ်သော၊ ပိယပုတ္တပရိစ္စာဂံ–ချစ်လှစွာသောသားကိုစွန့်ကြဲခြင်းလည်း ကောင်း၊ မနာပစာရီ–နှစ်လိုဖွယ်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော၊ ပိယဘရိယ ပရိစ္စာဂံ–ချစ်သောမယားကို စွန့်ကြဲခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမေပဋ္ဌပရိစ္စာဂေ–ဤပါးပါးသော မြတ်သောစွန့်ကြဲခြင်းတို့ကို၊ အပ ရိစ္စဇိတ္ဝာ–မပေးမစွန့်မူ၍၊ ဗုဒ္ဓါ–ဘုရားတို့သည်၊ ဘူတပုဗ္ဗာ နာမ–ဖြစ်ဖူး သောမည်ကုန်သည်၊ နအတ္ထိ–နသန္တိ–မရှိလေကုန်၊ တထာဟိ တတော ဧဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ မင်္ဂလေ–မင်္ဂလာအမည်တော်ရှိသော၊ ဘဂဝတိ– မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗောဓိသတ္တဘူတေ–ဘုရားလောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်သော ဘဝ၌၊ ဗောဓိပရိယေသနံ–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရှာမှီးခြင်းကို၊ စရမာနေ–ကျင့်သည်ရှိသော်၊ စရိမတ္တဘာဝတော–အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၏အဖြစ်မှ၊ တတိယေ–သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ အတ္တဘာဝေ– ကိုယ်၏အဖြစ်၌၊ သပုတ္တဒါရော–သားမယားနှင့်တကွ၊ ဧကသ္မိံပဗ္ဗတေ– တစ်ခုသောတောင်၌၊ ဝသန္တော–နေသည်ရှိသော်၊ ခရဒါတိကောနာမ– ခရဒါတိကအမည်ရှိသော၊ ယက္ခော–ဘီလူးသည်၊ မဟာပုရိသဿ– ယောက်ျားမြတ်၏၊ ဒါနဇ္ဈာသယတံ–အလှူ၌အလိုဆန္ဒရှိသည်၏အဖြစ် ကို၊ သုတ္ဝာ–ကြားရ၍၊ ဗြဟ္မဏဝဏ္ဏေပုဏ္ဏားဏ်အသွင်ဖြင့်၊ ဥပသင်္ကမိတ္ဝာ –ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဟာသတ္တံ–မင်္ဂလာဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်ကို၊ ဒွေဒါရကေ–သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ယာစိ–တောင်း၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဗြဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ ဒဒါမိ–ပေးလှူအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဟဒ္ဒပဟဒ္ဒော–အလွန်ရွှင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဥဒကပရိယန္တံ–ရေလျှင်အဆုံးရှိသော၊ ပထဝိ–မြေကြီးကို၊ ကမ္မေန္တော–တုန်လှုပ်စေလျက်၊ ဒွေပိ–နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဒါရကေ–သားသူငယ်တို့ကို၊ အဒါသိ–လှူလေ၏၊ ယက္ခော–ခရဒါတိက–ဘီလူးသည်၊ စက်မန ကောဋ္ဌိယံ–စကြာ၏အစွန်းဌ၌၊ အာလမ္ဗနဖလကံ–တကဲပျဉ်ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ ဋ္ဌိတော–ရပ်လျက်၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပဿန္တဿ ဝ–မြင်စဉ်ပင်လျှင်၊ မုဒ္ဓာလကလာပံဝိယ–ကြာရင်းမြစ်ကဲ့သို့၊ တေဒါရ ကေ–ထိုသူငယ်တို့ကို၊ ခါဒိ–စား၏၊ အဂ္ဂိဇာလံဝိယ–မီးလျှံကဲ့သို့၊ လောဟိတဒါရံ–သွေးအယဉ်သည်၊ ဥဂ္ဂိရမာနံ–ယိုစီးလာသည်ကို၊ ယက္ခဿ–ဘီလူး၏၊ မုခံ–မျက်နှာကို၊ သြလောကေန္တဿ–ကြည့်သော၊ မဟာပုရိသဿ–ယောက်ျားမြတ်၏၊ အား၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဌ္ဌစပ်လေ၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယက္ခော–ဘီလူးသည်၊ တဝ–စင်စစ်၊ ဝဏ္ဏေသိ–လှည့်စား၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဥပ္ပဇ္ဇနက စိတ္တုပ္ပါဒဿ–ဥပ္ပဇ္ဇနကစိတ္တုပ္ပါဒ်၏ အားလည်းဟူ၊ သြကာသံ–အခွင့်ကို၊ အဒေန္တံ–မပေးဘဲ၊ ဥပါယကောသလ္လဿ–အကြောင်းဌ၌ လိမ္မာသောပညာ၏၊ သုဘာဝိတ္တာ–ကောင်းစွာထင်ရှားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အတီတမ္မာနံ–လွန်လေပြီးသောတရား၏၊ အပ္ပဋိသန္ဓိသယ ဘာဝတောစ–တစ်ဖန်မစပ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သခ်ါရာနံ–သခ်ါရတရားတို့၏၊ အနိစ္စာဒိဝသေန–အနိစ္စအစရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ သုပရိမဒ္ဒိတဘာဝတောစ–ကောင်းစွာသုံးသပ်ဖန်တီးသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဧဝံ–သို့၊ ဣတ္တ ရဋ္ဌိတိကေနစ–ဖျန်၍တည်ခြင်းရှိသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဘင်္ဂနာစ–ပျက်စီးတတ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသာရေနစ–အနှစ်သာရကင်းသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သခ်ါရကလာပေနစ–သခ်ါရအပေါင်းအစုဖြင့်လည်းကောင်း၊ မေမယာ–ငါသည်၊ ဝတ–စင်စစ်၊ ဒါန ပါရမီ–ဒါနပါရမီကို၊ ပူရိတော–ဖြည့်အပ်လေပြီ၊ မေ–ငါ့အား၊ ဝတ–စင်စစ်၊ မဟန္တံ–မြတ်စွာသော၊ အတ္ထံ–အကျိုးကို၊ သာဓေတွာ–ပြီးစေ ခြင်းလက္ခဏာရှိ၍၊ ဣဒံဒါနံ–

ဤသို့သောအလျှုပေးခြင်းသည်၊ အဓိကတံ– သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ သောမနဿမေဝ–ငါ့အား ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်လေ၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား မင်္ဂလာဘုရားရှင်၏၊ အလောင်းတော်သည်၊ သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို၊ ခရဒါတိကမည်သော ဘီလူးအား လှူလေသော် ထိုဘီလူးသည်၊ စကြီဦးတကဲပျဉ်ကိုမှီ၍၊ ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့စားသော ကာလဘီလူးသည် ငါ့ကိုလှည့်စားသောသူဟု၍၊ ဒေါသစိတ်အား၊ အခွင့်ကိုမပေးဘဲ အကြောင်းတရား၌ လိမ္မာသောပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် လွန်လေပြီးသောတရားနှင့် မစပ်ရအောင် နှလုံးသွင်းခြင်းဟုဆိုရာ၌၊ အတီတတရား၏လက္ခဏာသည် သားသူငယ်တို့၌၊ ဂေဟသိတပေမတဏှာပေမ–ရှေးကာလအတိုင်း၊ သင်္ကီ–အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ ဘီလူးစားသောကာလ ထိုချစ်ခြင်းတရားနှင့်မစပ်စေဘဲလျက်၊ သခ်ါရတရား၏ အနိစ္စ၏ အစရှိသည် သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးတတ်သော တရား၊ အနှစ်သာရမရှိသောတရား၊ သခ်ါရတရားအပေါင်း အစုဖြင့် တသွယ်တဝ နှလုံးသွင်းခြင်းရှိ၍၊ ငါသည်၊ ဒါနပါရမီကိုဖြည့်ရပေပြီ၊ ငါ့အား ဤသားဟူသော အလှူသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလတ္တံ့ဟု အယူရှိသောကြောင့်၊ အတီတဓမ္မာနံ အပ္ပဋိသန္ဓိသဘာဝတောဟု ရှေးကာလနှင့် ကာလတရားမစပ်ဟု အယူရှိ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ ကြီလေစကားထူး၏၊) သော–ထိုမင်္ဂလာဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ တသ္မိံ ခဏေ–ထိုခဏ၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အနညသာဓာရဏံ–သူတစ်ပါးနှင့် မဆက်ဆံသော၊ ဣဒံစိတ္တာစာရံ–ဤသို့သောစိတ်၏အလေ့အကျက်ကို၊ ဥဘတ္ထာ–သိ၍၊ ဣမသ္မိ–သားဟူသောအလှူ၌ဒါနပါရမီ၏၊ နိဿန္ဒေန–အကျိုးဆက်ဖြင့်၊ အနာဂတေ–လာလတ္တံ့သော ဘုရားဖြစ်သောဘဝ၌၊ ဣမိနာဝနိဟာရေန–ဤသို့သောနည်းဖြင့်၊ သရီရတော–ကိုယ်မှ၊ ရသ္မိံယော–အရောင်တို့သည်၊ နိက္ခမန္တု–ထွက်စေသတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပတ္ထနံ–ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ တသ–ထိုမင်္ဂလာဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်အား၊ တံပတ္ထနံ–ထိုသို့သော ဆုတောင်းခြင်းကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ ဗုဒ္ဓဘူတသ–ဘုရားဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီးသော်၊

သရိရပ္ပဘာ–ကိုယ်တော်အရောင်သည်၊ နိစ္စမေဝ–အမြဲလျှင်၊ ဒဿသဟ သလောကဓာတုံ–တစ်သောင်းသောလောကဓာတ်ကို၊ ဖရိတ္တာ–နှံ့၍၊ အဋ္ဌာသိ–တည်လေ၏၊ ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း၊ ဧဝံ–သို့၊ အညေပိ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဗောဓိသတ္တာ–ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိယတရံ–အထူးသဖြင့် ချစ်လှစွာသော၊ ပုတ္တဒါရဋ္ဌ–သားမယားကိုလည်း၊ ပရိစ္စဇိတ္တာဝ–ပေးလှူစွန့်ကြဲ၍သာလျှင်၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပဋိဝိဇ္ဈိသု–ထိုးထွင်း၍ သိလေကုန်၏။

အပိစအပရောနယော–နည်းတစ်ပါးကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ဝုစ္စတေ–ပြဆိုအပ်၏၊ ယထာနာမ–ဥပမာသော်ကား၊ ကောစိဒေဝ–တစ်စုံတစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ ပူရိသော–ယောကျ်ားသည်၊ ကဿစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောမင်း၏၊ သန္ဓိကေ–အထံ၌၊ ဂါမံဝါ–ရွာကိုလည်းကောင်း၊ ဓနပွဒံဝါ–ဓနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကေဏိယာ–အခဖြင့်၊ ဂဟေတွာ–သိမ်းယူ၍၊ ကမ္မံ–ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ရောဇ္ဇော–ပြုသည်ရှိသော်၊ အတ္တနောဝါ–မိမိ၏လည်းကောင်း၊ အဇ္ဇေဝါသိကာနံဝါ–တပည့်တို့၏လည်းကောင်း၊ ပမာဒေန–မေ့လျော့သဖြင့်၊ သတိသုတစနံ–မင်းအား တစ်ဖန် ကြားအပ်သောဥစ္စာကို၊ ဓာရေယျ–ဆောင်ယူလေကြားအံ့၊ တမေနံ–ထိုယောကျ်ားကို၊ သောရာဇာ–ထိုမင်းသည်၊ ဂါဟာပေတွာ–ဖမ်းစေ၍၊ ဗန္ဓနာဂါရေ–နှောင်အိမ်၌၊ ပဝေသေယျ–သွင်းအံ့၊ တဿ–ထိုယောကျ်ားအား၊ ဧဝံပရိဝိတက္ကံ–ဤသို့သောအကြံသည်၊ အဿဘဝေယျ–ဖြစ်အံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ခေါ–စင်စစ်၊ ဣမဿရညော–ဤမင်း၏၊ ကမ္မံ–ပြုအပ်သောအမှုကို၊ ကရောဇ္ဇော–ပြုသည်ဖြစ်၍၊ ဧတ္ထကံနာမ–ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဓာရေမိ–ဆောင်မိ၏၊ တေန–ထိုသို့ဆောင်ယူမိသောကြောင့်၊ အဟံ–ငါ့ကို၊ ရညာ–မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာဂါရေ–နှောင်အိမ်၌၊ ပဝေသိတော–သွင်းအပ်၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣဒေဝ–ဤနှောင်အိမ်၌လျှင်၊ သစေဟောမိ–အကယ်၍နေသည်ဖြစ်အံ့၊ အတ္တာနဉ္စ–မိမိကိုယ်တိုင်လည်း၊ ဓီယေယျ–သေခဲ့ရ၏၊ မေ–ငါ၏၊ ပုတ္တဒါရ ဒါသ ကမ္မကရပေါရိသာစ–သားမယား ကျွန်အမှုလုပ်ယောကျ်ားတို့သည်

လည်း၊ ဓိဝိကာပဂတာ–အသက်မှကင်းရှာလေကုန်၏၊ မဟန္တံ–မျှားစွာ၊ အနယဗျသနံ–အကျိုးမရှိပျက်စီးခြင်းသို့၊ အာပဇ္ဇေယျုံ–ရောက်ကုန်ရာ၏၊ ယံနုနယဒိပန–အကယ်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ရညော–မင်းကြီးအား၊ အာရောစေတွာ–အကြောင်းကြားရ၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုတ္တံဝါ–သားကို လည်းကောင်း၊ ကနိဋ္ဌဘာတရံဝါ–ညီကိုလည်းကောင်း၊ ဣမ–ဤ

နှောင်အိမ်၌၊ ဋ္ဌပေတွာ–ကိုယ်စလှယ်ထားရ၊ နိက္ခမေယျုံနနု–ထွက်သွားရမှုကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဧဝံပရိဝိတက္ကံ–ဤသို့သောအကြံသည်၊ တဿ–ထိုယောက်ျားအား၊ အဿဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ထွက်သွားသည်ရှိသော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣတောဗန္ဓနတော–ဤအနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တော–လွတ်သည်ဖြစ်၍၊ နစိရသေဝ–မကြာမြင့်မီ လျှင်၊ ယထာမိတ္တံ–အဆွေခင်ပွန်းရှိတိုင်း၊ ယထာသန္ဒိဋ္ဌံ–မြင်ဖူးတိုင်း၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ သံဟရိတွာ–ရုံးစု၍၊ ရညော–မင်းအား၊ ဒတ္တွာ–ပေး၍၊ တတောဗန္ဓနတော–ထိုနှောင်အိမ်မှ၊ မောစေမိ–လွတ်စေ၏၊ အပ္ပမတ္တောဝ–မမေ့မလျော့သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဥဒ္ဒါနဗလေန–ထကြွလုံ့လ၏အစွမ်းဖြင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သမ္ပတ္တိ–စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၊ ပဋ္ဌပါ ကတိကံ–ပြုကတော့သဘောကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကရိဿामိ–ပြုအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ သော–ထိုယောက်ျားသည်၊ တတ–ထိုကြံသောအတိုင်း၊ ကရေယထ–ပြုလေသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထ–ထို့အတူ၊ ဣဒံသမ္ဘဒံ–ဤဥပမာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏။

(ဥပမာကို ပြုတော်မူပြီး၍၊ ဥပမာနှင့် ဥပမေယျကို နှီးနှောပြီ ပြုတော်မူလိုသောငှါ၊ တကြိုဒံသြပမ္မသံသန္ဒနံအစ–ပ–သမ္ဘတ္တိသမ္ဘန္ဓာ ဂမောစာတိအဆုံးရှိသောပါဋ္ဌတို့ဖြင့် ပြုတော်မူအပ်၏၊ ထိုပါဋ္ဌတို့၏ အတ္တကား၊) တတြဝစနေ–ထိုစကား၌၊ ဣဒံ–ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ သြပမ္မသံသန္ဒနံ–ဥပမာနှင့် ဥပမေယျကို နှီးနှောခြင်းတည်း၊ ရာဇာဝိယ–မင်းကဲ့သို့၊ ကမ္မံ–ကံတရားကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ ဗန္ဓနာဂါရောဝိယ–နှောင်အိမ်ကဲ့သို့၊ သံသာရော–သံသရာကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ ရညာ–မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာဂါရေ–နှောင်အိမ်၌၊ ဋ္ဌပိတပုရိသောဝိယ–ထားအပ်သောယောက်ျားကဲ့သို့၊ ကမ္မဝသေန–ကံတရား၏အစွမ်းဖြင့်၊ သံသာရစာရ

ကေ–ကြင်လည်ရာသံသရာ၌၊ ဋ္ဌိတော–တည်သော၊ မဟာပူရိသော–ယောက်ျားမြတ်ကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ ဗန္ဓနာဂါရေ–နှောင်အိမ်၌၊ ဋ္ဌိတပူရိသဿ–တည်သောယောက်ျားဖြစ်သော၊ ထိသူ၏၊ တတ္ထ–ထိုနှောင်အိမ်၌၊ ပုတ္တသဝါ–သားကိုလည်းကောင်း၊ ဘာတုနောဝါ–ညီကိုလည်းကောင်း၊ ပရာဓီနဘာဝကရဏေန–အပြစ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုပြုခဲ့သဖြင့်၊ တေသဉ္စ–ထိုသားညီအစ်ကိုတို့အားလည်းကောင်း၊ အတ္တနောစ–မိမိ၏လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခာ–ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှု၊ ဝိမောစနံဝိယ–လွတ်စေသကဲ့သို့၊ မဟာပုရိသဿ–ယောက်ျားမြတ်အား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုတ္တာဒိကေ–သားအစရှိသောသူတို့ကို၊ ပရေသံ–သူတစ်ပါးတို့ကို၊ ဒတ္တာ–ပေးလျှ၊ သဗ္ဗညုတပဋ္ဌိလာဘေန–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရသဖြင့်၊ သဗ္ဗသတ္တာနံ–ခပ်သိမ်းသော ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့အား၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခပမောစနံ–ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှလွတ်စေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ ဝိဂတ ဒုက္ခသုခသ–ကင်းပြီးသောဆင်းရဲချမ်းသာရှိသော၊ တသ–ထိုယောက်ျားအား၊ တေဟိ–သားညီအစ်ကိုတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိं–အတူတကွ၊ ယထာဓိပ္ပေတသမ္ပတ္တိယံ–အရှိတိုင်းသောစည်းစိမ်ကို၊ ပတိဋ္ဌာပနံဝိယ–တည်စေသကဲ့သို့၊ အရဟတ္တမဂ္ဂေန–အရဟတ္တမဂ်ဖြင့်၊ အပဂတဝဋ္ဋဒုက္ခသ–ဝဋ္ဋဆင်းရဲကင်းခြင်းရှိသော၊ မဟာပူရိသဿ–ယောက်ျားမြတ်အား၊ ဗုဒ္ဓဘာဝေန–ဘုရား၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒသဗလာဒိသဗ္ဗညုတဉာဏသမ္ပတ္တိသမ္ပန္နာဂမော–ဒသဗလဉာဏ်တော် အစရှိသည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော စည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ အတ္တနောစ–ကိုယ်တော်၏လည်း၊ ဝစနကာရကာနံ–စကားကိုလိုက်နာကုန်သောသူတို့အား၊ ဝိဇ္ဇတ္တယာဒိသမ္ပတ္တိ–သမ္ပန္နာဂမောစ–ဝိဇ္ဇာသုံးပါးအစရှိသော စည်းစိမ်၏ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ ဣတိဧဝံ–သို့၊ မဟာပုရိသာနံ–ယောက်ျားမြတ်တို့အား၊ ပုတ္တဒါရပရိစ္စာဂေါ–သားမယားကိုစွန့်ကြခြင်းသည်၊ အနဝဇ္ဇသဘာဝေါ–အပြစ်မရှိသောသဘောတည်း၊ ဧတေနေဝနယေန–ဤသို့သောနည်းဖြင့်၊ နေသံ–ထိုဘုရားလောင်းအား၊ အဂ်ီဧဝိတပရိစ္စာဂေ–အဂ်ါကြီးငယ် အသက်စွန့်ကြခြင်းတို့ကို၊ ယာစောဒနာ–အကြင်စောဒနာဖွယ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊

သာပိ–ထိုစောဒနာဖွယ်ကိုလည်း၊ ဝိသေသဓိတာ–သုတ်သင်အပ်၏၊ ရှေးနည်းသို့လိုက်၍ စောဒနာဖွယ်ရှိ၏၊ ရှေးနည်းသို့လိုက်၍၊ ပရိဟာယ်ဆရာအဖြေကို ပြအပ်၏၊ ဟူလိုသည်။

ဧဝံပန–ဤသို့ကား၊ မဟာသတ္တေန–ဘုရားလောင်းမင်းဝေဿန္တရာသည်၊ မဒ္ဒီဒေဝိယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ဒိန္နာယ–ပေးလှူအပ်ပြီးသော်၊ သက္ကော–သိကြားမင်းသည်၊ အရိယဘူတစိတ္တဧကတော–ဖြူစင်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော စိတ်သဘောရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ တေ–သင်မင်းမြတ်အား၊ ဒိဗ္ဗာ–နတ်ဌဖြစ်ကုန်သော၊ ယေစ ပစ္စယာ–အကြင်မစ္ဆေရတရား ရန်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မနုဿာ–လူဌဖြစ်ကုန်သော၊ ယေစပစ္စယာ–အကြင်မစ္ဆေရ ရန်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိသန္တိ–ရှိကုန်အုံ့၊ တေသဗ္ဗေ–ထိုအလုံးစုံတို့ကို၊ ဓိတာ–ဆောင်အပ်ကုန်ပြီ၊ တေ–သင်မင်းကြီး၏၊ သဒ္ဒေါ–ကျော်စောသော အသံသည်၊ ပထဝိ–မြေကြီးကို၊ နိန္နာဒိတာ–ပဲ့တင်ထပ်လေပြီ၊တေ–သင်မင်းမြတ်၏၊ သဒ္ဒေါ–ကျော်စောသောအသံသည်၊ တိဒိဝံဂတော–တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လေပြီ၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဒုဒ္ဒဒံ–သားမယားအစရှိသော ပေးလှူခဲ့သော အလှူကို၊ ဒဒမာနာနံ–ပေးလှူလိုကုန်သော သာဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းတို့လည်း၊ ဒုက္ကရံ–ပြုနိုင်ခဲ့သည်မည်၏၊ ကုဗ္ဗတံ–သားမယားဟူသောအလှူကို ပြုပေသော မင်းကြီးတို့၏၊ ကမ္မံ–စွန့်ခြင်းကြီးတည်းဟူသောအမှုကို၊ အညေ–ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကအလောင်းတို့သည်၊ နာနုကပ္ပန္တိ–အတုလိုက်၍ မပြုနိုင်လေကုန်၊ အသန္တော–သူတော်ကောင်းအလောင်း မဟုတ်သော သူတို့သည်၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုရာရှိအုံ့နည်း၊ နာနုကပ္ပန္တိဧဝ–မပြုနိုင်လေကုန်သည်သာတည်း၊ သတံ–သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မော–တရားကို၊ ,ယသ္မာ–ကြောင့်၊ ဒုရနုယော–သူတစ်ပါးနည်းသို့လိုက်နိုင်ခဲ၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဣဟတော–ဤလူ့ပြည်မှ၊ သတဉ္စ–သူတော်ကောင်းတို့၏လည်းကောင်း၊ အသတဉ္စ–မသူတော်တို့၏လည်းကောင်း၊ ဂတိ–အလားသည်၊ နာနာ–အသီးသီးသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ အသန္တော–မသူတော်တို့သည်၊ နိရိယံ–ငရဲသို့၊ ယန္တိ–ရောက်လေကုန်၏၊ သန္တော–

သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ သဂ္ဂပရာယနာ-နတ်ရွာသို့ လားကုန်သည်၊ ဟောန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသော၊ နယေန-နည်းဖြင့်၊ မဟာပူရိသသ-ယောကျ်ားမြတ်အား၊ ဒါနနုမောဒနဝသေန-အလှူပေးသည်ကို ဝမ်းမြောက်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ထုတိ-ချီးမွမ်းခြင်းကို၊ အကာသိ-ပြု၏၊ တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ပစ္ဆုဟာတိ-ဟူသည်ကား၊ ပစ္ဆတ္တိကာ-ရန်သူတို့သည်၊ ဒိဗ္ဗာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒိဗ္ဗသ-နတ်၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိဗာဟကာ-တားဆီးတတ်ကုန်သော၊ မာနုဿာတိ-ဟူသည်ကား၊ မာနုဿံ-လူ၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိဗာဟကာ-တားဆီးတတ်ကုန်သော၊ တေ-ထိုလူနတ်တို့၏အဖြစ်ကို တားတတ်ကုန်သော၊ ဓမ္မာ-တရားတို့သည်၊ ကေပန-အဘယ်တရားတို့နည်းဟူမူကား၊ မစ္ဆရိယဓမ္မာ-မစ္ဆေရတရားတို့သည်၊ သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ တေ-ထိုမစ္ဆေရတရားတည်းဟူသော ရန်သူတို့ကို၊ ပုတ္တဒါရံ-သားမယားဟူသောအလှူကို၊ ဒဒေန္တေန-ပေးလှူသူဖြင့်၊ မဟာသတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဧတာ-အောင်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ ဒဿေတိ-ပြ၏၊ ဒုဒ္ဒဒန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဒုဒ္ဒဒံ-သူတစ်ပါးတို့ ပေးလှူခဲ့သော၊ ပုတ္တဒါရာဒိ-သားမယား အစရှိသည်တို့ကို၊ ဒဒမာနာနံ-ပေးလှူကုန်သော၊ တုမှာဒိသာနံ-သင်မင်းကြီးနှင့်တူကုန်သော သူတို့၏၊ ဒုက္ခရံ-ပြုခဲလှစွာသောအမှုကို၊ ကုဗ္ဗတံ-ပြုအပ်သော၊ တမေဝကမ္မံ-ထိုသို့စွန့်ခြင်းကြီးအမှုကိုလျှင်၊ အညေ-တစ်ပါးကုန်သော၊ သာဝကပစ္စေကဗောဓိသတ္တာ-သာဝကပစ္စေကဗုဒ္ဓအလောင်းတို့သည်၊ နာနုကုဗ္ဗန္တိ-အတုမပြုနိုင်လေကုန်၊ အသမ္ဘောသူတော်မဟုတ်သောသူတို့သည်၊ ပဂေဝ-အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ နာနုကုဗ္ဗန္တိဧဝ-အတုမပြုနိုင်ကုန်သည်သာတည်း၊ ကသ္မာ-အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ မစ္ဆရိနော-ဝန်တိုတတ်ကုန်၏၊ သတံဓမ္မောဒုရန္နယောတိ-ဟူသည်ကား၊ သတံသာဓုနံ-သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာဗောဓိသတ္တာနံ-ဘုရားလောင်းတို့၏၊ ပဋိပတ္တိဓမ္မော-ကျင့်ရိုးဖြစ်သောတရားပေတည်း၊ အညေဟိ-သူတစ်ပါးတို့သည်၊ ဒုရာနုဂမော-အတုလိုက်နိုင်ခဲလှ၏။

ဧဝံ-သို့၊ သဂ္ဂေ-သိကြားသည်၊ မဟာပူရိသသ-ယောကျ်ား

မြတ်အား၊ အနုမောဒနဝဿန–ဝမ်းမြောက်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ထုတိ–ကောင်းချီးကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ မဒ္ဒီဒေဝီ–မဒ္ဒီမိဖုရားကိုလျှင်၊ နိယျာတေန္တော–ဆောင်နှင်းအပ်နှံခဲ့လိုသည်ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဆာတော–သင်မင်းမြတ်၏၊ ဘရိယံ–မယားဖြစ်သော၊ သဗ္ဗဂီသောဘဏ်–အလုံးစုံသောအဂ်ါကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာသော မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒါမိ–ပေးခဲ့ပြန်၏၊ တွညေဝ–သင်မင်းကြီးသည်ပင်လျှင်၊ မဒ္ဒိယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားအား၊ ဆန္ဒော–ဆန္ဒရှိသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်ရစ်ပါလော၊ မဒ္ဒီစ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ပတိနာ–လင်နှင့်၊ သဟ–အတူတကွ၊ အစ္ဆသိ–နေရစ်လော၊ ကတိ–ဤသို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရားကို၊ ပဋ္ဌဒတ္တွာ–တစ်ဖန်ပေးပြန်ခဲ့၍၊ ဒိဗ္ဗတ္တဘာဝေန–နတ်တို့၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဧလန္တော–ထွန်းတောက်ပလျှက်၊ တရုဏာသူရိယောဝိယ–နေလုလင်ကဲ့သို့၊ အာကာသေ–ကောင်းကင်၌၊ ဌတွာ–ရပ်တည်၍၊ အာစိက္ခန္တော–ကြားလိုသည်ဖြစ်၍။

မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒေဝိန္တော–နတ်တို့ကို အစိုးရသော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ တဝန္တိကေ–သင်မင်းကြီး၏၊ အထံသို့၊ အာဂတော–လာခဲ့သည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ရာဇိသိ–မင်းမြတ်၊ ဝဏ်–ဆုကို၊ ဝရဿ–ယူပါလော့၊ တေ–သင်မင်းမြတ်အား၊ အဒ္ဒဝရေ–ရှစ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ ဒဒါမိ–ငါပေး၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ဝရေဟိ–လိုအပ်သောဆုတို့ဖြင့်၊ နိမန္တေသိ–ဖိတ်၏၊ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ကား၊ တာသံ–ထိုလိုအပ်သောဆုတို့တွင်၊ ပုနဒေဝ–တစ်ဖန်လျှင်၊ ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌပေတု–တည်စေဦးထားဘိဦးလည်းဟူ၊ ဝဠ္ဠပတ္ထံပိ–ထိုသတ်အပ်သောသူကိုလည်း၊ ဝဓတော–သတ်ခြင်းမှ၊ မောစေယျ–လွှတ်ရလို၏၊ သဗ္ဗသတ္တာနံ–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၏၊ အဝဿယော–မချုတ်မှိုခိုရာသည်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ရလို၏၊ ပရဒါရံ–သူတစ်ပါးတို့၏မယားသို့၊ နဂစ္ဆေယျ–မသွားရလို၊ မေ–ငါ၏၊ ပုတ္တော–သားသည်၊ ဒီဃာယုကော–အသက်ရှည်သည်၊ သိယာဘဝေယျ–ဖြစ်ရလို၏၊ အနုပါနာဒိဒေယျ ဓမ္မော–ထမင်းအဖျော်အစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ ဗဟုကော–များ

သည်၊ သိယာဘဝေယျံ–ဖြစ်ရလိုဏ်၊ တဋ္ဌ–ထိုလှုံ့ဖွယ်ဝတ္ထုသည်လည်း၊ အပရိက္ခယံ–မကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပဿန္ဒိစိတ္တော–ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဒဒေယျုံ–လှူရပါလိုဏ်၊ မဟာဒါနာနိ–အလှူကြီးတို့ကို၊ ပဝတ္တေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ ဒေဝလောကံ–နတ်ရွာသို့၊ ဂံတွာ–သွားရ၍၊ တတော–ထိုနတ်ပြည်မှ၊ စဝိတွာ–စုတေခဲ့၍၊ ဣဓ–ဤလူ့ပြည်သို့၊ အာဂတော–ရောက်လာသောဘဝ၌၊ သဗ္ဗညုတံ–သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့၊ ပါပုဏောယျ–ရောက်ရပါလိုဏ်၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမေအဋ္ဌဝေ–ဤရှစ်ပါးသောဆုတို့ကို၊ ယာစိ–တောင်းဏ်၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ နစိရဿေဝ–မကြာမြင့်မိုလျှင်၊ တေ–သင်မြင်းမြတ်ဏ်၊ ပိတာ–အဖဖြစ်သော၊ သဒ္ဓေယမဟာရာဇာ–သဒ္ဓေယမင်းမြတ်သည်၊ ဣဓေဝ–ဤဝကီပါတောင်အရပ်သို့လျှင်၊ အာဂန္တွာ–လာ၍၊ တံ–သင်မင်းမြတ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ရဇ္ဇေ–မင်းဏ်အဖြစ်၌၊ ပတိဋ္ဌာပေဿတိ–တည်စေလတ္တံ့၊ ဣတရော–ဤမင်းဏ်အဖြစ်မှ တစ်ပါးသော သဗ္ဗောဝ–အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော၊ မနောရထော–နှလုံးဏ်အလိုသည်၊ တေ–သင်မြင်းမြတ်အား၊ မတ္ထကံ–အပြီးသို့၊ ပါပုဏိဿတိ–ရောက်လတ္တံ့၊ တွံ–သင်မင်းမြတ်သည်၊ မာစိန္တယိ–မကြံလေလင့်၊ အပ္ပမတ္တော–မမေ့မလျော့သည်၊ ဟောဟိ–ဖြစ်တော်မူလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဩဝါဒံ–အဆုံးအမကို၊ ဒတွာ–ပေးခဲ့၍၊ သကဋ္ဌာနမေဝ–မိမိနေရာနတ်ရွာသို့လျှင်၊ ဂတော–သွားလေဏ်၊ ဗောဓိသတ္တောစ–ဘုရားလောင်းသည်လည်းကောင်း၊ မဒ္ဒီဒေဝီစ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်လည်းကောင်း၊ သမ္ဘောဒမာနာ–ဝမ်းမြောက်ကုန်လျက်၊ သက္ကဒတ္တိယေ–သိကြားသည် ပေးအပ်သော၊ အဿမေ–သစ်မ်း၌၊ ဝသိံသု–နေလေကုန်ဏ်။

ဇူဇကောပိ–ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ကုမာရေ–မင်းသားတို့ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဂစ္ဆန္တေယေဝ–သွားသည်ရှိသော်လျှင်၊ ဒေဝတာ–နတ်တို့သည်၊ အာရက္ခံ–အစောင့်အရှောက်ကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်ဏ်၊ ဒိဝသေဒိဝသေ–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဧကာ–တစ်ယောက်သော၊ ဒေဝဓီတာ–နတ်သမီးသည်၊ ရတ္တိဘာဂေ–ညဉ့်အဖို့၌၊ အာဂံတွာ–လာ၍၊ မဒ္ဒီဝဏ္ဏေန–မဒ္ဒီမင်းသမီးဏ်အသွင်ဖြင့်၊ ကုမာရေ–သူငယ်တို့ကို၊ ပဋ္ဌိဧဂ္ဂိ–လုပ်ကျွေးသုတ်သင်ပြင်ဆင်ဏ်၊ သော–ထိုဇူဇကာပုဏ္ဏားကို၊ ဒေဝတာ–

နတ်တို့သည်၊ ဝိဂ္ဂဟိတောဟု-လှည့်ပတ်သည်၊ ဟုတ္တာ-ဖြစ်၍၊ ကလိဂ်ရဋ္ဌံ-ကလိင်္ဂရာဇ်ပြည်သို့၊ ဂမိဿာမိတိ-ငါသွားအံ့ဟု၊ စိန္တေန္တောပိ-ကြံကြားသော်လည်း၊ အဒ္ဓမာသေန-လခွဲကာလဖြင့်၊ ဧတုတ္တရနဂရမေဝ-ဧတုတ္တရာမြို့သို့သာလျှင်၊ သံပါပုဏိ-ရောက်လေ၏၊ ရာဇာ-သဒ္ဓယမင်းသည်၊ ဝိနိစ္ဆယေ-တရားဆုံးဖြတ်ရာသဘင်၌၊ နိသိန္နော-နေ့စဉ်ဖြဟ္မဏောန-ဧ၀ကာပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ ဒါရကေ-သူငယ်တို့ကို၊ ရာဇဂ်ဏော-မင်းရင်ပြင်၌ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်တို့ကို၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ သဒ္ဓါနိတ္တာ-သိလေ၍၊ ဖြဟ္မဏောန-ဧ၀ကာပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ တေ-ထိုသူငယ်တို့ကို၊ ပဏ္ဏောသာပေတ္တာ-ခေါ်စေ၍၊ တံပဝတ္တိ-ထိုလှူလိုက်သောအကြောင်းကို၊ သုတ္တာ-ကြားရသည်ရှိသော်၊ ဗောဓိသတ္တေန-ဘုရားလောင်းသည်၊ ကထိတနိယာနေ၀-ဆိုလိုက်အပ်သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ ဒတ္တာ-ပေး၍၊ ကုမာရေ-မင်းသားတို့ကို၊ ဝိဂ္ဂိဏှိတ္တာ-ဝယ်၍၊ နှာပေတ္တာ-ရေချိုးစေ၍၊ ဘောဇေတ္တာ-အစာစားစေ၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတေ-အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်သည်တို့ကို၊ ကတ္တာ-ပြုပြီး၍၊ ရာဇာ-အဖိုးသဒ္ဓယမင်းသည်၊ ဒါရကံ-ဇာလိသတို့သားကို၊ ဖုဿတိဒေ၀ီ-ဖုဿတီမိဖုရားသည်၊ ဒါရိကံ-ကဏှာဇိန် သတို့သမီးကို၊ ဥစ္စင်္ဂေ-ရင်ခွင်၌၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ ဗောဓိသတ္တသဒ-ဘုရားလောင်း၏ လည်းကောင်း၊ မဒ္ဒီယာစ-မဒ္ဒီမိဖုရား၏ လည်းကောင်း၊ ပဝတ္တိ-ဖြစ်ကြောင်းကို၊ သုဏိသု-၏။

တံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ရာဇာ-သဒ္ဓယမင်းသည်၊ သုတ္တာ-ကြား၍၊ မယာ-ငါသည်၊ ဘူနဟစ္စံ-နှိပ်စက်ညှင်းဆဲခြင်းကို၊ ကတံ၀တ-စင်စစ်ပြုအပ်မိလေ၏တကား၊ ဣတိ-သို့၊ သံဝိဂ္ဂမာနသော-ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိ၍၊ တာ၀ဒေ၀-ထိုခဏ၌လျှင်၊ ဒ္ဝါဒသအက္ခောဘဏီပရိမာဏ၀သေန-တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါဘဏီအတိုင်းအရည်ရှိသော စစ်သည်ကို၊ သန္နယှိတ္တာ-ရုံးစု၍၊ ဝက်ပဗ္ဗတာဘိမုခေါ-ဝင်ပါတောင်သို့ ရှေးရှု၊ ဖုဿတိဒေ၀ိယာစ-ဖုဿတီမိဖုရားနှင့်လည်းကောင်း၊ ဒါရကေဟိစ-သူငယ်မောင်နှမတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓိ-အတူတကွ၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဂံတ္တာ-သွားလေသော်၊ ပုတ္တေနစ-သားမင်းဝေဿန္တရာနှင့်

လည်းကောင်း၊ သုဏိသာယာစ–ချွေးမ မဒ္ဒီနှင့်လည်းကောင်း၊ သမာဂစ္ဆိ–ပေါင်းမိလေ၏၊ ဝေဿန္တရော–မင်းဝေဿန္တရာသည်၊ ပိယပုတ္တေ–ချစ်လှစွာသောသားတို့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ ဿောက်–စိုးရိမ်ခြင်းကို၊ သန္ဓာ. ရေတုံ–တည်စိမ့်သောငှာ၊ အသက္ကောန္တော–မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိသည်–မိန်းမောသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ တတ္ထေဝ–ထိုအရပ်၌လျှင်၊ ပတိ–လဲလေ၏၊ တထာ–ထို့အတူ၊ မဒ္ဒီ–မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ပတိ–လဲလေ၏၊ မာတာပိတရောစ–မိခင်ဖခင်သည်လည်းကောင်း၊ သဟဇာတာ–ဖွားဖက်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဒ္ဓိသဟဿသဒ္ဓမ္ဘာ–ခြောက်သောင်းသောအမတ်တို့သည်၊ တံကာရည်–ထိုသို့သောသနားဖွယ်ကို၊ ပဿန္တော–မြင်ကြရကုန်သော်၊ ဧကောပိ–တစ်ယောက်သောသူမျှလည်း၊ သကဘာဝေန–မိမိ၏သဘောအားဖြင့်၊ သန္ဓာရေတုံ–တည်စိမ့်သောငှာ၊ နာသက္ခိ–မတတ်နိုင်လေ၊ အဿမပဒံ–ကျောင်းသစ်မ်းသည်၊ ယုဂန္ဓရဝါတပဒ္ဒိတံ–အစုံသောယုဂန္ဓရလေသည် ရိုက်ခတ်သော၊ သာလဝနံဝိယ–အင်ကြောတောကဲ့သို့၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဒေဝရာဇာ–နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ တေသံ–ထိုသူအပေါင်းတို့၏၊ ဝိသည်ဩ ဘာဝဝိနောဒနတ္ထံ–မိန်းမောသည်၏အဖြစ်ကို ဖျောက်ခဲ့သောငှာ၊ ပေါက္ခရဝဿံ–ပေါက္ခရဝဿမည်သောမိုးကို၊ ဝဿာပေသိ–ရွာစေ၍၊ တေမေန္တကာမာ–စွတ်စေခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ တေမေန္တိ–စွတ်စေ၏၊ ပေါက္ခရေ–ကြာရွက်ပေါ်၌၊ ပတိတဝဿံဝိယ–ကျသောရေပေါက်ကဲ့သို့၊ ဝိနိဝတ္တိတ္ဝာ–လိမ့်၍၊ ဥဒကံ–ရေပေါက်သည်၊ ဂစ္ဆတိ–သွား၏၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်၊ သညံ–အမှတ်သညာကို၊ ပဋိလဘိသု–ရကြကုန်၏၊ တဒါပိ–ထိုအခါ၌လည်း၊ ပထဝီကမ္ပာဒယော–မြေကြီးလှုပ်ခြင်းအစရှိသည်တို့သည်၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တပ္ပကာရာ–ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသော၊ အစ္ဆရိယာ–အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည်၊ ပါတုရဟောသုံ–ထင်ရှားလေကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံ ဗြဟ္မရညေ–ပ–သိနေရဝနဝဏ္ဏသကာတိ–ပုနာပရံဗြဟ္မရညေ–ပ–သိနေရဝနဝဏ္ဏသကာဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်၏။

၁၂၀။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန–တစ်ဖန်၊

အပရံ–တစ်ပါးလည်း၊ ဗြဟ္မာရညေ–တောကြီးထဲ၌၊ မာတာပိတုသမာ ဂမေ–မိခင်ဖခင်တို့နှင့် ပေါင်းဖော်မိရာ၌၊ ကရုဏံ–သနားဖွယ်၊ ပရိ ဒေဝန္တေ–ဝိုကြွေးလျက်၊ သုခဒုက္ခံ–ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ သလ္လပေန္တေ–ပြော ဟောလျက်။

၁၂၁။ ဟိရောတ္တပ္ပေန–ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းဖြင့်၊ ဂရုနံ–ရိုသေအပ်ကုန် သော၊ ဥဘိန္နံ–မိဘနှစ်ပါးတို့၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ မဟာသတ္တော– ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥပသံကၠမိ–ချဉ်းကပ်ကြလေ၏၊ တဒါပိ–ထိုအခါ ၌လည်း၊ ပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ–လှုပ်လေ၏၊ သိနေရုဝနဝဏ္ဏ သကာ–မြင်းမိုရ်တောတောင်ညွှတ်လေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော် မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကရုဏံပရိဒေဝန္တေတိ–ဟူသည်ကား၊ မာတာ ပိတရော–အမိအဖတို့ကို၊ အာဒီကတ္တာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗသ္မိံ–အလုံးစုံသော၊ အာဂတဓနေ–လာသောသူအပေါင်းတို့သည်၊ ကရုဏံ–သနားဖွယ်၊ ပရိ ဒေဝမာနေ–ဝိုကြွေးကြလျက်၊ သလ္လာပေန္တေသုခဒုက္ခန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သုခဒုက္ခံ–ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ ပုစ္ဆိတ္တာ–မေးမြန်းကြ၍၊ ပဋိသန္ထာရဝ သေန–အစေ့အစပ်စကားပြောဟောသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အာလာပ သလ္လာပံ–စကားတုံ့ဖယ်ပြောဟောခြင်းကို၊ ကရောန္တေန–ပြုလျက်၊ ဟိရောတ္တပ္ပေ နဂရုနံအာဘိနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဒေ–ဤမိခင်ဖခင် တို့သည်၊ သိဝိနံ–သိဝိပြည်သူတို့၏၊ ဝစနံ–စကားကို၊ ဂဟေတ္တာ–ယူ၍၊ အဒုသကံ–အပြစ်မရှိ၊ ဓမ္မေ–သူတော်တရား၌၊ ဌိတံ–သော၊ မံ–ငါ့ကို၊ ပဗ္ဗာဇယိသုတိ–နှင်ထုတ်ကုန်ပြီဟု၊ စိတ္တပ္ပကောပံ–စိတ်ဒေါသအမျက်ကို၊ အကတ္တာ–မပြုမူ၍၊ ဥဘောသု–နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဧတေသုမာတာ ပိတုသု–ထိုမိခင်ဖခင်တို့၌၊ ဓမ္မဂါရဝသမုဋ္ဌိတေန–တရား၌ရိုသေသဖြင့် ကောင်းစွာဖြစ်သော၊ ဟိရောတ္တပ္ပေနေဝ–ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းဖြင့်လျှင်၊ ပူရေယဏာ–ရှေးကာလအခါကဲ့သို့၊ ဥပသင်္ကမိ–ချဉ်းကပ်လေ၏၊ မမ– ငါ၏၊ တေနတေဇေန–ထိုသို့သောဂါရဝတရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့်၊ ပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္မိ–လှုပ်လေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ သဗ္ဗညုမဟာရာဇာ–သဗ္ဗညုမင်းမြတ်သည်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ခမာပေတွာ–သည်းခံစေ၍၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ပဋိစ္ဆာပေတွာ–ဆောင်နှင်း၍၊ တံခဏညေဝ–ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ ကေသမဿုကမ္မာဒီနိ–ဆံမုတ်ဆိတ်ပြုပြင်ခြင်းအစရှိသည်တို့ကို၊ ကာရော ပေတွာ–ပြုစေ၍၊ နှာပေတွာ–ရေချိုးစေ၍ သဗ္ဗာဘရဏဝိဘူသိတံ–ခပ်သိမ်းစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့်၊ တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝရာ ဇာနံဝိယ–သကြားနတ်မင်းကဲ့သို့၊ ဝိရောစမာနံ–တင့်တယ်လျှက်၊ မဒ္ဒီဒေဝိယာ–မဒ္ဒီမိဖုရားနှင့်၊ သဟ–တကွ၊ ရဇ္ဇေ–မင်း၏အဖြစ်၌၊ အဘိသိဉ္စိတွာ–အဘိတ်သိတ်သွန်းပြီး၍၊ တာဝဒေဝ–ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ တတော–ထိုအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဒွါဒသအက္ခောဘဏီပရိမာဏာယ–တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါဘဏီအရေအတွက်ရှိသော၊ သေနာယ–စစ်သည်ဖြင့်၊ ပုတ္တံ–သားမင်းဝေဿန္တရာကို၊ ပရိဝါရေတွာ–ဝန်းရံ၍၊ ဝက်ပဗ္ဗတတော–ဝက်ပါတောင်မှ၊ ယာဝဇေတုတ္တရနဂရာ–ဇေတုတ္တရာမြို့တိုင်အောင်၊ သဒ္ဓိယောဇနမဂ္ဂံ–ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသောခရီးကို၊ အလက်ရာပေတွာ–တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဒွိဟိမာသေဟိ–နှလတို့ဖြင့်၊ သုခေနေဝ–ချမ်းသာစွာလျှင်၊ နဂရံ–ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊ ပဝေသေသိ–သွင်းလေ၏၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ ဥဒ္ဓရပိတိသောမနဿံ–မြတ်သောနှစ်လိုဝမ်းသာခြင်းကို၊ ပဋိသံဝေဒေသိ–ခံစားကြ၏၊ စေလုက္ခေပါဒယော–ဥရစ်ပုဆိုးပစ်မြှောက်သည်တို့ကို၊ ပဝတ္တိံသု–ဖြစ်စေကုန်၏၊ နဂရေ–မြို့၌၊ နန္ဒိဘေရိံ–နှစ်သက်သော အခြင်းအရာစည်ကို၊ စရာပေသုံ–လည်စေကုန်၏၊ အန္တမသော–ယုတ်သောအပိုင်းအခြားအားဖြင့်၊ ဗိဇ္ဇာရေ–နှောင်အိမ်၌၊ ဋ္ဌိတံ–တည်သောသူကို၊ ဥပါဒါယ–အံ့စပြု၍၊ ဗန္ဓနေ–နှောင်အိမ်၌၊ ဋ္ဌိတာနံ–တည်ကုန်သော၊ သဗ္ဗေသံ–ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား၊ ဗန္ဓနာ–လှောင်အိမ်မှ၊ မောက္ခော–လွတ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သော–ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည်၊ နဂရံ–ဇေတုတ္တရာမြို့သို့၊ ပဝိဋ္ဌဒိဝသေ ဝေ–ဝင်သောနေ့၌ပင်လျှင်၊ ပစ္စုသကာလေ–မိုးသောက်ထ၌၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ သွေ–နက်ဖန်၊ ရတ္တိယာ–ညဉ့်သည်၊ ဝိဘာတာယ–လင်းလသော်၊ မေ–ငါ၏၊ သမာဂတဘာဝံ–ကောင်းစွာရောက်ခြင်း၏အဖြစ်ကို၊ သုတ္တာ

–ကြားရ၍၊ ယာစကာ–ယာစကာတို့သည်၊ အာဂမိသန္တိ–လာကုန်လတ္တံ့၊ တေသံ–ထိုယာစကာတို့အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကိံ–အဘယ်သို့၊ ဒဿာမိ–လျှူရအံ့ နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ တသ္မိံခဏေ–ထိုခဏ၌၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ အာသနံ–နေရာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏ္ဍာ ကာရံ–ပူလေသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ သော–ထိုသိ ကြားသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လေသော်၊ တံကာရဏံ –ထိုအကြောင်းကို၊ ဉတ္ဝာ–သိ၍၊ ရာဇနိဝေသနဿ–မင်းနန်းအိမ်၏၊ ပစ္ဆိမဝတ္ထုဒ္ဒ–အနောက် အရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုရိမဝတ္ထုဒ္ဒ–အရှေအရပ် ကိုလည်းကောင်း၊ ကဠိပ္ပမာဏံ–ခါးပမာဏရှိသောအရပ်ကို၊ ပူရန္တော– ပြည့်စေလျက်၊ ဃနမေဃဝိယ–တစ်ခဲနက်ရှိသောမိုးကြီးကဲ့သို့၊ သတ္တ ရတနဝဿံ–ခုနှစ်ပါးသောရတနာမိုးကို၊ ဝဿာပေသိ–ရွာစေ၏၊ သကလနဂရေစ–မြို့ တွင်းဌ၌လည်း၊ ဇာဏုပ္ပမာဏံ–ပုဆစ်ပမာဏရှိသော အရပ်ကို၊ ဝဿာပေသိ–ရွာစေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ပုနာပရံဗြဟာ ရညာ–ပ–သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာတိ–ပုနာပရံဗြဟာရညာ–ပ–သိနေရဝန ဝဋ္ဌသကာ–ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၂၂။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ပုန– တစ်ဖန်၊ အပရံ–ထိုမှတစ်ပါး၊ အဟံ–ငါသည်၊ သညာတီဟိ–အဆွေ အမျိုးတို့နှင့်တကွ၊ ဗြဟာရညေ–တောကြီးမှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်ခဲ့၍၊ ပုရံရမ္မံ–ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာဌာနဖြစ်သော၊ ဧဝတုတ္တရံ–ဧဝတုတ္တရာ အမည် ရှိသော၊ ပူရတ္တမံ–ပြည်မြတ်သို့၊ ပဝိသာမိ–ဝင်လာ၏။

၁၂၃။ ယဒါ–အကြင်ဝင်သောကာလ၌၊ သတ္တရတနာနိ–ခုနစ်ပါးသော ရတနာမိုးတို့သည်၊ ဝဿိံသု–ရွာစေကုန်၏၊ မဟာမေဃော–ပြင်းစွာ သောမိုးကြီးသည်၊ ဝဿတိ–ရွာလေ၏၊ တဒါပိ–ထိုအခါ၌လည်း၊ ပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္ပိ–လှုပ်လေ၏၊ သိနေရဝနဝဋ္ဌသကာ–မြင့်မိုရ် တောတောင်တို့သည်၊ ညွတ်လေကုန်၏။

၁၂၄။ အစေတနာ–စိတ်စေတနာမရှိသော၊ သုခံဒုခံ–ချမ်းသာဆင်းရဲကို၊ အဝိညာယ–မသိပါဘဲလျက်၊ အယံပထဝီ–ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည်၊ သတ္တကၠတ္တုံ–ခုနစ်ကြိမ်၊ ပကမ္ပထ–လှုပ်လေ၏၊ သာပိ–ထိုသို့ မြေခုနစ်

ကြိမ်လှုပ်ခြင်းသည်လည်း၊ မယုံ–ငါဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာ၏၊ ဒါန ဖလာ–ဒါနစွမ်းအားကြောင့်ပင်တည်း။

ဣတိဧဝံ–သို့၊ သတ္တာရတနဝေဿ–ရတနာခုနစ်ပါးမိုးသည်၊ ဝုဋ္ဌေ–ရွာပြီးသော် ပုနဒိဝသေ–မိုးသောက်သောနေ့၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ယေသံကုလာနံ–အကြင်အမျိုးတို့၏၊ ပုရိမပစ္ဆိမ ဝတ္ထူသု–အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် အရပ်တို့၌၊ ဝုဋ္ဌဓနံ–ရွာသောဥစ္စာသည်၊ တေသ ညေဝ–ထိုသူတို့အားသာလျှင်၊ ဟောတု–ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဒါပေတွာ–ပေးစေ၍၊ အဝသေသံ–ထိုအိမ်ရှေ့အိမ်နောက်မှ အကြွင်းဥစ္စာကို၊ အာဟရာပေတွာ–ဆောင်ယူစေ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဂေဟဝတ္ထုသ္မိं–နန်းအိမ်၌၊ ဓနေန–ဥစ္စာနှင့်၊ သဒ္ဓိं–တကွ၊ ကောဋ္ဌာဂါရေသု–ကျီကျတို့၌၊ သြကိရာပေတွာ–သွင်းစေလောင်းစေ၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ပဝတ္တေသိ–ဖြစ်စေ၏၊ အစေတနာယံပထဝီတိ–ဟူသည်ကား၊ စေတနာရဟိတာ–စိတ်စေတနာမရှိသော၊ ဘူတာ–မဟာဘုတ်ဖြစ်သော၊ အယံပထဝီ–ဤမြေကြီးသည်၊ ကပ္ပိတံ၌–စပ်လေ၊ ဒေဝတာပန–နတ်တို့သည်ကား၊ စေတနာသဟိတာ–စိတ်စေတနာနှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော၊ အဝိညာယသုခံဒုခန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အစေတနတ္တာ–စိတ်စေတနာမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သုခဒုက္ခံ–ချမ်းသာဆင်းရဲသည်၊ ဧဝံ–ဤသို့လျှင်တည်း၊ ဣတိ–သို့၊ အဇာနိတ္တာ–မသိမူ၍၊ ဒေဝတာ–နတ်တို့သည်၊ သုခဒုက္ခပ္ပစ္စယသံယောဂေ–ချမ်းသာဆင်းရဲ၏အကြောင်းနှင့်ယှဉ်သည်၊ သတိပိ–ရှိသော်လည်း၊ တံ–ထိုမြေလှုပ်ခြင်းရတနာမိုးရွာခြင်းကို၊ နာနုဘဝန္တိ–မခံစားကြကုန်၊ သာပိဒါနဖလာမယှန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ–သို့၊ ဘူတာပိ–ထင်ရှားစွာလည်းဖြစ်သော၊ သာမဟာပထဝီ–ထိုမြေကြီးသည်၊ မမ–ငါ၏၊ ဒါနပုညာနုဘာဝဟေတု–ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အာနုဘော်လျှင် အကြောင်းဖြစ်၍၊ သတ္တက္ခတ္တုံ–ခုနစ်ကြိမ်၊ ကမ္မဝ–လှုပ်လေ၏၊ (ဤယခုအခါ မြေခုနစ်ကြိမ်လှုပ်သော သရုပ်ကိုထုတ်၍ ပြအံ့သောငှာ၊ အဌဝသသိက အစရှိသော် အထက်စကားကို ဆရာမိန့်တော်မူအပ်သတည်း၊ ထိုပါဠိတို့၏အတ္ထကား၊) အဌဝသိကကာလေ–ရှစ်နှစ်မြောက်သောကာလ၌၊ ဟဒယမံသာဒိနိပိ–နှလုံးသားအစရှိသည်တို့ကိုလည်း၊

ယာဒကာနံ–ယာစကာတို့အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဒေယျန္တိ–ပေးလျှောခြင်း ပါ၏ဟု၊ ဒါနဗ္ဗာသယုဟ္ဟာဒေစ–ပေးလျှောလိုသောဆန္ဒရှိသော ကာလ၌ လည်းကောင်း၊ မဂ်လဟတ္ထိဒါနေစ–မဂ်လာဆင်ဖြူတော်ကိုလျှောသော ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနကာလေ–နှင်ထုတ်လေသောကာလ၌ လည်းကောင်း၊ ပဝတ္တိတမဟာဒါနေစ–သတ္တသတ္တက–အလှူကြီးကို ပေးသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ ပုတ္တဒါနေစ–သားသမီးတို့ကိုလျှောသော ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဘရိယဒါနေစ–မယားကိုလျှောသောကာလ၌ လည်းကောင်း၊ ဝက်ပဗ္ဗတေ–ဝက်ပါတောင်၌၊ ဥာတိသမာဂမေ–အဆွေ အမျိုးတို့နှင့်ပေါင်းမိသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ နဂရပဝိဋ္ဌဒိဝသေ– ဇေတုတ္တရာမြို့သို့ဝင်သောကာလ၌လည်းကောင်း၊ သတ္တရ တနဝသ ကာလေစ–ရတနာခုနစ်ပါး မိုးရွာသောကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဣတိ– သို့၊ ဣမေသုဌာနေသု–ဤကိုးပါးသောအရပ်တို့၌၊ သတ္တဝါရံ–ခုနစ် ကြိမ်၊ ပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္ပိထ–လှုပ်လေ၏၊ မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်လှုပ် ၏ဟု ဆိုအပ်သောစကား၌၊ တကာလတကာလကို ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်အပ် သည်၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ကာလအချိန်ကို ရေတွက်သော် ကိုးကြိမ်သောဌာနရှိသောကြောင့်၊ တကာလကို ခုနစ်ကြိမ်လှုပ်ယူမှ သင့်မည်ထင်သည်၊ ဘုရားလောင်းဖြစ်သောဘဝကို ယူသော်၊ တစ်ဘဝ ၌ မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်လှုပ်၏ဟု ယူသင့်ကြောင်းကို ကသ္မီယေဝအတ္တ ဘာဝေသတ္တကဿတ္တုံ–အစရှိသောစကားကို မိန့်တော်မူအပ်သတ်ည်း၊ ထိုပါဠိတို့၏ အတ္ထကား၊ ဧကသ္မိံဧဝ–တစ်ကြိမ်သာလျှင်ဖြစ်သော၊ အတ္တ ဘာဝေ–ကိုယ်၏အဖြစ်၌၊ သတ္တကဿတ္တုံ–ခုနစ်ကြိမ်၊ မဟာပထဝီကမ္ပနာဒိ အစ္ဆရိယာ–မြေကြီး၏တုန်လှုပ်ခြင်း အစရှိသောအံ့ဖွယ်သရဲသည်၊ ပါတု ဘာဝဟေတုဘူတာနိ–ထင်ရှားစွာဖြစ်သောအကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဖြစ် ကုန်သော ယာဝတာယုကံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ ဘူတာနိ–ထင်ရှားဖြစ်ကုန် သော၊ မဟာဒါနာနိ–အလှူကြီးတို့ကို၊ ပဝတ္တေတွာ–ဖြစ်စေ၍၊ မဟာ သတ္တာ–ဘုရားလောင်းသည်၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး ၌၊ တုသိတဘဝနေ–တုသိတာနတ်ပြည်၌၊ ဥပဗ္ဗဇိ–ဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ ကြောင့်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တတောဝေဿန္တရော ရာဇာ–ပ–

သဂ္ဂ-သော-ဥပပဇ္ဇတိ-တတော ဝေဿန္တရောရာဇာ-ပ-သဂ္ဂ-သော-ဥပပဇ္ဇထ-ဟူသော ဂါထာကို၊ အာဟ အဝေါစ-မိန့်တော်မူ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော၊ ခတ္တိယော-လယ်မြေကိုအစိုးရသော၊ သောရာဇာ-ထိုမင်းသည်၊ သပ္ပညော-ပညာနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတ္တွာန-ပေးလှူ၍ စွန့်ကြဲ၍၊ တတော-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ စုတော-စုတေသည်ရှိသော်၊ ကာယဿ-ကိုယ်၏၊ ဘေဒါ-ပျက်စီးသည်မှ၊ သဂ္ဂ-ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော တုသိတာနတ်ပြည်သို့၊ ဥပပဇ္ဇထ-ဖြစ်လေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-သည်၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ တဒါ-ထိုဝေဿန္တရာဖြစ်သောဘဝ၌၊ ဧဒေကော-ဧဒေကာပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ အမိတ္တတာပနာ-အမိတ္တာပုဏ္ဏားမသည်၊ စိဉ္စမာနဝိကာ-စိဉ္စမာနမိန်းမသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ စေတပုတ္တော-စေတမင်းသားသည်၊ ဆဏ္ဍော-ဆန္ဒသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ အစ္စုတတာပသော-အစ္စုတရသေ့သည်၊ သာရိပုတ္တော-သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ သက္ကော-သိကြားသည်၊ အနုရုဒ္ဓေါ-အနုရုဒ္ဓါသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မဒ္ဒီ-မဒ္ဒီမိဖုရားသည်၊ ရာဟုလမာတာ-ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဇာလိကုမာရော-ဇာလိမင်းသားသည်၊ ရာဟုလော-ရာဖုလာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ကဏှာဇိနာ-ကဏှာဇိန်သတို့သမီးသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ-ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မာတာပိတရော-မိခင်ဖခင်တို့သည်၊ မဟာရာဇကုလာနိ-မြတ်သောမင်းမျိုးတို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ သေသပရိသာ-ကြွင်းသောပရိသတ်တို့သည်၊ ဗုဒ္ဓပရိသာ-ဂါဘုရားပရိသတ်တို့သည်၊ အဟေသုံ-ဖြစ်လာကုန်၏၊ ဝေဿန္တရော-ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော၊ ရာဇာ-သည်၊ လောကနာထော-လူသုံးပါးတို့၏ဆရာ ဂါဘုရားလောင်းတည်း၊ ဣဓာပိ-ဤဝေဿန္တရာဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဟေဋ္ဌာ-အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ယထာရဟံ-ထိုက်သင့်သည့်အားလျှော်စွာ၊ သေသပါရမိယော-ကြွင်းသော ပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ မဟာသတ္တော-

ဘုရားလောင်းသည်၊ ကုစ္ဆိဂတေ–ပဋိသန္ဓေသို့ ရောက်ပြီးသော်၊ မာတု–ဖုဿတီ မိခင်အား၊ ဒေဝသိက်ဒေဝသိက်–နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ ဆသတ သဟဿာနိ–ခြောက်သိန်းသောဥစ္စာတို့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇိတွာ–စွန့်၍၊ ဒနံ–အလှူကို၊ ဒါတုကာမတာ–ပေးခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဒေါဟဠော–ချင့်ချင်းသည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ဒိယျမာနေပိ–ပေးလှူသော်လည်း၊ ဓနဿ–ဥစ္စာ၏၊ ပရိက္ခာရာဘာဝေါ–ကုန်ခြင်းမရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဇာတက္ခဏေဝေ–ဖွားဆဲကာလ၌ပင်လျှင်၊ ဟတ္ထံ–လက်ကို၊ ပသာရေတွာ–ဆန့်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒဿာမိ–ပေးလှူပါအံ့၊ ကိဥ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိတိ–ရှိပါ၏လောဟု၊ ဝါစာနိစ္ဆာရဏံ–နှုတ်မြွက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ စတုပဗ္ဗဝဿိကကာလေ–လေးငါးနှစ်ရှိသောကာလ၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒါတိန်–နို့ထိမ်းတို့၏၊ ဟတ္ထဂ်တသ–လက်သို့ရောက်လေပြီးသော်၊ အလက်ာရသ–တန်ဆာကို၊ တန်ဆာ၏လည်းဟူ၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အဂဟေတုကာမတာ–ယူခြင်းငှာ အလိုမရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ အလက်ာရသပုဒ်ကိုကား အနက်ပေးသော် အဟေတုဒ္ဒ ယူခြင်းကြောင့်၏ ဆင့်ကံစပ်လေ၊ တန်ဆာ၏ဟူပေးသော်ကား မတာဒ္ဒတာ၏အရှည် သမ္ဘာန်စပ်လေ၊ အဋ္ဌဝဿိကကာလေ–ရှစ်နှစ်ရှိ သောကာလ၌၊ ဟဒယမံသ–နှလုံးသားအစရှိသည်နှင့် ယှဉ်သော၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သရီရာဝယဝသ–ကိုယ်အစိတ်၏၊ ဒါတုကာမတာ–လှူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိဧဝ မာဒိ–ဤသို့အစရှိသောအခါ၌၊ သတ္တက္ခတ္တုံ–ခုနစ်ကြိမ်၊ မဟာပထဝီ–မြေကြီးသည်၊ ကမ္မနာဒိအနေကစ္ဆရိယပါတုဘာဝဟေတုဘူတာ–တုန်လှုပ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် များစွာသော အံ့ဖွယ်သရဲ၏ ထင်ရှားစွာဖြစ်ခြင်းအကြောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ မဟာပူရိသဂုဏာနုဘာဝေါ–ယောက်ျားမြတ်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်ရှားဖြစ်စေအပ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံအစ္ဆရိယာစေဝ–ပ–ဓမ္မသဿအနုဓမ္မတာတိဧဝံအစ္ဆရိယာစေဝ–ပ–ဓမ္မသဿအနုဓမ္မတာ–ဟူသော၊ ဧတံဝစနံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အတ္ထကား၊ မဟေသိနော-မြတ်စွာဘုရားအား၊ ဒေဝ-ဤသို့၊ အစ္ဆရိယာစေဝ-အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည်လည်း၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ဖူးလေ၏၊ တေသု-ထိုမယားတို့သည်လည်း၊ စိတ္တပ္ပသာဒေါ-စိတ်၏ကြည်ညိုခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဒုက္ခတော-ဆင်းရဲမှု၊ ပရိမောစယေ-လွတ်စေ၏၊ တေသံ-ထိုဘုရားလောင်းတို့အား၊ ဓမ္မသ-တရား၏၊ အနုဓမ္မတော-အစဉ်အတိုင်းကို လျှောက်ပတ်သောအားဖြင့်၊ အနုကိရိယာ-အတုလိုက်၍ ကျင့်ခြင်းကို၊ ပဓေဝ-အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ အနုကိရိယာဝေ-အတုလိုက်၍ကျင့်အပ်ပြုအပ်သည်သာတည်း၊

နဝမံ-ကိုးကြိမ်မြောက်သော ဝေဿန္တရစရိယံ-ဝေဿန္တရာ၏၊ ပါရမီသည်။

နိဋ္ဌိတံ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၁၀။ သသပဏ္ဍိတစရိယာဝဏ္ဏနာ

၁၂၅-၆။ ဒသမေ-ဆယ်ကြိမ်မြောက်သောဇာတ်၌၊ ယဒါဟောမိ သ-သကောတိ-ဟူသည်ကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ-ငါသည်၊ ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ ဗောဓိပရိယေသနံ-သဗ္ဗညုတညာဏ်ကို ရှာဖွေခြင်းကို၊ စရမာနော-ကျင့်၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ သသပဏ္ဍိတော-ပစ္စုပ္ပန်သံသရာဘဝနှစ်ပါးကိုမြင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောယုန်သည်၊ ယုန်ပညာရှိသည်လည်းဟူ၊ ဟောမိ-ဖြစ်ဖူး၏၊ ဟိသစ္ဆံ-မှန်၏၊ ဗောဓိသတ္တာ-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ ကမ္မိဿိပတ္တာပိ-ကံတရား၏အလိုသို့ရောက်ရသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်း၊ တာဒိသာနံ-ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော၊ တိရစ္ဆာနာနံ-တိရစ္ဆာန်အမျိုးတို့ကို၊ အနုဂ္ဂဏှနတ္ထံ-အစဉ်အတိုင်း ချီးမြှောက်အံ့သောငှာ၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ-တိရစ္ဆာန်တို့၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တန္တိ-ဖြစ်ကုန်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားရှင်အလောင်းတော်သည်၊ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်လက်ထက် သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍၊ ဗျာဒိတ်ရတော်မူသည်မှစ၍၊ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြည့်အပ်သော ပါရမီကုသိုလ်များစွာရှိလျက် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်ရခြင်းသည် အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးခွင့်ရသည်ဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်ကြားသော်လည်း၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုး သတ္တဝါတို့ကို၊ အစဉ်အတိုင်း ကုသိုလ်အရာကို သင်္ကြိဟ်ချီးမြှောက်အံ့သောငှာဖြစ်၍ဟု ဆိုလိုသည်၊) ပဝနစရကောတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနစာရီ-ကျယ်သောတောအရပ်၌ ကျက်စားလေ့ရှိသော၊ သသကောဟူသောပုဒ်ကိုင့်၍ ဝိသေသနပေးလိုက်သည်၊

ဒဗ္ဗာဒိတိဏာနိစ–နေဏမြက်အစရှိသော မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုက္ခ ဂစ္ဆေသု–ချုံသစ်ပင်တို့၌၊ ပဏ္ဏာနိစ–သစ်ရွက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယံကိဉ္စိ–အမှတ်မရှိသော၊ သာကဗ္ဗ–သစ်ရွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုက္ခ တောဿ–သစ်ပင်မှ၊ ပတိတဖလာနိစ–ကျသောသစ်သီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧတသ–ထိုယုန်မင်း၏၊ ဘက္ခော–အစာသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဣတိ တသ္မာ–ထိုသို့ မြက်သစ်ရွက်သစ်သီးလျှင် အစာရှိသည်၏သတ္တိကြောင့်၊ သော–ထိုယုန်ပညာရှိသည်၊ တိဏပဏ္ဏသာကဖလ ဘက္ခော–တိဏပဏ္ဏ သာကဖလဘက္ခမည်၏၊ (တိဏပဏ္ဏသာကဖလပုဒ်တို့ကို ဒွန်သမာသ်တွဲလေ၊ ဘက္ခပုဒ်နှင့်ယှဉ်သောအခိုက် ဗဟုဗ္ဗီဟိသမာသ်တွဲ၍ ယုန်မင်းဘုရားလောင်းကို ရစေဟူလိုသည်၊) ပရဟေဌနဝိဝဇ္ဇိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ပရပီဠာ–သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်ခြင်းမှ၊ ဝိရဟိတော–ကင်း၏၊ သုတ္တပေါတောစာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဒပေါတောစ–ဖျံလည်းကောင်း၊ (ပါဠိတော်၌ သုက္ကပေါတောဟုပါ၌ရှိ၏၊ အဋ္ဌကထာ၌ ပုကပေါတော ရှိ၏၊) အဟံတဒါတိ–ဟူသည်ကား၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါ သည်၊ သသကော–ယုန်ပညာရှိသည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မဂ္ဂဋ္ဌာဒယော–မျောက်အစရှိကုန်သော၊ ဧတေသဟာယေ–ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့ကို၊ သြဝဒါမိ–ဆုံးမ၏။

၁၂၇။ ကိရိယေကလျာဏ–ပါပကေတိ–ဟူသည်ကား၊ ကုသလေ စေဝ–ကုသိုလ်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အကုသလေစ–အကုသိုလ်လည်းဖြစ် ကုန်သော၊ ကမ္မေ–ကံတရားတို့ကို၊ ပါပါနိတိပဒံ–ပါပါနိ–ဟူသောပုဒ် သည်၊ အနုသာသနာကာရဒဿနံ–အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမသောအခြင်းအရာ ကို ပြသောပုဒ်တည်း၊ တတ္ထဝစနေ–ထိုစကား၌၊ ပါပါနိပရိဝဇ္ဇေတာတိ– ဟူသည်ကား၊ ပါဏာတိပါတော–သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အဒိန္နာဒါနံ–သူ၏ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ (အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို အကုန်အစင်ထုတ်၍ ယောဇနာလေ၊) ပ–မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ–မှားသောအယူကိုယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမာနိပါပါနိ– ဤအကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ တုမ္မေ–သင်တို့သည်၊ ပရိဝဇ္ဇေထ–ကြဉ် ရှောင်ကြကုန်လော့၊ ကလျာဏေအဘိနိဝိသထာတိ–ဟူသည်ကား၊

ဒါနံ–အလှူပေးခြင်းလည်းကောင်း၊ ပစာယနံ–အရိုအသေပြုခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ (ဤအရာ၌လည်း ကုသိုလ်ကမ္မထ တရားဆယ်ပါးကို အကုန်အစင်ထုတ်၍ ယောဇနာလေ၊) ပ–ဒိဋ္ဌုကမ္မံ–ဖြောင့်မတ်စွာသော အယူကိုယူခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိ ဣဒံ–ဤသည်လျှင်၊ ကလျာဏံ–ကောင်းသောအကျင့်တရားတည်း၊ ဣမံသ္မိံကလျာဏေ–ဤကုသိုလ်ကမ္မထတရား၌၊ အတ္တာနော–မိမိ၏၊ ကာယဝါစာစိတ္တာနိ–ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ကို၊ အဘိမုခဘာဝေန–ရှေးရှုသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိဝိသယထ–အမြဲမှီဝဲကြကုန်လော့၊ ဣမံကလျာဏပဋိပတ္တိံ–ဤသို့သော ကောင်းသောအကျင့်ကို၊ ပဋိပဇ္ဇထ–ကျင့်ကြကုန်လော၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ဧဝံ–သို့၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ–တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တောပိ–ဖြစ်သော်လည်း၊ ဉာဏသမ္ပန္နတာယ–ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကလျာမိတ္တော–အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ကာလေနကာလံ–အခါအခါ၊ ဥပဂတာနံ–အနီးသို့ရောက်လာကုန်သော၊ တေသံ တိဏ္ဏံ ဇနာနံ–ထိုမျောက်၊ မြေခွေး၊ ဖျံတို့အား၊ သြဝါဒဝသေန–ဆုံးမသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းယုန်မင်းသည်၊ ဒေသေသိ–ဟောတော်၏၊ တေ–ထိုသုံးယောက်သားတို့သည်၊ တဿ–ထိုအလောင်းတော်ယုန်မင်း၏၊ သြဝါဒံ–အဆုံးအမကို၊ သမ္မဒ္ဓိတ္တာ–ဝန်ခံ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သို့၊ ပဝိသိတ္တာ–ဝင်လေကုန်၍၊ ဝသန္တိ–နေကြကုန်၏၊ ဧဝံ–သို့၊ ကာလေ–အခါသည်၊ ဂစ္ဆန္တေ–ရောက်လတ်သော်၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အာကာသံ–ကောင်းကင်ကို၊ သြလောကေတ္တာ–ကြည့်လတ်သော်၊ စန္ဒံ–လမင်းကို၊ ပါရိပူရိံ–ပြည့်သည်ကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ ကရောထ–ပြုကြကုန်လော၊ ဣတိ–သို့၊ သြဝဒိ–ဆုံးမ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဥပေါသတမိဒိဝသေ–ပ–ဥပဝသိထုပေါသထံ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဘဂဝါ–သည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏။

၁၂၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဥပေါသထမိဒိဝသေ–ဥပုသ်နေ့၌၊ ပူရိ

တံ-ပြည့်သော၊ စန္ဒံ-လမင်းကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒိသွာ-မြင်၍၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ တေသံ-ထိုသုံးယောက်တို့အား၊ အဇ္ဇ-ယနေ၊ ဥပေါသထော-ဥပုသ်သုံးသော၊ ဒိဝသော-နေ့တည်း။

၁၂၉။ တုမှေ-သင်တို့သည်၊ ဒက္ခိဏေယျသ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတဝေ-လှူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဒါနာနိ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထ-စီရင်ကြကုန်လော့၊ ဒက္ခိဏေယျေ-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ ဒါနံ-အလှူကို၊ ဒတ္တာ-ပေးလှူ၍၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်ကို၊ ဥပဝသထ-သုံးကြဆောက်တည်ကြကုန်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-သည်၊ အာဟ-မိန့်၏။

တတ္ထတာသုဂါထာသု-ထိုဂါထာ၌၊ စန္ဒံဒိသွာနပုရိတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကာပဂ္ဂစာတုဒ္ဒသိယံ-လဆန်းတစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်သော အဖိတ်နေ့၌၊ ဤသက်-စဉ်းငယ်၊ အပရိပုဏ္ဏာဘာဝေန-မပြည့်တတ်သေးသည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ တံစန္ဒံ-ထိုလမင်းသည်၊ နပူရိတံ-မပြည့်တတ်သေးသည်ကို၊ ဒိသွာ-မြင်ရ၍၊ တတော-ထိုနေ့မှ၊ ရတ္တိယာ-သည်၊ ဝိကာတာယ-လင်းလသော်၊ အရဏ္ဏဂ္ဂမနဝေလာယ-မေဝ÷နေအရုံတက်သောကာလ၌လျှင်၊ ပန္နရသေ-တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်သော၊ ဥပေါသထမိုဒိ ဝသေ-ဥပုသ်နေ့၌၊ မယံ-ငါ၏၊ သဟာယာနံ-အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော၊ မဂ္ဂဋ္ဌာဒီနံ-မျောက်အစရှိကုန်သော၊ ဧတေသံ-ထိုသုံးယောက်တို့အား၊ အဇ္ဇ-ယနေ-ဥပေါသထော-ဥပုသ်သုံးအံ့သော၊ ဒိဝသော-နေ့သည်၊ ယသ္မာ-ကြောင့်၊ ဟောတိ-၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဒါနာနိ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထ-စီရင်ကုန်လော့၊ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ တတ္ထဥပေါသထဒိဝသေ-ထိုဥပုသ်နေ့၌၊ ပဋိပတ္တိဝိဓာနံ-ကျင့်အပ်သောအစီအရင်ကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အာစိက္ခိ-ကြားလေ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ယောဇေတဗ္ဗံ-ယှဉ်အပ်၏၊ ယောဇနာအပ်၏၊ တတ္ထဝစနေ-ထိုစကား၌၊ ဒါနာနိတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒေယျဓမ္မေ-လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာသတ္တိ-အစွမ်းသတ္တိအားလျော်စွာ၊ ယထာဗလံ-အားနှင့်လျော်စွာ၊ သဇ္ဇေထ-စီရင်ကြလေကုန်၊ ဒါတဝေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဒါတုန-ပေးလိုသည်ဖြစ်၍၊ ဥပဝသထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပေါသထကမ္မံ-ဥပုသ်

ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ ကရောထ-ပြုကြကုန်လော၊ ဥပေါသထ သီလာနိ-ဥပုသ်တည်းဟူသောသီလတို့ကို၊ ရက္ခထ-စောင့်ရှောက်ကုန် လော့၊ သီလေ-သီလ၌၊ ပတိဋ္ဌာယ-ဆောက်တည်၍၊ ဒိန္နဒါနံ-ပေးအပ် သောအလှူသည်၊ မဟပ္ဖလံ-ကြီးသောအကျိုးရှိသည်၊ ယသ္မာ-အကြင် ကြောင့်၊ ဟောတိ-၏၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ယာစကေ-အလှူခံ ယာစကာသည်၊ သမ္မတ္တေ-ရောက်လာသော်၊ တုမှေဟိ-သင်တို့သည်၊ ခါဒိတဗ္ဗာဟာရတော-စားအပ်ခဲ့သောအစာမှ၊ ဒတ္တာ-ခွဲဝေပေးကမ်း၍၊ ခါဒေယျာထ-ခဲရာစားရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဒသ္သေတိ-ပြ၏။

တေ-ထိုသုံးယောက်သားတို့သည်၊ သာဓုတိ-ကောင်းပြီဟု၊ ဗောဓိ သတ္တသ-ဘုရားလောင်း၏၊ သြဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ သိရသာ-ဦးဖြင့်၊ သမ္မဋ္ဌိစ္ဆိတ္တာ-ဝန်ခံ၍၊ ဥပေါသထင်္ဂါနိ-ဥပုသ်အင်္ဂါတို့ကို၊ အဓိဋ္ဌဟိံသု- ဆောက်တည်ကုန်၏၊ တေသု-ထိုသုံးယောက်သားတို့တွင်၊ ဥဒ္ဒေါ- ဖျံသည်၊ ပါတောဝ-စောစောကလျှင်၊ ဂေါစရံ-အစာကို၊ ပရိယေသိ ဿာမိတိ-ငါရှာမီးအုံ့ဟု၊ နဒီတီရံ-မြစ်နားသို့၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ဧကော-တစ်ယောက်သော၊ ဗာဠိသိကော-ငါးမျှား သောယောကျ်ားသည်၊ သတ္တ-ခုနစ်ခုကုန်သော၊ ရောဟိတမစ္ဆေ-ငါး ကြင်းတို့ကို၊ ဥဒ္ဓရိတ္တာ-ရေမှထုတ်၍၊ ဝလ္လိယာ-နွယ်ဖြင့်၊ အာဝုဏိ တ္တာ-သီ၍၊ နဒီတီရေ-မြစ်နား၌၊ ဝါလုကာယ-သဲဖြင့်၊ ပဋိစ္ဆာဒေတ္တာ- ဖုံးလွှမ်း၍၊ မစ္ဆေ-ငါးတို့ကို၊ ဂဏှန္တော-တစ်ဖန်ယူလိုသည်ဖြစ်၍၊ နဒိယာ -မြစ်၏၊ အံဓောသောတံ-အောက်ရေယဉ်သို့၊ ဂစ္ဆိ-သွားလေ၏၊ ဥဒ္ဒေါ- ဖျံသည်၊ မစ္ဆဂန္ဓံ-ငါးအနံ့ကို၊ ဃာယိတ္တာ-နမ်း၍၊ ဝါလုကံ-သဲကို ဝိယူဟိတ္တာ-ယက်လေသော်၊ မုစ္ဆေ-ငါးတို့ကို၊ ဒိသ္သာ-မြင်၍၊ နိဟာရိတ္တာ -ထုတ်ပြီးသော်၊ ဧတေသံ-ဤငါးတို့၏၊ သာမိကော-အရှင်သည်၊ အတ္ထိနုခေါတိ-ရှိလေသည်လောဟု၊ တိက္ခတ္တုံ-သုံးကြိမ်၊ ဃောသိတ္တာ- ကြွေးကြော်၍၊ သာမိကံ-အရှင်ကို၊ အပဿန္တော-မမြင်သည်ရှိသော်၊ ဝလ္လိယံ-နွယ်၌၊ ဆုံသိတ္တာ-ကိုက်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌေ- နေရာချုံ၌၊ ဌပေတ္တာ-ထား၍၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝေလာယမေဝ-အခါ ရောက်သောကာလ၌ပင်လျှင်၊ ခါဒိဿာမိတိ-စားအုံ့ဟု၊ အတ္တနော-

မိမိ၏၊ သီလံ–ဆောက်တည်အပ်သောသီလကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော–ဆင်ခြင်လျက်၊ နိပ္ပဒ္ဒိ–အိပ်၏၊ သိဂ်ါလောပိ–မြေခွေးသည်လည်း၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ ပရိယေသန္တော–ရှာသည်ရှိသော်၊ ဧကာသ–တစ်ယောက်သော၊ ခေတ္တ ဂေါပကသ–လယ်စောင့်ယောက်ျား၏၊ ကုဋ္ဌိယံ–တတင်းကုတ်၌၊ ဒွေမံ သသူလာနိစ–နှစ်ခုသော အမဲတံစို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကဂေါဓံ–တစ်စီးသောဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကဒဓိဝါရကံ–တစ်ခုသောနို့ဓမ်းအိုးကိုလည်းကောင်း၊ (ကျွဲနို့အိုးကိုလည်းကောင်းလည်းဟူ၊) ဒိသွာ–မြင်၍၊ ဧတသ–ဤခဲဖွယ်၏၊ သာမိကော–အရှင်သည်၊ အတ္ထိနုခေါ–ရှိလေသလောဟု၊ တိက္ခတ္တုံ–သုံးကြိမ်၊ ဃောသေတွာ–ကြွေးကြော်၍၊ သာမိကံ–ဥစ္စာရှင်ကို၊ အဒိသွာ–မမြင်သည်ရှိသော်၊ ဒဓိဝါရကသ–နို့ဓမ်းအိုးကို၊ ဥဂ္ဂဟာဏာရဒ္ဓတ္ထံ–ဆွဲယူအံ့သောငှာ၊ ဆွဲသောကြိုးကျော့ကွင်းကို၊ ဂီဝါယ–လည်ပင်း၌၊ ပဝေသေတွာ–သွင်း၍၊ မံသသူလေစ–အမဲတံစို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါဓဉ္စ–ဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မုခေန–ခံတွင်းဖြင့်၊ ဌဝိတွာ–ကိုက်၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနေ–နေရာချုံ၌၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ဝေလာယ–အခါ၌၊ ခါဒိသာမိတိ–ငါစားအံ့ဟု၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သီလံ–သီလကို၊ အာဝဇ္ဇန္တော–ဆင်ခြင်လျက်၊ နိပ္ပဒ္ဒိ–အိပ်၏၊ မဂ္ဂဠောပိ–မျောက်သည်လည်း၊ ဝနသဏ္ဍံ–တောအုပ်သို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်လေ၍၊ အမ္ဗပိဏ္ဍံ–သရက်သီးအခိုင်ကို၊ အာဟရိတွာ–ဆောင်ခဲ့၍၊ ဝသနဋ္ဌာနေ–နေရာချုံ၌၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ဝေလာယမေဝ–အခါ၌လျှင်၊ ခါဒိသာမိတိ–စားအံ့ဟု၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သီလံ–သီလကို၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်လျက်၊ 'နိပ္ပဒ္ဒိ–အိပ်၏၊ တိဏ္ဍံပိ–သုံးယောက်သောသူတို့အားလည်း၊ ယာစကော–အလျှုခံ ယာစကာသည်၊ အဟောနုနအာဂစ္ဆေ ယျ–ဩော်–ဩလာပါမူကားကောင်း၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိတ္တံ–စိတ်သည်၊ ဥပ္ပဒ္ဒိ–ဖြစ်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တေပေသာဓုတိဝတ္ထာ–ပ–ဒကွဲဏောယျံ ဂဝေသိသုန္တိ–တေမေသာဓုတိဝတ္ထာ–ပ–ဒကွဲဏောယျံဂဝေသိသုံ–ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၃၀။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တေ–ထိုသုံးယောက်သောသူတို့သည်၊ မေ–ငါ၏၊ ဝစနံ–ကို၊ သဓုတိ–ကောင်း၏ဟု၊ ဝတ္ထာန–ဆိုရ၍၊ ယထာ

သတ္တိ–အစွမ်းသတ္တိအားလျော်စွာ၊ ယထာဗလံ–အားနှင့်လျော်စွာ၊ ဒါနာနိ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ–ရာမိုးစီရင်၍၊ ဒက္ခိဏေယျံ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဂဝေသိသုံ–ကြံကြရာကြကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏။

ဟောမိသတ္ထောပန–ဘုရားလောင်းယုန်မင်းသည်ကား၊ ဝေလာယ မေဝ–အခါ၌လျှင်၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍၊ ဒဗ္ဗာဒိတိဏာနိ–နေဇာမြက်စသောမြက်တို့ကို၊ ခါဒိသာမိတိ–ငါစားအုံ့ဟု၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌမေ့ယေဝ–နေရာချုံ၌လျှင်၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ မမ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အာဂတာနံ–ရောက်လာကုန်သော၊ ယာစကာနံ–ယာစကာတို့အား၊ တိဏာနိ–ငါစားအပ်သောမြက်တို့ကို၊ ခါဒိတုံ–စားအုံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်ကုန်ရာ၊ တိလတဏ္ဍုလာဒယောပိ–နှမ်းဆံအစရှိသည်တို့သည်လည်း၊ မယှံ–ငါ့အား၊ နတ္ထိနသန္တိ–မရှိကုန်၊ မေ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ယာစကော–အလှူခံယာစကာသည်၊ သစေအာဂမိဿတိ–အကယ်၍၊ ရောက်လာအုံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ တိဏောန–မြက်ဖြင့်၊ ယာပေမိ–မျှတတဲ့၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သရီရမ်သံ–ကိုယ်အသားကို၊ ဒဿာမိတိ–ပေးလှူအုံ့ဟု၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဟံနိသဇ္ဇစိန္တေသိ–ပ–နသောတုစ္ဆောဂမိဿတီတိ–အဟံနိသဇ္ဇစိန္တေသိ–ပ–နသောတုစ္ဆောဂမိဿတိ ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟအဝေါစ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

၁၃၁။ ထိုဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုယုန်ပညာရှိဖြစ်သောဘဝ၌၊ နိသဇ္ဇ–နေ၍၊ ဒက္ခိဏာနုစ္ဆဝံ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လျှောက်ပတ်သော၊ ဒါနံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒက္ခိဏေယျံ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ယဒိ လဘေ–အကယ်၍ရကြားအုံ့၊ မေ–ငါ့အား၊ ကိံဒါနံ–အဘယ်လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်နိုင်ပါအုံ့နည်း။

၁၃၂။ မေ–ငါ့အား၊ တိလာစ–နှမ်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မုဂ္ဂါစ–ပဲနောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ တဏ္ဍုလာစ–ဆန်တို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ္ထိနသန္တိ–မရှိကုန်၊ ယတဘ–ထောပတ်အိုးသည်လည်း၊ နတ္ထိ

–မရှိ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တိဏေန–မြက်ဖြင့်၊ ယာပေမိ–မျှတ၏၊ တိဏံ–မြက်ကို၊ ဒါတဝေ–ပေးလျှောအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်ကောင်းချေ။ ၁၃၃။ မမ–ငါ၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဒက္ခိဏေယျော–အလှူခံသည်၊ ဘိက္ခာယ–ထမင်းအလို့ငှာ၊ ယဒိဧတိ–အကယ်၍ရောက်လာအံ့၊ အဟံ–ငါသည်၊ သကမတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ဒဇ္ဇိဒဇ္ဇာမိ–ပေးလှူအံ့၊ သော–ထိုအလှူခံယာစကာသည်၊ တုဏ္ဍော–အချည်းနှီးသည်၊ နဂမိဿတိ–မသွားရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုတ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဒါနံဒက္ခိဏာနုစ္ဆဝန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏာဘာဝေန–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အနုစ္ဆဝိကံ–လျှောက်ပတ်သော၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒက္ခဏေယျဿ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတဗ္ဗံ–ပေးအပ်၏၊ ဒေယျဓမ္မံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ ဟဒိဟံလဘေတိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ဒက္ခိဏေယျံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို၊ အဇ္ဇ–ယနေ့၊ ယဒိလဘေယျံ–အကယ်၍ရကြောင်းပါအံ့၊ ကိမေဒါနံဘဝိဿတိတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ့အား၊ ဒါတဗ္ဗံ–လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ ကိံဘဝိဿတိ–အဘယ်သို့ဖြစ်ပါအံ့နည်း၊ နသက္ကာတိဏ ဒါတဝေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒက္ခိဏေယျဿ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတုံ–လှူအံ့သောငှာ၊ ယံတိလမုဂ္ဂါဒိကံ–အကြင်နှမ်းပဲအစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်ခဲ့၏၊ တံတိလမုဂ္ဂံ–ထိုနှမ်းပဲအစရှိသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ မယှံ–ငါ့အား၊ နတ္ထိ–မရှိချေ၊ မမ–ငါ့အား၊ ယံတိဏံ–အကြင်မြက် သည်၊ အာဟာရဘူတံ–အစာဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ တံတိဏံ–ထိုဂါ၏အစာမြက်ကို၊ ဒက္ခိဏေယျဿ–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဒါတုံ–ပေးလှူအံ့သောငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်ကောင်းချေ၊ ဒဇ္ဇာယံသကမတ္တာနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မယှံ–ငါ၏၊ ဧတာယဒေယျ ဓမ္မစိန္တာယ–ဤသို့သောလှူဖွယ်ဝတ္ထုကိုကြံလေသဖြင့်၊ ကိံဝါ–အဘယ်အကျိုးရှိလေအံ့နည်း၊ မယှံ–ငါ၏၊ (သရီရံ၌သမ္ဘာန်စပ်လေ၊) အနဝဇ္ဇ–အပြစ်မရှိသော၊ (သရီရံ၌ ဝိသေသနစပ်လေ၊) အပရာဓိနတာယ–သူတစ်ပါးတို့ကို မနှိပ်စက်သဖြင့်၊ သုလဘံ–ရလွယ်သော၊ ပရေသဉ္စ–သူတစ်ပါးတို့အား

လည်း၊ ပရိဘောဂါရဟံ–သုံးဆောင်ခြင်းငှာထိုက်သော၊ သရီရံ–ကိုယ်ကို၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ဒက္ခိဏေယျော–အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ မမ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ သစေအာဂစ္ဆတိ–အကယ်၍ရောက်လာအံ့၊ တယိဒံတံ–ဣဒံ သကမတ္တာနံ–ဤမိမိကိုယ်ကို၊ တဿ–ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဇ္ဇာမိ–ပေးလှူအံ့၊ ဧဝံသန္တေ–ဤသို့ကိုယ်ကို လှူလေသည်ရှိသော်၊ မမ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အာဂတော–ရောက်လာသော၊ သော–ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ တုဋ္ဌော–အချည်းနှီးသည်၊ နေ–မဟုတ်လေ၊ အရိတ္တဟတ္ထော–လက်ချည်းသက်သက်မရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ဂမိဿတိ–သွားရလတ္တံ့။

ဣတိဧဝံ–သို့၊ မဟာပုရိသဿ–ယောဂျားမြတ်အား၊ ယထာဘူတံ–ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း၊ သဘာဝံ–သဘောကို၊ ဝိတက္ကေန္တဿ–ကြံစိစဉ်၊ ပရိဝိတက္ကာနုဘာဝေန–အဖန်တလဲလဲကြံသော အကြံ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်၊ သက္ကဿ–သိကြားမင်း၏၊ ပဏ္ဍုကမ္ဗလသိလာသနံ–ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်ဖျာသည်၊ ဥဏှာကာရံ–ပူသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေသိ–ပြလေ၏၊ သော–ထိုသိကြားမင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ ဣမံကာရဏံ–ဤအကြောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ သသရာဇံ–ယုန်မင်းကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိမံသိဿာမိတိ–စုံစမ်းအံ့ဟု၊ ပဌမံ–ရှေးဦးစွာ၊ ဥဒ္ဒဿ–ဖျံ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဗြာဟ္မဏဝေသေန–ပုဏ္ဏားဏ၏အသွင်ဖြင့် အဋ္ဌာသိ–ရပ်လေ၏၊ တေန–ထိုဖျံသည်၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တွံ–သင်သည်၊ ကိမတ္ထံ–အဘယ်အကျိုးငှာ၊ ဌိတော–ရပ်လာသည်၊ အသိ–ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ–ဤသို့လျှင်၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကိဉ္စိအာဟာရံ–တစ်စုံတစ်ခုသောအဟာရကို၊ သစေလဘေယျံ–အကယ်၍တည်းရကြားပါအံ့၊ ဥပေါသထိကော–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ သမဏဓမ္မံ–ရဟန်းတရားကို၊ ကရေယျံ–ပြုလိုပါ၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုဖျံသည်၊ သာဓု–ကောင်း၏၊ တေ–သင်ပုဏ္ဏားအား၊ အာဟာရံ–အဟာရကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–ပေးလှူအံ့ဟု၊ အာဟ–ဆို၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သတ္တမေရောဟိတာမစ္စာ–

ပ–စေတံဘုတ္တာဝနေဝသာတိ–သတ္တမေရောဟိတာမစ္ဆာ–ပ–စေတံဘုတ္တာ ဝနေဝသ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဥဒကာ–ရေမှ၊ ထလံ–ကြည်းကုန်းထက်သို့၊ ဥဗ္ဘတာ–ထုတ်အပ်ကုန်သော၊ သတ္တ–ခုနစ်ခုကုန်သော၊ ရောဟိတမစ္ဆာ–ငါးကြင်းတို့ကို၊ မေမယာ–ငါသည်၊ ဂဟိတာ–ယူခဲ့အပ်ကုန်၏၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ မေ–ငါ့အား၊ ဣဒံ–ဤငါးကြင်းလျှို့ဖွယ်ဝတ္ထုသည်၊ အတ္ထိ–၏၊ စေတံ–ဤငါးကြင်းကို၊ ဘုတ္တာ–စား၍၊ ဝနေ–တောအရပ်၌၊ တွံ–သင်သည်၊ ဥပေါသထိကော–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းရှိ၍၊ ဝသ–နေပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဆို၏။

ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပေအံ့နည်း၊ တာဝဟောတု–ရှိရစ်သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္ဆာ–နောက်မှ၊ ဇနိဿာမိ–ငါသိပါအံ့၊ ငါးယူပါအံ့လည်းဟု၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုခဲ့၍၊ တဏေဝ–ထိုရှေးအတူလျှင်၊ သိဂ်ါလဿစ–မြေခွေး၏လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂဇုဿစ–မျောက်၏လည်းကောင်း၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ တေဟိ ပိ–ထိုမြေခွေးမျောက်တို့သည်လည်း၊ အတ္တနော–မိမိအား၊ ဝိဇ္ဇမာနေဟိ–ထင်ရှားရှိကုန်သော၊ ဒေယျဓမ္မေဟိ–လျှို့ဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ နိမန္တိတော–ဖိတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုရာရှိပေအံ့နည်း၊ တာဝဟောတု–ရှိရစ်သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္ဆာ–နောက်မှ၊ ဇနိဿာမိ–ငါသိပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒုဿမေခေတ္တပါလဿ–ပ–စေတံဘုတ္တာဝနေဝသာတိ–ဒုဿမေခေတ္တပါလဿ–ပ–စေတံ ဘုတ္တာဝနေ ဝသ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ ခေတ္တပါလော–လယ်စောင့်ယောက်ျားသည်၊ ဒွေ–နှစ်ခုကုန်သော၊ မံသသူလောစ–အမဲတံစို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါဓ–ဖွတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကံ–တစ်ခုသော၊ ဒဓိဝါရကဿ–နွားနို့အိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဒုဿ–မေ့လျော့လေပြီ၊ အဿ မေ–ထိုငါ့အား၊ ရတ္တိဘတ္တံ–ညစာစားခြင်းကို၊ အပါဘတံ–ဆောင်ထားခဲ့၏၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ မေ–ငါ့အား၊ ဣဒံ–ဤသို့သောစားဖွယ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ စေတံ–ဤစားဖွယ်ကို၊ ဘုတ္တာ–စား၍၊ ဝနေ–

တောအရပ်၌၊ ဝသ–နေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏၊ ဗြာဟ္မဏာ–အိုပုဏ္ဏား၊ အမ္မပဏ္ဍိ–သရက်သီးမှည့်သည်လည်းကောင်း၊ ဒဏ်–ရေသည်လည်းကောင်း၊ သိတံ–ချမ်းအေး၏၊ သိတစ္ဆာယံ–ချမ်းအေးသောအရိပ်၌ရှိ၏၊ 'မနောရမာ–နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏၊ ဗြာဟ္မဏာ–ပုဏ္ဏား၊ မေ–ငါ့အား၊ ဣဒံ–ဤသရက်သီးမှည့်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဧတံ–ဤသရက်သီးမှည့်ကို၊ ဘုတ္တာ–စား၍၊ ဝနေ–တောအရပ်၌၊ ဝသ–နေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–ဆို၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဒုဿာတိ–ဒုဿာဟူသည်ကား၊ အမုသမေ့လျော့လေပြီ၊ ရတ္တိဘတ္တံအပါဘကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ရတ္တိဘောနေတော–ထမင်းညစာစားခြင်းမှ၊ အပနီတံ–ဖဲကြဉ်အပ်၏၊ မံသသုလာစဒွေ၊ ဂေါဓာတိ–ဟူသည်ကား၊ အဂ်ါရပဏ္ဏာနိ–မီးသွေးစုဉ်ကင်အပ်ချက်အပ်ကုန်သော၊ ဒွေမံသသူလာနိ–အမဲနှစ်ခုတံစို့တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧကာစဂေါဓာ–တစ်စီးသောဖွတ်လည်းကောင်း၊ ဒမိဝါရကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဒမိဝါရကော–နွားနို့အိုး။

၁၃၄။ အထ–ထိုအခါ၌၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ သဿပဏ္ဍိ တသ–ယုန်ပညာရှိ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အာဂတော–သွားလေ၏၊ တေနပိ–ထိုယုန်ပညာရှိသည်လည်း၊ ကိမ်တ္ထံ–ဘယ်အကျိုးငှာ၊ အာဂတော–လာသည်၊ အသိ–ဖြစ်သနည်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ တဏ္ဍေ–ထိုရှေးအတူသာလျှင်၊ အာဟ–ဆို၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မမသက်ပွ မညာယာတိအာဒိ–မမသက်ပွမညာယအစရှိသည်ကို၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာတို့၌၊ မမသက်ပွမညာယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပုဗ္ဗေ–ရှေ့၌၊ ဝုတ္တပွကာရံ–ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ပရိဝိတက္ကံ–အကြံကို၊ ဇာနိတ္မာ–သိ၍၊ ဗြာဟ္မဏဝဏ္ဏိနာတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တာ ဘာဝေန–အတ္တဟောအားဖြင့်၊ ဗြဟ္မဏရူပဝတာ–ပုဏ္ဏားအသွင်သန္တာန်ရှိသော၊ အာသယန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဝသနဂုမ္ဗံ–နေရာချုံသို့။

၁၃၅–၇။ သန္ဓေဒ္ဓောတိ–ဟူသည်ကား၊ သမ်–အမှု၊ သဗ္ဗဘာဂေနေဝ–အလုံးစုံ၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင်၊ တုဒ္ဓော–နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ယာသဟေတူတိ–ဟူသည်ကား၏ အာဟာရဟေတု–အာဟာရ ဟူသောအကြောင်း

ကြောင့်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ယေဟိကေဟိစိ-အမှတ် မရှိကုန်သော၊ ဟောဒိသတ္တေဟိ-ဘုရားလောင်းတို့သည်၊ အဒိန္နပုဗ္ဗံ-မလျှစ်ဖူးသော၊ ဒါနဝရန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမဒါနံ-မြတ်သောအလှူကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ တေ-သင်အား၊ အဒ္ဓ-ဤယခု၊ ဒဿာမိတိ-ပေးလှူအံ့ဟု၊ ဝတ္တာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တုဝံ-သင်ယုန်မင်းသည်၊ သိလဂုဏူပေတော-သီလဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံပေ၏တကား၊ ပရဟေဌနံ-သူတစ်ပါးတို့အား သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲခြင်းသည်၊ အယုတ္တံ-မသင့်ချေ၊ ဣတိ-သို့၊ ဝုတ္တေ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ တံ-သင်ပုဏ္ဏားကို၊ ပါဏာတိပါတတော-သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ၊ အပနေတ္တာ-ပယ်၍၊ ဣဒါနိ-ဤယခု၊ တသ-ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ပရိဘောဂယောဂ္ဂံ-သုံးဆောင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ ဒါတုံ-ပေးလှူ အံ့သောငှာ၊ ဧဟိ အဂ္ဂိ ပဒီပေဟိ တိ အာဒိ-ဧဟိ အဂ္ဂိ ပဒီပေဟိ-အစရှိသောဂါထာကို၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊အာဟ-ဆို၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အဟံပစိသမတ္တာနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တယာ-သင်သည်၊ ကတေ-ပြုအပ်သော၊ အဂ်ိါရဂ္ဂေ-မီးကျီးတိုက်၌၊ အဟ မေဝ-ငါသည်ပင်လျှင်၊ ပတိတ္တာ-ဆင်း၍၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပစိသံ-ချက်အုံ့၊ ပဏ္ဏံတွံ-ဘက္ခယိသတီတိ-ဟူသည်ကား၊ တထာပန-ထိုမီးပုံသို့ဆင်းပြီးသဖြင့်ကား၊ ပဏ္ဏံ-ကျက်သောအသားကို၊ တွံ-သင်သည်၊ ခါဒယိသတိ-စားရပါလတ္တံ့။

ဝ၃၈-၉။ နာနာကဒ္ဒေ-သမာနယိတိ-နာနာကဒ္ဒေ သမာနယိဟူသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏဝေဿဓရိ-ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကိုဆောင်ခြင်းရှိ သော၊ သောသက္ကော-ထိုသိကြားသည်၊ နာနာဒါရုနိ-အထူးထူးသောထင်းတို့ကို၊ သမာနေန္တော်ဝိယ-ကောင်းစွာဆောင်ယူသကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟန္တံ အကောသိ စိတက်ံ၊ ကတ္တာအဂ်ိါရဂ္ဂကန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဝိတစ္ဆိ တံ-မီးလျှံမရှိသော၊ ဝိဂတဓူမအဂ်ိါရဆရိတဗ္ဗန္တရံ-မီးခိုးမရှိ မီးကြေးစုတို့ ဖြင့်ပြည့်သော မီးပုံတွင်း၌၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဇလမာနံ-ရဲရဲ ညီးသော၊ (စိတက်ံ၌ ဝိသေသနစပ်လေ၊) မမ-ငါ၏၊

သရီရဿ–ကိုယ် ၏၊ နိမုဒ္ဓနုပ္ပဟောနက်–ငတ်၍နေခြင်းဌာလောက်သော၊ တံဓဏသေ–ထိုအခါ၌ပင်လျှင်၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ စိတက်–မီးကြေးစုကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ သကြော–သိကြားသည်၊ သဟသာ–အဆောတလျှင်၊ ဣဒ္ဓိယာ–တန်ခိုးဖြင့်၊ အဘိနိမ္မိနိ–ဖန်ဆင်း၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပါယော–အဓိပ္ပါယ်တည်း၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အဂ္ဂိ တတ္ထ ပဒီပေသိ၊ ယထာသော ခိပ္ပံ မဟာဘဝေတိ–အဂ္ဂိ တတ္ထ ပဒီပေသိ၊ ယထာ သော ခိပ္ပံ မဟာဘဝေဟုသောဂါထာကို၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရား သည်၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ သောတိ–ဟူသည်ကား၊ သောအဂ္ဂိခန္ဓော–ထိုမီးပုံကြီးသည်၊ သီဃ–လျင်စွာ၊ မဟန္တော–ကြီးသည်၊ ယထာ–အကြင်အချင်းဖြင့်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပဒီပေသိ–လင်းစေ၏၊ ပေါဇ္ဇေတ္တာ ရဇဂတေ ဂတ္ဘေတိ–ဟူသည်ကား၊ လောမန္ဒရေသု–အမွှေး၏အကြားတို့၌၊ ပါဏကာ–ပိုးတို့သည်၊ အတ္ထိသန္တိ–ရှိကုန်အံ့၊ တေ–ထိုပိုးတို့သည်၊ မာ မရိံသု–မသေစေကုန်သတည်း၊ ဣတိ–သို့၊ မမ–ငါ၏၊ ပံသုဂတေ–မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော၊ ဂတ္ဘေ–ကိုယ်ကို၊ တိက္ခတ္တုံ–သုံးကြိမ်၊ ဝိဓုနိတ္တာ–ခါချ၍၊ ဧကမန္တံ ဥပါဝိသိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဂဠာနိ–ထင်းတို့သည်၊ နတာဝတာဒိတ္တာနိတိ–ရဲရဲမည်းလေးကုန်သေးဟု၊ တေသံ–ထိုထင်း တို့၏၊ အာဒီပနံ–မီးတောက်လောင်ခြင်းကို၊ ဥဒိဂ္ဂန္တော–စောင့်ကြည့်လျက်၊ ထောကံ–အနည်းငယ်၊ ဧကမန္တံ–သင့်တော်ရာအရပ်၌၊ နိသီဒိ–နေ၏။

၁၄၀။ ယဒါမဟာဂဠပုဏ္ဏော၊ အာဒိတော ဓမဓမာယတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ယဒါပန–အကြင်အခါ၌ကား၊ သောဒါရုရာသိ–ထိုထင်းပုံသည်၊ သမန္တတော–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ အာဒိတ္တော–တောက်လောင်၏၊ ဝါယုဝေဂ္ဂသမုဒ္ဒဠာနံ–လေအဟုန်ဖြင့်မှုတ်အပ်ကုန်သော၊ ဇာလသိခါနံ–မီးတောက်မီးလျှံ တို့၏၊ ဝသေန–အစွမ်းဖြင့်၊ ဓမဓမာတိ–ဓမဓမာဟူ၍၊ ဧဝံတထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ တဒုပ္ပတိတ္တာပပတိ၊ မဠ္ဠေ ဇာလသိခန္ဓရေတိ–ဟူသည်ကား၊ တဒါတသ္မိံကာလေ–ထိုအခါ၌၊အယံ အဂ်ါရရာသိ–ဤမီးကျီးအစုသည်၊ မမ–ငါ၏၊ သရီရဿ–ခန္ဓာကိုယ်အား၊ ဗျာပန သမတ္တော–လောင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊

စိန္ဓေတွာ–ကြံ၍၊ ဇာလသိခါနံ–မီးတောက်မီးလျံတို့၏၊ အဗ္ဗုန္ဓရာဘူတေ–အတွင်း၌၊ ကတွာ–ပြုအပ်ပြီးသော်၊ တသ္မာ–ထိုမီးကျေးစု၏၊ မဇ္ဈေ–အလယ်၌၊ ပဒုမပုဏ္ဍေ–ပဒုမာကြာပန်းပေါ်၌၊ ရာဇဟံသောဝိယ–ဟသ်ာမင်းကဲ့သို့၊ ပမုဒိတစိတ္တော–ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ သကလသရီရံ–ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို၊ ဒါနမုခေ–အလှူဟူသောအကြောင်း၌၊ ဒတွာ–ပေး၍၊ အဂ္ဂိခန္ဓံ–မီးပုံသို့၊ ပတတိ–ဆင်းလေ၏။

၁၄၁–၂။ ပဝိဋ္ဌံ ယသ္ယ ကသ္ယစိတိ–ဟူသည်ကား၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ပဝိဋ္ဌသ–ဝင်သော၊ မမ–ငါ့အား၊ ဥသုမမတ္ထံပိ–မီးခိုးမျှင်သင့်သည်လည်း၊ နဟောတိ–မဖြစ်လေ၊ အညဒတ္ထု–စင်စစ်သော်ကား၊ ဒါနပိတိယာ–အလှူ၌ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့်၊ သဗ္ဗဒရထပရိဠာဟ ဝူပသမောဇ–အလုံးစုံသောမီးပူခြင်း လောင်ခြင်း၏ငြိမ်းခြင်းရှိသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မေ–ငါ၏၊ ဆဝိစမ္ဘာဒိကော–အရေပါး အရေထူအစရှိသော၊ သဗ္ဗော–အလုံးစုံသော၊ သရီရာဝယဝေါ–ကိုယ်အစိတ်အဝက်သည်၊ စိရသံဝတ–ကြာမြင့်စွာလျှင်၊ ဒါနမုခေ–အလှူဟူသောအကြောင်း၌၊ ဇုဟိတဗ္ဗတံ–လှူဒါန်းပူဇော်အပ်သည်၏အဖြစ်သို့၊ ဥပဂတော–ရောက်၏၊ မနောရထော–နှလုံး၏အလိုသည်၊ မတ္ထကံ–အပြီးအစီးသို့၊ ပတ္တောတိ–ရောက်ပေပြီဟု၊ အဘိပတ္ထိတော–အလွန်နှစ်သက်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဆဝိ စမ္ဘံ မံသံ နှာရုံ–ပ–ဗြာဟ္မဏသ အဒါသဟန္တိ–ဆဝိ စမ္ဘံ မံသံ နှာရုံ–ပ–ဗြာဟ္မဏသ အဒါသဟံ–ဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏။

၁၄၃။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ တဒါ–ထိုယုန်မင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဆဝိံစမ္ဘဒ္ဓ–အရေပါး အရေထူကိုလည်းကောင်း၊ မံသဒ္ဓ–အသားကိုလည်းကောင်း၊ နှာရုံစ–အကြောကိုလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌိစ–အရိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဟဒယဗန္ဓနဒ္ဓ–နှလုံးသားအတစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကေဝလံသကလံ–အလုံးစုံသော၊ ကာယံ–ကိုယ်ကို၊ ဗြာဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏားအား၊ အဒါသိံ–လှူလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဟဒယမံသပေသိ–နှလုံးသားတစ်ကို၊ ဟိသစ္ဓံ–မှန်၏၊ တံ–ထိုနှလုံးသားတစ်သည်၊

ဟဒယဝတ္ထုံ–ဟဒယဝတ္ထုကို၊ ဗန္ဓိတ္တာဝိယ–ဖွဲ့သကဲ့သို့၊ ဌိတတ္တာ–တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ–ဟဒယဗန္ဓနံ–ဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို နှလုံးသားသည် ဖွဲ့၍ထားသကဲ့သို့တည်၏၊ ထို့ကြောင့် ဟဒယဗန္ဓနဟု ဆိုလိုသည်ဟု ဖွင့်အပ်သည်၊ ဟဒယံ–ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို၊ ဗန္ဓနံ–ဖွဲ့၍ထားသကဲ့သို့တည်း၊ ဟဒယဗန္ဓနံ–ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုကို ဖွဲ့လျက်ရှိသည်၊ ဒုတိယာတပ္ပုရိသ်သမာသ်ပြု၍ နှလုံးသားအတစ်ကိုရစေ၊ တစ်နည်းပြုပြန်လို၍၊ အထဝါအစရှိသော အထက်စကားကို ဖွင့်ပြန်သတည်း၊ ရှေးနည်းမှ အကြောင်းတစိတ်သာထူးမူ၊ အထဝါသဒ္ဒါဖြင့်၊ အထက်စားကို တက်ရာသော ရှေးနည်းမှ အချင်းအရာအလုံးစုံ ထူးမူကား၊ အပရောနယောသဒ္ဒါဖြင့် တက်ရာသောဟူ၍ နိယံဆရာဆိုသောကြောင့် ဤအရာ၌ ရှေးနည်းမှ အကြောင်းတစ်စိတ်သာထူးသည် ဟု မှတ်လေအပ်သတည်း၊) အထဝါ–တစ်နည်းဆော်ကား၊ ဟဒယဗန္ဓနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဟဒယဗ္ဗ–နှလုံးသားလည်းကောင်း၊ ဗန္ဓနဗ္ဗ–သည်းပွက်လည်းကောင်း၊ တံဟဒယမံသဗ္ဗေ–ထိုနှလုံးသားကိုလျှင်၊ ဗန္ဓိတ္တာဝိယ–ဖွဲ့သကဲ့သို့၊ ဌိတယကနမံသဗ္ဗ–တည်သော အသည်းလည်းကောင်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (ရှေးနည်းအလိုကား၊ ဟဒယသဒ္ဒါ–ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုလိုအပ်သည်၊ ဗန္ဓနသဒ္ဒါကား နှလုံးသားအတစ်ကိုလိုအပ်သည်၊ နောက်နည်း၌ကား၊ ဟဒယသဒ္ဒါ–နှလုံးသားကိုလိုအပ်သည်၊ ဗန္ဓနသဒ္ဒါ–သည်းပွက်ကိုလိုအပ်သည်ဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ရှေးနည်းအကြောင်း တစ်စိတ်သာထူးသည်ဟု ဆိုလိုသည်၊) ကေဝလံ သကလံ ကာယန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အနဝသေသံ–အကြွင်းမရှိသော၊ သဗ္ဗံ သရီရံ–အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို။

ဧဝံ–သို့၊ တသ္မိံ အဂ္ဂိမှိ–ထိုမီးပုံ၌၊ အတ္တာနော–မိမိ၏၊ သရီရေ–ကိုယ်၌၊ လောမကူပမတ္တံပိ–မွေးတွင်းတစ်ချောင်းမျှလည်း၊ ဥဏ္ဏံ–ပူစိမ့်သည်ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သော၊ အသက္ကောန္တော–မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ဟိမဂဗ္ဘေ–ဆီးနှင်းတိမ်တိုက်

သို့၊ ပဝိဇ္ဇောဝိယ–ဝင်သကဲ့သို့၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဗြာဟ္မဏရူပဓရံ–ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကိုဆောင်သော၊ သက္ကံ–သိကြားမင်းကို၊ ဧဝံ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ တယာ–သင်သည်၊ ကတော–ပြုအပ်တိုက်အပ်သော၊ အဂ္ဂိ–မီးသည်၊ အတိသီတလော–အလွန်ချမ်းအေး၏၊ ဧတံ–ဤသို့သောအချင်းအရာသည်၊ ကိံနာမကရဏံ–အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ပဏ္ဍိတ–အိုပညာရှိ၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားစစ်သည်၊ နာ–မဟုတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ အသ္မိ–ဖြစ်၏၊ တဝ–သင်ယုံမင်းကို၊ ဝိမံသနတ္ထံ–စုံစမ်းအံ့သောငှာ၊ အာဂတော–လာခဲ့၏၊ ဧဝံ–ဤသို့ အလိုစမ်းခြင်းကို၊ အာကာသိ–ပြုပေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ သက္ကာ–အိုသိကြား၊ တွံ–သင်သိကြားသည်၊ တာဝတိံသတု–တာဝတိံသာဘုံ၊ သကလောပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ လောကော–လူအပေါင်းသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဒါနေန–အလှူဖြင့်၊ ဝိမံသေယျ–စုံစမ်းလေအံ့၊ မေ–ငါ့အား၊ အဒါတုကာမတံ–မပေးမလှူသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကိဉ္စိပိ–တစိုးတစိမ္မလည်း၊ နေဝဥ္ဘာဒေယျ–မဖြစ်စေနိုင်ရာ၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ နံ–ထိုအခြင်းအရာကို၊ ပဿထ–ကြည့်ကြကုန်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သီဟနာဒံ–ရဲရင့်သောအသံကို၊ နဒိ–ရင့်ကျူး၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုယုန်မင်းကို၊ သက္ကော–သိကြားသည်၊ သသပဏ္ဍိတ–အိုယုန်မင်းပညာရှိ၊ တဝ–သင်ယုန်မင်း၏၊ ဂုဏာ–ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်၊ သကလကပ္ပမ္ပိ–တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးလျှင်၊ ပါကဋာ–ထင်ရှားကုန်သည်၊ ဟောန္တု–ဖြစ်စေကုန်သတည်းဟု၊ ပဗ္ဗတံ–တောင်ကို၊ ပိဇ္ဇေတွာ–ညှစ်၍၊ ပဗ္ဗတရသံ–တောင်၏အဆီကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ စက္ခုမက္ခေ–လဝန်း၌၊ သသလက္ခဏံ–ယုန်ရုပ်တံဆိပ်ကို၊ အာလိက္ခိတွာ–ထင်ရှားစွာရေး၍၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ တသ္မိံ ဝနသဏ္ဍေ–ထိုတောအုပ်၌၊ တတ္ထေဝ ဝနဂုမ္ဗေ–ထိုချုံ၌ပင်လျှင်၊ တရုဏဒဗ္ဗတိဏပိဋ္ဌေ–နေဖျက်အပေါ်၌၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ–အိပ်စေ၍၊ အတ္တနော–

မိမိ၏၊ ဒေဝလောကမေဝ–နတ်ရွာသို့သာလျှင်၊ ဂတောဝ–သွားလေ၏၊ စတ္တာရော–လေးယောက်ကုန်သော၊ တေပိပဏ္ဍိတာ–ထိုပညာရှိတို့သည်၊ သမဂ္ဂါ–ညီညွတ်ကုန်လျက်၊ သမောဒမာနာ–ဝမ်းမြောက်ကုန်လျက်၊ နိစ္စသီလဋ္ဌ–ပဋ္ဌင်ဖြစ်သော နိစ္စသီလကိုလည်းကောင်း၊ ဥပေါသထသီလဋ္ဌ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း စာရိတ္တသီလကိုလည်းကောင်း၊ ပူရေတွာ–ပြည့်စေ၍၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ယထာကမ္မံ–ကံတရားအားလျော်စွာ၊ ဂတာ–သွားကြလေကုန်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဥဒ္ဒေါ–ဖျံသည်၊ အာယသ္မာ အာနန္ဒော–အရှင်အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သိဂ်ါလော–မြွေခွေးသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလာနော–မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ မဂ္ဂဌော–မြောက်သည်၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သသပဏ္ဍိတောပန–ယုန်ပညာရှိသည်ကား၊ လောကနာထော–နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော၊ အဟံ–ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ကွာမပိ–ဤယုန်မင်းဓာတ်၌လည်း၊ တသ–ထိုယုန်မင်း၏၊ သီလာဒိပါရမီယော–သီလအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ တိရစ္ဆာနုပပတ္တိယံ–တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ဖြစ်ခြင်းသည်၊ သတိပိ–ရှိကြားသော်လည်း၊ ကုသလာဒိဓမ္မေ–ကုသိုလ်အစရှိသော တရားတို့ကို၊ ကုသလာဒိတော–ကုသိုလ်အစရှိသောအားဖြင့်၊ ယထာဘူတာဝဗောဓေ–အဟုတ်အမှန်သိတတ်သော ပညာရှိ၏၊ တေသု–တိုကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့တွင်၊ အဏုမတ္တမ္ပိ–မြူလုံးမျှလည်း၊ ဝဇ္ဇံ–အပြစ်ရှိသည်မရှိသည်ကို၊ ဘယတော–ကြောင့်အားဖြင့်၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ သုဋ္ဌု–ကောင်းစွာ၊ အကုသလတော–အကုသိုလ်မှ၊ သြရမ္မဏံ–ကြဉ်ရှောင်ခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏။ သမ္မဒေဝ–ကောင်းစွာလျှင်၊ ကုသလမေဝ–ကုသိုလ်တရားတို့၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ပရေသဉ္စ–သူတစ်ပါးတို့အားလည်း၊ (နိယောဇနံ၌ သမ္ဘဒါန်စပ်လေ၊) ပါပ

ဓမ္မာ–မကောင်းသော အကုသိုလ်တရားတို့သည်၊ ဣမေနာမဟါပဓမ္မာ–ဤသို့သောအကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဂဟိတာ–စွဲလမ်းကြကုန်၏ တကား၊ ဧဝံ,ပရာမဋ္ဌာ–ဤသို့,သုံးသပ်ကြကုန်,၏ တကား၊ ဧဝံဂတိကာ– ဤသို့အလားရှိကုန်သည်၊ ဘဝန္တိ–ဖြစ်ကြကုန်၏ တကား၊ ဧဝံ–သို့၊ အဘိသမ္ဘုရာယာတိအာဒီနဝံ–လာလတ္တံ့သောသံသရာဘဝ၌ အပြစ်ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ တတော–ထိုအကုသိုလ်တရားမှ၊ ဝိရမဏော–ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၌၊ နိယောဇေနံ–ယှဉ်စေခြင်းဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဣဒံ–ဤသည်ကား၊ ဒါနံ–နာမ–အလှူမည်၏၊ ဣဒံ–ဤသည်ကား၊ သီလံနာမ–ပဉ္စင်္ဂသီလမည်၏၊ ဣဒံ–ဤသည်ကား၊ ဥပေါသထကမ္မံနာမ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုမည်၏၊ ဧတ္ထ–ဤဒါနသီလတို့၌၊ ပတိဋ္ဌိတာနံ–တည်ကုန်သောသူတို့အား၊ ဒေဝမနုဿ သမ္ပတ္တိယော–နတ်လူတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည်၊ ဟတ္ထဂတာဧဝ–လက်သို့ရောက်သည်မည်ကုန်သည်သာကည်း၊ ဣတိအာဒီနာ–ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ ပုညကမ္မေသု–ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌၊ အာနိသံသံ–အကျိုးဆက်ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ ပတိဋ္ဌပနံ–တည်ပေသောဂုဏ်သည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သရီရဇီဝိတနိရ ပေက္ခံ–ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ခြင်းမရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရေသံ သတ္တာ နံ–တစ်ပါးကုန်သော သတ္တဝါတို့အား၊ အနုဂ္ဂဏှနံ–ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥဋ္ဌာရောစ–မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ ဒါနစ္ဆာသယော–ပေးလှူခြင်း အလှူအစရှိကုန်သော၊ ဣတိဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိသောဂုဏ်တို့ကို၊ ဣဒ–ဤအရာ၌၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာ နုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်ရှားစေအပ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဧဝံ အစ္ဆရိယာ ဟောတေ–ပ–ဓမ္မသဿအနုဓမ္မတောတိ–ဧတံ ဝစနံ–ဧဝံ အစ္ဆရိယာ ဧတေ–ပ–ဓမ္မသဿအနုဓမ္မတောဟူသော ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ–ဆို၏၊ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရှေ့၌ဆိုအပ်ပြီ၊

ဒသမံ–ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော၊ သသပဏ္ဍိတစရိယာ–ယုန်ပညာရှိ၏ ပါရမီသည်၊ နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

☰ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ အကိတ္တိဗြဟ္မဏောတိ အာဒိနာ–

အကိတ္တိပုဏ္ဏား အစရှိသဖြင့်၊ ယထာဝုတ္တော-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော၊ ဒသပိ-ဆယ်ပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ စရိယာဝိသေသေ-ပါရမီအထူးတို့ကို၊ ဥဒါနေတွာ-နှုတ်မြွက်တော်မူ၍၊ နိဂမေတိ-နိဂုံးချုပ်တော်မူပေ၏၊ တတ္ထ-ထိုနိဂုံးဂါထာ၌၊ အဟမေဝ တဒါ အာသိံ၊ ယောတေ ဒါနဝရေ အဒါတိ-ဟူသည်ကား၊ ယော-အကြင်အကိတ္တိပုဏ္ဏား အစရှိသောသူသည်၊ တာနိဥတ္တမဒါနာနိ-ထိုမြတ်သောအလှူတို့ကို၊ အဒါသိ-လှူ၏၊ အကိတ္တိဗြဟ္မဏာဒိကော-အကိတ္တိပုဏ္ဏား အစရှိသောသူသည်၊ အဟမေဝ-ငါသည်သာလျှင်၊ တဒါတသ္မိံကာလေ-ထိုကာလ၌၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အညော-တစ်ပါးသောသူသည်၊ နု-မဟုတ်လော၊ ဣတိ-သို့၊ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာဟ-မိန့်၏၊ ဣတိ-သို့၊ တေသုအတ္တ ဘာဝေသု-ထိုကိုယ်တော်၏အဖြစ်တို့၌၊ သီလာဒိပါရမိနံ-သီလအစရှိသောပါရမီတော်တို့၏၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ ပူရိတဘာဝေ-ဖြစ်တော်မူသည်၏အဖြစ်သည်၊ သတိပိ-ရှိသော်လည်း၊ အတ္တနောပန-မိမိကိုယ်၏ကား၊ တဒါ-ထိုကာလ၌၊ ဒါနဗ္ဗာသယဿ-အလှူပေးခြင်း၏၊ အတိဝိယ-အလွန်လျှင်၊

ဥဋ္ဌာရဘာဝံ-မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ သန္ဓာယ-ရည်ညွှန်း၍၊ ဒါနပါရမိ ဝသေနေဝ-ဒါနပါရမီ၏အစွမ်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဒေသနံ-ဒေသနာတော်ကို၊ အာရောပေသိ-ထင်တော်မူ၏၊ (ထိုထိုသောဘဝတို့၌ သီလအစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်သင့်သည်အားလျော်စွာ ဖြည့်တော်မူသည်ပင်ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း အလှူပေးခြင်း၌ အားကြီးသော အလွန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒ၏မြတ်သောအဖြစ်ကိုရည်၍၊ ဒါနပါရမီကို ထင်ရှားစွာ ဒေသနာ တော်သို့တင်၍ ဟောတော်မူသည်ဟူလိုသည်၊) ဧတေ ဒါနပရိက္ခာရာ ဧတေ ဒါနသ ပါရမိတိ-ဟူသည်ကား၊ အကိတ္တိ ဇာတကာဒီသု-အကိတ္တိ ဇာတ်အစရှိသည်တို့၌၊ မယာ-ငါသည်၊ အနေကာကာရ ဝေါကာရာ-တစ်ပါးမကများသော အခြင်းအရာ ရှိကုန်သော၊ ယေဏ္ဍမေဒေယျဓမ္မပရိစ္စာဂါ-အကြင်လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စွန့်ကြဲခြင်းတို့ကို၊ ပဝတ္တိတာ-ဖြစ်စေအပ်ကုန်ပြီ၊ ပရမကောဋ္ဌိယာ-မွန်မြတ်

သောအဆုံးသို့ ရောက်ကုန်သော၊ မမ-ငါ၏၊ ယေ ဣမေ သရီရာ ဝယဝပုတ္တာဒါရပရိစ္စာဂါ-အကြင်ကိုယ်၏အစိတ်ဖြစ်သော ခြေလက်အင်္ဂါ သားမယားစွန့်ကြဲခြင်းတို့ကို၊ ပဝတ္တိယာ-ဖြစ်စေအပ်ကုန်ပြီ၊ တေ-ထို စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတရားတို့သည်၊ ကာရဏူပါယကောသလ္လပရိဂ္ဂဟိ တတ္တာစ-အကြောင်းဌ် လိမ္မာသောဉာဏ်ဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏမေဝ-သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်ကိုလျှင်၊ ဥဒ္ဒိဿ-ရည်၍၊ပဝတ္တိတတ္တာစ-ဖြစ်စေအပ်သည်၏အဖြစ် ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊ ပရမုက္ကံသဂမနေန-အလွန် မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့်၊ ဒါနပါရမိဇေ-ဒါနပါရမီတို့သည် သာလျှင်၊ ကိဉ္စာပိဟောန္တိ-အကယ်၍ကား ဖြစ်ကုန်၏ရှင့်၊ တထာပိ- ထိုသို့ဖြစ်ကုန်သော်လည်း၊ မမ-ငါ့အား၊ ပရမတ္ထပါရမိဘူတသော်-ပရမတ္ထ ပါရမီဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဒါနဿ-အလှူ၏၊ ပရိက္ခရဏတော-အဆောက် အဦးဖြစ်သောအားဖြင့်၊ သန္တာနဿ-ပါရမီအစဉ်၏၊ပရိဘာဝနာဝသေန- အမှန်ဖြစ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊အဘိသင်္ခရဏတော-အလွန်ပြုပြင်အပ်သော အားဖြင့်၊ ဇေတေ-ထိုစွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့သည်၊ ဒါနပရိက္ခာရာနာမ- အလှူ၏ အဆောက်အဦးမည်ကုန်၏၊ ယသသပန-အကြင်ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းအားကား၊ ဇေတေပရိက္ခာရာ-ထိုအလှူပေးခြင်း အဆောက်အဦး တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ တံ-ထိုအဆောက်အဦးကို၊ ဒသေတုံ-ပြအံ့ သောငှာ၊ ဧဝံတံ ယာစကေ ဒတ္တွာ၊ ဣမံ ပါရမိ ပူရယိန္တိ-ဧဝံတံ ယာစကေဒတ္တွာ၊ ဣမံ ပါရမိ ပူရယိ-ဟူသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော် မူအပ်၏၊ (သသပဏ္ဍိ တဇာတ်ကိုထားဦး၍၊ ကြင်းသောကိုးပါးသော ဇာတ်တို့ဌ၊ ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ဒါနပါရမီ ဉပပါရမီတို့ကို ယူအပ်ကုန်သည်၊ ယုန်မင်းဇာတ်ကို မူကားဒါနပရမတ္ထပါရမီကို ယူရမည်ဟုသိစေလိုသောငှာ၊ ဇတ္ထဟိဌတွာ-အစရှိသောအထက်စကားကို ဆရာဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ဟိသဒ္ဒါကား၊ တပ္ပာကဋ္ဌကရဏနိပါတ် တည်း၊) အတ္ထကား၊ ဟိ-ထိုစကားကို ထင်စွာပြဦးအံ့။ ဇတ္ထဇေတေ သုစရိယာသု-ထိုအကိတ္တိအစရှိသောပါရမီပြည့်သော ဇာတ်တော်တို့တွင်၊ သသပဏ္ဍိတ စရိယံ-သသပဏ္ဍိတဇာတ်တော်ကို၊ ဌပေတွာ-ထားဦး၍၊

သေသာသု–ကြွင်းကုန်သော၊ နဝသုစရိယာသု–ကိုးပါးသောပါရမီပြည့် ဇာတ်တော်တို့၌၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ၊ ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီယော–ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီတို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏၊ သသပဏ္ဍိတ စရိယေပန–သသပဏ္ဍိတပါရမီ၌ကား၊ ဒါနံ–အလှူသည်၊ ပရမတ္ထ ပါရမီ–ပရမတ္ထ ပါရမီမည်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဘိက္ခာယ ဥပဂတံ ဒိသွာ–ပ–ဇသာ မေ ဒါနပါရမီတိ–ဘိက္ခာယ ဥပဂတံ ဒိသွာ–ပ–ဇသာ မေဒါနပါရမီဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံဆိုအပ်၏။

အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ဘိက္ခာယ–ထမင်းအလို့ငှာ၊ ဥပဂတံ–ကပ်ရောက်လာသော၊ ဗြာဟ္မဏံ–ပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ သကတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိစ္စဇိ–စွန့်၏၊ မေ–ငါ့၏၊ ဒါနေန–အလှူနှင့်၊ သမော–တူသောအလှူမည်သည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ မေ–ငါ့အား၊ ဇသာ–ဤပါရမီသည်၊ ဒါနပါရမီ–မြတ်လှစွာသော၊ ဒါနပရမတ္ထ ပါရမီမည်၏၊ (အထူးစောဒနာထုတ်လိုပြန်သောကြောင့်၊ ကိဉ္စာပိဟိ အစရှိသော အထက်စကားကို ဆရာတက်ပြန်သတည်း၊ ထိုပါဠိတို့၏ အတ္ထကား၊ ဟိသဒ္ဒါပက္ခန္ဓရနိပါတ်တည်း၊ ဟိသဒ္ဒါ အနက်ကို ယောဇနာလိုသော်၊ ဟိ–တစ်ကြောင်းတသွယ် ဆိုဦးအုံ့ဟူလိုသည်၊) မဟာပူရိသသ–ဘုရားလောင်းတော် ယောဂျားမြတ်အား၊ ယထာဝုတ္တေ–ပိုင်းခြားရ ဆိုအပ်ပြီးသော်၊ အကိတ္တိဗြာဟ္မဏာ ဒိကာလေ–အကိတ္တိ ပုဏ္ဏားအစရှိသည်ဖြစ်သောကာလ၌လည်းကောင်း၊ အညသ္မိဉ္စ–တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော၊ မဟာဇနကမဟာသုတသော မကာလေ–မဟာဇနက ဇာတ် မဟာသုတသောမဇာတ်ဖြစ်သော ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဒါနပါရမီယာ–ဒါနပါရမီ၏ပူရတတ္တာဘာဝါနံ–ပြည့်သောဇာတ်တော်တို့၏၊ ပရိမာဏံနာမ–အတိုင်းအရှည်မည်သည်၊ ကိဉ္စာပိနတ္ထိ–အကယ်၍ကား မရှိပါအုံ့ရှင့်၊ တထာပိ–ထိုသို့ အတိုင်းအရှည်မရှိငြားသော်လည်း၊ ဇကန္တေနေဝ–စင်စစ်သဖြင့်လျှင်၊ သသပဏ္ဍိတကာလေ–ယုန်မင်းပညာရှိ ဖြစ်သောဇာတ်တော်၌၊ ဒါနပါရမီယာ–ဒါနပါရမီ၏၊ ပရမတ္ထပါရမီ ဘာဝေါ–ပရမတ္ထပါရမီ၏အဖြစ်ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗော–ထင်ရှားစေအပ်၏၊ (စောဒကဆရာ၏ စောဒနာဖွယ်ရှိဟန်ကား၊ အဋ္ဌကထာဆရာ၊ ဘုရားလောင်း ယောဂျားမြတ်သည်၊ အကိတ္တိအစရှိသောဇာတ် မဟာဇနက

သုတသောမဇော် အစရှိသော ကာလဘဝတို့၌ ကိုယ်၏ အသက်စည်းစိမ် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကိုပင်မက ဖြည့်အပ်သောပါရမီ ထင်ရှားစွာရှိပါလျက် ဒါနပါရမီ ဥပပါရမီဟူသော နှစ်ပါးသောပါရမီတို့ကိုသာ ယူအပ်ကုန်သည်၊ ဒါနပရမတ္ထပါရမီကိုမူကား ယုန်ပညာရှိဇာတ်၌သာ ယူအပ်သည်ဟု ဆရာဆိုခြင်းသည် အသို့သင့်ပါအံ့နည်းဟု စောဒနာလိုသည်၊ အဖြေကား၊ စောဒနာဆရာ ထိုထိုသောဇာတ်တော်တို့၌ ဒါနပါရမီ၏ ပြည့်စုံကြောင်းကို ဖြည့်သောကိုယ်တော်၏အဖြစ်ကို အတိုင်းအရှည် မည်သည် အကယ်၍ကား မရှိပလေ၏ရှင်၊ ထိုသို့မရှိငြားသော်လည်း ကေန္ဒစင်စစ်လျှင် ယုန်မင်းပညာရှိဖြစ်သော ကာလဘဝ၌ ဖြည့်အပ်သော ဒါနပါရမီ၏ မြတ်လှစွာသော ဒါနပရမတ္ထပါရမီ၏အဖြစ်ကို ထင်ရှားစေအပ်သည်ဟူလိုသည်၊ ကိုဠာပိကား၊ တစိတ်ဝန်ခံ၊ မထိန်ချန်သူ တို့ပင်ဟု နိယံဆရာဆိုအပ်သောစကားနှင့်ထောက်သော် စောဒက ဆရာ၏ စကားကို တစ်စိတ်တချမ်းဝန်ခံ၍ တထာပိဟု အရှစိုဖြင့် ထူးကဲ၍ တက်သည်၊ တွေ့ခဲ့၏မှတ်လေ။)

စရိယာပိဋကသံဝဏ္ဏနာယ–စရိယာပိဋကပါဠိတော်၏ အမှီခံ ဖြစ်သော ပရမတ္ထဒီပနီယာ–ပရမတ္ထဒီပနီအမည်ရှိသောကျမ်း၌ ဧကန်မှန် ဖြစ်သော ပါရမီကို ပြရာပြကြောင်းဖြစ်သော ကျမ်း၌လည်းဟူ ဝိသေသ တော–အထူးအားဖြင့်၊ ဒသဝိဓစရိယာသင်္ဂဟသဟ–ဆယ်ပါးအပြားရှိသော ပါရမီကို သင်္ဂြိုဟ်ရာ ဖြစ်သော၊ ဒါနပါရမိဝိဘာဝနသဟ–ဒါနပါရမီ၏ ထင်စွာဖြစ်သော၊ ပဌမဝဂ္ဂသ–ပဌမဝဂ်၏၊ အတ္ထဝဏ္ဏနာ–အနက်၏ ဖွင့်ရာ ဖွင့်ကြောင်းသည်၊

နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြည့်စုံပြီ။

* * * * *

၂။ ဟတ္ထိနာဂဝဂ်

၁။ မာတုပေါသကစရိယာဝဏ္ဏနာ

ဝ။ (ပထမဝဂ်၏၊ သံဝဏ္ဏနာကို ဖွင့်တော်မူအပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ဒုတိယဝဂ်၏၊ သံဝဏ္ဏနာကို ဖွင့်တော်မူလိုသောငှာ၊ ဒုတိယဝဂ္ဂသ ပထမေ-အစရှိသောစကားကို ဆရာမိန့်အပ်သတည်း၊ ထိုပါဠိတို့၏ အတ္ထကား၊) ဒုတိယဝဂ္ဂသ-ဒုတိယဝဂ်၏၊ ပဌမေ-ရှေးဦးစွာသောဇာတ်၌၊ ကုဋ္ဌရောတိ-ကုဋ္ဌရောဟူသည်ကား၊ ဟံတ္ထိ-ဆင်သည်၊ မာတုပေါသကောတိ-ဟူသည်ကား၊ အန္ဓာယ-ကန်းသော၊ ဧရာဇိဏ္ဏာယ-အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သော၊ မာတုယာ-အမိဆင်မအား၊ ပဋ္ဌိဧဂ္ဂနကော-လုပ်ကျွေးမွေးသော၊ မဟိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ ဘုမိယံ-မြေ၌၊ ဂုဏ္ဍေနတိ-ဟူသည်ကား၊ သီလဂုဏ်ဖြင့်-သီလဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့်၊ တဒါ-ထိုဆင်ဖြစ်သောဘဝ၌၊ မမ-ငါ့အား၊ သဒိသော-တူသောသူသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ။

ဟိဝိတ္ထာရယိသာမိ-ထိုစကားကိုအကျယ်ဆိုအံ့၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဟိမဝန္တပဒေသေ-ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌၊ ဟတ္ထိယောနိယံ-ဆင်၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ သဗ္ဗသေတော-ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ အဘိရူပေါ-အလွန်အဆင်းလှ၏၊ လက္ခဏသမ္ပန္နော-ကြံ့လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော၊ သောမဟာဟတ္ထိ-ထိုဆင်မြတ်သည်၊ အနေကဟတ္ထိသဟဿပရိဝါရော-အထောင်မကများစွာသောဆင်တို့ဖြင့် ခြံရံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ အသံ-ထိုဆင်မင်း၏၊

မာတာ–အမိသည်ကား၊ အန္ဓာ–မျက်မမြင်ရှိခဲ့၏၊ သော–ထိုဆင်မင်းသည်၊ မဓုရဖလာဖလာနိ–ချိုသောသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဟတ္ထိနံ–အခြံအရံဆင်တို့၏၊ ဟတ္ထေ–နှာမောင်းဌ၊ ဒတ္တွာ–ပေး၍၊ မာတု–မိခင်အား၊ ပေသေသိ–ပို့စေ၏၊ ဟတ္ထိနော–စေအပ်သော ဆင်တို့ သည်၊ တဿာ–ထိုဆင်မအား၊ အဒတ္တွာ–မပေးမူ၍၊ သယံ–မိမိတို့သည်၊ ခါဒန္တိ–စားကုန်၏၊ သော–ထိုဆင်မင်းသည်၊ ပရိဂ္ဂဏှော–အရာကိုသိမ်းဆည်းတည်ရှိသော်၊ တံပဝတ္တိ–ထိုအကြောင်းကို၊ ဉာတွာ–သိ၍၊ ယူထံ–ဆင်အပေါင်းကို၊ ပဟာယ–ပယ်စွန့်၍၊ မာတရ မေဝ–အမိကိုသာလျှင်၊ ပေါသေသာမိတိ–ငါကျွေးမွေးအံ့ဟု၊ ရတ္တိဘာဂေ–ညဉ့်၏အဖို့ဌ၊ အညေသံ–တစ်ပါးကုန်သော၊ ဟတ္ထိနံ–ဆင်တို့၏၊ အဇာနန္တာနံ–မသိကုန်စဉ်၊ မာတရံ–မိခင်ဆင်မကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ စဏ္ဍောရဏ ပဗ္ဗတပါဒံ–စဏ္ဍောရဏအမည်ရှိသော တောင်ခြေရင်းသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဧကံနဋ္ဌိနံ–စိမ်းညိုသော အရွက်ရှိသော သစ်တစ်ပင်ကို၊ ဥပနိဿာယ–အမှီပြု၍၊ ဋ္ဌိတာယ–တည်သော၊ ပဗ္ဗတဂုဟာယ–တောင်ခေါင်းဌ၊ မာတရံ–မိခင်ကို၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ ပေါသေသိ–ကျွေးမွေး၏။ ၂–၃။ ပဝနေ ဒိသွာ ဝနစရောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝနစရကော–တောဌ ကျက်စားလေ့ရှိသော၊ ဧကော–တစ်ယောက်သောယောကျ်ားသည်၊ တသ္မိံ မဟာဝနေ–ထိုတောအုတ်ကြီးဌ၊ ဝိစရန္တော–သွားလာသည်ရှိသော်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊ ရညော မံ ပဋိဝေဒယိတိ–ဟူသည်ကား၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဗာရဏသိရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာရောစေသိ–ကြားလေ၏၊ သော–ထိုယောကျ်ားသည်၊ (ဟိသဒ္ဒါကား တပါကဋ္ဌ ကရဏနိပါတ်ပုဒ် တည်း၊) မဂ္ဂမုဒ္ဓော–ခရီးမှားသည်၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ ဒိသံ–အရပ်မျက်နှာကို၊ ဝဝတ္ထပေတုံ–ပိုင်းခြား၍မှတ်အံ့သောငှာ၊ အသက္ကောန္တော–မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ မဟန္တေနသဒ္ဒေန–ပြင်းသောအသံဖြင့်၊ ပရိဒေဝိ–ငိုကျွေး၏၊ ဗောဓိ သတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်လည်း၊ တဿ–ထိုယောကျ်ား၏၊ သဒ္ဒံ–ငိုသံကို၊ သုတွာ–ကြား၍၊ အယံပူရိသော–ဤယောကျ်ားသည်၊ အနာထော–ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်၏၊ ဣဒ

–ဤတောအရပ်၌၊ မယိ–ငါသည်၊ ဋ္ဌိတေ–တည်လျက်၊ ယံဝိနာသနံ–အကြင်ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပတ္တော–ရောက် လေ၏၊ အံ့၊ ဧတံ–ဤသို့သောပျက်စီးခြင်းသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ နပတိ ရူပံ–မလျောက်ပတ်၊ ဝိနာသေ ယျာတိ–ပျက်စီးလေအံ့ဟု၊ တသ–ထိုညည်းညူသူ၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေသော်၊ ဘယေန–ကြောက်သဖြင့်၊ ပလာယန္တံ–ပြေးသော၊ တံ–ထိုယောဂျားကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ အမ္ဘောပူရိသ–အိုယောဂျား၊ တေ–သင့်အား၊ မံ–ငါ့ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ ဘယံ–ကြောက်ဖွယ်သည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ မာပလာယိ–သင် မပြေးလင့်၊ ကသ္မာ–အဘယ်ကြောင့်၊ တွံ–သင်သည်၊ ပရိဒေဝန္တော–ငိုကျွေး ဟစ်အော်လျက်၊ စရသိ–သွားရာသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးသည်ရှိသော်၊ သာမိ–အရှင်ဆင်မင်း၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ မဂ္ဂမုဠှော–ခရီးမှား၏၊ အဇ္ဇ–ဤယခုနေ့၊ မေ–အကျွန်ုပ်အား၊ သတ္တမောဒိဝသော–ခုနစ်ရက်မြောက်ပြီ၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘောပူရိသ–အိုယောဂျား၊ တွံ–သင်သည်၊ မာဘာယိ–မကြောက်လင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ တံ–သင့်ကို၊ မနုဿပထေ–လူတို့ခရီး၌၊ ဌပေဿာမိတိ–ထားအံ့ဟု၊ တံ–ထိုမုဆိုးကို၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ–ကျောက်ကုန်း၌၊ နိသီဒါပေတွာ–နေစေ၍၊ အရညတော–တောအရပ်မှ၊ နိဟရိတွာ–ထုတ်ဆောင်လိုက်၍၊ နိဝတ္တိ–ပြန်လေ၏၊ သောပိ–ထိုယောဂျားသည်ကား၊ ပါပေါ–သူယုတ်မာတည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ နဂရံ–မြို့သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ရညော–မင်းကြီးအား၊ အာရောစေသေတိ–ကြားလျှောက်အံ့ဟု၊ ရက္ခသညဋ္ဌ–သစ်ပင်အမှတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗတသညဋ္ဌ–တောင်အမှတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကရောန္တော–ပြုလျက်ပင်လျှင်၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ တသ္မိံကာလေ–ထိုကာလ၌၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်း၏၊ မဂ်လဟတ္ထိ–မဂ်လာရှိသောဆင်သည်၊ မတော–သေလေ၏၊ သောပူရိ သော–ထိုယောဂျားသည်၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဟာပူရိသသ–ယောဂျားမြတ်ကို၊အတ္တနော–မိမိသည်၊ ဒိဋ္ဌဘာဝံ–မြင်အပ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ အာရောစေသိ–ကြား၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တဝါနုစ္ဆဝေါ

မဟာရာဇဂေါဝသတိကာနနေတိအာဒိ–တဝါနစ္ဆဝေါ မဟာရာဇ၊ ဂဂေါ ဝသတိ ကာနနေ အစရိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏၊ အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ တဝ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ အနုစ္ဆဝေါ–လျှောက်ပတ်သော၊ နာဂေါ–ဆင်ဖြူရတနာသည်၊ ကာနနေ–တောအရပ်၌၊ ဝသတိ–နေ၏၊ ဣတိအာဒိ–ဤသို့ အစရှိသောစကားကို၊ ဝုတ္တံ–ဆို၏။

ဤတတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ တဝါနုစ္ဆဝေါတိ–ဟူသည်ကား၊ တဝ–ရှင်မင်းကြီး၏၊ သြပဂယုံ–ရွှေကတင်ခြင်းကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ အနုစ္ဆဝိကော–လျှောက်ပတ်၏၊ ယုတ္တော–သင့်ပါ၏၊ နတသ ပရိက္ခာယတ္ထောတိ–ဟူသည်ကား၊ တသ–ထိုဆင်ဖြူရတနာကို၊ ဂဟဏော–ဖမ်းတော်မူအပ်သည်ရှိသော်၊ ဂမနုပစ္ဆေဒနတ္ထံ–အသွားကိုဖြတ်စိမ့်သောငှာ၊ သမန္တတော–ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ခဏိတဗ္ဗရိက္ခာယဝါ–တူးအပ်သောကျုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကရေဏုယာဝါ–ဆင်မဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဏပုဋ္ဌေနဝါ–နားသံကွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္ထာနံ–ကိုယ်ကို၊ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ–ဖုံးလွှမ်း၍၊ ခိတ္တပါသုရဇ္ဇုယာဝါ–ပစ်အပ်သောလွန်ကွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓိတဗ္ဗအာဌက သခါ်တအာလာနေနဝါ–ဖွဲ့အပ်သောရဲလောင်ချည်တိုင်ဟု ဆိုအပ်သော အမြောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယတ္ထ–အကြင်တွင်းသို့၊ ပဝိဋ္ဌော–ဝင်သည်ရှိသော်၊ ကတ္ထစိ–တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့၊ ဂန္တုံ–သွားသောငှာ၊နသက္ကောတိ–မတတ်နိုင်ကောင်း၊တာဒိသဝဏ္ဏနကာသုယာဝါ–ထိုသို့သဏာရှိသော်လည်း မျှားသောတွင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတ္ထောပယောဇနံ–အကျိုးရှိသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ သဟဂဟိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဂဟဏ သမကာလံ ဧဝ–ဖမ်းယူသောကာလနှင့် အမျှပင်လျှင်၊ ဧဟိတိတိ–ဟူသည်ကား၊ အာဂမိဿတိ–လိုက်ပါလာပါလတ္တံ့၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဣမံ–ဤယောက်ျားကို၊ မဂ္ဂဒေသကံ–ခရီးညွှန်သည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ အရညံ–တောသို့၊ ဂန္တာ–သွားလေ၍၊ ဣမိနာ–ဤယောက်ျားသည်၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်သော၊ ဟတ္ထိနာဂံ–ဆင်ဖြူကို၊ အာနေယိတိ–ဆောင်ယူလော့ဟု၊ ဟတ္ထာစရိယံ–ဆင်ကြံတတ်သောဆရာကို၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံနှင့်၊ သဟ–တကွ၊ ပေသေ

သိ–စေလွတ်၏၊ သော–ထိုဆင်ကြဲတတ်သော ယောကျ်ားသည်၊ တေန–ထိုအခြံအရံနှင့်၊ သဒ္ဓိं–တကွ၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ နဋ္ဌနိ–စိမ်းညိုသောသစ်ပင်သို့–ပဝိသိတွာ–ဝင်၍၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ ဂဏှန္တံ–ယူသည်ကို၊ ပဿိ–မြင်လေ၏၊ တေန–ထိုကြောင့်၊ တဿ တံ ဝစနံ သုတ္တာ–ပ–ယာပနတ္ထာယ မာတုယါတိ–တဿ တံ ဝစနံ သုတ္တာ–ပ–ယာပနတ္ထာယ မာတုယာ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန်အပ်၏။

၄။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ တဿ–တိုယောကျ်ား၏၊ တံ ဝစနံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ ရာဇာပိ–ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း၊ တုဋ္ဌမာနသော–နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဟတ္ထိဒမကံ–ဆင်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတတ်သော၊ သုသိက္ခိတံ–ကောင်းစွာသင်အပ်သော အတတ်ရှိသော၊ ဆေကာစရိယံ–ဆင်ကြဲတတ်သောဆရာကို၊ ပေသေသိ–စေလိုက်၏။

၅။ ဟတ္ထိဒမကော–ဆင်ကိုဆုံးမတတ်သော ဆရာသည်၊ ဂန္တွာ–သွားလေသော်၊ မာတုယာ–အမိအား၊ ယာပနတ္ထာယ–မျှစိမ့်သောငှါ၊ ပဒုမဿရေ–ကြာပဒုမ္မာအိုင်၌၊ ဘိသမုဠာလံ–ကြာစွယ်ကို၊ ဥဒ္ဓရန္တံ–နှုတ်ယူသည်ကို၊ အဒ္ဒသ–မြင်လေ၏၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဆေကာစရိယန္တိ–ကား၊ ဟတ္ထိနံ–ဆင်တို့ကို၊ ဗန္ဓနာဒိဝိဓိမှိ–ဖမ်းယူခြင်းအစရှိသော အစီအရင်၌၊ ကုသလံ–လိမ္မာသော၊ ဟတ္ထာစရိယံ–ဆင်လက္ခဏာတတ်သောဆရာကို၊ သုသိက္ခိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဟတ္ထိနံ–ဆင်တို့ကို၊ သိက္ခာပနဝိဓောယ–ကြင်လည်တတ်သော အတတ်၌၊ နိဋ္ဌင်္ဂမနေန–အပြီးသို့ရောက်သဖြင့်၊ သုဋ္ဌု–ကောင်းစွာ၊ သိက္ခိတံ–သင်အပ်သော်အတတ်ရှိသော။

၆။ ဝိညာယ မေ သီလဂုဏန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အယံ–ဤဆင်မျိုးသည်၊ ဟတ္ထာဇာနိ ယော–ဟတ္ထိအာဇာနည် ဆင်မျိုးဖြစ်၍၊ ဘဒ္ဒေါ–ကောင်း၏၊ မန္ဒော–နှုတ်နှေးသည်၊ နမဟုတ်၊ စဏ္ဍော–ကြမ်းကြုတ်သည်၊ နမဟုတ်၊ ဝေါမိဿသီလောဝါတိ–ကောင်းသောအလေ့နှင့် ရောသည်သာတည်းဟု၊ မမ–ငါ၏၊ သီလဂုဏံ–သီလအလေ့

အကျက်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ဇာနိတ္တာ- သိ၍၊ တထံ-ဟုတ်မှန်တိုင်းသော၊ လက္ခဏံ-လက္ခဏာကို၊ ဥပဓာရယိ- စုံစမ်းဆင်ခြင်၏၊ မှတ်လေသိလေ၏လည်းဟူ၊ သုသိက္ခိတဟတ္ထိ သိပ္ပတ္တာ-ကောင်းစွာသင်အပ်သော ဆင်အတက်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မမ-ငါ၏၊ လက္ခဏံ-ကြံအင် လက္ခဏာကို၊ သမန္တတော-ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ဥပဓာရေသိ-စုံစမ်းဆင်ခြင်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ သော-ထိုဆင်အတတ်ကိုတတ်သော ဆရာသည်၊ ဧဟိ ပုတ္တာတိ ဝတ္တာန-မမ သောဏ္ဍာယအဂ္ဂဟိတိ-ဧဟိပုတ္တာတိဝတ္တာန၊ မမသောဏ္ဍာယအဂ္ဂဟိဟူသော ဂါထာစကားကို၊ အာဟ-ဆိုလေ၏။

အတ္ထကား၊ သော-ထိုဆင်ဆရာသည်၊ ပုတ္တ-ချစ်သား၊ တွံ-သင်သည်၊ ဧဟိ-လာလှည့်၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာန-ဆိုဦး၍၊ မမ-ငါ၏၊ သောဏ္ဍာယ-နှာမောင်း၌၊ အဂ္ဂဟိ-ကိုင်၏။

၇။ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟတ္ထာစရိယံ-ဆင်မင်း၏ လက္ခဏာကိုတတ်သောဆရာကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ မယံ-ငါ့အား၊ ဣဒံ ဘယံ-ဤကြောက်စရာသည်၊ တသ္မာပိ ရိသသ-ထိုငါ့ပို့လိုက်သောယောက်ျား၏၊ သန္ဓိကာ-အထံမှ၊ ဥပ္ပန္နံ-ဖြစ်၏၊ ခေါပန-စင်စစ်သော်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ မဟာဗလော-ကြီးသောအားရှိ၏၊ ဟတ္ထိသဟဿမ္မိ-တစ်ထောင်မျှလောက်သောဆင်ကိုလည်း၊ ဝိဒ္ဓံ သေတုံ-ဖျက်စီးအံ့သောငှာ၊ သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏၊ ကုဓ္ဓိတ္တာ-အမျက်ထွက်သည်ရှိသော်၊ သရဒ္ဒကံ-တိုင်းနိုင်ငံနှင့်တကွသော၊ သေနာဝါဟနံ-စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို၊ နှာသေတုံ-ဖျက်စီးစေအံ့သောငှာ၊ ပဟောမိ-စွမ်းနိုင်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ သစေပန ကုဓ္ဓိသာမိ-အကယ်၍ အမျက်ထွက်လိုက်အုံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ သီလံ-ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ဘိဇ္ဇိဿတိ-ပျက်စီးလတ္တံ့၊ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ သတ္တိဟိ-လုံ့တို့ဖြင့်၊ ကောဋ္ဌ ယမာနောပိ-နှိပ်စက်အပ်သော်လည်း၊ နကုဓ္ဓိသာမိတိ-အမျက်မထွက်အုံ့ဟု၊ စိတ္တံ-စိတ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ-အမြဲဆောက်တည်၍၊ သီသံ-ဦးခေါင်းကို၊ ဩနာမေတ္တာ-ညွှတ်၍၊ နိစ္စလောဝ-မတုန်မလှုတ်လျှင်၊

အဋ္ဌာသိ–ရပ်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံ မေ တဒါ ပါကတိကံ၊ သရီရာနုဂတံ ဗလန္တိ အာဒိ–ယံ မေ တဒါ ပါကတိကံ သရီရာနုဂတံ ဗလံ အစရှိသောဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူပေ၏။

အတ္ထကား၊ မေ–ငါ့အား၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ပါကတိကံ–ပြကတော့သော၊ သရီရာနုဂတံ–ကိုယ်၌ အစဉ်အတိုင်းတည်သော၊ ယံ ဗလံ–အကြင်ကိုယ်အားသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏။

☰ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ပါကတိကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သဘာဝသိद္ဓံ–သဘောအားဖြင့်ပြီးသော၊ သရီရာနုဂတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ သရီရမေဝ–ကိုယ်ကိုသာလျှင်၊ အနုဂတံ–အစဉ်လိုက်၍တည်သော၊ ကာယဗလံ–ကိုယ်အားသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဥပါယကုသလတာသင်္ခါတဉာဏာနုဂတံ–အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော ဉာဏ်အစဉ်သို့လိုက်သော၊ ပညာဗလံ–ပညာ၏အစွမ်းသတ္တိအားသည်၊ နု–မဟုတ်လေသေး၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော–အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ အဇ္ဇနာဂသဟသာနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဇ္ဇကာလေ–ဤယခုအခါ၌၊ အနေကေသံ–တစ်ပါးမကများစွာကုန်သော၊ ဟတ္ထိသဟဿာနံ–တစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်၊ သမုဒိတာနံ–ပေါင်းစု၍ဖြစ်စေအပ်ကုန်သော၊ တေသံ–ထိုဆင်တို့၏၊ ဗလံ–အားသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဗလေန သမသာဒိ သန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တေသံ–ထိုတစ်ထောင်သောဆင်တို့၏၊ သရီရဗလေန–ကိုယ်အားနှင့်၊ သမမေဝ–မျှသည်သာလျှင်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဥပမာမတ္တေန–ဥပမာအတိုင်းအရှည်ဖြင့်၊ သဒိသံ–တူသည်၊ နု–မဟုတ်သေး၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မဂ်လဟတ္ထိကုလေ–မဂ်လာမည်သောဆင်၏အမျိုး၌၊ ဥပ္ပန္နော–ဖြစ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊ ပြကတော့ဆင် တစ်ထောင်သောအားကိုဆောင်၏ဟု ဆိုခြင်းသည်၊ ထိုအခါမဂ်လာမည်သောဆင်၏ အမျိုး၌ဖြစ်သောဟု ယူလေအပ်သည်။)

၈။ ယဒိဟ တေသံ ပကုပ္ပေယျန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဂဟဏာ

ယ–ဖမ်းယူအံ့သောငှာ၊ ဥပဂတာနံ–ကပ်လာကုန်သော၊ တေသံ–ထိုသူတို့အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယဒိကုဗ္ဗေယျုံ–အကယ်၍ အမျက်ထွက်အံ့၊ တေသံ–ထိုသူတို့၏၊ ဒိဋ္ဌိတမဒ္ဒနေ–အသက်ကို နှိမ်နင်းနိုင်သော၊ ပဋ္ဌိဗ–လော–အစွမ်းသတ္တိအားသည်၊ ဘဝေယျုံ–ဖြစ်နိုင်ရာ၏၊ ကေဝလံ–စင်စစ်၊ တေသံညေव–ထိုတစ်ထောင်မျှလောက်သော သူတို့အားသာ လျှင်၊ နု–မဟုတ်သေး၊ အထခေါ–ထိုအခါ၌၊ ယာဝရဋ္ဌမ္ပိမာနုသန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယတောရဋ္ဌတော–အကြင်မြို့မှ၊ အာဂတာနံ–လာကုန်သော၊ တေသံ မနုဿာနံ–ထိုလူအပေါင်းတို့၏၊ သဗ္ဗပ္ပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ရဋ္ဌံ–မြို့ကို၊ ပေါထေတွာ–ရိုက်ခတ်၍၊ စုဏ္ဏံ–မှုန့်မှုန့်ညွှက်ညက်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကရေယျုံ–ပြုနိုင်ပါ၏။

၉။ အပိစာဟံ သီလရက္ခယာတိ–သီလရက္ခာယဟူသည်ကား၊ ဧဝံ–သို့၊ အဟံ–ငါသည်၊ သမတ္တောပိ–စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ အတ္တနိ–မိမိ၌၊ ပတိဋ္ဌိတာယ–အမြဲတည်အပ်သော၊ သီလရက္ခာယ–သီလကိုစောင့်သဖြင့်၊ သီလဂုတ္တိယာ–သီလ၏လုံခြုံခြင်းဖြင့်၊ ဗဟွောဝိယ–ဖွဲ့သကဲ့သို့၊ ဂုတ္တော–လုံခြုံ၏၊ နကရောမိ စိတ္တေ အညထတ္တန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တသ သီလသ–ထိုဆောက်တည်အပ်သောသီလ၏၊ အညထတ္တဘူတံ–တစ်ပါးသော အခြင်းဖြင့် ဖောက်ပြန်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ပေါထနာ ဒိဝိမိ–ရိုက်ခတ် ခြင်းအစရှိသည်ကို၊ တေသံသတ္တာနံ–ထိုသတ္တဝါတို့အား၊ မယုံ–ငါ၏၊ စိတ္တေန–စိတ်ဖြင့်၊ ကရောမိ–ပြုလေအံ့၊ တတာ စိတ္တံပိ–ထိုသို့သော ဒေါသစိတ်ကိုလည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ နဥပ္ပာဒေပိ–မဖြစ်စေသင့်၊ ပက္ခိပန္တံမမာဌကေတိ–ဟူသည်ကား၊ အာလာနတ္ထမ္ဘော–ချည်အပ်ဖွဲ့အပ်သောတိုင်၌၊ မံ–ငါ့ကို၊ ပက္ခိပန္တံ–ထည့်သွင်းသူကို၊ ဒိသွာပိ–မြင်ရ၍လည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝစနသေသော–သဒ္ဒါအကြွင်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပက္ခမန္တေမမဌကေ–ဟူ၍ ပါဠိတော်၌ရှိ၏၊ ဒိသွာပိ–ကြိယာဝိသေသနပါဌသေသ ပုဒ်သွင်း၍ ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊) ကသ္မာ–အဘယ့်ကြောင့်၊ ဒိသွာပိတိဝစနသေသောဒိသွာဟူသော၊ သဒ္ဒါ–အကြွင်းကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်လေသနည်း။ ဣတိ–သို့၊ စေဝဒေယျုံ–အကယ်၍ဆိုအံ့၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊

မံ–ငါ့ကို၊ အာလကေ–ချည်အပ်ဖွဲ့ အပ်သောတိုင်၌၊ ပက္ခိပန္တေ–ထည့်သွင်းသည်ရှိသော်ဟု အနက်ယော ဧနာသော်သင့်ကောင်းပါပြီဖြစ်လျက်၊ ဒိသွာပိဟု ပါဋဌသဿထည့်၍ ယောဧနာလိုသည်–အဋ္ဌကထာဖွင့်တော်မူချက်သည်၊ ဖွင့်စုဖွင့်ခွင့်မရှိပြီ တကားဟု စောဒကဆရာ စောဒနာလိုသည်ကိုရည်၍၊ ကသ္မာတိစေဟု ပုစ္ဆာကို ထုတ်အပ်သတည်း၊) သိလပါရမီပူရိယာအစ–ပ–နကရောမိ အဆုံးရှိသောပါဋ္ဌတို့ဖြင့်ကားထိုစောဒကဆရာ၏ ပုစ္ဆာကို ဖြေလိုသော စကားတည်း၊) အတ္ထကား၊ သီလပါရမီပူရိယာ–သီလပါရမီပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ ဤဒိသေသု–ဤသို့သဘောရှိကုန်သော၊ ဌာနေသု–အရာတို့၌၊ အခဏ္ဍေန္တသ–မကျိုးမပြတ်သော၊ မေ–ငါ၏၊ သိလံ–ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊ နစိရသေဝ–မကြာမြင့်မီလျှင်၊ သိလပါရမိ–သီလပါရမီကို၊ ပရိဖူရေသတိ–ပြည့်စုံစေလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ သီလပါရမိ ပရိပူရဏတ္ထံ–သီလပါရမီကိုပြည့်စုံစေသောငှာ၊ အဟံ–ငါသည်၊တသ–ထိုသူအား၊ အညတတ္ထံ–တစ်ပါးကို နှလုံးသွင်းခြင်းကို၊စိတ္တေ–စိတ်၌၊ နကရောမိ–မပြု၊ ဣတိ–သို့၊ ယောဧနာ–အနက်ယောဧနာခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗာ–ပြုအပ်၏။

၁၀။ ယဒိ တေ မန္ဒိဂါထာယပိ–ယဒိ တေ မံအစရှိသောအထက်စကား၌ကား၊ သီလရက္ခာယ–သီလကိုစောင့်ခြင်း၌၊ ဒဠှံကတွာ–မြဲစွာပြု၍၊ သီလသ–သီလ၏၊ အဓိဋ္ဌိတမေဝ–ဆောက်တည်သည်၏အဖြစ်ကိုလျှင်၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ တတ္ထ ကောဇ္ဇေယ္ယုန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ တေ–ထိုလူတို့သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယဒိဘိန္ဒေယ္ယုံ–အကယ်၍ ဖျက်ဆီးကုန်အံ့၊ သီလခဏ္ဍာဘယာ မမာတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ့အား၊ သီလခန္ဓေန–သီလပျက်အံ့သောငှာ၊ ဘယေန–ဘေးကြောင့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ နကုပ္ပေယျံ–အမျက်မထွက်လေ။

ဒေဝပန–ဤသို့ကား၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ နိစ္စလေ–မတုံမလှုပ်၊ ဌိတေ–တည်သည်ရှိသော်၊ ဟတ္ထာ စရိယော–ဆင်လက္ခဏာတတ်သောဆရာသည်၊ ပဒုမသရံ–ကြာပဒုံမာအိုင်သို့၊ ဩတရိတွာ–သက်၍၊ တသ–ထိုဆင်မင်းဘုရားအလောင်း၏၊ လက္ခဏာသမ္ပတ္တိ–လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ပုတ္တ–ချစ်

သား၊ ဧဟိတိ–လာလှည့်ဟု၊ ရဇတဒါမသဒိသာယ–ငွေပန်းကုံးနှင့်တူ သော၊ သောဏ္ဍာယ–နှာမောင်း၌၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ သတ္တမေဒိဝသေ–ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပါပုဏိ–ရောက်လေ၏၊ သော–ထိုဆင်လက္ခဏာတော်သောဆရာသည်၊ အန္ဓရာ မဂ္ဂေ–ခရီး၏အကြား၌၊ ဝတ္တာမာနောဝ–ငန့်ဆွဲလျက်လျှင်၊ ရညော–ဗာ ရာဏသီမင်းအား၊ သာသနံ–သတင်းစကားကို၊ ပေသေသိ–စေလေ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ နဂရံ–မြို့ကို၊ အလင်္ကာရပေသိ–တန်ဆာ ဆင်စေ၏၊ ဟတ္ထာစရိယော–ဆင်ဆရာသည်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရား လောင်းကို၊ ကတဂန္ဓပရိဘဏ္ဍံ–ပြုအပ်သောနံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းရှိ သော၊ အလင်္ကာတပဋ္ဌိယတ္တံ–တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော၊ ဟတ္ထိ သာလံ–ဆင်တင်းကုတ်သို့၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ ဝိစိတ္တြသာဏိယာ–ဆန်းကြယ်သောတင်းတိမ်ဖြင့်၊ ပရိက္ခိပါပေတွာ–ရံစေ၍၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာရောစေသိ–ကြားဏ၊ ရာဇာ–မင်းသည်၊ နာနဂ္ဂ ရသဘောဇနံ–အထူးထူးအရသာရှိသောဘောဇဉ်ကို၊ အာဒါယ–ယူခဲ့၍၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဒါပေသိ–ပေး စေ၏၊ သော–ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည်၊ မာတရံ–မိခင်ကို၊ ဝိနာ–ကင်း၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ နဂဏှိဿာမီတိ–မယူအံ့ဟု၊ ပိဏ္ဍံ–အစာစုကို၊ နဂဏှိ–မယူ၊ ယာဝဒိတောပိ–စားစိမ့်သောဌာ တောင်းပန်ကြားသော်လည်း၊ အဂဟေတွာ–မယူမလှမ်းမူ၍။

☰ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ မေ–ငါ၏၊ မာတာ–အမိသည်၊ အန္ဓာ–မျက်မမြင်ဖြစ်၍၊ သာနုနုကပဏ္ဍိကာဝ–တောင်စဉ်တစ်လျှောက် အထီး ကျန်ရှိရစ်သည်သာတည်း၊ အပရိဏာယိကာ–အလုပ်အကျွေးမရှိသော ကြောင့်၊ ခါဏုံ–သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန–ခြေဖြင့်၊ ဃဋ္ဋေတိ–ခတ်မိလေ၏၊ ဂိရိံစဏ္ဍောရဏံ–စဏ္ဍောရဏတောင်သို့၊ ပတိ–ကျလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီ မင်းသည်၊ အာဟ–မိန့်၏။

မဟာနာဂ–မြတ်သောဆင်မင်း၊ တေ–သင်၏၊ အန္ဓာ–မျက်မမြင် ဖြစ်သော၊ အပရိဏာယိကာ–အလုပ်အကျွေးမရှိသော၊သာမာတာ–ထိုအမိ

သည်၊ ခါဏုံ–သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန–ခြေဖြင့်၊ ကာနု–အဘယ်ကြောင့်၊ ယဏ္ဍေတိ–တိုက်ခိုက်မိရာလေအုံ့နည်း၊ ဂိရိစဏ္ဍောရဏံ–ကြမ်းတမ်းသော တောင်ချောက်ကမ်းပါးသို့၊ ကာနု–အဘယ်ကြောင့်၊ ပတိ–ကျရာလေ သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးမြန်းသည်ရှိသော်။

မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ မေ–ငါ၏၊ မာတာ–အမိသည်၊ အန္ဓာ–မျက်မမြင်ဖြစ်၍၊ အပရိဏာယိကာ–အလုပ်အကျွေးမရှိပါသော ကြောင့်၊ ခါဏုံ–သစ်ငုတ်ကို၊ ပါဒေန–ခြေဖြင့်၊ ယဏ္ဍေတိ–ခတ်မိလေ၏၊ ဂိရိံစဏ္ဍောရဏံ–ကြမ်းတမ်းသောတောင်ချောက်အရပ်သို့၊ ပတိ–ကျလေ. ရာ၏၊ အဇ္ဇ–ယနေ့၊ သတ္တမောဒိဝသော–ခုနစ်ရက်ရှိခဲ့ပေပြီ၊ မာတာ–အမိသည်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ နလဘိတ္ထ–မရရှာလေပြီ၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ အဂဏ္ဍန္တသ–မယူသော၊ ဣမသ–ဤဆင်အား၊ ကာရဏာ–အကြောင်းသည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝဒတိ–ဆို၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်။

ဘောန္တော–အိုအခြင်းတို့၊ ယောအယံနာဂေါ–ဤဆင်သည်၊ မာတရံ–မိခင်ကို၊ ဘရတိ–ကျွေးမွေး၏၊ ဧတံမဟာနာဂံ–ဤဆင်မြတ်ကို၊ မုဉ္စေထ–လွှတ်ကြ၍ကုန်လော့၊ နာဂေါ–ဆင်မြတ်သည်၊ မာတရာ–မိခင်နှင့်၊ သဟ–တကွ၊ သဗ္ဗေဟိ–ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဉာတိဟိ–အဆွေအမျိုးတို့နှင့်၊ သဟ–တကွ၊ သမေတု–ပေါင်းမိစေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ မုဉ္စာပေသိ–လွှတ်စေ၏။

နာဂေါ–ဆင်မင်းသည်၊ ဗန္ဓနာ–အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တောစ–လွတ်ပြီးသော်လျှင်၊ ကုဋ္ဌရော–ဆင်မင်းသည်၊ ဒါဟတော–နှလုံးပူဆာခြင်းမှ၊ မုတ္တော–လွတ်ပြီးသော်၊ မုဟုတ္တံ–အတန်ငယ်၊ အဿာယိတ္ဝာန–သက်သာရာရ၍၊ ယေန–အကြင်အရပ်၌၊ ပဗ္ဗတော–နေရာတောင်သည်၊ အတ္ထိ–၏၊ တေန–ထိုအရပ်သို့၊ အဂမာ–သွားလေ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကပဏိကာတိ–ဟူသည်ကား၊ အနာထာ–ကိုးကွယ်ရာမရှိ၊ ခါဏုံပါဒေနယဏ္ဍေတီတိ–ဟူသည်ကား၊ အန္ဓတာယ–

မျက်စိမမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ပုတ္တဝိယောဂဒုက္ခေနစ-သားနှင့် ကွေကွင်းသော ဆင်းရဲတို့ဖြင့်၊ ပရိဒေဝမာနာ-ငိုမည်တန်းလျက်၊ တတ္ထ တတ္ထရက္ခကဋ္ဌိဂ်ရေ-ထိုထိုသော သစ်ပင်ငုတ်၌၊ ပါဒေန-ခြေဖြင့်၊ ဃဋ္ဋေ တိ-ခိုက်မိစေ၏၊ စလ္လောရဏံပတိတိ-ဟူသည်ကား၊ စလ္လောရဏ ပဗ္ဗတာဘိမုခီ-ကြမ်းတမ်းသောကမ်းပါးချောက်တောင်သို့ ရှေ့ရှုသည် ဖြစ်၍၊ တသ္မိံပဗ္ဗတပါဒေ-ထိုတောင်ခြေရင်း၌၊ ပရိဗ္ဘမမာနာ-တဝန်း လည်လည်၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ အဂမာယေနပဗ္ဗ တောတိ-ဟူသည်ကား၊ သေဟတ္ထိနာဂေါ-ထိုဆင်မင်း သည်၊ ဗန္ဓနာ-အနှောင်အဖွဲ့မှ၊ မုတ္တော-လွတ်သည်ရှိသော်၊ ထောကံ-အတန်ငယ်၊ ဝိသမိတ္တာ-အပန်းဖြေအိပ်၍၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်း အား၊ ဒဿရာဇမ္မကထာဟိ-ဆယ်ပါးသောမင်းကျင့်တရား စကားတို့ ဖြင့်၊ ခမ်ံ-တရားကို၊ ဒေသေတွာ-ပြောဟောရ၍၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ အပ္ပမတ္တော-တရားကို မမေ့မလျော့သည်၊ ဟောဟိ-ဖြစ်တော်မူရစ်လော့၊ ဣတိ-သို့၊ ဩဝါဒံ-အဆုံးအမကို၊ ဒတ္တာ-ပေး၍၊ မဟာဇနေန-လူ အပေါင်းသည်၊ ဂန္ဓမာလာဒီဟိ-ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ပူဇိယမာ နော-ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ နဂရာ-မြို့မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ-ထွက်လေ၍၊ တဒဟေဝ-ထိုနေ့၌ပင်လျှင်၊ မာတရာ-မိခင်ဆင်မနှင့်၊ သမာဂန္တွာ-ပေါင်းမိခြင်းသို့ရောက်၍၊ သဇ္ဇံ-အလုံးစုံသော၊ ပဝတ္တိံ-အကြောင်းကို၊ အာစိက္ခိ-ကြားလေ၏၊ သာ-ထိုမိခင်ဆင်မသည်၊ တုဋ္ဌမာနာသာ-နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာသိနံ-ကာသီတိုင်းသူတို့၏၊ ရဋ္ဌဝမှ နော-တိုင်းသူတို့၏ အစီးအပွားဖြစ်သော၊ ယောဂဗာ-အကြင်မင်းကြီးသည်၊ မေ-ငါ၏၊ ပုတ္တံ-သားကို၊ ပမောစေသိ -လွတ်စေ၏၊ သောဗာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်၊ သဒါ-အခါ ခပ်သိမ်း၊ ဝုမှ ဘပစာယိကံ-ကြီးသူတို့အား ရိုသေခြင်းရှိ၍၊ စီရံ-ကြာမြင့် စွာ၊ ဇီဝတု-အသက်ရှင်စေသတည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီ မင်းသည်၊ ဗောဓိသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏော-ဂုဏ်ကျေးဇူး တို့ကို၊ ပသိဒိတ္တာ-ကြည်ညိုရ၍၊ နဋ္ဌနိယာ-စိမ်းညိုသောတောအုပ်၏၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောတောအရပ်၌၊ ဂါမံ-ရွာကို၊ မာပေတ္တာ-

ဖန်ဆင်း၍၊ ဗောဓိသတ္တသ-ဘုရားလောင်း၏၊ မာတု-အမိ၏၊ ဝသနိ ဗဒ္ဓဝတ္ထုံ-အမြဲနေစိမ့်သောဝတ်ကို၊ ပဋ္ဌပေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ အပရဘာဂေ-နောင်အဖို့၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတရိ-အမိဆင်မသည်၊ မတာယ-သေလွန်သည်ရှိသော်၊ တဿာ-ထိုအမိ၏၊ သရီရပရိဟာရံ-အကောင်ပုတ်ကို လုပ်ကျွေးသင့်ကြောင်းသောအမှုကို၊ ကတ္တာ-ပြုပြီး၍၊ ကုရဏ္ဍကအသမပဒံ နာမ-ကုရဏ္ဍကအမည်ရှိသော ရသေ့တို့နေရာကျောင်းသို့၊ ဂတော-သွားလေ၏၊ တသ္မိံပနဋ္ဌာနေ-ထိုအရပ်၌၊ ဟိမဝန္တတော-ဟိမဝန္တာတောင်မှ၊ သြတရိတ္တာ-သက်ခဲ့၍၊ ပဗ္ဗသတာ ဣသယော-ငါးရာသောရသေ့တို့သည်၊ ဝသိံသု-နေကုန်၏၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တံဝတ္ထုံ-ထိုဆင်မအား ပြုရာသောဝတ်ကို၊ တေသံ-ထိုရသေ့တို့အား၊ ဒတ္တာ-ပေးလျှ၍၊ ဗောဓိသတ္တသ-ဘုရားလောင်းအား၊ သမာနရူပံ-တူသောသဘောရှိသော၊ သိလာပဋ္ဌိမံ-ကျောက်ရုပ်အတုကို၊ ကာရေတ္တာ-ပြုစေ၍၊ မယာသက္ကာရံ-မြတ်သောပူဇော်သကာကို၊ ပဝတ္တေသိ-ဖြစ်စေ၏၊ ဧမ္မုဒ္ဒီပဝါသိနော-ဧမ္မုဒ္ဒီပါကျွန်း၌နေသောသူတို့သည်၊ အနုသံဝစ္ဆရံ-နှစ်စဉ်မပြတ်၊ သန္ဓိပတိတ္တာ-စည်းဝေး၍၊ ဟတ္ထိမဟံ နာမ-ဆင်မင်းအား ပူဇော်သက္ကာကို၊ ကရိံသု-ပြုကြကုန်၏၊ သာရိပုတ္တ-ရာ၊ တဒါ-ထိုဆင်မင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အာနန္ဒော-အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဟတ္ထိနီ-အမိဆင်မသည်၊ မဟာမာယာ-မယ်တော်မာယာသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ ဝနုစရကော-တောသွားယောကျ်ားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော-ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်လာ၏၊ မာတုပေါသကော-မိခင်ဆင်ကို လုပ်ကျွေးသော၊ ဟတ္ထိနာဂေါ-ဆင်ဖြောင်သည်၊ လောကနာထော-နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ဣဓာပိ-ဤဆင်မင်းဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဒါနပါရမိအာဒယော-ဒါနအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ-ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ-ထုတ်ဖော်အပ်ကုန်၏၊ သီလပါရမီပန-သီလပါရမီကိုကား၊ အတိသယဝတီတိ-အလွန်ပွားပေ၏ဟု၊ သာဓေ-ထိုသီလပါရမီ

ကိုသာလျှင်၊ ဒေသနံ–ဒေသနာတော်သို့၊ အာရဗ္ဘာ–တင်တော်မူအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဤဆင်မင်းဇာတ်၌၊ ဒါနပါရမီအစရှိသော ကိုးပါးသော ပါရမီတို့ကို ဖြစ်သင့်သည်အားလျော်စွာ ထုတ်လေအပ်ကုန်သည်၊ သီလ ပါရမီကို အထူးထုတ်၍ ဟောတော်မူကြောင်းကား အလွန်သီလကို ပွားစေသောဇာတ်တော်ဖြစ်သောကြောင့် သီလပါရမီကို ဒေသနာတော်သို့ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်ဟူလိုသည်၊ ကိုးပါးသောပါရမီရအောင် ရွေးနည်းကိုမိ၍ ထုတ်လေ၊) တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ တိရစ္ဆာနယောနိယံ–တိရစ္ဆာန်၏အမျိုး၌၊ ဥပပန္နောပိ–ဖြစ်တော်မူကြားသော်လည်း၊ ဗြဟ္မပုဗ္ဗဒေဝပုဗ္ဗာစရိယာ–အာဟုနေယျာဒိဘာဝေန–ဗြဟ္မာမင်းမည်သောအမိ၊ အိမ်ရှေနတ်မည်သောအမိ၊ လက်ဦးဆရာမည်သောအမိ၊ ပူဇော်သကာတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးမွေးမြူထိုက်သောအမိ အစရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓေနပိ–သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်သည်လည်း၊ ပသတ္ထဘာဝါနရူပံ–ချီးမွမ်းတော်မူခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သည်ဖြစ်၍၊ မာတုယာ–မိခင်အား၊ ဂရုစိတ္တံ–ရိုသေလေးမြတ်သောစိတ်ကို၊ ဥပဋ္ဌပေတွာ–အမြဲဖြစ်စေ၍၊ မေ–ငါ၏၊ သာမာတာ–ထိုမိခင်သည်၊ ပုတ္တသ–သားအား၊ ယသ္မာ–အကြောင်းကြောင့်၊ ဗဟုပကာရာ–များသောကျေးဇူးရှိ၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊မာတုပဋ္ဌာနံ နာမ–အမိကို လုပ်ကျွေးခြင်းမည်သည်ကား၊ ပဏ္ဍိတေန–ဘုရားအစရှိသောပညာရှိသည်၊ ပညတ္တံ–ပညတ်တော်မူအပ်သောတရားတည်း၊ ဣတိ မနသိကတွာ–ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍၊ အနေကေသံ ဟတ္ထိသဟဿာနံ–အထောင်မကသောဆင်တို့ကို၊ ဣသရာဓိပတိ–အစိုးရသောအရှင်ဖြစ်သော၊ မဟာနုဘာဝေါ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ ယူထပတိ–ဆင်တကာတို့၏အကြီးသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တေဟိ–ထိုဆင်အပေါင်းတို့သည်၊ အနုဝတ္တိယမာနော–အစဉ်အတိုင်းလိုက်ကြသည်ရှိသော်၊ ဧကဂဝိဟာရေ–တစ်ယောက်ထီးတည်းနေခြင်း၌၊ အန္ဓရာယံ–အန္ဓရာယ် ရောက်လတ္တံ့သည်ကို၊ အဂဏှောတွာ–မရေမတွက်မူ၍၊ ယူထံ–ဆင်အပေါင်းကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ ဧကော–တစ်ယောက်အထီးတည်းသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဥပကာရိခေတ္တံ–ကျွေးမွေးထုံစံဖြစ်သော မိခင်ကို၊ ပူဇေသာမိတိ–ငါပူဇော်အံ့ဟု၊

မာတုပေါသနံ–မိခင်ကို ကျေးမွေးသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂမုဋ္ဌ ပုရိသံ–ခရီးမှားသောယောကျ်ားကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ အနုကမ္ပာယ–သနား သဖြင့်၊ တံ–ထိုယောကျ်ားကို၊ ဂဟေတ္မာ– ယူ၍၊ မနုဿဂေါစရံ–လူတို့ ကြဉ်လည်ရာခရီးသို့၊ သမ္မာပနံ–ရောက်စေသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တေနစ–ထိုယောကျ်ားသည်လည်း၊ ကတ ပရာဓသဟနံ–ပြုအပ်သော အပြစ်ကို သည်းခံခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ဗန္ဓိတ္ဝါ–ချည်နှောင်ဖွဲ့အံ့သောဌာ၊ ဟတ္ထာစရိယ ပွမုခါနံ–ဆင်လက္ခဏာ တတ်သောဆရာလျှင် အမှူးရှိကုန်သော၊ အာဂတ ပုရိသာနံ– လာကုန်သောယောကျ်ားတို့အား၊ သမတ္ထော–နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင် သည်၊ သမာနောပိ–ဖြစ်ညားသော်လည်း၊ သန္တာသနမတ္တေနပိ– ခြိမ်းခြောက်ကာမျှဖြင့်လည်း၊ တေသံ–ထိုသူတို့အား၊ ပိဋ္ဌနာ–နှိပ်စက် ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်အံ့၊ မယှဉ္စ–ငါ့အားကား၊ သိလဿ– သီလ၏၊ ခဏ္ဍာဒိဘာဝေါ–ကျိုးပျက်ခြင်းအစရှိသည်၏အဖြစ်သည်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိတသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တထာ–ထိုအကြို အစည်အတိုင်း၊ အကတ္မာ–မပြုမူ၍၊ သုဒန္တေန–ကောင်းစွာယဉ်ကျေးပြီး သော၊ သြပဝုယ္ဟောဝိယ–ရွှေကတင်သောဆင်ကဲ့သို့၊ သုခေနေဝ– အလွယ်ဖြင့်လျှင်၊ ဂဟဏူပဂမနံ–ယူခြင်းသို့ကပ်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မာတရံ–မိခင်ကို၊ ဝိနာ–ကင်း၍၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသောအစာကို၊ နအရှော်ဟရိဿာမီတိ–ငါမမျိုဟု၊ သတ္တာဟမ္မိ–ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ အနာဟာရတာ–အစာအဟာရကိုကင်းသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣမိနာ–ဤဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အဟံ–ငါ့ကို၊ ပန္ဓာပိတောမှ–ဖမ်းစေ အပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိတ္တံ–စိတ်ကို၊ အနုပ္ပါဒေတ္မာ–မဖြစ်စေမူ၍၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ မေတ္တာယ–မေတ္တာစိတ်ဖြင့်၊ ဖရဏံ– နှံ့ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တဿစ–ထိုဗာရာဏသီမင်းအားလည်း၊ နာနာနယေဟိ–အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မဒေသနာ–တရားဟော ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣဓ–ဤဇာတ်တော်၌၊ မဟာပုရိသဿ– ယောကျ်ားမြတ်၏၊ ဣတိဇဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနု ဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်စွာပြအပ်ကုန်

၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဒေဝံအစ္ဆရိယာဒေတေ-ပ-ဓမ္မသဿနုဓမ္မတောတိ-ဒေဝံအစ္ဆရိယာဒေတေ-ပ-ဓမ္မသဿနုဓမ္မတော ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

ပထမံ-ရှေးဦးစွာသော၊ မာတုပေါသကစရိယာ-ဝဏ္ဏနာ
မိခင်ကို လုပ်ကျွေးသောပါရမီသည်၊ အဖွင့်သည်၊
နိဋ္ဌိတာ-ပြီးပြီ။

* * * * *

၂။ ဘူရိဒတ္တစရိယာဝဏ္ဏနာ

(ရှေ့)၁၁။ ဒုတိယေ–နှစ်ခုမြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ ဘူရိဒတ္တောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဘူရိဒတ္တော–ဘူရိဒတ်အမည်ရှိ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဒတ္တောတိနာမံ–ဒတ္တဟူသော်အမည်ကို၊ မာတာပိတုဟိ–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကတံ–မှည့်အပ်သော၊ နာမံ–အမည်တည်း၊ သော–ထိုဘူရိဒတ်နဂါးမင်းသည်၊ နာဂဘဝနေစ–နဂါးပြည်၌လည်းကောင်း၊ ဝိရူပက္ခမဟာရာဇဘဝနေစ–ဝိရူပက္ခနတ်မင်း၏ပြည်၌လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာဘဝနေစ–တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ ပဠေ–ပြဿနာသည်၊ ဥပ္ပန္နေ–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ သမ္ဘဒေဝ–အကြောင်းအားဖြင့်လျှင်၊ ဝိနိစ္ဆိနာတိ–ဆုံးဖြတ်၏၊ ဧကဒိဝသဉ္စ–တစ်နေ့သည်ကား၊ ဝိရူပက္ခမဟာရာဇာ–နဂါးတို့ကို အစိုးရသော ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးသည်၊ နာဂပရိသာယ–နဂါးပရိသတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ တိဒသပုရံ–တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားကြလေ၍၊ သက္ကံ–သိကြားမင်းကို၊ ပရိဝါရေတွာ–ခြံရံ၍၊ နိသိန္နေ–နေပြီးသော်၊ (နေစဉ်ခိုက်လည်းဟူ၊) ဒေဝါနံ–နတ်တို့၏၊ အန္တရေ–အလယ်၌၊ ပဠော–ပြဿနာသည်၊ သမုဋ္ဌာသိ–ကောင်းစွာဖြစ်၏၊ တံ–ထိုပြဿနာကို၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ကထေတုံ–ပြောဆိုအံ့သောငှာ၊ နာသက္ခိ–မတတ်နိုင်လေ၊ သက္ကေနပန–သိကြားမင်းသည်ကား၊ အနုညာတော–ခွင့်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပလ္လင်္ကဝရဂတော–မြတ်သောပလ္လင်ထက်၌နေ

သည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မဟာသတ္တောဝ–ဘုရားလောင်းဘူရိဒတ်သည်သာ လျှင်၊ ကတေသိ–ပြောဆို၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုဘူရိဒတ် နဂါး မင်းကို၊ ဒေဝရာဇာ–သိကြားမင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗဂန္ဓပုပ္ပေဟိ–နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်၊ ပူဇေတွာ–ပူဇော်၍၊ "ဒတ္ထ–အိုဒတ္ထ၊ တွံ–သင်သည်၊ ပထဝီသမာယ–မြေကြီးနှင့်တူသော၊ ဝိပုလာယ–ပြန့်ပြောသော၊ ပညာ ယ–ပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတော–ပြည့်စုံပေ၏၊ ဣဒါနိ–ဤအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဘူရိဒတ္တောနာမ–ဘူရိဒတ်ဟူသောအမည်သည်၊ ဟောတု– ဖြစ်စေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏။ (ထိုစကားကို ထင်ရှားစေလို သောကြောင့် ဘူရိတိဟိ အစရှိသောအထက်စကားကို ဆရာတက် သတည်း၊ ဟိသဒ္ဒါကား၊ တဗ္ဗာကင်္ဂီကရုဏာနိပါတ်ပုဒ်တည်း၊) ဟိ–ထို စကားကို ထင်စွာပြဦးအံ့၊ ဘူရိတိပဒံ–ဘူရိဟူသောပုဒ်သည်၊ ပထဝီ ယာ–မြေကြီး၏၊ နာမံ–အမည်တည်း၊ တဿာ–ထို့ကြောင့်၊ ဘူရိသမ တာယ–မြေကြီးနှင့်တူသော ပညာရှိသည်အဖြစ်ကြောင့်၊ ဘူတေ–ဟုတ် မှန်သော၊ အတ္ထေ–အနက်၌၊ ရမတိ–မွေ့လျော်၏၊ ဣတိစ–ထို့ကြောင့် လည်း၊ ဘူရိသဒ်ါတာယ–ဘူရိဟုဆိုအပ်သော၊ မဟတိယာ–ကျယ်စွာ ထသော၊ ပညာယ–ပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတတ္တာ–ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဘူရိဒတ္တောတိ–ဘူရိဒတ် ဟူ၍၊ ပညာယိတ္တာ–ထင်ရှား၏။ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အဋ္ဌကထာဆရာသည်၊ ဘူရိသဒ္ဒါကို အနိပ္ပန္နပုဒ်ကြံ၍၊ ဘူရိတိပထဝိယာနာမံလဒ္ဓံကို ဖွင့်တော် မူအပ်သည်၊ တစ်နည်းကား၊ ဘူတေအတ္ထေရမတိ တိစဘူရိဟု နိပါတ် ပုဒ်ကြံ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်၊) ယာပညာ–အကြင်ပညာသည်၊ ဘူတေ– ဟုတ်မှန်သော၊ အတ္ထေ–အနက်၌၊ ရမတိ–မွေ့လျော်တတ်၏၊ ဣတိစ– ထို့ကြောင့်လည်း၊ သာပညာ–ထိုပညာသည်၊ ဘူရိ–ဘူရိမည်၏ အနက် ကြံလေ၊ ပညာကို ရစေဦး၊ ထိုပညာကို ရစေပြီးမှ ဘူရိယာသမန္နာဂတော ဒတ္တောဘူရိဒတ္တောဟု မဓ္ဓေလောပီတပ္ပုရိသ်သမာသ်ပြုလေ၊) ဘူရိယာ– ဟုတ်မှန်သောအနက်ကိုသိတတ်သောပညာနှင့်၊ သမန္နာဂတော–ပြည့်စုံ သော၊ ဒတ္တော–ဒတ္တတည်း၊ ဘူရိဒတ္တော–ဟုတ်မှန်သောအနက်ကို

သိတတ်သောဗညာနင့် ပြည့်စုံသောဒတ္တ၊ မဟာတိယာ–ကြီးစွာသော၊ နာဂိဒ္ဓိယာ–နဂါးတို့၏တန်ခိုးနှင့်၊ သမန္နာဂတတ္ထာ–ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မဟိဒ္ဓိကော–မဟိဒ္ဓိကမည်၏။

ဟိဝိတ္တာရယိသာမိ–ထိုစကားကိုအကျယ်ချဲ့အုံ့၊ အတီတေ–လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဣမသ္မိံကပ္ပေ–ဤကမ္ဘာ၌၊ ဗာရာဏသိရညော–ဗာရာဏသီမင်း၏၊ ပုတ္တော–သားကို၊ ပိတရာ–အဘသည်၊ ရဋ္ဌတော–တိုင်းနိုင်ငံမှ၊ ပဗ္ဗာဇိတော–နှင်ထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝနေ–တောင်၌၊ ဝသန္တော–နေသည်ရှိသော်၊ အညတရာယ–တစ်ယောက်သော၊ နာဂမာဏဝိကာယ–နဂါးမနှင့်၊ သံဝါသं–ရောနှောပေါင်းဖော်ခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ–ပြု၏၊ တေသံ–ထိုသူတို့၏၊သံဝါသမန္တရာယ–ပေါင်းဖော်ခြင်းကိုစွဲ၍၊ ပုတ္တောစ–သားယောကျ်ားလည်းကောင်း၊ ဓီတာစ–သမီးလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒွေ–နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဒါရကာ–သူငယ်တို့သည်၊ ဇာယိံသု–ဖွားမြင်ကုန်၏၊ ပုတ္တသ–သားယောကျ်ားအား၊ "သာဂရဗြဟ္မဒတ္တော" တိနာမံ–သာဂရဗြဟ္မဒတ္တဟူသောအမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊ ဓီတာယစ–သမီးအားကား၊ သမုဒ္ဒဇာတိနာမံ–သမုဒ္ဒဇာ ဟူသောအမည်ကို၊ ကရိံသု–မှည့်ကြကုန်၏၊သော–ထိုမင်းသားသည်၊ အပရဘာဂေ–နောင်အဖို့၌၊ ပိတု–အဖ၏၊ အစ္စယေန–လွန်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသိं–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေသိ–ပြု၏။ အထ–ထိုအခါ၌၊ ဓာတရဋ္ဌောနာမ–ဓာတရဋ္ဌအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ ပဗ္ဗယောဇနသတိကေ–ယူဇနာငါးရာရှိသော နာဂဘဝနေ–နဂါးပြည်၌၊ နာဂရဇ္ဇံ–နဂါးမင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေဏ္ဍော–ပြုသည်ရှိသော်၊ တं–ထိုနဂါးမင်းကို၊ အဘူတဝါဒိကေန–ဟုတ်မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့မရှိသော၊ စိတ္တစူဠေနနာမ–စိတ္တစူဠအမည်ရှိသော၊ ကစ္ဆပေန–လိပ်သည်၊ မဟာနာဂ–နဂါးမင်းကြီး၊ ဗာရာဏသိရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ဓီတရं–သမီးတော်ကို၊ တုယှံ–ရှင်နဂါးမင်းကြီးအား၊ ဒါတုကာမော–ပေးခြင်းငှာ အလိုရှိတော်မူ၏၊ သာခေါပနရာဇဓီတာ–ထိုမင်းသမီးသည်ကား၊ သမုဒ္ဒဇာနာမ–သမုဒ္ဒဇာအမည်ရှိ၏၊ အဘိရူပါ–အလွန်အဆင်းလှ၏၊ဒဿနီယာ–ရှုချင်

ဖွယ်ရှိ၏၊ ပါသာဒိကာစ-ကြည်ညိုဖွယ်လည်းရှိ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ကထိတံ-ဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတ္ဝာ-ကြားရ၍၊ ဓတရဋ္ဌော-ဓတရဋ္ဌ နဂါးမင်းသည်၊ စတ္တာရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ နာဂမာဏနဝကေ-နဂါးလုလင်တို့ကို၊ ပေသေတ္ဝာ-တမန်စေလိုက်သော်၊ ဒါတုံ-ပေးခြင်းငှာ၊ အနိစ္ဆန္တံ-အလိုမရှိသော၊ တံ-ထိုဗာရာဏသီမင်းကို၊ နာဂဝီ-နဂါးမကို၊ ဘိသာပေတ္ဝာ-ချောက်စေ၍၊ ဒမ္မီတိ-ငါပေးပါအုံ့ဟု၊ ဝုတ္တော-ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟန္တံ-များမြောင်စွာသော၊ ပဏ္ဏာကာရံ-လက်ဆောင်ကို၊ ပေသေတ္ဝာ-စေလိုက်၍၊ မဟတိယာ-များစွာသော၊ နာဂိဒ္ဓိယာ-နဂါးတို့၏ တန်ခိုးဖြင့်၊ မဟန္တေန-များစွာသော၊ ပရိဝါရေန-အခြံအရံဖြင့်၊ တသ-ထိုဗာရာဏသီ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏၊ ဓီတရံ-သမီးဖြစ်သော သမုဒ္ဒဇာကို၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ နေတ္ဝာ-ဆောင်၍၊ အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနေ-မိဖုရားကြီး၏အရာ၌၊ ဌပေသိ-ထား၏။

သာ-ထိုသမုဒ္ဒဇာမင်းသမီးသည်၊ အပရဘာဂေ-နောင်အဖို့၌၊ ဓတရဋ္ဌं-ဓတရဋ္ဌနဂါးမင်းကို၊ ပဋ္ဌစ္စ-စွဲ၍၊ သုဒဿနော-သုဒဿနလည်းကောင်း၊ ဒတ္တော-ဒတ္တလည်းကောင်း၊ သုဘောဂေါ-သုဘောဂလည်းကောင်း၊ အရိဋ္ဌော-အရိဋ္ဌလည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ စတ္တာရော-လေးယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တေ-သားတို့ကို၊ ပဋ္ဌလဘိ-ရလေ၏၊ တေသု-ထိုလေးယောက်သောသားတို့တွင်၊ ဒတ္တော-ဒတ္တသည်၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းတည်း၊ သော-ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေ့၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ-ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ သက္ကေန-သိကြားသည်၊ တုဋ္ဌစိတ္တေန-နှစ်သက်သောစိတ်ဖြင့်၊ "ဘူရိဒတ္တော"တိ-ဘူရိဒတ်ဟူ၍၊ ဂဟိတနာမတ္တာ-မှည့်အပ်သောအမည်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဘူရိဒတ္တောတ္တေဝ-ဘူရိဒတ်ဟူသော အမည်သည်သာလျှင်၊ ပညာယိတ္ထ-ထင်ရှား၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ နေသံ-ထိုသားလေးယောက်တို့အား၊ ပိတာ-အဘခတရဋ္ဌ နဂါးမင်းသည်၊ ယောဇနသတိကံယောဇနသတိကံ-ယူဇနာတစ်ရာစီ၊ ရဇ္ဇုံ-မင်းအဖြစ်ကို၊ ဘာဇေတ္ဝာ-ခွဲဝေ၍၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ မဟန္တော-များစွာသော၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ တေ-ထိုညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့သည်၊ သောဋ္ဌ

သသောဋ္ဌသနာဂကညာသဟသာနိ–တစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်စီ နဂါးသမီးတို့သည်၊ ပရိဝါယိသု–ခြံရံကုန်၏၊ ပိတုပိ–အဖအားလည်း၊ ဧကယောဇနသတမေဝ–ယူဇနာတစ်ရာလျှင်၊ ရဏ္ဍေ–မင်း၏အဖြစ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တယော–သုံးယောက်ကုန်သော၊ ပုတ္တာ–သားတို့သည်၊ မာသေမာသေ–လတိုင်းလတိုင်း၊ မာတာပိတရော–အမိအဖတို့ကို၊ ပဿိတုံ–ဖူးမြင်အံ့သောငှာ၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကြကုန်၏၊ ဟောဓိသတ္တောပန–ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ အန္ဓဒ္ဓမာသံ–လခွဲတစ်ကြိမ်၊ အာဂစ္ဆတိ–လာ၏။

ဣဟ–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့သ၌၊ ဝိရူပက္ခမဟာရာဇေန–ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီးနှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ သက္ကသ–သိကြားမင်းအား၊ ဥပဋ္ဌာနံ–ခစားရာအရပ်သို့၊ ဂတော–ရောက်လေ၏၊ ဝေဇယန္တပါသာဒံ–ဝေဇယန္တာနန်းပြာသာဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ သုဓမ္မဒေဝသဘံ–သုဓမ္မာနတ်သဘာင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပါရိစ္ဆတ္တကံ–ထက်ဝန်းကျင် ထီးကဲ့သို့သော၊ ကောဝိဠာရံ–ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုကမ္ဗလသိလာသနံ–ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ဒေဝစ္ဆရာပရိဝါရံ–နတ်သမီးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံခြင်းရှိသော၊ အတိမနောဟရံ–အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကိုဆောင်သော၊ သက္ကသမ္ပတ္တိ–သိကြားမင်း၏စည်းစိမ်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ဇေတ္တကမတ္တမ္ပိ–ဤမျှလောက်သော လောကီစည်းစိမ်ကိုလျက်လည်း၊ နာဂတ္တဘာဝေ–နဂါးကိုယ်၏အဖြစ်၌၊ ဋ္ဌိတသ–တည်သော၊ မေ–ငါ့အား၊ ဒုလ္လဘံ–ရခဲလှလေ၏၊ သမ္ဘာသမ္ဘောဓိ–သမ္ဗုဇျုတဉာဏ်တော်ကို၊ ကုတော–အဘယ်မှာ၊ လဘေယျုံ–ရနိုင်လေအံ့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ နာဂတ္တဘာဝံ–နဂါးကိုယ်၏အဖြစ်ကို၊ ဓိဂုဆိတ္တာ–စက်ဆုပ်၍၊ နာဂဘာဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ ဂန္တာ–သွားလေ၍၊ ဥပေါသထဝါသံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ ဝသိတ္တာ–ဆောက်တည်၍၊ သီလမေဝ–သီလကိုသာလျှင်၊ ပဂ္ဂဏှိဿာမိ–ငါဆောက်တည်အံ့၊ တံ–ထိုသီလသည်၊ ဟောဓိပရိပါစနံ–သမ္ဗုဇျုတဉာဏ်တော်ကို ရင့်စေတတ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ မည္ပိ ဒေဝလောကေ–ဤတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ဥပပတ္တိကာရဏံ–ပဋိသန္ဓေနေရအံ့သောအကြောင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ နာဂဘဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ မာတာပိတရော–မိဘတို့ကို၊ အာဟ–ဆို၏၊ အမ္မ တာတ–အိုမိခင်ဖခင်တို့၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းအမှုကို၊ ကရိဿามိ–ပြုပါအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊အာဟ–မိန့်၏၊ တေဟိ–ထိုမိခင်ဖခင်တို့သည်၊ ဣဧေ–ဤငါတို့အရပ်၌ပင်လျှင်၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ကို၊ ဥပဝသာဟိ–သုံးပါလော့၊ ဗဟိ–အပသို့၊ ဂတာနံ–သွားကုန်သော၊ နာဂါနံ–နဂါးတို့အား၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ဘယံ–ဘေးသည်၊ ဇာတံ–ဖြစ်တတ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဧကဝါရံ–တစ်ကြိမ်၊ တထာ–ထိုမိခင်ဆိုသော အတိုင်း၊ ကတွာ–ပြု၍၊ နာဂဂဏာဟိ–နဂါးမတို့သည်၊ ဥပဋ္ဌုတော–နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ ဝါရေ–တစ်ကြိမ်၌၊ မာတာပိတူနံ–မိခင်ဖခင်တို့ကို၊ အနာရောစေတွာ–မကြားမူ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဘရိယံ–မယားကို၊ အာမန္တေတွာ–ခေါ်၍၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနှမ၊ အဟံ–ငါသည်၊မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ယမုနာတီရေ–ယမုန်နာမြစ်နား၌၊ မဟာနိဂြောဓရုက္ခော–ပညောင်ပင်ကြီးသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ကဿ–ထိုပညောင်ပင်ကြီး၏၊ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသော၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ–တောင်ပို့၏အထက်၌၊ ဆာဂေ–အဆွေတို့ကို၊ အာဘုဇိတွာ–ဆွေ၍၊ စတုရင်္ဂသမန္နာဂတံ–အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ–ဆောက်တည်လျက်၊ နိပဇ္ဇိတွာ–အိပ်၍၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ ကရိဿามိတိ–ပြုအုံ့ဟု၊ နာဂဘဝနတော–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ တထာ–ထိုရှေးအတူ၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဝိရူပက္ခေန–မဟာရညာ–ဒေဝလောကံ မဂ္ဂဆုံ့ အာဒိ–ဝိရူပက္ခေန မဟာရညာ ဒေဝလောက မဂ္ဂဟံ အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ဝိရူပက္ခေန မဟာရညာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိရူပက္ခေနနာမ–ဝိရူပက္ခ အမည်ရှိသော နာဂါဓိပတိမဟာရာဇေန–နဂါးမင်းတို့ကို အစိုးရသောနတ်မင်းကြီးနှင့်၊ ဒေဝလောကန္တိ–ဟူသည်ကား၊

တာဝတိံသဒေဝလောကံ-တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊အာဂဆ္ဆဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အာဂစ္ဆိံ-သွား၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဥပသင်္ကမိံ-ကပ်လေ၏၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

၁၂။ တတ္ထာတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံဒေဝလောကေ-ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌၊ ပဿိတ္မာဟန္တိ-ဟူသည်ကား၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဒကွိ-မြင်ရ၏၊ တုသဒ္ဒေါ-တုသဒ္ဒါသည်၊ နိပါတမတ္တံ-နိပါတ်ပုဒ်မျှသာတည်း၊ (ပဿိတ္မာဟံဟူသောပုဒ်ကို ပဿိတု အဟံဟု ပုဒ်ဖြတ်ပဿိတုံဟု တုံပစ္စည်းကို မလိုအပ်၊ တုသဒ္ဒါကို နိပါတ်ပုဒ်အနက်မရှိဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊) ဧကန္တသုခသမပ္ပိတေတိ-ဟူသည်ကား၊ ဧကန္တံ အစ္စန္တမေဝ-ဧကံစင်စစ်လျှင်၊ သုခေန-ချမ်းသာခြင်းနှင့်၊ သမ်ဂီဘူတေ-ရောနှောသည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ဧတံ-ထိုအကြောင်းကို၊ ဘဂဝတာ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဘိက္ခဝေ-ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဆ-ခြောက်ပါးကုန်သော၊ ဖဿာယတနိကာနာမ-ဖဿာယတနနှင့်ယှဉ်သော အရပ်တို့မည်သည်၊ သဂ္ဂါ-နတ်ရွာတို့တည်း၊ ဘိက္ခဝေ-ထို၊ ဣဒံသဂ္ဂံ-ဤချမ်းသာသောနတ်ရွာကို၊ အက္ခာနေန-အခွင့်အရာမဟုတ်သဖြင့်၊ ပါပုဏိတုံ-ရောက်အံ့သောငှာ၊ နသုကရံ-မပြုလွယ်၊ သဂ္ဂါ-နတ်ပြည်တို့သည်၊ သုခါ-ချမ်းသာကုန်၏၊ ဣတိစ-ဤသို့လျှင်၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏၊ တံသဂ္ဂဂမနတ္ထာယာတိ-ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံသဂ္ဂသ္မိံ-ထိုနတ်ရွာ၌၊ ဥပပတ္တိဝသေန-ပဋိသန္ဓေ၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဂမနတ္ထာယ-ရောက်အံ့သောငှာ၊ သီလဗ္ဗတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ သီလသခ်ါတံ-သီလဟူဆိုအပ်သော၊ ဝတံ-ဥပုသ်သုံးခြင်းကို၊ အထဝါ-တစ်နည်းဆော်ကား၊ သီလဗ္ဗတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဥပေါသထသီလဆွေဝ-ဥပုသ်တည်းဟူသော သီလကိုလျှင်၊ မမ-ငါ၏၊ စမ္မံ-အရေကို၊ စမ္မတ္ထိကာ-အရေကိုအလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ဟရန္တု-ဆောင်ကုန်လော့၊ ဣတိအာဒိနာ-ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်၊ အတ္ထနော-မိမိ၏၊ သရီရာဝယဝရိစ္စာဂသမာဒိယနသခ်ါတံ-ကိုယ်၏အစိတ်ကို စွန့်ကြဲသဖြင့် ကောင်းစွာသောဆောက်တည်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ဝတဗ္ဗ-အကျင့်ကိုလည်းကောင်း၊ (ရှေးနည်းကား သီလဗ္ဗတပုဒ်ကို သီလဆောက်တည်ခြင်းတည်းဟု ဆိုအပ်သော အကျင့်ဟု ကမ္မဓာရယ်လက္ခဏာကြဲသည်၊

နောက် တစ်နည်းကား၊ သီလ၏ အရကို ဥပေါသထသီလယူ၍ ပုဒ်တို့ကို အစိတ်ကိုစွန့်ကြဲခြင်းဟု ကောင်းစွာဆောက်တည်သော အကျင့်ဟု ဒွန်ပုဒ် ကြိ၍ ဖွင့်တော်မူအပ်သည်။)

၁၃။ သရီရကိစ္စန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မုခဓောဝနာ ဒိသရီရပဋိဇဂ္ဂနံ–မျက်နှာသစ်ခြင်း ပလုတ်ဆေးခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်ကို သုတ်သင်ခြင်းကို၊ ဘုတ္တာယာပနမတ္တကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဣန္ဒြိယာနိ–စက္ခုအစရှိသော အိုင်ခြောက်တို့ကို၊ နိဗ္ဗိသေဝနာနိ–ငြိမ်သက်သည်တို့ကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သရီရဋ္ဌိတိမတ္တကံ–ကိုယ်တည်ကာမျှဖြစ်သော၊ အာဟာရံ–အဟာရကို၊ အာဟာရိတ္တာ–ဆောင်၍၊ စတုရောအင်္ဂေတိ–ဟူသည်ကား၊ စတ္တာရိ–လေးပါးကုန်သော၊ အင်္ဂါနိ–အင်္ဂါတို့ကို၊အဓိဋ္ဌာယာတိ–ဟူသည်ကား၊ အဓိဋ္ဌဟိတ္တာ–ဆောက်တည်၍၊ သေမိတိ–ဟူသည်ကား၊ သာယာမိ–အိပ်၏၊ (အင်္ဂါလေးပါးဟူသည် အရိုးအသား အရေအကြောကို ဆိုလိုသည်။)

၁၄။ ဆဝိယာတိအာဒိဝစနံ–ဆဝိယာအစရှိသောစကားသည်၊ စတုန္နံ–လေးပါးကုန်သော၊ တေသံအင်္ဂါနံ–ထိုအင်္ဂါတို့ကို၊ ဒဿနံ–ပြသောပုဒ်တည်း၊ တတ္ထ–ထိုဆဝိယာအစရှိသောစကား၌၊ ဆဝိစမ္မာနံ–အရေထူ အရေပါးတို့ကို၊ ဝိသဇ္ဇနံ–စွန့်ခြင်းသည်၊ ဧကံ–တစ်ခုသောအင်္ဂ–အင်္ဂါတည်း၊ သေသာနိ–ကျွင်းသောပုဒ်တို့သည်၊ ဧကေကမေဝ–တစ်ပါးပါးစီသာလျှင်၊ ဟောန္တိ–မှန်၏၊ ဇတ္ထ–ဤအင်္ဂါတို့တွင်၊ မံသဂ္ဂဟဏေနေဝ–မံသသဒ္ဒါဖြင့်လျှင်၊ ရုဓိရမ္ပိ–အသွေးကိုလည်း၊ သင်္ဂဟိတံ–သင်္ဂြိုဟ်အပ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ ဧတေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧတေဟိ–ထိုအရိုးအရေ အသားအကြောတို့ဖြင့်၊ ဟရာတုသောတိ–ဟူသည်ကား၊ ယသ–အကြင်သူအား၊ ဧတေဟိ–ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ ဆဝိအာဒိဟိ–အရေအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ကရဏီယံ–ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တသ–ထိုသူအား၊ မယာ–ငါသည်၊ ဒိန္နံ ယေဝ–လှူအပ်သည်သာတည်း၊ သော–ထိုအလိုရှိသောယောဂျားသည်၊ ဧတံ သဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံကို၊ ဟရတုတိ–ဆောင်စေလော့ဟု၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အတ္တဘာဝေ–အတ္တဘော၌၊ အနပေက္ခ ပဝါရဏံ–ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍

ဖိတ်မှန်ခြင်းကို၊ ပဝါရေတိ–ဖိတ်၏။

ဧဝံ–သို့၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ဣမိနာနိယာမေ နေ၀–ဤသို့သောနည်းဖြင့်လျှင်၊ အန္ဓဒ္ဓမာသံ–လခွဲတစ်ကြိမ်၊ ဥပေါ သထကမ္မံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းအမှုကို၊ ကရောန္တသ–ပြုလျှက်၊ ဒီဃော–ကာလရှည်စွာ၊ အဒ္ဓါ–အဓွန့်ကို၊ ဝိတိ၀တ္တော–လွန်စေ၏။ ဧဝံ–သို့၊ ကာလေ–ကာလသည်၊ ဂစ္ဆန္တေ–ရောက်လတ်သော်၊ ဧကဒိ၀သံ–တစ်နေ့သ၌၊ အညတရော–တစ်ယောက်သော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏော–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ သောမဒ္ဒတ္တောနာမ–သောမဒတ်အမည်ရှိသော၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုတ္တေန–သားနှင့်၊ သဟ–အတူတကွ၊ တံ ဌာနံ–ထိုဘုရားလောင်းနေရာအရပ်သို့၊ ပတ္တော–ရောက်၍၊ အရဏ္ဍဂုဂ္ဂမနသမယေ–နေအာရုံတက်သောအခါ၌၊ နာဂကညာဟိ–နဂါးသမီးတို့သည်၊ ပရိ ၀ါရိယမာနံ–ခြံရံအပ်သော၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ တာ၀ဒေ၀–ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ နာဂကညာယော–နဂါးမယ်တို့သည်၊ ပထ၀ိယံ–မြေ၌၊ နိမုဇ္ဇိတ္တာ–ငုတ်လျှိုး၍၊နာဂဘ၀နမေ၀–နဂါးပြည်သို့သာ လျှင်၊ ဂတာ–သွားကုန်၏၊ ဗြာဟ္မဏော–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာ သတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ မာရိသ–အချင်းယောကျ်ား၊ တွံ–သင်သည်၊ ကော–အဘယ်သူနည်း၊ ဒေ၀ေါ၀ါ–နတ်သည်လည်း၊ အသိနု–ဖြစ်လေသလော၊ ယက္ခေါ၀ါ–ဘီလူးသည်လည်း၊ အသိနု–ဖြစ်လေသလော၊ နာဂေါ၀ါ–နဂါးသည်လည်း၊ အသိနု–ဖြစ်လေသလော၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ယထာ ဘူတံ–ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ အာ၀ိကတ္တာ–ထင်ရှားပြုပြီး၍၊ အယံ–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ ဣတော–ဤအရပ်သို့၊ သစေ အာဂစ္ဆေယျ–အကယ်၍ လာချေအုံ၊ မေ–ငါ၏၊ ဣ၀ါသံ–ဤ၌နေခြင်းကို၊ မဟာနေသ–လူအပေါင်းအား၊ ပါကဋံ–ထင်ရှားသည်ကို၊ ကရေ ယျ–ပြုရာ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မေ–ငါ၏၊ ဥပေါသထ၀ါသသ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်း၏၊ အန္တရာယော၀ိ–အန္တရာယ်သည်လည်း၊

သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမံ–ဤနေသာဒပုဏ္ဏားကို၊ နာဂ ဘဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ မဟာတိယာ–များစွာသော၊ သမ္ဘတ္တိယာ–စည်းစိမ်၌၊ ယံနုနယဒိပန–ယောဇယျ–အကယ်၍ ယှဉ်စေ ရမူကား ကောင်း၏၊ ဧဝံ–ဤသို့ စည်းစိမ်၌ ယှဉ်စေအပ်သည်ရှိသော်၊ အယံ–ဤပုဏ္ဏားသည်၊ တတ္ထေဝ–ထိုနဂါးပြည်၌ပင်လျှင်၊ အဘိရမိသ တိ–အလွန်မွေ့လျော်ပျော်လတ္တံ့၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဥဝါ သထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုသည်၊ အဒ္ဓနိယံ–အဓွန့်ရှည်ခဲ့ သည်၊ သိယာ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံလေ၏၊ စိန္တေတွာ– ကြံပြီး၍၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုပုဏ္ဏားကို၊ ဗြာဟ္မဏ–ပုဏ္ဏား၊ အဟံ– ငါသည်၊ တေ–သင်အား၊ မဟန္တံ–များစွာသော၊ ယသံ–အခြံအရံစည်းစိမ် ဥစ္စာကို၊ ဒဿာမိ–ပေးပါအုံ့၊ တွံ–သင်သည်၊ ရမဏီယံ–မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ သော၊ နာဂဘဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ ဧဟိ–လိုက်လာလှည့်၊ တတ္ထ–ထိုနဂါး ပြည်သို့၊ မယံ–ငါတို့သည်၊ ဂစ္ဆာမ–သွားကြကုန်အုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ– မိန့်၏၊ သာမိ–အရှင်သား၊ မေ–ငါ့အား၊ ပုတ္တော–သားဖြစ်သော သောမဒတ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိသေး၏၊ တသ္မိံ–ထိုသောမဒတ်သည်၊ ဂစ္ဆန္တေ–သွားပါသည်ရှိသော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂမိဿာမိ–သွားပါအုံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဗြာဟ္မဏ–အိုပုဏ္ဏား၊ ဂစ္ဆ–သွားချေ ဦး၊ ပုတ္တံ–သားကို၊ အာနေဟိ–ဆောင်ချေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆို သည်ရှိသော်၊ ဗြဟ္မဏော–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပုတ္တသ–သားအား၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေတွာ–ကြား၍ အာနေသိ–ဆောင်လေ၏၊ တေသံ–ထိုသားအဖတို့အား၊ ဒိဗ္ဗော–နတ်၏ အသွင်ဖြစ်သော၊ အတ္တဘာဝေါ–ကိုယ်၏အဖြစ်သည်၊ ပါတုဘဝတိ– ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ တေသံ–ထိုသားအဖတို့အား၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒိဗ္ဗသမ္ဘတ္တိ–နတ်၏စည်းစိမ်ကို၊ ဒတ္တွာ–ပေး၍၊ စတ္တာရိ စတ္တာရိ နာဂကညာသတာနိ–လေးရာ လေးရာစီ ဖြစ်သော နဂါးသမီးတို့ကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ တေ–ထိုသားအဖနှစ် ယောက်တို့သည်၊ မဟတိံသမ္ဘတ္တိ–များမြတ်သောစည်းစိမ်ချမ်း သာကို၊ အနုဘဝိံသု–ခံစားကြကုန်၏။

ဗောဓိသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ အပ္ပမတ္တော–မမေ့လျော့၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအမှုကို၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ အန္ဓဒ္ဓမာသံ–လခွဲတစ်ကြိမ်၊ မာတာပိတူနံ–မိခင်ဖခင်တို့အား၊ ဥပဋ္ဌာနံ–အညီအညွတ်ခစားရာအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဓမ္မကထံ–တရားစကားကို၊ ကထေတွာ–ပြောဟောပြီး၍၊ တတောစ–ထိုနောင်မှ လည်း၊ ဗြာဟ္မဏသ–ပုဏ္ဏား၏၊ သန္တိကံ ဂန္တွာ–သွား၍၊ အာရောဂ္ယ–အနာကင်းသည်၏အဖြစ်ကို၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးမြန်းပြီး၍၊ တေ–သင့်အား၊ ယေန–အကြင်ဝတ္ထုဖြင့်၊ အတ္ထော–အလိုရှိ၏၊ တံ–ထိုလိုအပ်သောဝတ္ထုကို၊ ဝဒေယျာသိ–ပြောဆိုပါလော၊ ဣတိ–ဤသို့၊အာပုစ္ဆိတွာ–ပန်ကြား၍၊ အနုဂ္ဂဏှာမာနော–မငြီးငွေ့မူ၍၊ အဘိရမ–မွေ့လျော်ပါလော့၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ သောမဒတ္တေနပိ–သောမဒတ္တနှင့်လည်း၊ သဒ္ဓိံ–တကွ၊ ပဋ္ဌိသန္ထာရံ–အညီအညွတ် ဆွေးနွေးခြင်းကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ နိဝေသနံ–နေရာသို့၊ ဂစ္ဆတိ–သွားလေ၏၊ ဗြာဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ သံဝစ္ဆရံ–တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ တတ္ထ–ထိုနဂါးပြည်၌၊ ဝသိတွာ–နေရပြီး၍၊ မန္ဒပုညတာယ–ဘုန်းအာနုဘော်နည်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဥက္ကဏ္ဌိတွာ–မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍၊ အနိစ္ဆမာနံပိ–အလိုမတူသည်လည်းဖြစ်သော၊ ပုတ္တံ–သားသောမဒတ်ကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ–ပန်ကြား၍၊ တေန–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဒယျမာန–ပေးအပ်သော၊ ဗဟုဓနပ–များစွာသောဥစ္စာကုလည်းကောင်း၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ–ခပ်သိမ်းသောအလိုကို ပေးတတ်သော၊ မဏိရတနမ္မိ–ပတ္တမြားရတနာကိုလည်းကောင်း၊ အလက္ခိကတာယ–မထိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အဂ္ဂဟေတွာ–မယူမူ၍၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပဗ္ဗဇိသာမီတိ–ရဟန်းပြုအံ့ဟု၊ အာဟ–ဆို၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ နာဂမာဏဝကေ–နဂါးလုလင်တို့ကို၊ အာဏာပေတွာ–စေလိုက်၍၊ တံ–ထိုနေသာဒပုဏ္ဏားကို၊ သပုတ္တကံ–သားနှင့်တကွ၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ပါပေသိ–ပို့စေ၏၊ တေဉဘောပိ–ထိုသားအဖနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း၊ ဒိဗ္ဗာဘရဏာနိ–နတ်တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗဝတ္ထာနိစ–နတ်ပုဆိုး

တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သြမုဠိတွာ-ဆွတ်၍၊ နာယိတုံ-ရေချိုးအံ့သောငှာ၊ ဒကံ-တစ်ခုသော၊ ပေါက္ခရဏီ-ရေကန်သို့၊ သြတရိံသု-သက်ကုန်၏၊ တသ္မိံခဏေ-ထိုခဏ၌၊ တာနိ-ထိုတန်းဆာပုဆိုးတို့သည်၊ အန္တရဓာယိတွာ-ကွယ်လေ၍၊ နာဂဘဝနမေဝ-နဂါးပြည်သို့သာလျှင်၊ အဂမံသု-သွားလေကုန်၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊ ပထမနိဝတ္ထာ-ရှေးဦးစွာဝတ်ကုန်သော၊ ကာသာဝပိလောတိကာဝ-ညစ်နွမ်းသော သစ်ခေါက်ပုဆိုးတို့သာလျှင်၊ သရီရေ-ကိုယ်၌၊ ပဋိမုဠ္ဆိ-ဝတ်ကြရ၏၊ ဓနုသရသတ္တိယော-လေးမြှားလုံတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ အရညံ-တောအုပ်သို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ မိဂေ-သား သမင်တို့ကို၊ ဝဓိတွာ-သတ်၍၊ ပုရိမနိယာမေနေဝ-ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်၊ ဇီဝိကံ-အသက်ကို၊ ကပ္ပေသုံ-ပြုကြကုန်၏။

တေနစသမယေန-ထိုအခါ၌ကား၊ အညတရော-တစ်ယောက်သော၊ တာပသော-ရသေ့သည်၊ သုပဏ္ဏရာဇေတော-ဂဠုမင်းမှ၊ လဒ္ဓံ-ရအပ်သော၊ အလမ္ဗာယနမန္တံဆ-အလမ္ဗာယနမန္တန်ကိုလည်းကောင်း၊ တဿ-ထိုမန္တန်အား၊ အနုစ္ဆဝိကာနိ-လျှောက်ပတ်ကုန်သော၊ သြသဓနိစ-ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မန္တုပစာရဆ-မန္တန်၏အစီအရင်ကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ဥပဇ္ဇဟန္တဿ-လုပ်ကျွေးခယသော၊ အညတရဿ-တစ်ယောက်သော၊ ဗြဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏားအား၊ အဒါသိ-ပေး၏၊ သော-ထိုပုဏ္ဏားသည်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဇီဝိကူပါယော-အသက်မွေးခြင်း၏အကြောင်းသည်၊ လဒ္ဓေါ-ရပေပြီ၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ကတိပါဟံ-နှစ်ရက်သုံးရက်၊ ဝသိတွာ-နေ၍၊ တာပသံ-ရသေ့ကို၊ အာပုစ္ဆိတွာ-ပန်ကြား၍၊ ပက္ကမန္တော-ဖဲလေသော်၊ အနုပုဗ္ဗေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ယမုနာတီရံ-ယမုနာမြစ်နားသို့၊ ပတွာ-ရောက်၍၊ တံမန္တံ-ထိုအာလမ္ဗယနမန္တန်ကို၊ သဇ္ဈာယန္တော-ရွတ်လျက်၊ မဟာမဂ္ဂေန-ခရီးမဖြင့်၊ ဂစ္ဆတိ-သွား၏၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ ဘဝနတော-ဘုရားလောင်းနေရာမှ၊ တဿ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ပရိစာရိကာ-အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော၊ နာဂမာဏဝိကာ-နဂါးမတို့သည်၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းသော အလိုကိုပေးတတ်သော၊ တံမဏိ

ရတန်-ထိုပတ္တမြားရတနာကို၊ အာဒါယ-ယူခဲ့၍၊ ယမုနာတီရေ၊ ယမုနာမြစ်နား၌၊ ဝါလုကရာသိမတ္ထကေ-သဲပုံစု၏အထက်၌၊ ဌပေတွာ-ထား၍၊ တသ္မိံယေဝ ဌာနေ-ထိုပတ္တမြား၏အရောင်ဖြင့်၊ ရတ္တိယံ-ညည့်အခါ၌၊ ကီဠိတွာ-ကစား၍၊ အရဏ္ဏုဂ္ဂမနေ-နေအရုဏ်တက်သောအခါ၌၊ တသ္မိံ ဗြာဟ္မဏသ္မိ-ထိုပုဏ္ဏား၏၊ မန္တသဒ္ဒေ-မန္တန်ရွတ်သောအသံကို၊ သုတွာ-ကြားလေ၍၊ သုပဏ္ဏောတိသညာယ-ဂဠုဟသောအမှတ်ဖြင့်၊ ဘယတဇ္ဇိတာ-ကောကိုကြောက်သောကြောင့်၊ မဏိရတနံ-ပတ္တမြား ရတနာကို၊ အဂဟေ တွာဝ-မယူမူ၍လျှင်၊ ပထဝိယံ-မေမြေ၌၊ နိမုဇ္ဇိတွာ-ငုတ်လျှိုး၍၊ နာဂဘဝနံ-နဂါးပြည်သို့၊ အဂမံသု-သွားလေကုန်၏။

ဗြာဟ္မဏောအလမ္ဗာယပုဏ္ဏားသည်၊ တံမဏိရတနံ-ထိုပတ္တမြားရတနာကို၊ အာဒါယ-ယူ၍၊ ပါယာသိ-သွားလေ၏၊ တသ္မိံခဏေ-ထိုခဏာ၌၊ သောနေသာဒဗြာဟ္မဏောထိုနေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ ပုတ္တေန-သားသောမဒတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ မိဂဝဓာယ-သားသမင်တို့ကို သတ်အံ့သောငှာ၊ အရညံ-တောသို့၊ ဂစ္ဆန္တော-သွားသည်ရှိသော်၊ တသ္မိံ-ထိုအလမ္ဗာယပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထေ-လက်၌၊ တံမဏိရတနံ-ထိုပတ္တမြားရတနာကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍၊ ဣဒံ-ဤပတ္တမြားသည်၊ ဘုရိဒတ္တသ-ဘုရိဒတ်၏၊ သဗ္ဗကာမဒဒံ-ခပ်သိမ်းသောအလိုကိုပေးတတ်သော၊ မဏိရတနန္တိ-ပတ္တမြားရတနာဟူ၍၊ သဇ္ဇာနိတွာ-သိ၍၊ တံ-ထိုပတ္တမြားကို၊ ဂဏှိတုကာမော-ယူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ တေန-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားနှင့်၊ သဒ္ဓိံ-တကွ၊ အာလာပ သလ္လာပံ-စကားပြောဟောခြင်းကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ မန္တဝါဒိဘာဝံ-မန္တရားသရဇ္ဈယ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဇာနိတွာ-သိ၍၊ ဧဝံ-သို့၊ အာဟ-ဆို၏၊ သမ္မ-အချင်း၊ တွံ-သင်သည်၊ ဣမံမဏိရတနံ-ဤပတ္တမြားရတနာကို၊ သစေဒဿသိ-အကယ်၍ပေးအံ့၊ ဧဝံ-ဤသို့ပေးသည်ရှိသော်၊ အဟံ-ငါသည်၊ တေ-သင်အား၊ မဟာနုဘာဝံ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိသော၊ နာဂံ-နဂါးကို၊ ဒဿယာမိ-ပြပေအံ့၊ တွံ-သင်သည်၊ ယံ-အကြင်နဂါးမင်းကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်ယူ၍၊ ဂါမနိဂမရာဇာနီယော-ရွာနိုင်ငုံးမင်းနေပြည်တို့သို့၊ စရန္တော-လှည့်ပတ်သွားလာသည်ရှိသော်၊ ဗဟုဇနံ-များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိသိ-

ရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေနဟိ–ထိုသို့တပြီးကား၊ တံ–ထိုနဂါးကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ တွံ–သင်သည်၊ ဂဏ္ဍာဟိ–ယူလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တံ–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဥပေါသထဂရဏဋ္ဌာနေ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ရာဖြစ်သော၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ–တောင်ပို့၌၊ ဆာဂေ–အခွေတို့ကို၊ အာဘုဇိတွာ–ခွေ၍၊ နိပန္နံ–အိပ်သောဘုရားလောင်းကို၊ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ ဋ္ဌိတော–ရပ်လျက်၊ ဟတ္ထံ–လက်ကို၊ ပသာရေတွာ–ဆန့်၍၊ ဒဿေတိ–ပြလေ၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံနေသာဒံ–ထိုနေသာဒပုဏ္ဏားကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရသည်ရှိသော်၊ အယံ–ဤနေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ မေ–ငါ၏၊ ဥပေါသထသ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၏၊ အန္တရာယံ–အန္တရာယ်ကို၊ ကရေယျာတိ–ပြုခဲ့ရာ၏ဟု၊နာဂဘဝန်–နဂါးပြည်သို့၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ မဟာသမ္ဗတ္တိယံ–များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌၊ ပတိဋ္ဌာပိတောပိ–တည်စေသော်လည်း၊ နက္ကစ္စိ–အလိုမရှိလေ၊ တတော–ထိုငါတို့နဂါးပြည်မှ၊ ပက္ကမိတွာ–ဖဲ၍၊ သယံ–ကိုယ်တိုင်၊ ဂန္ဓကာမော–သွားခြင်းငှါအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ မယာ–ငါသည်၊ ဒီယမာနံ–ပေးလိုက်အပ်သော၊ မဏိရတနံ–ပတ္တမြားရတနာကို၊ ဂဏှိတုံ–ယူခြင်းငှါ၊ နက္ကစ္ဆသိ–အလိုမရှိလေ၊ ဣဒါနိပန–ဤယခုမူကား၊ အဟိတုဏ္ဍိကံ–မြွေဖမ်းသောယောက်ျားကို၊ ဂဟေတွာ–ယူခဲ့၍၊ အာဂစ္ဆတိ–လာခဲ့၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိနော–ခင်ပွန်းပြစ်မှားသော၊ ဣမသ–ဤယောက်ျားအား၊ သစေ ကုဗ္ဗေယျံ–အကယ်၍အမျက်ထွက်ခဲ့၊ မေ–ငါ့အား၊ သီလံ–သီလသည်၊ ခဏ္ဍံ–ကျိုးပျက်စီးသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခေါပန–စင်စစ်သော်ကား၊ မယာ–ငါသည်၊ ပထမံယေဝ–ရှေဦးစွာလျှင်၊ စတုရင်္ဂသပန္နာ ဂတော–အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထော–ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာတော–ဆောက်တည်အပ်၏၊ သော–ထိုဆောက်တည်အပ်သောဥပုသ်သည်၊ ယထာအဓိဋ္ဌာတောဝ–ဆောက်တည်တိုင်းသာလျှင်၊ ဟောတု–ဖြစ်စေသတည်း၊ အလမ္ဗာယနော–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဆိန္ဒတုဝါ–ဖြတ်လိုသည်လည်းဖြတ်စေ၊ မာဝါ ဆိန္ဒတုဝါ–မဖြတ်လည်းနေစေ၊

အဟံ–ငါသည်၊ အသ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ နေဝကုဠိသာမိတိ–အမျက်မထွက်အံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတို့ကို၊ နိမ္မီလေတွာ–မှိတ်၍၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမိ ပူရေစာရိကံ–အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီလျှင် ရှေသွားရှိသည်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဟောဂန္ဓရေ–အခွေ၏အကြား၌၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ ပက္ခိပိတွာ–သွင်း၍၊ နိစ္စလောဝ–မတုန်မလှုပ်လျှင်၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊နိပဇ္ဇိ–အိပ်၏၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏောပိ–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ ဟောအလမ္ဘာယနေ–အိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား၊ ဣမံနာဂံ–ဤနဂါးကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ဂဏှ–ယူလော့၊ မေ–ငါ့အား၊ မဏိ–ပတ္တမြားကို၊ ဒေဟိ–ပေးလော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ အလမ္ဘာယနော–အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ နာဂံ–ဘုရိဒတ်နဂါးမင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်ရ၍၊ တုဋ္ဌော–နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ ကိသ္မိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်း၌၊ အဂဏေတွာ–မရေတွက်မူ၍၊ ဗြာဟ္မဏ–ပုံဏ္ဏား၊ မဏိ–ပတ္တမြားကို၊ ဂဏှ–ယူလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဟတ္ထေ–လက်၌၊ ခိပိ–ပစ်လိုက်၏၊ သောမဏိ–ထိုပတ္တမြားသည်၊ တဿ–ထိုပုဏ္ဏား၏၊ ဟတ္ထတော–လက်မှ၊ ဘဿိတွာ–လျှောက်၍၊ ပထဝီယံ–မြေ၌၊ ပတိတမတ္တောဝ–ကျကာမျှလျှင်၊ ပထဝိ–မြေသို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်လျှိုး၍၊ နာဂဘဝနမေဝ–နဂါးပြည်သို့လျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏော–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ မဏိရတနတော–ပတ္တမြားရတနာကြောင့်၊ ဘုရိဒတ္တေန–ဘုရိဒါတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ–တကွ၊ မိတ္တဘာဝတော–အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်မှလည်း၊ ပရိဟာယိတွာ–ယုတ်လျော့၍၊ နိပ္ပစ္စယောဝ–အထောက်အပံ့ကင်းလျက်လျှင်ညှာတာခြင်းကင်းလျက်လျှင်ဟူ၊ ပဏ္ဏဿော–အရုပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲလေ၏။

၁၅။ အာလမ္ဘာယနောပိ–အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်လည်း၊ မဟာနုဘာဝေဟိ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိကုန်သော၊ ဩသဓေဟိ–ဆေးတို့ဖြင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သရီရံ–ကိုယ်ကို၊ မက္ခေတွာ–လိမ်းကြံ၍၊ ထောကံ–အတန်ငယ်၊ ခါဒိတွာ–စား၍၊ ခေဠံ–တံတွေးကို၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကာယသ္မိ–ကိုယ်၌လည်း၊ ပရိဘာဝေတွာ–ဖွဖွဆိုး၍၊ ဒိဗ္ဗမန္တံ–နတ်မန္တရားကို၊ ဇပ္ပန္တော–စုပ်လျက်၊ ဗောဓိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်၍၊ နဂုဋ္ဌေ–အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ အာကဍ္ဎိတွာ–ငင်၍၊

သိသေ–ဦးခေါင်းခြုံ၊ ဒဠ္ဍ–မြှိုစွာ၊ ဂဏ္ဌန္တော–ကိုင်လျက်၊ အသ–ထိုသူရိဒတ်နဂါးမင်း၏၊ မုခံ–ခံတွင်းကို၊ ဝိဝရိတ္တာ–ဖွင့်၍၊ သြသခံ–ဆေးကို၊ ခါဒိတ္တာ–တိုက်ထည့်၍၊ မုခေ–ဘုရားလောင်း၏ခံတွင်းခြုံ၊ သဟခေဠံ–တံတွေးနှင့်တကွ၊ သြသိဋ္ဌိ–သွန်းလောင်း၏၊ သုစိဇာတိ ကော–ကောင်းမွန်စင်ကြယ်သောသဏာရှိသော၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သီလဘေဒဘယေန–သီလပျက်စီးအုံ့သည်ကိုကြောက်သောအားဖြင့်၊ အကုဇ္ဇိတ္တာ–အမျက်မထွက်မူ၍၊ အက္ခီနိ–မျက်စိတို့ကို၊ နဥမ္မိလေသိ–မဖွင့်၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သြသဓမန္တဗလေန–ဆေးမန္တရား၏အာနုဘော်အားဖြင့်၊ နဂိုဠ္ဍေ–အမြီးခြုံ၊ ဂဟေတ္တာ–ကိုင်၍၊ ဟေဋ္ဌာသီသံ–ဦးခေါင်းစောက်ထိုးရှိသည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ သဠာလေတ္တာ–လှုပ်၍၊ ဂဟိတဂေါစရံ–ယူအပ်သောအစာကို၊ ဆဠာပေတ္တာ–စွန့်၍၊ ဘူမိယံ–မြေ၌၊ ဒီဃသော–အလျားမှ၊ နိပဇ္ဇာပေတ္တာ–အိပ်စေ၍၊ မသူရကံ–သူရကံကျောက်ကို၊ မဒ္ဒန္တောပိယ–ဖွတ်နင်းဘိသကဲ့သို့၊ ဟတ္ထေဟိ–လက်တို့ဖြင့်၊ ပရိမဒ္ဒိ–နယ်လေ၏၊ အင်္ဂီနိ–အရိုးတို့သည်၊ စုဏ္ဏိယမာနာ နိဝိယ–မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ပြုကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ အဟောသုံ–ပြုကုန်၏။

ပုန–တစ်ဖန်၊ နဂိုဠ္ဍေ–အမြီးခြုံ၊ ဂဟေတ္တာ–ကိုင်ပြန်၍၊ ဒုဿံ–ပုဆိုးကို၊ ပေါထေန္တောဝိယ–ဖွပ်လေဘိသကဲ့သို့၊ ပေါထေသိ–ဖွပ်လေ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဇဝရုပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲကို၊ အနုဘောန္တောပိ–အစဉ်အတိုင်းခံစားငြားသော်လည်း၊ နေဝ ကုဇ္ဇိတ္ထ–အမျက်မထွက်၊ အညဒတ္ထု–စင်စစ်သော်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သီလမေဝ–သီလကိုသာလျှင် အာဝဇ္ဇေသိ–ဆင်ခြင်၏၊ ဣတိ–သို့၊ သော–တိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒုဗ္ဘလံ–အားနည်းသည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြုပြီး၍၊ ဝလ္လိဟိ–နွယ်တို့ဖြင့်၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ သဇ္ဇေတ္တာ–စီရင်၍၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို တတ္ထ–ထိုပခြုပ်၌၊ ပက္ခိပိ–ထည့်၏၊ အသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သရီရံပန–ကိုယ်သည်ကား၊ မဟန္တံ–ကြီးသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ တတ္ထ–ထိုပခြုပ်၌၊ နပဝိသတိ–မဝင်နိုင်လေ၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ ပဏ္ဍိယာ–ဖနောင့်ဖြင့်၊ ကောဋ္ဌေန္တော–နှိပ်လျက်၊ ပဝေသေ

တွာ–သွင်းလိုက်၍၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ဧကံ–တစ်ပါး သော၊ ဂါမံ–ရွာသို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ဂါမမဇ္ဈေ–ရွာ၏အလယ်၌၊ သြတရိတ္တာ–ချ၍၊ နာဂဿ–နဂါး၏၊ နစ္စံ–ကခြင်းကို၊ ဒဿကာမာ–ကြည့်ခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တုတိ–လာကြကုန်လော့ ဟု၊ သဒ္ဒံ–အသံကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ သကလဂါမဝါသိနော–အလုံးစုံ သော ရွာသူအပေါင်းတို့သည်၊ သန္နိပတိံသု–စည်းဝေးကြကုန်၏၊ တသ္မိံ ခဏေ–ထိုခဏ၌၊ အလမ္ဘာယနော–အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာ နာဂ–နဂါးကြီး၊ နိက္ခမ–ထွက်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ မဟာ သတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ အဇ္ဇ–ဤယခု၊ မယာ–ငါသည်၊ ပရိသံ–ပရိတ်သတ်ကို၊ တောသေန္တေန–နှစ်သက်စေသဖြင့်၊ ကီဠိတုံ–ကစားအံ့သောငှာ၊ ဝန္ဒတိ–သင့်၏၊ ဣတိဧဝံ–ဤသို့ နှစ်သက် ကြသည်ရှိသော်၊ အလမ္ဘာယနော–အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ဗဟုဓနံ–များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိတ္တာ–ရသည်ရှိသော်၊ တုဋ္ဌော–နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ–လွှတ်ပါလတ္တံ့၊ ဧသော–ဤ အလမ္ဘာယ်သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ယံယံ–အကြင်အလိုကို၊ ကာရေတိ–ပြုစေ လိုအံ့၊ တံတံ–ထိုထိုသောအမှုကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကရိဿामိ–ပြုပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ သော–ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ ပေဠတော–ပခြုပ် မှ၊ နိက္ခမန္တံ–ထွက်သော၊ မံ–ငါ့ကို၊ မဟာနာဂ–နဂါးကြီး၊ တွံ–သင် သည်၊ မဟာ–ကြီးသောကိုယ်သည်၊ ဟောဟိ–ဖြစ်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သော–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ မဟာ–ကြီးစွာသောကိုယ် ရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဒုဒ္ဒဿော–ငယ်သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဝဏ္ဏော– လုံးသောကိုယ်ရှိသည်၊ ဝိဘဏ္ဍော–များစွာသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊ ဧက ဖဏော–တစ်ခုသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊ ဒွိဖဏော–နှစ်ခုသောပါးပျဉ်းရှိသည်၊ ယာဝသဟဿသဖဏော–ပါးပျဉ်းတစ်ထောင်တိုင်အောင်၊ ဟောဟိ–ဖြစ် လော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ ဥစ္စော–မြင့်သောကိုယ်ရှိသည်၊ နိစော– နိမ့်သောကိုယ်ရှိသည်၊ ဒိဿမာနကာယော–ထင်ရှားသောကိုယ်ရှိသည်၊ အဒိဿမာနကာယော–မထင်ရှားသောကိုယ်ရှိသည်၊ ဒိဿမာန ဥပမု

ကာယော–ထင်သောထက်ဝက်သောကိုယ်ရှိသည်၊ နိုလော–ညိုသော်ကိုယ်ရှိသည်၊ ပိတော–ရွှေသောကိုယ်ရှိသည်၊ လောဟိတော–နီသောကိုယ်ရှိသည်၊ သြဒါတော–ဖြူသောကိုယ်ရှိသည်၊ မဇ္ဇိဌော–မောင်းသောကိုယ်ရှိသည်၊ ဟောဟိ–ဖြစ်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏၊ ရူမံ–အခိုးကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ–လွှတ်လော့၊ ဓာလသိခံ–မီးလျှံကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ–လွှတ်လော့၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိ–လွှတ်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေန–ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်သော၊ တံတံ အာကာရံ–ထိုထိုသော အခြင်းအရာကို၊ နိမ္မိနိတ္တာ–ဖန်ဆင်း၍၊ နစ္ဆ–ကခြင်းကို၊ ဒဿေသိ–ပြ၏၊ တံ–ထိုအခြင်းအရာကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်ရ၍၊ မနုဿာ–လူတို့သည်၊ အစ္ဆရိယဘူမတစိတ္တာ ဇာတာ–အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၍ ဖြစ်သောစိတ်သဘောရှိကုန်၏၊ ဗဟုံ–များစွာသော၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏ ဝတ္ထာ–လက်ာရာဒီ–ရွှေငွေအဝတ်တန်ဆာ အစရှိသည်ကို၊ အဒံသု–ပေးကြကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ တသ္မိံ ဂါမေ–ထိုရွာ၌၊ သတသဟဿမတ္တံ–တစ်သိန်းလောက်သောဥစ္စာကို၊ လဘိ–ရလေ၏၊ သော–ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဂဏ္ဍန္တော–ဖမ်းယူသည်၊ သဟဿံ–တစ်ထောင်သောဥစ္စာကို၊ လဘိတွာ–ရ၍၊ တံ–သင်နဂါးကို၊ ဝိဿဇ္ဇေသာမိတိ–ငါလွှတ်အံ့ဟု၊ ကိဉ္စာပိ အာဟ–အကယ်၍ကားဆိုဖူးလေ၏ရှင့်၊ ပနတထာပိ–ထိုသို့ဆိုဖူးသော်လည်း၊ တံ ဓနံ–ထိုဥစ္စာကို၊ ဂါမကေပိ–ရွာယေယ်၌လည်း၊ တာဝ–ရှေးဦးစွာ၊ မယာ–ငါသည်၊ ဇေတ္တကံ–ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ လဒ္ဓံ–ရအပ်ပြီ၊ နဂရေ–မြို့၌၊ ဗဟုံ–များစွာသော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ လဘိ သာမိ–ရလိမ့်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဓနလောဘေန–ဥစ္စာ၌တက်သောလောဘဖြင့်၊ နမုဒ္ဓိကိရ–မလွှတ်လေသတတ်။

သော–ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ တသ္မိံ ဂါမေ–ထိုရွာ၌၊ ကုဋုမ္ဗံ–ကြွေးမြီကို၊ သဏ္ဌာပေတွာ–ပြန့်ပွားစေ၍၊ ရတနမယံ–ရတနာဖြင့်ပြီးသော၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ ကာရေတွာ–ပြုစေ၍၊ တတ္ထ–ထိုရတနာပခြုပ်၌၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ပက္ခိပေတွာ–ထည့်၍၊ သုခယာနကံ–ကောင်းသောလှည်းယဉ်ကို၊ အာရုယ–စီး၍၊ မဟန္တေန–များစွာသော၊

ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ ဂါမနိဂမာရာဇောနိသု–ရွာနိုဂုံး မင်းနေပြည် အစရှိသည်တို့၌၊ တံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ ကီဋ္ဌာပေတွာ–ကစေ၍၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပါပုဏိ–ရောက်လေ၏၊ နာဂရာဇေသ–နဂါး မင်းအား၊ မဓုလာဓံ–ချိုသောပေါက်ပေါက်ကို၊ ဒေတိ–ပေး၏၊ အဗ္ဘဿတ္ထံ–ရေ–မုံ့ယှက်ကိုလည်း၊ ဒေတိ–ပေး၍၊ သော–ထိုနဂါးမင်းသည်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ နဂဏ္ဍာတိ–မယူ၊ အဝိသဇ္ဇနဘယေန–မလွတ်အံ့သောဘေးကို ကြောက်သဖြင့်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ အဂဏ္ဍန္တမ္ပိ–မယူသည်ကိုလည်း၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ နံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ စတ္တာရောနဂရဒ္ဒါရေ–မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့ကို၊ အာဒိ'ကတွာ–အစပြု၍၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသောအရပ်၌၊ မာသမတ္တံ–တစ်လအတိုင်းအရှည်၊ ကီဋ္ဌာပေသိ–ကစေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ သံသိတော အကတညုနာတိအာဒိ–သံသိတောအကတညုနာ အစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

▣ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ သံသိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧသောနာ ဂေါ–ဤနဂါးကို၊ မယာ–ငါသည်၊ အမုကဿ–ဤအမည်ရှိသော၊ နိဂြောဓရုက္ခဿ–ပညောင်ပင်၏၊ သမီပေ–အနီးဖြစ်သော၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ–တောင်ပို့၏အထက်၌၊ ပဿိတော–မြင်အပ်၏၊ ဣတိဝေ–သို့၊ ဌာနံ–အရပ်ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ ကထိတော–ဆိုအပ်၏၊ အကတညုနာတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ ကတံ–ပြုအပ်သော၊ ဥပကာရံ–အထောက်အပံ့ကို၊ အဇာနန္တေန–မသိသော၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိနာ–ခင်ပွန်းကောင်းကိုပစ်မှားသော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏေန–နေသာဒပုဏ္ဏားနှင့်၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်ကား၊ အဓိပ္ပါယော–အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ အလမ္ဘာယနောတိ–ဟူသည်ကား၊ အလမ္ဘာယနဝိဇ္ဇာပရိဇပ္ပေနေန–အလမ္ဘာယ်မန္တြားကို စုပ်သဖြင့်၊ အလမ္ဘာယနော–အလမ္ဘာယ်မည်၏၊ ဣတိဝေ–သို့၊ လဒ္ဓနာမော–ရအပ်သောအမည်ရှိသော၊ အဟိတုဏ္ဍိကဗြာဟ္မဏော–မြွေဖမ်းပုဏ္ဏားသည်၊ မမဂ္ဂဟီတိ–ဟူသည်ကား၊ မံ–ငါ့ကို၊ အဂ္ဂဟေသိ–ဖမ်း၏၊ ကိဠေတိမံတဟိတဟိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တတ္ထတတ္ထဂါမနိဂမရာဇောနိသု–ထိုထိုသောရွာနိုဂုံး မင်းနေပြည်တို့၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒိဝိကတ္ထံ–အသက်ကို မွေးလိုအံ့သောငှါ၊ မံ–ငါ့ကို၊ ကီဋ္ဌာပေတိ–ကစေ၏။

၁၇။ တိ ဏာတောပိ လဟုကောမမာတိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဧဝံတပရိစ္စာဂေါ–အသက်ကိုစွန့်ခြင်းသည်၊ တိ ဏသလာက ပရိစ္စာဂတောပိ–မျက်ဝါးခြမ်းစိတ်ကိုစွန့်ကြသောထက်လည်း၊ မမ–ငါ့အား၊ လဟုကော–ပေါ့ပါးသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မမ–ငါ့အား၊ ဥပဋ္ဌာတိ–ထင်နိုး၏၊ ဣတိ အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ပထဝီဥပ္ပတနံဝိယာတိ–ဟူသည်ကား၊သီလဝိတိက္ကမောပန–သီလကိုလွန်ကျူးရသည်ကား၊ စတုနဟုတာဓိကဒ္ဒိယောဇနသတသဟဿဿဖဟလာယ–ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်းတူသော အထုရှိလေသော၊ မဟာပထဝီ ယာ–မြေကြီး၏၊ ပရိဝတ္တနာဝိယ–ပြောင်းပြန်ရှိလေသကဲ့သို့၊ တတောပိ–ထိုထက်လည်း၊ တံ–ထိုသီလ၏ ပျက်ခြင်းသည်၊ ဘာရိယတရံ–အထူးသဖြင့်ဝန်လေးသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ မယံ–ငါ့အား၊ဥပဋ္ဌာတိ–ထင်နိုး၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဒသေတိ–ပြ၏။

၁၈။ နိရန္တရံ ဏာတိသတန္တိ-ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ၏၊ ဏာတိနံ–ဏာတိတို့၏၊ အနေကသတမ္ပိ–အရာမကသောဘဝပတ်လုံးသည်၊ အနေကသတာသု–အရာမကသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဏာတိသု–ဏာတိတို့၌၊ နိရန္တရမေဝ–မပြတ်လျှင်၊ သီလဿ–သီလ၏၊ အဝိတိက္ကမနဟေတု–မလွန်ကြူးဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ မမ–ငါ၏၊ ဧဝံတံ–အသက်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ စဇေယျံ–စွန့်ရာ၏၊ ဧဝံတံ–အသက်ကို၊ စဇိတုံ–စွန့်အံ့သောငှါ၊ သက္ကောမိ–တတ်နိုင်၏၊ နေဝသီလံပဘိန္ဒေယျန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကပ္ပိ–တစ်ကြိမ်မျှလည်း၊ နေဝဘိန္ဒေယျ–မခွဲရာ၊ နဝိနာသေယျ–မဖျက်ဆီးရာ၊ စတုဒ္ဒိပါနဟေတူတိ–ဟူသည်ကား၊ စက္ကဝတ္တိရဇ္ဇသိရိ ယာပိ–စကြဝတေးမင်း၏အသရေ၏လည်း၊ ကာရဏာ–အကြောင်းကြောင့်၊ ဣတိ–သို့၊ ဒသေသိ–ပြ၏။

၁၉။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဧဝံတမ္ပိ–အသက်ကိုလည်း၊ ပရိစ္စဇိတွာ–စွန့်၍၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ သီလမေဝ–သီလကိုသာလျှင်၊ ရက္ခိတံ–စောင့်အပ်၏၊တာယစသီလရက္ခာယ–ထိုသို့သောသီလကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့်၊ အနတ္ထကာရကေသု–အကျိုးမရှိသည်ကိုပြုတတ်ကုန်သော၊ နေသာဒအလမ္ဘာယနဗြာဟ္မဏေသု–နေသာဒပုဏ္ဏား၊

အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားတို့၌၊ စိတ္တာသ–စိတ်၏၊ အညထတ္တံ–တစ်ပါး၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှါ၊ အပိစာတိ ဩသာနဂါထံ–အပိစ ဟူသော အဆုံးဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ တံ–ထိုဂါထာသည်၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္ထတ္ထမေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောအနက်ရှိသည်သာတည်း၊ (အောက်ဆင်မင်းဇာတ်ဂါထာနှင့် အနက်ယောဇနာသော် အလားတူပင် ဟူလိုသည်။)

ဧဝံပန–ဤသို့ကား၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အဟိ တုဏ္ဍိကဟတ္ထဂတေ–မြွေဖမ်းသောယောက်ျား၏လက်သို့ရောက်သော်၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မာတာ–အမိဖြစ်သော သမုဒ္ဒဇာသည်၊ ဒုဿပိနံ–မကောင်းသောအိပ်မက်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊ ပုတ္တဿ–သားဘုရိဒတ်ကိုလည်း၊ တတ္ထ–ထိုနဂါးပြည်၌၊ အပသဿန္တီ–မမြင်သည်ဖြစ်၍၊ သောကာဘိဘူတာ–စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်နှိပ်စက်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အသဿ–ထိုသမုဒ္ဒဇာ၏၊ ဧဇ္ဇပုတ္တော–သားအကြီးဖြစ်သော၊ သုဒဿနော–သုဒဿနသည်၊ တံပဝတ္တိं–ထိုအကြောင်းကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ သုဏောဂံ–သုဏောဂကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ဟိမဝန္တံ–ဟိမဝန္တာသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပဠုသုမဟာနဒီသုစ–မြစ်ကြီးငါးစင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ သတ္တသုမဟာသရေသုစ–အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဘူရိဒတ္တံ–ဘူရိဒတ်ကို၊ ဥပဓာရေတွာ–စုံစမ်းရှာဖွေ၍၊ ဧဟိ–လာလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ပဟိဏိ–စေလေ၏၊ ကာဏာရိဋ္ဌံ–ကာဏာရိတ်ကို၊ တွံ–သင်သည်၊ ဒေဝလောကံ–နတ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ သောတုကာမေဟိ–နာခြင်းငှာအလိုရှိကုန်သော၊ ဒေဝတာဟိ–နတ်တို့သည်၊ ဘူရိဒတ္တော–ဘူရိဒတ်ကို၊ တတ္ထ–ထိုနတ်ပြည်သို့၊ သစေနီတော–အကယ်၍ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်ရာ၏၊ တတော–ထိုနတ်ပြည်မှ၊ နံ–ထိုဘူရိဒတ်ကို၊ အာနေဟိ–ဆောင်ချေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ပဟိဏိ–စေလေ၏၊ သယံပန–မိမိသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ မနုဿလောကေ–လူ့ပြည်၌၊ ဂဝေသိဿာမိတိ–ရှာအံ့ဟု၊ တာပသ ဝေသေန–ရသေ့၏အသွင်ဖြင့်၊ နာဂဘဝေတော–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိ–ထွက်လေ၏၊ အဿ–ထိုသုဒဿနု၏၊ ဝေမာတိကာ–အမိကွဲသော၊ အမိများ၍ အဖ

တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော်လည်းဟု၊ အစ္စိမုခိနာမ–အစ္စိမုခီအမည်ရှိသော၊ ဘဂိနိ–နှမသည်၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်း၌၊ အဓိမတ္တသိနေဟာ–လွန်သောချစ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံ–ထိုသုဒဿနနောက်သို့၊ အနုဗန္ဓိ–အစဉ်တစိုက်လိုက်လေ၏၊ တံ–ထိုအစ္စိမုခိနှမကို၊ မဏ္ဍူကစ္ဆာပိ–ဖားသူငယ်မအသွင်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဇဋ္ဌရေ–ဆံကျစ်၏အတွင်း၌၊ ပက္ခိပိတ္တာ–ထည့်၍၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဥပေါသထ ကရဏာဒ္ဌာနံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ရာအရပ်ကို၊ အာဒိကတ္တာ–အစပြု၍၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံသောအရပ်တို့၌၊ ဂဝေသန္တော–ရှာဖွေလျက်၊ အနုက္ကမေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ ရာဇဒ္ဓါရံ–မင်းအိမ်တံခါးဝသို့၊ အဂမာသိ–ရောက်လေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အလမ္ဗာယနော–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ရာဇဂိဏ္ဏော–မင်းယဉ်ပြင်၌၊ မဟာဇနဿ–လူများ၏၊ မဇ္ဈေ–အလယ်၌၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ ဘူရိဒတ္တဿ–ဘူရိဒတ်၏၊ ကိဠံ–ကစားခြင်းကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ ဝိဝရိတ္တာ–ဖွင့်၍၊ မဟာနာဂ–နဂါးမင်း၊ ဧဟိ–လာလှည့်၊ ဣတိ–သို့၊ သညံ–အမှတ်ကို၊ အဒါသိ–ပေး၏။

မဟာသတ္တော–သည်၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ နိဟရိတ္တာ–ထုတ်၍၊ သြလောကေန္တော–ကြည့်လတ်သော်၊ ဧဒ္ဒဘာတိကံ–သုဒဿနအစ်ကို ကြီးကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ ပေဠတော–ပခြုပ်မှ၊ နိက္ခမ္မ–ထွက်ခဲ့၍၊ တဒဘိမုခေါ–ထိုသုဒဿနသို့ရှေးရှု၊ ပါယာသိ–သွားလေ၏၊ မဟာဇနော–လူအများအပေါင်းသည်၊ ဘီတော–ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ပဒ္ဓိက္ခမိ–ဆုတ်သွားကြလေ၏၊ သော–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ ဂန္တာ–သွားလေ၍၊ တံ–ထိုသုဒဿနကို၊ အဘိဝါဒေတ္တာ–အရိအသေရှိခိုးခဲ့၍၊ နိဝတ္တိတ္တာ–ပြန်၍၊ ပေဠမေဝ–ပခြုပ်သို့သာလျှင်၊ ပါဝိသိ–ဝင်လေ၏၊ အလမ္ဗာယနော–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ အယံတာပသော–ဤရသေ့ကို၊ ဣမိနာ–ဤနဂါးသည်၊ ဒဋ္ဌော–ကိုက်အပ်လေပြီ၊ ဣတိသညာယ–ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့်၊ တွံ–ရှင်ရသေ့သည်၊ မာဘာယိ–မကြောက်လင့်၊ မာဘာယိ–မကြောက်လင့်၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ သုဒဿနော–သုဒဿနသည်၊ မယုံ–ငါ့အား၊ အယံနာဂေါ–ဤနဂါးသည်၊ ကိံဂရိဿတိ–

အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း၊ မယာ–ငါနှင့်၊ သဒိတော–တူသော၊ အဟိကုဏ္ဍိ
ကောနမ–မြွေဖမ်းယောက်ျားမည်သည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ ကွတိ–သို့၊ တေန–
ထိုသုဒဿနသည်၊ ဝါဒပဋိပဝါဒံ–စကားတုံ့ဆိုသည်ကို၊ သမုဋ္ဌာပေတွာ–
ဖြစ်စေ၍၊ တွံ–သင်သည်၊ ကွမံနာဂံ–ဤနဂါးကို၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍
ဖမ်းယူ၍လည်းဟူ၊ ဂဠေသိ–ကြိုးဝါး၏၊ (အချို့သောပါဋ္ဌတို့၌၊ ဂမိဿသိ–
ရှိ၏၊ သင့်မည်မထင်၊) အဟံ–ငါသည်၊ ကွစ္ဆန္တော–အလိုရှိသော၊ တံ–ထို
နဂါးကို၊ ကွမာယမဏ္ဍူကစ္ဆာပိယာ–ဤဖားသူငယ်မဖြင့်၊ ကွစ္ဆန္တော–
အလိုရှိသည်ရှိသော်၊ နာသယိဿာမိတိ–ဖျက်စီးစေအံ့ဟု၊ ဘဂိနိ–
အစ္စိမုခိနှမကို၊ ပဏ္ဏောသိတွာ–ခေါ်၍၊ ဟတ္ထံ–လက်ကို၊ ပဿာရေသိ–
ဆန့်၏၊ သာ–ထိုအစ္စိမုခိသည်၊ တဿ–ထိုသုဒဿန၏၊ သဒ္ဒံ–အသံကို၊
သုတွာ–ကြား၍၊ ဇဋ္ဌရေ–ဆံ၏အတွင်း၌၊ နိပန္နော–အိပ်လျက်၊
တိက္ခတ္တုံ–သုံးကြိမ်၊ မဏ္ဍူကဝဿိတံ–ဖား၏ဝပ်ခြင်းဖြင့်၊ ဝဿိတွာ–
ဝပ်၍၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍၊ အံသကူဋေ–ပခုံးစွန်း၌၊ နိသီဒိတွာ–နေ၍၊
ဥပဂတိတွာ–ခုံ၍၊ တဿ–ထိုသုဒဿနရသေ့၏၊ ဟတ္ထတလေ–လက်ဝါး
ပြင်၌၊ တိဏ္ဏံ ဝိသဗိန္ဒုနိ–သုံးပေါက်သောအဆိပ်ပေါက်ကို၊ ပါတေတွာ–
ကျစေ၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ တဿ–ထိုသုဒဿနရသေ့၏၊ ဇဋ္ဌရမေဝ–
ဆံကျစ်၏အတွင်းသို့သာလျှင်၊ ပါဝိသိ–ဝင်လေ၏။

သုဒဿနော–သုဒဿနရသေ့သည်၊ ဝိသဗိန္ဒုံ–အဆိပ်ပေါက်ကို၊
ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ အမ္ဘော–အိုအချင်းတို့၊ ကွဒဗိန္ဒုံ–ဤအဆိပ်ပေါက်ကို၊
ပထဝိယံ–မြေ၌၊ သစေပါတေဿတိ–အကယ်၍ပစ်ချအံ့၊ သြသဓိတိဏာဝ
နပွတယော–ဆေးပင် မြက်ပင် တောစိုးသစ်ပင်ဖြစ်ကုန်သော၊ သဗ္ဗေ–
အလုံးစုံသောသစ်ပင်တို့သည်၊ နဿိဿန္တိ–ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ အာကာ
သေ–ကောင်းကင်၌၊ သစေခိပိဿတိ–အံကယ်၍ ပစ်လိုက်အံ့၊ သတ္တ
ဝဿာနိ–ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ ဒေဝေါ–မိုးသည်၊ နဝဿိဿတိ–မရွာလတ္တံ့၊
ဥဒကေ–ရေ၌၊ သစေပါတေဿတိ–အကယ်၍ ချလိုက်အံ့၊ တတ္ထ–ထိုရေ
၌၊ ယာဝတာ–အကြင်မျှလောက်ကုန်သော၊ ဥဒကဇာတပါဏာ–ရေ၌
ဖြစ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်၊ သန္တိ–ရှိကုန်၏၊ တာဝတာ–ထိုရွေ
လောက်၊ သဗ္ဗေ–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည်၊ မရေယျုံ–သေလေကုန်

ရာ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တာ-ဆိုရ၏၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ သဒ္ဒ ဟာပေတုံ-ယုံကြည်စေခြင်းငှာ၊ တယောအာဝါဋ္ဌေ-တွင်းသုံးတွင်းတို့ကို၊ ခဏာပေတွာ-တူးစေ၍၊ ဧကံ-တွင်းတစ်ခုကို၊ နာနာဟောသဇ္ဇာနံ-အထူး ထူးသော ဆေးတို့ဖြင့်၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏၊ ဒုတိယံ-နှစ်ခုမြောက်သော တွင်းကို၊ ဂေါမယသသ-နွားချေးဖြင့်၊ ပူရေသိ-ပြည့်စေ၏၊ တတိယံ-သုံးခုမြောက်သောတွင်းကို၊ ဒိဗ္ဗောသဓာနညေဝ-နတ်ဆေးခါးတို့ဖြင့်လျှင်၊ ပူရေတွာ-ပြည့်စေ၍၊ မဇ္ဈိမေ-အလယ်ဖြစ်သော၊ အာဝါဋ္ဌေ-တွင်း၌၊ ဝိသဗိန္ဒုံ-အဆိပ်ပေါက်ကို၊ ပက္ခိပိ-ပစ်ချ၏၊ တံခဏညေဝ-ထိုခဏ၌ လျှင်၊ ဓုမာယိတွာ-အခိုးထ၍၊ ဇာလာ-မီးလျှံသည်၊ ဥဋ္ဌဟိ-ထ၏၊ သော-ထိုမီးလျှံသည်၊ ဂေါမယအာဝဋ်-နွားချေးဖြင့်ပြီးသောတွင်းကို၊ ဂဏှိ-စွဲညိုလေ၏၊ တတောပိ-ထိုနွားချေးတွင်းမှလည်း၊ ဇာလာ-မီးလျှံ သည်၊ ဥဋ္ဌာယ-ထ၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓပုဏ္ဏံ-နတ်ဆေးတို့ဖြင့်ပြည့်သောတွင်း ကို၊ ဂဟေတွာ-ကူး၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓံ-နတ်ဆေးကို၊ စျာပေတွာ-လောင် စေ၍၊ နိဗ္ဗာယိ-ငြိမ်း၏၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ အာဝါဋ္ဌသ-တွင်း၏၊ အဝိဒူရေ-မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ ဌိတံ-တည်သော၊ နံ-ထိုအလမ္ဗာယ် ယောက်ျားကို၊ ဥသုမာ-အဆိပ်ငွေ့သည်၊ ဖရိတွာ-နှံ့၍၊ သရီရဋ္ဌဝိ-ကိုယ် ၏အရေသည်၊ ဥပ္ပာဋ္ဌေတွာ-အလွှားကွာ၍၊ ဂတာ-သွားလေ၏၊ သေတကုဋ္ဌိ-အနုဖြူသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ် ယောက်ျားသည်၊ ဘယတဇ္ဇိတော-သေဘေးမှ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ နာဂရာဇေနံ-ဘုရိုဒတ်နဂါးမင်းကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဝိသေဇေမိတိ-လွှတ်ပါအုံ့ဟု၊ တိက္ခတ္တုံ-သုံးကြိမ်၊ ဝါစံ-စကားကို၊ နိစ္ဆာရေသိ-မြွက်၏၊ တံ-ထိုစကားကို၊ သုတွာ-ကြားရ၍၊ဟောခိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ရတနပေလာယ-ရတနာပခြုပ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ-ထွက်၍၊ သဗ္ဗာလင်္ကာရ ပဋိမဏ္ဍိတံ-အလုံးစုံသောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ခြင်းရှိသော၊ အတ္တဘာဝံ-ကိုယ်၏အဖြစ်ကို၊ မာပေတွာ-ဖန်ဆင်း၍၊ ဒေဝဋ္ဌိလာယ-နတ်သား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဌိတော-တည်၏၊ သုဒဿနောစ-သုဒဿနလည်းကောင်း၊ အစ္ဆိမုခီစ-အစ္ဆိမုခီနဂါးမသည် လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ ဒွေ-နှစ်ယောက်ကုန်သော မောင်နှမတို့သည်၊ တထေဝ-ထို

ဘုရားလောင်းအတူလျှင်၊ အင်္ဂံသုံ–တည်ကြကုန်၏။

တတော–ထိုနောင်မှ၊ သုဒဿနော–သုဒဿနသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဘာဂိနေယျဘာဝံ–တူတော်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ရညော–ဗာရာဏသီဗြဟ္မဒတ်မင်းအား၊ အာရောစေသိ–ရှင်းပြ၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြားရ၍၊ ရာဇာ–ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အာလိဏ်ကိတ္တာ–လည်ဘက်၍၊ သီသေ–ဦးခေါင်း၌၊ စုမ္ဗိတ္တာ–နမ်း၍၊ အङ္ကေပူရံ–နန်းတွင်းသို့၊ နေတ္တာ–ဆောင်၍၊ မဟန္တံ–များစွာသော၊ သက္ကာရံ–လာဘ်သပ္ပကာကို၊ သမာနံ–မြတ်နိုးစရာကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဘူရိဒတ္တေန–ဘူရိဒတ်နှင့်၊ သဒ္ဓိ–အတူတကွ၊ ပဒ္ဒိသန္ဌာရံ–စကားပြောဟောခြင်းကို၊ ကရောန္တော–ပြုလိုသည်ဖြစ်၍၊ တာတ–ချစ်သား၊ ဧဝံ–သို့၊ မဟာနုဘာဝံ–ကြီးသောတန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော၊ တံ–သင်ချစ်သားကို၊ အလမ္ဘာယနော–အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ကတံ–အဘယ်သို့လျှင်၊ ဂဏှိ–ဖမ်းနိုင်လေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ သော–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာကို၊ ဝိတ္ထာရေန–အကျယ်အားဖြင့်၊ ကထေတ္တာ–ပြောဆို၍၊ မဟာရာဇ–ဦးရီးတော်မင်းမြတ်၊ရညာနာမ–မင်းမည်သည်၊ ဣမိနာနိယာမေန–ဤသို့သောသည်းခံခြင်းနည်းဖြင့်၊ ရဇ္ဇံ–မင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကာရေတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ ဝဋ္ဋတိ–သင့်၏၊ ဣတိ–သို့၊ မာတုလ သ–ဦးရီးအား၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေသိ–ဟောလေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သုဒဿနော–သုဒဿနသည်၊ မာတုလ–ဦးရီးတော်မင်း၊ မမ–အကျွန်ုပ်၏၊ မာတာ–မိခင်သည်၊ ဘူရိဒတ္တံ–ဘူရိဒတ်ကို၊ အပသဿန္တီ–မမြင်၍၊ ကိလမတိ–ပင်ပန်း၏၊ အမေဟိ–အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ဣဓ–ဤဦးရီးတော် အထံ၌၊ ပဝဋ္ဌံ–ကြာမြင့်သည်ကို၊ ကာတုံ–ပြုခြင်းငှာ၊ နသက္ကာ–မတတ်ကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ မာတုလံ–ဦးရီးကို၊ အာပုစ္ဆိတ္တာ–ပန်ကြား၍၊ ဘူရိဒတ္တအစ္စိမုခိဟိ–ဘူရိဒတ်အစ္စိမုခိ နဂါးမတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ–အတူတကွ၊ နာဂဘဝနမေဝ–နဂါးပြည်သို့သာလျှင်၊ ဂတော–သွားလေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ တတ္ထ–ထိုနဂါးပြည်၌၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ ဂီလာနသေယျာယ–သူနာ၏အိပ်ခြင်းဖြင့်၊ နိပန္နော–အိပ်သည်ရှိသော်၊ ဂီလာနပုစ္ဆနတ္ထံ–သူနာအား မေးမြန်းအံ့သော

၄၁၊ အာဂတာယ–လာသော၊ မဟာတိယာ–များစွာသော၊ နာဂပရိသာယ–နဂါးပရိတ်သတ်၌၊ ဝေဒေစ–ဗေဒင်ကျမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယညေစ–ယစ်ပူဇော်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏေစ–ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သမ္ဘာဝေတွာ–ချီးမွမ်းပြောဆို၍၊ ကာဏာရိဋ္ဌေ–ကာဏာရိဋ္ဌသည်၊ ကထေန္တေ–ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ သော–ထိုဘုရားလောင်းသည်၊ တံဝါဒံ–ထိုကာဏာရိဋ္ဌအယူကို၊ ဘိန္ဒိတ္တာ–ဖျက်ဆီး၍၊ နာနာနယေဟိ–အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေတွာ–ပြောဟော၍၊ သီလသမ္ပဒါယ–သီလ၏ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိသမ္ပဒါယစ–သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူ၏ ပြည့်စုံခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌာပေတွာ–အမြဲတည်စေ၍၊ ယာဝဇီဝံ–အသက်ထက်ဆုံး၊ သီလာနိ–ပဉ္စင်္ဂသီလကို၊ ရက္ခိတွာ–စောင့်ရှောက်၍၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအမှုကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ သဂ္ဂပုရံ–နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ–ပြည့်စေ၏။

တဒါ–ထိုဘုရိဒတ်ဖြစ်သောအခါ၌၊ မာတာပိတရော–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ မဟာရာဇကုလာနိ–မြတ်သောမင်းတို့သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်လာကုန်၏၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏော–နေသာဒပုဏ္ဏားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော–ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သောမဒတ္တော–သောမဒတ်သည်၊ အာနန္ဒော–အာနန္ဒာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ အစ္ဆိမုခီ–အစ္ဆိမုခီနဂါးမသည်၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏော–ဥပ္ပလဝဏ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သုဒဿနော–သုဒဿနသည်၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သုဘောဂေါ–သုဘောဂသည်၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနော–မဟာမောဂ္ဂလ္လန်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ကာဏာရိဋ္ဌော–ကာဏာရိဋ္ဌသည်၊ သုနက္ခတ္တော–သုနက္ခတ္တသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဘူရိဒတ္တော–ဘူရိဒတ်သည်၊ လောကနာထော–လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

ဣဒါနိ–ဤဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်၌လည်း၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ဃသပါရမိယော–ကျင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်ဇာတ်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–

ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ဣဟပိ-ဤဘုရိဒတ်ဖာတ်တော်၌လည်း၊ ယောဇနသတိကေ-ယူဇနာတစ်ရာရှိသော၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ နာဂဘဝနဋ္ဌာနေ-နဂါးပြည်အရပ်၌၊ သောဋ္ဌသဟိနာဂကညာသဟသေဟိ-တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော နဂါးသမီးငယ်တို့သည်၊ စိတ္တရုပ်ဝိယ-ပန်းချီရုပ်ကဲ့သို့၊ ပရိစာရိယမာနော-ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝလောကသမ္ပတ္တိသဒိသေ-နတ်စည်းစိမ်နှင့်တူသော၊ နာဂလောကိဿရိယေ-နဂါးပြည်ကို အစိုးရလျှက်၊ ဋ္ဌိတေပိ-တည်ကြားသော်လည်း၊ ဣဿရိယမဒ္ဒိ-အစိုးရသောမန်၏ယဇ်ခြင်းကို၊ အကတ္တာ-မပြုမူ၍၊ အနုဒ္ဓမာသံ-လခွဲတစ်ကြိမ်၊ မာတာပိတုဋ္ဌ-အမိအဖကို၊ ဥပဋ္ဌာနဋ္ဌ-ခစားသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ကုလေ-အမျိုး၌၊ ဇေဋ္ဌပစာယနဋ္ဌ-ကြီးသောသူတို့အားအရိအသေ ပြုခြင်းလည်းကောင်း၊ သကလာယ-အလုံးစုံသော၊ နာဂပရိသာယစ-နဂါးပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ စတုမဟာရာဇိကပရိသာယစ-စတုမဟာရာဇ်ပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာပရိသာယစ-တာဝတိံသာပရိသတ်၌လည်းကောင်း၊ သမုဋ္ဌိတပဋ္ဌာနံ-ကောင်းစွာဖြစ်သောပြဿနာတို့ကို၊ တံတံပရိသမဇ္ဈေ-ထိုထိုပရိသတ်၏အလယ်၌၊ ကုမုဒနာလကလာပံ-ကုမုဒြာကြာရိုးအစည်းကို၊ သုနိသိတသတ္ထေန-ထက်လှစွာသော ဓားဖြင့်၊ ပစ္ဆိန္ဒတိဝိယ-ဖြတ်လေဘိသကဲ့သို့၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပညာ သတ္ထေန-ပညာဟူသောဓားဖြင့်၊ တာဝဒေဝ-ထိုခဏ၌ပင်လျှင်၊ ပစ္ဆိန္ဒိတ္တာ-ဖြတ်၍၊ တေသံ-ထိုသူတို့၏၊ စိတ္တာနုကုလံ-စိတ်အားလျော်သော၊ ဓမ္မဒေသနဋ္ဌ-တရားဟောခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝုတ္တပ္ပကာရံ-ဆိုအပ်ပြီးသောအပြားရှိသော၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိ-ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရဇီဝိတနိရပေက္ခံ-ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ စတုရင်္ဂသမန္နာဂတံ-အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဥပေါသထာဓိဋ္ဌာနဋ္ဌ-ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း။

တတ္ထစ-ထိုဆောက်တည်အပ်သောတရား၌၊ ပဋ္ဌိညာယ-ဝန်ခံပြီးသည်မှ၊ ဝိသံဝါဒနာဘယေန-ချွတ်ယွင်းအံ့သော အပြစ်ဘေးမှကြောက်သဖြင့်၊ အဟိတုဏ္ဍိကဟတ္ထာဂမနဋ္ဌ-အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား၏လက်သို့ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ တသ္မိံစ-ထိုအခါ၌လည်း၊ မုခေ-ခံတွင်းသို့၊

ဝိသမိသမခေဠပါတနဿ–ဆေးဓါတ်အဆိပ်နှင့်ရောသော တံတွေးကို ပစ်ချ လိုက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နဂ္ဂေ–အမြီးခ်ိ၊ ဂဟေတွာ–ကိုင်၍၊ အာဝိဗ္ဗ နကဟု နဿ–အာဝိဗ္ဗနဓရတ် တသီဝင်ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဘူမိယံ–မြေ၌၊ ဃံသနဿ–ပွတ်ခြင်းလည်းကောင်း၊ မဒ္ဒနဿ–နင်းခြင်းလည်းကောင်း၊ ဧဝမာဒိ နာနပွကာရဝိပွကာရံ–ဤသို့အစရှိသော ထူးထူးပြားပြား ဖောက်ပြန်ခြင်းကို၊ ကရောန္တောပိ–ပြုသော်လည်း၊ ဧဝရူပံ–ဤသို့သောရှိသော၊ မဟာဒုက္ခံ–ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို၊ အနုဘာဝတောပိ–ခံစားရကြားသော်လည်း၊ ကုဇ္ဈိတွာ–အမျက်ထွက်၍၊ သြလောကနမတ္တေန–ကြည့်ကာမျှဖြင့်၊ တံ–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊ ဆာရိကံ–ဖွဲပြာကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သမတ္ထသောပိ–စွမ်းနိုင်သော်လည်း၊ သီလပါရမိံ–သီလပါရမိကို၊ အာဝဇ္ဇိတွာ–ဆင်ခြင်၍၊ သီလခဏ္ဍနဘယေန–သီလအကျိုးပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်၊ ဤသကမ္မိ–စဉ်းကယ်မျှလည်း၊ စိတ္တသ–စိတ်၏၊ ဝိကာရာဘာဝေါ–ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိသောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ အလမ္ဗာယနသ–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားအား၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ လာဘာပေမိတိ–ရစေအံ့ဟု၊ တသ–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား၏၊ စိတ္တာနုဝတ္တနံ–စိတ်၏အလိုသို့လိုက်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ သုဘောဂေန–သုဘောဂသည်၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ အာနိတသ–နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ခဲ့အပ်သော၊ အကတညုနော–သူတစ်ပါး၏ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိသ–ခင်ပွန်းယုတ်ဖြစ်သော၊ နေသာဒဗြာဟ္မဏသ–နေသာဒပုဏ္ဏားအား၊ သီလံ–သီလကို၊ အနဓိဋ္ဌဟိတွာပိ–မဆောက်တည်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ အကုဇ္ဈနံ–အမျက်မထွက်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ကာဏာရိဋ္ဌေန–ကာဏာရိဋ္ဌသည်၊ ကထိတံ–ဆိုအပ်ပြောအပ်သော၊ မိစ္ဆာဝါဒံ–မှားသောအယူကို၊ ဘိန္ဒိတွာ–ဖျက်ဆီး၍၊ အနေကပရိယာယေန–များစွာသောအကြောင်းဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဘာသိတွာ–ပြောဟော၍၊ နာဂပရိသာယ–နဂါးပရိသတ်အား၊ သီလေသု–ပဉ္စသီလတို့၌လည်းကောင်း၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိယဉ္စ–ကောင်းသောအယူဝါဒ၌လည်းကောင်း၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ဣတိ ဧဝမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်

သော၊ ဗောဓိသတ္တာသ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာနုဘာဝါ-ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ-သိအပ်ကုန်၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ဧဝ အစ္ဆရိယာဧတေ-ပ-ဓမ္မသဿအနုဓမ္မတောတိ-ဧဝံအစ္ဆရိယာ ဧတေ-ပ-ဓမ္မသ အနုဓမ္မတော ဧတံဝစနံ-ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်တော်မူအပ်၏၊ ဂါထာအနက်ကား ရှေးနည်းအတူ။

ဒုတိယာ-နှစ်ကြိမ်မြောက်သော၊ ဘူရိဒတ္တစရိယာ-ဝဏ္ဏာနာ ဘူရိဒတ် ဘုရားလောင်း၏ပါရမီကို ဖွင့်ပြခြင်းသည်၊ နိဋ္ဌိတာ-ပြီး၏။

* * * * *

၃။ ဓမ္မေယျနာဂစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၀။ တတိယေ–သုံးကြိမ်မြောက်သောဇာတ်၌၊ စမ္မေယျကောတိ–ဟူသည်ကား၊ အင်္ဂါမာဂဓရဋ္ဌာနံ–အင်္ဂါတိုင်း မဂဓတိုင်းတို့၏၊ အန္တရေ–အကြား၌၊ စမ္မာနာမနဒီ–စမ္မာအမည်ရှိသောမြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တဿာ–ထိုစမ္မာမြစ်၏၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊နာဂဘဝနမ္ပိ–နဂါးပြည်သည်လည်း၊ အဒ္ဒုရဘာဝတ္ထာ–မဝေးသောအရပ်၌ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ စမ္မာနာမ–စမ္မာမည်၏၊ တတ္ထ–ထိုစမ္မာနဂါးပြည်၌၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ စမ္မေယျကော–စမ္မေယျကမည်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ တဒါပိ ဓမ္မိကော အာသိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံ စမ္မေယျကနာဂရာဇကာလေပိ–ထိုစမ္မေယျနဂါးဖြစ်သောကာလ၌လည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဓမ္မစာရီ–တရားကိုကျင့်လေ့ရှိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ စမ္မာနာဂဘဝနေ–စမ္မာနဂါးပြည်၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတ္တာ–ဖြစ်၍၊ စမ္မေယျာနာမ–စမ္မေယျအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မဟိဒ္ဓိကော–ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏၊ မဟာနုဘာဝေါ–ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏၊ သော–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ တတ္ထ–ထိုနဂါးပြည်၌၊ နာဂရဇ္ဇံ–နဂါးမင်း၏အဖြစ်ကို၊ ကရောန္တော–ပြုသည်ဖြစ်၍၊ ဒေဝရာဇ ဟောဂ သမ္ပတ္တိ သဒိသံ–သိကြားမင်း၏စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာ

နှင့်တူသော၊ ဣသရိယသမ္ပတ္တိ–အစိုးရသောချမ်းသာကို၊ အနုဘဝန္တော–အစဉ်အတိုင်း ခံစားသည်ရှိသော်၊ ဣမာယ တိရစ္ဆာနယောနိယာ–ဤတိရစ္ဆာန်အမျိုးဌ၊ ပါရမိပူရဏာသ–ပါရမီကိုဖြည့်ခြင်း၏၊ အနောကာသ ဘာဝတော–အရာအခွင့် မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မေ–ငါ့အား၊ ကိ–အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ဥပေါသထဝါသံ–ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်းကို၊ ဝသိတွာ–သုံး၍၊ ဣတော–ဤကိုယ်၏အဖြစ်မှ၊ မုဉ္စိတွာ–လွတ်၍၊ သမ္မဒေဝ–ကောင်းစွာလျှင်၊ ပါရမိယော–ပါရမီတို့ကို၊ ပူရိဿာမိတိ–ဖြည့်အံ့ဟု၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ပဌာယ–စ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပါသာဒေယေဝ–ပြဿဒ်ဌ်လျှင်၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ အလက်ံတနာဂမာဏဝိကာ–တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော နဂါးသတို့သမီးတို့သည်၊ တဿ–ထိုစမ္မေယျနဂါး၏၊ သန္ဓိကံ–အထံသို့၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကြကုန်၏၊ သော–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ ဣမ–ဤနဂါးပြည်ဌ်၊ မေ–ငါ့အား၊ သီလဿ–ဆောက်တည်အပ်သော သီလ၏၊ အန္တရာယော–အန္တရာယ်သည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ မနသိကတွာ–ဤသို့နှလုံးသွင်း၍၊ ပါသာဒတော–ပြဿဒ်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဥယျာနေ–ဥယျာဉ်ဌ်၊ နိသိဒိ–နေ၏၊ တတြာပိ–ထိုဥယျာဉ်သို့လည်း၊ တာ–ထိုနဂါးမတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တိ–လာကုန်၏၊ သော–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ ဣမ–ဤဥယျာဉ်ဌ်၊ မေ–ငါ့အား၊ သီလဿ–သီလ၏၊ သံကိလေသော–ညစ်နွမ်းခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတောနာဂဘဝနတော–ဤနဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်၍၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ဥပေါသထဝါသံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ ဝသိဿာမိတိ–ငါသုံးအံ့ဟု၊ သော–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ ပဌာယ–စ၍၊ ဥပေါသဒိဝသေသု–ဥပုသ်နေ့တို့ဌ်၊ နာဂဘဝနာ–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဧကဿ–တစ်ခုသော ပစ္စန္တရာဇ်ရွာ၏၊ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသော၊ မဂ္ဂသမီပေ–ခရီး၏အနီးဌ်၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ–တောင်ပို့၏အထက်ဌ်၊ မမ–ငါ၏၊ စမ္မာဒီဟိ–အရေအစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ အတ္ထိကာ–အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်၊ စမ္မာနိ–အရေတို့ကို၊ ဂဏှန္တု–ယူစေကုန်လော့၊ ကိဌာ

သပ္ပဝါ–မြွေကစားလိုသည်ကိုလည်း၊ ကာတုကာမာ–ပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသောသူတို့သည်၊ ကီဠာသပ္ပံ–မြွေ၏ကစားခြင်းကို၊ ကရောန္တု–ပြုကြကုန်လော့၊ ဣတိ–သို့၊ သရီရံ–ကိုယ်ကို၊ ဒါနမုခေ–အလှူဟူသော အကြောင်း၌၊ ဝိဿဇ္ဇေတွာ–စီရင်၍၊ ဘောဂေန–အခွေဖြင့်၊ အဘုဇိတွာ–ခွေ၍၊ နိပန္နော–အိပ်လျက်၊ ဥပေါသထဝါသံ–ဥပုသ်သတင်းသုံးခြင်းကို၊ စာတုဒ္ဒသိယဉ္စ–စာတုဒ္ဒသီနေ့၌လည်းကောင်း၊ ပန္နရသိယဉ္စ–ပန္နရသီနေ့၌လည်းကောင်း၊ ဝသတိ–သုံး၏၊ ပါဋိပဒေပန–အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ကား၊ နာဂဘဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ ဂစ္ဆတိ–သွား၏၊ တသ–ထိုစမြေယျနဂါးမင်းအား၊ ဧဝံ–သို့၊ ဥပေါသတံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို၊ ကရောန္တသ–ပြုစဉ်၊ ဒီဃော–ရှည်သော၊ အဒ္ဓါ–အဓွန့်သည်၊ ဝိတိဝတ္တော–လွန်လေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ သုမနာယနာမ–သုမနာအမည်ရှိသော၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ–မိဖုရားကြီးသည်၊ တွံ–ရှင်နဂါးမင်းသည်၊ မနုဿလောကံ–လူ့ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို၊ နေဝဥပဝသိ–မသုံးမဆောက်တည်ပါလင့်၊ ဃောစမနုဿလောကော–ထိုလူ့ပြည်သည်ကား၊ သာသကော–တွေးတောသက်ဖွယ်ရှိ၏၊ သပ္ပဋိဘယော–ဘေးရန်ရှိတတ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဂ်လပေါက္ခရဏီတိရေ–မဂ်လာရှိသောရေကန်နား၌၊ ဌတွာ–ရပ်၍၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနှမ၊ မံ–ငါ့ကို၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်၊ ပဟရိတွာ–ရိုက်ခတ်၍၊ သစေကိလမေဿတိ–အကယ်၍ ပင်ပန်းအံ့၊ ဣမိဿပေါက္ခရဏိယာ–ဤရေကန်၏၊ ဥဒကံ–ရေသည်၊ အာဝိလံ–နောက်သည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ သုပဏ္ဏော–ဂဠုန်သည်၊ သစေဂဏှိဿတိ–အကယ်၍ဖမ်းယူမိပြီးအံ့၊ ဥဒကံ–ရေသည်၊ ပက္ခုထိဿတိ–ကျိုက်ကျိုက်ဆူအံ့၊ အဟိတုဏ္ဍိကော–မြွေလမ္ဘာယ်ဆရာသည်၊ သစေဂဏှိဿတိ–အကယ်၍ဖမ်းယူမိပါက၊ ဥဒကံ–ရေသည်၊ လောဟိတဝဏ္ဏံ–သွေးချင်းချင်းနီးသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ တိဏိနိမိတ္တာနိ–သုံးပါးသော

အကြောင်းနိမိတ်တို့ကို၊ တဿာ–ထိုသုမနာမည်သောနဂါးမအား၊ အာစိက္ခိတွာ–မှာကြားခဲ့၍၊ စာတုဒ္ဒသီ–စာတုဒ္ဒသီနေ့၌၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ကို၊ အဓိဋ္ဌာယ–ဆောက်တည်၍၊ နာဂဘဝနာ–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ တတ္ထ–ထိုလူ့ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ–တောင်ပို့၏အထက်၌၊ နိပဇ္ဇိ–အိပ်၏၊ သရီရသောဘာယ–ကိုယ်၏အရောင်ဖြင့်၊ ဝမ္မိကံ–တောင်ပို့ကို၊ ဩဘာယမာနော–တင့်တယ်ထွန်းပစေလျက်၊ ဟိသစ္ဆံ–မှန်၏၊ အဿ–ထိုစမ္ပေယျနဂါးမင်း၏၊ သရီရံ–ကိုယ်သည်၊ ရဇတဒါမံဝိယ–ငွေပန်းကုန်းကဲ့သို့၊ သေတံ–ဖြူသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မတ္ထကော–ဥခေါင်းဖျားသည်၊ အမောက်ဖျားသည်လည်းဟူ၊ ရတ္တကမ္မလဂေဏ္ဍုကောဝိယ–နီလွန်းသောကမ္မလာနီဖြင့် မွေးအပ်သောကျင်ရပ်ကဲ့သို့၊ ကျင်ဖူးကဲ့သို့လည်းဟူ၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သရီရံ–ကိုယ်သည်၊ နဂ်လသီသဗ္ဗမာဏံ–ထွန်တုံးအတိုင်းအရှည်ရှိ၏၊ ဘူရိဒတ္တကာလေပန–ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်သော ကာလ၌ကား၊ ဥရုပ္ပမာဏံ–ပေါင်ပမာဏရှိ၏၊ သခ်ိပါလကာလေ–သခ်ိပါလနဂါးဖြစ်သောကာလ၌၊ ဧကဒေါဏိကနာဝပ္ပမာဏံ–တစ်ခုသောဆိုခြင်း ပမာဏရှိ၏။

တဒါ–ထိုစမ္ပေယျနဂါးမင်းဖြစ်သောကာလ၌၊ ဧကော–တစ်ယောက်သော၊ ဗာရာဏသိဝါသိမာဏဝေါ–ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော လုလင်သည်၊ တက္ကသိလံ–တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ အလမ္ဘာယနမန္တံ–အလမ္ဘာယနမန္တရားကို၊ မြွေမန္တရားကိုလည်းဟူ၊ ဥဂ္ဂဏှိတွာ–သင်ကြားခဲ့၍၊ တေနမဂ္ဂေန–ထိုစမ္ဘာနဂါးမင်း၏အနီးဖြစ်သောခရီးဖြင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဂါမံ–ရွာသို့၊ ဂစ္ဆန္တော–သွားသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊ မေ–ငါ့အား၊ တုဋ္ဌဟတ္ထေန–လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့်၊ ဂါမံ–ရွာသို့၊ ဂန္တုံ–သွားခြင်းငှါ၊ ကိံ–အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဣမံနာဂံ–ဤနဂါးကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဂါမနိဂါမရာဇောနိသု–ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်တို့၌၊ ကီဠာပေန္တော–ကစားစေလျှင်၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဥပ္ပာဒေတွာဝ–ဖြစ်စေ၍လျှင်၊ အဟံ–ငါသည်၊

ဂမိမိသမိတိ–သွားအုံ့ဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ဒိဗ္ဗောသဓာနိ–ထက်မြက်သောဆေးတို့ကို၊ နုတ်ဆေးတို့ကိုလည်းဟူ၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဒိဗ္ဗမန္တံ–ထက်စွာသောမန္တရားကို၊ ပရိဝတ္တေတွာ–အဖန်ဖန်စုတ်၍၊ တသ–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်း၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ ဒိဗ္ဗမန္တံ–ထက်လှစွာသော မန္တရားကို၊ သုတကာလတော–ကြားသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ မဟာသတ္တဝ်ဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ကဏ္ဏေသု–နားတို့၌၊ တတ္ထသလာကာပဝေသနကာလော ဝိယ–ပြောင်ပြောင်တောက်သော လုံ့တန်ဝင်ဘီသောအခါကဲ့သို့၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ တံ–ထိုအလမ္ဗာယ်ကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ မမ–ငါ၏၊ ဝိသံ–အဆိပ်သည်၊ ဥဂ္ဂတေဇံ–ထက်သောတန်ခိုးရှိ၏၊ အဟံ–ငါသည်၊ ကုဇ္ဈိတွာ–အမျက်ထွက်လိုက်၍၊ နာသာဝါတံ–နှာခေါင်းလေကို၊သစေဝိသဒ္ဒေသာမိ–အကယ်၍ လွှတ်လိုက်အုံ့၊ တသ–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား၏၊ သရီရံ–ကိုယ်သည်၊ ဘုသမုဋ္ဌိဝိယ–ဖွဲပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရိဿတိ–ဖရိုဖရဲဖြစ်လတ္တံ့၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အဿမေ–ထိုငါ၏၊ သီလံ–ဆောက်တည်အပ်သောသီလသည်၊ ခဏ္ဍံ–ကျိုးပျက်ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ နံ–ထိုယောက်ျားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ နသြလောကေဿာမိတိ–မကြည့်အုံ့ဟု၊ သော–ထိုနဂါးမင်းသည်၊ အက္ခိနိ–မျက်စိတို့ကို၊ နိမ္မီလေတွာ–မှိတ်၍၊ သီသံ–ဦးခေါင်းကို၊ ဆာဂန္ဓရေ–အခွေ၏အကြား၌၊ ဌပေသိ–ထား၏၊ အဟိတုဏ္ဍိကဗြာဟ္မဏော–မြွေဖမ်းယောက်ျားသည်၊ ပုဏ္ဏားသည်၊ သြသဓံ–ဆေးကို၊ ခါဒိတွာ–တိုက်၍၊ မန္တံ–မန္တရားကို၊ ပရိဝတ္တေတွာ–စုတ်၍၊ ခေဠံ–တံတွေးကို၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ သရီရေ–ကိုယ်၌၊ ကိုယ်သို့လည်းဟူ၊ သြသိဋ္ဌိ–ပစ်ချလိုက်၏၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ သရီရေ–ကိုယ်သည်၊ သြသဓာနံ–ဆေးတို့၏၊ အာနုဘာဝေနစ–အာနုဘော်ကြောင့်လည်း၊ (စသဒ္ဒါဖြင့် မန္တရား၏ အာနုဘော်ကြောင့်လည်းယူလေအပ်သည်၊) ခေဠေန–တံတွေးဖြင့်၊ ဖုဋ္ဌဖုဋ္ဌဋ္ဌာနေ–ထိရာထိရာအရပ်၌၊ ပေါဋ္ဌာနံ–ဖူးရည်ကြီးတို့၏၊ ဥဋ္ဌာနကာလော ဝိယ–ထလေသကဲ့သို့၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ (မန္တရားဆေးတို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်သည် ဖူးဖူးပေါက်သည်စင်စစ်မဟုတ်၊ ကိုယ်ပူစာ၍ ဖူးဖူး

ပေါက်အံ့သကဲ့သို့သာဖြစ်သည်ဟူလိုသည်။)

အထ-ထိုအခါ၌၊ သော-ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ နဂုံ့ဌေ-အမြီး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ အာဂ၏မုိ့တွာ-ဒရွတ်ငင်ခဲ့၍၊ ဒီဃသော-အလျားအားဖြင့်၊ နိပဇ္ဇာပေတွာ-အိပ်စေ၍၊ အဇပဒေန-ဆိတ်ခွါနှင့်၊ သဒိသေန-တူသော၊ ဒဏ္ဍေန-လုံ့တန်ဖြင့်၊ ဥပ္ပီဠေတွာ-နှိပ်၍၊ ဒုဗ္ဗလ်-အားနည်းသည်ကို၊ ကတွာ-ပြုပြီး၍၊ သီသေ-ဦးခေါင်း၌၊ ဒဠ္ဍ-မြစ်ကို၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ နိပ္ပီဠေသိ-ကြပ်ကြပ်နှိပ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မုခံ-ခံတွင်းကို၊ ဝိဝရိ-ဖွင့်ရ၏၊ အထ-ထိုအခါ၌၊အသ-ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မုခေ-ခံတွင်း၌၊ ခေဠ-တံတွေးကို၊ သြသဋ္ဌိတွာ-ချလိုက်သော်၊ သြသဓမန္တဗလေန-ဆေး၏အာနုဘော်မန္တရား၏ အာနုဘော်ကြောင့်၊ ဒန္ဓော-အစွယ်သည်၊ ဘိန္နိ-ကျိုး၏၊ မုခံ-ခံတွင်းသည်၊ လောဟိတသ-သွေးဖြင့်၊ ပူရိ-ပြည့်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သီလဘေဒ ဘယေန-သီလပျက်စီးခြင်းမှကြောက်သဖြင့်၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲကို၊ အဓိဝါသေန္တော-သည်းခံလျက်၊ အက္ခီနိ-မျက်စိတို့ကို၊ဥမ္မီလေတွာ-ဖွင့်၍၊ သြလောကနမတ္တမ္ပိ-ဖွင့်ကာမျှကိုလည်း၊ နအကာသိ-မပြု၊ သောပိ-ထိုအလမ္ဗာယ်သည်လည်း၊ နာဂရာဇာနံ-နဂါးမင်းကို၊ ဒုဗ္ဗလ်-အားနည်းသည်ကို၊ ကရိဿာမိတိ-ငါပြုအံ့ဟု၊ နဂုံ့ဌတော-အမြီးမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ အင်္ဂဋိနိ-အရိုးတို့ကို၊ စုဏ္ဏယမာနောဝိယ-မှုံ့မှုံ့ညက်ညက်ပြုဘိသကဲ့သို့၊ သကလသရီရံ-ကိုယ်အလုံးကို၊ မဒ္ဒိတွာ-နယ်၍၊ ဝဠ္ဠံ-လုံးသောကိုယ်ရှိသည်ကို၊ ကတော-ပြုအပ်ပြီးသော်၊ ပဋ္ဌကဝေဌနံနာမ-အခွေမည်သည်ကို၊ ဝေဌေသိ-ခွေစေ၏၊ တန္တမဇ္ဇိတံနာမ-အစဉ်အတိုင်းသုံးသပ်သောအားဖြင့်၊ မဇ္ဇိ-သုံးသတ်၏၊ နဂုံ့ဌေ-အမြီးတူး၌၊ ဂဟေတွာ-ကိုင်၍၊ ဒုဿပေါထနံနာမ-ပုဆိုးဖွပ်သကဲ့သို့သော ဖွပ်ခြင်းဖြင့်၊ ပေါတေသိ-ဖွပ်လေ၏၊ မဟာသတ္တဿ-ဘုရားလောင်း၏၊ သကလသရီရံ-ကိုယ်အလုံးသည်၊ လောဟိတမက္ခိတံ-သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်သည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဝေဒနံ-ပြင်းပြစွာသော

ဝေဒနာကို၊ အဓိဝါသေသိ–သည်းခံ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ အသ–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်း၏၊ ဒုဗ္ဗလဘာဝံ–အားနည်းသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဉတ္မာ–သိ၍၊ ဝလ္လိဟိ–နွယ်တို့ဖြင့်၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ ကရိတ္မာ–ပြု၍၊ တတ္ထ–ထိုပခြုပ်၌၊ နံ–ထိုနဂါးမင်းကို၊ ပက္ခိ ပိတ္မာ–ထည့်၍၊ ပစ္စန္တဂါမံ–ပစ္စန္တရာဇ်ရွာသို့၊ နေတ္မာ–ဆောင်၍၊ မဟာဇန မဇ္ဈေ–လူများ၏အလယ်၌၊ ကီဠာပေသိ–ကစားစေ၏၊ နိလာဒီသု–အညို့ အစရှိကုန်သော၊ ဝဏ္ဏေသုစ–အဆင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ ဝဠ္ဠစတုရဿာဒီသု–အလုံးလေးထောင့်အစရှိကုန်သော၊ သဏ္ဌာနေသုစ–သဏ္ဌာန်တို့၌လည်းကောင်း၊ အဏုထူလာဒီသု–အငယ်အကြီးအစရှိကုန်သော၊ ပမာဏေသုစ–ပမာဏတို့၌လည်းကောင်း၊ ယံယံ–အကြင်အကြင်အလိုကို၊ ဗြာဟ္မဏောဝေ–ပုဏ္ဏားသည်၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံတဒေဝ–ထိုထိုသောအလိုကိုသာလျှင်၊ ကတော–ပြုလျက်၊ နစ္ဆတိ–က၏၊ ဖဏသတံပိ–အရာသောပါးပျဉ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖဏသဟဿံပိ–အထောင်သောပါးပျဉ်းကိုလည်းကောင်း၊ ကရောတိယေဝ–ပြုသည်သာတည်း၊ မဟာဇနော–လူများသည်၊ ပသီဒိတ္မာ–ကြည်ညိုမှု၊ ဗဟုဓနံ–များစွာသောဥစ္စာကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ ဧကဒိဝသမေဝ–တစ်နေ့ခြင်း၌ပင်လျှင်၊ ကဟာပဏသဟဿဿ–တစ်ထောင်မျှလောက်သော အသပြာကိုလည်းကောင်း၊ သဟဿဿ နိကေ–တစ်ထောင်မျှလောက် အစုအပုံဖြစ်ကုန်သော၊ ပရိက္ခာရေစ–ပရိက္ခရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လဘိ–ရလေ၏၊ ဗြဟ္မဏောဝေ–ပုဏ္ဏားသည်၊ အာဒိတောဝ–အစကလျှင်၊ သဟဿံ–တစ်ထောင်မျှလောက်သောဥစ္စာကို၊ လဘိတ္မာ–ရသည်ရှိသော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိဿဇ္ဇေဿာမိတိ–လွှတ်အံ့ဟု၊ စိန္တေသိ–ကြံဖူး၏၊ တံပနဓနံ–ထိုသို့သောဥစ္စာကို၊ လဘိတ္မာ–ရအပ်ပြီးသော်၊ မေမယာ–ငါသည်၊ ပစ္စန္တဂါမေယေဝ–ပစ္စန္တရာဇ်၌ပင်လျှင်၊ ဇေတ္တက်–ဤမျှလောက်သော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ လဒ္ဓံ–ရအပ်၏၊ ရာဇရာဇ မဟာမတ္တာနံ–မင်း၊ မင်း၏အမတ်ကြီးတို့အား၊ ဒဿိတော–ပြအပ်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုဓနံ–များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိဿာ

မိ–ရလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ သကဋ္ဌ–လှည်းကိုလည်း ကောင်း၊ သုခယာနကဋ္ဌ–ကောင်းသောလှည်းယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ သကလေ–အလုံးစုံကုန်သော၊ ပရိက္ခာရေ–ပရိက္ခရာတို့ကို၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ သုခယာနကေ–ကောင်းသောလှည်းယဉ်၌၊ နိသိန္နော–နေလျက်၊ မဟာဇနေန–များစွာသော၊ ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ ဂါမနိဂမရာဇဓာနိသု–ရွာနိုဂုံးမင်းနေပြည်အရပ်တို့၌၊ ကီဠာပေန္တော–ကစေလျက်၊ ဗာရာဏသိယံ–ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ဥဂ္ဂသေနရညော–ဥဂ္ဂသေနမင်း၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ ကီဠာပေတွာ–ကစေ၍၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိသဒ္ဓေသောမိတိ–လွတ်အံ့ဟု၊ အဂမာသိ–သွားလေ၏၊ သော–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဏ္ဍူကေ–ဖားတို့ကို၊ မာရေတွာ–သတ်၍၊ နဂရညော–နဂါးမင်းအား၊ ဒေတိ–ပေး၏၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ ပုနပ္ပုနံ–အဖန်တလဲလဲ၊ ဩသေသော–ဤသူသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ မဏ္ဍူကံ–ဖားကို၊ မာရေသတိ–သတ်ပြန်လတ္တံ့၊ ဣတိမနသိ ကတွာ–ဤသို့နှလုံးထား၍၊ နခါဒိ–မစား၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ အသ–ထိုနဂါးမင်းအား၊ မဓုလာဓေ–ချိုသောပေါက်ပေါက်တို့ကို၊ အဒါသိ–ပေး၏၊ သောပိ–ထိုနဂါးမင်းသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ သစေဂဏှိဿာမိ–အကယ်၍ လုမ်းယူအံ့၊ ဣတိဇဝံ–ဤသို့အစာကိုယူသည်ရှိသော်၊ အန္တောပေဋာယ မေဝ–ပခြုပ်တွင်းဌ၌ပင်လျှင်၊ မရဏံ–သေရခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ နခါဒိ–မစား။

(၂၁)။ ဗြဟ္မဏော–ပုဏ္ဏားသည်၊ မာသမတ္တေန–တစ်လမျှဖြင့်၊ ဗာရာဏသီ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ပတွာ–ရောက်၍၊ ဒွါရဂါမကေ–မြို့တံခါးရွာ၌၊ ကီဠာပေန္တော–ကစေသည်ရှိသော်၊ ဗဟုံ ဓနံ–များစွာသောဥစ္စာကို၊ လဘိ–ရ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ နံပိ–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကိုလည်း၊ ပဏ္ဏောသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ အမှာကံ–ငါတို့၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ကီဠာပေဟိ–ကစားစေလော့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ သာဓု–ကောင်း၏၊ သွေ–နက်ဖန်၊ ပန္နရသေ–တစ်ဆယ့်

ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ တုမှာကံ–ရှင်မင်းကြီးတို့၏၊ သန္ဓိကော–အထံတော်၌၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ကိဠာပေဿာမိတိ–ကစားစေအံ့ဟု၊ အာဟာ–ဆို၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဆွ–နက်ဖန်၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ ရာဇဂိုဏော–မင်းရင်ပြင်၌၊ နစ္စိဿတိ–ကလတ္တံ့၊ မဟာဇနော–လူအပေါင်းသည်၊ သန္နိပတိတွာ–စည်းဝေး၍၊ ပဿိဿတူတိ–မြင်လတ္တံ့ဟု၊ ဘောရိ–စည်ကြီးကို၊ စရာပေတွာ–လည်စေ၍၊ ပုနဒိဝသေ–မိုးသောက်သောနေ့၌၊ ရာဇဂိုဏံ–မင်းရင်ပြင်ကို၊ အလင်္ကာရာပေတွာ–တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဗြာဟ္မဏံ–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားကို၊ ပဏ္ဏာသာပေသိ–ခေါ်စေ၏၊ သော–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ ရတနပေဠာယ–ရတနာပခြုပ်ဖြင့်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ ဝိစိတ္တတ္ထရေ–သန့်ဖွယ်သောအခင်း၌၊ ပေဠံ–ပခြုပ်ကို၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ နိသိဒိ–နေ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ပါသာဒါ–ပြာသာဒ်ထက်မှ၊ သြရုယှ–သက်ခဲ့၍၊မဟာဇနပရိဝုတော–လူများအပေါင်းခြံရံလျက်၊ ရာဇာသနေ–မင်း၏နေရာ၌၊ နိသိဒိ–နေ၏၊ ဗြာဟ္မဏော–အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မဟာသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊ နိဟရိတွာ–ထုတ်၍၊ နစ္စာပေသိ–ကစေ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ စိန္တိတစိန္တိတာကာရံ–ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသောအခြင်းအရာကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ မဟာဇနော–လူများအပေါင်းသည်၊ သကဘာဝေန–မိမိ၏သဘောဖြင့်၊ သန္ဓာရေတုံ–တည်စိမ့်သောငှာ၊ နသက္ကောတိ–မတတ်နိုင်၊ စေလုက္ခေပသဟသာနိ–အထောင်မျှလောက်သော ဦးရစ်ပုခိုးပစ်မြောက်ခြင်းတို့သည်၊ ပဝတ္တန္တိ–ဖြစ်ကုန်၏၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဥပရိ–အထက်၌၊ ရတနဝဿံ–ရတနာမိုးသည်၊ ဝဿိ–ရွာလေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တဒါပိမံ ဓမ္မစာရိန္တိအာဒိ–တဒါပိ မံ ဓမ္မစာရိ အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

အထ–ထိုဂါထာ၌၊ တဒါပိမန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ စမ္မေယျကောနာမ–စမ္မေယျအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်၏၊ တဒါပိ–ထိုစမ္မေယျနဂါးဖြစ်

သောကာလ၌လည်း၊ ဓမ္မစာရိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဒသကုသလကမ္မပထ ဓမ္မဇ–ဆယ်ပါးသောကုသိုလ်ကမ္မပထတရားကိုသာလျှင်၊ ဝဒတိ–ဆို၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အဏုမတ္တမ္ပိ–မြူလုံးမျှလည်းဖြစ်သော၊ အဓမ္မံ–အဓမ္မတရားကို၊ နစရတိ–မကျင့်၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဓမ္မစာရီ–ဓမ္မစာရီမည်၏၊ ဥပေါသထန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတသ–အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ အရိယုပေါသထသီလဿ–အရိယဥပုသ်ဟု ဆိုအပ်သောသီလကို၊ ရက္ခနဝသေန–စောင့်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ ဥပဝသိတံ–သုံးအပ်သော၊ ဥပေါသထံ–ဥပုသ်ကို၊ ရာဇဒွါရမှိကိဋ္ဌတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသီယံ–ဗာရဏသီပြည်၌၊ ဥဂ္ဂသေနရညော–ဥဂ္ဂသေနမင်း၏၊ ဂေဟဒွါရေ–နန်းအိမ်တံခါး၀၌၊ ကိဋ္ဌာပေတိ–ကစေ၏။ ၂၂။ ယံယံသောဝဏ္ဏံစိန္တယတိတိ–ဟူသည်ကား၊ သောအဟိတုဏ္ဍကဗြာဟ္မဏော–ထိုအလမ္ဗာယ်သမားသည်၊ယံယံနီလာဒိဝဏ္ဏံ–အကြင်အညိုအစရှိသောအဆင်းသည်၊ ဟောတု–ဖြစ်စေလော့၊ ဣတိ–သို့စိန္တေသိ–ကြံ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နီလံ ဝ ပီတလောဟိတန္တိ–နီလံ ဝ ပီတလောဟိ တံဟူ၍၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ တတ္ထ–ထိုနီလအစရှိသောပုဒ်တို့၌၊ နီလံ ဝါ–ညိုသောအရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ပါသဒ္ဒေါ–ဝါသဒ္ဒါသည်၊ အနိယမတ္ထော–မြဲသောအနက်မရှိ၊ ဂါထာသုခတ္တံ–ဂါထာကို ခေါ်လွယ် ရွတ်လွယ်စိမ့်သောငှါ၊ ရဿတ္တံ–ရဿ၏အဖြစ်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ဝုတ္တော–ဆိုအပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ နီလံ ဝ ပီတလောဟိတံ–ဟူသော ဂါထာပုဒ်၌၊ နီလံ ဝဟူရှိခြင်းသည်၊ ဂါထာဗန္ဓသုခုစ္စာရဏံ–ရွတ်စိမ့်သောငှါ ရဿနှင့်ရှိလေသည်၊ ဝါသဒ္ဒါသည်လည်း၊ နီလံ ဝါဟူ၍၊ နီလသဒ္ဒါ–နှောင်းသော်အမြဲရှိသင့်သည်မဟုတ်၊ ပီတံ ဝါလောဟိတံ ဝါ သြဒါတံ ဝါ အစရှိသော ပုဒ်တို့၌လည်းယှဉ်သင့်သည်ချည်းဟူလိုသည်။ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဝုတ္တာဝသိဋ္ဌ–ဆိုအပ်ပြီးသည်မှကြွင်းသေးသော၊ သြဒါတာဒိဝဏ္ဏာ၀ိသေသဠ–အဖြူအစရှိသော ထူးသောအဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝဠာဒိသဏ္ဌာနဝိသေသဠ–လုံးသောကိုယ်အစရှိသော်သဏ္ဌာန်အထူးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဏုထူလာဒိပမာဏဝိသေ

သဗ္ဗ–အင်ယ်အကြီးပမာဏ အထူးကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဂ္ဂာတိ–သင်္ဂြိုဟ်သင့်၏၊ တသ စိတ္တာနု ဝတ္တန္တောတိ–ဟူသည်ကား၊ တသ အဟိတုဏ္ဍိကသ–ထိုအလမ္ဗာယ်သမား၏၊ စိတ္တံ–စိတ်သို့၊ အနု ဝတ္တန္တော–အစဉ်အတိုင်းလိုက်သည်ဖြစ်၍၊ စိန္တိတသန္နိဿောတိ–ဟူသည်ကား၊ တေန–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တိတသမာနဿ–ကြံသည်နှင့်တူသောသဘောရှိ၏၊ တေန–ထိုအလမ္ဗာယ်သည်၊ စိန္တိတာကာရေန–ကြံတိုင်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့်၊ ပေက္ခဒေနဿ–ကြည့်သောသူ အပေါင်းအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဥပဋ္ဌဟာမိ–ထင်စေ၏၊ ထောက်ပံ့၏ လည်းဟူလို၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေထိ–ပြ၏။

၂၃။ ကေဝလဗ္ဗ–စင်စစ်သော်ကား၊ တေန–ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ စိန္တိတာကာရဒဿနေနဒေ–ကြံအပ်သောအခြင်းအရာကို ပြကာမျှဖြင့် လျှင်၊ မယံ–ငါ့အား၊ အာနုဘာဝေါ–အာနုဘော်ရှိသည်၊ နု–မဟုတ်လေ သေး၊ အပိ စ ထလံ ကရေယျမုဒကံ၊ဥဒကမ္မိ ထလံ ကရေတိ–ဟူသည် ကား၊ ထလံ–ကျေးအရပ်ဟုဆိုအပ်သော၊ မဟာပထဝီ–မြေကြီးကို၊ ဂဟေတ္မာ–ယူ၍၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကုဏေယျ–တတ်နိုင် ၏၊ ဥဒကမ္မိ–ရေကိုလည်း၊ ဂဟေတ္မာ–ယူ၍၊ ပထဝီ–မြေ ကြီးကို၊ ကာတုံ–ပြုအံ့သောငှာ၊ သက္ကုဏေယျုံ–တတ်နိုင်၏၊ ဒေဝ–သို့၊ မဟာနုဘာဝေါစ–ကြီးသောအာနုဘော်လည်းရှိသေး၏၊ ယဒိဟံတသ ကုပ္ပေယျန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တသအဟိတုဏ္ဍိကသ–ထိုအလမ္ဗာယ် အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယဒိကုဗ္ဗေယျုံ–အကယ်၍ အမျက်ထွက်အံ့၊ ခဏေန ဆာရိကံ ကရေတိ–ဟူသည်ကား၊ ကောဓပွါဒကွဏေဒေ –ဒေါသကိုဖြစ်စေ သောခဏ၌လျှင်၊ ဘသ္မံ–ဖွဲ့ပြာကို၊ ကာရေယျုံ– ပြုနိုင်ရာ၏။

၂၄။ ဒေဝ–သို့၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အတ္တ နော–မိမိ၏၊ ကိုယ်တော်၏လည်းဟူ၊ ဥပဋ္ဌနကာနတ္ထံ–အကျိုးမရှိသဖြင့် ဖြစ်ခြင်းရှိသည်ကို၊ ပဋိဗာဟနေ–တားမြစ်ကောင်းလျက်၊ သမတ္ထတံ–စွမ်း နိုင်သည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတ္မာ–ပြ၍၊ ဣဒါနိ–ဤယခု၊ ယေန အဓိပ္ပါ

ယေန–အကြင်အလိုဖြင့်၊ တံပဋိဗာဟာနံ–ထိုသို့သောတားမြစ်ခြင်းကို၊ နကတံ–မပြုအပ်၊ တံ–ထိုကိုယ်စိတ်၏အလိုကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ ယဒိစိတ္တဝသီဟောသန္တိတိ–အာဒိ–ယဒိစိတ္တဝသီဟောသံ–အစရှိသောဂါထာကို၊ အာဟ–ဆိုတ၏။

တသ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ အယံအဟိတုက္ကိုကော–ဤအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားသည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ အတိဝိယ–အလွန်လျှင်၊ ဗာဓတိ–ညှင်းဆဲ၏၊ မေ–ငါ၏၊ အာနုဘာဝံ–အာနုဘော်ကို၊ နဇာနာတိ–မသိတတ်လေ၊ ဟန္ဒ–ယခု၊ အသ–ထိုအလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားအား၊ မေ–ငါ၏၊ အာနုဘာဝံ–အာနုဘော်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿေသာမိတိ–ပြအံ့ဟု၊ ကုဇ္ဈိတွာ–အမျက်ထွက်၍၊ သြလောကိတမတ္တေနဝိ–ကြည့်ကာမျှဖြင့်လည်း၊ စိတ္တဝသီ–စိတ်၏အလိုသို့လိုက်သည်၊ ယဒိအဘဝိဿံ–အကယ်၍တည်းမဖြစ်အံ့၊ အထ–ထိုမျက်စောင်းထိုးကာမျှသောခဏ၌၊ သော–ထိုအလမ္ဘာယ်သည်၊ ဘုသမုဋ္ဌိဝိယ–ဖွဲပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရိဿတိ–ဖရိဖရဲရှိလတ္တံ့၊ ကွတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော–အဓိပ္ပာယ်တည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယထာ–အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ သမာဒိန္နတော–ဆောက်တည်အပ်ပြီးသော၊ သီလတော–သီလမှ၊ ပရိဟာယိဿာမိ–ယုတ်ချေအံ့၊ တထာစ–ထိုအခြင်းဖြင့်လည်း၊ သတိသီလေန–နှလုံးသွင်းအပ်သောသီလမှ၊ ပရိဟီနဿ–ယုတ်သော၊ ခဏ္ဍိတသီလဿ–ကျိုးပျက်သောသီလရှိသော၊ မေ–ငါ့အား၊ (နသိဗ္ဗုတိ–ဌ သမ္ဘဒါန်စပ်လေ၊) မယာ–ငါသည်၊ ဒီပင်္ကရဿ–ဒီပင်္ကရာအမည်ရှိသော၊ ဒသဗလဿ–အားဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရားရှင်၏၊ ပါဒမူလတော–ခြေရင်းတော်မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဥတ္တမတ္ထော–မြတ်သောသဘောရှိသော၊ ယွာယံ ဗုဒ္ဓဘာဝေါ–အကြင်ဘုရား၏အဖြစ်ကို၊ အဘိပတ္ထိတော–အလွန်လျှင်တောင့်တအပ်၏၊ သောဗုဒ္ဓဘာဝေါ–ထိုဘုရား၏အဖြစ်သည်၊ နသိဗ္ဗုတိ–မပြီးပြီ၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏားအား တစ်ခဏခြင်းဖွဲပြာဖြစ်၍ အကျိုးမရှိအောင် တတ်နိုင်သော အာနုဘော်ရှိလျက် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ခြေတော်ရင်း၌၊ ဗျာဒိတ်ရ၍ ဘုရားဆုကို တောင့်တသောဆုတောင်းခြင်း ဆန္ဒအကြောင်း အထောက်ပံ့

အားကြီးသောကြောင့်၊ ဆောက်တည်အပ်သောသီလကို မပျက်စီးရအောင် စောင့်နိုင်လေသည်ဟု ဆိုသည်၊ စမ္မေယျနဂါးဖြစ်သောဘဝ၌၊ ဒီပင်္ကရာ ဘုရားလက်ထက် ငါ ဗျာဒိတ်ရဟူသိသောကြောင့် သီလကို အမြဲ ဆောက်တည်နိုင်လေသည်ဟု မယူလို၊ စကားအရာဝိုက်ဆိုသင့်၍သာ၊ မယာဒီပင်္ကရသ-ပ-နသိဒ္ဓတိဟူသောစကားကို အဌကထာ ဆရာမိန့် အပ်သတည်း။)

၂၅။ ကာမံ ဘိဇ္ဇတုယံ ကာယောတိ-ဟူသည်ကား၊ စတုမဟာဘူ တိကော-လေးပါးသောမဟာဘုတ်ကြောင့်ဖြစ်သော၊ သြဒနကုမ္မာ သုပစယော-ထမင်းမုန့်လျှင် အထောက်အပံ့ရှိသော၊ အနိစ္စုစ္ဆာဒနပ်ရိ မဒ္ဒနဘေဒန ဝိဒ္ဓံသနဓမ္မော-အနိစ္စတရားတည်းဟူသော အမိုးအကာကို နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့်၊ ဖျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိသော၊ အယံ ကာယော-ဤကိုယ်သည်၊ ကိဉ္စာပိဘိဇ္ဇတု-အကယ်၍ကား ကျိုးလည်း ကျိုးစေ၊ ဝိနသ္သတု-ပျက်စီးလိုလည်းပျက်စီးစေ၊ ဣမေဝဏ္ဏမသ္မိံ ဧဝဠာနေ-ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မဟာဝါတေ-မုန်တိုင်းလာသောအခါ၌ ပင်လျှင်၊ ခိတ္တာဘုသမုဋ္ဌိဝိယ-ပစ်အပ်သောဖွဲပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရိယဘု-ဖရိုဖရဲဖြစ်စေ၊ သီလံ-သီလကို၊ အဟံ-ငါသည်၊ နေဝဘိန္ဒေယျံ-မဖျက်ရာ၊ ဝိကိရေယ္ယ ဘူသံ ဝိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ သီလံပန-သီလ သည်ကား၊ ဥတ္တမတ္ထသိဒ္ဓိ ယာ-မြတ်သောအကျိုးတရားကို ပြီးစိမ့် သောငှာ၊ ဟေတုဘူတံအကြောင်းရင်းဖြစ်၏၊ ဣမသ္မိံကဋ္ဌေဝရေ-ဤ အကောင်ပုတ်သည်၊ ဘူသမုဋ္ဌိဝိယ-ဖွဲပြာကဲ့သို့၊ ဝိပ္ပကိရေယ္ယေပိ-ဖရိုဖရဲ ရှိသော်လည်း၊ သီလံ-သီလကို၊ နေဝဘိန္ဒေယျံ-မဖျက်ပေရာ၊ ကာယဇီဝိ တေသု-ကိုယ်အသက်တို့၌၊ နိရပေက္ခော-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသည်၊ ဟုတ္တာ -ဖြစ်၍၊ သီလပါရမိံ ယေဝ-သီလပါရမီကိုသာလျှင်၊ ပူရေမိတိ-ငါဖြည့် အံ့ဟု၊ စိန္တေတ္တာ-ကြံ၍၊ တံတာဒိသံ-ထိုသို့သဘောရှိသော၊ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲကို၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ အဓိဝါသေသိန္တိ-သည်းခံ၏ဟု၊ ဒသေတိ-ပြ၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အဟိတုဏ္ဍိကဟတ္ထဂတသ-အလမ္ဗာယ် လက်သို့ရောက်သော၊ မဟာသတ္တသ-ဘုရားလောင်းအား၊ (ပနသဒ္ဒါ

ကား၊ ဝါကျရမ္ဘုဝ်၊) မာသော–တစ်လသည်၊ ပရိပူရိ–ပြည့်လေ၏၊ ဧတ္ထကံ–ဤမျှလောက်သော၊ ကာလံ–ကာလပတ်လုံး၊ နိရာဟာရော၀–ကင်းသောအဟာရအစာရှိသည်သာလျှင်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ သုမနာ–သုမနာမည်သောနဂါးမသည်၊ မေ–ငါ၏၊ သာမိကော–အရှင်သည်၊ စိရာယတိ–ကြာမြင့်လေစွ၊ ပ၀တ္တိ–အကြောင်းသည်၊ ကောနုခေါ–အသို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပေါက္ခရဏိ–ရေကန်ကို၊ သြလောဧကန္တိ–ကြည့်လိုက်သော်၊ လောဟိတ၀ဏ္ဏံ–သွေး၏အဆင်းကဲ့သို့သော၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ အဟိကုဏ္ဍိကေန–မြွေသမားသည်၊ ဂဟိတော–ဖမ်းယူအပ်သည်၊ ဘ၀ိဿတီတိ–ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ဥတ္တရာ–သိ၍၊ နာဂဘ၀နာ–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ–ထွက်၍၊ ၀မ္မိကသန္ဓိကံ–တောင်ပို့၏အနှီးသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေသော်၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂဟိတဒ္ဒာနဋ္ဌ–ယူလေရာအရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိဠာပိတဒ္ဒာနဋ္ဌ–ကစေရာအရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ ရောဒိတ္တာ–ငိုကျွေး၍၊ ကန္ဒိတ္တာ–မြည်တမ်း၍၊ ပစ္စန္တဂါမံ–ပစ္စန္တရာဇ်ရွာသို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ပုစ္ဆိတ္တာ–မေးမြန်းသည်ရှိသော်၊ တံ ပ၀တ္တိ–ထိုအလမ္ဘာယ်ယူလေသောအကြောင်းကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ရာဇဒ္ဒါရေ–မင်းအိမ်တံခါးဦး အာကာသေ–ကောင်းကင်ဦး၊ ရောဒမာနာ–ငိုကျွေးလျက်၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ နစ္စန္တော၀–ကစဉ်ပင်လျှင်၊ အာကာသံ–ကောင်းကင်သို့၊ သြလောကေန္တော–ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော်၊ တံ–ထိုသုမနာနဂါးမကို၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ လဇ္ဇိတော–ရှက်နှီးသည်ဖြစ်၍၊ ပေဠံ–ပခြုပ်သို့၊ ပ၀ိသိတ္တာ–၀င်၍၊ နိပဇ္ဇိ–အိပ်၏။

ရာဇာ ဥဂ္ဂသေန–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တဿ–ထိုနဂါးမင်း၏၊ ပေဠံ–ပခြုပ်သို့၊ ပ၀ိဋ္ဌကာလေ–၀င်သောကာလ၌၊ ကာရဏံ–အကြောင်းသည်၊ ကိံနုခေါ–အသို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣတောစိတောစ–ထိုမှ ဤမှလည်း၊ သြလောကေန္တော–ကြည့်လသော်၊ အာကာသေ–ကောင်းကင်ဦး၌တံ–တည်သော၊ တံ–ထိုသုမနာမည်သောနဂါးမကို၊ ဒိသွာ–မြင်လေ၍၊

တွံ-သင်သည်၊ ကာနု-အဘယ်မိန်းမနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးသည်ရှိသော်၊ တသ-ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းအား၊ နာဂကညာဘာဝံ-နဂါးမင်းသမီး၏အဖြစ်ကို၊ သုတ္တာ-ကြားရ၍၊ နိသံသယံခေါ-ယုံမှားမဲ့လျှင်၊ နာဂရာဇာ-နဂါးမင်းသည်၊ ဣမံ-ဤနဂါးသမီးကို၊ ဒိသွာ-မြင်လေ၍ လဒ္ဓိတော-ရက်နိုးသည်ဖြစ်၍ ပေဠံ-ပခြုပ်သို့၊ ပဝိဋ္ဌော-ဝင်လေ၏၊ အယဉ္စ-ဤဗာရာဏသီမင်းသည်ကား၊ (ဝိဿဇ္ဇနပေသိဠ်စပ်လေ၊)နာဂရာဇဿ-နဂါးမင်း၏၊ ဣဒ္ဓါနုဘာဝေါ-ဤသို့သောအာနုဘော်သည်၊ အဟိ တုဏ္ဍိကဿ-မြွေဖမ်းယောက်ျားအား၊ ယထာဒဿိတောဇေ-ပြအပ်ပြီးသောအတိုင်းသာလျှင်၊ နေ-မဟုတ်လေသေး၊ ဣတိ-သို့၊ နိဋ္ဌဂန္တွာ-အပြီးသို့ရောက်၍၊ အယံနာဂရာဇာ-ဤနဂါးမင်းသည်၊ ဇဝံ-သို့၊ မဟာနုဘာဝေါ-ကြီးသောတံခိုးအာနုဘော်ရှိ၏၊ ကထံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ ဣမသ-ဤအလမ္ဗာယ်ယောက်ျား၏၊ ဟတ္ထဂတော-လက်သို့ရောက်ရလေသနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိတွာ-မေးမြန်းသည်ရှိသော်၊ ဓမ္မစာရီ-တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသော၊ သီလဝါ-သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ အယံနာဂရာဇာ-ဤဓမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ စတုဒ္ဒသီပန္နရသီသု-စတုဒ္ဒသီပန္နရသီနေ့တို့၌၊ ဥပေါသထံ-ဥပုသ်သီတင်းကို၊ ဥပဝသန္တော-စောင့်သုံးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ သရီရံ-ကိုယ်ကို၊ ဒါနမုခေ-အလှူဟူသောအကြောင်း၌၊ နိယာဒေတွာ-ဆောင်နှင်း၍၊ မဟာမဂ္ဂဿ-ခရီးမ၏၊ သမီပေ-အနီး၌၊ ဝမ္မိကမတ္ထကေ-တောင်ပို့၏အထက်၌၊ နိပဇ္ဇတိ-အိပ်၏၊ တတ္ထ-ထိုအခါ၌၊ ဇဝေန-ဤအလမ္ဗာယ်သည်၊ အယံနာဂေါ-ဤနဂါးမင်းကို၊ ဂဟိတော-ဖမ်းယူအပ်၏၊ ဣမသ-ဤနဂါးမင်းအား၊ ဒေဝစ္ဆရပဋိဘာဂါ-နတ်သမီးနှင့်တူသော၊ အဖိုရှိကုန်သော၊ အနေကသ ဟဿဣတ္ထိယော-အထောင်မကသောမိန်းမတို့သည်၊ ဒေဝလောကသမ္ဘတ္တိသဒိသာ-တာဝတိံသာနတ်စည်းစိမ်နှင့်တူကုန်သော၊ နာဂဘဝနသမ္ဘတ္တိ-နဂါးပြည်စည်းစိမ်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အယံ-ဤနဂါးမင်းသည်၊ မဟိဒ္ဓိကော-ကြီးသောတန်ခိုးရှိ၏၊ မဟာနုဘာဝေါ-ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏၊ သကလံ-အလုံးစုံသော၊ ပထဝိံ-မြေကြီးကို၊ ပရိ

ဝတ္ထေတုံ–လှန်ခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော–စွမ်းနိုင်၏၊ ကေဝလံ–စင်စစ်၊ မေ–ငါ၏၊ သီလံ–သီလသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဘိဒ္ဒိဿတိ–ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဧဝရူပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ ဝိပ္ပကာရံ–ဖောက်ပြန်သော၊ ဒုက္ခဋ္ဌ–ဆင်းရဲကိုလည်း၊ အနုဘောသိ–ခံစား၏၊ ဣတိ–သို့၊ သုတ္တာ–ကား၍၊ သံဝေဂပတ္တော–ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ တာဝဒေဝ–ထိုခဏခဏ်လျှင်၊ အဟိတုဏ္ဍိကဿ–အလမ္ဘာယ်ဖြစ်သော၊ တဿ ဗြာဟ္မဏဿ–ထိုပုဏ္ဏားအား၊ ဗဟု–များစွာသော၊ ဓနဋ္ဌ–ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ မဟန္တံ–များစွာသော၊ ယသဋ္ဌ–အခြံအရံကိုလည်းကောင်း၊ ဣဿရိယဋ္ဌ–အစိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ဟန္ဒ–ဤယခု၊ ဘော–အချင်းတို့၊ ဣမံနာဂရာဇံ–ဤနဂါးမင်းကို၊ တွံ–သင်အလမ္ဘာယ်သည်၊ ဝိဿဇ္ဇေဟိတိ–လွှတ်လော့ဟု၊ ဝိဿဇ္ဇာပေသိ–လွှတ်စေ၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ နာဂဝဏ္ဏံ–နဂါး၏အသွင်ကို၊ အန္တရဓာပေတ္တာ–ကွယ်စေ၍၊ မာဏဝကဝဏ္ဏေန–လုလင်၏သဏ္ဌာန်ဖြင့်၊ ဒေဝကုမာရောဝိယ–နတ်သားလုလင်ကဲ့သို့၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်လေ၏၊ သုမနာပိ–သုမနာမည်ဆောနဂါးမသည်လည်း၊ အာကာသတော–ကောင်းကင်မှ၊ ဩတရိတ္တာ–သက်ခဲ့၍၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ သန္တိကေ–အထံ၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်၏၊ နာဂရာဇာ–စမ္မေယျနဂါးမင်းသည်၊ ရညော–ဥဂ္ဂသေနမင်းအား၊ အဇ္ဇလိ–လက်အုပ်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ မဟာရာဇာ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧဟိ–ကြွတော်မူလော့၊ မယံ–အကျွန်ုပ်၏၊ နိဝေသနံ–နန်းအိမ်ကို၊ ပဝိသိတုံ–ကြည့်ရှုတော်မူအံ့သောငါ၊ အာဂစ္ဆဟိတိ–လိုက်တော်မူလှည့်လော့ဟု၊ ယာစိ–တောင်းပန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဘဂဝါ–မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မုတ္တော စမ္မေယျကော နာဂေါ–ပ–ပသေယျ မေ နိဝေသနန္တိ–မုတ္တော စမ္မေယျကော နာဂေါ–ပ–ပသေယျံ မေ နိဝေသနံ–ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ စမ္မေယျကော–စမ္မေယျအမည်ရှိသော၊ နာဂေါ–နဂါးမင်းသည်၊ မုတ္တော–အလမ္ဘာယ်လက်မှလွတ်ပြီးသော်၊ ရာဇာ

နံ–ဗာရာဏသီဥဂ္ဂသေနမင်းကို၊ ဒေတံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏၊ ကာသိကရာဇာ–ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၊ တေ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ နမော–ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု–ဖြစ်စေသတည်း၊ ကာသိဝမှ နံ–ကာသိတိုင်းကို တိုးတက်အောင်မြင်စေသော မင်းကြီး၊ တေ–သင်မင်းကြီးအား၊ နမော–ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု–ဖြစ်စေသတည်း၊ တေ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ အဠာလိ–လက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂယှာမိ–ချီပါ၏၊ မေ–အကျွန်ုပ်၏၊ နိဝေသနံ–နေရာအိမ်ကို၊ တွံ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ပသောယှာသိ–ကြည့်တော်မူပါဦးလော့၊ ဣတိ–သို့၊ အဗြဝိ–ဆိုလေ၏။

အထ–ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တဿ–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်းအား၊ နာဂဘဝနာဂမနံ–နဂါးပြည်သို့သွားခဲ့သည်ကို၊ အနုဇာနိ–ခွင့်ပြု၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ–ထိုဗာရာဏသီမင်းကို၊ သပရိသံ–ပရိတ်သတ်နှင့်တကွ၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ နာဂဘဝနံ–နဂါးပြည်သို့၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဣဿ ရိယသမ္ပတ္တိ–အစိုးရသောစည်းစိမ်ကို၊ ဒဿေတွာ–ပြ၍၊ ဂတိပါဟံ–နှစ်ရက်သုံးရက်၊ တတ္ထ–ထိုနဂါးပြည်၌၊ ဝသာပေတွာ–နေစေ၍၊ သဗ္ဗာ–အလုံးစုံသော၊ ရာဇပရိသာ–မင်းကြီးပရိသတ်သည်၊ ယာဝဒိစ္ဆကံ–အလိုရှိတိုင်းသော၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏာဒိကံ–ရွှေငွေအစရှိသော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဂဏှာတု–ယူပါလော့၊ ဣတိ–သို့၊ ဆောရိ–စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ–လည်စေ၏၊ ရညော စ–ဗာရာဏသီမင်းအားကား၊ အနေကေဟိ–သကဋ္ဌသတေဟိ–အရာမကများစွာသောလှည်းတို့ဖြင့်၊ ပေသေသိ–ပို့စေ၏၊ နာဂ ရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ရညာနာမ–မင်းမည်သည်ကား၊ ဒါနံ–အလှူကို၊ ဒါတဗ္ဗံ–အပ်၏၊ သီလံ–သီလကို၊ ရက္ခိတဗ္ဗံ–စောင့်အပ်၏၊ ဓမ္မိကာရက္ခာဝရဏံ–တရားတည်းဟူသော အစောင့်အရှောက် အပိတ်အပင်ကို၊ ဂုတ္တိ–လုံခြုံစွာ၊ သဗ္ဗတ္ထ–ခပ်သိမ်းသောအရာတို့၌၊ သံဝိဒဟိတဗ္ဗာ–ကောင်းစွာစီရင်အပ်ကုန်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿဟိ–ဆယ်ပါးကုန်သော၊ ရာဇဓမ္မကထာဟိ–မင်းတို့ကျင့်ရာတရားစကားတို့

ဖြင့်၊ သြဝဒိတွာ–ဆုံးမလိုက်၍၊ ဝိဿဇ္ဇေသိ–လွှတ်လိုက်၏၊ ရာဇာ–ဥဂ္ဂ သေနမင်းသည်၊ မဟာဇ္ဇေန–များစွာသော၊ ယသေန–အခြံအရံဖြင့်၊ နာဂ ဘဝနာ–နဂါးပြည်မှ၊ နိက္ခမိတွာ–ထွက်လေ၍၊ ဗာရာဏသိမေဝ–ဗာရာ ဏသီပြည်သို့သာလျှင်၊ အာဂတော–ရောက်လေ၏၊ တတော–ထိုနောင် မှ၊ ပဋ္ဌာယ–စ၍၊ ဇမ္ဗုဒီပတလ–ဇမ္ဗုဒြီပါကျွန်း၏အပြင်သည်၊ ဟိရည သုဝဏ္ဏ–ရွှေငွေနှင့်တကွသည်၊ ဓာတု–ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရား လောင်းသည်၊ သီလာနိ–ပဉ္စသီလတို့ကို၊ ရက္ခိတွာ–စောင့်ရှောက်၍၊ အနွဒ္ဓမာသံ–လဆွဲတစ်ကြိမ်၊ ဥပေါသထကမ္မံ–ဥပုသ်ဆောက်တည်သော အမှုကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ သပရိသော–ပရိသတ်နှင့်တကွ၊ သဂ္ဂပူရံ– နတ်ပြည်ကို၊ ပူရေသိ–ပြည့်စေ၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ အဟိတုဏ္ဍိ ကော–အလမ္ဘာယ်ယောက်ျားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော–ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ သုမနာ–သုမနမည်သော နဂါးမင်းသမီးသည်၊ ရာဟုလမာတာ–ရာဟုလာအမိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဥဂ္ဂသေနော– ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်၊ သာရိပုတ္တော–သာရိပုတ္တရာသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ် ၏၊ စမ္မေယျကော–စမ္မေယျကအမည်ရှိသော၊ နာဂရာဇာ–နဂါးမင်းသည်၊ လောကနာထော–လူတို့ကိုးကွယ်ရာဝါဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏။

ကွာဝပိ–ဤဇာတ်ဌီလည်း၊ တဿ–ထိုစမ္မေယျနဂါးမင်း၏၊ သေသပါရမီယော–ကျွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်သင့်သည် အားလျော်စွာ၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ ကွာ–ဤဇာတ်ဌီ၊ ဗောဓိ သတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ အစ္ဆရိယာနုဘာဝါ–အံ့ဖွယ်သရဲရှိသောဂုဏ် ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်ဖြစ်သော ဘူရိဒတ်ဇာတ် တော်ဌီ၊ ဥတ္တာနယာဝေ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းရှိကုန်သည်သာတည်း၊ (ကွာတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း။)

တတိယံ–သုံးကြိမ်မြောက်သော၊ စမ္မေယျကနာဂရာဇစရိယာ

စမ္မေယျနဂါးမင်း၏ပါရမီသည်၊

နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၄။ စူဠဇောဓိစရိယာဝဏ္ဏနာ

၂၆။ စတုတ္ထေ–လေးကြိမ်မြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ စူဠဇောဓိတိ–စူဠဇောဓိဟူသည်ကား၊ မဟာဇောဓိ–မြတ်သောသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်သည်၊ ပရိဗ္ဗာဇကတ္တာဘာဝံ–ပရဗိုဒ်၏အဖြစ်ကို၊ ဥပါဒါယ–စွဲ၍၊ ဣဓ–ဤဇာတ်၌၊ စူဠဇောဓိသမညာ–စူဠဇောဓိဟူသောအမည်ကို၊ အာရောပိတာ–တင်အပ်၏၊ ဣမသ္မိံဝေဇာတကေ–ဤဇာတ်၌လျှင်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဒေဠ္ဒဘာတိကာဒိနော–အစ်ကိုကြီးအစရှိသော၊ မဟာဇောဓိသ–အစ်ကို မဟာဇောဓိ၏၊ သမ္ဘာဝတော–ကောင်းမွန်စွာအဖြစ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ စူဠဇောဓိသမညာ–စူဠဇောဓိဟူသောအမည်ကို၊ အာရောပိတာ–တင်အပ်သည်၊ နဿ–မဟုတ်၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏။(အဓိပ္ပာယ်ကားဘုရားအလောင်းတော် စူဠဇောဓိဟု အမည်ခေါ်ဝေါ်အပ်သည်ကား အစ်ကို မဟာဇောဓိပရဗိုဒ်ရှိ၍၊ အစ်ကိုကိုစွဲ၍ စူဠဇောဓိခေါ်ဝေါ်အပ်သည်မဟုတ်ဟု မှတ်လေ၏၊ ဗျာဒိတ်ရတော်မူသည်မှစ၍ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝဇာတိတို့၌လည်း ဘုရားလောင်းဖြစ်သောကြောင့် စူဠဇောဓိဟူ၍လည်း မှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးသောကိုယ်တော်၏အဖြစ်သည် မဟာဇောဓိမည်၏ဟု မှတ်လေ၏ဟု ဆိုလိုသည်။)

သုသီလဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ သုဋ္ဌုသီလဝါ–ကောင်းသောသီလရှိ၏၊ သမ္ပန္နသီလော–ပြည့်စုံသောသီလရှိ၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဘဝံ ဒိသွာနဘယတောတိ–ဟူသည်ကား၊

ကာမာဒီဘဝံ–ကာမအစရှိသောဘဝကို၊ ဘာယိတဗ္ဗာဘာဝေန–ကြောက်အပ်သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဿိတွာ–မြင်၍၊နေက္ခမ္မန္တိဇ္ဈာ–နေက္ခမ်မဟူသော ဉာဏ်ပုဒ်၌၊ စသဒ္ဒသလောပေါ–စသဒ္ဒါ၏ကြေခြင်းကို၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗော–မှတ်အပ်၏၊ တေန–ထိုစသဒ္ဒါဖြင့်၊ ဒိသွာနာတိပဒံ–ဒိသွာနဟူသောပုဒ်ကို၊ အာဂ ဆိုယတိ–ငင်အပ်၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပါဠိတော်၌ ဘဝံ ဒိသွာန ဘယတော နေက္ခမ္မံ အဘိနိက္ခမိဟူသော ဂါထာပုဒ်၌၊ နေက္ခမ်မဟူသော ပုဒ်နောက် စဒ္ဒါကြောသည်၊ ထိုကြောသောစသဒ္ဒါဖြင့်၊ ဒိသွာနဟူသော ရှေးပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငင်အပ်၏ဆရာဆိုအပ်သောအချက် အနက်ယောဇနာလိုသည်မှာ၊ ဘဝံ–ကာမဘဝအစရှိသည်ကို၊ ဘယတော–သံသရာဘေးအားဖြင့်၊ ဒိသွာန–မြင်၍၊ နေက္ခမ္မဠ–ဘေးလွတ်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုလည်း၊ အနုဿာဝါဒိသိဒ္ဓေန–အချင်းချင်းကြားခြင်း အစရှိသည်ဖြင့်ပြီးသော၊ ဉာဏစက္ခုနာ–ဉာဏ်တည်းဟူသောမျက်စိဖြင့်၊ ဒိသွာန–မြင်၍၊ ဤသို့ငင်၍ အနက်ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊) ဣဒံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံ ဝုတ္တောာ–ဆိုလိုသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဇာတိ–ပဋိသန္ဓေနေခြင်းလည်းကောင်း၊ ဇရာ–အိုခြင်းလည်းကောင်း၊ ဗျာဓိ–နာခြင်းလည်းကောင်း၊ မရဏံ–သေခြင်းလည်းကောင်း၊ အပါယဒုက္ခံ–အပါယ်ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ အတိတေ–လွန်လေပြီးသောဘဝ၌၊ ဝဋ္ဋမူလကံ–ဝဋ်ဆင်းရဲလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ အနာဂတေ–လာလတ္တံ့သောဘဝ၌၊ ဝဋ္ဋမူလကံ–ဝဋ်ဆင်းရဲလျှင်အကြောင်းရင်းဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန္နေ–ပစ္စုပ္ပန်၌၊ အာဟာရပရိယေဋ္ဌိမူလကံ–အဟာရကိုရှာမှီးခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်သော၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲလည်းကောင်း၊ ဣတိ–သို့၊ အဋ္ဌန်–ရှစ်ပါးကုန်သော၊ ဣမေသံ ဝေဂ၀ဏ္ဏာနံ–ဤသံဝေဂ၀ဏ္ဏတို့ကို၊ ပစ္စဝေက္ခဏေန–ဆင်ခြင်သဖြင့်၊ သဗ္ဗမ်ပိ–အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ကာမာဒိဘေဒံ–ကာမဘဝအစရှိသည်ဖြစ်၍ ပြားသော၊ ဘဝံ–ဘဝကို၊ သံသာရာဘယတော–သံသရာဘေးအားဖြင့်၊ ဥပဋ္ဌဟမာနံ–ထင်ရှားစွာ၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ နိဗ္ဗာနံ–နိဗ္ဗာန်သည်လည်းကောင်း၊ တဿ–ထိုနိဗ္ဗာန်သို့၊ ၏၊ ဥပါယဘူတာ–အကြောင်းဖြစ်

၍ဖြစ်သော၊ သမထဝိပဿနာစ–သမထဝိပဿနာသည်လည်းကောင်း၊ တဒုပါယဘူတာစ–ထိုသမထဝိပဿနာ၏အကြောင်းဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာစ–ရဟန်းရသော့၏အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ တိဝိဓမ္မိ–သုံးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ဣဒံနေက္ခမ္မံ–ဤဘဝသုံးပါးမှထွက်မြောက်နိုင်သောတရားကို၊ (ဒိသွာ၌ အဝုတ္တာကံစပ်လေ၊) အနုသဝါဒိသိဒ္ဓေန–အဆင့်ဆင့်ကြားဖူးခြင်းအစရှိသည်ဖြင့်ပြီးသော၊ ဉာဏစက္ခုနာ–ဉာဏ်တည်းဟူသောမျက်စိဖြင့်၊ တပ္ပဋိပက္ခတော–ထိုဘဝသုံးပါးဝင်္ဂဗိတရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအားဖြင့်၊ ဒိသွာ–မြင်၍၊ တာပသပဗ္ဗဇ္ဇာ–ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်သို့ကပ်သဖြင့်၊ အနေကာဒီနဝါ ကုလာ–တစ်ပါးမကများသောအဖြစ်တို့ဖြင့် နှောင့်ယှက်ခြင်းရှိသော၊ ဂဟဋ္ဌဘာဝါ–အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ဘောင်မှ၊ အဘိနိက္ခမိတွာ–ထွက်မြောက်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဂတောသွားလေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံဝုတ္တောဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏။

၂၇။ ဒုတိယိကာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပေါရာဏဒုတိယိကာ–ရှေးလူဖြစ်သော ကာလအပေါင်းအဖော်ဖြစ်ဖူးသော၊ ဂီဟိကာလေ–လူဖြစ်သောကာလ၌၊ ပဏာပတိဘူတာ–မယားဖြစ်၍ဖြစ်ဖူးသော၊ ကနကသန္ထိဘာတိ–ဟူသည်ကား၊ ကဉ္စနသန္ထိဘတ္တာစ–ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေရှိသော၊ ဝဏ္ဏေအနုပေက္ခာတိ–ဟူသည်ကား၊ သံသာရေ–သံသရာဝင်္ဂ၌၊ နိရာလယာ–တတ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ နေက္ခမ္မံ–အဘိနိက္ခမိတိ–ဟူသည်ကား၊ နေက္ခမ္မတ္ထာယ–တောထွက်အံ့သောငှာ၊ ဂေဟတော–အိမ်မှ၊ နေက္ခမ္မ–ထွက်၏၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိ–ရဟန်းပြု၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

၂၈။ သတ္တာ–သတ္တဝါတို့သည်၊ ဧတေန–ဤလောဘဖြင့်၊ အာလယန္တိ–တပ်တတ်ကုန်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဧတေနာတိပဒေန–ဧတေနဟူသောပုဒ်ဖြင့်၊ နိဒ္ဒိဋ္ဌော–ပြအပ်သော၊ သောလောဘော–ထိုလောဘသည်၊ အာလယော–အာလယမည်၏၊ တဏှာ–တဏှာကို၊ လဗ္ဘတိ–ရအပ်၏၊ တဒဘာဝေန–ထိုလောဘတည်းဟူသော တဏှာ၏မရှိခြင်း

ကြောင့်၊ နိရာလယာ–နိရာလယမည်၏၊ တတောဝေ–ထိုတတ်ခြင်း ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်၊ ဥတိသု–အဆွေအမျိုးတို့၌၊ တဏှာ ဗန္ဓနသ–တဏှာတည်းဟူသောနှောင်ဖွဲ့ခြင်း၏၊ ဆိန္နတ္တာ–ဖြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ ဆိန္နဗန္ဓု–ဆိန္နဗန္ဓုမည်၏၊ ဒေဝ–သို့၊ ဂိဟိဗန္ဓနာဘာဝ–လူ တို့၏အနှောင်အဖွဲ့မရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒသေတွာ–ပြပြီး၍၊ ဣဒါနိ– ဤယခုအခါ၌၊ ပဗ္ဗဇိတာနံပိ–ရဟန်းတို့တွင်လည်း၊ ကေသဉ္စိ–အချို့ သောရဟန်းတို့အား၊ ယံဗန္ဓနံ–အကြင်အနှောင်အဖွဲ့သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ် ၏၊ တဿာပိ–ထိုအနှောင်အဖွဲ့၏လည်း၊ အဘာဝ–မရှိသည်ကို၊ ဒသေ တုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ အနပေက္ခာ ကုလေ ဂဏောတိ–အနပေက္ခာ ကုလေ ဂဏောဟူသောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏၊ တတ္ထ–ထိုပုဒ်၌၊ (တို့တွင်လည်း ဟူ) ကုလေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥပဋ္ဌာကကုလေ–အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမျိုးတို့ကို၊ ဂဏောတိ–ဟူသည်ကား၊ တာပသဂဏော–ဂိုဏ်းရသေ့တို့ကို၊ ဗြဟ္မစာရိနောတိ–သတင်းသုံးဖော်တို့ဟူ၍၊ ဝုစ္စန္တိ–ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဥပါ ဂမုန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဏောပိ–နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ မယံ– ငါတို့သည်၊ ဥပါဂမိမှာ–ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

၂၉။ တတ္ထာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသီသာမန္တေ–ဗာရာဏသီပြည် ၏အနီးဖြစ်သော၊ (ရာဇယျာနေဟူသောပုဒ်ကိုငဲ့၍၊ သောဟူသောအနက် ကို ယောဇနောလိုက်သည်၊) နိပကာတိ–ဟူသည်ကား၊ပညဝန္တော–ပညာရှိ ကုန်သော၊ နိရာကုလေတိ–ဟူသည်ကား၊ဇနသဒ္ဒါရရဟိတတ္တာ–လူသွား လူလာမှ ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဇနေဟိ–လူတို့ဖြင့်၊ အနာကူလေ– နှောင့်ယှက်ခြင်းမရှိသော၊ အပ္ပသဒ္ဒေတိ–ဟူသည်ကား၊ မိဂပက္ခိနံ– သားငှက်တို့၏၊ ဥပဒ္ဒဝနတောပိ–အနီးဌိတည်ရှိခြင်းမှလည်းကောင်း၊ တေသံ–ထိုသားငှက်တို့၏၊ ဟသိတသဒ္ဒေနပိ–ရွှင်မြူးထူးသောအသံ မှလည်းကောင်း၊ ဝိရဟိတတ္တာ–ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အပ္ပ သဒ္ဒေန–နည်းသောအသံရှိသော၊ (အသံမရှိသောလည်းဟူ၊) ရာဇယျာ နေဝသာမုတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗာရာဏသိရညော–ဗာရာဏသီမင်း ၏၊ ရာဇယျာနေ–မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ဥဘောဇနာ–နှစ်ယောက်ဖြစ်ကုန်

သော၊ မယံ-ငါတို့သည်၊ တဒါ-ထိုအခါ၌၊ ဝသာမ-နေကြကုန်၏၊ တတြဝစနေ-ထိုစကား၌၊ အယံ-ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား၊ အနုပုဗ္ဗိကထာ-အစဉ်အတိုင်းသောစကားတည်း၊ အတီတေ-လွန်လေပြီးသောကာလ၌၊ ဣမသ္မိံဧဝဘဒ္ဒကပ္ပေ-ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌လျှင်၊ ဗောဓိသတ္တောဘုရားလောင်းသည်၊ ဗြဟ္မလောကတော-ဗြဟ္မာပြည်မှ၊ စဝိတ္တာ-စုတေခဲ့၍၊ အညတရသ္မိံ-မထင်ရှားသော၊ ကာသိကဂါမေ-ကာသိကမည်သောရွာ၌၊ ဧကဿ-တစ်ယောက်သော၊ မဟာဝိဘဝဿ-များသောဥစ္စာရှိသော၊ ဗြာဟ္မဏဿ-ပုဏ္ဏား၏၊ ပုတ္တောသားသည်၊ ဟုတ္မာ-ဖြစ်၍၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တဿ-ထိုသတို့သားအား၊ နာမဂ္ဂဟနသမယေ-အမည်မှည့်အံ့သောကာလ၌၊ ဗောဓိကုမာရောတိနာမံ-ဗောဓိသတို့သားဟူသောအမည်ကို၊ ကရိံသု-မှည့်ကြကုန်၏၊ အဿ-ထိုဗောဓိသတို့သားအား၊ ဝယပတ္တကာလေပန-အရွယ်ကာလသို့ရောက်သည်ရှိသော်ကား၊ တက္ကသိလံ-တက္ကသိုလ်ပြည်သို့၊ ဂန္တွာ-သွားလေ၍၊ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ-ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့ကို၊ ဥဂ္ဂဏှိတ္မာ-သင်ကြား၍၊ ပစ္စဂတဿ-တစ်ဖန်ပြန်ခဲ့သော်၊ အနိစ္စမာနက်သေဝ-အလိုမတူဘဲလျှင်၊ မာတာပိတရော-အမိအဖတို့သည်သုမဇာတိကံကုလကုမာရိကံ-အမျိုးတူသောသတို့သမီးကို၊ အာနေသုံ-ဆောင်ကုန်၏၊ သာပိ-ထိုသတို့သမီးသည်လည်း၊ ဗြဟ္မလောကာ-ဗြဟ္မာပြည်မှ၊ စုတာဝ-စုတေခဲ့သောမိန်းမဖြစ်၍လျှင်၊ ဥတ္တမရူပဓရာ-မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သော၊ ဒေဝစ္ဆရာပဋိဘာဂါ-နတ်သမီးနှင့်တူသော အဖို့ရှိ၏၊ တေသံ-ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့အား၊ အနိစ္ဆမာနာနံဧဝ-အလိုမတူကြကုန်ဘဲလျှက်၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ အာဝါဟဝိဝါဟံ-ပေးစားထိမ်းမြားခြင်းကို၊ ကရိံသု-ပြုကြကုန်၏၊ ဥဘိန္နံပိ-နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ နေသံပန-ထိုသူတို့အားကား၊ ကိလေသသမုဒါစာရော-ကိလေသာတည်းဟူသောအကျင့်ကို၊ နဘူတပုဗ္ဗော-မကျင့်စဖူးအပ်လေ၊ သရာဂဝသေန-ရာဂနှင့်တကွသောစိတ်ဖြင့်၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ ဩလောကနံ-ကြည့်ခြင်းသည်၊ နဟောသိ-မဖြစ်စဖူး၊ သဂ္ဂေ-လူ့ပြည်နတ်ပြည်၌၊ ပဝတ္တာနံ-ဖြစ်ကုန်သော၊ ဣတရော-

ဤသူတို့မှတစ်ပါးကုန်သောသူတို့အား၊ ကာပနကထာ–အဘယ်ဆိုရာ ရှိအံ့နည်း၊ အညမညံ–အချင်းချင်း၊ သြလောကနံ–ကြည့်ခြင်းသည်၊ အဟောသိ၎ဝ–ဖြစ်သည်သာလျှင်ကတည်း၊ (ဤသို့ ယောဇနာလေ၊) ၎ဝံ–သို့၊ တေ–ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ပရိသုဒ္ဓသီလာ–စင်ကြယ်သော သီလရှိကုန်သည်၊ အဟေသုံ–ဖြစ်ကုန်၏။

အပရဘာဂေ–နောက်အဖို့၌၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ မာတာပိတူသု–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလကံတေသု–သေလွန်ကြကုန်သော်၊ တေသံ–ထိုမိခင် ဖခင်တို့၏၊ သရီရကိစ္စံ–မီးသင်္ဂြိုဟ်သောကိစ္စကို၊ ကတ္တာ–ပြုပြီး၍၊ တံ–ထိုသတို့သမီးကို၊ ပဏ္ဏာသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနှမ၊ တွံ–သင်နှမသည်၊ ဣမံအသီတိကောဋိဓနံ–ဤကုဋေ ရှစ်ဆယ်ရှိသော ဥစ္စာကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ သုခေန–ချမ်းသာသဖြင့်၊ ဧဝါဟိ–အသက်မွေးပါလော၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏၊ အယျပုတ္တ–အရှင်သား၊ တွံပန–အရှင်သားသည်ကား၊ ကိံ–အသို့နည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ မယံ–ငါ့အား၊ ဓနေန–ဥစ္စာဖြင့်၊ ကိစ္စံ–ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ အဟံ–ငါသည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိဿามိ–ရဟန်းပြုလေအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကိံပန–အသို့နည်း၊ ဣတ္ထိနံပိ–မိန်းမတို့အားလည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ–ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သည်၊ နိဝဋ္ဋတိ–မအပ်ပါသလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဘဒ္ဒေ–အိုနှမ၊ ဣတ္ထိနံပိ–မိန်းမတို့အားလည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ–ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်သည်၊ ဝဋ္ဋတိ–အပ်ပေ၏၊ (သင့်တင့်ပေ၏လည်းဟူ၊) ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ တေနဟိ–ထိုသို့တပြီးကား၊ မယံပိ–အကျွန်ုပ်အားလည်း၊ ဓနေန–ဥစ္စာဖြင့်၊ ကိစ္စံ–ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ အဟံပိ–အကျွန်ုပ်သည်လည်း၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိဿามိ–ရဟန်းပြုပါအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ တေဉ ဘောပိ–ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်လည်း၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဝိဘဝံ–စည်းစိမ်ဥစ္စာကို၊ ပရိစ္စဇိတွာ–စွန့်၍၊ မဟာဒါနံ–အလှူကြီးကို၊ ဒတ္တွာ–ပေး၍၊ နိက္ခမိတွာ–အိမ်မှထွက်၍၊ အရညံ–တောသို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်လေ၍၊ ပဗ္ဗဇိတွာ–ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊ ဥဉ္ဆာစရိယာယ–ခွက်လက်စွဲ

လျက်၊ ဖလာဖလေဟိ–သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့်၊ယာပေန္တော–မျှတကြ ကုန်လျက်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာသုခေနေဝ–ရဟန်း၏ချမ်းသာဖြင့်လျှင်၊ ဒဿသံဝစ္ဆ ရာနိ–ဆယ်နှစ်တို့ပတ်လုံး၊ ဝသိတွာ–နေ၍၊လောကာမိုလသေဝနတ္ထာယ– ချဉ်ဆားမိုဝဲအံ့သောငှာ၊ ဧနုပဒစာရိကံ–ဧနုပုဒ်ဒေသစာရီကို၊ စရန္တော– သွားကုန်လျက်၊ အနုပုဗ္ဗေန–အစဉ်သဖြင့်၊ ဗာရာဏသိ–ဗာရာဏသီပြည် သို့၊ ပတ္တာ–ရောက်၍၊ ရာဇုယျာနေ–မင်း၏ဥယျာဉ်၌၊ ဝသိသု–နေကုန် ၏။ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ရာဇုယျာနေ ဝသာမုဟောတိအာဒိ–ရာဇုယျာနေ ဝသာမုဟော အစရှိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

၃၀။ အထ–ထိုနောင်မှ၊ ဧကဒိဝသံ–တစ်နေ့သ၌၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီ မင်းသည်၊ ဥယျာနကီဠံ–ဥယျာဉ်ကစားခြင်းသို့၊ ဂတော–သွားသည် ရှိသော်၊ ဥယျာနဿ–ဥယျာဉ်၏၊ ဧကပဿေ–နံပါးတစ်ဖက်၌၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ သုခေန–ရဿေ့ရဟန်းချမ်းသာဖြင့်၊ ဝိတိနာမေန္တာနံ–လွန်စေကုန်သော၊ တောသံ–ထိုနှစ်ယောက်သောရဿေ့တို့၏၊ သမီပဋ္ဌာနံ–အနီးဖြစ်သောအရပ် သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ပရမပါသာဒိကံ–အလွန်လျှင်ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ သော၊ ဥတ္တမရူပဓရံ–မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သော၊ ပရိဗ္ဗာဇိကံ–ပရ ပိုက်ရဿေ့မကို၊ ဩလောကေန္တော–ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ကိလေသဝသေ နေ–ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့်၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော–ကြိုက်နှစ်သက်သောစိတ်ရှိ သည်၊ ဟုတွာ–ဖြစ်၍၊ ဟေဒိသတ္တံ–ဘုရားလောင်းကို၊အယံပရိဗ္ဗာဇိကာ– ဤပရပိုက်ရဿေ့မသည်၊ တေ–ရှင်ရဿေ့အား၊ ကိံဟောတိ–အဘယ်သို့ရှိ သနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တေနစ–ထိုဆရာနှင့်ကား၊ ပရိဗ္ဗာ ဇိကာယ–ပရပိုက်ရဿေ့မအား၊ ကိဠိ–တစ်စုံတစ်ခုမျှသောကိစ္စသည်၊ နဟောတိ–မဖြစ်ဘူး၊ ကေဝလံ–စင်စစ်၊ ဧကပဗ္ဗဇ္ဇာယ–ရဿေ့ရဟန်းတူ သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇိတာ–ရဟန်းပြု၏၊ အပိစခေါပန–စင်စစ်သော် ကား၊ ဂိဟိကာလေ–လူဖြစ်သောကာလ၌၊ ပါဒပရိစာရိကာ–ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိ သော်၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အယံ–ဤရဿေ့သည်၊ ဧတသ– ထိုရဿေ့မအား၊ ကိဠိ–တစ်စုံတစ်ခုယှက်ဖူးသောအမှုသည်၊ နဟောတိ–

မဖြစ်စဖူး၊ အပိစခေါပန–စင်စစ်သော်ကား၊ ဂိဟိကာလေ–လူဖြစ်သော ကာလ၌၊ အသ–ဤရသေ့၏၊ ပါဒပရိစာရိကာ–ခြေရင်းအလုပ်အကျွေး သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ယံနုနာယဒိပန–အကယ်၍ကား၊ အဟံ– ငါသည်၊ ဣမံ–ဤရသေ့မကို၊ အန္တေပုရံ–နန်းတွင်းသို့၊ ပဝေသေယျံ– သွင်းရမူကား၊ ယန္ဒုန–ကောင်းလေစွ၊ တေနေဝ–ထို့ကြောင့်လျှင်၊ အသ–ဤရသေ့၏၊ ဣမိသာ–ဤရသေ့မအား၊ ပဋိပတ္တိ–အမှုအရာ အကျင့်ကို၊ ဇာနိဿာမိတိ–သိရလတ္တံ့ဟု၊ အန္ဓဗာလော–အလွန်မိုက်သည် ဖြစ်၍၊ တတ္ထ–ထိုရသေ့မ၌၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တံ–နှစ်သက် သောစိတ်ကို၊ နိဝါရေတုံ–တားမြစ်အံ့သောငါ၊အသဏ္ဌာနော–မတည်နိုင် သည်ဖြစ်၍၊ အညတရံ–တစ်ယောက်သော၊ ပုရိသံ–ယောကျ်ားကို၊ အာဏာပေသိ–စေ၏၊ ဣမံပရိဗ္ဗာဇိကံ–ဤပရိုက်ရသေ့မကို၊ ရာဇနိဝေ သနံ–မင်းနန်းအိမ်သို့၊ တွံ–သည်သင်၊ နေဟိ–ဆောင်လေလော့၊ ဣဒါ– သို့၊ အာဏာပေသိ–စေလိုက်၏။

သော–ထိုယောကျ်ားသည်၊ တဿ–ထိုဗာရာဏသီမင်း၏၊ ဝစနံ–စကားကို၊ ပဋိသုဏိတွာ–တစ်ဖန်ကြားရလေ၍၊ လောကေ–လူ၌၊ အဓမ္မော–မတရားသောမှုသည်၊ ဝတ္တတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိအာဒိနိ–ဤသို့ အစရှိသောစကားတို့ကို၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ တံ–ထိုရသေ့မကို၊ ပရိဒေဝမာနံ ဧဝ–ငိုကျွေးစဉ်ပင်လျှင်၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ ပါယာသိ–သွားလေ၏၊ ဗောဓိ သတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တဿ–ထိုရသေ့မ၏၊ ပရိဒေဝနံ– ငိုကျွေးသော၊ သဒ္ဒံ–အသံကို၊ သုတ္တွာ–ကြား၍၊ ဧကဝါရံ–တစ်ကြိမ်၊ သြလောကေတွာ–ကြည့်လိုက်၍၊ ပုန–တဖန်၊ နသြလောကေသိ– မကြည့်၊ အဟံ–ငါသည်၊ တေသု–ထိုမင်းတို့၌၊ စိတ္တံ–စိတ်ကို၊ ပဒေါ သေတွာ–အမျက်ရှိစေ၍၊ သစေပနဝါရေသာမိ–အကယ်၍တားထားဘိ အုံ့၊ မယုံ–ငါ့အား၊ သီလဿ–သီလ၏၊ အန္တရာယော–အန္တရာယ်သည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ သီလပါရမိံယေဝ–သီလပါရမီကိုသာ လျှင်၊ အာဝဇ္ဇေန္တော–ဆင်ခြင်လျက်၊ နိသီဒိ–နေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဥယျာနဒဿနံ ဂန္တာ ရာဇာ အဒ္ဒသ ဗြာဟ္မဏန္တိအာဒိ–ဥယျာနဒဿနံ

ဂန္ဓာ၊ ရာဇာ အဒ္ဒသ ဗြာဟ္မဏိ-အစရှိသောပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ တုယ္ဟေသာ ကာ ကသ ဘရိယာ-တိ-ဟူသည်ကား၊ တာပသ-ရှင်ရသေ့၊ တုယ္ဟံ တဝ-ရှင်ရသေ့အား၊ ဧသာ-ဤရသေ့မသည်၊ ကာ-အဘယ်သို့တုံနည်း၊ ကိံဘရိယာ-အဘယ်သူ၏ မယားနည်း၊ ဥဒါဟု-ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ဘဂိနီ-နှမဖြစ်သလော၊ ဣတိဝါ-ဤသို့လည်းကောင်း၊ သမာနာကသ-အမျိုးအဆွေဟူသော သဘောရှိသော၊ အညသ-တစ်ပါးသောသူ၏၊ ဘရိယာ-မယားလော၊ ဣတိဝါ-ဤသို့လည်းကောင်း။

၃၁။ နု မယှံ ဘရိယာ ဧသာတိ-ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ-မင်းကြီး၊ ဧသာ-ဤရသေ့မသည်၊ မယှံ-ငါ့အား၊ ဂိဟိကာလေ-လူဖြစ်သောကာလ၌၊ ဘရိယာ-မယားသည်၊ ကာမဗ္ဗအဟောသိ-အကယ်၍ကား ဖြစ်ဖူးလေ၏ရှင့်၊ ပနတထာပိ-ထိုသို့ဖြစ်လေကြားသော်လည်း၊ ပဗ္ဗဇိတကာလတော-ရဟန်းပြုသောကာလမှ၊ ပဋ္ဌာယ-စ၍၊ ဧသာ-ဤမိန်းမသည်၊ မယှံ-ငါ၏၊ ဘရိယာ-မယားသည်၊ နု-မဟုတ်၊ အဟံပိ-ငါသည်လည်း၊ ဧတိဿာ-ထိုရသေ့မ၏၊ နသာမိကော-အရှင်မဟုတ်၊ ကေဝလံပန-စင်စစ်သော်ကား၊ သဟမမ္မာ-အတူတကွတရားကျင့်သော၊ ဧကသာသနိ-သတင်းသုံးဘော်တည်းဟု၊ အဟမ္မိ-ငါသည်လည်း၊ ပရိဗ္ဗာဇကော-ပရိုက်ရသေ့တည်း၊ အယမ္မိ-ဤရသေ့မသည်လည်း၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာ-ပရိုက်ရသေ့မတည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ သမာနဓမ္မာ-တူသော ရဟန်းအကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဗ္ဗာဇကသာသနေ-ပရိုက်တို့၏ သာသနာ၌၊ ဧကသာသနိ-တူသောအဆုံးအမရှိသော၊ သဗြဟ္မစာရိနီ-အတူတကွ သတင်းသုံးဘော်တည်း၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

၃၂။ တိဿ သာရတ္တဂမိတောတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာမရာဂေန-ကာမရာဂဖြင့်၊ သာရတ္တော-တတ်မက်သောစိတ်ရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ ပဋိဗဒ္ဓေါ-ကြိုက်နှစ်သက်၏၊ (အစွဲရှိ၏လည်းဟု၊) ဂါဟာပေတွာန စေဋကေတိ-ဟူသည်ကား၊ စေဋကေဟိ-စေအပ်သောသူတို့ကို၊ ဂဏှာပေ

တွာ–ယူစေ၍၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ စေဋကေ–အစေအပါးဖြစ်ကုန်သော၊ ရာဇပုရိသေ–မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကို၊ အာဏာပေတွာ–စေလိုက်၍၊ တံ ပရိဗ္ဗာဇိကံ–ထိုပရိုက်မကို၊ ဂဏှာပေတွာ–ယူစေ၍၊ နိပ္ပိဋယန္တော ဗလသာတိ–ဟူသည်ကား၊ တံ–ထိုရသေ့မကို၊ အနိစ္ဆမာနံ ဧဝ–အလိုမတူဘဲလျှင်၊ အာကာမုနပရိကာမုနာဒီနာ–ရှေ့သို့ငင်ခြင်း၊ နောက်သို့တွန်းခြင်း အစရှိသည်ဖြင့်၊ နိပ္ပိဋယန္တော–နှိပ်စက်လျက်၊ ဗာဓေန္တော–ညှင်းဆဲလျက်၊ တထာပိ–ထိုသို့သော အမှုအရာဖြင့်၊ အဂစ္ဆန္တိ–လိုက်ရလေသော်၊ ဗလသာ ဗလဂ္ဂါရေန–အနိုင်အထက်ဖြင့်၊ ရာဇပုရိသေဟိ–မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကို၊ ဂဏှာပေတွာ–ယူစေ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အန္တေပုရံ–နန်းအိမ်တွင်းသို့၊ ပဝေသေသိ–သွင်းစေ၏။

၃၃။ သြဒပတ္တကိယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဒကပတ္တံ–ရေခွက်ကို၊ အာမသိတွာ–သုံးသပ်၍၊ ဂဟိတဘာရိယာ–ယူအပ်သောမယားသည်၊ သြဒပတ္တိကာနာမ–ပေးစားထိမ်းမြားသောမယားမည်၏၊ ဣဒံ ဝစနံ–ဤ သြဒပတ္တကိနိမယားဟူသောစကားကို၊ ပုရာဏဒုတိယိကာဘာဝေန–မယားကြီး၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ဥပလက္ခဏမတ္တန္တိ–မှတ်အပ်သော အပိုင်းအခြားစကားဟူ၍၊ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ–မှတ်အပ်၏၊ သာပနဘာရိယာ–ထိုပေးစားထိမ်းမြားသော မယားသည်ကား၊ ဗြာဟ္မဏဝိဝါဟဝသေန–ပုဏ္ဏားတို့၏ ပေးစားထိမ်းမြားခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်၊ မာတာပိတူဟိ–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ သမ္မတ္တိ–စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို၊ သမ္မပဋ္ဌပါဒိတာ–ရောက်စေအပ်သောမယားတည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ရေခွက်၌ ရေကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစေသောဟုလက်ကိုချစေ၍ ပေးစားထိမ်းမြားသော မယားသည်၊ လောကဋ္ဌ မယားကြီးမည်၏၊ မြတ်သော ထိမ်းမြားခြင်းဖြစ်၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာအမွေကို ရောက်စေအပ်သောမယား မည်၏ဟူလိုသည်၊) သြဒပတ္တကိယာတိပဒံ–သြဒပတ္တကိယာဟူသောပုဒ်သည်၊ ဘာဝေန–ကြိယာတစ်ခုဖြင့်၊ ဘာဝလက္ခဏေ–ကြိယာတစ်ခုကို မှတ်ကြောင်း၌၊ ဘုမ္မံ–သတ္တမီဝိဘတ်တည်း၊ (ဘာဝေနဘာဝလက္ခဏော ဘုမ္မံ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဂါထာ၌ သြဒပတ္တိယာ မယုံ

သဟဇာတာ ဧကသာသနိ အာကမ္ပိတွာနိယန္တိယာဟူသောပါဠိဋ္ဌိအနက် ယောဇနာလိုသည်မှာ၊) မယံ-ငါ၏၊သဟဇာတာ-သဟဇာတာယ-ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့်တူသော၊ ဧကသာသနိ-ဧကသာသနိယာ-တူသော အဆုံးအမရှိသော၊ သြဒပတ္တိကိယာ-မိဘပေးစား ထိမ်းမြားသောမယားကို၊ အာကမ္ပိတွာ-ငင်၍၊ နိယန္တိယာ-ဆောင်အပ်လေသည်ရှိသော်ဟု၊ ဘာဝေန-ဘာဝလက္ခဏာ အနက် ယောဇနာလေဟူလိုသည်၊ သဟဇာတာဧကသာသနိပုဒ်နောင်လည်း၊ ဘုမ္မတ္ထေပစ္စတ္တံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သောကြောင့် ဂါထာဗန္ဓအားဖြင့်၊ ပထမာဝိဘတ်ရှိလေသည်၊ အနက်အားဖြင့်မူကား၊ ဘုမ္မတ္ထေလက္ခဏာ ဝန္ဓသတ္တမီဟု ယူစေလိုသည်၊ သဟဇာတာ-တူသောသဘောရှိသော၊ တေနေဝ-ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဧကသာသနိတိ-ဧကသာသနိဟူ၍၊ အာဟ-မိန့်တော်မူ၏၊ ဧကသာသနိတိစကွဒ်ပဒ်-ဧကသာသနိဟူသော ဤပုဒ်သည်လည်း၊ ဘုမ္မတ္ထေလက္ခဏာဝန္ဓသတ္တမီအနက်၌၊ ပစ္စတ္တံ-ပထမာဝိဘတ်တည်း၊ ဧကသာသနိယာ-တူသောအဆုံးအမရှိသော၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ နယန္တိယာတိ-ဟူသည်ကား၊ နိယန္တိယာ-ဆောင်ယူအပ်လေသည်ရှိသော်၊ ကောပေါမေဥပပဒ္ဓထာတိ-ဟူသည်ကား၊ အယံ-ဤရသေ့မသည်၊ တေ-သင်ရှင်ရသေ့၏၊ ဂိဟိကာလေ-လူဖြစ်သောကာလ၌၊ ဘရိယာ-မယားတည်း၊ ဗြာဟ္မဏီ-ရသေ့မသည်၊ သီလဝတီ-သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ပဗ္ဗဇိတကာလေစ-ရဟန်းဖြစ်သောကာလ၌ကား၊ သဗြဟ္မစာရိနီဘာဝတော-သီတင်းသုံးဘော် ဖြစ်သောအားဖြင့်၊ သဟဇာတာ-အတူတကွဖြစ်သော၊ ဘဂိနီ-နှမတည်း၊ ဗြာဟ္မဏာ-အိုရသေ့၊ သာ-ထိုရသေ့မကို၊ တုယံ-သင်၏၊ ပူရတော-ရှေ့မှ၊ ဗလက္ကာရေန-အနိုင်အထက်ဖြင့်၊ အာကမ္ပိတွာ-ယူငင်၍၊ နိယတိ-ဆောင်အပ်၏၊ တေ-သင်ရသေ့၏၊ ပုရိသဘာဝံ-ယောကျ်ား၏အဖြစ်ကို၊ ဝိဇာဝတိ-ညှင်းဆဲ၏၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တွာ-ဆိုရ၍၊ နိယျာတေ-ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပုရိသမာနေန-ယောကျ်ား၏မာနဖြင့်၊ ဥဿာဟိတော-အားထုတ်သည်ရှိသော်၊ စိရကာလသယိတော-ကြာမြင့်စွာ ကာလကြာသည်ရှိသော်၊

ကေနစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ပုရိသေန–ယောကျ်ားသည်၊ ဝမ္မိကဗိ လတော–တောင်ပို့၏အတွင်းမှ၊ နိဟရိတွာ–ထုတ်၍၊ ဃဋ္ဋိတော–ရိုက် ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သုသူတိ–သုသုဟူ၍၊ ဖြုတ်ဖြုတ်ဟူ၍လည်းဟူ၊ ဖဏံ–ပါးပျဉ်းကို၊ ကရောန္တော–ပြုသော၊ အာသိဝိသောဝိယ–မြွေဟောက် ကဲ့သို့၊ မေ–ငါ၏၊ စိတ္တကောပေါ–စိတ်ဒေါသသည်၊ သဟသာ–အလျင် တဆော၊ ဝုဋ္ဌာသိ–ထသည်ဖြစ်အံ့။

၃၄–၅။ သဟကောပေ သမုမ္ဘူတေ–ဟူသည်ကား၊ ကောပုပ္ပတ္တိယာ– ဒေါသဖြစ်သည်နှင့်၊ သဟ–တကွ၊ တဿ–ထိုဒေါသစိတ်၏၊ ဥပ္ပတ္တိ သမနန္တရမေव–ဖြစ်သောအခြားဥပ်ပင်လျှင်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ သီလဗ္ဗတမနုဿရိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော– မိမိ၏၊ သီလပါရမီ–သီလပါရမီကို၊ အာဝဇ္ဇေတိ–ဆင်ခြင်၏၊ တတ္ထေ ဝကောပံနိဂ္ဂဏှိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံဝေအာသနေ–ထိုနေရာ၌ပင်လျှင်၊ ယထာနိသိန္နောဝ–တိုင်လျှက်ပင်လျှင်၊ တံကောပံ–ထိုအမျက်ကို၊ နိဝါရေ သိ–တားမြစ်၏၊ နာဒါသိ'ဗုဒ္ဓမုိ တူပရိတိ–ဟူသည်ကား၊ တတောကေဝါ ရုပ္ပတ္တိတော–ထိုတစ်ကြိမ်ဒေါသဖြစ်သည်မှ၊ ဥပရိဥဒ္ဓံ–အထက်နောက် ကာလ၌၊ ဝမုိ တုံ–ပွားများခြင်းငှာ၊ နအဒါသိ–မပေး၊ဣဒံ–ဤစကားကို၊ ဝုတ္တံဝုတ္တောာ–ဆိုလိုသည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ကောပေ–ဒေါသသည်၊ ဥပန္နမတ္တေဇဝ–ဖြစ်ကာမျှ၌ပင်လျှင်၊ ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇက–ဘုရားဆုကို ကိုတောင်းသောအိုပရိုက်၊ တွံ–သင်သည်၊ သဗ္ဗပါရမီယော–ခပ်သိမ်း ကုန်သောပါရမီတို့ကို၊ ပူရေတွာ–ပြည့်စေ၍၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတ ညာဏ်တော်ကို၊ ပဋ္ဌိဝိဓ္ဓိတုကာမောနနု–ထိုးထွင်းရှာသိခြင်းငှာ အလိုရှိ သည်မဟုတ်လေလော့၊ တဿတေ–ထိုသင်အား၊ သီလမတ္တေ–သီလ ဆောက်တည်ကာမျှသည်၊ သတိပိ–ရှိသော်လည်း၊ ဣဒံ–ဤသီလပါရမီ သည်၊ ဥပလက္ခဏံကိ–မှတ်ကာမျှသာမဟုတ်လေလော့၊ တယိဒံတံ ဣဒံ သီလံ–ဤသီလပါရမီသည်၊ ဂုဏ်–နွားတို့၏၊ ခုရမတ္တောဒကေ–ခွာ အတိုင်းအရှည်ရှိသောရေ၌၊ ဩသီဒန္တသ–နစ်သောယောကျ်ားအား၊ မဟာသမုဒ္ဒသ–မဟာသမုဒ္ဒရာ၏၊ ပရတီရံ–ထိုမှာဘက်ကမ်းကို၊ ဂဏှိ

တုကာမတာဝိယ–လှမ်းယူခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကဲ့သို့၊ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဘာသိတွာ–မည်တမ်း၍၊ ပဋ္ဌသခ်ါနဗလေန–ဆင်ခြင်ခြင်းအားအစွမ်းဖြင့်၊ တသ္မိံဝေဒနေ–ထိုခဏ ဌ်ပင်လျှင်၊ ကောပံ–အမျက်ဒေါသကို၊ နိဂ္ဂဟေတွာ–နှိပ်၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ ဥပ္ပဇ္ဇနဝသေန–ဖြစ်ပြန်သည်၏အစွမ်းဖြင့်၊ အသ–ထိုဒေါသစိတ်အား၊ ဝမ္ဘိတုံ–ပွားများစိမ့်သောငှာ၊ နအဒါသိ–ငါမပေး၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ယဒိ နံ ဗြာဟ္မဏိန္တိ အာဒိ–ယဒိ နံ ဗြဟ္မဏီ အစရှိသောစကားကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏။

တသ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိ တဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ပရိဗ္ဗာဇက–အိုပရပိုက်ရဟန်း၊ တေ–သင်၏၊ တံ ဗြာဟ္မဏိ–ထိုသီတင်းသုံးဆော်ရသော့မကို၊ သောရာဇဝါ–ထိုမင်းသည်လည်းကောင်း၊ အညော–တစ်ပါးသော၊ ကောစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်လည်းကောင်း၊ နိသိတာယ–သေအပ်ပြီးသော်၊ တိဏာယပိ–ထက်လှစွာသော၊ သတ္တိယာ–ဒါးလုံ့ဖြင့်၊ ကောဋ္ဌေယျ–ထိုးငြားအုံ့၊ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ–အပိုင်းအပိုင်း၊ ယဒိဆိန္ဒေယျ–အကယ်၍ဖြတ်ငြားအုံ့၊ ဧဝံသန္တေပိ–ဤသို့အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်လေသော်လည်း၊ အဋ္ဌာနော–မိမိ၏၊ သီလံ–ဆောက်တည်အပ်သော၊ သီလပါရမိ–သီလပါရမီကို၊ နေဝဘိန္ဒေယျုံ–မဖျက်ရာ၊ ကသ္မာ–အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား၊ ဟောဓိယာဧဝ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ ကာရဏာ–အကြောင်းကြောင့်၊ နေဝဘိန္ဒေယျ–မဖျက်ရာ၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံသောအရာတို့၌၊ အခဏ္ဍိတ သီလေနေဝ–မကျိုးမပျက်သောသီလဖြင့်သာလျှင်၊ သမ္ဗောဓိं–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ ပါပုဏိတုံ–ရောက်ခြင်းငှါ၊ သက္ကာ–တတ်နိုင်ကောင်း၏၊ ဣတရေန–ဤမှတစ်ပါးကျိုးပျက်သောသီလဖြင့်၊ ပါပုဏိတုံ–ရောက်ခြင်းငှါ၊ နသက္ကာ–မတတ်နိုင်စကောင်း။

✉ ၃၆။ နမေ သာဗြဟ္မဏီဒေဿာတိ–ဟူသည်ကား၊ သာဗြာဟ္မဏီ–ထိုရသေ့မသည်၊ ဇာတိယာစ–ဇာတိအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂေါတ္တေန စ–အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကုလပုတ္တေသေန စ–အမျိုးအားဖြင့်

လည်းကောင်း၊ အာစာရ သမ္ပတ္တိယာစ-အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိရပရိစယေန-ကြာမြင့်စွာလုပ်ကျွေးလေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗဇောဒိဂုဏသမ္ပတ္တိယာစ-ရဟန်းဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣတိ-သို့၊ သဗ္ဗပ္ပကာရေန-အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့်၊ (အခြင်းအရာကြောင့်လည်းဟူ၊) မေမယာ-ငါသည် နဒေဿာ နအပ္ပိယာဧဝ-မချစ်အပ်သည်သာတည်း၊ တဿာ-ထိုရသေ့မ အား၊ မမ-ငါ၏၊ အပိယဘာဝေါ-မချစ်အပ်သောသဘောသည်၊ ကောစိ-တစ်စုံတစ်ခုမျှသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ နပိ မေ ဗလံ နဝိဇ္ဇတိတိ-ဟူသည် ကား၊ မယှံ ပိ-ငါ့အားလည်း၊ ဗလံ-အစွမ်းသတ္တိသည်၊ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိသည်၊ နေ-မဟုတ်၊ အတ္ထိဧဝ-ရှိသည်သာတည်း၊ ဟိသစ္စံ-မှန်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ နာဂဗလော-ဆင်ပြောင်၏အားကဲ့သို့သောအား ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ထာမသမ္ပန္နော-အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဣဒ္ဓိမာ နော-အလိုရှိသော်၊ သဟသာ-အဆောတလျှင်၊ ဝုဋ္ဌဟိတ္ဝာ-ထ၍၊ တံ -ထိုရသေ့မကို၊ အာက ဧမေ ဣဒ္ဓေ-ငင်ကုန်သော၊ ပူရိသေ-ယောက်ျား တို့ကို၊ နိပ္ပေါထေတ္ဝာ-ရိုက် ခတ်လိုက်၍၊ တံ-ထိုရသေ့မကို၊ ဂဟေတ္ဝာ -ယူ၍၊ ယထိစ္ဆိတဋ္ဌာနံ-အလို ရှိတိုင်းသောအရပ်သို့၊ ဂန္တုံ-သွားအံ့သော ငါ၊ သမတ္ထော-စွမ်းနိုင်၏၊ သဗ္ဗညုတံ ပိယံ မယှန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တတောပရိဗ္ဘာဇိကတော-ထိုပရုပိုက် ရသေ့မထက်၊ သတဂုဏေန-အရာသော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဟဿဂုဏေန-အထောင်သော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတသဟ သဿဂုဏေန-အသိန်းသော ကျေးဇူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတညာဏ မေဝ-သဗ္ဗညုတ ညာဏ်တော်ကိုသာလျှင်၊ မယှံမယာ-ငါသည်၊ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ ပိယံ-ချစ်အပ်၏၊ တသ္မာ သီလံမနုရက္ခိဿန္တိ-ဟူသည်ကား၊ တေနကာ ရဏေန-ထိုသဗ္ဗညုတညာဏ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ သီလမေဝ-သီလကိုသာလျှင်၊ မယာ-ငါသည်၊ အနုရက္ခိဿံ-အစဉ်အတိုင်းစောင့် အပ်၏။

အထ-ထိုအခါ၌၊ သောရာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဥယျာ

နေ–ဥယျာဉ်၌၊ ပပဉ္စ–ကြာသည်ကို၊ အကတွာဝ–မပြုမူ၍လျှင်၊ သီဃ တရံ–လျင်စွာ၊ ဃရံ–နန်းအိမ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ တံပရိဗ္ဗာဒိကံ– ထိုပုရပိုက်မရသော့ကို၊ ပဏ္ဏာသာပေတွာ–ခေါ်စေ၍၊ မဟန္တေန–များစွာ သော၊ ယသေန–အခြံအရံဖြင့်၊ နိမန္တေသိ–ဖိတ်၏၊ သာ–ထိုရသေ့မသည်၊ ယသသ–အခြံအရံ၏၊ အဂုဏာ–ကျေးဇူးမဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗ ဇ္ဇာယ–ရဟန်းရသော့၏၊ ဂုဏာ–ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တ နော–မိမိ၏၊ ဗောဓိသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏လည်းကောင်း၊ မဟန္တံ– များစွာသော၊ ဟောဂဏ္ဍံ–များသောဥစ္စာစုကို၊ ပဟာယ–စွန့်၍၊ သံဝေ ဂေန–သံဝေဂဖြင့်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိတဘာဝ–ရဟန်း၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကထေသိ–ဟောပြော၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ကေနစိပရိယာ ယေန–တစ်စုံတစ်ခုသောပရိယာယ်ဖြင့်၊ တသာ–ထိုရသေ့မ၏၊ မနံ– စိတ်ကို၊ အလဗ္ဘန္တော–မရသည်ဖြစ်၍၊ စိန္တေသိ–ကြံ၏၊အယံပရိဗ္ဗာဇိကာ– ဤရသေ့မသည်၊ သီလဝတီ–သီလရှိ၏၊ ကလ္လာဏဓမ္မာ–ကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ သောပိပရိဗ္ဗာဇကော–ထိုပရပိုက်သည်လည်း၊ ဣမာယ– ဤရသေ့မကို၊ အာကမ္ပိတွာ–ငင်၍၊ နိယမာနာယ–ဆောင်အပ်သည် ရှိသော်၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသော၊ ဝိပ္ပကာရံ–ဖောက်ပြန်ခြင်းကို၊ နဒ ဿေသိ–မပြု၊ သဗ္ဗတ္ထ–အလုံးစုံသောအမှုအရာတို့၌၊ နိရပေက္ခစိတ္တော– ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိ၏၊ ဇဝရှပေသု–ဤသို့သောရှိကုန်သော၊ ဂုဏာဝန္တေသု–ဂုဏ်ရှိသောသူတို့၌၊ မေ–ငါ့အား၊ ယံ–အကြင်အမှုကို၊ ဝိပ္ပကာရော–ဖောက်ပြန်မိခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိချေ၏၊ တံ–ဤအမှုသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ခေါ–စင်စစ်၊ နုပတိရူပံ–မလျောက်ပတ်၊ ယံနုနယဒိပန– အကယ်၍ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမံပရိဗ္ဗာဇိကံ–ဤပုရပိုက်ရသော့မကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ ဥယျာနံ–ဥယျာဉ်သို့၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ဣမဉ္စ–ဤရသော့မ ကိုလည်းကောင်း၊ တဉ္စပရိဗ္ဗာဇကံ–ရသော့ကိုလည်းကောင်း၊ ခမာ ပေယျုန နေ–ကန်တော့ရမှုကားကောင်း၏၊ (သည်းခံစေရမှုကား ကောင်း၏ လည်းဟူ၊) ဣတိဇဝရှပံ–ဤသို့ကား၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ပရိဗ္ဗာဇိကံ– ပရပိုက်ရသော့မကို၊ ဥယျာနံ–ဥယျာဉ်သို့၊ ပုရိသေ–မင်းစေယောကျား

တို့ကို၊ အာနေထာတိ–ဆောင်ကြကုန်ဟု၊ အာဏာပေတွာ–စေလိုက်၍၊ သယံပိ–မိမိကိုယ်တိုင်လည်း၊ ပဋ္ဌမတရံ–ရှေးဦးစွာ၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ ဗောဓိ သတ္တံ–ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသက်မိတွာ–ကပ်လေ၍၊ ဘောပဗ္ဗဇိတ–အိုရှင်ရသေ့၊ မယာ–ကျွန်ုပ်သည်၊ တာယပဗ္ဗဇိကာယ–ထိုရသေ့မကို၊ နိယမာနာယ–ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ ကိံ–အသို့နည်း၊ ကောပေါ–အမျက်ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ထ–ဖြစ်လေသလော၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ မေ နု မုစ္စိတ္ထ–ပ–ခိပ္ပ မေဝ နိဝါရယိန္တိ–ဥပ္ပဇ္ဇိ မေ နမုစ္စိတ္ထ–ပ–ခိပ္ပမေဝ–နိဝါရယိ–ဟူသောဂါထာကို၊ အာဟ–ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ မေ–ငါ့အား၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ ကောပံ–ဒေါသကို၊ နမုစ္စိတ္ထ–မလွှတ်၊ မေ–ငါ၏၊ ဇိဝတော–ကိုယ်မှ၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ နမုစ္စိတ္ထ–မလွှတ်၊ ယထာ–ဥပမာသော်ကား၊ ဝိပုလာ–အခါမဲ့ပြန့်ပြောသော၊ ဝုဋ္ဌိ–မိုးရည်သည်၊ ရဇံ–မြေကို၊ ခိပ္ပမေဝ–လျင်စွာလျှင်၊ နိဝါရေတိ ဣဒံ–တားဘိသကဲ့သို့၊ ဇဝံတထာ–ထိုအတူ၊အဟံ–ငါသည်၊ ကောပံ–အမျက်ဒေါသကို၊ နိဝါရယိ–တားမြစ်ပါ၏၊ ဣတိ–သို့၊အာဟ–ဆို၏၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဇသေသော–ပရိဗွာဇကော–ဤပရိုက်ရသေ့သည်၊ ကောပမေဝ–ဒေါသကို သာလျှင်၊ သန္ဓာယ–ရည်ရွယ်၍၊ ကိံနုခေါ–အသို့လျှင်၊ ဝဒတိ–ဆိုလေသလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ အညံ–တစ်ပါးသော၊ ကိဉ္စိသိဟ္ဂ ဒိကံ–စိုးစဉ်းသောအတတ်ရှိသည်၊ ဟုတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဝဒတိ–ဆိုလေသလော၊ ဣတိ–သို့၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ ပုစ္ဆိ–မေးပြန်၏။

မေးသောဂါထာကား၊ ဘောပဗ္ဗဇိတ–အိုရှင်ရသေ့၊ တေ–ရှင်ရသေ့အား၊ ကိံ–အဘယ်ကြောင့်ကား၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ ကိံ–အဘယ်ကြောင့်ကား၊ တေ–သင်၏၊ ကောပံ–ဒေါသကို၊ နောမုစ္စိ–မလွှတ်သနည်း၊ ကိံ–အဘယ်ကြောင့်ကား၊ ဇိဝတော–ကိုယ်မှ၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ နောမုစ္စိ–မလွှတ်လေသနည်း၊ ဝိပုလံ–အခါမဲ့

ပြန့်ပြောစွာရှာသော၊ ဝုဋ္ဌ-မိုးရည်သည်၊ ရဇ-မြူကို၊ နိဝါရေတိ-ဝေ-တားဘိနိုင်သကဲ့သို့၊ ကတမံ-အဘယ်သို့လျှင်၊ တွံ-သင်သည်၊ နိဝါ ရယိ-တားမြစ်နိုင်သနည်း၊ ဣတိ-သို့၊ ပုစ္ဆိ-မေးပြန်၏။

💬 တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဥပ္ပဇ္ဇိတိ-ဟူသည်ကား၊ ကေဝါရံ-တစ်ကြိမ်၊ မေ-ငါ့အား၊ ကောပေါ-အမျက်ဒေါသသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ-ဖြစ်၏၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ နဥပ္ပဇ္ဇိ-မဖြစ်၊ နမုစိတ္ထာတိ-ဟူသည်ကား၊ ကာယဝစီဝိ ကာရုပ္ပာဒနဝသေန-ကာယဝိညာတ်၊ ဝစီဝိညာတ်ကို ဖြစ်စေသည်၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ပုန-တစ်ဖန်၊ နမုစ္စိတ္ထ-မလွတ်၊ နံ-ထိုဒေါသကို၊ ဗဟိ-အပ သို့၊ ပဝတ္တိတုံ-ဖြစ်စေသောငှာ၊ နဝိသဇ္ဇေသိ-မလွတ်၊ ဣတိအယံ-ဤ သည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ ရဇဝဝိပူလာဝုဋ္ဌိတိ-ဟူသည်ကား၊ ယထာနာမ-ဥပမာသော်ကား၊ ဂိမှာနံ-နွေလတို့၏၊ ပစ္ဆိမေ-အဆုံးဖြစ်သော၊ မာသေ-နယုန်လ၌၊ ဥပ္ပန္နရဇ-ဖြစ်သောမြူကို၊ ဝိပုလံ-ပြန့်ပြောစွာထသော၊ အကာလဝုဋ္ဌိ-အခါမဲ့ရွာသောမိုးသည်၊ ဌာနသော-တစ်ခဏခြင်းလည်ရာဖြစ်သောအကြောင်းအားဖြင့်၊ နိဝါရေတိယထာ-တားမြစ်နိုင်လေသကဲ့သို့၊ ဧဝံတထာ-ထို့အတူ၊ တံ-ထိုဒေါသကို၊ ဝူပသမဏော-ငြိမ်းစေလျက်၊ အဟံ-ငါသည်၊ နိဝါရယိ နိဝါရေသိ-တားမြစ်နိုင်၏၊ ဣတိ-အယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း။

အထ-ထိုအခါ၌၊ အသ-ထိုဗာရာဏသီမင်းအား၊ မဟာပုရိသော-ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ နာနပ္ပကာရေန-အထူးထူး အပြားပြားအားဖြင့်၊ ကောပေ-အမျက်ဒေါသ၌၊ အာဒီနဝံ-အပြစ်ကို၊ ပကာသေဏော-ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယမိ ဇာတေ နု ပဿတိ-ပ-သုဏ္ဏပဏ္ဍေ စန္ဒိမာတိဂါထာ ဟိ-ယမိ ဇာတေ နု ပဿတိ-ပ-သုဏ္ဏပဏ္ဍေ စန္ဒိမာဟူသော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မ-တရားတို့ကို၊ ဒေသေသိ-ဟောတ်၏။

ဤဂါထာကိုကား၊ ဤစရိယာ ပိဋကတ်၌၊ မဟာစူဠဇောဓိဇာတ် နိပါတ်ကျမ်း၌ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဂါထာတို့၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်၊ ဒုမ္မေဓော-ပညာမရှိသောသူသည်၊ ယမိ-အကြင်အမျက်ဒေါသ သည်၊ ဇာတေ-ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အတ္ထံ-မိမိ၏အကျိုးသူတစ်ပါး၏

အကျိုးကို၊ နပဿတိ–မမြင်လေ, သာဓု–သူတော်ကောင်းသည်၊ ယမ်–အကြင်အမျက်ဒေါသသည်၊ အဇာတေ–မဖြစ်သည်ရှိသော်၊ အတ္တံ–မိမိ၏အကျိုး တစ်ပါးသူ၏အကျိုးကို၊ ပဿတိ–မြင်၏၊ သော–ထို အကျိုးမရှိသောဒေါသသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဧကဝါရံ–တစ်ကြိမ်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်၏၊ ပုန–တစ်ဖန်၊ မေ–ငါ့အား၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ နမုစ္စိ–မလွတ်၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရော–ပညာမရှိသောသူတို့၏ ကျက်စားရာအကြောင်းတည်း၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ယေန–အကြင်ဖြစ်သောဒေါသဖြင့်၊ ဒုက္ခမေသိနော–ဆင်းရဲကိုရှာကုန်သော၊ အမိတ္တာ–ရန်သူတို့သည်၊ နန္ဒန္တိ–နှစ်သက်တတ်ကုန်၏၊ သောဒေါသော–ထိုဒေါသသည်၊ ယသ္မိံ–အကြင်ဒေါသသည်၊ ဇာယမာနသ္မိံ–ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ သဒတ္တံ–မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို၊နာဝဗုဇ္ဈတိ–မသိ၊ ပရတ္တံ–သူတစ်ပါး၏အကျိုးစီးပွားကို၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ နာဗုဇ္ဈတိဧဝ–မသိလေသည်သာတည်း၊ သောဒေါသော–ထိုဒေါသသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ ဧကဝါရံ–တစ်ကြိမ်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ–ဖြစ်ခြေ၏၊ နောမုစ္စိ–တစ်ဖန် မလွတ်၊ ကောပေါ–ဒေါသသည်၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရော–ပညာမရှိသောသူတို့၏ ကျက်စားရာဓလေ့တည်း၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ယေန–အကြင်ဒေါသဖြင့်၊ အဘိဘူတော–နိုပ်စက်ခြင်းရှိသောသူသည်၊ ကုသလံ–ကုသိုလ်ကို၊ ဇဟာတိ–စွန့်၏၊ ဝိပုလံ–ပြန့်ပြောစွာသော၊ အတ္ထဗ္ဗာပိ–အကျိုးစီးပွားကိုလည်း၊ ပရက္ကရေ–ဖျက်ဆီးတတ်၏၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဗလဝါ–အားကြီးသော၊ ဘီမသေနော–ဘေးကိုသာဖြစ်စေတတ်သော ကိလေသာတည်းဟူသော စစ်သည်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ သသော–ထိုဒေါသသည်၊ သတ္တေ–သတ္တဝါတို့ကို၊ ပမဒ္ဒိ–နှိမ်နင်း၏၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ သောကောပေါ–ထိုအမျက်သည်၊ မေ–ငါ၏၊ သန္ဓိ ကာ–အဆံမှ၊ အမုစ္စထ–မလွတ်ပါ၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ ကဋ္ဌသ္မိံ–ထင်းကို၊ မန္ထမာနသ္မိံ–ပွတ်ကျည်ဖြင့်ပွတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပါဝကောနာမ–မီးမည်သည်၊ ဇာယတိ–ဖြစ်တတ်၏၊ တမေဝကဋ္ဌံ–ထိုလောင်စာထင်းသည်သာလျှင်၊ ဂိနိ–မီးသည်၊ ဇာယတိ–ဖြစ်တတ်၏၊ တမေဝကဋ္ဌံ–ထိုထင်းကိုသာလျှင်၊ ဍဟတိ–လောင်၏၊ သောဂိနိ–ထိုမီးသည်၊ ယသ္မာ–ထင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ ဇာယတိယထာ–ဖြစ်လေသကဲ့သို့၊

ဒေဝတထာ–ထိုအတူ၊ အဝိဇာနတောဿ–ပညာအဆင်အခြင်မရှိထသော၊ ဗာလဿ–မိုက်သော၊ မန္ဒဿ–ပညာမရှိသော၊ ပေါသဿ–ယောက်ျားအား၊ သာရမ္ဘာ–ခိုက်ရန်ကိုလိုသောကြောင့်၊ ကောပေါ–အမျက်ဒေါသသည်၊ ဇာယတေ–ဖြစ်တတ်၏၊သပိသောပိဗာလော–ထိုသူမိုက်ကိုလည်း၊ တေနေဝ–ထိုဒေါသအမျက်သည်လျှင်၊ ဆုယှတိ–လောင်အပ်၏၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အဂ္ဂိ–မီးသည်၊ တိဏကဋ္ဌသ္မိံ–မျက်ထင်း၌၊ ဒုယှတိ ဣဝ–လောင်သကဲ့သို့၊ ယဿ–အကြင်သူအား၊ ကောပေါ–အမျက်ဒေါသသည်၊ ပဝဒုတိ–ပွားများ၏၊ တဿ–ထိုသူအား၊ ကာဋ္ဌပဏ္ဍေ–လက္ကယ်ပက္ခ၌၊ စန္ဒိမာဝ–လမင်းကဲ့သို့၊ ယသော–အခြံအရံသည်၊ နိဟီယတိ–ယုတ်လျော့၏၊ ယဿ–အကြင်သူအား၊ ကောဓော–အမျက်သည်၊ ဥပသမ္မတိ–ငြိမ်း၏၊ တဿ–ထိုသူအား၊ ယသော–အခြံအရံသည်၊ သုက္ကပဏ္ဍေ–လဆန်းပက္ခ၌၊ စန္ဒိမာဝ–လကဲ့သို့၊ အာပူရတိ–ပြည့်စုံ၏၊ အနိန္ဒော–သူတစ်ပါးတို့မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ရူမကေတုဝ–မီးလျံကဲ့သို့၊ ဒိဗ္ဗတိ–ထွန်းပ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမာဟိ ဂါထာဟိ–ဤဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေသိ–ဟော၏။

☰ တတ္ထ တာသု ဂါထာသု–ထိုဂါထာတို့၌၊ နု ပဿတိ တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တတ္ထံ မိ–မိမိ၏အကျိုးကိုလည်း၊ နပဿတိ–မမြင်၊ ပရတ္ထံ–သူတစ်ပါး၏အကျိုးစီးပွားကို၊ ပဂေဝ–အဘယ်ဆိုရာရှိအံ့နည်း၊ နပဿတိဧဝ–မမြင်လေသည်သာတည်း၊ သာဓုပဿတိ တိ–ဟူသည်ကား၊ သာဓု–သူတော်ကောင်းသည်၊ အတ္တတ္ထဉ္စ–မိမိ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ပရတ္ထဉ္စ–သူတစ်ပါး၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဥဘယတ္ထံ–နှစ်ပါးစုံသောအကျိုးကို၊ သမ္မဒေဝ–ကောင်းစွာလျှင်၊ အညီအမျှလျှင်၊ ပဿတိ–မြင်၏၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရောတိ–ဟူသည်ကား၊ နိပ္ပညာနံ–ပညာမရှိသောသူတို့၏၊ ဝိသယဘူတော–အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်၏၊ ဝါ–တစ်နည်းသော်ကား၊ နိပ္ပညော–ပညာကင်းသော၊ ဂေါစရော–အလေ့အကျက်တည်း၊ ဇတသ–ထိုဒေါသအား၊ အာဟာရော–အကြောင်းရင်းသည်၊ ဣန္ဒနံ–အမိုက်တည်းဟူသော မောဟသည်၊ အတ္ထိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရော–ဒုမ္မေဓဂေါစရမည်၏၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရော–အမိုက်မောဟတည်းဟူသော အကြောင်းရှိသည်၊ (စတုတ္ထိဗဟုဗ္ဗီဟိသမာသ်–ဒေါသနှင့်မောဟ

စေတသိက်သည်၊ သမ္မယုတ်ဖြစ်၍ ဒေါသဖြစ်သောအခိုက်၊ မောဟ အကြောင်းခံစေ၍ ဒေါသသည်၊ ဒုမ္မေဓဂေါစရမည်၏၊ ရှေးနည်းအလိုကား၊ ဒုမ္မေဓါနံဂေါစရောဟု တပ္ပရိသ် သမာသ်ပြု၍၊ ဒုမ္မေဓာနံ–ပညာမရှိသောသူတို့၏၊ ဂေါစရော–အလေ့အကျက်အကြောင်းတည်းဟူသော ဂေါစရောဟူသော ကတ္တားပုဒ်ကိုင်၍ ဒေါသစေတသိက်ပင်ရစေလိုသည်) ဒုက္ခမေသ်နောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲကို ဣစ္ဆန္တာ–အလိုရှိတတ်ကုန်၏၊ သဒတ္ထန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အတ္ထံ–အကျိုးကို၊ ဝုဗုိ–အစီးအပွားကို၊ ပရက္ကရေတိ–ဟူသည်ကား၊ အပနေယျ–ပယ်ရာ၏၊ ဝိနာသေယျ–ဖျက်ဆီးရာ၏၊ သဘိမသေနောတိ–ဟူသည်ကား၊သော–ထိုဒေါသသည်၊ ဘိမာယ–ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော၊ ဘယဇနနိယာ–ဘေးကိုဖြစ်စေတတ်သော၊ မဟာတိယာ–များစွာသော၊ ကိလေသသေနာယ–ကိလေသာတည်းဟူသော စစ်သည်နှင့်၊သမန္နာဂတော–ပြည့်စုံ၏၊ ပမဒ္ဒိတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗလဝဘာဝေန–အားကြီးသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ သတ္တေ–သတ္တဝါတို့ကို၊ ပမဒ္ဒနသီလော–နှိမ်နင်းတတ်သောသဘောရှိ၏၊ နမေ အမုစ္စတိတိ–ဟူသည်ကား၊ မမ–ငါ၏၊ သန္တိကာ–အထံမှ၊ မောက္ခံ–လွတ်ခွင့်ကို၊ နလဘိ–မရပါ၊ အဗ္ဗဏ္ဏရေဝ–ကိုယ်၏အတွင်းဌ္ဌ လျှင်၊ ဒမိတော–ဆုံးမအပ်၏၊ နိဗ္ဗိသေဝနော–အဆိပ်အတောက်မရှိသည်ကို၊ ကတော–ပြုအပ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ ဝါ–တစ်နည်းသော်ကား၊ မုဟုတ္တံ–အနည်းငယ်သော၊ ခဏံ–နှုံ့ရည်သည်၊ ဒမိဘာဝေန–နှုံ့ဝမ်း၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နပတိဋ္ဌတိဝိယ–မတည်သကဲ့သို့၊ စိတ္တေန–စိတ်ဌ၊ မုဟုတ္တံ–တစ်ခဏမျှ၊ ဒေါသော–ဒေါသသည်၊ နပတိဋ္ဌဟိတ္တာ–မတည်ဘူးပါ၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက် တည်း။

မန္ဒမာနသိုံတိ–ဟူသည်ကား၊ အရဏိသဟိတေန–မီးပွတ်ကျည်ပွေ့ဖြင့်၊ မထိယမာနေ–ပွတ်အပ်သည်ရှိသော်၊ ပထမာနသိုံန္တိပိ–ပထမာနသိုံဟူ၍လည်း၊ ပါဠော–ပါဌ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ပထမာနသိုံ–ကောင်းစွာပွတ်အပ်သည်ရှိသော်ဟု အနက်ယောဇနာသည်၊) ယသ္မာတိ–ဟူသည်ကား၊ ယတောကဋ္ဌာ–အကြင်ထင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်၊ ဂိနီတိ–ဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိ–မီးသည်၊ ဗာလဿ အဝိဇာနတောတိ–

ဟူသည်ကား၊ ဗာလသ-မိုက်သော၊ အဝိဇာနန္တသ-မသိမလိမ္မာသောသူ အား၊ သာရမ္ဘာဇာယတေတိ-ဟူသည်ကား၊ သာရမ္ဘာ-ခိုက်ရန်ဖွားခြင်း သည်၊ ကရဏာတ္တာရိယ-ကရဏာလက္ခဏာပြုအပ်သည်ထက် လွန်စွာပြု ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏၊ အရဏိမန္ဒနတော-ပွတ်ခုံပွတ်ကျည်ကိုပွတ်သော အားဖြင့်၊ ပါဝကောဝိယ-မီးဖြစ်သကဲ့သို့၊ ကောဓော-ဒေါသသည်၊ ဇာယ တေ-ဖြစ်၏၊ သပိတေနေဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ သောပိဗာလော-ထို သူမိုက်သည်၊ တေနေဝကောဓေန-ထိုဒေါသဖြင့်လျှင်၊ ကဋ္ဌ-ထင်းကို၊ အဂ္ဂိနာ-မီးဖြင့်၊ ဒဟ္ယတိဝိယ-လောင်သကဲ့သို့၊ ကောဓေန-ထိုမိမိ၏ ဒေါသသည်ပင်လျှင်၊ ဒဟ္ယတိ-လောင်အပ်၏၊ အနိန္ဒောဓူမကေတူဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ အနိန္ဒနော-မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အဂ္ဂိဝိယ-မီးလျှံကဲ့ သို့၊ တသ္မတိ-ဟူသည်ကား၊ အဝိဝါသနခန္ဓိယာ-သည်းခံခြင်းခန္ဓိတရား နှင့်၊ ဩမန္ဒာဂတသ-ပြည့်စုံသော၊ တသ-ပုဂ္ဂလသ-ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား၊ လဒ္ဓေါ-ရအပ်သော၊ ယသော-အခြံအရံသည်၊ သုက္ကပက္ခေ-လဆန်းပက္ခ ၌၊ စန္ဒောဝိယ-လမင်းကဲ့သို့၊ အပရာပရံ-အဆင့်အဆင့်၊ အာပူရတိ-ပြည့်၏။

ကွတိ-သို့၊ ရာဇာ-ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ မဟာသတ္တသ-ဘုရားလောင်း၏၊ ဓမ္မကတံ-တရားစကားကို၊ သုတ္တာ-ကြားရ၍၊ မဟာ ပူရိသံပိ-ယောက်ျားမြတ်သည်လည်းကောင်း၊ ရာဇဂေဟတော-မင်းအိမ် မှ၊ အာဂတံ-ရောက်လာသော၊ တံပရိဗ္ဗာဇိကမ္ပိ-ထိုပရိုက်ရသေ့မကို လည်းကောင်း၊ ခမာပေတ္တာ-သည်းခံစေ၍၊ တုမှေ-ရှင်ရသေ့တို့သည်၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာသုခံ-ရဟန်းချမ်းသာကို၊ အနုဘဝန္တာ-ခံစားကြလျှက်၊ ဣဒေဝ ဥယျာနေ-ဤဥယျာဉ်၌လျှင်၊ ဝသထ-နေကြကုန်လော့၊ အဟံ-အကျွန်ုပ် သည်၊ ဝေါ-ရှင်ရသေ့တို့အား၊ ဓမ္မိကံ-တရားနှင့်လျော်စွာ၊ ရက္ခာဝရဏ ဂုတ္တိ-စောင့်ရှောက်တားမြစ်ပိတ်ပင်သဖြင့် အလုံအခြုံကို၊ ကရိဿာမိတိ-ပြုအံ့ဟု၊ ဝတ္တွာ-ဆို၍၊ ဝန္ဒိတ္တွာ-ရှိခိုး၍၊ ပက္ကာမိ-သွားလေ၏၊ တေဉ ဘောပိ-ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည်လည်း၊ တတ္ထေဝ-ထိုဥယျာဉ်၌ပင် လျှင်၊ ဝသိံသု-နေလေကုန်၏၊ အပရဘာဂေ-နောင်ကာလအပိုင်း၌၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာ-ပုရပိုက်ရသေ့မသည်၊ ကာလံ-စုတေသောကာလကို၊ အကာ သိ-ပြု၏၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိမဝန္တံ-ဟိမဝန္တာသို့၊

ပဝိသိတ္တာ–ဝင်လေ၍၊ စျာနဘိညာယော–စျာန်အဘိညာဏ်တို့ကို၊ နိဗ္ဗတ္တိ
တ္တာ–ဖြစ်စေ၍၊ အာယုပရိယောသာနေ–အသက်၏အဆုံး၌၊ ဗြဟ္မ
လောကပရာယနော–ဗြဟ္မပြည်သို့လားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊
တဒါ–ထိုကာလ၌၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာ–ပရိုက်မသည်၊ ရာဟုလမာတာ–ရာဟု
လာအမိသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊
အာနန္ဒဏ္ဍော–အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဗောဓိ
ပရိဗ္ဗာဇကော–စူဠဗောဓိပရိုဗ်ရသော့သည်၊ လောကနာထော–လူနတ်
တို့၏၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်တော်
မူလာ၏။

ဣဟပိ–ဤဇာတ်၌လည်း၊ တသ–ဘုရားလောင်းအား၊ ယထာ
ရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ၊ ဃသပါရမိယော–ကြွင်းသောပါရမီ
တို့ကို၊ နိဒ္ဓါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ မဟန္တံ–
များစွာသော၊ ဘောဂက္ခန္ဓံ–စည်းစိမ်ဥစ္စာစုကိုလည်းကောင်း၊ မဟန္တံ–
များစွာသော၊ ဉာတိပရိဝတ္တဿ–ဆွေအစဉ်မျိုးအဆက်ကိုလည်းကောင်း၊
ပဟာယ–စွန့်၍၊ မဟာဘိနိက္ခမနသဒိသံ–မြတ်သောတောထွက်ခြင်းနှင့်
တူသော၊ ဂေဟတော–အိမ်မှ၊ နိက္ခမနံ–ထွက်မြောက်ခြင်းဂုဏ်
လည်းကောင်း၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ နိက္ခမိတ္တာ–တောထွက်၍၊ ပဗ္ဗ
ဇိတသ–ရဟန်းပြုသော၊ ဗဟုဇနသမ္မတသ–လူများအပေါင်းသည်
သမုတ်အပ်သည်၊ သတော–ဖြစ်၍၊ ပရမပ္ပိစ္ဆတာယ–မြတ်သောဆန္ဒရှိ
သည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ ကူလေသုစ–အမျိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ဂဏေသုစ–
ဂိုဏ်းအပေါင်း အဖော်၌လည်းကောင်း၊ အလဂ္ဂတာ–မငြိစွန်းသည်၏
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစ္ဆန္ဒမေဝ–စင်စစ်လျှင်၊ လာဘသက္ကာရဇိဂုစ္ဆာယ–
လပ်သပွကာတို့၌၊ စက်ဆုပ်ခြင်းရှိသောကြောင့်၊ ပရမဝိဝေကာဘိရတိ–
လွန်စွာဆိပ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတိသယ
ဝတိစ–အလွန်ပွားသော၊ အဘိသလ္လေခဝုတ္တိ–အလွန်လျှင် ခေါင်းပါးသော
အသက်မွေးခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊တထာရူပါယ–ထိုသို့သောရှိသော၊
သီလဝတိယာ–သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ကလ္ယာဏမ္မာယ–ကောင်းသော
အကျင့်ရှိသော၊ ပရိဗ္ဗာဇိကာယ–ပရိုက်ရသော့မကို၊ အနုဇာတာယ–
ခွင့်မပြုအပ်သောအားဖြင့်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုရတော–ရှေ့မှ၊ ဗလက္ကာ

ရေန–အနိုင်အထက်ဖြင့်၊ ပရာမသိယမာနာယ–သုံးသတ်သည်ရှိသော်၊ သီလပါရမီ–သီလပါရမီကို၊ အာဝဇ္ဇိတ္တာ–ဆင်ခြင်၍၊ ဝိကာရာနာပတ္တိ–စိတ်၏ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့, မရောက်ခြင်းဂုဏ်လည်း၊ တသ္မိ–ထိုရသေ့၌၊ ကတာပရာဓေစ–လွန်ကြူးသောအပြစ်သာလျှင်ရှိသော၊ရာဇိနိ–မင်းသည်၊ ဥပဂတေ–ရောက်လာသည်၊ သတိ–ရှိသော်၊ ဟိတစိတ္တတံ–အစီးအပွားနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မေတ္တစိတ္တတံ–မေတ္တာစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဋ္ဌပေတ္တာ–ဖြစ်စေ၍၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကသမ္မရာယိကေဟိ–ပစ္စုပ္ပန္နသံသရာနှင့်စပ်သောအကျိုးတို့ဖြင့်၊ သမနုသာသနံ–အစဉ်အတိုင်းဆုံးမခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မဟာပုရိသသ–ယောကျ်ားမြတ်၏၊ ဣတိဝေမာဒယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ ဂုဏာနုဘာဝေါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဣဓ–ဤဇာတ်တော်၌၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်ရှားစွာပြအပ်ကုန်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒေဝ အစ္စရိယာ ဟောတေ–လ–ဓမ္မသ ဒေဝ ဓမ္မတောတိ–ဒေတံဂါထံ–ဒေဝ အစ္စရိယာ ဟောတေ–ပ–ဓမ္မသ အနုဓမ္မတောဟူသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–ဟောတော်မူအပ်၏၊ ဂါထာ၏အနက်ကား ရှေးဦးယောဇနာအပ်ပြီ။

စတုတ္ထံ–လေးကြိမ်မြောက်သော၊ စူဠဇောဓိစရိယာဝဏ္ဏနာ
–စူဠဇောဓိဘုရားလောင်း၏ပါရမီအဖွင့်သည်၊
နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

*****

၅။ မဟိံသရာဇ စရိယာဝဏ္ဏနာ

၃၇။ ပဋ္ဌမေ–ငါးကြိမ်မြောက်သော်ဇာတ်တော်၌၊ မဟိံသော ပဝနစရ ကောတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာဝနစာရီ–တောကြီးအရပ်၌ကျက်စားလေ့ရှိ သော၊ မဟိံသော–ကျွဲသည်၊ ယဒါ–အကြင်အခါ၌၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်ဘူး၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ ယောဇနော–အနက်ယော ဇနာခြင်းတည်း၊ ပဝမု ကာယောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝယသမ္ပတ္တိယာ– အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ အဂ်ပစ္စဂ်ါနဋ္ဌ–အဂ်ါကြီးငယ်တို့၏လည်း၊ ထူလဘာဝေန–ဆူဖြိုးဝသည်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ အဘိဝမု ကာယော–အလွန် ပွားသောကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊ ဗလဝါတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာဗလော– ကြီးသောအားရှိ၏၊ ထာမသမ္ပန္နော–အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ မဟန္တော တိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိပုလသရီရော–ပြန့်ပြောသောကိုယ်ရှိ၏၊ တဒါ– ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ကာယော–ကိုယ်သည်၊ ဟတ္ထိကလဘပပမာဏော–ဆင်၏လည်ပင်းအတိုင်းအရည်ရှိသည်၊ ဟောတိကိရ–ဖြစ်သတတ်၊ ဘိမဒဿနောတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာ သရီရတာယ–ကြီးသောကိုယ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဝနမဟိံသဇာတိ တာစ–တောကျွဲ၏အဖြစ်၌လည်း၊ သိလံ–သီလကို၊ အဇာနန္တာနံ–မသိ ကုန်သောသူတို့အား၊ ဘယဇနနတော–ကြောက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော အားဖြင့်၊ ဘယာနကဒဿနော–ကြောက်ဖွယ်ကိုပြတတ်၏၊(မြင်ရသဖြင့် ကြောက်ဖွယ်ရှိ၏လည်းဟူ။)

၃၈။ ပဗ္ဗာရေတိ–ဟူသည်ကား၊ သြလမ္ဗကသိလာကုစ္ဆိယံ–တွဲရရွဲဆွဲ

လျက်သောကျောက်ခေါင်း၌၊ ဒကာသယေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဇလာသယ သမိပေ–ရေလူးရာရေအိုင်၏အနီး၌၊ ဟောတေတ္ထဌာနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဇတ္ထမဟာဝနေ–ထိုတောအရပ်၌၊ ယောကောစိပဒေသော–အကြင်အမှတ် မရှိသောအရပ်သည်၊ ဝနမဟိသာနံ–တောကျွဲတို့၏၊ တိဋ္ဌနဋ္ဌာနံ–နေရာ အရပ်သည်၊ ဟောတိ–ဖြစ်၏၊ တဟိံတဟိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တတ္ထ တတ္ထ–ထိုထိုသောအရပ်၌။ ။

၃၉။ ဝိစရန္တောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဝိဟာရေဖာသုကံ–ချမ်းသာသောနေရာ ကို၊ ဝိမံသိတုံ–စုံစမ်းရှာဖွေအံ့သောငှါ၊ဝိစရန္တော–လှည့်ပတ်သွားလာသည် ရှိသော်၊ ဌာနံ အဒ္ဒသဘဒ္ဒကန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဇဝံ–သို့၊ ဝိစရန္တော– လှည့်ပတ်သွားလာသည်ရှိသော်၊ တသ္မိံ မြဟာရညေ–ထိုတောအုပ်ကြီး၌၊ မယုံ–ငါ၏၊ အတ္ထာယ–နေရာအလို့ငှါ၊ ဘဒ္ဒကံ–ကောင်းမြတ်သော၊ ဖာသုကံ–ချမ်းသာရာဖြစ်သော၊ ရက္ခမူလဌာနံ–သစ်ပင်ရင်းတည်းဟူသော အရပ်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ အဒက္ခိံ–မြင်လေ၏၊ ဒိသ္မာစ–မြင်၍လည်း၊ တံဌာနံ–ထိုအရပ်သို့၊ ဥပဂန္တွာန–ကပ်လေ၍၊ တိဋ္ဌာမိစ–ရပ်လည်းရပ်၏၊ သာယာမိစ–အိပ်လည်းအိပ်၏၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ ဂဟေတ္မာ–ယူ၍ ဒိဝါ–နေ့အခါ၌၊ တံရက္ခမူလဌာနံ–ထိုသစ်ပင်ရင်းနေရာသို့၊ ဂန္တွာ–သွား လေ၍၊ ဌာနသယနေဟိ–ရပ်ခြင်း အိပ်ခြင်းတို့ဖြင့်၊ ဝီတိနာမေမိတိ– လွန်စေ၏ဟု၊ ဒဿေတိ–ပြ၏။ ။

၄၀။ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟိမဝန္တပ္ပ ဒေသေ–ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌၊ မဟိံသယောနိယံ–ကျွဲ၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိတ္တာ–ဖြစ်၍၊ ဝယပ္ပတ္တော–အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊ ထာမ သမ္ပန္နော–အားအစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ ဟတ္ထိကလဘပ္ပမာဏော– ဆင်၏လည်ပင်းပမာဏရှိသော၊ မဟာသရီရော–ကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊ ပဗ္ဗတပါဒေ–တောင်ခြေရင်း၌၊ ပဗ္ဘာရဂိရိနုဂ္ဂဝနယဌာဒီသု–တောင်ဝှမ်း ခရီးခဲ တောအုပ်အစရှိသည်တို့၌၊ ဝိစရန္တော–လှည့်ပတ်သွားလာသည် ရှိသော်၊ ဧကံ–တစ်ခုသော၊ ဖာသုကံ–ချမ်းသာရာဖြစ်သော၊မဟာရက္ခ မူလံ–သစ်ပင်ကြီးရင်းကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ ဂေါစရံ–အစာကို၊ ဂဟေတ္မာ– ယူ၍၊ ဒိဝါ–နေ့၌၊ တတ္ထ–ထိုသစ်ပင်ရင်း၌၊ ဝသတိ–နေ၏၊ အထ–ထို

အခါ၌၊ ဧကော–တစ်ခုသော၊ လောလမက္ကဋ္ဌော–လျှပ်ပေါ်သောမျောက်သည်၊ ရုက္ခာ–သစ်ပင်မှ၊ သြတရိတ္ဝာ–သက်၍၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်း၏၊ ပိဋ္ဌံ–ကျောက်ကုန်းကို၊ အဘိရုဟိတ္ဝာ–တက်စီး၍၊ ဥစ္စာရပသာဝံ–ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို၊ ကတ္ဝာ–ပြု၍၊ သိင်္ဂေသု–ဦးချိုတို့၌၊ ဂဏ္ဌိတ္ဝာ–ကိုင်၍၊ သြလမ္မန္တော–ပုခက်ဧယင်စက်ကဲ့သို့၊ နဂုံဌေ–အမြီး၌၊ ဂဟေတ္ဝာ–ကိုင်ဆွဲ၍၊ ဂါလာယန္တော–ပုခက်ယေင်ကဲ့သို့ဆွဲလျက်၊ ကီဠိ–ကစား၏၊ ဟောခိသတ္ထော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ခန္ဓိမေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပဒါယ–သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာမျှခြင်း၊ သနားခြင်းတရားနှင့်ပြည့်စုံသော ကြောင့်၊ တသ–ထိုမျောက်၏၊ တံအနာစာရံ–ထိုမကောင်းသောအကျင့်ကို၊ မနသာ–နှလုံးဖြင့်၊ နအကာသိ–အလေးမပြု၊(အမှတ်မပြုသော်လည်းဆို၊) မက္ကဋော–မျောက်သည်၊ ပုနပ္ပုနံ–အဖန်တလဲလဲ၊တထေဝ–ထိုအတူလျှင်၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ အထေတ္ထ ကပိ မာဂန္တာတိ–အာဒိ–အထေတ္ထ ကပိ မာဂန္တာ အစရိသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။ ။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကပိ မာဂန္တာတိ–ဟူသည်ကား၊ ကပိ–မျောက်သည်၊ အာဂန္တာ–လာ၍၊ မကာရော–မ်အက္ခရာသည်၊ ပဒသန္ဓိကရော–သန္ဓိပဒ်၏စပ်ခြင်းကိုပြုခြင်းတည်း၊ ပါပေါတိ–ဟူသည်ကား၊လာမကော–ယုတ်မာသောသဘောရှိသော၊ အနရိယောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣရိယနေန–မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အနယေ–မဖြစ်အပ်သောအကျင့်၌၊စရတိ–ကျင့်တတ်၏၊ ဣရိယနေန–မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊အယေစ–ဖြစ်အပ်သောအကျင့်၌၊ နစရတိ–မကျင့်တတ်၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ အနရိယော–အနရိယမည်၏၊ နိဟီနစာရော–ယုတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်တတ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ လဟုတိ–ဟူသည်ကား၊ လောလော–လျှပ်ပေါ်၏၊ ခန္ဓေတိ–ဟူသည်ကား၊ ခန္ဓပဒေသေ–ပခုံးကျောအရပ်၌၊ မုတ္ထောတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ပသာဝံ–ကျင်ငယ်ကို၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ သြဒဟေတိတိ–ဟူသည်ကား၊ ကရိသံ–ကျင်ကြီးကို၊ သြသဇ္ဇတိ–စွန့်၏၊ တန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တံမံ–ထိုငါ့ကို၊တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မဟိံသဘူတံ–ကျွဲဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ မံ–ငါ့ကို။ ။

၄၁။ သကိမ္ပိဒိဝသန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကဒိဝသမ္ပိ–တစ်နေ့သ၌လည်း၊

ဒုသေတိ–ဖျက်ဆီး၏၊ သဗ္ဗကာလမ္ပိ–အခါခပ်သိမ်းလည်း၊ ဒုသေတိ–ဖျက်ဆီး၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ဒုသေတိမံသဗ္ဗကာလန္တိ–ဒုသေတိမံသဗ္ဗကာလံဟူ၍၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ ကေဝလဒ္ဓ–စင်စစ်သော်ကား၊ ဒုတိယ တတိယ စတုတ္ထ ဒိဝသမတ္တံ–နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက်မျှသည်၊ နမဟုတ်၊ အထခေါ–စင်စစ်သဖြင့်ကား၊ သဗ္ဗကာလမ္ပိ–အခါခပ်သိမ်းလျှင်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ပဿာဝါဒီဟိ–ကျင်ငယ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ ဒုသေတိ–ဖျက်ဆီး၏၊ ယဒါယဒါ–အကြင်အကြင်အခါ၌၊ မုတ္တာဒီနိ–ကျင်ငယ်အစရှိသည်တို့ကို၊ ကာတုကာမော–ပြုခြင်းငါအလိုရှိ၏၊ တဒါ တဒါ–ထိုထိုသောအခါ၌၊ မယာမေဝ–ငါ၏သာလျှင်၊ ဥပရိ–အထက်၌၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ ဥပဒ္ဒုတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဗာဓိတော–နှိပ်စက်ခြင်းရှိ၍၊ တေန–ထိုမျောက်သည်၊ သိင်္ဂေသု–ဦးချိုတို့၌၊ သြလမ္ဗနာဒိနာစ–တွဲလွဲဆွဲခြင်းအစရှိသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မုတ္တာဒိအသုစိမက္ခဏေနစ–ကျင်ငယ်အစရှိသောမစင်ကိုလိမ်းကျံခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တဿစ–ထိုကျင်ငယ်အစရှိသည်ကိုလည်း၊ အပဟရဏတ္ထံ–တစ်ပါးသို့ပစ်ခြင်းဖြစ်အံ့သောငှါ၊ အနေကဝါရံ–အကြိမ်များစွာ၊ သိင်္ဂကောဋိဟိစ–ဦးချိုစွန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါလဂ္ဂေနစ–အမြီးဖျားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနေကဝါရံ–အကြိမ်များစွာ၊ ကဒ္ဒမပံသုမိဿိတံ–ရွှံ့ညွန်မြေတို့ဖြင့် ရောနှောသော၊ ဥဒကံ–ရေကို၊ သိဒ္ဓိတ္ဝာ–သွန်၍၊ ဓောဝနေနစ–ဆေးကြောပြန်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိပ္ပီဠိတော–မပြတ်လျှင်နှိပ်စက်အပ်သည်၊ ဟောမိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။ ။

၄၂။ ယကွောတိ–ဟူသည်ကား၊ တသ္မိံရုက္ခေ–ထိုသစ်ပင်၌၊ အဓိဝတ္ထာ–စောင့်သော၊ ဒေဝတာ–နတ်သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ ဣဒမဗြဝီတိ–ဟူသည်ကား၊ ရုက္ခကွန္ဓေ–သစ်ပင်၏ပင်စည်၌၊ ဌတ္ဝာ–ရပ်၍၊ မဟိံစရာဇေ–ကျွဲမင်း၊ ကသ္မာ–အဘယ့်ကြောင့်၊ ဣမသ္မာဒုဋ္ဌမက္ကဋသ–ဤဆိုးရွားသောမျောက်၏၊ အဝမာနံ–အထေမဲ့မြင်ပြုသည်ကို၊ သဟသိ–သည်းခံလေသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဣမမတ္ထံ–ဤသို့သောအနက်ကို၊ ပကာသနတ္ထော–ထင်ရှားပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ နာသေဟေတံ ဆဝံ ပါပံ၊ သိင်္ဂေဟိ

စခုရေ ဟိ စာတိကွေ့ဒံဝစနံ–နာသေဟေတံ ဆဝံ ပါပံ၊ သိဂ်ေဟိ စ ခုရေဟိ စ–ဟူသော စကားကို၊ အဘာသိ–ဆိုလေ၏၊ ပကာသနနှစ်ပုဒ်၏အတ္ထကား၊ မဟိံသ ရာဇ–ကျွဲမင်း၊ တွံ–သင်ကျွဲမင်းသည်၊ ပါပံ–ယုတ်မာသော၊ ဧတံဆဝံ–ဤမျောက်ကို၊ သိဂ်ေဟိစ–ဦးချိုတို့ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခုရေဟိစ–ခွါတို့ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာသေဟိ–ဖျက်ဆီးပါလော၊ ကွေ့ဒံဝစနံ–ဤသို့သောစကားကို၊ အဘာသိ–ဆို၏။ ။

၄၃။ ဧဝံ ဝုတ္တေ တဒါ ယက္ခေတိ–ဟူသည်ကား၊ တဒါ တသ္မိံ ကာလေ–ထိုအခါ၌၊ ယက္ခေ–ရက္ခစိုးနတ်သည်၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝုတ္တေ–သတိဆိုသည် ရှိသော်၊ အဟံ တံ ကွေ့ဒမဗြဝိန္ဒိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ယက္ခံ–ရက္ခစိုးနတ်ကို၊ ကွေ့ဒံ ဝက္ခမာနံ–ဤဆိုလတ္တံ့သောစကားကို၊ ကွေ့ဒါနိ–ဤယခု အခါ၌၊ အဗြဝိံ အဘာသိံ–ပြောဆို၏၊ ကုဏပေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ကိလေသာသုစိပဋ္ဌရဏေန–ကိလေသာတည်းဟူသော မစင်ယိုသဖြင့်၊ သုစိဇာတိကာနံ–စင်ကြယ်သောသဘောရှိကုန်သော၊ သာဓူနံ–သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ပရမဒိဋ္ဌာနိယတာယ–အလွန်လျှင်စက်ဆုပ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အတိဒုဂ္ဂန္ဓဝါယနေနစ–အကျော်အစောမဲ့ဖြစ်၍ မကောင်းသောအနံ့ကို လှိုင်စေတတ်သဖြင့်လည်း၊ ကုဏပသဒိ သတာယ–အကောင်ပုတ်နှင့်တူသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ကုဏပေန–ကိလေသာတည်းဟူသော အပုတ်နံ့ဖြင့်၊ ပါပေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပါဏာတိပါတပါပေန–သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ယုတ်မာသော၊ အနရိယေနာတိ–ဟူသည်ကား၊ အနရိယာနံ–အရိယာမဟုတ်ကုန်သော၊ အသာဓူနံ–သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကုန်သော၊ မာဂဝိကနေသာဒါဒိနံ–မုဆိုးတငါ အစရှိကုန်သော၊ ဟီနပုရိသာနံ–ယုတ်မာသောယောက်ျားတို့၏၊ ဓမ္မတ္တာ–အကျင့်ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အနရိယေန–ယုတ်မာသော မမြတ်သောအကျင့်ဖြင့်၊ ကိံကေန ကာရဏေန–အဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဒေဝတေ–အိုရက္ခစိုးနတ်၊ တွံ–သင်သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ မက္ခေသိ–လိမ်းကျံဘိသနည်း၊ တယာ– သင်နတ်သည်၊ အယုတ္တံ–မလျောက်ပတ်သောစကားကို၊ ဝုတ္တံ–ဆိုအပ်၏၊ မံ–ငါ့ကို၊

ပါပေ–မကောင်းမှု၌၊ နိယောဇေန္တိယာ–ရှင်စေအပ် လေတိသနည်း၊ ဣတိ–သို့၊ ဒသေတိ–ပြ၏။ ။

၄၄။ ဣဒါနိ–ဤယခုအခါ၌၊ တသ္မိံ ပါပဓမ္မေ–ထိုမကောင်းသော အကျင့်တရား၌၊ အာဒီနဝံ–အပြစ်ကို၊ ပကာသေန္တော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယဒိဟန္တိအာဒိ–ယဒိဟံ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ကို၊ အာဟ–မိန့်တော်မူ၏၊ တသ္သာ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–သို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ဘဒ္ဒေဒေဝတေ–အိုကောင်းသောရက္ခစိုးနတ်၊ အဟံ–ငါသည်၊ တသ္သ–ထိုယုတ်မာသောမျောက်အား၊ ယဒိကုဇ္ဈေယျံ–အကယ်၍ အမျက်ထွက်အံ့၊ တတောပိ–ထိုယုတ်မာသောမျောက်အောက်လည်း၊ လာမကတရော–အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသည်၊ ဘဝေယျ–ဖြစ်ရာ၏၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ယေနအဓမ္မစရဏေန–အကြင်အဓမ္မကိုကျင့်သော်ကြောင့်၊ သောဗာလ မက္ကဋော–ထိုမျောက်မိုက်သည်၊ နိ ^ နောနာမ–ယုတ်မာသည်မည်သည်၊ ဇာတော–ဖြစ်၏၊ တတောပိ–ထိုယုတ်မာသောမျောက်ထက်လည်း၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဗလဝတာရံ–လွန်စွာသော၊ ပါပဓမ္မံ–မကောင်းသော အကျင့်ကို၊ သစေပနစရေယျံ–အကယ်၍ ကျင့်မိချေသည်ဖြစ်အံ့၊ တေန–ထိုမကောင်းသော အကျင့်ကြောင့်၊တတော–ထိုယုတ်မာသောသူ၏ပါ၊ ပတရော–အထူးသဖြင့် သူယုတ်မာသည်၊ ဘဝေယျုံနု–ဖြစ်ရာသည် မဟုတ်လေလော့၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဣမေလောကပရလောကဋ္ဌ–ဤပစ္စုပ္ပန်လောက တမလွန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ တဒုဘယရိစ–ထိုထက်အလွန်လောကုတ္တရာတရားကိုလည်းကောင်း၊ ဇာနိတ္တာ–သိလိုသည်ဖြစ်၍၊ယဒိဒ္ဓိ ဘော–အကယ်၍တည်အံ့၊ ဧကဋ္ဌေနေဝ–စင်စစ်သဖြင့်လျှင်၊ ပရဟိ တာယ–သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားငှာ၊ ယဒိပဋိပန္နော–အကယ်၍တည်း ကျင့်လိုအံ့၊ ဧဝရူပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပဓမ္မံ–မကောင်းသော အကျင့်ကို၊ စရေယျံ–ကျင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဧဝံ–ဤအကျင့်သည်၊ အဌာနံ–အကြောင်းအရင်း မဟုတ်ချေ၊ ကိဿဘိယျော–အလွန်ဆိုဖွယ်ရှိသေး၏၊ မေ–ငါ့အား၊ သီလဿ–ဆောက်တည်အပ်သော သီလသည်လည်း၊ ဘိဒ္ဒေ ယျ–ပျက်စီးခဲ့ရာ၏၊ ဆေပန–စင်စစ်သော်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဧဝရူပံ–

ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပမဲ့-မကောင်းသောအကျင့်ကို၊ စေကရေယျ-အကယ်၍ပြုမိအုံ့၊ မယုံ-ငါ၏၊ သီလပါရမိ-သီလပါရမီသည်၊ ခဏ္ဍီတာ-ကျိုးပျက်သည်၊ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏၊ ဝိညူစ-ပညာရှိတို့သည်လည်း၊ ဂရဟေယျုံ-ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ မဇ္ဈိ-မံဟူသည်ကား၊ . မံ-ငါ့ကို၊ ပဏ္ဍိတာ-ပညာရှိကုန်သော၊ ဒေဝမနုဿာစ-နတ်လူတို့သည်လည်း၊ ဂရဟေယျုံ-ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏၊ ဧကာ-အိုလူနတ်တို့၊ တုမှေ-သင်လူနတ်တို့သည်၊ ပဿထ-ကြည့်ကြကုန်လော့၊ အယံ ဗောဓိသတ္တော-ဤဘုရားလောင်းသည်၊ ဗောဓိပရိယေသနံ-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုရှာမှီးခြင်းကို စရမာနော-ကျင့်လျက်၊ ဧဝရူပံ-ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပံ-မကောင်းမှုကို၊ အကာသိ-ပြုဘိ၏ တကား၊ ဣတိ-သို့၊ ဂရဟေယျုံ-ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏။ ။

၄၅။ ဟိဒ္ဓိတာ ဧဝိတာ ဝါပိတိဏ္ဍေ-ဟိဒ္ဓိတာ ဧဝိတာ ဝါပိဟူသော ဤ ပုဒ်၌၊ ဝါသဒ္ဒေါ-ဝါသဒ္ဒါသည်၊ အဝဓာရဏတ္ထေဧဝ-အဝဓာရဏာအနက်၌သာလျှင်၊ နိပါတော-နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ ဟိသစ္ဒေ-မှန်၏၊ ဝိညူ ဟိ-ပညာရှိတို့သည်၊ ဧဝိတာပိ-အသက်ရှည်ခြင်းကိုလည်း၊ ဂရဟိတာ-ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ပရိသုဒ္ဓေန ပရိသုဒ္ဓသီလေန-စင်ကြယ်သော သီလရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ-ဖြစ်၍၊ မတံ ဝါ မရဏမေဝ-သေရခြင်းသည်သာလျှင်၊ ဝရံ ဥတ္တမံ သေယျော-အထူးသဖြင့်မြတ်၏၊ (ဧဝိကာ ဝါ ပုဒ်၌ ဝါသဒ္ဒါသည်၊ အဝဓာရဏာအနက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေလိုမျှ၊ မတံ ဝါ မရဏမေဝ ဟူသောပုဒ်ယှဉ်၍ ယောဇနာလိုသောကြောင့်၊ မတံ ဝါ မရဏမေဝ ဝရံ ဥတ္တမံ သေယျောဟု အဋ္ဌကထာဆရာဖွင့်တော်မူအပ်သတ်တည်း၊) ကျာဟံ ဧဝိတဟေတုပိ ကာဟာမိ ပရဟေဋ္ဌနန္တိ-ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ-သို့၊ ဇာနန္တော်စ-တရားကိုသိလျက်လည်း၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဧဝိတနိမိတ္တံပိ-အသက်ရှင်လို သောအကြောင်းကြောင့်လည်း၊ ပရသတ္တဝိဟိံသနံ-တစ်ပါးသောသတ္တဝါ တို့အားညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သတ်ခြင်းကို၊ ကိံ-အဘယ်ကြောင့်၊ ကာဟာ မိကရိဿာမိ-ပြုပေအုံ့နည်း၊ ဧတဿ-ထိုမျောက်ယုတ်မာအား၊ ကာရဏော-ညှဉ်းဆဲသောအမှုကိုပြုခြင်း၌၊ ကာရဏံ-

အကြောင်းသည်၊ နတ္ထိ–မရှိ၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။ ။

အယံ ပန–ဤမျောက်သည်ကား၊ အညေပိ–တစ်ပါးသောကျွဲတို့ကိုလည်း၊ မံဝိယ–ငါကဲ့သို့၊ မညမာနော–အမှတ်ရှိ၏၊ ဧဝံ–ဤအတူ၊ အနာစာရံ–မကျင့်အပ်သောအကျင့်ကို၊ ကရိသတိ–ပြုလတ္တံ့၊ တတော တသ္မိံကာလေ–ထိုအခါ၌၊ ယေသံ စဏ္ဍမဟိသာနံ–အကြင်ကြမ်းတမ်းသောကျွဲတို့အား၊ ဧဝံတထာ–ထိုငါကိုပြုသည်နှင့်အတူ၊ ကရိသတိ–ပြုလတ္တံ့၊ တေဧဝ–ထိုတစ်ပါးသောကျွဲတို့သည်လျှင်၊ ဧတံ–ဤမျောက်မိုက်ကို၊ ဝဓိသန္တိ–သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဧတသ–ထိုမျောက်မိုက်၏၊ သာမရဏာ–ထိုသို့သေရခြင်းသည်၊ အညေဟိ–တစ်ပါးသောကျွဲတို့ကြောင့်၊ မရိသတိ–သေလတ္တံ့၊ မယှံ–ငါ့အား၊ ဒုက္ခတောစ–ဆင်းရဲမှုလည်းကောင်း၊ ပါဏာတိပါတတောစ–သူ၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှုလည်းကောင်း၊ သုမုတ္တိ–ကောင်းစွာလွတ်သည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–မိန့်၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ မမေဝါယံ မညာမာနော–ပ–သာ မေ မုတ္တိ ဘဝိဿတီတိ–မမေဝါယံ မညမာနော–ပ–သာ မေ မုတ္တိ ဘဝိဿတိ ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။ ။

၄၆။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မမေဝ–ငါကဲ့သို့လျှင်၊ အယံ–ဤမျောက်မိုက်သည်၊ မညာမာနော–အမှတ်ရှိ၍၊ အညေပိ–တစ်ပါးသောကျွဲတို့ကိုလည်း၊ ဧဝံ–ဤငါ၏အတူ၊ ကရိသတိ–ပြုလတ္တံ့၊တေ–ထိုတစ်ပါးသောကျွဲတို့သည်၊ နံ–ထိုမျောက်မိုက်ကို။တတ္ထ–ထိုအခါ၌၊ ဝဓိသန္တိ–သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဧတသ–ထိုမျောက်မိုက်၏၊ ယာမရဏာ–အကြင်သေခြင်းသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ သာမရဏာ–ထိုသေခြင်းသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ မုတ္တိ–လွတ်ခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိ–ဖြစ်လတ္တံ့၊ တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ မမေဝါယန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အယံ–ဤမျောက်မိုက်သည်၊ မံဝိယ–ငါကဲ့သို့၊ အညေပိတိ–ဟူသည် ကား၊ အယံ–ဤမျောက်မိုက်သည်၊ မံဝိယ–ငါကဲ့သို့၊ အညသ္မိပိ–တစ်ပါး သောကျွဲ၌လည်း၊ သေသံ–ဆိုအပ်

ခဲ့ပြီးသည်မှကြွင်းသောစကားသည်၊ ဝုတ္တတ္ထမေဝ–ဆိုအပ်ပြီးသောအနက်ရှိသည်သာတည်း။

၄၇။ ဟိနမဒ္ဓိမဥ္ဂဏ္ဍေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဟိနေစ–ယုတ်သည်လည်းဖြစ်သော၊ မဒ္ဓိမေစ–အလတ်လည်းဖြစ်သော၊ ဥဂ္ဂဏ္ဍေစ–အမြတ်လည်းဖြစ်သော၊ နိမိတ္တာဘူတေ–အာရုံဖြစ်၍ဖြစ်ရာ၌၊ သဟန္ဟော အဝမာနိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တံအဝမာနံ–ထိုမထေမဲ့မြင်ပြုသည်ကို၊ ပရိဘဝံ–နှိပ်စက်သည်ကို၊ သဟန္ဟောခမန္ဟော–သည်းခံသောသူသည်၊ ဧဝံလဗ္ဘတိသပ္ပညောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧဝံ–သို့၊ ဟိနာဒိဝိဘာဝံ–အယုတ်အစရှိသည်တို့၌ဝေဖန်ခြင်းကို၊ အကတ္တာ–မပြုမူ၍၊ ခန္တီမေတ္တာနုဒ္ဒယံ–သည်းခံခြင်းမေတ္တာမျှခြင်း သနားခြင်းတရားကို၊ ဥပဋ္ဌပေတ္တာ–ဖြစ်စေ၍၊ တဒပရာဓံ–ထိုအပြစ်ကို၊ သဟန္ဟော–သည်းခံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သီလာဒိပါရမိယော–သီလအစရှိသောပါရမီတို့ကို၊ ဗြူဟေတ္တာ–ပွားစေ၍၊ မနသာ–နှလုံးဖြင့်၊ ယထာပတ္ထိတံ–ဆောက်တည်တိုင်းသော၊ ယထိစ္ဆိတံ–အလိုရှိတိုင်းသော၊ သဗ္ဗညုတညာဏံ–သဗ္ဗညုတညာဏ်တော်ကို၊ လဘတိ–ရနိုင်၏၊ ပဋ္ဌိဝိဓ္ဓတိ–ထိုးထွင်း၍သိနိုင်၏၊ တသ–ထိုသီလအစရှိသောပါရမီကိုပွားစေသောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ တံ–ထိုသဗ္ဗညုတညာဏ်တော်သည်၊ နဒ္ဒရေ–မဝေး၊ ဝေးသည်မဟုတ်ဟူ၍သော်လည်းဟူ။ ။

ဣတိဧဝံ–သို့၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ အဠာသယံ–အလိုကို၊ ပကာသေန္တော–ထင်ရှားပြလျက်၊ ဒေဝတာယ–ရုက္ခစိုးနတ်အား၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေသိ–ဟော၏၊ သော–ထိုအလောင်းတော်ကျွမ်းသည်၊ ကတိပါဟစ္စယေန–နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ အညတ္ထ–တစ်ပါးသောအရပ်သို့၊ ဂတော–သွားလေ၏၊ အညော–တစ်ပါးသော၊ စဏ္ဍာမဟိ'သော–ကြမ်းတမ်းသောကျွဲသည်၊ နိဝါသနဖာသုကာယ–နေခြင်းခို၍ချမ်းသာလိုသဖြင့်၊ တံဌာနံ–ထိုအရပ်သို့၊ ဂန္တွာ–ရောက်၍၊ အဌာသိ–ရပ်နေ၏၊ ဒုဋ္ဌမဂ္ဂဏ္ဍော–မျောက်ဆိုးသည်၊ အယံ–ဤကျွဲသည်၊ သောဧဝ–ထိုင်ပါကစားသောကျွဲပင်တည်း၊ ဣတိ–သို့၊ သညာယ–မှားသောအမှတ်ဖြင့်၊ တသ–ထိုကျွဲ၏၊ ပိဋ္ဌိ–ကျောက်

ကုန်းကို၊ အဘိရူဟိတွာ–တက်စီး၍၊ တထေဝ–ထိုရှေးအတူလျှင်၊ အနာစရံ–ယုတ်မာသောအကျင့်ကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ နံ–ထိုမျောက်မိုက်ကို၊ သော–ထိုကျွဲကြြမ်းသည်၊ ဝိဓုနန္တော–ခါတွက်လိုက်၍၊ ဘူမိယံ–မြေ၌၊ ပါတေတွာ–ကျစေ၍၊ သိင်္ဂေန–ဦးချိုဖြင့်၊ ဟဒယေ–ရင်ဘတ်၌၊ ဝိဇ္ဈိတွာ–ခတ်လိုက်တွတ်လိုက်၍၊ ပါဒေဟိ–ခြေတို့ဖြင့်၊ မဒ္ဒိတွာ–နင်းလိုက်၍၊ သဗ္ဗဏ္ဏောသိ–မှုန်မှုန်ညက်ညက်ကြြေစေ၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပနတည်း၊) တဒါ–ထိုအခါ၌၊ သီလဝါ–သီလနှင့်ပြည့်စုံသော၊ မဟာသရာဇာ–ကျွဲမင်းသည်၊ လောကနာထော–နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောဘုရားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ဣဓာပိ–ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်းကျွဲမင်း၏၊ သေသပါရမီယော–ကျင်းသောပါရမီတို့ကို၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေနေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ–ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထို့အတူ၊ ဟတ္ထိနာဂ–ဘူရိဒတ္တ–စမ္မေယျနာဂရာဇစရိယာသုဝိယ–ဇာတ်တို့၌ကဲ့သို့၊ ဣဓ–ဤကွဲမင်းဇာတ်၌၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ ဂုဏာနုဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ–သိအပ်ကုန်၏။

ပဌမံ–ငါးကြြိမ်မြောက်သော မဟာသရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ–
ကျွဲမင်း၏၊ ပါရမီတော်သည်၊
နိဋ္ဌိတာ–ပြီးပြီ။

* * * * *

၆။ ရရမိဂရာဇစရိယာဝဏ္ဏနာ

ဆဌေ–ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောဇာတ်တော်၌၊ သုတတ္တကနုက သန္ဓိဘောတိဟူသည်ကား၊ သုဒ္ဒ–ကောင်းစွာ၊ အပဂတသဗ္ဗကာလိဒ္ဓ ကော–တစ်ကိုယ်လုံးမဲ့မြည်းကင်းသည်၊ (အလုံးစုံအနက်မရှိသည်လည်း ဟူ၊) ဟောတိယထာ–ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဇဝံတထာ–ထိုအတူ၊ အဂ္ဂိမှိ–မီးဌ၌၊ ပက္ခိပိတွာ–ထည့်သည်ရှိသော်၊ သုတတ္တကနုကသန္ဓိဘော–ကောင်းစွာ လျော်အပ်ပြီး၊ ဦးပြီးသောရွှေနှင့်တူသောအရောင်ရှိ၏၊ (အဓိပ္ပယ်ကား၊ ဆတ်မင်း၏အရေကို မီးဌ၌ထည့်အပ်သည်ရှိသော် ကောင်းစွာလျော် အပ်သောရွှေကဲ့သို့ မီးဖုတ်ခံသည်ဟူလိုသည်၊) မိဂရာဇာရရနာမာတိ– ဟူသည်ကား၊ ဇာတိသိဒ္ဓေန–ဇာတ်အားဖြင့်ပြီးသော၊ နာမေန–အမည် အားဖြင့်၊ ရရနာမ–ရရမည်၏၊ ဆတ်မည်၏လည်းဟူ၊ မိဂရာဇေဘတိ ကော–ဆတ်မင်းဇာတ်ဌ၌ဖြစ်သော သဘောရှိ၏၊ ရရမိဂါနဉ္စ–ဆတ်အမျိုး တို့၏လည်း၊ ရာဇာ–မင်းတည်း၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော– အနက်တည်း၊ ပရမသီလတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တမသီလသမာဟိ တော–မြတ်သောသီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ဝိသုဒ္ဓသီလောစေဝ–စင်ကြယ်သော သီလရှိလည်းရှိ၏၊ သမာဟိတစိတ္တောစ–တည်ကြည်သောစိတ်လည်းရှိ ၏၊ ဝါ–တစ်နည်းကား၊ ဝိသုဒ္ဓသီလေ–စင်ကြယ်သောသီလ၌၊ သမ္မာ– ကောင်းစွာ၊ အာဟိတစိတ္တော–ရွက်ဆောင်သောစိတ်ရှိ၏၊ ဣတိဧဝံ–သို့၊ ဧတ္ထ–ဤအရာ၌၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ တဒါ–

ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ ရုရုမိဂယောနိယ-ဆတ်၏အမျိုး၌၊ နိဗ္ဗတ္တိ-ဖြစ်၏၊ တသ-ထိုဆတ်မင်း၏၊ သရီရစ္ဆဝိ-ကိုယ်၏အရေကို၊ သုဒ္ဓ-ကောင်းစွာ၊ တာပေတွာ-မီးပူစေသော်၊ (မီးကင်သော်လည်းဟူ၊) မဇ္ဈိတကဋ္ဌနုပန္ဓဝဏ္ဏော-ပွတ်အပ်သော ရွှေပြားအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသည်၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ ဟတ္ထပါဒါ-လက်ခြေတို့သည်၊ လာခါရသပရိကမ္မကတာဝိယ-ချိပ်ရေတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ နဂ္ဂိုဠ-မြီးထူးသည်၊ စာမရီနဂ္ဂိုဠဝိယ-စာမရီ၏မြီးထူးကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သိဂ်ါနိ-ဦးချိုတို့သည်၊ ရဇတဒါမဝဏ္ဏာနိ-ငွေပန်းကဲ့သို့အဆင်းရှိကုန်သည်၊ အဟောသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ အက္ခိနိ-မျက်စိတို့သည်၊ သုမဇ္ဈိတမဏိဂုဋ္ဌိကာဝိယ-ကောင်းစွာပွတ်အပ်သော ပတ္တမြားရွဲကဲ့သို့၊ အဟေသုံ-ဖြစ်ကုန်၏၊ မုခံ-နှုတ်ခမ်းသည်၊ သြဒဟိတွာ-ပိတ်၍၊ ဌပိတရတ္တကမ္မလဂေဏ္ဍုကာဝိယ-ထားအပ်သော ကမ္မလာနီကျင်ဘု ရုပ်ကဲ့သို့၊ အဟောသိ-ဖြစ်၏၊ သော-ထိုဆတ်မင်းဘုရားလောင်းသည်၊ ဇနသံသဂ္ဂံ-အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ရောနှောခြင်းကို၊ ပဟာယ-စွန့်၍၊ ဝိဝေကဝါသံ-ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌နေခြင်းကို၊ ဝသိတုကာ-မောနေခြင်းငှာအလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပရိဝါရံ-အခြံအရံကို၊ ဆဇ္ဇေတွာ-စွန့်၍၊ ဧကကောဝ-တစ်ယောက်ထီးတည်းလျှင်၊ ဂဂ်ါနိဝတ္တနေ-အဂ်ါမြစ်၏အကွေ့ဖြစ်သော၊ ရမဏီယေ-မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ သာလမိဿကေ-အင်ကြင်းပင်တို့ဖြင့်ရောနှောသော၊ သုပုပ္ဖိတ ပဝနေ-ကောင်းစွာပွင့်သောတောအရပ်၌၊ ဝသတိ-နေ၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ ရမ္မေ ပဒေသေ ရမဏီယေ-ပ-ဂဂ်ါကူလေ မနောရမေတိ-ရမ္မေ ပဒေသေ ရမဏီယေ-ပ-ဂဂ်ါကူလေ မနောရမေဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

၄၉။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ-သာရိပုတ္တရာ၊ တဒါ-ထိုဘုရားလောင်းဖြစ်သောအခါ၌၊ အဟံ-ငါသည်၊ ရမ္မေ-သားမွေးယာတို့ဖြင့်ခင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ပျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ပဒေသေ-မြေအရပ်ရှိထသော၊ ရမ္မဏီယေ-ပန်းပွင့်ပန်းသီးတို့ဖြင့် တင့်တယ်ထသော၊ ဝိဝိတ္တေ-ဆိတ်သုံ့သော၊ အမနုဿကေ-လူမရှိသော၊ ဂဂ်ါကူလေ-ဂဂ်ါမြစ်၏အကွေ့ဖြစ်

သော၊ ရမ္မေ–ဟျော်ဖွယ်ရှိသော၊ တတ္ထ–ထိုအရပ်၌၊ ဝါသံ–နေခြင်းသို့၊ ဥပဂစ္ဆိ–ကပ်လေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တံ–မိန့်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ရမ္မေပဒေသေတိ–ဟူသည်ကား၊ မုတ္တာတလ သဒိသဝါလုကာ–ပုလဲစနှင့်တူသောသဲပြင်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ စုဏ္ဏပဏ္ဏရေ ဟိ–ဖြူသောသဲမှုန့်ရှိကုန်သော၊ ဘူမိဘာဂေဟိစ–မြေအဖို့တို့ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သိနိဒ္ဓဟရိတတိဏသဏ္ဌရိတေဟိ–ပြေပြစ်သောစိမ်းသောမြက်တို့ သည်လည်း ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝနတ္ထလေဟိစ–တော– အပြင်ဧကိုတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိစိတ္တတ္ထရဏေဟိဝိယ–ဆန်းကြယ်သော အခင်းတို့ဖြင့်ခင်းကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ နာနာဝဏ္ဏဝိစိတ္တေဟိ–အထူးထူး အဆင်းရှိ၍ ဆန်းကြယ်ကုန်သော၊ သိလာတလေဟိစ–ကျောက်ဖျာ အပြင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မဏိကွန္ဒနိမ္မလသလိလေဟိ–ပတ္တမြား ညိုအဆင်းနှင့် တူသောအညစ်အကြေးမရှိကုန်သော၊ ဇလာသယေဟိစ– ရေအိုင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သမန္နာဂတတ္တာ–ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ် ကြောင့်၊ ယေဘုယျေန–များသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒဂေါပက ဝဏ္ဏာယ–ပိုးဖလံ၏အဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော၊ ရတ္တာယ –ရဲရဲနီသော၊ သုခသမ္ဖဿာယ–ကောင်းသောအတွေ့ရှိသော၊ တိဏာဇာတိ ယာ–မြက်မျိုးဖြင့်၊ သဏ္ဌိတတ္တာ–ဖုံးလွှမ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ရမ္မေ–မွေ့ လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ အရညပဒေသေ–တောအရပ်၌၊ ရမ္မဏီယေတိ– ဟူသည်ကား၊ ပုပ္ဖဖလ ပလ္လဝါလက်ံတဝိပုလ သာခါဝိနဒ္ဓေဟိ–အပွင့် အသီး အညွှန့် ဟူသောတန်ဆာတို့ဖြင့် ပြန့်ပြောစွာ ညွှတ်ရှောအကိုင်း အခက်ရှိကုန်သော၊ နာနာဝိဓဒိဇဂဏူပကူဇိတေဟိ–အထူးထူးသော ငှက် အပေါင်းတို့ဖြင့် တွန်မြူးခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝိဝိဓတရုလတာဝနဝိရာဇိ တေဟိ–အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော သစ်ပင်နွယ်တောအရေး အလျင်အစဉ်တို့ဖြင့်၊ ယေဘုယျေန–များသောအားဖြင့်၊ အမ္မသာလဝန သဏ္ဌာမဏ္ဍိတေဟိ–သရက်တော အင်ကြင်းတောအုပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ခြင်းရှိကုန်သော၊ ဝနဂဟနေဟိ–တောခြုံတို့ဖြင့်၊ ဥပသောဘိတတ္တာ –တင့်တယ်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ တတ္ထ–ထိုတောအရပ်သို့၊ ပဝိ သိဋ္ဌသ–ဝင်သော၊ ဇနသ–လူအား၊ ရတိဇနနဒ္ဒေန–မွေ့လျော်ခြင်းကို

ဖြစ်စေတတ်သော အနက်ကြောင့်၊ ရမဏီယေ–မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော၊ ဇေတံပိစ–ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ရုရုမိဂဇာတကေ–ဆတ်မင်းဇာတ်တော်၌၊ ဇေတသ္မိံဝနသဏ္ဍသ္မိံ–ပ–ဇေတ္တေသော တိဋ္ဌတေမိဂေါတိ ဇေတသ္မိံ ဝနသဏ္ဍသ္မိံ–ပ–ဇေတ္တေသော တိဋ္ဌတေမိဂေါ ဟူသောဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏။ ။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ဇေတသ္မိံ ဝနသဏ္ဍသ္မိံ–ထိုဆတ်မင်းနေသော တောအရပ်၌၊ အမ္မာစ–သရက်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သာလာစ–အင်ကြင်းပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုပ္ဖိတာ–ပွင့်ကုန်၏၊ ဣဒ္ဓေါပက သဗ္ဗန္တာ–ပိုးဖလံအဆင်းကဲ့သို့ နီသောမြက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်၏၊ ဇေတ္တ–ဤတောအရပ်၌၊ ဇေသော မိဂေါ–ထိုဆတ်မင်းသည်၊ တိဋ္ဌတိ–တည်၏။

ဝိဝိတ္တေတိ–ဟူသည်ကား၊ ဇနဝါသဝိရဟေန–လူတို့နေခြင်းမှ ကင်းသဖြင့်၊ သုညေ–ဆိတ်သုဉ်းသော၊ အမနုဿကေတိ–ဟူသည်ကား၊ သဗ္ဗရဏမနုဿာနံပိ–သွားလာသောလူတို့၏လည်း၊ တတ္ထ–ထိုတောအရပ်၌၊ အဘာဝေန–မရှိသောကြောင့်၊ မနုဿရဟိတေ–လူမရှိသော၊ မနောရမေတိ–ဟူသည်ကား၊ ယထာဝုတ္တဂုဏသမ္ပတ္တိယာ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့်၊ ဝိသေသတော–အထူးအားဖြင့်၊ ဝိဝေကကာမာနံ–ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိသောသူတို့၏၊ မနော–နှလုံးကို၊ ရမေတိ–မွေ့လျော်စေတတ်၏၊ ဣတိ–ထို့ကြောင့်၊ မနောရမေ–နှလုံးကိုပျော်စေတတ်သော၊ (မနောရမေဟူသောပုဒ်၌ မနနောင် သိဝိဘတ်ကို သြပြု၍ပြီးသည်မဟုတ် မနောဂိုဏ်းဖြစ်၍ မနုပုဒ်နောင် သြအက္ခရာလာ၍၊ မနောရမေရှိသည်ဟုယူလေအပ်သည်၊ အနက်ကား ဒုတိယာ အနက် ယောဇနာလေ။)

၅၀။ အထဉ္ဉပရိဂဏ်ါယာတိဇ္ဇ–အထဉ္ဉပရိဂဏ်ါယဟူသောဤပုဒ်၌၊ အထာတိ ဇေသော သဒ္ဒေါ–အထဟူသောဤသဒ္ဒါသည်၊ အဓိကာရေ–ဆုံးဖြတ်အပ်သောအနက်၌၊ နိပါတော–နိပါတ်ပုဒ်တည်း၊ တေန–ထိုအထသဒ္ဒါဖြင့်၊ မယိ–ငါသည်၊ တတ္ထ–ထိုတောအရပ်၌၊ တထာဝ သန္တေ–အမြဲ နေသည်ရှိသော်၊ အဓိကာရန္တရံ–အမြဲနေသည်၏အခြားမဲ့၌၊ ဣဒံ–ဤသို့သောအချင်းအရာစကားသည်၊ ဥပဓိ–ဖြစ်၏၊ ဣတိ–သို့၊

ဒီပေတိ–ပြု၏၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အထသဒ္ဒါအခိုက်အတုံ့ကာလ၌ ဖြစ်သော သဘောကိုဟောတတ်၏၊ ဤအရာကား၊ အခိုက်အတုံ့ကာလ အာဓာရ အနက်ကိုမလို၊ ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည် အမြဲနေသော အရပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သိစေလိုရ၏၊ အထာတိ အဓိကာရေ နိပါတောဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊) ဥပရိဂဏ်ဃာတိ–ဟူသည်ကား၊ ဂဏ်နဒီယာ–ဂဏ်မြစ်၏၊ ဥပရိသောတေ–အထက်ဖြစ်သောရေယဉ်၌၊ ဓနိကေဟိပရိပီဠိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဏ–သူတစ်ပါး၏ကြွေးမြီကို၊ ဂဟေတွာ–ယူ၍၊ တံ–ထိုသူ၏ကြွေးမြီကို၊ ဒါတုံ–ပေးဆပ်အံ့သောငှာ၊ အသေ ဣဏောနော–မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဣဏာယိကေဟိ–မြီရှင်တို့သည်၊ စောဒိယမာနာ–တောင်းအပ်သည်ရှိသော်။

ကိရ–ကြားရသည်ကား၊ ဧကော–တစ်ယောက်သော၊ ဗာရာဏသိသေဋ္ဌ–ဗာရာဏသီသူဌေးသည်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပုတ္တံ–သားကို၊ အယံ–ဤငါ၏သားသည်၊ သိပ္ပံ–အတတ်ပညာကို၊ ဥဂ္ဂဏှာတု–သင်သည်ရှိသော်၊ ကိလမိသတီတိ–ပင်ပန်းလတ္တံ့ဟု၊ ကိဉ္စိသိပ္ပံ–တစ်စုံတစ်ခုသောအတတ်ကို၊ နဥဂ္ဂဏှာပေသိ–မသင်မယူစေ၊ ဂိတဝါဒိတနစ္စ ခါဒနသောဓနေတော–သီချင်းတီးမှုတ်ခြင်း၊ ကခြင်းခုံခြင်း၊ ခဲခြင်းစားခြင်း အမှုမှ၊ ဥဒ္ဓံ–အထတ်ဖြစ်သော၊ ကိဉ္စိ–တစ်စုံတစ်ခုသောအတတ်ကို၊ နအညှာသိ–မသိစေ၊ ဝယပ္ပတ္တံ–အရွယ်သို့ရောက်သော်၊ တံ–ထိုသားကို၊ ပတိရူပေန–သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော၊ ဒါရေန–မယားနှင့်၊ သံယောဇေတွာ–ယှဉ်စေ၍၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ နိယျာတေတွာ–ဆောင်နှင်း၍၊ မာတာ ပိတရော–မိခင် ဖခင်တို့သည်၊ ကာလံ–စုတေသောအခါကို၊ အကံသု–ပြုကြကုန်၏၊ သော–ထိုသားသည်၊ တေသံ–ထိုအမိ အဖတို့၏၊ အစ္စယေန–လွန်သဖြင့်၊ ဣတ္ထိဓုတ္တိသူရာဓုတ္တာဒိပရိဝုတော–မိန်းမကျူးသော သူ သေသောက်ကျူးသောသူ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက်၊ နာနာဗျသန မုခေဟိ–အထူးထူးသော ပျက်စီးကြောင်းတို့ဖြင့်၊ သဗ္ဗံ–အလုံးစုံသော၊ ဓနံ–ဥစ္စာကို၊ ဝိဒ္ဓံသေတွာ–ဖျက်ဆီး၍၊ တတ္ထတတ္ထ–ထိုထိုသောအရပ်တို့၌၊ ဣဏ–သူ၏ကြွေးမြီကို၊ အာဒါယ–ယူ၍၊ တမ်ပိ–ထိုသူတစ်ပါး၏ ကြွေးမြီကိုလည်း၊ ဒါတုံ–ပေးဆပ်အံ့သောငှာ၊ အသက္ကောန္တော–မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဓနိကေဟိ–ဥစ္စာရှင်တို့သည်၊ စောဒိယမာနာ–တောင်းအပ်

သည်ရှိသော်၊ မယုံ-ငါ့အား၊ ဧဝံတေန-အသက်ရှင်ရသဖြင့်၊ ကိုး-အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တေနေဝအတ္တဘာဝေန-ထိုကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်လျှင်၊ အညောဝိယ-မထင်ရှားသောသူ၏သားကဲ့သို့၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဇာတော-ဖြစ်ရ၏၊ (အမှိ-ဖြစ်ခဲ့၏တကား၊) မေ-ငါ့အား၊ မရဏံ-သေရခြင်းသည်၊ သေယျော-မြတ်၏၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ဣဏာယိကေ-မြီရှင်တို့ကို၊ အာဟ-ဆို၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ တုမှာကံ-သင်တို့၏၊ ဣဏာပဏ္ဏာနိ-ကြွေးမြီစာရင်းကို၊ (ဒဿာမိ၌ အဝုတ္တကံစပ်လေ) ဂဟေတွာ-ယူ၍၊ တုမှေ-သင်တို့သည်၊ အာဂစ္ဆထ-လာလှည့်ကုန်၊ ဂဏ်ိတိရေ-ဂဏ်ိမြစ်ကမ်းနား၌၊ မေ-ငါ့အား၊ နိဟိတံ-မြှုပ်ထားအပ်သော၊ ကုလသန္တကံ-အမိ အဖတို့၏ဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဓနံ-ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ တံ-ထိုမြှုပ်ထားသောဥစ္စာကို၊ ဝေါ-သင်တို့အား၊ ဒဿာမိ-ပေးဆပ်ပါအံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတွာ-ဆို၍၊ တေန-ထိုဥစ္စာရှင်နှင့်၊ သဒ္ဓိ-တကွ၊ အဂမံသု-သွားလေကုန်၏၊ သော-ထိုသူဌေးသားသည်၊ ဣဓ-ဤအရပ်၌၊ ဓနံ-ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဇတ္ထ-ထိုအရပ်၌၊ ဓနံ-ဥစ္စာသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ နိမိတ္တာနံ-ရှေအိုးထာရာအရပ်ကို၊ အာစိက္ခန္တောဝိယ-ကြားသကဲ့သို့၊ ဇဝံ-ဤသို့ကြားသည်ရှိသော်၊ မေ-ငါ့အား၊ ဣဏာမောက္ခော-တင်သောကြွေးမြီးမှလွတ်သည်၊ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ စိန္တေတွာ-ကြံ၍၊ ပလာယိတွာ-ပြေးလေသော်၊ ဂဏ်ိယံ-ဂဏ်ိမြစ်၌၊ ပတိ-ကျလေ၏၊ သော-ထိုသူဌေးသားသည်၊ စဏ္ဍသောတေန-ကြမ်းတမ်းသောရေယဉ်ဖြင့်၊ ဝုယှမ္ဘော-မျောသည်ဖြစ်၍၊ ကာရုညရဝံ-သနားဖွယ်သောအသံကို၊ ရဝိ-မြည်တမ်းငိုယိုး၏၊ တေန-ထို့ကြောင့်၊ အထ ဥပရိဂဏ်ိယာတိ အာဒိ-အထဥပရိ ဂဏ်ိယအစရှိသော ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ-မိန့်အပ်၏။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ ဧဝါမိဝါမရာမိဝါတိ-ဟူသည်ကား၊ ဣမသ္မိံ ဂဏ်ိသောတေ-ဤဂဏ်ိမြစ်ရေအယဉ်၌၊ ပတိတော-ကျသော၊ အဟံ-ငါသည်၊ ဧဝါမိဝါ-ရှင်လိုလည်းရှင်စေ၊ မရာမိဝါ-သေလိုလည်းသေစေ၊ ဇတ္ထ-ဤဂဏ်ိဖြစ်၌၊ မေ-ငါ့အား၊ ဧဝံတံဝါ-အသက်ရှင်လိုမူလည်း၊ ဟောတု-ဖြစ်စေ၊ မရဏံဝါ-သေသည်မူလည်း၊ ဟောတု-ဖြစ်စေ၊ ဥဘယထာပိ-နှစ်ပါးစုံကြောင့်လည်း၊ ဣဏာယိကပိဋ္ဌာ-မြီးရှင်နှိပ်စက်ခြင်းသည်၊

နဟောတိ–မဖြစ်၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အဓိပ္ပာယော–အဓိပ္ပာယ်တည်း။

၅၁။ မဒ္ဓေဂဠိယဂစ္ဆတိ–ဟူသည်ကား၊ သောပုရိသော–ထိုယောဂျားသည်၊ ရတ္တိဒိဝံ–နေညဉ့်ပတ်လုံး၊ ဂဠိယ–ဂဠိခ်ဉ်၊ ဝုယ္ဟ မာနော–မျောသည်ရှိသော်၊ ဧဝံ–ဤသို့သော–အသက်ကြင်း၏၊ ဝိဇ္ဇ မာနတ္တာ–ထင်ရှားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ မရဏံ–သေခြင်းသို့၊ အပ္ပတ္တော–မရောက်သည်ဖြစ်၍၊ မရဏဘယတဇ္ဇိတော–သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ ကရဏံ–သနားဖွယ်သော၊ ရဝံ–အသံကို၊ ရဝန္တော–မည်တမ်းတဆိုလျက်၊ ဂဠိယ–ဂဠိမြစ်၏၊ မဒ္ဓေ–အလယ်၌၊ မဟောဒကေန–ရေများရာအရပ်ဖြင့်၊ ဂစ္ဆတိ–သွား၏။

၅၂။ အထ–ထိုအခါ၌၊ မဟာပုရိသော–ယောဂျားမြတ်ဆတ်မင်းသည်၊ အမု ရတ္တာသမယေ–ညဉ့်သန်းခေါင်ကာလ၌၊ တသ–ထိုသူငှေးသား၏၊ ကရဏံ–သနားဖွယ်သော၊ တံပရိဒေဝိတသဒ္ဒံ–ငိုယိုမြည်တမ်းသောအသံကို၊ သုတ္ဝာ–ကြား၍၊ မယာ–ငါသည်၊ မနုဿသဒ္ဒေါ–လူ၏အသံကို၊ သုယျတိ–ကြားအပ်၏၊ မယိ–ငါသည်၊ ဣဒေ–ဤအခါ၌၊ ဓရန္တေ–ထင်ရှားရှိပါလျက်၊ မာမရတု–မသေစေသတည်း၊ အသ–ထိုငိုသောလူအား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဧဝံ–အသက်ကို၊ ဒဿာမိတိ–ပေးအံ့ဟု၊ စိန္တေတ္ဝာ–ကြံ၍၊ သယနဂုမ္ဗာ–အိပ်ရာခြုံကြီးမှ၊ ဝုဋ္ဌာယ–ထ၍၊ နဒီတီရံ–မြစ်နားသို့၊ ဂန္တ္ဝာ–သွားလေ၍၊ အမ္ဘောပုရိသ–အိုယောဂျား၊ တွံ–သင်သည်၊ မာဘာယိ–မကြောက်လင့်၊ တေ–သင့်အား၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဧဝံ–အသက်ကို၊ ဒဿာမိ–ပေးအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္ဝာ–ဆို၍၊ အသာသေတ္ဝာ–သက်သာရာရစေ၍၊ သောတံ–ဂဠိမြစ်ရေယဉ်ကို၊ ဆိန္ဒန္တော–ဖြတ်လျက်၊ ဂန္တ္ဝာ–သွား၍၊ တံ–ထိုသူငှေးသားကို၊ ပိဋ္ဌယံ–ကျောက်ကုန်း၌၊ အာရောပေတ္ဝာ–တင်၍၊ တီရံ–ကမ်းပါးသို့၊ ပါပေတ္ဝာ–ရောက်စေ၍၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဝသနဋ္ဌာနံ–နေရာအရပ်သို့၊ နေတ္ဝာ–ခေါ်ဆောင်၍၊ ပရိသမံ–ပင်ပန်းခြင်းကို၊ ဝိနောဒေတ္ဝာ–ပယ်ဖျောက်၍၊ ဖလာဖလာနိ–သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဒတ္ဝာ–ပေး၍၊ ဒ္ဝီဟတီဟစ္ဆယေန–နှစ်ရက်

သုံးရက်လွန်သဖြင့်၊ ဝါ–လွန်သောအခါ၌၊ တံ–ထိုသူဌေးသားကို၊ အမ္ဘော ပုရိသ–အိုယောကျ်ား၊ အဟံ–ငါသည်၊ တံ–သင့်ကို၊ ဗာရာဏသိဂါမိမဂ္ဂ–ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားသောလမ်းကို၊ ပါပေဿာမိ–ရောက်စေအံ့၊ တွံ–သင်သည်၊ အသုကဌာနေနာမ–ဤမည်သောအရပ်၌၊ ကဠနမိဂေါ–ရွှေအဆင်းရှိသောဆတ်သည်၊ ဝသတိ–နေ၏၊ ဣတိ–သို့၊ ကသိစိ–တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ တွံ–သင်သည်၊ မာအာရောစေဟိ–မကြားလေလင့်၊ ဣတိ–သို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသည်ရှိသော်၊ သော–ထိုသူဌေးသားသည်၊ သာမိ–အရှင်၊ သာဓူတိ–ကောင်း၏ဟု၊ သမ္ပဋိစ္ဆိ–ဝန်ခံ၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံ–ထိုယောကျ်ားကို၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိ–ကျောက်ကုန်းထက်သို့၊ အာရောပေတွာ–တင်၍၊ ဗာရာဏသိမဂ္ဂေ–ဗာရာဏသီပြည်သို့သွားရာခရီး၌၊ ဩတာရေတွာ–ချခဲ့၍၊ နိဝတ္တိ–ပြန်လေ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တသာဟံ သဒ္ဒံ သုတ္တာ န၊ ကာရဏံ ပရိဒေဝ တောတိအာဒိ–တဲ့သာဟံ သဒ္ဒံ သုတ္တာနကာရဏံ ပရိဒေဝတော အစရှိ သော ဂါထာပုဒ်ကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်တော်မူအပ်၏၊ (ဂါထာပုဒ်အကုန် အဌကထာ၌မလာ၊ ပါ ဋီတော်၌ကားလာ၏၊ ထို့ကြောင့် အနက်ကို မယောဇနာလိုက်သည်၊ ဂါထာအနက်ကို သိလိုသော် ပါဋီတော်အနက်ကြည့်လေ။)

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ကောသိတွံနရောတိ–ဟူသည်ကား၊ တွံ–သင်သည်၊ မနုဿော–လူသည်၊ အသိ–ဖြစ်သလော၊ ကုတော–အဘယ်အရပ်မှ၊ ဣဓ–ဤအရပ်သို့၊ ဝုယှမာနော–မျောပါလျက်၊ အာဂတော–ရောက်လာသည်၊ အသိ–ဖြစ်သနည်း! ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ဤ ၅၃။ အတ္တနော ကရဏန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ကိရိယံ–အမှုအရာကို၊ ဓနိကေဟိ ဘိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဣဏာယိကေဟိ–မြီရှင်တို့မှ၊ ဥဗ္ဗိဂ္ဂေါ–ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ တသိတောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဥတ္တြဿော–ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍။

၅၄။ တသ ကတ္တာန ကာရဏံ၊ စဇိတ္တာ မမ ဇိဝိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊

ကာရည်–သနားသည်၏အဖြစ်ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ မဟာကရုဏာယ သမုဿာဟိတော–ပြင်းစွာသောကရုဏာသည် တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ မမ–ငါ၏၊ ဧဝိတံ–အသက်ကို၊ တဿ ပုရိသဿ–ထိုယောကျ်ားအား၊ ပရိစ္စဇိတွာ–စွန့်၍၊ ပဝိသိတွာ နိဗ္ဗာနံ တဿာတိ–ဟူသည်ကား၊ နဒီ–ဂင်္ဂါမြစ်သို့၊ ပဝိသိတွာ–ဝင်၍၊ (ဆင်း၍လည်းဟူ၊) သောတံ–ရေအယဉ်ကို၊ ဆိန္နန္တော–ဖြတ်လျက်၊ ဥဒုကမေဝ–ဖြောင့်ဖြောင့်သာလျှင်၊ ဂန္တွာ–သွား၍၊ မမ–ငါ၏၊ ပိဋ္ဌိं–ကျောက်ကုန်းထက်သို့၊ အာရောပေတွာ–တင်၍၊ တတော–ထိုရေအယဉ်မှ၊ တံ–ထိုသူဌေးသားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ နိဗ္ဗာနံ–ထုတ်၏၊ တဿာတိပဒေ–တဿာဟူသောပုဒ်၌၊ ဥပယောဂတ္တေ–ဒုတိယအနက်၌၊ သာမိဝစနံ–သာမိဝိဘတ်ကို၊ ဝေဒိတဗ္ဗံ–သိအပ်၏၊ တတ္ထာပိတိ–တတ္ထာပိဟူ၍လည်း၊ ပါဋိ–ပါဠိသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တတ္ထ နဒီယံ–ထိုဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ (အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ပဝိသိတွာ နိဗ္ဗာနံ တဿ ဟုရှိသော ပါဋိတော် ပါ၌၌၊ တဿဟူသောပုဒ်၏ အနက်ကို ယောဇနာသော်၊ တဿတံ–ထို သူဌေးသားကို ဟုယောဇနာလိုသည်ဟု ဥပယောဂတ္တေ သာမိဝစနံဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ တတ္ထရှိသော ပါဋိတော် အလိုသော်ကား၊ တတ္ထ နဒီယံဟု မြစ်ကို အာဓာရစွဲလေဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊) အန္ဓကာရမှိ ရတ္တိယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ရတ္တိယာ–ညဉ့်၏၊ အန္ဓကာရသမယေ–မိုက်သောကာလ၌၊ ကာလပက္ခရတ္တိယံ–လကွယ်ပက္ခညဉ့်အခါ၌၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

၅၅။ အဿတ္ထကာလမညာယာတိ–ဟူသည်ကား၊ ပရိဿမံ–ပင်ပန်းခြင်းကို၊ အပနေတွာ–ပယ်ပြီး၍၊ ဖလာဖလာနိ–သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို၊ ဒတွာ–ပေး၍၊ ဒ္ဒီဟတိဟစ္ဆယေန–တစ်ရက်နှစ်ရက်လွန်သဖြင့်၊ ကိလမထဿ–ပင်ပန်းခြင်း၏၊ ဝိဂတကာလံ–ကင်းဝေးပြီးသောကာလကို၊ ဇာနိတွာ–သိပြီး၍၊ ဧကံ တံ ဝဏ်ဍ ယာစာမိတိ–ဟူသည်ကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ တံ–သင့်ကို၊ ဧကံ–တစ်ခုသော၊ ဝဏ်ဍ–ဆုကို၊ ယာစာမိ–

တောင်း၏၊ မယုံ-ငါ့အား၊ ဧကံ-တစ်ခုသော၊ ဝရံ-ဆုကို၊ ဒေဟိ-ပေးလော့၊ ဣတိအယံ-ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော-အနက်တည်း၊ တံဝရံ-ထိုလိုအပ်သောဆုသည်၊ ကိံဝရံ-အဘယ်ဆုနည်း၊ ဣတိ-ဤသို့၊ စေဝ ဒေယျ-အကယ်၍ဆိုခြားအံ့၊ မဟာသတ္တော-ဘုရားလောင်းသည်၊ မံ-ငါ့ကို၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား၊ တွံ-သင်သည်၊ မာပါဝဒ-မပြောမဆိုလေလင့်၊ အသုကဌာနေ-ဤမည်သောအရပ်၌၊ သုဝဏ္ဏမိဂေါ-ရွှေအဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းသည်၊ ဝသတိ-နေ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ကဿစိ-တစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ ရညော၀ါ-မင်းအားလည်းကောင်း၊ ရာဇ-မဟာမတ္တသဝါ-မင်း၏အမတ်ကြီးအားလည်းကောင်း၊ မံ-ငါ့ကို၊ မာ ပါ၀ဒ-မပြောမဆိုလေလင့်။

အထ-ထိုနောင်မှ၊ တသ္မိံပုရိသေ-ထိုယောကျ်ားသည်၊ ဗာရာဏသိံပဝိဋ္ဌဒိ၀သေယေ၀-ဗာရာဏသီပြည်သို့ဝင်သောနေ့၌လျှင်၊ သောရာဇာ-ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဒေ၀-မင်းကြီး၊ အဟံ-ငါသည်၊ သုဝဏ္ဏ ဝဏ္ဏံ-ရွှေအဆင်းကဲ့သို့အဆင်းရှိသော၊ မိဂံ-ဆတ်ကို၊ မယုံ-ငါ့အား၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ ဒေသေန္တေ-ပြောဟောသည်ကို၊ သုပိနေန-အိပ်မက်ဖြင့်၊ အဒ္ဒသံ-မြင်မက်၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ သစ္စသုပိနာ-မှန်သောအိပ်မက်ကြောင့်၊ အဒ္ဓါ-မချွတ်၊ သော-ထိုရွှေအဆင်းကဲ့သို့သောဆတ်သည်၊ ဝိဇ္ဇတိ-ထင်ရှားရှိ၏၊ ဣတိတသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ကဠနမိဂသ-ရွှေဆတ်မင်း၏၊ ဓမ္မံ-တရားကို၊ သောတုကာမော-နာခြင်းငှာအလိုရှိ၏၊ အဟံ-ငါသည်၊ သောတုံ-နာခြင်းငှာ၊ စေလဘိဿာမိ အကယ်၍ရခြားအံ့-အဟံ-ငါသည် ဧ၀ံသ်ဿာမိ အသက်ရှင်အံ့၊ နောစေလဘိဿာမိ-အကယ်၍ မရသည်ဖြစ်အံ့၊ မေ-ငါ့အား၊ ဧ၀ံတံ-အသက်သည်၊ နတ္ထိတိ-မရှိဟု၍၊ အဂ္ဂမဟေသိယာ-မိဖုရားကြီးအား၊ ဝုတ္တော-ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ တံ-ထို-မိဖုရားကို၊ အဿာသေတွာ-သက်သာရာရစေ၍၊ မနုဿလောကေ-လူ့ပြည်၌၊ သုဝဏ္ဏမိဂေါ-ရွှေဆတ်မင်းသည်၊ သစေအတ္ထိ-အကယ်၍ရှိအံ့၊ လဘိဿတိ-ရပါလတ္တံ့၊ ဣတိ-သို့၊ ဝတ္တွာ-ဆိုသည်ရှိသော်၊ ဗြဟ္မဏော-ပုဏ္ဏားတို့ကို၊ ပဏ္ဏောသာပေတွာ-ခေါ်စေ၍၊ သုဝဏ္ဏမိဂါနာမ

–ရှေဆတ်တို့မည်သည်၊ ဟောန္တိ–ရှိစကောင်းသည်ဖြစ်ကုန်သလော၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ပုစ္ဆိတွာ–မေးသည်ရှိသော်၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ အာမ ဟောန္တိ–အော်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝုတ္တေ–ဆိုသော်၊ သဟသတ္တဝိကံ–ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို၊ သုဝဏ္ဏစကၠေါ ဌပေ–ရွှေပန်းတောင်းခ၊ ဌပေတွာ–ထား၍၊ တံ–ထိုဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို၊ ဟတ္ထိက္ခန္ဓေ–ဆင်ကျောက်ကုန်းသို့၊ အာရောပေတွာ–တင်စေ၍၊ နဂရေ–မြို့၌၊ ဘေရိံ–စည်ကြီးကို၊ စရာပေသိ–လည်စေ၏၊ ယော–အကြင်သူသည်၊ သုဝဏ္ဏမိဂံ–ရွှေဆတ်ကို၊ အာစိက္ခိဿတိ–ကြားလေပေအံ့၊ တဿ–ထိုသူအား၊ ဟတ္ထိနာ–ဆင်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ–တကွ၊ ဣမံ–ဤအသပြာထောင်ထုပ်ကို၊ ဒဿာမိ–ပေးအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ ဘေရိံ–စည်ကို၊ စရာပေသိ–လည်စေ၏၊ တတော–ထိုအသပြာထောင်ထုပ်ထက်၊ ဥတ္တရိမ္ပိ–အလွန်လည်း၊ ဒါတုကာမော–ပေးခြင်းငှာအလိုရှိသည်၊ ဟုတ္ဝာ–ဖြစ်၍၊ တဿ ဂါမဝရံ–ဒမ္မိ၊ နာရိယော စ အလက်တာ၊ ယော မေတံမိဂမဂ္ဂာတိ၊ မိဂါနံ မိဂမုတ္တမန္တိ၊ တဿ ဂါမဝရံ ဒမ္မိ–ပ–မိဂါနံ မိဂမုတ္တမံ–ဟူသော၊ ဣတိ ဣမံ ဂါထံ–ဤဂါထာကို၊ သုဝဏ္ဏပန္နေ–ရွှေပြားခ၌၊ လိခါပေတွာ–ရေးစေ၍၊ သကလနဂရေ–မြို့အလုံးခ၌၊ ဝါစာပေသိ–ဖတ်စေ၏၊ (ဂါထာ၏အတ္ထကား)ဘောန္တော–အိုလူအပေါင်းတို့၊ မိဂါနံ–ဆတ်အမျိုးတို့တွင်၊ မိဂမုတ္တမံ–ဆက်မင်းမြတ်ဖြစ်သော၊ ဧတံမိဂံ–ထိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ အက္ခာတိ–ကြားပေအံ့နည်း၊ တဿ–ထိုကြားလာသောသူအား၊ ဂါမဝရံ–အခွန်တစ်သိန်းထွက်သောရွာဆုကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒမ္မိ–ပေးအံ့၊ သမလက်တာ–ကောင်းသောတန်ဆာဆင်ခြင်းရှိကုန်သော၊ နာရိယောစ မိန်းမတို့ကိုလည်း ဒမ္မိ–ပေးအံ့၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝါစာပေသိ–ဖတ်စေ၏၊ အထ–ထိုအခါ၌၊ သောသေဋ္ဌိပုတ္တော–ထိုသူဌေး သားသည်၊ တံ ဂါထံ–ထိုဂါထာကို၊ သုတ္ဝာ–ကြားရသော်၊ ရာဇပုရိသာနံ–မင်းချင်း ယောကျ်းတို့၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဂန္တွာ–သွားလေ၍၊ ရညော–မင်းကြီးအား၊ ဇေဝ္ဍပံ–ဤသို့သဘောရှိသော၊ မိဂံ–သားမြတ်ကို၊ အာစိက္ခိဿာမိ–

ကြားပါအုံ့၊ မံ–ငါ့ကို၊ ရာဇာနံ–မင်းကြီးကို၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ ဒသေသတာတိ–ပြကုန်လေ့ဟု၊ အာဟ–ဆိုစ၊ ရာဇပုရိသာ–မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်၊ တံ–ထိုသူဌေးသားကို၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းစ၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ နေတွာ–ဆောင်၍၊ တမတ္ထံ–ထိုအကြောင်းကို၊ အာရောစေသုံ–ကြားကုန်စ၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဘော–အချင်းယောကျ်ား၊ သစ္စံ–မှန်စ၊ တွံ–သင်သည်၊ အဒ္ဒသ–မြင်ဖူးသလော၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ပုစ္ဆိ–မေးစ၊ ဃော–ထိုသူဌေးသည်၊ ဒေဝ–ရှင်မင်းကြီး၊ သစ္စံ–မှန်ပါစ၊ မယာ–ကျွန်ုပ်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ–တကွ၊ ဂစ္ဆန္တာ–သွားလိုကုန်သောသူတို့သည်၊ အာဂစ္ဆန္တု–လိုက်စေကုန်လော့၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ–ထိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ ဒဿ သာမိတိ–ပြပါအုံ့ဟု၊ အာဟ–ဆိုစ၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တမေဝပုရိသံ–ထိုသူဌေးသားယောကျ်ားကိုပင်လျှင်၊ မဂ္ဂဒေသကံ–ခရီးညွှန်သည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ မဟန္တေန–များစွာသော ပရိဝါရေန–အခြံအရံဖြင့်၊ တံဌာနံ–ထိုသားမြတ်ရှိရာတောအရပ်သို့၊ ဂန္တာ–သွားလေ၍၊ မိတ္တာဒုဗ္ဘိနာ–ခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသော၊ တေနပုရိ သေန–ထိုယောကျ်ားသည်၊ ဒဿိတပဒေသံ–ညွှန်အပ်သောအရပ်ကို၊ အာဝုဓဟတ္ထေ–လက်နက်လက်ဌှိုရှိကုန်သော၊ ပုရိသေ–ယောကျ်ားတို့ကို၊ သမန္တတော–ဝဏ်ဝန်းကြင်မှလျှင်၊ ပရိဝါရေတွာ–ဝန်းရံစေ၍၊ တုမှေ–သင်တို့သည်၊ ဥက္ကုဋ္ဌိ–ကြွေးကြော်ခြင်းကို၊ ကရောထ–ပြုကြကုန်လော့၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝတ္တွာ–ဆို၍၊ သယံ–မိမိသည်၊ ကတိပယေဟိ–နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကုန်သော၊ ဧနေဟိ–လူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိံ–တကွ၊ ဧကမန္တေ–သင့်တင့်သောအရပ်၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်စ၊ သောပိပုရိသော–ထိုသူဌေးသားယောကျ်ားလည်း၊ အဝိဒူရေ–မနီးမဝေးသောအရပ်၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်စ၊ မဟာသတ္ထော–ဘုရားလောင်းသည်၊ တံသဒ္ဒံ–ထို ထိုအသံကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ မဟတော–များစွာသော၊ ဗလကာယဿ–ဗိုလ်အပေါင်းစ၊ သဒ္ဒေါ–အသံသည်၊ အဒ္ဓါ–မချွတ်၊မေ–ငါ့အား၊ တမှာပုရိသာ–ထိုငါကယ်ဆယ်လိုက်သောယောကျ်ားမှ၊ ဥပ္ပန္နေန–ဖြစ်သော၊ ဘယေန–

ဆားကြောင့်၊ ဘဝိတဗ္ဗံ–ဖြစ်ရာ၏၊ ကွာတိ–ဤသို့၊ ဥတ္တာ–သိ၍၊ ဥဒ္ဒါယ–ထ၍၊ သကလံ–အလုံးစုံသော၊ ပရိသံ–ပရိသတ်ကို၊ သြလောကေတ္တာ–ကြည့်လိုက်သော်၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်း၏၊ ဌိတဋ္ဌာနေယေဝ–တည်သောအရပ်ဌာပင်လျှင်၊ မေ–ငါ့အား၊ သောတ္တိ–ချမ်းသာခြင်းသည်၊ ဘဝိဿတိတိ–ဖြစ်လတ္တံ့ဟု၊ ရာဇာဘိမုခေါ–မင်းသို့ ရှေးရှု၊ ပါယာသိ–သွားလေ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တံ–ထိုသားမြတ်ဆတ်မင်းကို၊ အာဂတံ–လာလတ်သည်ကို၊ ဒိသ္မာ–မြင်၍၊ နာဂဗလော–ဆင်ပြောင်၏အားကဲ့သို့အားရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဘဝတ္ထရဏ္ဍော–ကဲမိုးလျှက်၊ အဂ္ဂေယျာတိ–လာလေပြီဟု၊ သရံ–မြှားကို၊ သန္ဓယိတ္တာ–ပြင်ဆင်တည့်၍၊ ကွမ်မိဂံ–ဤသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်ကို၊ သန္ဓာသေတ္တာ–ခြိမ်းခြောက်၍၊ သစေ ပလာယတိ–အကယ်၍ပြေးအုံ၊ ဇီဝံသတိ–ဤသို့ပြေးခဲ့သည်ရှိသော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိဇ္ဈိတ္တာ–မြှားဖြင့်ပစ်လိုက်၍၊ ဒုဗ္ဗလံ–အားနည်းသည်ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ ဂဏှိဿာမိတိ–ဖမ်းယူအုံ့ဟု၊ ဗောဓိသတ္တာဘိမုခေါ–ဘုရားလောင်းသို့ရှေးရှုသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ အာဂမေဟိ မဟာရာဇ–မာ မံ ဝိဇ္ဈိ ရဋ္ဌေသဘ၊ ကောနု တေ ကွမ ဟတ္ထာသိ၊ ဧတ္တေ သော တိဋ္ဌတေ မိ ဂေါတိ–အာဂမေဟိ မဟာရာဇ–ပ–ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ၊ ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အဘာသိ–ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အာဂမေဟိ–နေတော်မူပါဦးလော့၊ ရဋ္ဌေသဘ–တိုင်းနိုင်ငံ၏အကြီးဖြစ်သော မင်းမြတ်၊ မေ–အကျွန်ုပ်အား၊ မာဝိဇ္ဈိ–မပစ်ပါလင့်၊ ဧတ္တ–ဤတောအရပ်ဌာ၊ ဧသော မိဂေါ–ဤသို့သောသားသည်၊ တိဋ္ဌတိတိ–တည်၏ဟူ၍၊ ကော–အဘယ်သူသည်၊ တေ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ ကွမ–ဤတောအရပ်ဌာ၊ နိသိန္နံ–နေသည်ကို၊ အကွာသိနု–ကြားလေဘိသနည်း၊ ကွတိ–ဤသို့၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အဘာသိ–ဆို၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ မဓုရကထာယ–သာယာစွာသောစကားဖြင့်၊ ဗဇ္ဈိတ္တာ–နှောင်ဖွဲ့၍၊ သရံ–မြှားကို၊ ပဋိသံမဟရိတ္တာ–ရုံးစု၍၊ ဂါရဝေန–ရိုသေ

သဖြင့်၊ အဌာသိ–ရပ်၏၊ မဟာသတ္တောပိ–ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ–ချဉ်းကပ်လေ၍၊ မဓုရပဋ္ဌိ သန္ဌာရံ–ကောင်းသောအစေ့စပ်စကားကို၊ အကာသိ–ပြု၏၊ မဟာဇနော ပိ–လူအပေါင်းသည်လည်း၊ သဗ္ဗာဝုဓာနိ–အလုံးစုံသောလက်နက်တို့ကို၊ အပနေတွာ–ပယ်၍၊ အာဂံတွာ–လာကြ၍၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ပရိဝါရေသိ–ခြံရံ၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ နာဂရံ ဂန္တာန အာစိက္ခိ–ပဉ္စပဏ္ဍိမမံ္ဍကဏ္ဍိ နဂရံ ဂန္တာန အာစိက္ခိ–ပ–ဥပဂဏ္ဍိ မမဏ္ဍိကံ ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

တသ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိ တဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ ယောမိတ္တဒုဗ္ဘိပါပပုရိသော–အကြင်ခင်ပွန်းကောင်းကို ပစ်မှားသော ယုတ်မာသောယောက်ျားသည်၊ ဓိဝိတံ–အသက်ကို၊ ပရိစ္စ ဓိတွာ–စွန့်၍၊ မယာ–ငါသည်၊ တထာ–ထိုအချင်းဖြင့်၊ ပါဏာသံသယ တော–အသက်သေအံ့ဟူသော တွေးတောခြင်းမှ၊ မောစိတော–လွတ် သည်ဖြစ်၍၊ ဗာရာဏသီနဂရံ–ဗာရာဏသီပြည်သို့၊ ဂံဏ္ဍာ–သွားလေသော်၊ အတ္တနာ–မိမိသည်၊ လဒ္ဓဗ္ဗမနံ–ရအပ်သောဥစ္စာကို၊ နိမိတ္တံ–အာရုံအမှတ် ကို၊ ကတွာ–ပြု၍၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာစိက္ခိတ္ပြောကြား၏၊ အစိက္ခိတွာ–ကြားသောကြောင့်၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဂါဟာ ပေတုံ–ဖမ်းယူစိမ့်သောငှာ၊ မဂ္ဂဒေသကော–ခရီးညွှန်သည်၊ ဟုတွာ– ဖြစ်၍၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဂဟေတွာ–ခေါ်ခဲ့၍၊ မမ–ငါ၏၊ သန္တိကံ–အထံသို့၊ ဥပါဂမိ–ရောက်လာ၏။

မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သုဝဏ္ဏကိဏ်ကိဏ်–ရွှေချ ကို၊ စာလေန္တောဝိယ–လှုပ်ဘိသကဲ့သို့၊ မဓုရသရေန–သာယာစွာသော အသံဖြင့်၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ပုန–တဖန်၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ ဧတ္ထ– ဤတောအရပ်၌ ဧသောမိဂေါ–ဤသားမျိုးဖြစ်သောဆတ်သည်၊ တိဋ္ဌ တေတိ–တည်၏ဟု၊ ကောနု–အဘယ်သူသည်လျှင်၊ တေ–ရှင်မင်း ကြီးအား၊ ဣဒ–ဤတောအရပ်သို့၊ အဂ္ဂသိ–ကြားလေသနည်း၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ပုန–တဖန်၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ တသ္မိံခဏေ–ထိုခဏ၌၊

သောပါပဟုရိသော–ထိုသူယုတ်မာယောက်ျားသည်၊ ထောက်–အတန်ငယ်၊ ပဋိက္ခမိတွာ–ရှေးသို့တိုင်၍၊ သောတပထေ–နာကြားရာခရီး၌၊ အဋ္ဌာသိ–ရပ်လေ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဣမိနာ–ဤယောက်ျားသည်၊ မေ–ငါ့အား၊ တွံ–သင့်ကို၊ ဒဿိတော–ပြည်ထွန်အပ်၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ တံပါပဟုရိသံ–ထိုယောက်ျားယုတ်ကို၊ နိဒ္ဒိသိ–ညွှန်ပြလေ၏၊ တတော–ထိုနောင်မှ ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ သစ္စံ ကိရေဝမာဟံ–သုနရာ ဧကစ္ဆိယာ ဣမ၊ ကဋ္ဌ နိုလ္လဝိတံ သေယျော၊ နု တွေဝေကစ္ဆိယော နရောတိ–သစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု–ပ–နု တွေဝေကစ္ဆိယော နု ရောဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–ဆို၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဣဓလောကေ–ဤလောကဌ်၊ ကဋ္ဌ–ရေဌ်မျှောသောထင်းကို၊ နိုလ္လဝိတံ–ကုန်းသို့ တင်ခြင်းဆယ်ခြင်းသည်၊ သောယျော–မြတ်၏၊ ဧကစ္ဆိယော–အချို့သော၊ နရော–လူကို၊ ဥတ္တာရိတော–ရေမှဆယ်ခြင်း ကယ်မခြင်းသည်၊ နတွေဝသေယျော–မမြတ်၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဧကစ္ဆိယာ–အချို့ကုန်သော၊ နရာ–လူတို့သည်၊ အာဟံသုကိရ–ဆိုကြကုန်ဖူးသတတ်၊ ဧဝံ–ဤသို့ဆိုကြခြင်းသည်၊ သစ္စံဧဝ–မှန်လေသည်သာတည်း၊ (ဧကစ္ဆိယောနှစ်ပုဒ်ရှိ၏၊ နိပါတ်ပုဒ်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပုဒ်၌ ဧကဝုစ်တစ်ပုဒ်၌ ဗဟုဝုစ်ဆင့်ဆောင် ယောဇနာလိုက်သည်၊) တံ–ထိုဘုရားလောင်းဆိုအပ်သောစကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ သံဝေဂဇာတော–ထိတ်လန့်သောသဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုံ နု ရုရု ဂရဟသိ မိဂါနံ၊ ကိုံနုပက္ခိနံကိုံ ပန မိနုသဿနံ။ ဘယံ ဟိ မံ ဝိန္ဒတိနုပ္ပရုပ်၊ သုတ္တာနတံ မာနုသိုံ ဘာသ မာနုဿိ ကိုံ နု ရုရု ဂရဟသိ မိဂါနံ–ပ–သုတ္တာနတံ မာနုသိုံ ဘာသမာနံဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–ဆို၏။

ဂါထာ၏ အတ္ထကား၊ ရုရု–အိုသားမြတ်ဖြစ်သောဆတ်မင်း၊ ကိုံ–အသို့နည်း၊ မိဂါနံ–သားအုပေါင်းတို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ပါးပါးသောသားမျိုးကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့လေသလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ကိုံ–အသို့နည်း၊ ပက္ခိနံ–ငှက်တို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ပါးသော

ဌက်မျိုးကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့လေသလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မနုဿာနံ–လူတို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့သလော၊ မိဂရာဇာ–ဆတ်မျိုးတကာတို့၏မင်းမြတ်၊ မာနုသိဘာသမာ နံ–လူ၌ဖြစ်သော ဘာသာဖြင့်ဆိုအပ်သော၊ တံ–ထိုစကားကို၊ သုတ္တာန–ကြားရသောကြောင့်၊ မံ–ငါ့အား၊ ဘယံဟိ–ကြောက်မက်ဖွယ်ကိုလျှင်၊ ဝိန္ဒတိ–ရခဲ့၏၊ နပ္ပရုပံ–မလျှောက်ပတ်၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–မိန့်၏၊ တတော–ထိုနောင်မှ၊ မဟာပုရိသော–ယောကျ်ားမြတ်သည်၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ မိဂံ–သားအမျိုးကို၊ နဂရဟာမိ–မကဲ့ရဲ့၊ ပက္ခိံ–ဌက်အမျိုးကို၊ နဂရဟာမိ–မကဲ့ရဲ့ပါ၊ မနုဿံပန–လူကိုကား၊ ဂရဟာမိ–ကဲ့ရဲ့၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဒဿေန္တော–ပြလိုသည်ဖြစ်၍၊ ယုမုဒ္ဓရိံ ဝဟနေ ဝုယှမာနံ–မဟောဒကေ သလိလေ သိဃ သောတေ၊ တတောနိဒါနံ ဘယမာဂတံ မမ၊ ဒုက္ခောဟ ဝေ ရာဇ အသဇ္ဇိ သင်္ကေတော–ယုမုဒ္ဓရိံ ဝါဟနေ ဝုယှမာနံ–ပ–အသဇ္ဇိ သင်္ကေတဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ အာဟ–ဆိုစ၏။

ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ရာဇာ–မင်းမြတ်၊ မေ–အကျွန်ုပ်သည်၊ မဟောဒကေ–များသောရေဟုဆိုအပ်သော၊ သလိလေ–ရေအပြင်ရှိထသော၊ သိဃံသောတေ–ပြင်းသောရေအလျင်ရှိထသော၊ ဝါဟနေ–ကျတိုင်းကျတိုင်းကို မျောတတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ ဝုယှမာနံ–မျောသော၊ ဣမံပုရိသံ–ဤယောကျ်ားကို၊ သုမုဒ္ဓရိံ–ကောင်းစွာထုတ်ကယ်ဖူးပါ၏၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ တတောနိဒါနံ–ထိုအကြောင်းကြောင့်၊ မမ–ကျွန်ုပ်အား၊ ဘံယံ–ဘေးသည်၊ အာဂတံ–ရောက်လာ၏၊ ရာဇာ–မင်းမြတ်ကြီး၊အသဇ္ဇိသင်္ကေ မော–မသူတော်နှင့် ပေါင်းဖော်မိခြင်းသည်၊ ဟဝေ–စစ်စစ်၊ ဒုက္ခော–ဆင်းရဲ၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ အာဟ–ဆိုစ၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ နိုပ္ပတိတန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ဥဒ္ဓရိတံ–ကယ်တင်အပ်၏၊ ဧကစ္ဆိယောတိ–ဟူသည်ကား၊ ဧကစ္ဆော–အချို့သော၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိ ပါပပုရိသော–ခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသော ယုတ်မာသောယောကျ်ားသည်၊ ဥဒကေ–ရေ၌၊ မရန္တောပိ–သေလေသော်လည်း၊ သယော–မြတ်

၏၊ ဥတ္တာရိတော–ရေမှထုတ်ဆယ်ခြင်းသည်၊ နတ္ထေဝ သေယ္ယော–မမြတ်၊ ဟိသစ္စံ–မှန်၏၊ ကဋ္ဌ–ရေမှဆယ်အပ်သောထင်းသည်၊ နာနပ္ပကာရေန–အထူးထူးအပြားပြားဖြင့်၊ ဥပကာရာယ–အဆောက်အဦးအလို့ငှာ၊ သံဝတ္တတိ–ကောင်းစွာဖြစ်လေ၏၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိပန–ခင်ပွန်းကောင်းကို ပစ်မှားသောသူသည်ကား၊ ဝိနာသာယ–ပျက်စီးခြင်းငှာ၊ သံဝတ္တတိ–ကောင်းစွာဖြစ်လေ၏၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ တတော–ထိုသူယုတ်မာကို ဆယ်ရလေသောထက်၊ ကဋ္ဌမေဝ–ထင်းကိုသာလျှင်၊ ဥဒ္ဓရိတံ–ဆယ်ခြင်းသည်၊ ဝရတရံ–အထူးသဖြင့် မြတ်၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ မိဂါနန္တိ–ဟူသည်ကား၊ ရုရုမိဂရာဇ–ဆတ်သားအမျိုးတို့၏ မင်းမြတ်၊ မိဂါနံ–အမျိုးတူသောသားမျိုးတို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ပါးပါးကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ ပက္ခိနံ–ငှက်တို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ပါးပါးကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဥဒါဟု–ထိုသို့မဟုတ်မူကား၊ မနုဿနံ–လူတို့တွင်၊ အညတရံ–တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ဂရဟသိ–ကဲ့ရဲ့သလော၊ ဣတိ–သို့၊ ပုစ္ဆိ–မေး၏၊ ဘယံ ဟိ မံ ဝိန္ဒတိ နပ္ပရုပန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မံ–ငါ့အား၊ မဟန္တံ–ကြီးစွာသော၊ ဘယံ–ဘေးသည်၊ ပဋိလဘတိ–ရ၏၊ အတ္တာနော–မိမိ၏၊ သန္တကံ ဝိယ–ဥစ္စာကဲ့သို့၊ ကရောတိ–ပြု၏၊ ဣတိအယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း။

ဝါဟနေတိ–ဟူသည်ကား၊ ပတိတပတိတေ–ကျလာတိုင်းကျလာတိုင်းတို့ကို၊ ဝဟိတုံ–မျောခြင်းငှာ၊ သမတ္ထော–စွမ်းနိုင်၏၊ ဂင်္ဂါဝဟော–မျောတတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်၌၊ မဟောဒကေ–သလိလေတိ–ဟူသည်ကား၊ မဟောဒကီဘူတေ–များသောရေရှိသည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော၊ သလိလေ–ပြင်းသောရေအယဉ်၌၊ ဥဘယေနာပိ–နှစ်ပုဒ်ဖြင့်လည်း၊ ဂင်္ဂါဝဟသ–မျောသောရေ၏၊ ဗဟုဒကတ္တံ–များသောရေရှိသည်၏အဖြစ်ကို၊ ဒဿေတိ–ပြ၏၊ တတောနိဒါ နန္တိ–ဟူသည်ကား၊ မဟာရာဇ–မင်းကြီး၊ တယာ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ယောပုရိသော–အကြင်ယောကျ်ားကို၊ မယုံ–အကျွန်ုပ်အား၊ ဒဿိတော–ညွှန်အပ်၏၊ သော–ဤယောကျ်ား

ကို၊ မယာ–ကျွန်ုပ်သည်၊ ဂဂ်ါယ–မြစ် ၌၊ ဝုယှမာ နော–မျှောသည်ဖြစ်၍၊ အစု ရတ္တသမယေ–ညဉ့်သန်းခေါင် ကာလ၌၊ ကရဏံ–သနားဖွယ်၊ ပရိဒေဝန္တော–ငိုကျွေး၏၊ တတော–ထိုဂဂ်ါမြစ်မှ၊ ဥတ္တရိတော–ကယ်တင်ဖူးပါ၏၊ တတောနိဒါနံ–ထိုသို့ကယ်တင်မိသောကြောင့်၊ ဝေ–စင်စစ်၊ မယှံ–အကျွန်ုပ်အား၊ ကွာဒံဘယံ–ဤ သို့သောဘေးသည်၊ အာဂတံ–ရောက်၏၊ အသပ္ပုရိသေဟိ–မသူတော်တို့နှင့်၊ သမာဂမောနာမ–ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်ကား၊ ဒုက္ခော–ဆင်းရဲ တွေ့ရချေ၏၊ ကွတိ–သို့၊ ဝုတ္တော–ဆိုသည်ရှိသော။

☰ တံ–ထိုစကားကို၊ ရာဇာ–မင်းသည်၊ သုတ္တာ–ကြားရလေသော်၊ တဿ–ထိုသူဌေးသားအား၊ ကုဋ္ဌိတ္တာ–အမျက်ထွက်၍၊ ဧဝံ–သို့၊ ဗဟု ပကာရဿ–များစွာကျေးဇူးရှိသောသူ၏၊ နာမဂုဏံ–အမည်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ အယံ–ဤယောက်ျားမိုက်သည်၊ နဇာနာတိ–မသိ၊ ဒုက္ခံ–ဆင်းရဲကို၊ ဥပဟာဒေသိ–ဖြစ်စေဘိ၏၊ နံ–ထိုယောက်ျားကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဝိဋ္ဌိတ္တာ–လေးဖြင့်ပစ်၍၊ ဧဝိတက္ခယံ–အသက်၏ကုန်ခြင်းသို့၊ ပါပေ သဟာမိတိ–ရောက်စေအံ့ဟု၊ သရံ–မြားကို၊ သံန္ဓယိ–တင်၏၊ ဖွဲ့၏ လည်းဟူ၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ ယာဝတာ ကရဏံ သဗ္ဗံ–ပ–မိတ္တဒုဗ္ဘိ အနရိယန္တိ–ယာဝတာ ကရဏံ သဗ္ဗံ–ပ–မိတ္တဒုဗ္ဘိ အနရိယံဟူသော၊ ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

၅၇။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ ယာဝတာ–အကြင်မျှလောက်၊ ကရဏံ–ပြုအပ်သော၊ ယံ–အကြင်ကျေးဇူးသည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တတာ–ထိုမျှလောက်၊ တံသဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံကို၊ မယာ–ငါသည်၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ အာရောစိတံ–ကြားအပ်၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဝစနံ–စကားကို၊ သုတ္တာ–ကြား၍၊ ကွဇေဝ–ဤအရပ်၌ပင်လျှင်၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိ–ခင်ပွန်း ကောင်းကို ပစ်မှားသော၊ အနရိယံ–သူယုတ်မာကို၊ ယာတယိသာမိ–သေစေအံ့ဟု၊ တဿ–ထိုသူဌေးသား၏၊ အတ္ထာယ–အလို့ငှာ၊ ဥသုံ–မြားကို၊ ပကပ္ပယိ–ဖွဲ့၏၊ ပြင်ဆင်၏လည်းဟူ။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ ယာဝတာ ကရဏန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တဿ–

ထိုသူဌေးသားအား၊ မယာ–ငါသည်၊ ယံ ဥပကာရကရဏံ–အကြင် ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို၊ ကတံ–ပြုအပ်ပြီ၊ တံ သဗ္ဗံ–ထိုအလုံးစုံသော ကျေးဇူးကို၊ ပကပ္ပယိတိ–ဟူသည်ကား၊ သန္ရယို–ဖွဲ့၏၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ မိတ္တေသု–ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်ကုန်သော၊ ဥပကာရိသု–ကျေးဇူးရှိဖူးသောသူတို့၌၊ ဒုဗ္ဘနသီလံ–ပျက်ဆီးတတ်သောအလေ့ရှိသော၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား ပရိသမာပနတည်း။)

တတော–ထိုနောင်မှ၊ မဟာသတ္တော–ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည်၊ ဧသောဗာလော–ဤယောက်ျားမိုက်သည်၊ မံ–ငါ့ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ မာနသိတိ–မပျက်စီးရာဟု၊ စိန္တေတွာ–ကြံ၍၊ မဟာရာဇ–မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဧသဧသောဝဓောနာမ–သူတစ်ပါးကို သတ်ခြင်းမည်သည်ကား၊ ဗာလသဿ–မိုက်သောသူအားလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍိတသဿ–ပညာရှိအားလည်းကောင်း၊ သာဓုဟိ–သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ နပသံသိတော–ချီးမွမ်းအပ်သည်မဟုတ်၊ အညဒတ္ထု–စင်စစ်သော်ကား၊ ဂရဟိတောဧဝ–ကဲ့ရဲ့အပ်သည်သာတည်း၊ တသ္မာ–ထို့ကြောင့်၊ ဣမံ–ဤသူမိုက်ကို၊ မာဃာတေဟိ–သတ်တော်မမူပါလင့်၊ အယံ–ဤယောက်ျားမိုက်သည်၊ ယထာရုစိ–အလိုရှိတိုင်း၊ ဂစ္ဆတု–သွားပါလေစေလော့၊ တဿ–ထိုသူမိုက်အား၊ ယံ–အကြင်အသက်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ ဧတံ–ဤအသက်ကို၊ အဟံ–ငါသည်၊ ဒဿာမိတိ–ပေးလှူအံ့ဟု၊ တဿ–ထိုဘုရားလောင်းဆတ်မင်းအား၊ ပဋိညာတံ–ဝန်ခံသည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ–ရှိ၏၊ တမ္မိ–ထိုဝန်ခံသောစကားကိုလျှင်၊ တွံ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ဝဒေဟိ–ဆိုပါဦးလော့၊ အဟဘ္ဘ–အကျွန်ုပ်သည်လည်း၊ တေတယာ–ရှင်မင်းကြီးသည်၊ ယံယံ–အကြင်အကြင်လိုဖွယ်ကို၊ ဣစ္ဆတိ–အလိုရှိအပ်၏၊ တံတံ–ထိုထိုအလိုရှိတိုင်းကို၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ကရိဿာမိ–ပြုပါအံ့၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ တုယှံ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ ဒမ္မိ–ပေးလှူပါ၏၊ ဣတိ–သို့၊ အာဟ–ဆို၏၊ တေန–ထို့ကြောင့်၊ တမဟံ အနုရက္ခန္တော–ပ–ကာမကာရော ဘဝါမိ တေတိ–တမဟံ အနုရက္ခန္တော–ပ–ကာမကာရော ဘဝါမိ တေ–ဟူသော၊ ဂါထံ–ဂါထာကို၊ ဝုတ္တံ–မိန့်အပ်၏။

၅၈။ ဂါထာ၏အတ္ထကား၊ သာရိပုတ္တ–သာရိပုတ္တရာ၊ အဟံ–ငါသည်၊ တံ–ထိုသူမိုက်ယောက်ျားကို၊ အနုရက္ခန္တော–အစဉ်အတိုင်း စောင့်ရှောက်လိုသည်ဖြစ်၍၊ မဟာရာဇ–မင်းမြတ်၊ ဧသော–ဤသူယုတ်မာသည်၊ တိဋ္ဌတု–တည်ပါစေလော့၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ ဆာ–ရှင်မင်းကြီးအား၊ ကာမကာရော–အလိုရှိတိုင်းသည်၊ ဘဝါမိ–ဖြစ်ပါစေအံ့၊ ဣတိ–သို့၊ ဝတ္တာ–ဆိုရ၏၊ မမ–ငါ၏၊ အတ္တနော–ကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ နိမ္မိနိ–ဖလှယ်၏။

တတ္ထ–ထိုဂါထာ၌၊ နိမ္မိနိန္တိ–ဟူသည်ကား၊ တံမိတ္တဒုဗ္ဘိ–ပါပပုဂ္ဂလံ– ထိုခင်ပွန်းကောင်းကို မှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ အနု ရက္ခန္တော–အစဉ်အတိုင်းစောင့်ရှောက်၏၊ မမ–ငါ၏၊ အတ္တနာအတ္တဘာဝေန–ကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့်၊ တံ–ထိုသူမိုက်ကို၊ ပရိဝတ္တေသိ–ဖလှယ်၏၊ (နိမ္မိနိဟူသောပါဠိကို ပရိဝတ္တေသိဟု ဖွင့်တော်မူအပ်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် ဖလှယ်၏ဟု ယောဇနာလိုက်သည်၊) အတ္တာနံ–မိမိကို၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်းအား၊ နိယျာတေတွာ–ဆောင်နှင်း၍၊ မတန္ဓသ–သေခါနီးသို့ ရောက်သောသူမိုက်၏၊ မရဏံ–သေခြင်းကို၊ ရာဇဟတ္ထတော–မင်း၏လက်မှ၊ အဟံ–ငါသည်၊ နိဝါရေသိ–ဆီးကာ၏၊ ဣတိ အယံ–ဤသည်လျှင်၊ အတ္ထော–အနက်တည်း၊ တိဋ္ဌတေ သော တိအာဒိ–တိဋ္ဌတေ သော အစရှိသောစကားသည်၊ ဝိနိမယာ–ကာရဒဿနံ–ဖလှယ်သောအခြင်းအရာကို ပြသောပုဒ်တည်း။

၅၉။ ဣဒါနိ–ဤယခု၌၊ ယဒတ္ထံ–အကြင်အသက်ရှင်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ယောအတ္တဝိနိမယော–အကြင် မိမိကိုယ်နှင့် ဖလှယ်ခြင်းကို၊ ကတော–ပြုအပ်၏၊ တဒတ္ထံ–ထိုအကျိုးကို၊ ဒဿေတုံ–ပြအံ့သောငှာ၊ သြသာနဂါထံ–အဆုံးဖြစ်သောဂါထာကို၊ အာဟ–ဆို၏၊ တဿ–ထိုဂါထာ၏၊ အတ္ထော–အနက်ကို၊ ဧဝံ–ဤသို့၊ ဝေဒိတဗ္ဗော–သိအပ်၏၊ တဒါ–ထိုအခါ၌၊ မံ–ငါ့ကို၊ နိဿာယ–မှီ၍၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိ–ခင်ပွန်းကောင်းကိုပစ်မှားသော၊ တံပုရိသံ–ထိုယောက်ျားကို၊ တသ္မိံရညေ–ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ဧဝိတာ–အသက်မှ၊ ဝေါရောပေတုကာမေ–ချခြင်းငှာအလိုရှိ

သော်၊ အဟံ–ငါသည်၊ အတ္တာနံ–မိမိကိုယ်ကို၊ ရညော–ဗာရာဏသီမင်း အား၊ ပရိစ္စ ဧန္တော–စွန့်လျက်၊ မမ–ငါ၏၊ သီလမေव–သီလကိုသာလျှင်၊ အနုရက္ခ တိ–အစဉ်အတိုင်း စောင့်ရှောက်၏၊ ဧ၀ိတံပန–အသက်ကို မူကား၊ နာရက္ခိ–မစောင့်၊ ယံပနသီလံ–အကြင်သီလကိုကား၊ အဟံ–ငါသည်၊ အာသာမေव–အချင်းချင်းရှိ၍သာလျှင်၊ အတ္တနော–မိမိ၏၊ ဧ၀ိတံ–အသက်ကို၊ နိရပေက္ခံ–မငဲ့ကွက်၊ တံသီလံ–ထိုသီလကို၊အနုရက္ခိ –အစဉ်အတိုင်း စောင့်ရှောက်၏၊ သီလဝါအပိ–သီလနှင့်ပြည့်စုံရခြင်း သည်ကား၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိယာဧ၀–သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏သာလျှင်၊ ကာရဏာ–အကြောင်းတည်း၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း) (နိရပေက္ခံ–ဟူသောပုဒ်ကို အခြားတစ်ပုဒ်အံ ဝိဘတ်မှ ယောဇကြံ လေ။)

အထ–ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ (ဒါပေသိ၌ စပ်လေ၊) ဗောဓိသတ္တော–ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည်၊ (နိ၀ါရေန္တေ၌ လက္ခဏ၀ဋ္ဋစပ်လေ၊) အတ္တာနော–မိမိ၏၊ ဧ၀ိတံ–အသက်ကို၊ ပရိစ္စဧတ္တာ –စွန့်၍၊ တသဿပုရိသဿ–ထိုသူမိုက်ယောက်ျား၏၊ မရဏေ–သေခြင်း ကို၊ နိ၀ါရေန္တေ–မြစ်တားသည်ရှိသော်၊ တုဋ္ဌမာနသော–နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဘော–အချင်းယောက်ျား၊ တွံ–သင်သည်၊ ဂစ္ဆ– သွားလေ၊ မိဂရာဇဿ–ဆတ်မင်းအား၊ အနုဂ္ဂဟေန–ငါချီးမြှောက်သဖြင့်၊ ☞မမ–ငါ၏၊ ဟတ္ထတော–လက်မှ၊ မရဏာ–သေခြင်းမှ၊ မုတ္တော– လွတ်လေ၏၊ ဣတိ–ဤသို့၊ ဝတ္ဝာ–ဆို၍၊ ယထာပဋ္ဌိညာယ– ရှေးဝန်ခံတိုင်းဖြင့်၊ အဿ–ထိုယောက်ျားအား၊ တဿ၀ခနံ–ထိုဥစ္စာ ကိုလည်း၊ ဒါပေသိ–ပေးစေ၏၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်းအား၊ ယထာရုစိယာ၀–အလိုရှိသဖြင့်ပင်လျှင်၊ အနုဇာနိတ္ဝာ–အခွင့်ပြု၍၊ တံ–ထိုဘုရားလောင်းကို၊ နဂရံ–မြို့သို့၊ နေတ္ဝာ–ဆောင်၍၊ နဂရဿ– ဗာရာဏသီမြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဓိ သတ္တဿ–ဘုရားလောင်းကို လည်းကောင်း၊ အလင်္ကာရပေတ္ဝာ–တန်ဆာဆင်စေ၍၊ ဒေ၀ိယာ– မိဖုရားအား၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသာပေတိ–ပြောဟောစေ၏၊ မဟာ

သတ္တော–ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒေဝိ–မိဖုရားကို၊ အာဒိကတ္တာ–အစပြု၍၊ ရညောစ–ဗာရာဏသီမင်းအားလည်းကောင်း၊ ရာဇပရိသာယစ–မင်း၏ ပရိသတ်အားလည်းကောင်း၊ မဓုရာယ–ကောင်းမြတ်သော၊ မနုဿ ဘာသာယ–လူ၏ဘာသာဖြင့်၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေတွာ–ပြောပြော ၍၊ ရာဇာနံ–ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ဒသဟိရာဇဓမ္မေဟိ–ဆယ်ပါးကုန်သော မင်းကျင့်တရားတို့ဖြင့်၊ သြဝဒိတ္တာ–ဆုံးမပြီး၍၊ မဟာဇနဿ–လူအပေါင်း ကိုလည်း၊ အနုသာသေတွာ–ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့၍၊ အရည်–တောအရပ်သို့၊ ပဝိသိတ္တာ–ဝင်လေ၍၊ မိဂဂဏပရိဝုတ္တော–ဆတ်အပေါင်းခြံရံလျက်၊ ဝါသံ–နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေသိ–ပြု၏၊ ရာဇာပိ–ဗာရာဏသီမင်းသည် လည်း၊ မဟာသတ္တဿ–ဘုရားလောင်း၏၊ သြဝါဒေ–အဆုံးအမ၌၊ ဌတ္တာ–တည်၍၊ သဗ္ဗသတ္တာနံ–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား၊ အဘယ ဒါနံ–ဘေးမဲ့ဟူသောအလှူကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ ဒါနာဒီနိ–အလှူအစရှိ ကုန်သော၊ ပုညာနိ–ကောင်းမှုတို့ကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ သုဂတိ ပရာယနော –သုဂတိသို့လားသည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ တဒါ–ထိုဆတ်မင်းဖြစ်သော ဘဝ၌၊ သေဋ္ဌိပုတ္တော–သူဌေးသားသည်၊ ဒေဝဒတ္တော–ဒေဝဒတ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏၊ ရာဇာ–ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ အာနန္ဒတ္ထေရော– အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်၏၊ ရုရုမိဂရာဇာ–ဆတ်မင်းသား မြတ်သည်၊ လောကနာထော–နတ်လူတို့ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ငါဘုရား သည်၊ အဟောသိ–ဖြစ်လာ၏။

ဣဓပိ–ဤဇာတ်တော်၌လည်း၊ ဟေဋ္ဌာ–အောက်၌၊ ဝုတ္တနယေ နေဝ–ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ယထာရဟံ–ဖြစ်ထိုက်သည့်အား လျော်စွာ၊ သေသပါရမိယော–ကြွင်းသောပါရမီတို့ကို၊ နိဒ္ဒါရေတဗ္ဗာ– ထုတ်အပ်ကုန်၏၊ တထာ–ထိုမှတစ်ပါး၊ ဣဓပိ–ဤဆတ်မင်းဇာတ် တော်၌လည်း၊ ပဝိဝေကာရာမတာယ–ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့်၊ ဧနသံသဂ္ဂ–သူတစ်ပါးတို့နှင့် ရောနှောခြင်းကို၊ အနိစ္ဆတော– အလိုမရှိသောအားဖြင့်၊ ယူထံ–အပေါင်းအဖော်ကို၊ ပဟာယ–ပယ်၍၊ ဧကဝိဟာရော–တစ်ယောက်အထီးတည်းနေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အမုရတ္တေ–ညဉ့်သန်းခေါင်အခါဖြစ်သော၊ သမယေ–ကာလ၌၊ နဒီယာ–

မြစ်၌၊ ဝုယ္ယမာနသ-မျောသော၊ ကရုဏံ-သနားဖွယ်၊ ပရိဒေဝန္တသ-ငိုကြွေးလျက်၊ ပုရိသသ-ယောကျ်ား၏၊ အန္ဓသရံ-မြည်တမ်းသော အသံကို၊ သုတ္တာ-ကြား၍၊ သယိတဗ္ဗာနတော-အိပ်ရာအရပ်မှ၊ နဒီတီရံ-မြစ်နားသို့၊ ဂန္တာ-သွား၍၊ မဟာဂင်္ဂါယ-ကြီးသောဂင်္ဂါမြစ်၌၏၊ မဟာတိ-ပြင်းစွာသော၊ ဥဒကောဃေ-ရေအယဉ်သည်၊ ဝတ္တမာနေ-စီးလျက်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဓိဝိတံ-အသက်ကို၊ ပရိစ္စဇိတ္တာ-စွန့်စား၍၊ သြတရိတ္တာ-သက်၍၊ သောတံ-ရေအယဉ်ကို၊ မစ္ဆိန္ဒိတ္တာ-ဖြတ်၍၊ တံပုရိသံ-ထိုယောကျ်ားကို၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၌၊ အာရောပေတ္တာ-တင်၍၊ တီရံ-ကမ်းနားသို့၊ ပါပေတ္တာ-ရောက်စေ၍၊ သမဿာသေတ္တာ-သက်သာရာရစေပြီးသော်၊ ဖလာဖလေဟိ-သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့်၊ ပရိဿမဝိနောဒနံ-ပင်ပန်းခြင်းကိုဖျောက်ခြင်းဂုဏ်ကျေးဇူးလည်းကောင်း၊ ပုန-တဖန်၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ပိဋ္ဌိယံ-ကျောက်ကုန်း၌၊ အာရောပေတ္တာ-တင်၍၊ အရညေတော-တောအရပ်မှ၊ နိက္ခမိတ္တာ-ထွက်လေ၍၊ မဟာမဂ္ဂေ-ခရီးမ၌၊ သြတရဏံ-ချခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ သရံ-မြားကို၊ သန္ဓယိတ္တာ-ပြင်ဆင်၍၊ ဝိဇ္ဇိဿာမိတိ-ငါပစ်အံ့ဟု၊ အဘိမုခေ-ရှေးရှုရာအရပ်၌၊ ဌိတဿ-တည်သော၊ ရညော-ဗာရာဏသီမင်းအား၊ နိဗ္ဗယေန-ဘေးမရှိသည်၊ ဟုတ္တာ-ဖြစ်၍၊ ပတိမုခဲ့ မေဝ-မျက်နှာစာသို့လျှင်၊ ဂန္တာ-သွားလေ၍၊ ပဌမတရံ-ရှေးဦးစွာ၊ မနုဿဘာသာယ-လူ၏ဘာသာဖြင့်၊ အလပိတ္တာ-ပြောဟော၍၊ မဓုရ ပဋိသန္ထာရကရဏံ-သာယာစွာသောစကားကိုပြောဆိုခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ မိတ္တဒုဗ္ဘိပါပပုရိသံ-ခင်ပွန်းကောင်းကိုပစ်မှားသောယောကျ်ားမိုက်ကို၊ ဟန္ဒ ကာမံ-သတ်ခြင်းငါအလိုရှိသော၊ ရာဇာနံ-ဗာရာဏသီမင်းကို၊ ခမကတံ-တရားစကားကို၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ ပုနပိ-တဖန်လည်း၊ အတ္တနော-မိမိ၏၊ ဓိဝိတံ-အသက်ကို၊ ပရိစ္စဇိတ္တာ-စွန့်၍၊ မရဏတော-သေခြင်းမှ၊ ပမောစနံ-လွတ်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ တဿရညော-ထိုဗာရာဏသီမင်း၏လည်း၊ ယထာပဋိညံ-ဝန်ခံတိုင်းသော၊ ဓနံ-ဥစ္စာကို၊ တဿ-ထိုသူမိုက်အား၊ ဒါပနံ-ပေးစေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ အတ္တနော-မိမိအား၊ ဝရေ-ဆုတို့ကို၊ ယာစိတ္တာ-တောင်း၍၊ ဒိယမာနေ-

ပေးအပ်ပြီးသော်၊ တေန–ထိုဗာရာဏသီမင်းသည်၊ သဗ္ဗသတ္တာနံ–ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား၊ အဘယဒါနံ–ဘေးမဲ့ကိုပေးစေခြင်းဂုဏ်အားလည်းကောင်း၊ ရာဇာနဋ္ဌ–ဗာရာဏသီမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒေဝိဋ္ဌ–မိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပမုခံ–အကြီးအမှူးကို၊ ကတ္တာ–ပြု၍၊ မဟာဇနသ–လူအပေါင်းအား၊ ဓမ္မံ–တရားကို၊ ဒေသေတွာ–ပြောဟော၍၊ ဒါနာဒီသု–အလှူအစရှိကုန်သော၊ ပုညေသု–ကောင်းမှုတို့၌၊ တေသံ–ထိုလူအပေါင်းတို့ကို၊ ပတိဋ္ဌာပနံ–တည်စေခြင်းဂုဏ်လည်းကောင်း၊ လဒ္ဓါဘယာနံ–ရအပ်သောဘေးမရှိကုန်သော၊ မိဂါနံ–သားအပေါင်းတို့အား၊ သြဝါဒံ–အဆုံးအမကို၊ ဒတ္တာ–ပေး၍၊ မနုဿာနံ–လူတို့၏၊ သဿခါဒနတော–ကောက်ပင်ကိုစားခြင်းမှ၊ နိဝါရဏံ–တားမြစ်နိုင်သောဂုဏ်လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍာသညာယစ–သစ်ရွက်သစ်ခက်အမှုတ်ဖြင့်၊ တသ–ထိုဘုရားလောင်း၏၊ ယာဝဇီဝကာလာ–ယနေ့ထက်တိုင်အောင်၊ ထာဝရက ရဏံ–မြဲမြန်စွာပြု ခြင်းလည်းကောင်း၊ ဣတိဇဝမာဒေယော–ဤသို့အစရှိကုန်သော၊ မဟာသတ္တသ–ဘုရားလောင်းဆတ်မင်း၏၊ ဂုဏာနု ဘာဝါ–ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်တို့ကို၊ ဝိဘာဝေတဗ္ဗာ–ထင်ရှားစွာဖြစ်စေအပ်ကုန်၏၊ (ဣတိသဒ္ဒါကား၊ ပရိသမာပနတည်း၊) (အဘယဒါနလက္ခဏာကား၊ ဆတ်မင်းတရားဟောသောကာလမှစ၍ သားအမျိုးတို့ ဘေးမရိုချမ်းသာကြ၏ ဤယခုထက်တိုင်အောင်မှုကားလူတို့စိုက်ပျိုးသော ကောက်ပင်ပဲပင်အစရှိသည်တို့၌ လင်းလတ်လွှားသည်ကို မြင်လျှင်ဆတ်တို့မစားကြလေ၊ လင်းလတ်မရှိ လူတို့သိမ်းဆည်းပြီးမှ ကောက်ပင် ပဲပင်တို့ကို ဝင်၍စားကြကုန်သည်ဟူလိုသော်။ ။)

ဆဋ္ဌ–ခြောက်ကြိမ်မြောက်သော၊ ရုရမိဂရာဇစရိယံ–
ဆတ်မင်းသားမြတ်၏ပါရမီသည်၊
နိဋ္ဌိတံ–ပြီးပြီ။ ။

* * * * *

ပေစာအလှုရှင်–မင်းလှရာ

ကိုစာ ဆုတောင်း

ဣမိနာ ပုညကမ္မေန၊ ပညာဓိကံ ဘဝါမဟံ။
ဗုဒ္ဓတ္တံ ပါရမီတိသ၊ ပူရေတွာန အနာဂတေ။
ဗုဒ္ဓတ္တံ ပါပုဏိတွာန၊ တိဘဝေ ဇနတာ ဗဟုံ။
ဓမ္မနာဝါယ တာရေမိ၊ သြဃံ ဧတွာ သုခံပဒံ။ ။

ဣမိနာပုညကမ္မေန–ဤစာရေးရ မြတ်ပုညကြောင့်၊ အဟံ–အကျွန်ုပ်သည်၊ အနာဂတေ–နောင်သောအခါ၌၊ ပါရမီတိသ–အမျှသုံးဆယ်သောပါရမီတော်တို့ကို၊ ပူရေတွာန–ဖြည့်ပြီး၍၊ ပညာဓိကံ–ပညာအလွန်ရှိသော၊ ဗုဒ္ဓတ္တံ–သဗ္ဗညုတဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့၊ ပါပုဏိတွာန–ရောက်ပြီး၍၊ တိဘဝေ–ဘုံသုံးပါး၌၊ ဗဟုံ–များစွာ ကုန်သော၊ ဇနတာ–လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းကို၊ ဓမ္မနာဝါယ–မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော တရားလှေတောင်ဖြင့်၊ သြဃံ–သြဃလေးပါးကို၊ ဝါ၊ ကာမောဃ–ဘဝေါဃ–ဒိဋ္ဌောဃ၊ အဝိဇ္ဇောဃတည်းဟူသော သြဃလေးပါးကို၊ ဆေတွာ–ဖြတ်၍၊ သုခံ–လောကီချမ်းသာတို့နှင့် မနှိုင်းအပ် မယှဉ်အပ်သော ဝိမုတ္တိ–ချမ်းသာတည်းဟူသော၊ ပဒံ–နိဗ္ဗာန်သောင်ကမ်း ထိုဘက်ကမ်းသို့၊ တာရေမိ–ကူးခတ်ကယ်တင်ရပါလို၏အရှင်ဘုရား။

* * * * *

ပေစာအလှူရှင်-အင်းလှရွာ
မထားဆုတောင်း

ဣမိနာ ပုညကမ္မေန၊ ဘဝိသတိ အနာဂတေ။
သမ္ဗုဒ္ဓေါ နာယကော နာထော၊ တသ ဗုဒ္ဓသ သာသနေ။
မဟာ သာဝိကညာဏေန၊ ဇာနာမဟံ ဝရံသစ္စံ။
သုဇာနိတေတသ္မိံ ကာလေ၊ မဟိဒ္ဓိကာ မဟာယသာ။ စျာနာ
ဘိညာဟသမ္ပန္နာ၊

ဟုတ္တာဥပလဝဏ္ဏာဝ။ ပပ္ပေါမိအမတံပဒံ။ ဣမိနာပုညကမ္မေန-ဤသို့ပြုရမြတ်ပုညကြောင့်၊ အနာဂတေ-နောင်သောအခါ၌၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို အလိုလိုသိတော်မူတတ်ထသော၊ နာယကော-လူသုံးပါးတို့ကို၊ ခေမာဘုမ္မိ-သီရိပဝရ-နိဗ္ဗာန်ကြီးအောင်၊ မဂ္ဂင်ဘောင်ကြီး၊ ပဲ့ကိုင်စီး၍၊ မြစ်ကြီးအဏ္ဏဝသြဃလေးသွယ်၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံနယ်မှ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ဆောင်ပေတတ်ထသော၊ နာထော-လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဘဝိသတိ-ဖြစ်ဟော်မူလတ္တံ့၊ တသဗုဒ္ဓသ-ထိုမြတ်စွာဘုရား၏၊ သာသနေ-သာသနာဟုဆိုအပ်သော အဆုံးအမတော်၌၊ အဟံ-ဘုရားတပည့်တော်မ မိထားသည်၊ မဟာသာဝိ ကညာဏေန-မဟာသာဝိကဇောဓိဉာဏ်ဖြင့်၊ ဝရံ-တောင့်တအပ် မြတ်စွာထသော၊ သစ္စံ-သစ္စာလေးပါးကို၊ ဇာနာမိ-ထက်မြက်လျှင်မြန်၊ အမှန်သိရပါလိုု၏အရှင်ဘုရား။ သုဇာနိတေ-ကောင်းစွာထင်ထင် သိမြင်အပ်သော၊ တသ္မိံကာလေ-ထိုသို့ရည်ရွယ်မှန်းထား ဘုရားသယမ္ဘူဖြစ်တော်မူသောကာလ၌၊ မဟိဒ္ဓိကာ-ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော၊ မဟာယသာ-များမြတ်သောအခြံအရံရှိသော၊ စျာနာဘိညာဟိ-စျန်အဘိဉာဏ်သမာပတ်တို့နှင့်၊ သမ္ပန္နာ-ကောင်းစွာပြည့်စုံသော၊ ဇေတဝဂ္ဂါ မဟိဒ္ဓိကာ-တန်ခိုးအဘိညာ၌၊ လိုအင်ဆန္ဒ၊ တကွပြီးစွာ၊ ဗြဟ္မာရုပ်ဓာတ်၊ ပရိသတ်နှင့် ဆက်စပ်မြိုင်မြိုင်၊ ဖန်ဆင်းနိုင်တတ်၊ မိုးရုပ်ကောင်းကင်၊ ရေယဉ်

ဒီးဒီး၊ စီးသည်အထက်၊ ၄က်ရေကြက်သဏ္ဌာန်၊ ၄က်ပေါ်ဟန်ကို၊ လျှင်မြန်ဆတ်ဆတ်၊ ဖန်ဆင်းတတ်သောအရာ၌ ဧတဒဂ်ရခြင်းရှိထ သော၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာဝ–ဥပ္ပလဝဏ္ဏာဂ္ဂ၀–အဆင်းအသရေ၊ ဂုဏ်နေ ပြည့်လျှမ်း၊ ကြာညိုပန်းနုံ့၊ ခံတွင်းနုံ့ကြိုင်၊ လယ်ဆိုင်ကြာ၀တ်နုထွတ် ဝါပြေ၊ သားနေရှိမွန်၊ ဥပ္ပလ၀ဏ်ထေရီ ဘိက္ခုနီ အရှင်မကဲ့သို့၊ ဟုတ္တာ– မရွန်းမထောင့်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်အမှန်၊ တသန်သန်တည်းဖြစ်ရပြီး၍၊ အမတံ –သေခြင်းကင်းသော၊ ဝါ–သေခြင်းမရှိ၊ ပကတိ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ပဒံ– နိဗ္ဗာန်သို့၊ ဝါ၊ အဘုမ္မိက၊ သစ်ရိုးတင်းကျမ်း ဤဘက်ကမ်းမှ၊ ဖြတ်သန်း အကျော်ဝါ၊ သံသရာအထက်၊ ကမ်းတစ်ဖက်တူတန်၊ မြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပပ္ပေါမိ–မုခ္ခကေံ၊ လျှင်မြန်ထုတ်ချောက်၊ ရောက်ရပါလိုမ်ာ်အရှင်ဘုရား။ မထားဆုတောင်းပြီး၏။

သက္ကရာဇ်(၁၂၅၉)ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း(၃)ရက်နေ့ ရေးကူးပြီး သည်၊ မင်းလှရွာနေ စာတကာကိုစာ၊ စာအစ်မ မထားသမီး ခင်ထွန်းတို့ ကောင်းမှုဖြစ်သည်၊ စာရေးသူ အလုံမြိုက ကိုထွန်း၀၊ နိဗ္ဗာနသ ပစ္စယောဟောတု၊ တောင်းသည့်ဆုကို ပြည့်စေသော်၊ ပန်သည့်ဆုကို ပြည့်စေသော်။ ။

* * * * *